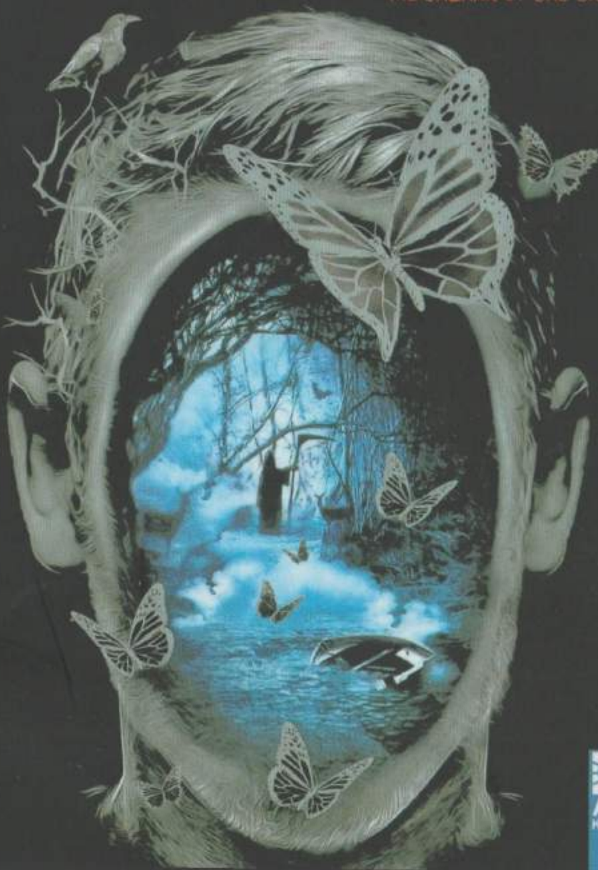
STEPHEN KING

KÂBUSLAR PAZARI

THE BAZAAR OF BAD DREAMS

ALTIN
KITAPLAR

KİTABIN ORİJİNAL ADI

THE BAZAAR OF
BAD DREAMS

YAYIN HAKLARI

© STEPHEN KING
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK UYGULAMA

O. SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI

1. BASIM/NİSAN 2016/İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
MATBAASI

ISBN 978 - 975 - 21 - 2154 - 6

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey – Bağcılar / İstanbul
Matbaa ve Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr
OZ

STEPHEN KING

KÂBUSLAR PAZARI

Türkçesi
Esat Ören

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
"O"
SİS
SADİST
MEDYUM
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
HAYATI EMEN KARANLIK
GECE YARISINI DÖRT GEÇE
GECE YARISINI İKİ GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
KEMİK TORBASI
YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV
KARANLIK ÖYKÜLER
BUICK 8
TEPKİ
YAZMA SANATI
BİR AŞK HİKÂYESİ
DUMA ADASI
KUBBE'NİN ALTINDA
ZİFİRİ KARANLIK YILDIZSIZ GECE
22/11/63
DR. UYKU
BAY MERCEDES
KİM BULDUYSA ONUNDUR
CEP

KARA KULE SERİSİ

KARA KULE (SİLAHŞOR)
ÜÇ'ÜN ÇEKİLİŞİ
ÇORAK TOPRAKLAR
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
CALLA'NIN KURTLARI
SUSANNAH'NIN ŞARKISI
KULE
ANAHTAR DELİĞİNDEN ESEN RÜZGÂR

KARA KULE ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

SİLAHŞOR'UN DOĞUŞU
EVE GİDEN YOL
İHANET
GILEAD'IN DÜŞÜŞÜ
JERICHO TEPESİ SAVAŞI
KARA KULE/YOLCULUK BAŞLIYOR

MAHŞER ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

KAPTAN TRIPS

YAZARIN NOTU

Bu hikâyelerin bir kısmını daha önce okudunuz. Ama yazar hayatta olduğu sürece zaman zaman bunları elden geçirip üzerlerinde değişiklikler yapar. Ancak yazar emekliye ayrıldığında ya da öldüğünde son şekillerini korurlar.

Bu kitapta yepyeni hikâyeler de var. Sevgili okurlarım, ne mutlu bize ki yine birlikteyiz. Çok güzel, değil mi?

Hiç ödün vermeden aklıma estiği gibi yazıyorum...

–AC/DC

İçindekiler

GİRİŞ

Sizler için bazı şeyler yaptım, Daimi Okurlarım; ay ışığında görmeniz için gözlerinizin önüne serdim. Ama satışa çıkardığım el yapımı bu küçük hazinelere bakmadan önce, onlar hakkında biraz konuşalım, olur mu? Uzun sürmeyecek. Gelin, yanıma oturun. Biraz daha yaklaşın. Isıracak değilim.

Ne var ki... epey bir zamandan beri tanışıyoruz ve sanırım bunun pek de doğru olmadığını bilirsiniz.

Değil mi?

I

Ne çok insanın bana, neden hâlâ kısa hikâye yazıyorsun, diye sorduğunu bilseniz, şaşarsınız – yani en azından ben şaşıracağınızı sanıyorum. Nedeni çok basit: Kısa hikâye yazmak beni mutlu ediyor, çünkü ben eğlendirmek için yaratılmışım. Doğru dürüst gitar çalamam, tap-dansı bilmem, ama bunu *yapabiliyorum*. Bu yüzden de kısa hikâye yazıyorum.

Haklısınız, doğam gereği ben romancıyım; kurgunun neredeyse gerçek gibi algılanma fırsatı bulduğu ve hem yazara hem

de okura sürükleyici bir tecrübe sunan uzun romanlar yazmayı da çok seviyorum. Uzun bir kitap başarılı olunca yazar ve okur sadece bir ilişki içinde değildirler; evlenmişlerdir. *Mahşer* veya *22/11/63* bitince üzüldüğünü yazan bir okurumdan mektup aldığım zaman, o kitabın başarılı olduğunu hissederim.

Ama daha kısa, daha yoğun bir tecrübe için de söylenecek birkaç söz vardır. Nabız hızlandırabilir, hatta bazen şoke edebilir, bir daha hiç görmeyeceğiniz bir yabancıyla vals yapmaya veya karanlıkta gizlice öpüşmeye, ya da bir sokak pazarında ucuz bir örtü üstünde sergilenen harika bir antika bibloya rastlamaya benzer. Ve evet, hikâyelerim bir araya geldiği zaman kendimi hep sadece gece yarıları satış yapan bir sokak satıcısı gibi hissederim. Ürünlerimi sergileyip okurlarımı -yani sizleri- gelip seçin diye davet ederim. Ama gerekli uyarıyı yapmayı da ihmal etmem: Kuzum, dikkat edin, çünkü bu şeylerden bazıları tehlikelidir. Bunlar, içinde kötü rüyaların gizlendiği; uyku tutmayan gecelerde, kapadığınıza emin olduğunuz halde, "Odanın kapısı neden açık?" diye merak ettiğiniz zamanlarda aklınıza takılan hikâyelerdir.

II

Kısa hikâye yazmanın gerektirdiği sıkı disiplini seviyorum dersem, yalan söylemiş olurum. Kısa hikâye hayli yorucu egzersizlerle kazanılan bir çeşit akrobatik beceri gerektirir. Bazı öğretmenler, *Kolay okunan şeyler çok zor yazılır,* derler ki, bu doğrudur. Bir romanda göz ardı edilebilecek hatalar kısa hikâyede fena halde göze batar. Sıkı disiplin şarttır. Yazar, onu bazı cazip yan yollara sapmaya yönelten içgüdüsünü dizginleyip, ana yoldan ayrılmamalıdır.

Yeteneğimin sınırları olduğunu hiçbir zaman kısa hikâye yazarkenki kadar hissetmemişimdir. Yetersizlik duygusuyla mücadele etmiş, çok iyi bir fikirle bu fikrin potansiyeli arasındaki

boşluğu dolduramayacağım korkusu hep içimde olmuştur. Uzun sözün kısası, ortaya çıkan şey hiçbir zaman, bir gün bilinçaltımdan yükselen ve *"Yahu bunu hemen kâğıda dökmem gerek!"* diyeceğim o muhteşem fikir kadar güzel görünmez.

Ne var ki, bazen de sonuç pekâlâ iyi olabilir. Ve arada bir, sonuç özgün fikirden bile güzel olabilir. Böyle olduğu zaman çok hoşuma gider. Asıl zorluk, o işe koyulmaktır ve sanırım, harika fikirleri olan pek çok yazar adayı bu yüzden hiçbir zaman kalemi eline almaz veya klavyenin tuşlarına dokunmaz. Çoğu zaman bu iş soğuk bir havada otomobili çalıştırmaya benzer. İlk denemede motordan cılız bir inleme sesi çıkar. Ama ısrar ederseniz (eğer akünüz boşalmamışsa) motor önce hırıltılı, sonra giderek düzenli bir ses çıkararak çalışmaya başlar.

Bu kitapta bir anlık ilhamlarla yazılmış hikâyeler var. "Yaz Günü Gök Gürültüsü" bunlardan biridir – üstünde çalıştığım romana ara vermemi gerektirse de, derhal yazılması lazımdı. "Mile 81" gibi başkaları da var ve bunlar yazılmak için onlarca yıl sabırla beklemişlerdir. Ama iyi bir kısa hikâye yaratmak için gereken o sıkı konsantrasyon hep aynıdır. Roman yazmak biraz da beyzbol oynamaya benzer; yirmi kere vuruş sırası anlamına gelse de, oyun gerektiği kadar devam eder. Kısa hikâye yazmaksa basketbol veya futbol gibidir; sadece rakip takıma karşı değil, zamana karşı da mücadele edersiniz.

İş, uzun ya da kısa, kurgu bir şeyler yazmaya gelince, öğrenme eğrisi hiç bitmez. Vergi iadesi formumu doldurduğumda Vergi Dairesi beni Profesyonel Yazar olarak görür, ama yaratıcılık söz konusu olunca hâlâ zanaatimi öğrenmeye çalışan bir amatörümdür. Yazarak geçirdiğim her gün benim için bir öğrenme deneyimi ve yeni bir şey yapma mücadelesidir. Buna öyle kolayca ulaşmak için müsaade yoktur. İnsan yeteneğini artıramaz –bu ya var, ya yoktur– ama yeteneğin körelmesini önlemek mümkündür. Hiç değilse, ben öyle düşünüyorum.

Ve işte... hâlâ bu işi çok seviyorum.

III

İşte, ürünlerim bunlar, sevgili Daimi Okurum. Bu gece her şeyden bir parça satıyorum – otomobile benzeyen bir canavar (*Christine* tadında), ölüm ilanınızı yazarak sizi öldürebilen bir adam, paralel dünyalara erişimi olan bir e-kitap okuyucu ve her zaman çok beğenilen konu: insan türünün sonu. Ben bu ürünlerimi diğer sokak satıcıları çoktan evlerine gittikten sonra, sokaklar bomboşken ve donuk bir ay ışığı şehrin çatılarında gezinirken satmayı seviyorum. İşte bu zamanlarda örtümü yere yayıp ürünlerimi sergiliyorum.

Bu kadar gevezelik yeter. Belki artık bir şey satın almak istersiniz, ha? Gördüğünüz her şey el ürünüdür ve her ne kadar her birini çok sevsem de, satmaktan mutluluk duyarım, çünkü bunları özellikle sizler için yaptım. Çekinmeyin, şöyle bir yoklayın; ama lütfen, dikkatli olun.

Bazılarının sivri dişleri vardır.

6 Ağustos 2014

On dokuz yaşımdayken ve Maine Üniversitesi'ne devam ettiğim sıralarda Orono'dan Durham'ın küçük kasabasına (kitaplarımda adı Harlow olarak geçer) otomobilimle giderdim. Üç haftada bir yaptığım bu yolculuğun amacı kız arkadaşımı görmek ve fırsat bulmuşken annemi ziyaret etmekti. Altımdaki araba bana abim David'den kalan 1961 model bir Ford steyşındı.

O günlerde I-95 otoyolu neredeyse terk edilmiş gibiydi ve İşçi Bayramı geçtikten ve yazlıkçılar iş hayatlarına döndükten sonra çok seyrek kullanılırdı. Tabii o günlerde cep telefonu diye bir şey yoktu. Arabanız bozulursa iki seçeneğiniz olurdu: Ya oturup kendiniz tamir ederdiniz ya da yardımsever birinin durup sizi en yakın garaja kadar götürmesini beklerdiniz.

O 250 kilometrelik yol boyunca, Gardiner ve Lewiston arasında tamamen ıssız bir yer olan Mile 85'ten geçerken bambaşka bir korkuya kapılırdım. Yaşlı otomobilimin bozulacağı tutarşa, burada olacağına kendimi inandırmıştım. Arabamı terk edilmiş bir halde emniyet şeridinde yatarken görür gibiydim. Yoldan geçenlerden biri, sürücüsü iyi mi, diye durup bakar mıydı acaba? Sürücüsü direksiyonun üstüne yığılmış, kalp krizi geçiriyor mu, diye bakar mıydı? Bakardı tabii. Her yerde yardımsever insanlar vardır, özellikle de kırsal kesimde, taşrada. Buralarda yaşayan insanlar birbirlerini kollarlar.

Ama, diye düşündüm, ya benim yaşlı steyşınım sahtekârın tekiyse? Bunu bilmeyenler için canavarca bir tuzaksa? Derken,

bunun iyi bir hikâye olacağını düşündüm ve gerçekten de öyle oldu. Adını "Mile 85" koydum. Bu hikâye, bırakın yayımlanmayı, üzerinde tekrar çalışılmadı bile, çünkü onu kaybettim. O günlerde düzenli olarak LSD kullanıyordum ve kısa dönemlerde aklım da dahil, çeşitli şeyleri kaybediyordum.

Hızlı ileri sararak, yaklaşık kırk yılı geçin. Her ne kadar uzun I-95 otoyolu yirmi birinci yüzyılda daha sık kullanılıyorsa da, İşçi Bayramı sonrası ve bütçe kısıntıları nedeniyle eyaletin birçok dinlenme tesisini kapamasının ardından trafik hâlâ seyrektir. Lewiston çıkışı yakınındaki benzinci ve Burger King de (burada kim bilir ne çok Whopper götürmüşümdür) kapanan tesisler arasındaydı. Girişi ve çıkışı gösteren tabelaları çürümüş, otopark asfaltı çatlamış, aralarından otlar bitmiş haliyle metruk görünümü çok hazindi.

Bir gün bunun önünden geçerken kaybettiğim o hikâyem aklıma geldi ve onu tekrar yazmaya karar verdim. Terk edilmiş olan bu tesis, bana korku veren Mile 85'in biraz daha güneyinde kaldığı için hikâyemin adını değiştirmek zorunda kaldım. Sanırım, bunun dışında her şey aynı. Paralı otoyol vahası artık yok –tıpkı benim eski Ford steyşınım, eski kız arkadaşım ve çoğu kötü alışkanlığım gibi– ama hikâye hâlâ var. Ve benim en sevdiğim hikâyelerimden biridir.

Mile 81

1. PETE SIMMONS ('07 Huffy)

"Gelemezsin," dedi abisi.

Her ne kadar yaşları on ikiyle on üç arasında değişen ve kendilerine Götü-Sıkı Çapulcular adını veren mahalle çetesindeki arkadaşları sokağın uzak ucunda onu bekliyor olsalar da, George sesini alçaltarak konuşmuştu. Ve sabrı taşmış gibiydi. "Çok tehlikeli."

Pete, "Korkmuyorum," dedi. İçinde biraz korku olsa da, bunu yeterince kararlı bir şekilde söylemişti. George ve arkadaşları bowling salonunun arkasındaki kum havuzuna gidiyorlardı. Burada Normie Therriault'un icat ettiği bir oyun oynayacaklardı. Normie Götü-Sıkı Çapulcular'ın reisiydi ve oyunun adı Cehennem Paraşütçüleri'ydi. Bir kısmı çakılla kaplı çukurun ucuna kadar uzanan bir patika vardı ve oyun bu patika boyunca *"Çapulcular kazanır!"* diye bağırırken bisikleti son sürat sürmek ve çukurdan aşağıya düşerken bisikletten atlamaktan ibaretti. Düşülen yükseklik üç metre civarındaydı ve zemin yumuşaktı, ama er geç içlerinden biri kum yerine çakıl kaplı kısma düşecek ve kolunu veya bacağını kıracaktı. Bu ihtimali Pete de biliyordu, ama oyunun bu nedenle çok cazip olduğunun da farkındaydı.

Böyle bir kaza olduğu takdirde ebeveynleri hemen duruma el koyacaklar ve bu, Cehennem Paraşütçülerinin sonu olacaktı. Yine de oyun –tabii kimsenin başında kask yoktu– şimdilik devam ediyordu.

George kardeşinin oynamasına izin verecek değildi; anne babası işteyken Pete'ten o sorumluydu. Pete, Huffy marka bisikletini çakıl kaplı çukurda parçalayacak olursa, George'a bir hafta ev hapsi cezası verilirdi. Eğer kardeşi kolunu kıracak olursa bu ceza bir aya kadar uzardı. Ve eğer –Tanrı korusun!– kardeşi boynunu kıracak olursa, George üniversiteye gidene kadar bütün zamanını yatak odasında geçirirdi.

Her şey bir yana, fırlama kardeşini çok severdi.

"Burada oyalan," dedi George. "Birkaç saate döneriz."

"Kimle oyalanayım?" diye sordu Pete. Okullar bahar tatilindeydi ve annesinin "yaşına uygun" diye nitelendirdiği bütün arkadaşları başka yerlerdeydiler. Birkaç tanesi Orlando'daki Disneyland'e gitmişti ve Pete bunu düşündüğü zaman yüreği gıpta ve kıskançlıkla doluyordu – kötü bir karışımdı, ama lezzetliydi.

"Oyalan işte," dedi George. "Bakkala git, bir şeyler yap işte." Elini cebine atıp birkaç buruşuk banknot çıkardı. "Al, sana biraz para vereyim."

Pete paraya baktı. "Vay be, kendime bir Corvette alırım. Belki iki tane alırım."

"Çabuk ol, Simmons, yoksa sensiz gideceğiz!" diye bağırdı Normie.

"Geliyorum!" diye bağırarak karşılık verdi George. Sonra alçak sesle, "Parayı al ve ukalalık etme," dedi kardeşine.

Pete parayı aldı. "Büyütecimi bile getirmiştim," dedi. "Onlara göstereceğim şey..."

"O bebekçe numarayı bin kere görmüşlerdir," dedi George, ama kardeşinin dudağını sarkıttığını görünce darbeyi yumuşatmaya çalıştı. "Hem zaten göğe baksana. Bulutlu bir günde

büyüteçle ateş yakamazsın. Biraz sabret. Döndüğüm zaman bilgisayarda savaş oyunu falan oynarız."

"Yeter artık, korkak tavuk!" diye bağırdı Normie. "Sonra görüşürüz, otuz birci hıyar!"

"Gitmem lazım," dedi George. "Bana bir iyilik yap ve başını derde sokma. Mahalleden ayrılma."

"Herhalde omurganı kırıp ömür boyu felçli kalacaksın," dedi Pete, sonra da bu bedduayı geri almak için parmaklarını çatal yapıp arasından tükürdü. *"İyi şanslar!"* diye bağırdı abisinin arkasından. *"En uzağa sen atla!"*

George karşılık olarak elini salladı, ama dönüp arkasına bakmadı. Kendi bisikletinin pedalları üstünde ayağa kalktı; Pete bu Schwinn marka büyük bisiklete hayrandı, ama ona binemiyordu (bir kere denemiş ve garaj yolunun sonuna varamadan düşmüştü). Abisinin Auburn'uyla banliyö evleriyle dolu bloğu hızla kat edip arkadaşlarının yanına varışını seyretti.

Sonra da tek başına kaldı.

Pete çantasından büyütecini çıkarıp kolunun üstünde tuttu, ama ne bir ışık noktası ne de sıcaklık vardı. Gökteki alçalmış bulutlara hüzünlü bir bakış attıktan sonra büyüteci eski yerine bıraktı. İyi bir büyüteçti, markası Richforth'tu. Fen dersi projesinde, karınca çiftliğinde kullanması için ona Noel hediyesi olarak verilmişti.

"Sonunda garaja atılıp toz içinde kalacaktır," demişti babası, ama her ne kadar karınca çiftliği projesi şubatta tamamlanmışsa da (Pete ve partneri Tammy Witham bu projeyle A almışlardı) Pete henüz büyütecinden bıkmış değildi. En sevdiği şey, arka bahçede kâğıt parçalarında delikler açmaktı.

Ama bugün değil. Bugün öğlen sonrası önünde uçsuz bucaksız bir çöl gibi uzanıyordu. Eve gidip televizyon seyredebilirdi, ama babası George'un *Boardwalk Empire* gibi gangsterler ve çıplak memeli kadınlarla dolu bir diziyi kaydettiğini öğrenince bütün ilgi çekici kanalları bloke etmişti. Buna benzer bir başka engel-

leme de Pete'in bilgisayarında vardı ve o henüz bunu aşacak bir yol bulamamıştı, ama er geç bulacaktı; sadece biraz daha zaman lazımdı.

O halde?

"O halde, ne?" dedi Pete alçak sesle ve Murphy Sokağı'na doğru yavaşça pedal çevirmeye başladı. "O halde ne lan?"

Cehennem Paraşütçüleri oynayamayacak kadar küçüktü, çünkü bu oyun çok tehlikeliydi. Keşke George'a ve Normie'ye ve bütün Çapulculara küçük çocukların bile tehlikeden korkmadıklarını göstereceği bir şey düşünebil...

O anda aklına pat diye bir fikir geldi. Terk edilmiş dinlenme tesisinde keşif yapabilirdi. Pete daha büyük çocukların bundan haberleri olduğunu sanmıyordu, çünkü ona da kendi yaşındaki Craig Gagnon anlatmıştı. Craig geçen sonbaharda on yaşındaki birkaç arkadaşıyla oraya gittiğini söylemişti. Tabi bu tamamen palavra olabilirdi, ama Pete öyle olduğunu sanmıyordu. Craig çok fazla ayrıntıdan söz etmişti ve böyle şeyleri uydurabilecek bir çocuk değildi. Aslında biraz bön bile sayılabilirdi.

Artık bir hedefi olduğu için daha hızlı pedal çevirmeye başladı. Murphy Sokağı'nın sonunda sola dönüp Hyacinth'e yöneldi. Kaldırımda kimse, sokakta hiç otomobil yoktu. Rossignols'ların evinden elektrik süpürgesinin sesini duydu, ama bunun dışında sanki herkes ya derin bir uykudaydı ya da ölmüş gibiydi. Herhalde Pete'in ebeveynleri gibi onlar da işte olmalıydılar.

Sağa saptı, ÇIKMAZ SOKAK yazılı sarı tabelayı geçip Rosewood Terrace'e girdi. Rosewood'da sadece bir düzine kadar ev bulunuyordu ve sonunda tel örgülü bir çit vardı. Bunun ardındaysa çalılar ve bodur ağaçlar görünmekteydi. Pete tel örgü çite ve üstündeki son derece gereksiz ÇIKIŞ YOKTUR tabelasına gelince durdu.

Her ne kadar George ve Çapulcu arkadaşlarını Büyük Çocuklar olarak görse de, (Çapulcular kesinlikle öyle olduklarını sanıyorlardı) *aslında* Büyük Çocuk falan değildiler. Gerçek Büyük

Çocuklar sürücü ehliyetleri ve sevgilileri olan belalı ergenlerdi. Gerçek Büyük Çocuklar liseye giderler, içki severler, esrar içerler, heavy metal veya hip hop dinlerler, sevgilileriyle sevişirlerdi.

Bu nedenle de terk edilmiş dinlenme tesisi önem kazanmıştı.

Pete bisikletinden inip, onu gözetleyen var mı diye etrafına bakındı. Kimseler yoktu. Okul olmadığı günlerde art arda ip atlayarak bütün mahalleyi dolaşan gıcık Crosskill ikizleri de ortalıkta görünmüyorlardı. Pete bunun bir mucize olduğunu düşündü.

Çok uzak sayılmayacak bir yerden, I-95'ten, güneydeki Portland'a veya kuzeydeki Augusta'ya giden araçların düzenli uğultusu duyuluyordu.

Craig doğru söylemiş olsa bile, herhalde çiti tamir etmişlerdir, diye düşündü Pete. Bugün her şey ters gidiyordu zaten.

Fakat çite yaklaşıp eğilince, uzaktan sağlam görünmesine rağmen öyle olmadığını gördü. Birisi (muhtemelen artık can sıkıcı Genç Yetişkinler sınıfına girmiş olan bir Büyük Çocuk) halkaları düzgün bir şekilde yukarıdan aşağıya doğru kesmişti. Pete elini metal örgüye dayayıp itti. Direnç bekliyordu ama yoktu. Kesilmiş olan tel örgü parçası bir bahçe kapısı gibi açılıverdi. Belli ki Gerçek Büyük Çocuklar burasını kullanmaktaydılar. Vay be!

Aslında düşününce akla yatkın geliyordu. Bu çocukların sürücü ehliyetleri vardı belki, ama Mile 81 dinlenme tesisine giriş ve çıkış kocaman turuncu varillerle bloke edilmiş, metruk otoparkta yabani otlar bitmişti. Pete bu sahneyi binlerce defa görmüştü zaten, çünkü onu bütün çocukların Alcatraz Hapishanesi adını verdiği Auburn İlkokulu'na götüren okul otobüsü buradan geçiyordu.

Pete bu dinlenme tesisinin açık olduğu günleri hatırlıyordu. Bir benzin istasyonu, bir Burger King, donmuş yoğurtlarıyla ünlü TCBY ve bir Sbarro pizzacısı vardı. Pete'in babası, otoyol üstünde bunun gibi dinlenme tesislerinden çok fazla olduğunu ve bunları açık tutmanın eyalet bütçesini çok zorladığını söylerdi.

Pete bisikletini tel örgüdeki boşluktan geçirdikten sonra yırtık kısmı özenle eski yerine yerleştirdi; örgüdeki kesik yer yine

hiç belli olmuyordu. Huffy'sinin lastikleri kırık cam parçalarının üstünden geçmesin diye pür dikkat çalılıklara doğru yürüdü. Orada olması gereken şeyi aramaya başladı; kesik çit bir şeyler olduğunu ilan ediyordu.

Ve oradaydı, işte; sigara izmaritleri ile birkaç boş bira ve soda şişesiyle damgalanmış gibiydi. Ormanın derinliklerine uzanan bir patika. Bisikleti yanında eliyle çekerek bu patika boyunca yürüdü. Yüksek çalılıklar onu yutuverdi. Arkasında bıraktığı Rosewood Terrace bir kez daha bulutlu bir ilkbahar gününe başlıyordu.

Sanki Pete Simmons orada hiç bulunmamış gibiydi.

Pete'nin tahminine göre tel örgülü çitle Mile 81 dinlenme tesisi arasında bir kilometrelik bir yol vardı ve o yol boyunca Büyük Çocukların izlerini görmek mümkündü: altı-yedi tane küçük kahverengi şişe (iki tanesinin üstünde, kurumuş sümükle kaplı kokain kaşıkları vardı hâlâ), boş yiyecek torbaları, bir dikene asılı kalmış bir çift dantelli kadın külotu (Pete'e sanki elli yıldan beri oradaymış gibi geldi) ve –büyük ikramiye!– tıpası hâlâ üstünde, yarısı dolu bir şişe Popov votkası. Pete kısa bir tereddütten sonra şişeyi çantasına soktu; bunu *Locke & Key* dergisinin son sayısıyla bir poşet içindeki Double Stuf Oreo kurabiyesi izledi.

Bisikletini çok yavaş akan küçük bir çaydan geçirdikten sonra nihayet dinlenme tesisinin arka tarafına ulaştı. Burada da tel örgülü bir çit vardı, ama bunda da kesilerek açılmış bir gedik görünüyordu. Pete arasından geçti. Patika yüksek otların içinden arka taraftaki otoparka doğru devam ediyordu. Teslimat kamyonları buraya yanaşıyordu herhalde, diye düşündü Pete. Binaya yakın bir yerde, eskiden burada duran çöp konteynırlarının asfalt üzerinde bıraktığı dikdörtgen şeklindeki izler görülüyordu. Pete bisiklet çatalını indirip Huffy'sini buraya park etti.

Sırada ne var, diye düşünürken nabzı hızlanmıştı. *Kırıp içeriye girmek var tabii ki. Bunun için hapse girebilirsin.* Ama açık bir kapı

varsa veya pencereyi örten plakalardan biri yerinden çıkmışsa, bu yine kırıp içeriye girmek sayılır mıydı? Herhalde yine içeriye girmek diye kabul edilirdi, ama bir yere girmek suç muydu?

İçinden öyle olduğunu biliyordu, ama bir kapıyı kırmak söz konusu değilse, hapis de olmazdı herhalde. Hem zaten buraya risk almaya gelmemiş miydi? Daha sonra George'a, Normie'ye ve diğer Götü-Sıkı Çapulculara hava atacaktı.

Tamam, korkmasına korkuyordu, ama hiç değilse artık canı sıkılmıyordu.

Üstünde SADECE PERSONEL yazan rengi solmuş tabelanın olduğu kapıyı denedi; kilitliydi, açmak imkânsızdı. Yanında iki pencere vardı ama daha ilk bakışta bunların tahta plakalarla sımsıkı örtülü olduğunu anladı. Derken aklına ilk bakışta gediksiz görünen, ama öyle olmayan tel örgü geldi ve tahta plakaları itmeyi denedi. Olmadı. Bir bakıma içi rahatlamıştı. Başına iş açamayacaktı.

Ne var ki... Gerçek Büyük Çocuklar buraya *mutlaka* girmiş olmalıydılar. Bundan şüphesi yoktu. Nasıl girmişlerdi peki? Önden mi? Otoyoldan geçen herkesin görebileceği bir yerden mi? Belki gece vakti gelmişlerse, bu mümkün olabilirdi, ama gündüz gözüyle Pete'in bunu denemeye niyeti yoktu. Yoldan geçen bir sürücü cep telefonundan 911'i arayıp, "Eskiden Burger King'in olduğu Mile 81 dinlenme tesisinde hırsızcılık oynayan bir çocuk var," diyebilirdi.

Gray eyalet polisinin ailemi aramasındansa, Cehennem Paraşütçüleri oynarken kolumu kırmayı yeğlerim. Hatta iki kolumu kırıp, pipimin kotumun fermuarıma takılmasını bile tercih ederim.

Eh, belki o kadar değil.

Pete yükleme-boşaltma rampasına doğru yürürken bir kez daha hazine buldu. Düzinelerce sigara izmariti vardı ve o küçük kahverengi şişelerden birkaç tanesi de krallarının, yani koyu yeşil NyQuil[1] şişesinin etrafında toplanmıştı. Rampanın yüzeyi

---

(1) Soğuk algınlığı, ateş ve öksürüğe iyi gelen bir ilaç. –ed. n.

Pete'in göz hizasındaydı, ama çimentonun çürüdüğü yerlerde ayak sokulabilecek delikler açılmıştı. Pete kollarını başının üstüne kaldırıp rampanın pürüzlü yüzeyine parmaklarını geçirdi... sonrasıysa çok kolay oldu.

Rampanın üst kısmında birisi kırmızı sprey boyayla EDWARD LITTLE SALLAR, KIZIL EDDİE'LER KAZANIR yazmıştı. Hiç de öyle değil, diye düşündü Pete. *Götü-Sıkı Çapulcular kazanır.* Sonra bulunduğu yüksek noktadan etrafına bakıp sırıttı ve, "Aslında ben kazanırım," dedi. Gerçekten de öyle hissediyordu. Hiç değilse o an için.

Pete rampadan aşağıya indikten sonra çantasındaki şeyler aklına geldi. Öğleden sonrasını keşif falan yaparak burada geçirmeye karar verirse lazım olur diye yanına aldığı ıvır zıvır. Hangilerini yukarıya çıkarayım diye bir süre düşündükten sonra, çantayı bisikletten çıkarıp her şeyi almaya karar verdi. Büyüteç bile işe yarayabilirdi. Hayalinde bir fantezi canlanmaya başlıyordu: Çocuk dedektif metruk dinlenme tesisinde bir cinayet kurbanı buluyor ve daha polis bir suç işlendiğini bile bilmezken, o suçluyu buluyor. Kendini, ağızları bir karış açık onu dinleyen Çapulcular'a aslında bu işi çok kolay çözdüğünü anlatırken hayal etti. Çok basit, kuş kafalılar!

Saçmalıyordu tabii, ama hayali bile güzeldi.

Çantasını kaldırıp rampanın üstüne bıraktı (yarı dolu votka şişesinin kırılmaması için dikkat etti) ve tekrar yukarıya tırmandı. İçeriye açılan oluklu metal kapı en az dört metre yüksekliğindeydi ve alt kısmı iki tane devasa asma kilitle emniyete alınmıştı. Ama burada bir de insan boyunda bir gömme kapı vardı. Pete kapı topuzunu denedi. Topuz dönmediği gibi, itmesiyle de açılmadı, ama biraz kıpırdanır gibi oldu. Aslında bayağı kımıldadı. Pete aşağıya bakınca kapının altına bir takoz yerleştirilmiş olduğunu gördü. Ne salakça bir önlemdi! Ama kokainle ve öksürük şurubuyla kafayı bulmuş çocuklardan ne beklenirdi ki?

Pete takozu yerinden çıkarıp gömme kapıyı bir daha itti; kapı gıcırdayarak açıldı.

Eskiden Burger King olan salonun büyük ön pencereleri tahta plaka yerine kümes teliyle örtüldüğü için Pete içerideki her şeyi kolayca görebiliyordu. Restoran kısmındaki bütün yemek masaları ve kabinler kaldırılmıştı ve mutfak kısmıysa duvarlarından kabloların çıktığı, tavandaki bazı karoların sarktığı karanlık bir çukurdu ama tesis tamamen de mobilyasız sayılmazdı.

Tam ortada, etrafı katlanan iskemlelerle çevrili iki tane eski oyun masası birleştirilmişti. Masaların üstünde altı tane kirli kül tablası, birkaç deste lekelenmiş oyun kâğıdı ve bir torba dolusu poker fişi vardı. Duvarlar yirmi-otuz kadar katlanan dergi sayfasıyla örtülüydü. Pete bunları büyük bir ilgiyle inceledi. Pete amcıklar hakkında bilgiliydi, ebeveynleri duruma uyanıp da bazı kablolu yayın kanallarını bloke edene kadar HBO ve CinemaSpank'ta çok görmüştü, ama bu resimlerdeki amcıklar *tıraşlıydı.* Pete neden herkesin bunlara bu kadar düşkün olduğunu kestiremiyordu, ama herhalde büyüyünce ufku genişleyecekti. Hem zaten resimlerdeki çıplak memeler günü kurtarıyordu. Çıplak memeler felaket iyiydi be!

Bir köşede poker masaları gibi bitiştirilmiş üç tane kirli şilte vardı, ama Pete bunların üstünde poker oynanmadığını bilecek yaştaydı.

"Amcığını göster bana!" diye buyurdu duvardaki *Hustler* kızlarından birine ve kıkır kıkır güldü. Sonra da, "Bana *tıraşlı* amcığını göster!" dedi ve kahkahayı bastı. Her ne kadar geri zekâlı olsa da, keşke Craig Gagnon da burada olsaydı, diye düşündü. Birlikte tıraşlı amcıklara bakıp gülerlerdi.

Etrafta dolaşmaya devam etti, hâlâ kesik kahkahalar atıyordu. Dinlenme alanı nemliydi, fakat soğuk değildi. En kötü yanı kokuydu; sigara dumanı, esrar dumanı, içki ve duvarlardaki çürüme kokusu... Pete çürük et kokusu bile aldığını düşündü. Herhalde sandviç artıklarından olmalıydı.

Bir zamanlar insanların hamburger siparişlerini verdiği kasanın yanındaki duvarda başka bir afiş gördü. Bu Justin Bieber'dı, herhalde on altı yaşında falan olmalıydı. Justin'in dişleri siyaha boyanmış, bir yanağına bir dövme çizilmişti. Saçlarının arasından kırmızı mürekkeple çizilmiş şeytan boynuzları çıkıyordu. Yüzüne saplanmış dart okları vardı. Afişin üstünde AĞIZ 15 puan, BURUN 25 puan, GÖZLER 30 puan yazılıydı.

Pete dartları çıkarıp boş salonun arka tarafına doğru yürüdükten sonra yerdeki siyah bir çizgiye gelince durdu. Çizginin üstünde BIEBER ATIŞ ÇİZGİSİ yazılıydı. Pete çizginin arkasına geçip altı dartı on iki kere hedefe attı. Son atışıyla birlikte toplam yüz yirmi beş puan kazandı. Bayağı iyi bir skordu doğrusu. George ve Normie'yi onu alkışlarken hayal etti.

Kümes teliyle kaplı pencerelerden birine gidip dışarıda bir zamanlar benzin pompalarının bulunduğu beton adacıklara ve bunun ötesinde akmakta olan trafiğe baktı. Trafik seyrekti. Yaz gelince yol yine tampon tampona giden yazlıkçılarla dolar, diye düşündü; tabii babası haklı çıkar ve benzinin galonu yedi dolara fırlarsa, herkes evinde otururdu.

Peki, şimdi ne yapacaktı? Dart oynamış, ona... belki hayat boyu değil ama en azından birkaç ay yetecek kadar tıraşlı amcık görmüştü, çözülecek cinayet davası yoktu, o halde şimdi ne yapacaktı?

Votka, diye karar verdi. Sırada o vardı. Sırf ileride övünürken biraz gerçek payı olsun diye birkaç yudum alacaktı. Sonra da pılını pırtısını toplayıp Murphy Sokağı'na dönerdi. Bu macerasını anlatırken ilginç kılmak için elinden geleni yapacaktı, ama işin gerçeği burası o kadar da renkli bir yer değildi. Sadece Gerçek Büyük Çocuklar'ın kâğıt oynamak, sevgilileriyle sevişmek ve yağmur yağdığında ıslanmamak için geldikleri bir yerdi, o kadar.

Ama içki... ona diyecek laf yoktu.

Çantasını alıp, üstündeki lekelere değinemeye özen göstererek şiltelerden birine oturdu. Votka şişesini çıkardı ve büyülenmiş gibi şişeyi inceledi. Daha on bir yaşında bile değilken

yetişkinlerin zevklerini denemek için özel bir arzusu yoktu. Bir yıl önce dedesinin sigaralarından bir tane araklayıp, 7-Eleven mağazasının arkasında tüttürmüştü. Yarısına kadar içmişti. Sonra da eğilip, yediği öğlen yemeğini kusmuştu. O gün ilginç, ama çok da değerli olmayan bir bilgi edinmişti: Ağzına atarken etli fasulye çok iyi görünmezdi, ama hiç değilse tadı güzeldi. Ağzından çıktığı zaman hem korkunç görünüyor hem de tadı iğrenç oluyordu.

Vücudunun bu içkiyi derhal ve şiddetle reddetmesi, bunun da sigaradan daha iyi olmayacağının, belki daha da kötü olabileceğinin sinyalini verdi. Ama en azından birkaç yudum içmezse, böbürlenmesi hepten yalan olacaktı. Ve abisi George'da yalan yakalayan bir radar vardı. Özellikle de Pete'in yalanlarını.

Herhalde yine kusarım, diye düşündükten sonra, "Neyse ki, *buraya* ilk kusan ben olmayacağım," dedi.

Bu düşünce onu yine güldürdü. Tıpasını açıp şişenin ağzını burnuna götürdü. Biraz kokuyordu, ama çok fazla da değil. Belki de içinde su vardı ve burnuna gelen koku votkadan kalan kokuydu. Şişenin ağzını dudaklarına götürürken bir yanıyla içinde su olmasını, bir yanıyla da gerçek votka olmasını umuyordu. Fazla bir beklentisi yoktu ve sarhoş olmayı, rampadan aşağıya inerken boynunu kırmayı kesinlikle istemiyordu, ama merak içindeydi. Ebeveynleri bu şeye *bayılıyorlardı.*

"Cesurlar kazanır," dedi nedensizce ve şişeden küçük bir yudum aldı.

Su değildi, buna şüphe yoktu. Tadı sıcak, hafif bir yağa benziyordu. Yutarken şaşkınlık içindeydi. Votka boğazından aşağıya kayarak midesinde infilak etti.

"Vay canına!" diye bağırdı Pete.

Gözleri yaşardı. Şişe sanki onu ısırmış gibi kolunu uzatıp yüzünden uzaklaştırdı. Ama midesindeki sıcaklık azalmaya başlamıştı ve kendini pekâlâ iyi hissediyordu. Sarhoş olmadığı gibi, kusacağa da benzemiyordu. Artık ne beklediğini bilerek bir yudum daha aldı. Ağzında sıcaklık... boğazında sıcaklık.... Ve sonra midesinde patlama. Aslında bayağı iyiydi be.

Şimdi kollarında ve ellerinde bir karıncalanma başlamıştı. Belki biraz boynunda da. Bir yerin uyuştuğu zamanki gibi iğne batmasına benzemiyordu, daha ziyade içinde bir şeyler uyanır gibiydi.

Pete şişeyi tekrar dudaklarına götürüp bir yudum daha aldı. Rampadan inerken düşmek veya eve dönerken bisikletiyle bir yere çarpmaktan daha büyük tehlikeler vardı (bir an, sarhoş bisiklet kullandığım için tutuklanabilir miyim, diye aklından geçirdi). Daha sonra böbürlenmek için birkaç yudum votka içmek iyiydi, ama sarhoş olacak kadar içtiği takdirde annesiyle babası eve döndükleri zaman bunu hemen anlarlardı. Bir kere bakmaları yeterdi. Ayık görünmeye çalışması işe yaramazdı. Anne babası içerdi, onların arkadaşları da içerdi ve bazen içkiyi fazla kaçırırlardı. Yani belirtileri anlarlardı.

Bundan başka bir de AKŞAMDAN KALMA durumu vardı. Pete ve George pek çok cumartesi ve pazar sabahı ebeveynlerinin evin içinde kırmızı gözler, soluk yüzlerle hortlak gibi dolandıklarını görmüşlerdi. Vitamin hapları alırlar, televizyonun sesini kısarlar, müzik çalınmasını kesinlikle yasaklarlardı. AKŞAMDAN KALMA, eğlenmenin tam karşıtı gibi bir şeydi.

Ama yine de, bir yudum daha alsa zararı olmazdı herhalde.

Pete öncekilerden biraz daha büyük bir yudum aldıktan sonra, *"Vınnn! Kalkışa hazırız!"* diye bağırdı. Bu lafı onu güldürdü. Biraz çakırkeyif olmuş gibi hissediyordu, ama bu çok hoş bir duyguydu. Bunu sigara içerken hiç tatmamıştı, ama votka içerken hissediyordu.

Ayağa kalktı ve biraz sendeledi, dengesini bulunca bir kahkaha daha attı. "İstediğiniz kadar o kum havuzuna atlayın, kuş beyinliler!" diye seslendi boş restorana. "Ben kafayı buldum ve sarhoş olmak her şeyden daha güzel." Bu sözlerini de çok komik bulup, güldü.

Gerçekten kafayı buldum mu? Sadece üç yudum içince mi?

Sarhoş olduğunu sanmıyordu, ama çakırkeyif olduğu kesindi. Bu kadarı yeterdi. "İçkinizi kontrollü için," diye seslendi boş restorana ve bir kahkaha daha patlattı.

Alkolün etkisi geçene kadar orada biraz daha oyalanacaktı. Bir saat yeterdi herhalde, bilemedin iki saat. Diyelim, üçe kadar. Kol saati yoktu, ama birkaç kilometre uzaktaki St. Joseph'ten gelen çan seslerinden saatin üç olduğunu anlayabilirdi. O zaman oradan ayrılırdı; ama önce votkayı daha sonraki araştırmaları için saklar, takozu da yine kapının altına koyardı. Mahallesine döndüğü zaman ilk işi nefesindeki içki kokusunu bastırması için 7-Eleven'den çok keskin naneli çiklet almak olacaktı. Diğer çocukların söylediklerine göre, ebeveynlerin içki dolabından çalınacak en iyi içki votkaydı, çünkü kokmazdı. Ama Pete artık bir saat öncesine göre çok daha akıllı bir çocuktu.

"Ayrıca," dedi boş restorana ders anlatır gibi, "bahse girerim, çok martini içtiğinde babamın gözlerinin kızarması gibi benimkiler de kızarmıştır." Sustu. Nedense bu ona pek doğru gelmemişti, ama ne çıkardı be?

Dart oklarını toplayıp tekrar Bieber atış çizgisine geçti ve atış yaptı. Oklardan biri hariç hepsi Justin'i ıskaladı ve bu Pete'e çok gülünç geldi. Acaba Justin Bieber, "Bebişim Amcığını Tıraşlıyor" diye bir şarkıyla liste başı olur muydu? Bu düşünce ona o kadar komik geldi ki, gülerken iki büklüm oldu.

Gülmesi geçince parmaklarıyla burnunu sıkıp sümkürdü ve sümüğünü yere fiskeledikten sonra, "Üzgünüm, Burger King, en temiz restoran sıralamasında dibi buldun," diye geçirdi içinden. Tekrar okları alıp atış yaptı, ama bu defa skoru daha da kötü oldu. Çift falan gördüğü yoktu, ama bir türlü hedefi vuramıyordu.

Ne de olsa biraz da mide bulantısı vardı. Fazla değildi, ama dördüncü yudumu içmediğine memnundu. "O zaman tam uçardım işte," dedi gülerek, sonra da gürültülü ve boğazını yakan bir şekilde geğirdi. Dart oklarını oldukları yerde bırakıp şiltelere gitti. Bir an büyüteciyle inceleyip, üstünde küçük ve kımıldayan şeyler var mı, diye bakmayı düşündüyse de, sonra bilmese daha iyi olacağına karar verdi. Aklından Oreo kurabiyelerini yemek geçti, ama sonra midesini nasıl etkileyeceğini düşününce korktu. Midesinin biraz tuhaf olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Uzanıp ellerini başının arkasında kavuşturdu. İnsan gerçekten sarhoş olduğunda, etrafındaki her şey dönmeye başlar, diye duymuştu. Şu anda ona böyle bir şey olmuyordu; demek ki sadece biraz kafayı bulmuştu, o kadar; ama biraz kestirse iyi olacaktı.

"Ama çok sürmesin."

Çok sürmesin. Uzun sürmesi kötü olurdu. Ebeveynleri eve gelip de onu evde bulamazlarsa başı iyice derde girerdi. Onu tek başına bıraktığı için George da ayvayı yerdi. Asıl soru, St. Joseph'in çanları çaldığı zaman uyanabilecek miydi?

Pete uykuya dalmadan birkaç saniye önce, umarım uyanırım, diye düşündü, çünkü kendinden geçmek üzereydi.

Gözlerini kapadı.

Ve metruk restoranda uyudu.

Dışarıda, I-95'in güney yönüne uzanan şerit üstünde eski model bir steyşın araba belirdi. Otoyolda uyulması gereken asgari hız sınırının çok altında seyrediyordu. Arkasından hızla gelen bir kamyon kornasını çala çala yanından geçip diğer şeride girdi.

Neredeyse durmak üzere olan steyşın dinlenme tesisinin giriş şeridine saptı; KAPALIDIR SERVİS YOKTUR BİR SONRAKİ BENZİN İSTASYONU VE YEMEK YERİ 40 KM İLERİDE yazılı kocaman tabelaya aldırmadan içeriye daldı ve bariyer görevi yapan turuncu varilleri devirdikten sonra restoran binasına yetmiş metre kala durdu. Sürücü tarafındaki kapı açıldı, ama kimse dışarıya çıkmadı. Kapın açık kaldı salak, diye bağıran kimse de yoktu. Kapı öylece aralık kalmıştı.

Pete Simmons sızmamış olup da bu sahneyi izliyor olsaydı, sürücüyü göremeyecekti. Steyşın çamura bulanmıştı, ön camı leş gibiydi. Bu çok tuhaftı, çünkü Kuzey New England'da bir haftadan fazla bir zamandan beri hiç yağmur yağmamıştı ve otoyol tamamen kuruydu.

Otomobil giriş rampasının biraz ötesinde duruyordu. Az önce devirip yuvarladığı variller durmuştu. Sürücü kapısı hâlâ açıktı.

2. DOUG CLAYTON ('09 Prius)

Doug Clayton, Portland'a gitmekte olan Bangor'lu bir sigortacıydı; Sheraton Oteli'nde rezervasyonu vardı. En geç saat ikide orada olacağını umuyordu. Bu da ona şekerleme yapma fırsatı verecekti (bu çok az imkân bulduğu bir lükstü onun için); daha sonra Congress Caddesi'ne çıkıp akşam yemeği için bir yer arardı. Yarın da dinç bir halde erkenden Portland Konferans Merkezi'ne gider, yaka etiketini alır ve "Langın, Fırtına ve Sel: Yirmi Birinci Yüzyılda Felaket" başlıklı konferans için oraya gelen dört yüz sigorta temsilcisine katılırdı. Mile 82 tabelasını geçerken Doug kendi felaketine giderek yaklaştığını bilmiyordu ve bu, hiçbir sigorta poliçesinin karşılayacağı bir şey değildi.

Doug'un evrak çantası ve valizi arka koltuktaydı. Yolcu koltuğundaysa bir İncil vardı (King James versiyonuydu; Doug'da başka bir versiyonu yoktu). Doug, Kutsal Mesih Kilisesi'nin dört vaizinden biriydi ve vaaz verme sırası onda olduğunda İncil'ini "en büyük sigorta el kitabı" diye tanıtırdı.

Doug ergenliğinin son yıllarını ve yirmili yaşlarının çoğunu kapsayan on yılık içki düşkünlüğü sonrasında İsa'yı kişisel kurtarıcısı olarak kabul etmişti. Bu on yıllık çılgınlık dönemi hurdaya dönen bir otomobil ve Penobscot Cezaevi'nde geçirilen otuz günle son bulmuştu. O tabut büyüklüğündeki pis kokulu hücresinde geçirdiği ilk gece dizleri üstüne çökmüş, o günden beri de her gece aynı şeyi yapmıştı.

Hayatında ilk kez, "İyileşmeme yardım et," diye dua etmiş, o günden beri de hep aynı duayı tekrarlamıştı. Bu dua önce iki katıyla, sonra on, sonra yüz katıyla karşılık bulmuştu. Birkaç yıl sonra bin katı olacak, diye düşünüyordu. Ve en iyi tarafı neydi? Bütün bunların sonunda, cennet onu bekliyordu.

İncil'i adamakıllı yıpranmıştı, çünkü her gün onu okuyordu. İçindeki bütün hikâyeleri severdi, ama en çok beğendiği ve

üstünde en çok düşündüğü Good Samaritans[1] meseliydi. Luke İncili'ndeki bu mesel üzerine defalarca vaaz vermiş, kilisesinin cemaati de her defasında onu övgülere boğmuştu.

Doug bu meseli sevmesini, kendisiyle çok yakından ilgili oluşuna yoruyordu. Bir papaz yol kenarında yatan, soyulmuş ve dövülmüş bir yolcunun yanından geçmişti; papaz gibi, bir Yahudi de oradan geçip gitmişti. Derken kim çıkageliyor? Yahudi düşmanı bir Samaritan. Yahudi düşmanı olsun olmasın yardım elini uzatan o oluyor. Yolcunun yaralarını temizleyip sarıyor, onu eşeğine bindirip en yakındaki bir hana götürüp bir oda tutuyor.

"O halde, bu üç kişiden hangisi hırsızlar arasına düştüğü zaman ona komşu olmuş?" diye sorar İsa, ondan ebedi hayat için ne gerektiğini öğrenmek isteyen delifişek avukata. Hiç de aptal olmayan avukat hemen cevabı yapıştırır: "Merhamet gösteren."

Doug Clayton'un en korktuğu şey, bu hikâyedeki Yahudi gibi olmaktı. Yardımına ihtiyaç varken bunu reddedip öylece geçip gitmek. Bu nedenle çamur içindeki steyşını, sürücü kapısı açık, önünde devrilmiş varillerle metruk dinlenme tesisinin giriş rampasında görünce, kısa bir tereddütten sonra dönüş sinyali verip oraya gitti.

Otomobilini steyşının arkasına park edip dörtlüleri yaktıktan sonra dışarıya çıktı. O sırada steyşının arkasında plakasının olmadığını fark etti – gerçi o kadar çamura bulanmıştı ki, kesin bir şey söylemek zordu. Torpido gözünden cep telefonunu aldı ve açık mı diye kontrol etti. Yardımsever insan olmak iyi bir şeydi, ama plakasız ve şekilsiz bir otomobile önlemsiz yaklaşmak tek kelimeyle budalalık olurdu.

Telefonu sol elinde vagona doğru yürüdü. Evet, haklıydı, plakası yoktu. Arka penceresinden içerisini görmeye çalıştı, ama hiçbir şey göremedi. Cam tamamen çamurla kaplıydı. Sürücü tarafındaki kapıya doğru yürürken bir an durdu. Bu bir Ford muydu, yoksa Chevy miydi? Kesinlikle anlayamadı ve bu

(1) Yardımsever insanlar. -ç.n.

gerçekten çok tuhaftı, çünkü kariyeri boyunca binlerce steyşını sigortalamıştı.

Özel tasarım mı? diye düşündü. Eh, belki... ama kim bir steyşını özel tasarımla bu kadar belirsiz bir hale getirirdi ki?

"Hey? İyi misiniz?"

Farkında olmadan telefonunu sımsıkı tutarak kapıya doğru yürüdü. Birden aklına çocukken seyretmiş olduğu ve onu çok korkutan bir film geldi. Lanetli ev filmlerinden biriydi; bir grup genç, eski ve metruk bir eve yaklaşırlar, derken içlerinden biri kapısının aralık olduğunu görüp, "Bakın, kapı açıkmış!" diye seslenir arkadaşlarına. Seyrederken içinizden onlara, sakın girmeyin demek istersiniz, ama tabii gençler eve girerler.

Çok saçma. Aracın içinde birisi varsa, yaralı olabilir.

Tabii, adam belki bir telefon bulurum ümidiyle restorana gitmiş olabilir, ama ciddi bir yarası varsa...

"Hey?"

Doug kapıyı açmak için uzanmışken, durup aralıktan içeriye baktı. Gördüğü manzara ürkütücüydü. Koltuk tamamen çamurla kaplıydı; keza gösterge paneli ve direksiyon da. Radyo düğmelerinden koyu renkli, yapışkan bir madde sızıyordu ve direksiyonun üstündeki izler bir el izine benzemiyordu. Her şeyden önce avuç izleri çok fazla büyüktü, fakat parmak izleri kurşunkalem inceliğindeydi.

"Burada kimse var mı?" Sol eliyle sürücü kapısını sonuna kadar açıp arka koltuğa bakmak için telefonunu sağ eline aldı. "Yaralı kimse var..."

Çok kısa bir an, son derece iğrenç bir koku algıladıktan sonra sol elinde bütün vücudunu saran müthiş bir acı duydu. Doug çığlık bile atamadı. Bu ani şokla boğazı kilitlenmiş gibiydi. Başını eğip bakınca kapı kolunun avucunu delip geçmiş olduğunu gördü.

Parmakları neredeyse yok gibiydi. Sadece elinin başladığı yerde eklem yerlerini görebiliyordu. Geri kalan kısımları kapı

tarafından yutulmuştu. Üçüncü parmağı da gözlerinin önünde kırıldı. Nikâh yüzüğü yere düştü.

Bir şey hissetti; *of Tanrım,* o şey dişlere benziyordu. Çiğniyorlardı. Otomobil elini çiğniyordu.

Doug elini çekmeye çalıştı. Kan fışkırdı, bir kısmı çamurlu kapıya, bir kısmı pantolonuna aktı. Kapıya isabet eden kan damlaları hafif bir emme sesiyle bir anda kayboluverdi. Bir an için Doug neredeyse kurtulacak gibi oldu. Etleri emilmiş parmaklarının kemiklerini görebiliyordu. Gözlerinin önüne tavuk kanatlarını kemirişi geldi. *Kemiği bırakmadan önce hepsini ye,* derdi annesi, *en güzel yeri kemiğe en yakın olan kısmıdır.*

Sonra bir kez daha öne doğru eğildi. Sürücü kapısı sanki onu buyur eder gibi açıldı: *Merhaba Doug, seni bekliyordum, içeriye gelsene.* Başı kapının üstüne değince önce bunun soğukluğunu, sonra otomobilin tepesi derisini kesince kaşının üstündeki sıcaklığı hissetti.

Kurtulmak için bir hamle daha yaptı; telefonunu yere atıp eliyle arka camı itti. Cam içine doğru göçüp elini sarıverdi. Doug bu cam gibi görünen şeyin şimdi hafif rüzgârda göl suyu gibi hafifçe dalgalandığını gördü. Neden dalgalanıyordu? Çünkü çiğniyordu. Çünkü yemeğini yiyordu.

İyi bir Samaritan olmanın karşılığını böyle al...

Derken sürücü kapısının tepesi testere gibi Doug'un kafatasını kesip içindeki beyne uzandı. Doug Clayton yüksek ateşte bir çamfıstığının patlamasına benzer *PAT* diye bir ses duydu. Sonra karanlık çöktü.

Güney yönüne gitmekte olan bir kamyon sürücüsü, çamurlu bir steyşının arkasına park etmiş, dörtlüleri yanan küçük, yeşil bir Prius gördü. Bir adam –muhtemelen yeşil, küçük otomobilin sahibi– steyşının kapısına eğilmiş, sürücüsüyle konuşuyordu. *Arıza yapmış olmalı,* diye düşündü kamyon sürücüsü ve dikkatini tekrar önündeki yola çevirdi. Kendisi iyi bir Samaritan falan değildi.

Doug Clayton sanki kocaman avuçlu, kalem parmaklı eller gömleğini tutup onu çekmiş gibi, otomobilin içine sokulmuştu.

Steyşının şekli kayboldu, ekşi bir şey yiyen birinin ağzı gibi içeriye doğru büzüldü. İçinden çatırtılar geliyordu – tıpkı kocaman botlarıyla kuru dalların üstünden yürüyen bir adamın çıkardığı ses gibiydi. Steyşın bir on saniye kadar daha sıkılı bir yumruk gibi, büzülmüş halde kaldı. Sonra bir raketle tenis topuna yapılan iyi bir vuruştan çıkan sesine benzer bir *pıt* sesiyle, yine steyşın biçimini aldı.

Güneş kısa bir anlığına bulutların arasından kendini gösterdi ve yere atılmış cep telefonuyla Doug'ın nikâh yüzüğünde yansıdı. Sonra tekrar bulutların arasına girdi.

Aracın arkasında Prius'un dörtlüleri hâlâ göz kırpmayı sürdürüyor, saat gibi *tık...tık...tık* sesi çıkıyordu.

Birkaç otomobil geçti, ama fazla değildi. Paskalya tatili öncesi ve sonrasındaki iki iş haftası ülkenin otoyollarının en tenha zamanlarıydı. Öğleden sonraları günün ikinci en tenha saatleri olurdu; trafiğin bundan daha seyrek olduğu zaman gece yarısıyla sabahın beşi arasıydı.

Tık... tık... tık.

Metruk restoranda Pete Simmons hâlâ uyumaktaydı.

3. JULIANNE VERNON ('05 Dodge Ram)

Julianne Vernon iyi bir Samaritan olmayı King James'ten öğrenecek değildi. Maine'in küçük bir kasabası olan, 2400 nüfuslu Readfield'da doğup büyümüştü; burada komşuluk ilişkileri hayatın bir parçasıydı, hatta yabancılar bile komşu sayılırdı. Bunu kimse ona bu şekilde açıktan söylemiş değildi; her şeyi annesinden, babasından ve abilerinden öğrenmişti. Bu konularda pek konuşmazlardı, ama öğretmenin en etkili yolu, örnek göstererek öğretmekti. Eğer yol kenarında yatan bir adam gördüysen, o kişi Samaritan da olsa Mars'tan da olsa fark etmezdi. Durup yardım ederdin.

Julianne için yardım isteme numarası yapan biri tarafından soyulmak, tecavüz edilmek veya öldürülmek de hiçbir zaman endişe konusu olmamıştı. Beşinci sınıftayken okul hemşiresi ona kilosunu sorduğunda, gururla, "Babam yaklaşık yetmiş kilo olduğumu söylüyor, ama derim soyulursa daha az çekermişim," demişti. Şimdi, otuz beş yaşındayken yaklaşık yüz kırk kilo çekiyordu ve herhangi bir erkeğin cici karısı olmaya da niyeti yoktu. Eşcinseldi ve bununla gurur duyardı. Ram pikabının arkasında iki tampon çıkartması vardı. Birinde CİNSİYET EŞİTLİĞİNİ DESTEKLEYİN yazılıyken, diğerinde parlak pembe yazıyla EŞCİNSEL MUTLU BİR KELİMEDİR yazıyordu.

Bugün bu çıkartmalar gözükmüyordu, çünkü pikabın arkasında at taşıdığı bir treyler vardı. Clinton şehrinden iki yaşında bir İspanyol kısrağı satın almış, şimdi doğup büyüdüğü evden üç kilometre ötedeki, partneriyle birlikte yaşadığı çiftliğine dönüyordu.

Julianne çoğu zaman olduğu gibi, çamur güreşi takımı olan Twinkles ile turnelerde geçen beş yılını düşünüyordu. O yıllar hem iyi hem kötü olmuştu. Kötüydü, çünkü Twinkles genellikle bir ucube eğlencesi olarak algılanırdı (ki, Julianne de aynı fikirdeydi); iyiydi, çünkü bu sayede dünyanın büyük bir kısmını görebilmişti. Tamam, çoğu Amerikan dünyasıydı, ama bir keresinde Twinkles İngiltere, Fransa ve Almanya'da üç ay geçirmişti. Bu ülkelerde gördükleri nezaket ve saygı inanılmazdı. Onlara genç leydiler gibi davranılmıştı.

Hâlâ pasaportu vardı ve daha geçen yıl yenilemişti, ama bir daha ülke dışına çıkacağını da pek sanmıyordu. Çoğunlukla her şey yolundaydı. Amelia ile köpekler, kediler ve çeşit çeşit çiftlik hayvanlarından oluşan kır hayatından memnundu, ama bazen o turne günlerini de özlemiyor değildi. Tek gecelik ilişkiler, ışıklar altındaki maçlar, diğer kızlarla olan yoldaşlık bağları. Bazen seyircilerin hoyrat tezahüratlarını bile özlediği olurdu.

Bir keresinde hıyarın teki, *"Amından yakala, lezbiyendir, hoşuna gider!"* diye bağırmıştı. Yanlış hatırlamıyorsa, Tulsa'daydı.

Julianne ve çamur havuzunda güreşmekte olduğu Melissa bir an birbirlerine bakıp, kafa hareketiyle birbirlerini onayladılar ve doğrulup lafın geldiği yöne döndüler. Üstlerinde sırılsıklam olmuş bikinileriyle, saçlarından ve memelerinden çamur akarken, aynı anda o hıyara hareket çektiler. Seyircilerden bir alkış patlaması geldi. Ardından önce Julianne, sonra Melissa dönüp eğildiler ve kıçlarını o adama doğru salladılar.

Julianne düşmüş ve yerden kalkamayan birine yardım edilmesi gerektiğini bilerek büyümüştü. Bildiği başka bir şey de, sana bok atıldı mı, altında kalmayacaktın; bu, atlarınla, şişmanlığınla, mesleğinle veya cinsel tercihlerinle ilgili olabilirdi. Bir kez altında kaldın mı, boka bulanmaya alışırdın.

Dinlemekte olduğu CD bitti; tam bunu çıkarmak için düğmeye basacakken biraz ileride, metruk Mile 81 benzin istasyonuna giren rampada park etmiş bir otomobil gördü. Dörtlüleri yanıyordu. Bunun önünde de çamur içinde eski bir steyşın vardı. Tam belli değildi ama bir Ford veya Chevrolet'ye benziyordu.

Julie karar vermek için düşünmedi, çünkü düşünecek bir şey yoktu. Sinyal verdi, arkasındaki treyler yüzünden rampada ona yer olmadığını görüp emniyet şeridinin istasyona en yakın noktasına gitti; tekerleklerin şeridin hemen ötesindeki yumuşak zemine geçmemesine çok dikkat etti. Biraz önce bin sekiz yüz dolar ödediği atın bulunduğu treylerin devrilmesi hiç iyi olmazdı.

Muhtemelen önemli bir şey yoktu, ama gidip bir baksa iyi olacaktı. Belki bir kadın aniden eyaletler arası otoyolda doğum yapmak istemiş olabilirdi veya yardım etmek için duran bir adam heyecanlanıp bayılmış olabilirdi. Julie de dörtlülerini yaktı, ama arkasında at treyleri varken pek gözükmüyordu.

Dışarıya çıkıp iki otomobile doğru baktı, kimseler görünmüyordu. Belki de birisi durup sürücüleri almış olabilirdi, ama büyük ihtimalle restorana gitmişlerdi. Julie onların orada pek bir şey bulabileceklerini sanmıyordu; restoran geçen eylül ayından beri kapalıydı. Julie eskiden Mile 81'de durup TCBY'den yoğurt alırdı,

ama artık atıştırmak için otuz kilometre kuzeydeki .Augusta'da bulunan Damons'a gidiyordu.

Treylerin yanına gidince yeni atı DeeDee parmaklıktan burnunu çıkardı. Julie hayvanın başını okşadı. "Sakin ol yavrum, sakin ol. Bir dakika sonra yine yolda oluruz."

Treylerin içindeki alet dolabına ulaşmak için kapıları açtı. DeeDee araçtan çıkma zamanının geldiğine karar verdi, ama Julie iri omzuyla onu geri itip bir kez daha, "Sakin ol yavrum," dedi.

Dolabın sürgüsünü açtı. İçindeki bir yığın aletin üstünde birkaç tane yol ışıldağı ve iki tane pembe florasanlı trafik konisi vardı. Julie parmaklarını konilerin üstündeki deliklere geçirip kaldırdı; öğlen sonrası etraf aydınlıkken ışıldaklara gerek yoktu. Dolabın kapısını kapatıp sürgüyü çekti; DeeDee ayağını bunun içine sokup yaralanabilirdi. Sonra treyler kapısını kapayınca DeeDee bir kez daha parmaklıktan başını dışarıya uzattı. Julie bir atın endişeli görünebileceğine inananlardan değildi, ama DeeDee'nin yüzünde sanki öyle bir ifade vardı.

Julie, "Çok sürmeyecek," dedikten sonra konileri treylerin arkasına bırakıp iki otomobile doğru yürüdü.

Prius'un içi boştu, ama kapısı kilitli değildi. Julie buna şaşırdı, çünkü arka koltukta bir valiz ve pahalı görünen bir evrak çantası vardı. Eski steyşının sürücü kapısı ardına kadar açıktı. Julie tam ona doğru giderken durdu; şaşkınlık içinde kaşları çatıldı. Yerde, açık duran kapının hemen yanında bir cep telefonu ve nikâh yüzüğüne benzeyen bir şey vardı. Üstündeki büyük çatlak telefonun yere düşmüş olduğunu gösteriyordu. Ve numaraların göründüğü küçük ekranında... o şey kan damlası mıydı?

Herhalde değildi, herhalde sadece çamurdu –vagon zaten çamur içindeydi– ama Julie işkillenmeye başlamıştı. DeeDee'yi treylere yüklemeden önce uzun bir süre gezdirmiş, yola çıkmadan önce de üstündeki binici etekliğini değiştirmemişti. Cep telefonunu çıkardı ve 911'i aramayı düşündü.

Sonra, hayır, dedi, henüz değil. Ama eğer çamur kaplı steyşın vagon da küçük yeşil otomobil gibi boşsa ve telefonun üstündeki o damla gerçekten kansa, 911'i arayacaktı. Ve eyalet polisleri gelene kadar da orada bekleyip metruk binaya gitmeyecekti. Cesurdu ve yardımseverdi, ama budala değildi.

Yüzüğü ve telefonu incelemek için eğildi. Etekliği steyşının çamurlu kanadına sürtününce bir anda eriyiverdi. Julie sert bir şekilde sağ tarafa doğru çekilince iri kalçası arabanın kenarına çarptı. Arabanın yüzeyi içe doğru göçerek iki kat kumaşı ve altındaki eti sarıverdi. Julie aniden müthiş bir acı duydu. Çığlık attı; telefonunu düşürüp tıpkı çamur güreşindeki rakibini iter gibi kendisini geri çekmeye çalıştı. Sağ eli ve kolu pencere camına benzeyen ve içine doğru göçen bir zarın içinde kayboldu. Diğer taraftan bakılınca, onca çamura rağmen görülen şey, sağlıklı ve iri bir kadının kuvvetli kolu değil, lime lime et sarkan bir kemikti.

Steyşın araba büzüşmeye başladı.

Güney yönüne giden bir otomobil geçti; ardından bunu başka biri izledi. Treyler yüzünden, o sırada yarısı şekilsiz bir steyşının içinde, yarısı dışında kalan kadını görmediler. Çığlıklarını da duymadılar. Sürücülerden biri Toby Keith'i, diğeriyse Led Zeppelin'i dinliyor, ikisi de bu tarz müziği en yüksek seste dinlemeyi seviyordu. Restoranda bulunan Pete Simmons, Julie'nin çığlıklarını işitti, ama çok uzaktan geliyordu, sanki giderek azalan bir yankılanma gibiydi. Bir an gözkapaklarını kırpıştırdı. Derken çığlıklar kesildi.

Pete pis şiltenin üstünde diğer yanına dönüp uyumaya devam etti.

Otomobile benzeyen o şey, elbiseleriyle, çizmeleriyle birlikte Julianne Vernon'u yedi. Yiyemediği tek şey, Doug Clayton'unkinin yanında duran cep telefonuydu. Sonra o şey yine tenis topundan çıkan *pıt* sesiyle steyşın araba biçimini aldı.

Treylerin içindeki DeeDee kişneyip ayaklarını yere vuruyordu. Hayvan acıkmıştı.

4. LUSSIER AİLESİ ('11 Expedition)

Altı yaşındaki Rachel Lussier, "Anne, bak!" diye bağırdı. "Baba, bak! Atçı kadın! Treyleri orada! Görüyor musunuz?"

Arka koltukta oturmasına rağmen treyleri ilk görenin Rachel olması Carla'yı şaşırtmadı. Ailenin en keskin gözlüsü Rachel'di; diğerlerine açık ara fark atıyordu. Babası onun için, gözlerinde X-ışını gücü var, derdi. İçinde gerçek payı olan bir espriydi.

Johnny, Carla ve dört yaşındaki Blake, hepsi gözlüklüydü; ailenin iki tarafındakiler de gözlüklüydü; büyük ihtimalle evin köpeği olan Bingo'nun da gözlük takmaya ihtiyacı vardı. Bingo dışarıya çıkmak istediğinde ikide bir tel örgülü kapıya çarpıyordu. Ailede miyop lanetinden kurtulmuş olan tek kişi Rachel'di. Son kez göz doktoruna gittiğinde tabelanın en altındaki harfleri bile okuyabilmişti. Dr. Stratton şaşırmış, "Kızınız savaş jeti pilotlarına verilen testleri bile geçebilir," demişti Johnny ve Carla'ya.

"Belki ileride savaş pilotu olabilir," demişti John. "Küçük kardeşiyle ilişkilerinde kesinlikle öldürme içgüdüsü ortaya çıkıyor."

Bu lafın üzerine Carla kocasını dirseğiyle dürtmüştü, ama söylediği şey doğruydu. Carla farklı cinsiyetlerde oldukları zaman kardeşler arası rekabetin daha az olduğunu duyardı. Eğer böyle bir şey varsa, Rachel'le Blake bu kuralın istisnalarıydılar. Son zamanlarda Carla'nın en sık duyduğu şey, *başlattı* lafıydı. Sadece öznenin adı değişiyordu.

Bu yolculuğun ilk yüz elli kilometresi boyunca çocuklar pekâlâ uslu durmuşlardı; bunun bir nedeni Johnny'nin ebeveynlerini ziyarete giderken ikisinin de mutlu olmasıysa, diğer nedeni de Carla'nın iki çocuğun destekli araba koltuklarının arasını oyuncaklarla ve boyama kitaplarıyla doldurmuş olmasıydı. Ne var ki, Augusta'da verdikleri tuvalet molasından sonra sataşmalar yine başlamıştı. Bunun bir nedeni de herhalde yedikleri dondurmaydı. Uzun otomobil yolculuklarında çocuklara şekerli

şeyler vermek, kamp ateşine benzin dökmekten farksızdı, Carla bunu biliyordu, ama onları *her şeyden* de mahrum edemezdiniz ki.

Çaresizlik içindeki Carla bir oyun başlattı: Kendisi yargıç olacak, çocukların gördükleri her bahçe heykeli, dilek kuyusu, Meryem Ana heykeli için puan verecekti. Sorun, otoyol boyunca fazlasıyla ağaç oluşu, ama bu tip şeylerin çok seyrek görülmesiydi. Keskin gözlü altı yaşındaki kızıyla, sivri dilli dört yaşındaki oğlu tam eski husumetlerini kaşımaya başlayacaklarken Rachel eski Mile 81 dinlenme alanı kenarına çekilmiş at treylerini gördü.

"Atı bir daha okşamak istiyorum!" diye bağırdı Blake. Çocuk koltuğunda kollarını bacaklarını sallamaya başladı; dünyanın en küçük break-dansçısı gibiydi. Bacakları sürücü koltuğunun arkasına vuracak kadar uzundu; Johnny de bundan hiç mi hiç hoşlanmazdı.

Biri bana, neden çocuğum olmasını istediğimi söyleyiversin, dedi içinden. *Aklımdan ne geçiyordu ki? Tamam, o sırada mantıklı gelmişti, biliyorum.*

"Blake, babanın koltuğunu tekmeleme," dedi Johnny.

"Atı okşamak istiyorum!" diye haykırdı Blake. Ardından sürücü koltuğuna okkalı bir tekme attı.

"Hâlâ bebek gibisin," dedi Rachel, kardeşinin tekmelerinden güvenli bir uzaklıkta. Bunu tipik bir abla edasıyla söylemişti ki, bu Blake'i çileden çıkaran bir şeydi.

"BEN BEBEK DEĞİLİM!"

"Blakie," diye başladı Johnny, "eğer babanın koltuğunu tekmelemeyi kesmezsen, baban et bıçağını çıkarıp Blakie'nin ayaklarını bileklerinden kesecek ve..."

"Aracı bozulmuş," dedi Carla. "Trafik konilerini görüyor musun? Oraya yanaşsana."

"Hayatım, bunun için emniyet şeridine girmemiz gerekecek. Hiç iyi bir fikir değil."

"Öyle yapman gerekmez, şuradan dön ve diğer iki otomobilin yanına park et. Rampa üstünde. Yeterince yer var, dinlenme alanı kapalı olduğu için kimsenin yolunu da tıkamış olmayız."

"Sence sakıncası yoksa bir an önce Falmouth'a..."

"Çek kenara!" Carla elinde olmadan, itiraz kabul etmeyen emir tonuyla konuştuğunu fark etti; çocuklara kötü örnek olduğunu biliyordu. Son zamanlarda kaç kere Rachel'in Blake'e bu tonda bir şey söyleyip oğlanı ağlattığına tanık olmuştu.

Bu, emir-büyük-yerden sesini değiştirip daha yumuşak bir ifadeyle, "Bu kadın, çocuklarımıza çok iyi davrandı," dedi.

Damon'da dondurma almak için at treylerinin yanına park etmişlerdi. Kendisi de at gibi büyük olan atçı kadın treylere yaslanmış, bir yandan kendi dondurmasını yiyor, bir yandan da çok güzel bir ata bir şeyler yediriyordu.

İki çocuğunu ellerinden tutmuş olan Johnny onların yanından yürüyüp geçmek üzereyken Blake, "Atınızı okşayabilir miyim?" dedi.

"Sana bir çeyreğe mal olur," dedi kahverengi binici etekli iri kadın. Sonra da Blake'in üzgün yüzüne bakıp güldü. "Şaka yaptım. Şunu tut bakayım." Altından damlayan dondurma külahını Blake'in eline tutuşturduktan sonra çocuğu atın burnunu okşayabileceği kadar yukarıya kaldırdı. DeeDee gözleri fal taşı gibi açılmış çocuğa sakin bir bakış attıktan sonra elindeki dondurmayı kokladı. İstediği bir şey olmadığını anlayınca, burnunun okşanmasına razı oldu.

"Ne kadar yumuşakmış!" dedi Blake. Carla oğlunun bu kadar heyecanla bir şey söylediğini hiç duymamıştı. *Neden sanki çocukları hayvanlara dokunabilecekleri bir hayvanat bahçesine hiç götürmedik ki,* diye düşündü ve hemen bu fikri, yapılacaklar listesine dahil etti.

"Ben de, ben de!" diye vızıldadı Rachel sabırsızca hoplayarak.

İri kadın Blake'i yere indirdi. "Ben ablanı kaldırırken sen de o dondurmayı yala," dedi oğlana, "ama fıstık tanelerini yeme, tamam mı?"

Carla bir an oğluna başkalarının, özellikle de yabancıların artığını yemenin yanlış olduğunu söylemeyi düşündü. Sonra

Johnny'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce, içinden, ne olursa olsun, dedi. Çocukları mikrop yuvası olan okullara gönderiyorlardı. Onları, her an sarhoş bir manyağın veya direksiyon başında SMS yazan bir gencin araba kullanırken hepsini yok edebileceği otoyolda kilometrelerce taşıyorlardı. Sonra da yarısı yenmiş bir dondurmayı yalamalarını mı yasaklayacaklardı? Bu zihniyet otomobilde çocuk koltuğu bulundurmanın veya bisiklet kaskı takmanın çok ötesindeydi.

Atçı kadın atın burnunu okşaması için Rachel'i kaldırdı. "Ay, ne güzel!" dedi Rachel. "Adı ne?"

"DeeDee."

"Harika bir adı varmış! Seni seviyorum DeeDee!"

"Ben de seni seviyorum DeeDee," dedi atçı kadın ve hayvanın burnunu öptü.

"Anne, biz de at alalım mı?"

"Evet," dedi Carla. "Sen yirmi altı yaşına gelince."

Bunun üzerine Rachel öfkeli yüzünü takındı (yanaklarını şişirip dudaklarını büzdü), ama atçı kadın bu haline gülünce Rachel de huysuzluğu bırakıp gülmeye başladı.

İri kadın, elleri binici eteğinin örttüğü dizlerindeki Blake'e doğru eğildi. "Dondurmamı alabilir miyim genç adam?"

Blake külahı ona uzattı. Kadın geri alır almaz da oğlan parmağına bulaşan dondurmayı yalamaya başladı.

"Teşekkür ederiz," dedi Carla atçı kadına. "Çok naziksiniz." Sonra Blake'e döndü. "Hadi içeriye gidip ellerini yıkayalım. Sonra sana da dondurma alırız."

"Ben de onunkinden istiyorum," dedi Blake; atçı kadın buna da bir kahkaha attı.

Johnny, Expedition model otomobillerinin antepfıstıklı dondurmayla süslenmesini istemediğinden dondurmalarını orada yemeleri için ısrar etti. Yemek faslı bitip de dışarıya çıktıklarında atçı kadın gitmişti.

Arada bir yolda rastladığınız, kimi zaman huysuz, ama daha ziyade iyi, hatta bazen şahane olabilen ve bir daha hiç görmeyeceğiniz insanlardan biriydi.

Ne var ki kadın ya da en azından pikabı buradaydı; emniyet şeridine park etmiş, treylerin arkasına da trafik konilerini yerleştirmişti. Ve Carla gerçekten haklıydı. Bu kadın çocuklara çok iyi davranmıştı. İşte bu düşünceler içinde Johnny hayatının en kötü –ve en son– kararını verdi.

Sinyal verdikten sonra Carla'nın önerdiği gibi rampaya yanaştı ve Doug Clayton'un hâlâ dörtlüleri yanan Prius'unun önüne, çamurlu steyşının yanına park etti. Motoru kapatmadı.

"Atı okşamak istiyorum," dedi Blake.

"Ben de atı okşamak istiyorum," dedi Rachel, kim bilir kimden öğrendiği o şirret evin hanımı ses tonuyla. Carla buna sinir oluyordu, ama bir şey söylemiyordu. Söylediği takdirde Rachel devamlı bu ses tonunu kullanırdı.

"Önce kadından izin almalıyız," dedi Johnny. "Şimdilik oturduğunuz yerde kalın. Sen de, Carla."

"Baş üstüne efendim," dedi Carla çocuklarını daima güldüren zombi sesiyle.

"Aman ne komik!"

"Pikabının kabini boş," dedi Carla. "Diğer araçlar da boş görünüyor. Bir kaza falan mı olmuş dersin?"

"Bilmiyorum, ama bir terslik var galiba. Burada bekleyin."

Johnny Lussier dışarıya çıkıp, taksitlerini hiçbir zaman bitiremeyeceği Expedition'ın etrafından dolandı ve Dodge Ram'ın kabinine gitti. Carla atçı kadını görmemişti, ama Johnny belki kadın arka koltukta uzanmıştır, belki de bir kalp krizi geçiriyor olabilir diye bakmak istedi. (Hayatı boyunca sağlık koşuları yapmış olan Johnny, Medicine.Net web sitesinde hedeflenen kilonun iki kilo bile üstünde olanların, kırk beş yaşından sonra her an kalp krizi geçirebileceklerine inanırdı.)

Kadın arka koltukta yatmış değildi (tabii ki değildi, yoksa Carla onun cüssesindeki bir kadını görmüş olurdu) ve treylerde de yoktu. Sadece parmaklıktan başını uzatıp Johnny'nin yüzünü koklayan at vardı.

"Merhaba canım..." Bir an atın adını hatırlayamadıysa da sonra aklına geldi. "...DeeDee. Nasılsın bakalım?"

Johnny atın burnunu okşadıktan sonra diğer iki araca doğru yürüdü. Bir kaza olmuş gibi görünüyordu, ama hafif bir kaza olmalıydı. Steyşın rampada bariyer olan turuncu varillerden birkaçını devirmişti.

Carla penceresini indirdi; arka pencereler kilitli olduğu için çocuklar bunu yapamazlardı. "Kadından bir iz var mı?"

"Hayır."

"Herhangi birinden bir işaret?"

"Carla, dur biraz..." Steyşının kısmen açık kapısının yanında duran cep telefonlarını ve nikâh yüzüğünü gördü.

"Ne?" Carla bir şey görebilmek için başını uzattı.

"Dur bir saniye." Johnny'nin aklından karısına kapıları kilitlemesini söylemek geçtiyse d vazgeçti. Ne de olsa gündüz vakti I-95 üstündeydiler. Yirmi-otuz saniyede bir otomobiller geçiyordu.

Eğilip yerden telefonları aldı. Carla'ya doğru döndüğü için otomobil kapısının giderek bir ağız gibi açıldığını görmedi.

"Carla, sanırım bu telefonun üstünde kan var." Doug Clayton'un ekranı çatlamış telefonunu uzatarak gösterdi.

"Anne?" dedi Rachel. "O kirli arabada kim var? Kapısı açılıyor."

"Buraya dön," dedi Carla. Birden ağzı kurumuştu. Bağırmak istiyordu, ama sanki göğsünde bir taş var gibiydi. Gözle görünmeyen, ama çok büyük bir taş.

Johnny geri dönmek yerine aracın içine bakmaya çalıştı. Eğilince kapı kafasının üstüne kapandı. Tüyler ürperten bir ses çıktı. Carla'nın göğsüne çöken taş bir anda yok oldu. Soluk alıp kocasının adını haykırdı.

"Babamın nesi var?" diye bağırdı Rachel. Sesi en ince halindeydi. *"Babamın nesi var?"*

"Babaa!" diye haykırdı Blake. O da deli gibi babasını görebilmek için çırpınıyordu.

Carla düşünerek vakit kaybetmedi. Kocasının gövdesi oradaydı, ama başı kirli steyşının içindeydi. Ama hâlâ sağdı; kolları ve bacakları debeleniyordu. Expedition'dan yıldırım hızıyla çıkarken vücudu kendi başına hareket ediyor, beyniyse sadece seyrediyor gibiydi.

"Anne, hayır!" diye haykırdı Rachel.

"Anne, HAYIR!" Olanlar hakkında Blake'in hiçbir fikri yoktu, ama kötü bir şey olduğunun farkındaydı. Ağlamaya ve çocuk koltuğunun örümcek ağına benzeyen kayışlarıyla boğuşmaya başladı.

Carla kocasını belinden tutup var gücüyle onu çekti. Steyşının kapısı biraz daha açılınca, yüzeye küçük bir şelale gibi kan boşaldı. Carla tüyler ürpertici bir an için kocasının başını gördü; çamurlu koltukta, anormal bir açıyla bir yana eğilmiş vaziyette duruyordu. Her ne kadar kolları ve bacakları hâlâ sarsılıyorsa da, Carla onun boynunun kırılmış olduğunu anladı. Asılarak idam edilenler de sehpadan indirildikleri zaman böyle görünürlerdi. O kısa, dehşet dolu an içinde Carla kocasının aptal ve şaşkın göründüğünü düşündü; çirkinleşmiş, içindeki Johnny'yi oluşturan özü buhar olup uçmuştu. Gövdesinin titremesine rağmen, kocasının artık ölmüş olduğunu biliyordu. Balıklama atlayıp, su yerine kayalara toslayan bir çocuk böyle görünürdü. Otomobili köprü ayağına çarpınca başı direksiyona gömülen bir kadın böyle görünürdü. Ölüm aniden karşına çıkıp seni kolları arasına alırken böyle görünürdün.

Otomobilin kapısı şiddetli bir şekilde kapandı. Carla hâlâ kocasını belinden tutuyordu; aniden hızla öne doğru çekilince bir gerçeği daha anladı.

Bunu yapan otomobil; otomobilden uzak durmalıyım!

Johnny'nin belini bıraktığında bir saniye geç kalmıştı. Saçından bir tomar kapıya değdi ve o anda başı içeriye doğru çekildi. Kendini kurtaramadan kaşı şiddetle otomobile çarptı. O şey kafa derisini yemeye başlayınca başının tepesi alev almış gibi oldu.

Kaçın! diye bağırmak istedi çoğu zaman sinir bozucu, ama kesinlikle çok zeki olan kızına. *Blake'i de al, buradan kaçın!*

Ama daha bu düşünceyi kelimelere dökemeden ağzı yok oluvermişti.

Steyşının babasının kafası üstüne kapandığını sadece Rachel görmüştü, ama annelerinin o çamurlu kapı tarafından yutulduğunu ikisi de gördü. Carla'nın mokasenlerinden birinin ayağından fırladığını ve ayak tırnaklarındaki pembe ojeyi bir anlığına gördükten sonra anneleri yok olmuştu. Bir an sonra çamurlu otomobil, şeklini kaybedip yumruk biçimini aldı. Annelerinin açmış olduğu pencereden içeriye bir çatırdama sesi geldi.

"Bu ne?" diye bağırdı Blake. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu, üst dudağı sümükle kaplıydı. *"Rachie, o ne, o neydi, o neydi?"*

Kemikleriydi, dedi içinden Rachel. Daha sadece altı yaşındaydı ve şiddet içeren filmlere gitmesi, bunları televizyonda bile seyretmesi yasaktı, ama bunun kırılan kemiklerden çıkan ses olduğunu biliyordu.

Bu otomobil, otomobil falan değildi. Canavar gibi bir şeydi.

"Annemle babam nerede?" diye sordu Blake gözyaşlarıyla daha da büyümüş görünen gözlerini ablasına çevirerek. "Annemle babam nerede Rachie?"

Yine iki yaşındaymış gibi konuşuyor, diye düşündü Rachel ve belki hayatında ilk kez küçük kardeşine karşı öfkeden (bazı durumlardaysa katıksız bir nefret) başka bir his duydu. Bu yeni duygunun sevgi olduğunu sanmıyordu. Daha da büyük bir şey olduğunu düşündü. Annesi son nefesinde herhangi bir şey söyleyememişti; ama söyleyebilseydi, Rachel bunun, *"Kardeşini koru,"* olacağını biliyordu.

Blake çocuk koltuğunda debelenmekteydi. Kayışların nasıl çözüleceğini bilirdi, ama panik içinde bunu unutmuştu.

Rachel kendi emniyet kemerini açıp çocuk koltuğundan çıktı ve kardeşinin kayışlarını açmaya çalıştı. Blake'in savurduğu ellerinden biri Rachel'in yanağına tokat gibi indi. Normal koşullar altında Rachel onun omzuna sert bir yumruk atardı (ve ceza olarak odasına kapatılırdı) ama şimdi sadece onun elini tutup indirmekle yetindi.

"Kes artık! Bırak sana yardım edeyim. Eğer çırpınıp durursan kayışları çözemem!"

Blake debelenmeyi bıraktı ama ağlamaya devam etti. "Baba nerede? Anne nerede? Annemi istiyorum!"

Onu ben de istiyorum, şapşal, dedi Rachel içinden ve koltuğun kayışlarını çözdü. "Şimdi dışarıya çıkacağız ve..."

Ne? Ne yapacaklardı? Restorana mı gideceklerdi? Restoran kapalıydı, bu yüzden turuncu varilleri koymuşlardı. Bu yüzden benzin istasyonunun pompaları kaldırılmıştı ve boş otoparkta otlar bitmişti.

"Buradan uzaklaşacağız," diye bitirdi cümlesini Rachel.

Dışarıya çıkıp Blake'in tarafına yürüdü. Kapısını açtı, ama Blake hiç kımıldamadan ona bakıyordu. "Çıkamıyorum Rachie, düşerim."

Az kalsın, bu kadar ödlek olma, diyecekken demedi. Şimdi bunun zamanı değildi. Kardeşi yeterince sarsılmıştı. Kollarını açıp, "Bana doğru kay," dedi. "Seni tutarım."

Blake ona kuşkulu gözlerle baktıktan sonra kaydı. Rachel onu yakaladı, ama çocuk göründüğünden daha ağırdı ve ikisi birlikte yere devrildiler. Rachel altta kaldığı için daha kötü durumdaydı, ama Blake hem başını yere çarpmış hem de eli sıyrılmış olduğu için yaygarayı koparıyordu. Bu defa ağlaması korkudan değil, duyduğu acıdandı.

"Kes ağlamayı," dedi Rachel kardeşinin altından çıkarak. "Artık biraz büyü, Blakie."

"Ne?"

Rachel cevap vermedi. O korkunç steyşının yanında duran iki telefona bakıyordu. Bir tanesi kırık gibiydi, ama diğeri..."

Rachel ellerinin ve dizlerinin üstünde ona doğru süründü; annesiyle babasının korkunç bir süratle içinde kayboldukları otomobilden gözlerini ayırmıyordu. Tam sağlam olan telefona uzandığı sırada Blake onun yanından geçip steyşına doğru ilerledi; sıyrılmış olan elini uzatmıştı.

"Anne? Anne? Dışarıya gel! Elim uf oldu. Dışarıya gel de öpüp onu iyileştir..."

"Olduğun yerde kal, Blake Lussier!"

Carla işitseydi onunla gurur duyardı; Rachel onun emir-büyük-yerden sesiyle konuşmuştu. Ve işe yaradı. Blake steyşına bir metre kala zınk diye durdu.

"Ama ben *annemi* istiyorum! *Annemi* istiyorum, Rachie!"

Rachel onun elini tutup arabadan uzaklaştırdı. "Şimdi değil. Bunu kullanmama yardım et." Telefonu nasıl kullanacağını pekâlâ bilirdi, ama kardeşinin dikkatini başka yere çevirmesi gerekiyordu.

"Ver bana, ben yapabilirim! Ver bana, Rachie!"

Rachel telefonu ona uzattı; kardeşi telefonu incelerken onu tişörtünden tutup üç adım daha geri çekti. Blake bunu fark etmemişti bile. Julianne Vernon'un telefonundaki açma tuşunu buldu ve buna bastı. Telefondan bip sesi geldi. Rachel onu elinden alınca Blake kısacık hayatında belki de ilk kez itiraz etmedi.

Ne yapılacağını biliyordu. 911'i tuşlayıp telefonu kulağına götürdü. Bir kere çaldıktan sonra karşı taraftan açıldı.

"Alo? Adım Rachel Ann Lussier ve..."

"Bu görüşme kaydedilmektedir," dedi bir erkek sesi onu bastırarak. "Eğer acil bir durum ihbarı yapıyorsanız, 1'i tuşlayın. Elverişsiz yol koşullarını ihbar ediyorsanız, 2'yi tuşlayın. Eğer yolda kalmış bir...'"

"Rachie? Rachie? Anne nerede? Baba nere..."

"Şşş!" dedi Rachel sertçe ve 1'i tuşladı. O kadar kolay değildi. Elleri titriyor, gözleri bulanık görüyordu. Ağlamakta olduğunu fark etti. Ne zaman başlamıştı ağlamaya? Hatırlamıyordu.

"Alo, burası dokuz-bir-bir," dedi bir kadın.

"Siz gerçek misiniz yoksa bu da kayıtlı bir ses mi?" diye sordu Rachel.

"Gerçeğim," dedi kadın gülümseyen bir tonda. "Acil bir durumda mısınız?"

"Evet. Kötü bir otomobil annemizle babamızı yedi. Bulunduğumuz yer..."

"Tamam, bu kadarı yeter," dedi 911 görevlisi kadın. Sesinden iyice eğlendiği belli oluyordu. "Kaç yaşındasın yavrum?"

"Altı, ama yakında yedi olacağım. Adım Rachel Ann Lussier, bir otomobil, kötü bir otomobil..."

"Dinle, Rachel Ann her kimsen, nereden aradığını bulabilirim. Bunu biliyor muydun? Eminim, bilmiyordun. Şimdi hemen telefonu kapat, yoksa evine bir polis memuru gönderip..."

"Annemle babam öldüler, seni ahmak telefoncu kadın!" diye haykırdı Rachel; öldü lafını duyan Blake yine ağlamaya başladı.

911 görevlisi kadın bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra ciddileşmiş bir sesle, "Neredesin Rachel Ann?"

"Boş restoranda! Turuncu varillerin olduğu restoranda."

Blake yere oturup başını dizlerinin arasına soktu. Bu manzara Rachel'e hiçbir zaman olmadığı kadar acı geldi. Yüreği sızladı.

"Bu bilgi yeterli değil," dedi 911 görevlisi kadın. "Biraz daha detaylı tarif edebilir misin, Rachel Ann?"

Rachel *detaylı* kelimesinin anlamını bilmiyordu, ama gördüğü şeyin ne olduğunu biliyordu: steyşının onlara yakın olan arka tekerleği erimekteydi. Sıvı lastiğe benzeyen bir dokunaç asfaltın üstünden ağır ağır Blake'e doğru ilerliyordu.

"Gitmem gerek," dedi Rachel. "Kötü arabadan uzaklaşmamız lazım."

Gözleri eriyen lastikte, Blake'i ayağa kaldırıp onu biraz daha geriye çekti. Lastik dokunaç tekrar çıktığı yere döndü *(çünkü bize erişemeyeceğini anladı,* diye düşündü Rachel) ve yine tekerlek görünümünü aldı, ama bu kadarı Rachel için yeterli değildi. Blake'i çekmeye devam ederek otoyola doğru sürükledi.

"Nereye gidiyoruz Rachie?

Bilmiyorum. "O arabadan uzağa."

"Oyuncaklarımı istiyorum!"

"Şimdi olmaz, daha sonra." Blake'i sımsıkı tutup, arada bir saatte yüz kırk-yüz elli kilometre hızla araçların geçmekte olduğu otoyola doğru yürüdü.

Hiçbir şey bir çocuğun çığlığı kadar delici bir ses çıkaramaz; bu doğanın çok etkili hayatta kalma mekanizmalarından biridir. Pete Simmons zaten uykusundan uyanmak üzereydi ve Rachel'in 911 görevlisi kadına haykırışını duyduğu zaman tam anlamıyla uyandı.

Doğrulup elini başına götürdü. Başı ağrıyordu; Pete bunun ne ağrısı olduğunu anladı: En korktuğu şey olan AKŞAMDAN KALMA ağrısıydı. Dili zımpara kâğıdı gibiydi, midesi bulanıyordu. Kusacak gibi değilim, ama bulanıyor işte.

İyi ki daha fazla içmemişim, diye düşünerek ayağa kalktı. Kimin bağırdığını görmek için kafes teliyle örtülü pencerelerden birine gitti. Gördüğü şey hoşuna gitmedi. Dinlenme alanı rampasına girişi engelleyen turuncu varillerden birkaç tanesi devrilmişti ve orada *otomobiller* vardı. Hem de çok sayıda.

Derken iki çocuk gördü; pembe pantolonlu küçük bir kızla, şort ve tişört giymiş küçük bir oğlan. Onları çok kısa bir an görebildi, çünkü çocuklar bir şeyden korkuyorlarmış gibi oradan kaçıyorlardı. Çok geçmeden Pete'in at treylerine benzettiği bir şeyin arkasında gözden kayboldular.

Bir terslik vardı. Her ne kadar bir belirti yoksa da, herhalde kaza gibi bir şey olmuştu. Pete'in aklına gelen ilk şey, oradan hemen uzaklaşmak oldu; orada her ne olduysa, bu işe karışmak istemiyordu. Çantasını aldığı gibi mutfağa ve yükleme rampasına doğru yürümeye başladı. Sonra durdu. Dışarıda çocuklar vardı. *Küçük* çocuklar. I-95 gibi hızlı trafik akışı olan bir yola çok yakındılar ve yanlarında yetişkin kimse görmemişti.

Ama burada yetişkinler de olmalı, o otomobilleri görmedin mi?

Evet, otomobilleri görmüştü ve bir de ardında at treyleri olan bir pikap vardı, ama hiç yetişkin yoktu.

Çıkıp oraya gitmem lazım. Başım derde girecek olsa bile o salak çocukları otoyolda parçalanmaktan kurtarmalıyım.

Pete hızla Burger King'in ön kapısına koştu ve kilitli olduğunu gördü. Bu durumda Normie Therriault'un sorusu ne olurdu, diye düşündü. *Hey, tekne kazıntısı, annen hiç hayatta kalan çocuk doğurdu mu?*

Pete dönüp yükleme rampasına gitti. Koşmak baş ağrısını artırıyordu ama aldırmadı. Çantasını beton platformun kenarına koyduktan sonra kendini aşağıya sarkıtıp yere indi. İnişi kötü oldu ve kuyruksokumunu yere çarptı, ama bunun acısına da aldırmadı. Ayağa kalkınca uzun uzun koruluğa doğru baktı. Ortadan kaybolabilirdi. Böyle yapmakla öyle çok sorundan kurtulmuş olacaktı ki... Bu fikir fena halde çekici geliyordu. Bu durum, iyi adamların hiç düşünmeden doğru kararlar verdikleri filmlere benzemiyordu. Birisi nefesindeki votka kokusunu alırsa...

"Of Tanrım!" dedi. "Of Tanrım, Tanrım!"

Ne halt etmeye buraya gelmişti ki? Bir de o çocuklara salak diyordu!

Rachel, kardeşinin elinden sımsıkı tutarak rampanın sonuna kadar götürdü. Tam oraya vardıklarında çift kabinli bir kamyon saatte yüz elli kilometre hızla önlerinden geçti. Rüzgârı ikisinin de saçlarını geriye savurdu, elbiselerini kırıştırdı ve neredeyse Blake'i düşürecekti.

"Rachie, korkuyorum! Yola çıkmamamız gerekiyor!"

Bana bilmediğim bir şey söyle, dedi içinden Rachel.

Evdeyken, garaj yolunun bittiği yerin ötesine geçmeleri yasaktı; oysa Falmouth'taki Fresh Winds Yolu'nda trafik yok sayılacak kadar seyrekti. Otoyoldaki trafik sürekli değildi, ama yoldan geçen araçlar çok hızlı gidiyorlardı. Hem zaten gidilecek neresi vardı ki? Emniyet şeridine kadar yürüyebilirlerdi, ama bu da son

derece tehlikeli olurdu. Tekrar o restorana dönebilirlerdi, ama bunun için o kötü otomobilin yanından geçmeleri gerekecekti.

Kırmızı bir spor otomobil kornasını bağırtarak yıldırım gibi yanlarından geçti. Çıkan ses Rachel'i deli etti.

Blake onun pantolonunu çekiştirip duruyordu; Rachel buna ses çıkarmadı. Rampanın bir yanında bariyerler vardı. Blake bunların arasından geçen kalın halatlardan birinin üstüne oturdu ve yumuk elleriyle gözlerini kapadı. Rachel de yanına oturdu. Aklına hiçbir fikir gelmiyordu.

5. JIMMY GOLDING ('11 Crown Victoria)

Bir çocuğun çığlığı Tabiat Ana'nın çok etkili hayatta kalma mekanizmalarından biri olabilir, ama iş otoyolda araç kullanmaya gelince, hiçbir şey park etmiş bir polis devriye otosu kadar etkili değildir. Özellikle de radar dedektörünün boş siyah yüzü gelen trafiğe dönükse... Yüz elli kilometreyle seyreden araçlar hızlarını hemen yüz otuza düşürürler, yüz altmışla giden sürücüler frene basıp, eğer mavi ışıklı polis otosu enselerine yapışırsa ne kadar ceza yiyeceklerini kestirmeye çalışırlar. (Bu faydalı etki çok çabuk geçer; devriye otosu on beş-yirmi kilometre geride kaldıktan sonra sürücüler yine sürat sınırı ihlali yapmaya başlarlar.)

Park etmiş bir devriye otosunun en iyi yanı, en azından Maine eyaleti karayolları polisi Jimmy Golding'e göre, aslında hiçbir şey yapmasına gerek olmayışıydı. İş sadece yol kenarına çekip durmak ve doğanın (bu durumda insan doğasının) suçluluk yoluna girmesini sağlamaktan ibaretti. Bu bulutlu nisan öğlen sonrası Simmons SpeedCheck marka radar cihazı açık bile değildi. Jimmy bütün dikkatini, direksiyonun altındaki iPad'ine yöneltmişti.

Adı *Words With Friends* olan, Scrabble benzeri bir oyun oynuyordu; internet bağlantısı Verizon tarafından sağlanmıştı. Rakibi, eskiden birlikte çalıştıkları ve şimdi Oklahoma eyaleti devriye

polisi olan Nick Avery adında bir adamdı. Jimmy hâlâ onun neden Maine'i bırakıp Oklahoma'ya geçtiğini anlayamıyordu; ona göre bu kötü bir karardı, ama Nick'in çok iyi bir *Words With Friends* oyuncusu olduğuna şüphe yoktu. On maçın dokuzunda Jimmy'yi yenmişti, bu defa da oyunu önde götürüyordu. Ama Nick çok az bir farkla öndeydi ve elektronik torbadaki bütün harfler bitmişti. Eğer Jimmy elindeki harflerle bir kelime yazabilirse, çok değerli bir zafer kazanmış olacaktı. Gözlerini ekrandaki EK kelimesine dikmişti. Elinde İ, Ç, M harfleri vardı. Bir şekilde bunları EK'le birleştirebilirse sadece kazanmakla kalmayacak, eski dostuna adamakıllı fark da atacaktı. Ama durumu pek iç açıcı değildi.

Diğer kelimelere baktı, ama bunlar daha da zor gibiydi. Derken telsizi çınladı. Westbrook'taki 911 bütün üniteleri alarma geçiriyordu. Jimmy iPad'ini koltuğa bırakıp telsizin sesini yükseltti.

"Bütün ünitelerin dikkatine. Mile 81'e yakın kimse var mı?"

Jimmy mikrofonunu aldı. "Dokuz-bir-bir sevk merkezi... On yedi konuşuyor. Şu anda Mile 85'te, Lisbon-Sabattus çıkışının hemen güneyindeyim."

Rachel Lussier'in 911'ci hanım olarak düşündüğü kadın daha yakında kimse var mı, diye sormaya gerek duymadı. Yeni alınan Crown Victoria devriye otomobillerinden birindeki Jimmy oraya üç dakikalık, belki de daha kısa bir uzaklıktaydı.

"On yedi, üç dakika önce ebeveynlerinin öldüğünü söyleyen küçük bir kız aradı ve o zamandan beri dinlenme alanının kenarında duran başıboş iki çocukla ilgili çok sayıda ihbar aldım."

Jimmy o ihbarları yapanların neden durmadıklarını sormaya gerek duymadı. Daha önce de tanık olmuştu. Bazen insanlar yasal sorunlar çıkabileceğinden korkarlardı. Çoğu zaman da "bana ne ya" durumu olurdu. Son zamanlarda sık görülen bir şeydi. Ama yine de... bunlar çocuktular yahu. İnsan nasıl...

"Dokuz-bir-bir, ben oraya gidiyorum. Tamam."

Jimmy mavi ışıklarını yaktı, dikiz aynasından yolun serbest olduğunu gördükten sonra, U-DÖNÜŞÜ YASAKTIR, SADECE RESMİ ARAÇLAR yazılı tabelanın bulunduğu çakıl kaplı geçiş

şeridinden çıktı. Gaza basınca Crown Victoria'nın hız göstergesi bir anda yüz altmış kilometreyi gösterdi. Israrla yol vermeyen ve çok yavaş seyreden eski bir Bucik'in etrafından dolandı. Yolun iki yanındaki ağaçlar film şeridi gibi kayıp gidiyordu. Tekrar orta şeride geçtikten sonra dinlenme alanını gördü. Gördüğü başka bir şey daha vardı. İki küçük çocuk, altında şort olan bir oğlanla pembe pantolonlu bir kız, giriş rampasının yanındaki bariyerlerin üstünde oturuyordu. Dünyanın en küçük berduşları gibiydiler; Jimmy'nin yüreği sızladı. Onun da çocukları vardı.

Çocuklar devriye otosunun flaş lambalarını görünce ayağa kalktılar ve dehşet verici bir an Jimmy küçük oğlanın aracın önüne fırlayacağını sandı. Sağ olsun, küçük kız oğlanı kolundan tutup geri çekti.

Jimmy öyle sert bir fren yaptı ki, defteri ve iPad'i koltuktan fırlayıp yere düştü. Otomobilin önü biraz patinaj yaptıysa da, Jimmy hemen kontrol altına alıp diğer araçların da bulunduğu rampayı bloke eden bir yere park etti. Burada neler oluyordu böyle?

O anda güneş yine kendini gösterdi ve mevcut durumdan tamamen alakasız bir şekilde Jimmy'nin aklına bir kelime geliverdi. *ÇEKİM. "ÇEKİM" yazıp oyunu galip bitirebilirim.*

Küçük kız, ağlayarak tökezleyen küçük kardeşini sürükleyerek devriye otosunun sürücü koltuğuna doğru koşmaya başladı. Korku içindeki bembeyaz yüzü onu yaşından daha büyük gösteriyordu ve küçük oğlanın şortunda ıslak bir leke vardı.

Jimmy kapısının onlara çarpmaması için özen göstererek otomobilden çıktı. Onlarla aynı hizaya gelmek için dizleri üstüne çökünce iki çocuk da kendilerini onun kollarına attılar. "Hey, hey, sakin olun, her şey yolunda..."

"Kötü araba anneyle babayı yedi," dedi küçük oğlan eliyle işaret ederek. "Oradaki kötü araba. Hain kurdun Kırmızı Şapkalı Kız'ı yediği gibi, onları bir lokmada yutuverdi. Onları geri almalısın!"

Yumuk parmağın hangi aracı işaret ettiğini anlamak imkânsızdı. Jimmy'nin gördüğü kadarıyla dört tane araç vardı: çamura bulanmış bir steyşın, temiz bir Prius, arkasına bir at treyleri bağlı bir Dodge Ram pikap ve bir Ford Expedition.

"Küçük kız, senin adın nedir? Ben polis memuru Jimmy'yim."

"Rachel Ann Lussier," dedi Rachel. "Bu da kardeşim Blakie. Falmouth, Maine, Fresh Winds Way on dokuz numarada oturuyoruz. Onun yanına gitmeyin, Polis Jimmy. Otomobile benziyor, ama değil. İnsanları yiyor."

"Hangi otomobilden söz ediyoruz, Rachel?"

"Babamınkinin önünde olandan. Çamurlu olan."

"Çamurlu araba babayla anneyi yedi!" dedi küçük oğlan Blakie. "Onları geri getirebilirsin, sen polissin, tabancan vardır."

Hâlâ tek dizi üstünde eğilmiş olan Jimmy çocukları kollarının arasında tutarken çamurlu steyşına bir göz attı. Güneş tekrar bulutların arasına girmiş, gölgeleri kaybolmuştu. Otoyolda araçlar yine vızır vızır ilerliyor, ama yanıp sönen mavi ışıklar sayesinde çok daha yavaş seyrediyorlardı.

Expedition'da, Prius'ta veya pikapta kimse yoktu. Eğer eğilmediyseler at treylerinde de kimse yoktur, diye düşündü Jimmy. Zaten öyle olsaydı at çok daha gergin olurdu. İçini görmediği tek araç, çocukların ebeveynlerini yediğini iddia ettikleri steyşındı. Pencerelerinin tamamen çamurla örtülü oluşu Jimmy'nin hoşuna gitmedi. Sanki *kasten* çamura bulanmış gibi görünüyordu. Sürücü koltuğunun yanında yatan kırık cep telefonu da hoşuna gitmedi. Ve bunun yanındaki nikâh yüzüğü. Yüzük iyice mide bulandırıcıydı.

Sanki diğer her şey öyle değilmiş gibi...

Steyşının sürücü kapısı aniden aralandı ve ürperticilik katsayısını en az yüzde otuz artırdı. Jimmy gerildi ve elini Glock tabancasının kabzasına götürdü; ama araçtan kimse çıkmadı. Kapı öylesine aralanmıştı, on beş santim kadar.

"İşte böyle yaparak insanı içine çekmeye çalışıyor," dedi küçük kız, fısıltıyla. "Bu bir *canavar* otomobil."

Jimmy Golding çocukken gördüğü *Christine* filminden beri canavar otomobillere inanmamıştı, ama otomobillerin içinde canavarların bulunabileceğini bilirdi. Ve bunun içinde de bir tane vardı. Yoksa kapı nasıl açılacaktı ki? Çocukların ebeveynlerinden biri olabilirdi; belki yaralıydı ve seslenemiyordu. Ama koltuğa yattığı için çamur kaplı pencereden görülmeyen bir adam da olabilirdi. Elinde tabancası olan bir adam.

"Steyşının içinde kim var?" diye seslendi Jimmy. "Ben eyalet polis memuruyum ve kendinizi tanıtmanızı istiyorum."

Kimse kendini tanıtmadı.

"Dışarıya çıkın. Önce ellerinizi göreyim, ama boş olsun."

Çıkan tek şey güneş oldu ve kısa bir an için kapının gölgesini asfalta düşürdükten sonra yine bulutların arasına girdi. Geriye aralık duran kapı kaldı.

"Benimle gelin çocuklar," dedi Jimmy ve iki kardeşi devriye aracına götürdü. Arka kapıyı açtı. Çocuklar arka koltuğun üstündeki belgeleri, Jimmy'nin koyun postu astarlı ceketini (bugün onu giymeye gerek duymamıştı) ve koltuğun arkasındaki pompalı tüfeği gördüler. Tüfek dikkat çekiciydi.

"Anneyle baba asla yabancıların arabasına binme dediler," dedi Blakie adındaki oğlan. "Okulda da söylediler. Yabancılar tehlikeli."

"Bu adam bir polis memuru, bu da polis otomobili," dedi Rachel. "Korkacak bir şey yok. Bin hadi. Ve eğer o tüfeğe dokunacak olursan tokadı yersin."

"Tüfek uyarın çok iyi oldu," dedi Jimmy. "Ama emniyet kilidi kapalı."

Blake içeriye girip ön koltuğun üzerinden kafasını uzatıp bakındı. "Hey, iPad'in varmış!"

"Kes sesini," dedi Rachel. O da içeriye girmek üzereyken bitkin ve korku dolu gözlerle Jimmy'ye baktı. "Sakın dokunma. *Yapış yapış.*"

Jimmy gülecek gibi oldu. Bu kızdan bir yaş kadar küçük olan bir kızı vardı ve o da bu durumda aynı şeyi söyleyebilirdi.

Jimmy'ye göre küçük kızlar doğal olarak iki gruba ayrılmaktaydılar; erkeksi olanlar ve temizlik hastaları. Kendi kızı Ellen gibi bu kız da temizlik hastasıydı.

Rachel Lussier'in *yapış yapış* demekle neyi kastettiğini yanlış anlayarak ölümcül bir hata yapmak üzere olan Jimmy iki çocuğu devriye otosunun arka koltuğuna oturtup kapıyı kapadıktan sonra ön camdan uzanıp mikrofonunu aldı. Gözlerini steyşının açık kapısından ayırmadığı için restoranın yanında, suni deri çantasını göğsüne bastırmış halde duran küçük oğlanı görmedi. Bir dakika sonra güneş tekrar göründüğünde Pete Simmons restoranın gölgesi altında kaybolmuştu.

Jimmy merkezi aradı.

"Seni dinliyorum, On Yedi."

"Mile 81 dinlenme alanındayım. Burada dört tane terk edilmiş araç, bir terk edilmiş at ve iki terk edilmiş çocuk var. Araçlardan biri bir steyşın. Çocukların dediğine göre..." Bir an durdu, sonra içinden, *Amaan!* dedi. "Çocuklara göre, bu otomobil ebeveynlerini yemiş."

"Ne dedin?"

"Sanırım, içindeki birisi onları yakalamış demek istiyorlar. Mevcut bütün birimleri buraya göndermeni istiyorum, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, bütün birimler, ama ilk birimin oraya varması on dakikayı bulur. O da On İki. Şu anda Waterville'de bulunuyor."

Bu kişi Al Andrews'tu; Jimmy onun o sırada Bob's Burger'de hamburger göçürüp politik sohbetler yaptığına emindi. "Anlaşıldı."

"Bana steyşının markasını, modelini ve plakasını söyle, araştırayım."

"Üçünü de veremem. Plakası yok. Marka ve modele gelince, araç çamura öyle bulanmış ki, bunu anlamak mümkün değil. Ama Amerikan otomobili." *Galiba.* "Muhtemelen bir Ford veya Chevy. Çocuklar devriye otosunda. Adları Rachel ve Blakie Lussier. Fresh Winds Way, Falmouth'ta oturuyorlarmış. Sokak numarasını unuttum."

"On dokuz!" diye bağırdı hem Rachel hem Blake aynı anda.

"Çocuklar bunun..."

"Duydum, On Yedi. Ve onlar otomobillerden hangisiyle gelmişler?"

"Babamın Expundition'ıyla!" diye bağırdı Blake yardımcı olduğuna sevinerek.

"Ford Expedition," dedi Jimmy. "Plaka numarası üç-yedi-yedi-iki IY. Ben steyşına iyice yaklaşacağım."

"Anlaşıldı. Dikkatli ol, Jimmy."

"Tamam. Ha, lütfen dokuz-bir-bir'i arayıp, görevli kadına çocukların iyi durumda olduğunu söyler misin?"

"Anlaşıldı."

"Bu konuşan sen misin, yoksa Peter Townshend mi?"

Çok komik. "On yedi, ben altmış iki'yim.

Jimmy mikrofonu yerine takacakken vazgeçip onu Rachel'e uzattı. "Eğer bir şey olursa –kötü bir şey– yandaki şu düğmeye basıp, 'Otuz' diye bağır. Polis yardım istiyor, anlamına gelir. Anladın mı?"

"Evet, ama o otomobilin yanına gitmemelisin, Polis Jimmy. İnsanı ısırıyor, yiyor ve *yapış yapış*."

O ana kadar gerçek bir polis otomobilinin içinde oluşunun büyüsüyle geçici olarak ebeveynlerinin durumunu unutmuş olan Blakie, onları hatırlayıp yine ağlamaya başladı. "Anneyi, babayı istiyorum!"

Rachel Lussier'in, *bir de bununla uğraşmak zorundayım,* ifadesiyle gözlerini yuvarlaması içinde bulundukları durumun bütün tuhaflığına ve muhtemel tehlikelerine rağmen neredeyse Jimmy'yi güldürecekti. Aynı ifadeyi beş yaşındaki kızı Ellen Golding'in yüzünde kim bilir kaç kere görmüştü.

"GİDİP ANNEYLE BABAYI GETİR, POLİS JIMMY!" diye ciyakladı Blake. *"ONLARA BİR ŞEY OLMASINI İSTEMİYORUZ!"*

Jimmy bir an küçük kızın gözlerinde bir ümit pırıltısı görür gibi oldu, ama belli belirsizdi. Tıpkı *X-Files* dizisindeki Ajan Mulder gibi, kız da inanmak istiyordu... ama Mulder'in partneri Ajan

Scully gibi şüpheciydi ve inandığı pek söylenemezdi. Bu çocuklar ne görmüş olabilirlerdi?

"Dikkatli ol, Polis Jimmy." Rachel tek parmağını kaldırmıştı. Bu öğretmenlere özgü jest, Jimmy'ye çok sevimli geldi. *"Sakın ona dokunma!"*

Jimmy steyşına yaklaşırken Glock tabancasını çıkardı, ama emniyet kilidini açmadı. Şimdilik. Açık kapının önünde durup bir kez daha içinde kim varsa, elleri boş olarak dışarıya çıkmasını duyurdu. Kapıya uzandığı anda küçük kızın son andaki uyarısı aklına geldi ve tereddüt etti. Kapıyı ardına kadar açmak için tabancanın namlusunu uzattı. Ne ki, kapı açılmadığı gibi tabancanın namlusu ona yapışıp kaldı. Bu şey tutkal hokkası gibiydi.

Kuvvetli bir el Glock'un namlusundan asılıyormuş gibi Jimmy'yi hızla öne doğru çekti. Tabancayı elinden bırakabileceği bir saniyelik bir zaman vardı, ama bu hamle aklının ucundan bile geçmedi. Akademide onlara ilk öğrettikleri şeylerden biri, asla tabancalarını bırakmamalarıydı. *Asla.*

Bu yüzden bırakmamıştı; tabancasını çoktan yemiş olan otomobil şimdi elini yiyordu. Ve kolunu. Güneş bir kez daha belirdi ve Jimmy'nin gölgesini asfalta düşürdü. Bir yerlerde çocuklar çığlık atıyorlardı.

Steyşın eyalet polis memurunu ÇEKİYOR, diye geçti aklından. *Şimdi küçük kızın yapış yapış demekle neyi kastettiğini...*

Duyduğu acı giderek arttı, sonra hiçbir şey düşünemez hale geldi. Tek bir çığlık için zaman vardı. Sadece bir çığlık.

6. ÇOCUKLAR ('10 Richfort)

Pete yetmiş metre ötede durduğu yerden her şeyi görmüştü. Polis memurunun kapıyı ardına kadar açmak için tabancasının namlusunu uzatışını, sanki otomobilin tamamı optik bir yanılsamaymış gibi namlunun kapının içinde kayboluşunu, polisin birden öne doğru savruluşunu, başındaki büyük gri şapkanın

yere düşünü görmüştü. Sonra da polis memuru kapıdan içeriye çekildi ve geriye sadece birinin cep telefonunun yanına düşen şapkası kaldı. Bir anlık bir durgunluktan sonra otomobil tıpkı parmakların yumruk biçimini alışı gibi içine kapandı. Ardından tenis raketinin topa vururken çıkardığı *pıt* sesiyle çamurlu yumruk yeniden otomobil şeklini aldı.

Küçük oğlan ağlamaya başladı; küçük kız da sanki sihirli bir kelimeymiş gibi art arda *otuz* diye bağırıyordu. Bunun Harry Potter kitaplarındaki sihirli sözcüklerden olduğunu düşünmüştü.

Polis otosunun arka kapısı açıldı. Çocuklar dışarıya çıktılar. İkisi de deli gibi ağlıyordu; Pete onlara hak verdi. Gördüğü manzarayla şoke olmasaydı, o da herhalde ağlardı. O anda aklına çılgınca bir fikir geldi: O votka şişesinden birkaç yudum daha içerse, bu durumu daha çekilir hale getirebilirdi. Daha az korkmasını sağlar, daha az korkarsa da belki ne halt edeceğini kestirebilirdi.

Bu arada çocuklar yine geriye doğru yürümeye başlamışlardı. Pete onların her an panik içinde koşacaklarını düşündü. Buna izin veremezdi; yola çıkıp bir araç altında yamyassı olabilirlerdi.

"Hey!" diye bağırdı. "Hey, çocuklar!"

Çocuklar dönüp, soluk yüzlerinde fincan gibi olmuş gözlerle ona bakınca Pete el sallayıp onlara doğru yürümeye başladı. O sırada güneş bir kez daha kendini gösterdi; bu defa kalıcı gibiydi.

Küçük oğlan öne doğru bir hamle yaptı. Kız onu geri çekti. Pete önce kızın ondan korktuğunu sandı, ama sonra korktuğu şeyin otomobil olduğunu anladı.

Eliyle daire çizer gibi bir hareket yaptı. "Etrafından dolanın! Otomobilin etrafından dolanıp buraya gelin!"

Çocuklar rampanın sol tarafındaki bariyerlerin arasından geçtiler; steyşından olabildiğince uzak durarak otoparkın karşı ucuna geldiler. Pete'in yanına vardıkları zaman küçük kız kardeşini bıraktı, yere oturup yüzünü ellerinin arasına aldı. Saçları örgülüydü, herhalde bunu annesi yapmıştı. Onlara bakıp, annelerinin bir daha hiçbir zaman bu kızın saçlarını öremeyeceğini düşünmek Pete'e çok acıklı geldi.

Küçük oğlan ciddi bir yüzle ona baktı. "O şey anneyle babayı yedi. Atçı kadını ve Polis Jimmy'yi yedi. Herkesi yiyecek herhalde. Bütün *dünyayı* yiyecek."

Pete Simmons yirmi yaşında olsaydı, hiç önemli olmayan bir dolu saçma soru sorardı. Ama on yaşında olduğu ve az önce gördüğü şeyi kabullenebildiği için daha basit ve dişe dokunur bir şey sordu. "Küçük kız. Başka polisler de gelecek mi? Bunun için mi 'Otuz' diye bağırıp duruyordun?"

Kız ellerini indirip ona baktı. Gözleri kızarmıştı. "Evet, ama Blakie haklı. O şey onları da yiyecek. Polis Jimmy'ye söyledim, ama bana inanmadı."

Pete ona inanıyordu, çünkü o da *görmüştü*. Ne var ki kız haklıydı, polis ona inanmamıştı. Eninde sonunda inanacaklardı, ama o zamana kadar o canavar otomobil onlardan birkaçını daha yerdi.

"Bence bu şey uzaydan gelmiştir," dedi. "*Doctor Who* dizisindeki gibi."

"Anneyle baba onu seyretmemize izin vermiyorlardı," dedi küçük oğlan. "Çok korkunç, diyorlardı. Ama bu daha korkunç."

"O şey canlı," dedi Pete, onlardan çok kendine.

"Öf!" dedi Rachel burnunu çekerek.

Güneş kısa bir an için yine bulutların arasına girdi. Tekrar ortaya çıktığında Pete'in aklına parlak bir fikir geldi. Ne zamandan beri çeteye kabul edilmek için Normie Therriault'u ve Götü-Sıkı Çapulcuları hayran bırakacak bir şey yapmayı umuyordu. George ona abilik taslayıp, "Bu çocukça numarayı bin kere görmüşlerdir," demişti.

Mümkündü, ama o şey bunu belki bin kere görmemiş olabilirdi. Belki bir kere bile görmemişti. Belki geldiği yerde büyüteç yoktu. Ya da güneş... *Doctor Who* dizinin her zaman karanlık olan bir gezegenle ilgili bölümünü hatırladı.

Uzaktan siren sesleri duydu. Bir polis geliyordu. Çocukların söylediği hiçbir şeye inanmayacak olan bir polis... Çünkü yetişkinlere göre çocuklar hep saçma sapan şeyler söylerlerdi.

"Sizler burada kalın. Ben bir şey deneyeceğim."

"Hayır!" Küçük kız pençeye benzeyen parmaklarıyla bileğini tuttu. "Seni de yiyecek!"

"Yerini değiştirebileceğini sanmıyorum," dedi Pete elini ondan kurtararak. Kızın tırnakları bileğinde kırmızı izler bırakmıştı, ama Pete bunun için ona kızmadı. Kendi ebeveynlerinin başına böyle bir şey gelseydi, o da aynı şekilde davranırdı. "Bence olduğu yere çakılmış gibi."

"*Uzanabiliyor*," dedi kız. "Lastikleriyle uzanıyor. Eriyorlar."

"Dikkatli olurum," dedi Pete, "ama bunu denemem lazım. Çünkü haklısın. Polisler buraya gelecekler ve o şey onları da yiyecek. Olduğunuz yerde kalın."

Pete steyşına doğru yürüdü. Yaklaşınca, (ama çok yakın durmadan) çantasının fermuarını açtı. Çocuklara, *Bunu denemem lazım*, demişti, ama işin gerçeği, bunu denemeyi *istiyordu*. Bir çeşit fen dersi deneyi gibi olacaktı. Birisine anlatsa çok saçma bulabilirdi, ama kimseye anlatmak zorunda değildi. Sadece denemek zorundaydı. Çok... çok dikkatli olarak.

Terliyordu. Güneş iyice belirince hava da ısınmıştı, ama terlemesinin nedeni hava değildi, bunu biliyordu. Başını kaldırıp gözlerini kıstı ve güneşe baktı. Bu onun AKŞAMDAN KALMA ağrısına kötü geldi, ama çaresi yoktu. *Sakın bulutun arkasına girme. Sakın ha. Sana ihtiyacım var.*

Büyütecini çantasından çıkardıktan sonra çantayı yere bırakmak için eğildi. Diz eklemleri çatırdadı; o sırada steyşının kapısı bir karış kadar açılıverdi.

Burada olduğumu biliyor. Beni görüp görmediğini bilmiyorum, ama az önce beni işitti. Belki kokumu da alıyordur.

Bir adım daha yaklaştı. Artık steyşının kenarına dokunabileceği mesafedeydi. Tabii dokunacak kadar ahmaksa...

"*Dikkat et!*" diye haykırdı küçük kız. O da, kardeşi de artık ayaktaydılar, birbirlerine sarılmışlardı. "*O şeye dikkat et!*"

Pete tıpkı bir aslan kafesine yaklaşan bir çocuk gibi temkinli bir hareketle büyütecini uzattı. Steyşın vagonun kenarında bir

ışık çemberi belirdi, ama fazla büyüktü. Fazla *yumuşaktı*. Büyüteci biraz daha yaklaştırdı.

"Lastik!" diye bağırdı küçük oğlan. *"LASTİĞE dikkat et!"*

Pete yere bakınca lastiklerden birinin erimekte olduğunu gördü. Gri bir dokunaç süzülerek ayağına doğru geliyordu. Gerilerse deneyini tamamlayamayacaktı, bu nedenle tek ayağını kaldırıp leylek gibi durdu. Sümüksü gri dokunaç hemen yön değiştirip diğer ayağına doğru seğirtti.

Fazla zamanım yok.

Büyütecini biraz daha yaklaştırdı. Işık çemberi iyice küçülüp beyaz bir nokta haline geldi. Bir an hiçbir şey olmadı. Sonra ince bir duman tütmeye başladı. Noktanın altındaki çamurlu beyaz yüzey karardı.

Steyşının içinden insansı olmayan bir inleme sesi çıktı. Pete dönüp kaçmamak için beynindeki ve vücudundaki bütün içgüdüsüne karşı mücadele ediyordu. Dudakları aralandı, çaresizce hırlayan bir köpek gibi kenetlenmiş dişleri göründü. Kafasında saniyeleri sayarak büyüteci hiç kımıldatmadan tutmaya devam etti. Yediye kadar saydığında o inleme sesi kulakları sağır eden tiz bir çığlık haline geldi. Arkasında durmakta olan Rachel ve Blake kulaklarını kapatmak için birbirlerini bırakmışlardı.

Mile 81 dinlenme alanının giriş rampasında Al Andrews'in, 12. Birim'in mobili durdu. Arabadan çıkarken duyduğu korkunç çığlıkla irkildi. Daha sonra bu ses için, *Hava saldırısı alarmının bir heavy metal orkestrası amfisinden çıkışına benziyordu*, diyecekti. Bir çocuk gördü; elindeki bir şeyi çamurlu, eski bir Ford veya Chevy steyşının yüzeyine neredeyse dokunacak kadar yakın tutuyordu. Oğlan acıyla veya kararlılıkla veya her ikisi yüzünden yüzünü buruşturmuştu.

Steyşının yan tarafındaki, dumanı tüten siyah nokta yayılmaya başladı. Çıkan beyaz duman yoğunlaşıyordu. Önce grileşti, sonra karardı. Bundan sonra her şey çok hızlı gelişti. Pete siyah noktanın etrafında minik mavi alevler çıktığını gördü. Bunlar ya-

yılarak o otomobilimsi şeyin bütün yüzeyini kapladı. Babası arka bahçede barbekü yaparken mangal kömürünün üstüne çakmak benzini döküp kibrit çaktığında da böyle olurdu.

Pete'in ayağına neredeyse ulaşmış olan gri, sümüksü dokunaç geri çekildi. Otomobil bir kez daha içine kapandı, ama bu defa alevler bir taç gibi üstünde kalmıştı. O şey kendi içine sımsıkı kapanarak bir ateş topu haline geldi. Sonra da Pete'in, Lussier kardeşlerin ve Polis Andrews'un gözleri önünde roket gibi göğe doğru fırladı. Bir an havada kor gibi parlayarak kaldıktan sonra kayboldu. Pete'in aklına dünyayı saran atmosferin üstündeki soğuk karanlık geldi; o sonsuz boşluk içinde kim bilir neler yaşıyor ve pusuda bekliyordu.

Onu öldürmedim, sadece buradan uzaklaştırdım. Kendini söndürmek için göğe çıkmak zorundaydı; tıpkı yanan bir değneğin su kovasına batırılışı gibi...

Polis Andrews ağzı bir karış açık, göğe bakıyordu. Beyninde az sayıda bulunan faal devrelerden biriyle, az önce gördüklerini raporuna nasıl yazacağını kestirmeye çalışıyordu.

Uzaktan başka siren sesleri de duyuldu.

Pete bir elinde çantası, diğerinde büyüteci iki küçük çocuğa doğru yürüdü. Keşke George ve Normie burada olsalardı, diye geçirdi içinden, ama önemli değildi. Onlar olmadan çok sıkı bir öğleden sonra yaşamıştı; artık evde kalma cezası alsa da umurunda değildi. Yaşadığı olay, bisikletten kum havuzuna atlamayı, *Susam Sokağı* izlemeye benzetiyordu.

Ben neymişim be?

İki çocuk ona bakıyor olmasalardı, kahkahalarla gülecekti. Ama o çocuklar az önce ebeveynlerinin uzaylı gibi bir şey tarafından *diri diri yendiklerini* görmüşlerdi, herhangi bir mutluluk gösterisi çok ayıp kaçardı.

Küçük oğlan tombul kollarını kaldırınca Pete onu kucağına aldı. Oğlan yanağını öpünce gülümsedi. "*Teş'kür* ederim," dedi Blake. "Sen iyi bir çocuksun."

Pete onu yere indirdi. Küçük kız da gelip onu öptü; bu da hoşuna gitti ama bir bebe değil de bir fıstık olsaydı daha iyi gelirdi, diye düşündü Pete.

Polis memuru onlara doğru koşarken Pete'in aklına başka bir şey geldi. Küçük kıza doğru eğilip yüzüne hohladı.

"Bir koku alıyor musun?"

Rachel Lussier bir an ona baktı; yüzünde yaşından çok daha olgun bir ifade vardı. "İdare edersin," dedi ve ilk kez gülümsedi. "Yeter ki nefesini ona doğru verme. Eve dönmeden önce de nane şekeri falan ye."

"Naneli çiklet almayı düşünüyordum," dedi Pete.

"Tamam," dedi Rachel. "İşe yarar."

İlk hikâyelerimi satın alan
Nye Willden ve Doug Allen için...

Annemin her durum için söyleyecek bir lafı olurdu. (Karım Tabitha'nın gözlerini yuvarlayarak, "Ve Steve hepsini hatırlar," dediğini duyar gibi oluyorum.)

Annemin en sevdiği laflarından biri şöyleydi: "Süt buzdolabında neyin yanına konmuşsa, daima onun tadını alır." Bunun süt için geçerli olup olmadığını bilmiyorum, ama genç yazarların üslup bakımından gelişmeleri söz konusu olduğunda, kesinlikle doğrudur. Gençliğimde eğer o sıra H. P. Lovecraft okuyorsam, onun gibi yazardım; eğer o sırada Özel Hafiye Lew Archer'in maceralarını okuyorsam, Ross MacDonald gibi yazardım.

Üslup kopyacılığı zamanla kaybolur. Yazarlar yavaş yavaş kendilerine özgü, tıpkı parmak izi gibi benzersiz bir üslup geliştirirler. İlk yıllarından kalma bazı izler göze çarpabilir, ama her yazarın düşüncelerinin ritmi –bence kendi beyin dalgalarının ifadesi– sonunda egemen olur. Nihayetinde kimse Elmore Leonard gibi yazmaz, sadece Leonard olur, kimse Mark Twain'e benzemez, sadece Twain olmaya başlar. Ne var ki arada bir üslup kopyacılığı yine olur ve bu daima, yazar ona yeni bir bakış açısı veya anlatım tarzı gösteren harika bir ifade biçimiyle karşılaştığı zaman gerçekleşir. *Korku Ağı* adlı romanım James Dickery'nin şiirlerinin etkisi altındayken yazılmıştı ve eğer *Çılgınlığın Ötesi* bazı yerlerde Cormac McCarthy tarafından yazılmış izlenimi veriyorsa, bunun nedeni o sıralarda McCarthy'ye ait ne bulduysam okuduğum içindir.

2009 yılında *The New York Times Book Review* dergisinden bir editör, Carol Sklenicka tarafından yazılmış *Raymond Carver: Bir Yazarın Hayatı* adlı kitap ve Carver'ın Library of America tarafından yayımlanan toplu hikâyeleri hakkında bir şeyler yazar mıyım, diye sordu. Yeni alanlar keşfedeceğimi düşünerek teklifi kabul ettim. Her ne kadar elime ne geçerse okuyan biriysem de, nasılsa Carver gözümden kaçmıştı. Carver'la aynı yaşlarda yazı hayatına başlayan biri için ciddi bir kör noktaymış derseniz, size hak veririm. Savunmam için söyleyebileceğim tek şey *quot libros, quam breve tempus* olacaktır, yani onca kitap ve çok az zaman vardı.

Her halükârda, Carver'ın üslubundaki duruluk ve her satırında sergilediği gerilim beni afallatmıştı. Her şey yüzeydeymiş gibiydi, ama o yüzey o kadar berraktı ki, okuyucu bunun altında yaşayan bir evren görebiliyordu. O kısa hikâyelere bayılmıştım ve Carver'ın çok iyi bildiği ve sevgiyle baktığı Amerikan ezikleri hakkında yazdıklarına hayran olmuştum. Evet, adam sarhoşun tekiydi, ama kocaman bir yüreği vardı.

"Premium Harmony"yi yaklaşık iki düzine Carver hikâyesi okuduktan hemen sonra yazdım ve bunun Carver hikâyeleri tadında olması şaşılacak şey değil. Eğer bunu yirmi yaşındayken yazsaydım, benden çok daha iyi bir yazarın bulanık bir kopyasından öteye geçmezdi. Ama bu, altmış iki yaşımdayken yazıldı ve artık iyisiyle kötüsüyle belli bir üslubum var. Çoğu büyük Amerikan yazarı (aklıma hemen Philip Roth ve Jonathan Franzen geliyor) gibi Carver'ın da pek mizah anlayışı yok. Oysa ben neredeyse her şeyde mizah görürüm. Buradaki mizah karadır, ama bence mizahın en iyi çeşidi de budur. Çünkü söz konusu ölüm olunca, gülmekten başka ne yapabiliriz ki?

Premium Harmony

On yıldan beri evliydiler ve uzun bir süre her şey yolundaydı -yani iyiydi- ama artık tartışıyorlardı. Aslında hep aynı tartışmaydı. Bir kısırdöngüydü. Ray bazen bunu köpek yarışı pistine benzetirdi. Tartıştıkları zaman tıpkı mekanik tavşanı kovalayan tazılar gibi oluyorlardı. Devamlı aynı manzaranın önünden geçiyorlar, ama manzarayı görmüyorlardı. Sadece tavşanı görüyorlardı.

Ray'e göre, eğer çocukları olsaydı durum değişebilirdi, ama karısının çocuğu olmuyordu. Neden sonra testler yaptırdıklarında doktorun söylediği buydu. Sorun karısındaydı. Ondaki bir şeyden. Bundan bir yıl kadar sonra Ray, karısına bir köpek aldı. Karısı Jack Russel cinsi bu köpeğe Biznezz[1] adını verdi. Mary soranlara köpeğin adını heceleyerek söyler, esprisinin anlaşılmasını isterdi. O hayvanı çok seviyordu, ama hâlâ tartışıyorlardı.

Çim tohumu almak için Walmart'a gidiyorlar. Evlerini satmaya karar verdiler -bakım masrafı ağır geliyor- ama Mary su tesisatını onarmazlar ve bahçenin daha güzel görünmesini sağlamazlarsa hiçbir yere varamayacaklarını söylüyor. Bazı yerleri kelleşmiş ve derme çatma görünüyormuş. O yaz hiç yağmur

---

(1) İşletme, ticaret anlamına gelen *business* kelimesinin okunuşu. Kısaca *biz* de denir. -ç.n.

yağmamış. Ray karısına, çim tohumu ne kadar iyi olursa olsun, yağmur yağmazsa işe yaramayacağını, beklemeleri gerektiğini söylüyor.

"O zaman bir yıl daha geçer ve biz hâlâ burada oluruz," diyor Mary. "Bir yıl daha bekleyemeyiz, Ray. İflas ederiz."

Mary konuşurken arka koltukta oturan Biz ona bakıyor. Ray konuştuğu zaman bazen Ray'e de bakar, ama her zaman değil. Çoğu zaman Mary'ye bakar.

"Peki, ne olacağını sanıyorsun?" diyor Ray. "Yağmur yağacak ve iflas etme endişen geçecek mi?"

"Unuttun galiba, bu ikimizi de ilgilendiriyor," diyor Mary. O anda Castle Rock'tan geçiyorlar. Neredeyse hiç hayat belirtisi yok. Ray'in deyişiyle, ekonomi Maine'in bu kesiminde kaybolmuş. Walmart kentin diğer tarafında, Ray'in hizmetli olarak çalıştığı lisenin yakınında. Walmart'ın kendine ait kırmızı bir trafik lambası var. Herkes bununla dalga geçiyor.

"Kuruşların hesabını yaparken büyük masraflar gözünden kaçıyor," dedi Ray. "Bu hiç aklına geldi mi?"

"Sayende hep işitiyorum."

Ray homurdanıyor. Dikiz aynasından onları seyreden Biz'i görüyor. Köpeğin bu bakışları bazen Ray'i sinirlendiriyor. Biz'in bakışlarında, onların hep saçmaladıklarını düşünen bir ifade var sanki.

"Quik-Pik'e yanaşsana," diyor Mary. "Tallie'ye doğum günü hediyesi olarak bir futbol topu almak istiyorum." Tallie, karısının erkek kardeşinin küçük kızı. Herhalde bu da o kızı yeğenim yapar, diye düşünüyor Ray, ama bundan o kadar emin değil. Ne de olsa tamamıyla Mary'nin kanından.

"Walmart'ta da futbol topu var," diyor Ray, "ve Wally World'de her şey daha ucuz."

"Quik-Pik'tekiler mor. Mor, Tallie'nin en sevdiği renk. Walmart'ta mor top olduğuna emin değilim."

"Eğer yoksa dönüş yolunda Quik-Pik'e uğrarız." Ray başından aşağıya büyük bir ağırlığın çöktüğünü hissediyor. Mary

sonunda dediğini yaptıracak. Hep böyle oluyor. Evlilik bir futbol maçına benziyor, Ray de zayıf takımın savunma oyuncusu; nerede duracağını iyi seçmek zorunda, kısa pas yaparak oynaması lazım.

"Dönüşümüzde ters yolda kalacak," diyor Mary; sanki neredeyse terk edilmiş küçük bir kasabada değil de, trafiğin çok yoğun olduğu bir yerdelermiş gibi... Buradaki çoğu mağazanın önünde devren satılık ilanları var. "Bir koşu topu alır gelirim."

Yüz kiloluk vücudunla koşma günlerin çok geride kaldı, hayatım, diye düşünüyor Ray.

"Bu toplar sadece doksan dokuz sent," diyor Mary. "Bu kadar cimri olma."

Sen de o kadar savurgan olma, diye geçiriyor içinden Ray ancak ona başka bir şey söylüyor: "Oraya girmişken bana da bir paket sigara alıver. Sigaram kalmamış."

"Sigarayı bıraksan, haftada kırk dolar tasarruf ederiz."

Ray para biriktirip Güney Carolina'daki bir arkadaşına gönderiyor ve her defasında on iki karton satın alıyor. Güney Carolina'da bir karton sigara yirmi dolar daha ucuz. Bu devirde bile adamakıllı para demek. Yani o da tasarruf etmeye çalışmıyor değil. Bunu karısına kim bilir kaç kere söylemiş, ama boşuna. Bir kulağından girip öbüründen çıkıyor. Söylemesinin hiçbir yararı yok.

"Eskiden günde iki paket içerdim," diyor. "Artık yarım paketten az içiyorum." Aslında çoğu gün daha çok içiyor. Mary bunun farkında, Ray de onun bunu bildiğinin farkında. İşte, bir süre sonra evlilik bu hale geliyor. Ray'in başındaki ağırlık biraz daha ağırlaşmış. Üstelik Biz'in hâlâ karısına baktığını görebiliyor. Lanet hayvanı besleyen kendisi, mama parasını *ödeyen* kendisi, ama Biz hâlâ karısına bakıyor. Bir de Jack Russell'lerin akıllı olduğunu söylerler.

Ray, Quik-Pik'e sapıyor.

"İlle de içeceksen sigaralarını yerlilerin adasından alsana," diyor Mary.

"On yıldan beri orada vergisiz sigara satılmıyor," diyor Ray. "Sana bunu da söyledim. Hiç dinlemezsin ki." Ray benzin pompalarını geçip mağazanın yanına park ediyor. Hiç gölge yok. Güneş tam tepelerinde. Otomobilin kliması çok zayıf. İkisi de ter içinde. Arka koltukta Biz zor soluyor. Gören onu sırıtıyor sanır.

"En iyisi sigarayı bırakman," diyor Mary.

"Sen de kremalı bisküvileri bıraksan iyi edersin," diyor Ray. Karısının kilosuyla ilgili hassasiyetini bildiği için bunu söylemek istemezdi, ama ağzından kaçmış artık. Geri alamaz.

"Bir yıldan beri ağzıma sokmadım," diyor Mary.

"Mary, bisküvi kutusu üst rafta. Yirmi dörtlük bir kutu. Un torbasının arkasında."

"Etrafı mı *karıştırıyordun?*" diye bağırıyor Mary. Yanakları pembeleşince Ray onun hâlâ güzel olduğu günleri hatırlıyor. En azından cazibeli. Herkes onu cazibeli bulurdu, ondan pek hoşlanmayan annesi bile.

"Şişe açacağını arıyordum," diyor Ray. "Kapağı eski tip olan bir soda şişesini açacaktım."

"Şişe açacağını dolabın en üst rafında mı arıyordun?"

"Hadi, git de o topu al," diyor Ray. "Bana sigara almayı da unutma."

"Eve gidene kadar bekleyemez misin? O kadar bile dayanamıyor musun?"

"Ucuz olanlarından da alabilirsin," diyor Ray. "O markasız olanlardan. Premium Harmony diyorlar." Aslında bok gibi tadı vardır, ama her neyse... Yeter ki bu kadın sussun. Bu sıcakta tartışılmaz.

"Hem o sigarayı nerede içeceksin? Otomobilin içinde mi? Tabii ben de o dumanı solumak zorunda kalacağım."

"Pencereyi açarım, hep açmıyor muyum?"

"Ben topu alacağım. Sonra dönerim. Eğer illе de dört dolar elli sent harcayıp ciğerlerini zehirlemek istiyorsan, gidip *kendin* al. Ben bebekle burada otururum."

Mary köpeğe bebek deyince Ray sinir oluyor. Tamam, belki Mary'nin iddia ettiği kadar akıllı, ama ne de olsa bir köpek, kakasını dışarıda yapıyor ve eskiden taşaklarının olduğu yeri yalıyor.

"Hazır gitmişken birkaç tane de Twinkies alsana," diyor Ray. "Belki indirim yapıyorlardır."

"Çok hainsin!" diyor Mary. Öfkeyle otomobilden çıkıp kapıyı çarparak kapatıyor. Ray bir binaya çok yakın park etmiş olduğu için Mary otomobilin gövdesi boyunca yan yan yürümek zorunda. Ray karısının onu seyrettiğini bildiğinin farkında; çok şişmanladığı için geçmekte zorlanıyor. Mary sırf bunun için Ray'in binaya o kadar yakın park ettiğini düşünüyor; belki de haksız sayılmaz.

Ray sigara istiyor.

"Eh, Biz, sadece ikimiz kaldık."

Biz arka koltukta uzanıp gözlerini kapatıyor. Mary pikaba bir plak koyup ona dans etmesini söyleyince arka ayakları üstünde dikilip hareketler yapıyor veya Mary ona (neşeli bir sesle) *Çok yaramazlık ettin,* dediği zaman köşeye gidip yüzü duvara dönük halde oturuyor, ama hâlâ dışarıya sıçıyor.

Aradan epey bir zaman geçiyor, ama Mary dışarıya çıkmıyor. Ray torpido gözünü açıp, belki orada unuttuğu bir sigara vardır diye ıvır zıvırla dolu gözde aranıyor, ama sigara falan yok. Bunun yerine hindistancevizli bir çikolata paketi buluyor. Ceset gibi kaskatı olmuş. Belki bin yıllık, belki daha da eskiden kalma. Belki Nuh'un gemisiyle gelmiştir.

"Herkesin kendi zehri var," diyerek paketi açıyor ve çikolatayı arka koltuğa atıyor. "Bunu ister misin, Biz? Hadi ye, keyfini çıkar."

Biz iki ısırışta çikolatayı ayırıyor. Sonra da koltuğa dökülen hindistancevizini yalıyor. Mary görse kriz geçirir, ama burada değil.

Ray benzin göstergesine bakıp deponun yarı dolu olduğunu görüyor. Motoru kapatıp pencereleri açabilir, ama o zaman arabanın içi gerçekten fırın gibi olur. Burada güneşin altında oturmuş,

karısının doksan dokuz sente mor renkli bir plastik futbol topu almasını bekliyor. Oysa Walmart'ta bunu yetmiş dokuz sente alabilirlerdi. Ne var ki, o top sarı veya kırmızı olabilirdi. Tallie için yeterince iyi değil. Prensese sadece mor top yakışır.

Ray hâlâ bekliyor, ama Mary bir türlü dönmüyor. "Yeter be!" diye bağırıyor. Serin hava yüzünü yalarken bir kez daha aklından motoru kapatmak geçiyor, ama sonra, *siktir et,* diyor. Mary ona sigara getirmeyecek. Ucuz olanlardan bile. Buna adı gibi emin. Kremalı bisküvi sataşmasını yapmayacaktı.

Dikiz aynasından genç bir kadın görüyor. Kadın otomobile doğru koşuyor. Mary'den bile şişman, iş önlüğünün altında memeleri bir o yana bir bu yana çalkalanıyor. Biz de onun gelişini fark edip havlamaya başlamış.

Ray penceresini indiriyor.

"Karınız sarı saçlı bir kadın mı?" diye soruyor kadın soluk soluğa. "Sarı saçlı, ayaklarında lastik ayakkabı olan bir kadın mı?" Yüzü ter içinde parlıyor.

"Evet. Yeğenimiz için bir top alacaktı."

"Karınız iyi değil. Yere kapaklandı. Baygın. Bay Ghosh onun kalp krizi falan geçirmiş olabileceğini düşünüyor. 911'i aradı. Gelseniz iyi olur."

Ray otomobili kilitleyip kadının ardından mağazaya giriyor. Arabaya göre içerisi bayağı serin. Mary, bacakları bir yanda kolları bir yanda, yerde yatıyor. Hemen yanında içi plastik futbol toplarıyla dolu silindir biçiminde bir kafes var. Üstünde YAZ VAKTİ EĞLENCESİ yazılı. Mary muşamba kaplı zeminde uyuyor gibi görünüyor. Birkaç kişi tepesine dikilmiş. Bunlardan biri haki pantolon, beyaz gömlek giyen esmer bir adam. Gömlek cebinin üstündeki rozette MR. GHOSH, YÖNETİCİ yazıyor. Diğer ikisi müşteri. Biri saçı iyice seyrelmiş, zayıf, yaşlı bir adam. En az yetmişinde olmalı. Diğeri şişman bir kadın. Mary'den ve mavi önlüklü kadından daha şişman. Ray aslında onun yerde yatıyor olması gerektiğini düşünüyor.

"Siz bu hanımın kocası mısınız, efendim?" diye soruyor Bay Ghosh.

"Evet," diyor Ray. Ama bu sanki yeterli değil. "Ben kocasıyım."

"Korkarım, karınız ölmüş olabilir," diyor Bay Ghosh. "Ona ağızdan suni teneffüs yaptım, ama..." Omuz silkiyor.

Ray, esmer adamın karısına Fransız öpücüğü gibi suni teneffüs yapışını düşünüyor. İçi top dolu kafesin önünde karısının boğazından içeriye hava üflemesi...

"Mary," diyor Ray. "Mary!" Sanki onu derin bir uykudan uyandırmaya çalışır gibi.

Göründüğü kadarıyla Mary nefes almıyor, ama belli olmaz. Ray kulağını onun ağzına dayıyor ama hiçbir şey işittiği yok. Kendi teni üstünde hava titreşimi hissediyor, ama bu muhtemelen klimanın etkisi.

"Bu bey 911'i aradı," diyor şişman kadın. Elinde alışveriş torbası var.

"Mary!" diyor Ray, bu defa daha yüksek sesle. Ama bir türlü bağırası gelmiyor; diz çökmüş, esmer adamın da aralarında olduğu bir grup insanın önünde... Başını kaldırıp onlara bakıyor ve özür diler gibi, "Aslında hiç hastalanmaz," diyor. "Bir beygir kadar sağlıklıdır."

"Hiç bilinmez," diyor yaşlı adam. "Tek kelime bile etmedi."

"Göğsünü tutmuş muydu?" diye soruyor alışveriş torbalı şişman kadın.

"Bilmiyorum," diyor genç kadın. "Sanmıyorum. Yani ben görmedim. Pat diye düştü."

Topların olduğu kafesin yanında hediyelik tişörtler var. Kiminin üstünde EBEVEYNLERİM CASTLE ROCK'TA KRALLAR GİBİ KARŞILANDILAR, BANA DA SADECE BU SEFİL TİŞÖRT GELDİ yazılı. Bay Ghosh bu tişörtlerden birini alıp, "Yüzünü örtmemi ister misiniz, efendim?" diye soruyor.

"Tanrım, hayır!" diyor Ray irkilerek. "Sadece bayılmış olabilir. Biz doktor değiliz ki." Ray, Bay Ghosh'un ardında, vitrinden

içeriye bakan gençleri görüyor. Bir tanesi cep telefonuyla resim çekiyor.

Bay Ghosh, Ray'in baktığı yere bakınca hemen kapıya koşup ellerini çırparak, "Gidin buradan çocuklar," diye oğlanları kışkışlıyor.

Çocuklar gülerek çekiliyorlar ve koşarak kaldırıma gidiyorlar. Onların ardında neredeyse terk edilmiş şehir merkezi görünüyor. Radyosundan avaz avaz rap müziği gelen bir otomobil geçiyor. Çıkan bas sesleri Ray'e Mary'de eksik olan kalp atışları gibi geliyor.

"Ambulans nerede kaldı?" diye soruyor yaşlı adam. "Onca zaman geçti, hâlâ yok."

Ray karısının başucunda diz çökmüş haldeyken zaman akıp gidiyor. Sırtı ve dizleri ağrımaya başlamış, ama ayağa kalkarsa o da seyircilerden biri gibi görünecek.

Gelen ambulans bir Chevy Suburban, beyaz boyası üstünde turuncu şeritler var. Işıkları yanıp sönüyor. Ön kısmında CASTLE ROCK KURTARMA yazılı, ama tersten okunuyor. Böylece dikiz aynasından bakan biri okuyabilir. Ray bunu çok akıllıca buluyor.

Gelen iki adam beyaz giyinmişler. Garsonlara benziyorlar. Bir tanesi tekerlek üstünde bir oksijen tüpü çekiyor. Üstünde Amerikan bayrağı resmi olan yeşil bir tüp.

"Kusura bakmayın," diyor bir tanesi. "Oxford'daki bir kazayla da ilgilenmek zorunda kaldık."

Diğeri yerde sere serpe yatan Mary'yi görünce, "Ouv!" diyor. Ray buna inanamıyor.

"Hâlâ yaşıyor, değil mi?" diye soruyor Ray. "Sadece baygın mı? Eğer baygınsa ona hemen oksijen verin, yoksa beyni hasar görür."

Bay Ghosh başını iki yana sallıyor. Mavi önlüklü genç kadın ağlamaya başlıyor. Ray bir an ona neden ağladığını soracakken, durumu idrak ediyor. Kadın onun az önce söylediklerinden bir sonuca varmış. Ray bir hafta falan sonra oraya tekrar gelse ve kartlarını iyi oynasa belki kadın acıyıp onunla yatağa girebilir.

Yani Ray öyle bir şey *yapacağından* değil, ama böyle bir ihtimal olabilir. Eğer isterse.

Mary'nin gözlerinde kalem fenerin ışığına tepki yok. Sağlık görevlilerinden biri onun atmayan nabzını dinlerken diğeri olmayan tansiyonuna bakıyor. Bu işlemler bir süre daha devam ediyor. Az önce kovalanan gençler bu defa arkadaşlarıyla birlikte gelmişler. Başka insanlar da var. Ray ambulansın onları oraya çektiğini sanıyor; tıpkı böceklerin veranda lambasına üşüşmeleri gibi. Bay Ghosh bir daha ellerini çırparak onları kışkışlıyor. Çocuklar bir kez daha geri çekiliyorlar. Bay Ghosh yine Mary ve Ray'in etrafını saran gruba dönünce gençler de bir kez daha pencere önünde toplanıp içeriye bakıyorlar.

Sağlıkçılardan biri, "Bu hanım karınız mıydı?" diye soruyor Ray'e.

"Evet."

"Efendim, korkarım karınız ölmüş."

"Of." Ray dizleri çatırdayarak ayağa kalkıyor. "Az önce de öldüğünü söylemişlerdi, ama emin değildim."

"Huzur içinde yatsın," diyor alışveriş torbalı şişman kadın. Haç çıkarıyor.

Bay Ghosh, Mary'nin yüzünü örtsün diye sağlık görevlisine bir tane hatıra tişörtü uzatıyor, ama görevli başını iki yana sallayıp dışarıya çıkıyor. Dışarıda biriken küçük kalabalığa içeride görülecek bir şey olmadığını söylüyor. Sanki herkes mağaza içinde ölmüş bir kadının varlığının ilginç olmadığına inanacakmış gibi...

Sağlık görevlisi ambulanstan bir tekerlekli sedye çıkarıyor. Sedyenin ayakları kendiliğinden açılıveriyor. Saçları seyrelmiş yaşlı adam onun sedyeyi içeriye sokabilmesi için kapıyı açık tutuyor.

"Ne sıcak yahu," diyor sağlıkçı alnını silerek.

"Bu sahneye bakmak istemeyebilirsiniz," diyor diğeri. Ray onların Mary'yi sedyeye koyuşlarını seyrediyor. Ucundaki çarşafı Mary'nin yüzüne kadar çekip örtüyorlar. Artık Mary, filmlerdeki

cesetler gibi. Sedyeyi mağazadan çıkarıyorlar. Bu defa onlara kapıyı şişman kadın açıyor. Dışarıdaki kalabalık, kaldırıma doğru gerilemiş. O kavurucu ağustos sıcağında en az otuz kişi orada dikilmiş, seyrediyor.

Mary ambulansa yerleştirildikten sonra sağlık görevlileri geri geliyorlar. Birinin elinde not defteri var. Adam Ray'e yaklaşık yirmi beş soru soruyor. Ray karısının yaşı hariç hepsine cevap verebiliyor. Derken, Mary'nin ondan üç yaş küçük olduğunu hatırlıyor ve onun otuz dört yaşında olduğunu söylüyor.

"Onu St. Stevies'teki hastaneye götüreceğiz," diyor defterli olanı. "Yerini bilmiyorsanız bizi takip edin."

"Biliyorum," diyor Ray. "Neden? Otopsi mi yapmak istiyorsunuz? Onu kesip biçecek misiniz?"

Mavi önlüklü genç kadın ağlamaklı bir ses çıkarıyor. Bay Ghosh kolunu onun omzuna atınca, kadın yüzünü onun beyaz gömleğine gömüyor. Bu adam acaba bu kadını düzüyor mu, diye geçiyor aklından Ray'in. Umarım öyle değildir, diyor içinden. Yani adam çok esmer olduğundan falan değil, Ray öyle şeylere aldırmaz, ama Bay Ghosh o kızın babası yaşında. Ama yaşça büyük erkekler, özellikle de patronsalar bu işte çok avantajlı olurlar.

"Bu kararı vermek bize düşmez," diyor sağlıkçı, "ama sanırım otopsi gerekmez. Ölürken tek başına değildi..."

"Hayır," diye araya giriyor şişman kadın.

"...ve kalp krizi olduğu belli. Büyük ihtimalle çabucak onu morga sevk ettirebilirsiniz."

Morg mu? Daha bir saat önce arabadaydılar, tartışıyorlardı.

"Benim morgum falan yok," diyor Ray. "Ne morgum var ne de mezarlıkta ayrılmış bir yerim. Neden olsun ki? Karım daha *otuz dört* yaşında."

İki sağlıkçı bakışıyorlar. "Bay Burkett, St. Stevies'te size bu işlerde yardımcı olacak birileri vardır. Siz endişe etmeyin."

"*Endişe* etmeyeyim mi? Of, Tanrım!"

Ambulans, ışıkları hâlâ yanarken, ama sireni ötmeden oradan ayrılıyor. Kaldırımdaki kalabalık da dağılmaya başlamış. Tezgâhtar kız, yaşlı adam, şişman kadın ve Bay Ghosh, Ray'e özel bir insanmış gibi bakıyorlar. Sanki ünlü biriymiş gibi...

"Yeğenimiz için mor renkli bir futbol topu almak istiyordu," diyor Ray. "Kızın doğum günü. Sekizine basıyor. Adı Tallie. Bir aktrisin adını vermişler."

Bay Ghosh kafesten mor bir top alıp Ray'e uzatıyor. "Firmamızın hediyesi olsun," diyor.

"Teşekkür ederim efendim," diyor Ray.

Alışveriş torbalı kadın gözyaşlarına boğulmuş. "Yüce Tanrım, Yüce Meryem!"

Bir süre daha orada durup konuşuyorlar. Bay Ghosh buzdolabından gazoz getiriyor. Bunlar da firmamızdan. Gazozlarını içerlerken Ray onlara Mary hakkında birkaç şey anlatıyor; tabii tartışmalarına değinmeden. Onlara Mary'nin elleriyle yaptığı yorganın Castle Rock Panayırı'nda üçüncülük ödülünü kazandığını anlatıyor. Ya 2002 ya da 2003 yılı.

"Ne acı," diyor şişman kadın. Torbasından bisküvi çıkarıp herkese ikram etmiş. Gazoz içip bisküvilerini yiyorlar.

"Benim karım uykusunda öldü," diyor saçları seyrelmiş yaşlı adam. "Kanepeye uzanmış yatıyordu, bir daha hiç uyanmadı. Otuz yedi yıllık evliydik. Hep önce ben giderim diye düşünürdüm, ama Tanrı'nın takdiri öyle değilmiş. Hâlâ onu o kanepede yatarken görürüm." Başını iki yana sallıyor. "İnanamamıştım."

Nihayet Ray'in onlara, onların da Ray'e anlatabilecekleri bir şey kalmıyor. Yeni müşteriler geliyor. Bir kısmıyla Bay Ghosh, diğerleriyle mavi önlüklü kız ilgileniyor. Derken şişman kadın artık gitmesi gerektiğini söyledikten sonra Ray'in yanağına bir öpücük konduruyor.

"Sizin de yapacak işleriniz var, Bay Burkett," diyor kadın. Ses tonunda hem paylar gibi hem de cilveli bir tını var. Ray onu da muhtemel "merhamet kaynaklı düzüşme" adayı olarak aklına kaydediyor.

Tezgâhın üstündeki duvar saatine bakıyor. Üstünde bira reklamı olan saatlerden. Mary otomobille Quik-Pik'in duvarı arasından sürtünerek geçeli neredeyse iki saat olmuş. Ve işte ilk defa o an Biz aklına geliyor.

Kapıyı açtığı zaman otomobilin içindeki sıcaklık alev gibi yüzüne çarpıyor; elini direksiyona değdirince, acıyla bağırarak hemen geri çekiyor. Sıcaklık en az elli beş derece falan olmalı. Arka koltuktaki Biz ölmüş. Gözleri süt gibi beyaz, dili ağzının kenarından aşağıya sarkmış. Ray onun dişetlerini görüyor. Bıyıklarında hindistancevizi parçaları var. Bunun komik olmaması lazım, ama öyle işte. Gülecek kadar komik değil, ama Ray'in dağarcığında olmayan bir kelimeyle ifade edilebilecek bir komikliği var.

"Biz, dostum," diyor Ray. "Özür dilerim. Seni hepten unutmuşum."

Fırınlanmış Jack Russel'e bakarken Ray aynı anda hem büyük bir üzüntü duyuyor hem de eğleniyor. Bir şeyin hem bu kadar üzücü, ama aynı zamanda komik oluşu da anlaşılır şey değil.

"Eh, hiç değilse artık onun yanındasın, değil mi?" diyor Ray; bu düşünce öyle üzücü ki, –ama çok da tatlı– ağlamaya başlıyor. Zor bir durum. Bir yandan ağlarken, artık istediği kadar ve evin herhangi bir yerinde sigara içebileceği aklına geliyor. Mary'nin yemek salonundaki masasında bile içebilir.

"Artık onun yanındasın, Biz," diyor gözyaşları arasında. Sesi hırıltılı. Tam duruma uygun bir ses. "Zavallı Mary, zavallı Biz."

Kolunun altına sıkıştırdığı mor futbol topuyla, ağlayarak tekrar Quik-Pik'e giriyor. Bay Ghosh'a sigara almayı unuttuğunu söylüyor. Belki bir paket Premium Harmony'yi de firma ikramı olarak verir diye ümitli, ama Bay Ghosh'un cömertliğinin de bir sınırı var. Ray hastaneye kadar yol boyunca sigara içiyor; pencereler kapalı, Biz arka koltukta, klima sonuna kadar açık.

Raymond Carver'ı düşünürken

Bazen bir hikâye bütün olarak gelir – bitmiş halde. Ama çoğu zaman bana iki kısım olarak gelir: önce fincan, sonra kulpu. Bu kulp kısmı haftalar, aylar, hatta yıllarca gelmeyebileceği için aklımın bir köşesinde tamamlanmamış fincanlarla dolu küçük bir kutu vardır; her biri hafıza dediğimiz o benzersiz zihin paketi içinde muhafaza edilmektedir. O fincan ne kadar güzel olursa olsun, kulpu aramaya çalışmamak gerekir; onun ortaya çıkmasını beklemek zorundasınızdır. Farkındayım, bu benzetme çok yavan oldu, ama yaratıcı yazarlık sürecinden söz ediyorsanız, çoğu benzetme bunun gibidir. Hayatım boyunca roman ve hikâye yazdım, ama hâlâ bu sürecin nasıl işlediğini pek anlamış sayılmam. Tabii, görevini yaptığı sürece karaciğerimin de nasıl çalıştığını bilmem, ama bundan şikâyetçi değilim.

Altı yıl kadar önce Sarasota'da son derece işlek bir kavşakta bir kazanın kıl payı atlatılmasına tanık oldum. Bir kovboy sürücü devasa kamyonunun burnunu –o kocaman tekerlekli olanlardan– başka bir devasa kamyonun zaten işgal ettiği bir sola-dönüş şeridine sokmaya çalıştı. Önündeki boşluğa tecavüz edilen sürücü kornasına bastı; tahmin edilebileceği gibi frenlerin çığlıkları arasında iki kamyon kıl payı farkla çarpışmaktan kurtuldu. Dönüş yolundaki kamyon sürücüsü penceresini açtı ve orta parmağını Florida göğüne doğru kaldırarak, beyzbol kadar Amerikan simgesi olan o hareketi yaptı. Az kalsın ona çarpacak olan kamyonun sürücüsü de penceresini açıp, *Seni yerim lan!*

anlamında Tarzan gibi göğsüne vurarak karşılık verdi. O sırada yeşil ışık yandı, arkadaki sürücüler korna çaldılar ve iki sürücü fiziksel bir kapışma olmadan yollarına gittiler.

Bu olay beni düşündürmüştü: O iki sürücü kamyonlarından inip Tamiami Trail yolunda yumruk yumruğa girişselerdi ne olurdu? Yollarda böyle öfke patlamaları sık görüldüğü için hayal gücü sınırlarını zorlayan bir şey değil. Ne yazık ki, "her zaman olur", bir hikâye için iyi bir malzeme sayılmaz. Ama o "az kalsın kaza olacaktı" hadisesi aklımda kaldı. Bu da kulpu olmayan fincanlardan biriydi.

Bir yıl kadar sonra eşimle Applebees'te öğlen yemeğimizi yerken, ellili yaşlarda bir adamın yaşlı bir adamın bifteğini dilimlediğini gördüm. O bu işi büyük bir özenle yaparken yaşlı adam boş gözlerle onun başının üstünden bir yere bakıyordu. Bir ara yaşlı adam kendine gelir gibi oldu, muhtemelen yemeğini kendisi yemek için çatalını almaya çalıştı, ama genç olanı gülümseyerek başını iki yana salladı. Yaşlı adam çatalı bırakıp boş bakmaya devam etti. Onların baba oğul olduklarına hükmettim ve işte orada bulmuş oldum: Yol kavgası fincanımın kulpu buydu.

Batman ve Robin Tartışıyorlar

Sanderson haftada iki kez babasını ziyaret ediyor. Çarşamba akşamları, ebeveynlerinin yıllar önce açtığı kuyumcu dükkânını kapadıktan sonra Uzmanlar Köşkü'ne olan beş kilometre yolu kat edip, çoğu zaman ortak salonda bulunan babasını görüyor. Babası kötü bir günündeyse 'süitinde' oluyor. Zihni bulanık babasının son yıllarını geçirdiği tesisin asıl adı Harvest Hills Özel Bakım Evi'dir, ama Sanderson, Uzmanlar Köşkü adını daha uygun buluyor.

Birlikte geçirdikleri zaman aslında o kadar da kötü değil; bunun nedeni sadece Sanderson'un artık yaşlı adam altına kaçırdığı zaman çarşafını değiştirmek zorunda kalmayışı ya da babası gecenin bir yarısı evin içinde dolanıp, karısına ona yumurta kırmasını söylediğinde veya o lanet olası Fredericks kardeşlerin arka bahçede içki içip bağırdıklarını söylediğinde yatağından kalkmak zorunda olmaması değil. (Dory Sanderson on beş yıl önce ölmüş, Frederick kardeşler de koca adamlar olmuş, çoktan başka yere taşınmışlardı.) Alzheimer hakkında eski bir espri var: Bu hastalığın iyi tarafı her gün yeni insanlarla tanışmaktır. Sanderson işin gerçekten en iyi yanını keşfetmiş: Senaryo neredeyse

hiç değişmiyor. Yani hiçbir zaman doğaçlama yapmak zorunda kalmıyor.

Örneğin, Applebees. Neredeyse üç yıldan beri pazarları öğlen yemeklerini burada yemelerine rağmen babası hep aynı şeyi söylüyor: "Burası fena değilmiş. Yine gelelim." Babası her zaman dilimlenmiş ve az pişmiş biftek yer, tatlı olarak ekmek tatlısı geldiği zaman Sanderson'a, karısının ekmek tatlısının daha iyi olduğunu söyler. Geçen yıl, Commerce Way'deki Applebees'te ekmek tatlısı yoktu; Sanderson menüdeki tatlı seçeneklerini babasına dört kez okudu. Babası uzun uzun düşündükten sonra elmalı pasta istedi. Pasta geldiği zaman babası, Dory'nin bunu hep bol kremalı yaptığını söyledi. Sonra da tatlıya elini sürmeden boş gözlerle pencereden dışarıya, otoyola baktı. Bir sonraki gelişlerinde babası yine aynı yorumu yaptı, ama pastayı büyük bir iştahla hemen yedi.

Çoğu zaman Sanderson'un adını ve oğlu olduğunu hatırlıyor, ama bazen oğluna Reggie, der; Sanderson'un kırk yıl önce ölmüş olan abisinin adı. Sanderson çarşamba günleri –veya pazar günleri öğlen yemeğinin ardından– onu Uzmanlar Köşkü'ne getirdikten sonra süitine bırakıp ayrılmak üzereyken babası daima ona teşekkür eder ve bir dahaki gelişinde kendini çok daha iyi hissedeceğini söyler.

Gençlik yıllarında –onu uygarlaştıran Dory ile tanışmadan önce– Sanderson'un babası Texas'taki petrol arazilerinde çalışan maganda bir işçiydi ve ileride, San Antonio'da başarılı bir kuyumcu olacağını hayal bile edemezdi. Babası arada bir o eski maganda günlerine dönüyor. Böyle olduğunda onu süitine kapatıyorlar. Bir keresinde yatağını ters çevirmeye çalıştı ve bu sırada bileğini kırdı. Nöbetçi hizmetli –babasının çok sevdiği Jose– neden bunu yaptığını sorunca, babası o lanet Gunton'un radyosunu kısmadığını söyledi. Tabii orada Gunton falan yoktu. Belki geçmişte bir yerde vardı. Mümkün.

Son günlerde babası kleptoman özellikleri göstermeye başlamış. Hizmetliler, hemşireler ve doktorlar onun odasında çeşitli şeyler buluyorlar: vazolar, yemek salonundan arakladığı plastik

çatal ve bıçak, ortak odadaki televizyonun uzaktan kumandası. Bir keresinde Jose, babasının yatağının altında içi yapboz parçaları ve iskambil kâğıtlarıyla dolu bir puro kutusu bulmuş. Babası neden bunları aldığını oğlu dahil kimseye söyleyemiyor ve çoğu zaman almış olduğunu inkâr ediyor. Bir keresinde Sanderson'a, o Gunderson'un ona hep sorun çıkarmaya çalıştığını söyledi.

"Gunton mu demek istedin baba?" diye sordu Sanderson.

Babası kemikli elini umursamaz bir ifadeyle salladı. "O herifin aklı fikri karı düzmekte. Kerhanede doğmuş herhalde."

Ne var ki, kleptomani dönemi geçer gibi oluyor –Jose'nin dediğine göre– ve bu pazar günü babası yeterince sakin. Zihninin açık olduğu günlerden biri değil, ama çok kötü olduğu günlerden de değil. Applebees'e gidecek kadar iyi; altına işemediği takdirde her şey yolunda gidecek gibi görünüyor. Lastik don giyiyor, ama tabii ki koku kaçınılmaz. Bu nedenle Sanderson daima köşedeki bir masayı seçer. Bu da sorun olmaz, çünkü onlar lokantaya saat ikide geldiklerinde kiliseden çıkmış müşteriler çoktan gitmiş olurlar, evlerinde televizyon seyretmeye başlarlar.

"Sen kimsin?" diye soruyor babası otomobildeyken. Güneşli bir gün, ama hava serin. Babası, yüzüne büyük gelen güneş gözlüğü ve yün paltosu içinde *Sopranos* dizisindeki yaşlı gangster Junior amcaya benziyor.

"Ben Dougie'yim," diyor Sanderson. "Senin oğlun."

"Dougie'yi hatırlıyorum," diyor babası, "ama o öldü."

"Hayır baba, hayır. *Reggie* öldü. O..." Sanderson susup babasının tamamlamasını bekliyor. Babasından çıt yok. "Bir kazada öldü."

"Sarhoştu, değil mi?" diye soruyor babası. Onca yıl geçmiş olmasına rağmen bu hâlâ acı veriyor. Babasının hastalığının kötü yanlarından biri de bu işte – arada bir böyle zalimce şeyler söyleyebiliyor; her ne kadar kasıtlı olmasa da, acı veriyor.

"Hayır," diyor Sanderson. "Ona çarpan çocuk sarhoştu. Kendisi birkaç sıyrıkla kurtuldu."

O çocuk da şimdi ellili yaşlarında, şakakları ağarmış olmalı. Sanderson abisini öldüren bu çocuğun ilerlemiş skolyozu oldu-

ğunu, karısının yumurtalık kanserinden öldüğünü, kendisinin kabakulak geçirip hem kör hem kısır olduğunu umuyor, ama büyük ihtimalle gayet iyi durumdadır. Bir yerlerde bir mağazanın yöneticiliğini yapıyordur. Hatta belki, Tanrı yardımcıları olsun, Applebees şubelerinden birinde yöneticidir. Neden olmasın? O zamanlar on altı yaşındaydı. Köprünün altından çok sular geçti. Bu olay siciline işlenmiş, çocuk damgalanmış. Ya Reggie? O da damgalanmış. Kemikleri Mission Hill'deki bir mezar taşının altında. Bazı günler Sanderson, abisinin tipini bile hatırlayamıyor.

"Eskiden Dougie'yle Batman ve Robin oyunu oynardık," diyor babası. "En sevdiği oyundu."

Commerce Way'le Havaalanı Yolu'nun kesiştiği kavşaktaki trafik ışığında duruyorlar; birazdan sorunun yaşanacağı yer. Sanderson babasına bakıp gülümsüyor. "Evet baba, çok iyi! Hatta bir Cadılar Bayramı'nda o kıyafetle dışarıya çıkmıştık, hatırladın mı? Seni ayartmıştım. Batman ve Robin."

Babası Sanderson'un Subaru'sunun ön camından bakıp hiçbir şey söylemiyor. Acaba ne düşünüyor? Yoksa düşünceleri düz bir çizgi haline mi gelmiş? Bu çizgiden herhalde *mmm* diye bir ses çıkar, diye düşünüyor Sanderson. Tıpkı kablolu TV ve uydular yokken televizyondaki test yayını sırasında çıkan uğultu gibi...

Sanderson elini babasının koluna koyup hafifçe sıkıyor. "Sen çok sarhoştun ve annem çok kızmıştı, ama ben çok eğlenmiştim. Hayatımdaki en güzel Cadılar Bayramı'ydı."

"Ben karımın yanında hiç içki içmezdim," diyor babası.

Evet, diyor içinden Sanderson ışık yeşile dönerken. Seni terbiye ettikten sonra hiç içmedin.

"Menüde yardım ister misin baba?"

"Okuyabiliyorum," diyor babası. Aslında artık okuyamıyor, ama hava aydınlık ve Junior amca güneş gözlüğüne rağmen menüdeki resimlere bakabiliyor. Hem zaten Sanderson onun ne ısmarlayacağını biliyor.

Garson buzlu çaylarını getirdiği zaman babası az pişmiş, dilimlenmiş biftek istediğini söylüyor. "Pembe olsun istiyorum, kırmızı değil," diyor. "Kırmızı gelirse geri gönderirim."

Garson anladığını göstermek için başını sallıyor. "Her zamankinden."

Babası ona kuşkulu gözlerle bakıyor.

"Yeşil fasulye mi, lahana salatası mı?"

Babası öfkeyle soluk veriyor. "Dalga mı geçiyorsun? O fasulyelerin hepsi çürümüştü. O sene bırak gerçek olanları, taklit mücevher bile satamıyorduk."

"Lahana salatası olsun," diyor Sanderson. "Bana da..."

"Bütün fasulyeler çürümüştü!" diye bastırıyor babası ve garsona, *Yalan mı söylüyorum yani?* dercesine sert bir bakış atıyor.

Daha önce de onlara defalarca servis yapmış olan garson sadece başını sallayıp, "Hepsi çürümüştü," dedikten sonra Sanderson'a dönüyor. "Siz, efendim?"

Yemeklerini yiyorlar. Babası paltosunu çıkarmamakta ısrar edince Sanderson bir çocuk önlüğü istiyor ve bunu babasının boynuna bağlıyor. Babası buna itiraz etmiyor, ama belki farkında bile değil. Lahanasının bir kısmı pantolonuna dökülse de, mantarların ve sosun bir kısmı önlükte kalıyor. Babası neredeyse boş olan salonda çişinin geldiğini ilan ediyor.

Sanderson helaya kadar ona eşlik ediyor; babası onun fermuarı açmasına itiraz etmiyor, ama Sanderson lastik donun ön kısmını çekmek isterken babası eline bir tokat atıyor. "Başka bir erkeğin çüküne asla dokunmayacaksın, Sunny Jimmy," diyor kızarak. "Bunu bilmiyor musun?"

Bu da başka bir anıyı tetikliyor. Dougie Sanderson helanın önünde, şortu ayaklarına kadar sıyrılmış halde duruyor; babası yanında diz çökmüş, ona talimat veriyor. Kaç yaşındaydı o zaman? Üç mü? Yoksa iki mi? Evet, iki olabilir, ama hatırladığı sahneden emin; yolun karşı tarafında güneşi yansıtan bir cam parçası gibi o kadar net görünüyor ki, peşinden bir ardıl görüntü

bile kalıyor. "Eğil, pozisyon al, hazır olduğunda ateş et," diyor babasına.

Babası ona sorgulayan bir ifadeyle baktıktan sonra gülümseyişiyle Sanderson'un yüreğini paralıyor. "Eskiden oğullarıma işemeyi öğretirken ben de böyle söylerdim," diyor. "Dory bu işin bana düştüğünü söylemişti, ben de yerine getirdim."

Babası fıskiyeden su püskürtür gibi işiyor ve bunun çoğu pisuvara gidiyor. Kokusu ekşi ve şekerli. Diyabet. Ama ne önemi var? Sanderson bazen, ne kadar çabuk olursa o kadar iyi, diye düşünmeden edemiyor.

Masalarına döndükten sonra hâlâ boynunda çocuk önlüğü olan babası kararını duyuruyor. "Burası fena değilmiş. Yine gelelim."

"Tatlı ister misin baba?"

Babası bu teklifi düşünürken, ağzı sarkmış, pencereden dışarıya bakıyor. Yoksa yine düz çizgi mi? Hayır, bu defa değil. "Neden olmasın? Midemde hâlâ yer var."

İkisi de elmalı pasta sipariş ediyor. Babası kaşları birleşmiş bir halde pastanın üstündeki vanilyaya bakıyor. "Karım bunu bol kremalı yapardı. Adı Dory'ydi. Doreen'in kısa hali. Tıpkı *Mickey Mouse Club*'daki gibi."

"Biliyorum baba. Hadi pastanı ye."

"Sen Dougie misin?"

"Evet."

"Ciddi mi? Beni işletmiyorsun ya?

"Hayır, baba. Ben Dougie'yim."

Babası kenarından dondurma ve elma damlayan kaşığını havada tutuyor. "Yaptık, değil mi?"

"Neyi yaptık?"

"Cadılar Bayramı'nda Batman ve Robin kıyafetiyle kapı kapı dolaştık."

Sanderson şaşkınlık içinde gülüyor. "Kesinlikle yaptık! Annem benim ahmak doğduğumu, ama senin bir mazeretin olma-

dığını söylemişti. Reggie yanımıza bile gelmiyordu. Yaptığımız şeyi iğrenç bulmuştu."

"Sarhoştum," diyor babası ve pastasını yemeğe başlıyor. Bitirdikten sonra geğirip pencereden dışarısını işaret ediyor. "Şu kuşlara baksana. Ne kuşu bunlar?"

Sanderson da oraya bakıyor. Kuşlar otoparktaki bir çöp konteynırının üstünde toplanmışlar. Birkaç tanesi de bunun arkasındaki tahta çitin üstünde duruyor. "Onlar karga, baba."

"Tabii, bunu biliyorum," diyor babası. "O zamanlar kargalar bizi hiç rahatsız etmezdi. Saçmalı tüfeğimiz vardı. Şimdi dinle." Birden ciddileşerek öne eğiliyor. "Buraya daha önce geldik mi?"

Sanderson bir an, bu sorunun içinde gizli bir anlam var mı diye düşündükten sonra, "Evet," diyor. "Çoğu pazar günü buraya geliriz."

"Tamam, burası iyi bir yer. Ama artık dönsek iyi olur. Yoruldum. Artık o diğer şeyi istiyorum."

"Şekerleme yapmayı mı?"

"Öbür şeyi," diyor babası ona buyurgan bir bakış atarak.

Sanderson hesabı istiyor, sonra kasada ödeme yaparken babası elleri paltosunun cebinde dışarıya çıkıyor. Sanderson para üstünü hemen aldıktan sonra, babası otoparka, daha kötüsü dört şeritli Commerce Way otoyoluna çıkmadan ona yetişmek zorunda.

"Güzel bir gece olmuştu," diyor babası, Sanderson onun emniyet kemerini bağlarken.

"Hangi gece?"

"Cadılar Bayramı, salak çocuk. Sen sekiz yaşındaydın, o halde 1959 yılı olmalı. Sen '51'de doğdun."

Sanderson hayretler içinde babasına bakıyor, ama yaşlı adam gözlerini ön camdan dışarıya dikmiş. Sanderson yolcu kapısını kapadıktan sonra Subaru'sunun etrafından dolanıp direksiyon başına geçiyor. Birkaç blok boyunca hiç konuşmuyorlar; Sanderson babasının az önce söylediklerini unuttuğunu sanıyor, ama unutmamış.

"Forester'lerin tepenin aşağısındaki evlerine geldiğimiz zaman... o tepeyi hatırlıyorsun, değil mi?"

"Church Sokağı Tepesi, tabii hatırlıyorum."

"Evet! Norma Forester kapıyı açtı ve –sen daha ağzını açamadan– 'Şaka mı istersin, şeker mi?' dedi. Sonra bana döndü ve, 'Şaka mı istersin, içki mi?' dedi." Babasından paslı bir kahkaha sesi çıkıyor; Sanderson bu sesi birkaç yıldan beri hiç duymamış. Kahkahasını bacağına vurduğu bir şaplak izliyor. "Şaka mı, içki mi! Ne espri be! Bunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Sanderson hatırlamaya çalışıyor, ama ümitsiz. Hatırladığı tek şey o gece babası yanında olduğu için duyduğu mutluluktu; her ne kadar babasının Batman kostümü –baştan savmaydı– çok yetersiz olsa da... Gri pijamaları, önünde ispirtolu kalemle çizilmiş yarasa amblemi, pelerin olarak kesilmiş eski bir çarşaf. Batman'ın çok amaçlı kemeri yerine de babasının alet edevat tıkıştırdığı bir kemer. Garajdaki alet kutusundan çıkarmış. Maske olarak güve yeniği bir kar maskesi var; babası ağzı ortaya çıksın diye burnuna doğru çekmiş. Kulak gibi görünsün diye maskenin tepesini yanlara çekiştirmiş ama bir türlü olmamış.

"Kadın bana bir şişe likör ikram etti," diyor babası. Artık Havaalanı Yolu kavşağına yaklaşıyorlar.

"Kabul ettin mi?" Babası tam formunda. Uzmanlık Köşkü'ne kadar böyle devam ederse Sanderson çok sevinecek.

"Tabii ki ettim." Babası susuyor. Kavşağa yaklaşırken Commerce Way'deki iki şerit üç oluyor. En soldaki dönüş şeridi. Düz ilerleyecek olan trafik için kırmızı ışık yanıyor, ama sola dönüş şeridinde yeşil ok var. "O kadının yastık gibi memeleri vardı. Yaşadığım en güzel aşk oydu."

Evet, insana acı veriyor. Sanderson bunu sadece kendi yaşadıklarından değil, Köşk'te akrabaları olan başkalarından da duymuş. Çoğu zaman söyledikleri kasıtlı değil, ama acı veriyor işte. Onlarda kalan anılar karmakarışık – babasının yatağının altında Jose'nin bulduğu yapboz parçaları gibi. Üstelik bunların üstünde yol gösterici bir açıklama da yok, dolayısıyla konuştukları şeylerde iyiyle kötüyü ayırt etmeleri mümkün değil. Sanderson'un, kırk

küsur yıllık evlilikleri boyunca babasının annesine ihanet ettiğini düşünmesine yol açacak bir nedeni olmamış, ama bu bütün yetişkin çocukların varsaydığı bir şey değil mi? Hepsi ebeveynlerinin huzurlu bir evlilikleri olduğuna inanmazlar mı?

Sanderson babasına bakmak için bir an gözlerini yoldan ayırıyor ve "az-kalsın-olacaktı" yerine gerçekten bir kaza oluyor. Ama çok ciddi bir kaza değil ve her ne kadar Sanderson bir iki saniyeliğine dikkatinin dağıldığını bilse de, suçun onda olmadığının farkında.

Eklemelerle büyütülmüş, aşırı büyük tekerlekleri ve tepesinde ışıkları olan pikaplardan biri yeşil ok sönmeden önce sola dönmek için bir anda Sanderson'un şeridine giriyor. Stop lambasında sinyal yok; Sanderson bunu fark ettiğinde Subaru'sunun sol ön kısmı pikabın arkasına çarpıyor. Babası da o da emniyet kemerlerinin kontrolünde öne savruluyorlar. Hava yastıkları açılmıyor, ama Subaru'nun daha önce dümdüz olan kaportasında derin bir sıyrık beliriyor.

"Hıyar herif!" diye bağırıyor Sanderson. "Yuh be!" Sonra da bir hata yapıyor. Penceresini indirip pikap sürücüsüne ortaparmağını sallıyor. Daha sonra bunu sırf babası yanında olduğu için yaptığını düşünecek.

Babası. Sanderson ona dönüyor. "Baba, iyi misin?"

"Ne oldu?" diye soruyor babası. "Neden durduk?"

Aklı karışmış, ama bunun dışında iyi. Neyse ki emniyet kemeri bağlı; zaten son zamanlarda bunu unutmak kolay değil. Otomobiller izin vermiyor. Emniyet kemerini bağlamadan yirmi metre gitmeye kalkın, otomobilden öfkeli çığlıklar yükselir. Sanderson babasının kucağının üstünden uzanıp torpido gözünü açıyor ve ruhsatıyla sigorta kartını alıyor. Doğrulduğu zaman pikabın kapısının açılmış olduğunu ve sürücüsünün ona doğru yürüdüğünü görüyor. Arkadaki araçların kornaları veya onların yanından dolanmaya çalışmaları adamın umurunda değil. Hafta içi günlerine göre seyrek bir trafik var, ama Sanderson bunu olumlu bir şey olarak görmüyor, çünkü yaklaşan sürücüye bakarken, başım belada, diye düşünüyor.

Bu adamı tanıyor. Şahsen değil, ama Güney Teksaslı bir bıçkın. Adam blucin ve kolları omuzlarından sökülmüş bir tişört giymiş. Kesilmiş değil, sökülmüş, iplikler kollarındaki kaslarına sarkmış. Blucini kalçasından aşağıya o kadar inmiş ki, külotunun markası görünüyor. Kemersiz blucinin belinden arka cebine uzanan bir zincir var; muhtemelen o cepte üstünde bir heavy metal grubunun amblemi işlenmiş olan cüzdanı vardır. Kollarında ve ellerinde boynuna kadar uzanan mürekkep görülüyor. Sanderson bunun gibi tipleri kuyumcu dükkânının güvenlik kamerasında görünce hemen kapıları kilitleyen düğmeye basar. Şimdi de kapılarını kilitleyen düğmeye basmak istiyor, ama tabii bunu yapamaz. O adama ortaparmağını göstermemeliydi; üstelik bu hareketi yapmadan önce düşünecek zamanı da olmuştu, pencereyi indirirken yeterince zaman vardı. Ama artık çok geçti.

Sanderson kapısını açıp adamı sakinleştirmek ve hiç de özür dilemesi gerekmeyen bir şey –adam onun önüne çıkmıştı– için özür dilemek üzere dışarıya çıkıyor. Ama başka bir şey daha var, öyle bir şey ki, Sanderson'un tüylerini diken diken eden ve klimalı ortamdan çıktığı için terlemekte olan ensesini ürperten bir şey... Adamın dövmeleri çok acemice ve birbirinden alakasız şeyler; kol kaslarının üstünde zincirler, kollarını saran dikenler, el bileğinin üstünde kan damlayan bir hançer. Hiçbir dövmeci böyle şeyler yapmaz. Hapishane mürekkebiyle yapılmış. Adamın boyu çizmeleriyle birlikte en az bir seksen beş ve en az yüz kilo var. Belki yüz on. Sanderson'un boyu bir seksen, kilosu da seksen.

"Bak, sana hareket çektiğim için özür dilerim," diyor Sanderson. "O anlık öfke işte. Ama sen sinyal vermeden şerit..."

"Bak, pikabıma ne yaptın!" diyor dövmeli adam. "Satın alalı daha üç ay bile olmadı!"

"Sigorta bilgilerini takas etmemiz lazım." Bir de polis lazım. Sanderson etrafına bakınıyor, ama görebildiği tek şey kazadaki hasara bakmak için yavaşlayıp sonra yine hızlanan meraklı sürücüler.

"Bunun taksitlerini zor bela öderken bir de sigorta mı yaptıracaktım?"

Sigorta yaptırmak zorundasın, diyor içinden Sanderson, yasa böyle. Sadece bunun gibi adamlar hiçbir şey yaptırmak zorunda olmadıklarını düşünürler. Plakasının altından sallanan lastik taşaklar da bunun kanıtı.

"Neden bana yol vermedin, bok soyu?"

"Zaman kalmadı," diyor Sanderson. "Birden önüme çıktın, sinyal da vermedin."

"Sinyal verdim!"

"O halde neden hâlâ gözükmüyor?" diyor Sanderson.

"Çünkü stop lambamı haşat ettin, salak herif! Sevgilime bunu nasıl anlatacağım şimdi. Ön ödemeyi o yapmıştı. Şu boktan şeyi de yüzümden çek!"

Sanderson'un elindeki ruhsatı ve sigorta kartını bir vuruşta yere saçıyor. Sanderson şok içinde yerdeki belgelerine bakıyor.

"Ben gidiyorum," diyor dövmeli adam. "Ben kendi hasarımı tamir ederim, sen de kendininkini. Böyle olacak."

Subaru'daki hasar pikaptakinden çok daha büyük, bin beş yüz veya iki bin dolarlık, hatta daha fazla; ama Sanderson'un boyun eğmeyişinin nedeni bu değil. Herifin bu işten sıyrılacağından korkması da değil – yapacağı tek şey pikabın plakasını kaydetmek. Bayıltıcı sıcaktan da değil. Neden, yolcu koltuğunda bitkin bir halde oturan, neler olduğunu bilmeyen ve bir an önce uyumak isteyen babası. Şu anda Uzmanlar Köşkü yolunu yarılamış olacaklardı, ama hayır. Hayır. Çünkü bu dallama önüne fırlamış. O yeşil ok sönmeden dönmese dünyanın sonu gelecek...

"Hayır, öyle olmayacak," diyor Sanderson. "Senin suçundu. Sinyal vermeden önüme geçtin. Duracak zamanım olmadı. Ruhsatını ve ehliyetini görmek istiyorum."

"Senin ananı sikerim," diyor adam ve Sanderson'un karnına bir yumruk atıyor. Sanderson iki büklüm olurken ciğerlerindeki bütün hava boşalıyor. Pikap sürücüsünü kızdırmadan önce iyi düşünmeliydi; aslında ne olacağını biliyordu, adamın amatör işi dövmelerini kim görse, ne olacağını kestirirdi; ama Sanderson yine de bu hatayı yapmıştı, çünkü güpegündüz Commerce Way'le Havaalanı Yolu kavşağında böyle bir şeyin olabileceğine

inanamıyordu. Son defa ilkokul üçüncü sınıftayken yumruk yemişti, kavga nedeni de beyzbol kartları olmuştu.

"İşte benim ruhsatım bu," diyor dövmeli adam. Onun da yüzü ter içinde. "Umarım beğenmişsindir. Ehliyetime gelince, benim ehliyetim yok, tamam mı? Yok işte! Başıma iş açtın... hepsi senin yüzünden. Çünkü önüne bakacağın yerde otuz bir çekiyordun, bok herif!"

Dövmeli adam iyice dağıtıyor. Nedeni belki kaza, belki havanın sıcaklığı, belki de Sanderson'un, adamda olmayan belgeleri görmek için ısrar edişi olabilir. Belki kendi sesinden gaza gelmiş. Sanderson *dağıtma* ifadesini daha önce defalarca duymuş, fakat şu ana kadar anlamını tam olarak kavramış değil. Dövmeli adam onun öğretmeni ve bayağı da iyi bir öğretmen. Ellerini kavuşturup çift yumruk yapıyor. Sanderson yumruk suratına balyoz gibi inmeden önce adamın eklem yerlerinde mavi gözler olduğunu görüyor. Bu darbe onu otomobilinin sıyrılmış kaportasının yanına savuruyor ve buradan kayarken sivri uçlu bir metalin gömleğini ve altındaki derisini yırttığını hissediyor. Sanderson'un böğründen sıcak kan akıyor. Derken dizleri bükülerek yere düşüyor. Ellerine bakıyor, bunların kendi elleri olduğuna inanamıyor. Sağ yanağı ateş gibi; sanki ekmek hamuru gibi kabarmış... Sağ gözü sulanıyor.

Bundan sonra yaralı tarafına çok sert bir tekme geliyor, tam kemerinin üst kısmına. Sanderson'un başı Subaru'nun jant kapağına çarpıp oradan sekiyor. Sürünerek dövmeli adamın gölgesinin altından çıkmaya çalışıyor. Dövmeli adam ona bağırarak bir şeyler söylüyor, ama Sanderson ne dediğini anlamıyor. Adama, tamam, demek istiyor, burada bitsin artık... kimsenin canı yanmadan bu işi kapatalım –oysa kendi canı fena halde yanıyor–, herkes kendi yoluna gitsin... Ne var ki bir türlü soluk alamıyor. Galiba kalp krizi geçireceğim, diyor içinden, belki de kriz başladı bile. Başını kaldırmak istiyor –eğer ölecekse, Commerce Way asfaltından ve hasarlı otomobilinin ön tarafından daha ilginç bir şeye bakarken ölsün– ama bunu bir türlü başaramıyor. Boynu kütük gibi olmuş.

Bir tekme daha geliyor, bu defa kalçasına. Dövmeli adam boğuk bir çığlık atıyor ve o anda asfaltın üstüne kırmızı damlalar saçılmaya başlıyor. Sanderson önce bu kanın kendi burnundan –ya da yüzüne yediği çift yumruklu darbe sonucu dudaklarından– geldiğini sanıyor, ama boynunun arkasına da kan dökülmekte. Tropik sağanakları gibi. Sanderson sürünerek otomobilinin kaportasından ileriye gittikten sonra dönüp oturuyor. Başını kaldırıp gözlerini kıstığı zaman dövmeli adamın yanında babasını görüyor. Dövmeli adam midesine şiddetli bir kramp girmiş gibi iki büklüm olmuş. Bir yandan da eliyle boynundan çıkan bir tahta parçasını tutuyor.

Sanderson önce ne olduğunu anlayamıyor, ama sonra jetonu düşüyor. O tahta parçası daha önce de görmüş olduğu bir bıçağın sapı. Neredeyse her hafta gördüğü bir şey. Aslında babasının her pazar yemeğinde sipariş ettiği dilimlenmiş biftek için bıçak gerekmez, ama yine de masaya getirirler. Applebees servisi böyledir. Babası belki artık hangi oğlunun onu ziyarete geldiğini, karısının hayatta olup olmadığını, hatta belki orta adını bile hatırlamayabilir; ama onu petrol işçiliğinden San Antonio'daki üst orta sınıf bir kuyumcu düzeyine çıkaran acımasız kıvraklığını hepten kaybetmemiş.

Bana kuşları göstermişti, diye düşünüyor Sanderson. Konteynır üstündeki kargaları. O sırada bıçağı yürütmüş.

Dövmeli adam asfaltın üstünde oturan adama olan ilgisini kaybetmiş; yanında dikilen adama da dönüp bakmamış bile. Öksürmeye başlıyor. Ve her öksürüşünde ağzından kan boşalıyor. Bir eli boynundaki bıçakta, onu çıkarmaya çalışıyor. Tişörtünden aşağıya akan kan blucinine inmiş. Hâlâ iki büklüm ve öksürerek Commerce ve Hava Yolu kavşağına –bütün trafiğin artık durmuş olduğu yere– doğru yürümeye başlıyor. Serbest kalan elini sallıyor.

Sanderson ayağa kalkıyor. Bacakları titriyor ama ayakta durabiliyor. Siren sesleri duyuluyor. Tabii polisler şimdi gelir. Her şey bittikten sonra.

Sanderson elini babasının omzuna atıyor. "İyi misin baba?"

"O adam seni dövüyordu," diyor babası, sıradan bir şeymiş gibi. "Kim o?"

"Bilmiyorum." Sanderson'un gözyaşları yanaklarından süzülüyor. Eliyle siliyor.

Dövmeli adam dizleri üstüne çöküyor. Öksürmesi kesilmiş. Artık sadece alçak sesle inliyor. Pek fazla kimse fazla yaklaşmıyor, ama birkaç gözüpek kişi yardım etmek için onun yanına gidiyor. Sanderson'un gördüğü kadarıyla dövmeli adam için yapılacak bir şey kalmamış.

"Yemek yedik mi Reggie?"

"Evet baba, yedik. Hem ben Dougie'yim."

"Reggie öldü. Bunu sen söylememiş miydin?"

"Evet baba."

"O adam seni dövüyordu." Babası fena halde yorulmuş ve hemen yatmak isteyen bir çocuk gibi yüzünü buruşturuyor. "Başım ağrıyor. Buradan gidelim artık. Yatmak istiyorum."

"Polisleri beklemek zorundayız."

"Neden ki? Ne polisi? Kim bu adam?"

Sanderson'un burnuna dışkı kokusu geliyor. Babası yere bir miktar bırakmış.

"Seni otomobile bindireyim baba."

Burun kısmı yamulmuş Subaru'nun etrafından dolanıyorlar. "Ne Cadılar Bayramı gecesiydi ama!" diyor babası.

"Evet baba, müthişti." Sanderson seksen üç yaşındaki kurtarıcısını otomobile bindirip, klimanın serinliği içeride kalsın diye kapısını kapatıyor. İlk polis otomobili yanlarına gelmiş; kimlik görmek isteyecekler. Altmış bir yaşındaki harika çocuk, elini sızlayan böğrüne bastırıp, yerdeki ehliyetini almak için otomobilin ön tarafına yürüyor.

John Irving için

"Batman ve Robin" notunda dediğim gibi, bazen –çok ender de olsa– fincan, kulpuyla birlikte gelir. Of, buna bayılırım işte! Her zamanki gibi işime baktığım sırada, özel bir şey düşünmediğim bir anda *pat* diye özel kuryeyle teslim edilmiş bir hikâye geliverir. Geriye sadece bunu yazıya dökmek kalır.

Florida'daydım, kumsalda köpeğimi gezdiriyordum. Aylardan ocaktı ve hava soğuk olduğu için benden başka kimse yoktu. İleride kum üstünde bir şey yazılmış gibi görünüyordu. Yaklaştığım zaman bunun sadece güneş ve gölgenin bir oyunu olduğunu anladım. Ama yazarlann akılları tuhaf bilgilerin depolandığı bir hurda yığını gibidir; kumun üstündeki bu yazı, bana eskilere ait bir deyişi çoktan hatırlatmıştı bile (sonra bunun Ömer Hayyam'a ait olduğunu öğrendim): "Kımıldayan Parmak yazar, bir kez başladı mı da, kımıldamaya devam eder." Bu da, görünmez bir Kımıldayan Parmağın kum üstüne korkunç şeyler yazdığı sihirli bir yer hayal etmeme yol açtı ve bu hikâye oluştu. Bu hikâye sevdiğim sonlardan birine sahiptir. Belki W. F. Harvey'in "Ağustos Sıcağı" düzeyinde değildir –çünkü o bir klasiktir– ama ona yakın sayılır.

Kum Tepesi

Yargıç, parlak sabah güneşi altında neredeyse beş dakikayı bulan yavaş ve sıkıntılı bir süreçle kayığa binmeye çalışırken, yaşlı bir adamın vücudunun sızılarla ve utançla dolu bir çuvaldan başka bir şey olmadığı düşünüyor. Seksen yıl önce, on yaşındayken tahta bir kanoya atlar ve yanında o hantal can yeleği ve içinde en ufak bir endişe dahi olmadan denize açılırdı; tabii donuna çişini de kaçırmazdı. Körfez'de iki yüz metre açıkta, yarısı su altında kalmış gibi duran bu isimsiz adaya her gidişinde büyük ve huzursuz bir heyecan duyardı. Artık sadece huzursuzluk kalmıştı. Ve midesinden başlayıp her yanına yayılan bir sancı. Ama yine de bu yolculuğu yapıyor. Gölgeler içinde kalmış bu son yıllarında pek çok şey çekiciliğini kaybetmiş –aslında çoğu şey– ama adanın karşı ucundaki kum tepesi değil. O kum tepesi hep onu çekmiş.

Bu yolculuklarının ilk günlerinde her büyük fırtına sonrasında bu adanın kaybolacağını sanırdı, ama 1944 yılında *USS Warrington* gemisinin Vero Beach'te batmasına yol açan kasırga sonrasında bile ada hâlâ yerindeydi. Kum tepesi de. Oysa saatte yüz elli kilometre hızla esen rüzgârın bütün kumları uçurması, geriye sadece kayalıkları bırakması beklenirdi. Aradan geçen yıllar boyunca Yargıç bu sihrin kendisinde mi, adada mı olduğu-

nu düşünüp durmuştu. Belki ikisi de geçerliydi, ama kesinlikle büyük kısmı kum tepesine aitti.

1932 yılından bu yana bu kısa deniz seferini binlerce kez yapmıştı. Genellikle kayalar, çalılıklar ve kumdan başka bir şey bulmazdı, ama arada bir başka bir şey daha olurdu.

Sonunda kayığa yerleştikten sonra kumsaldan açılıp adaya doğru kürek sallamaya başladı; çoğu kelleşmiş olan başında bir tutam beyaz saç dalgalanıyordu. Çirkin seslerle sohbet eden birkaç tane hindi akbabası tepesinde dönüp durmaktaydı. Bir zamanlar Florida Körfezi sahilinin en zengin adamının oğluydu; sonra avukat olmuş, bunu Pinellas bölgesi gezici yargıçlığı izlemiş, sonra da Eyalet Yargıtayı'na atanmıştı. Reagan'ın başkanlık yılları sırasında Birleşik Devletler Yargıtayı için adaylığı söz konusu olmuş, ama bu gerçekleşmemişti. O budala Clinton başkan olduktan bir hafta sonra Yargıç Harvey Beecher –Sarasota, Osprey, Nokomis ve Venice'teki tanıdıkları (hiç gerçek dostu yoktur) ona kısaca Yargıç derlerdi– emekli oldu. Zaten Tallahassee'yi hiç sevmemişti. Orası çok soğuktur.

Ayrıca bu adaya ve onun kum tepesine de çok uzaktır. Sabahın erken saatlerinde bu kısa kayık yolculuğunu yaparken artık bu işin bağımlılık haline geldiğini itiraf etmekten çekinmez. Ama kim böyle bir şeyin bağımlısı olmaz ki?

Adanın kayalıklı doğu tarafında üstü martı dışkılarıyla dolu kayadaki çatlakta yamuk yumuk bir çalı vardır. Beecher kayığını buraya bağlar ve sağlam bağlamaya özen gösterir. Burada mahsur kalması çok kötü olur. Babasının malikânesi (babası öleli kırk yıl olduğu halde hâlâ evi için bu adı kullanır) Körfez sahilinin yaklaşık üç kilometresine yayılmıştır, fakat ana bina sahilden çok içeride, Sarasota Koyu tarafındadır ve haykırışlarını kimse duyamaz. Belki evin uşağı Tommy Curtis onun yokluğunu fark edip aramaya gelebilir; ama muhtemelen Yargıç'ın sözüm ona anılarını yazmak için çalışma odasına kapandığına hükmedebilir. Yargıç'ın bütün gün odasından çıkmadığı zamanlar vardır.

Bir zamanlar öğlen yemeği için odasından çıkmazsa, Bayan Riley'in endişe ettiği günler vardı, ama Yargıç artık neredeyse hiç öğlen yemeği yemiyordu (kadın onun için, "Çalı fasulyesi gibi oldu," diyordu, ama tabii yüzüne karşı değil). Malikânede başka hizmetli yok ve çalışmasına sekte vurulursa Yargıç'ın çok kızdığını Curtis de, Bayan Riley de iyi bilir. Oysa ortada pek de sekte vurulacak bir çalışma yok; iki yıldan beri anılarına tek satır bile ilave etmemiş ve bir yanıyla bunu hiçbir zaman bitiremeyeceğini biliyor. Florida'lı bir yargıcın bitmemiş anıları? Hiç de dokunaklı değil. *Yazabileceği* tek hikâyeyse, hiçbir zaman yazmayacağı şey.

Kayıktan çıkış, binmekten daha zor ve yavaş oluyor; bu arada devrilince gömleği ve pantolonu ıslanıyor. Beecher'in morali bozulmuyor. İlk kez suya düşmüş değil ve onu gören kimse yok. Ada bu kadar yakında olmasına rağmen bu yaşında hâlâ bu seferleri yapmasını delilik olarak görüyor, ama yapmamak gibi bir seçeneği yok. Bağımlılık böyledir işte.

Beecher zor bela ayağa kalkıp sancısı geçene kadar elini karnına bastırıyor. Pantolonuna yapışan kumları ve küçük midyeleri silkeledikten sonra bağlama halatını bir kez daha kontrol ediyor. Başını kaldırınca, adanın en yüksek kayasının üstüne tünemiş bir hindi akbabasının ona baktığını fark ediyor.

"Defol!" diye bağırıyor artık nefret ettiği o sesiyle – siyahlara bürünmüş yaşlı bir cadının sesi gibi çatlak ve titrek. "Defol git, pislik! Kendi işine bak!"

Kanatlarındaki tüylerini titreştiren hindi akbabası yerinden kımıldamıyor. Boncuk gibi gözleriyle, *Ama Yargıç, bugün benim işim sensin,* der gibi...

Beecher eğilip yerden aldığı irice bir midyeyi kuşa doğru fırlatıyor. Bu defa kuş, kanatlarından çarşaf silkelemesine benzer sesler çıkararak uçuyor. Havada bir süre dolandıktan sonra gidip Beecher'in kayığını bağladığı yere konuyor. *Uğursuzluk alameti,* diye düşünüyor Beecher. Bir defasında Florida eyalet polislerinden Jimmy Caslow'un söyledikleri hiç aklından çıkmamış. Cas-

low ona, hindi akbabalarının sadece leşin nerede olduğunu değil, nerede *olacağını* da bildiklerini söylemişti.

"Açıklamasını yapamam," diyordu Caslow, "ama ne zaman bu çirkin puştların Tamiami yolunda belli bir nokta üstünde dolandıklarını görsem, bir iki gün sonra orada ölümcül bir kaza olur. İnanılır gibi değil, ama hangi Florida otoyol devriyesine sorsanız, aynı şeyi söyleyecektir."

Bu isimsiz küçük adada hemen her zaman hindi akbabaları vardır. Yargıç Beecher onların ölüm kokusunu aldıklarını düşünüyor; akla yatkın.

Yıllardan beri üstünden geçtiği patikada yürümeye başlıyor. Taşlar ve midye kabukları yerine çok ince deniz kumuyla örtülü diğer taraftaki kum tepesini kontrol ettikten sonra tekrar kayığına dönecek, küçük sürahisinden soğuk çayını içecek. Sabah güneşi altında bir süre şekerleme yapacak (bugünlerde sık sık bunu yapıyor; doksanlı yaşlarında olanlar için normaldir herhalde), uyandığı zaman da (uyanırsa tabii) dönüş yolculuğuna başlayacak. İçinden kum tepesinin çoğu zamanki gibi sadece düzgün bir kum tepeciği olacağını söylüyor, ama işin aslını bilmiyor değil.

O lanet leşçi kuş da bilse iyi eder.

Beecher yamulmuş parmaklarını arkasında kenetleyip kumlu tarafta epeyce vakit geçiriyor. Sırtı ağrıyor, omuzları, kalçaları, dizleri ve hepsinden çok midesi ağrıyor. Ama buna aldırmıyor. Belki daha sonra, ama şimdi değil.

Kum tepesine ve orada yazılı olan şeye bakıyor.

Anthony Wayland, söz verdiği gibi Beecher'in Pelican Point malikânesine saat tam 19.00'da geliyor. Yargıç'ın en takdir ettiği şeylerden biri –hem duruşma salonunda hem dışında– dakikliktir ve bu oğlan da gerçekten dakik. Beecher ona asla *oğlum*[1] dememesi gerektiğini biliyor (her ne kadar Güney kültüründe bu normalse de). Bu, Wayland'ın anlayabileceği bir şey değil, ama

(1) Kölelik döneminde zenci erkeklere "oğlum" diye hitap edilirdi. Aşağılayıcı bir hitap tarzıdır. –ç.n.

insan doksan yaşında olunca, altmış yaşından genç olan herkes onların gözünde *oğlumdur.*

"Geldiğin için sağ ol," diyor Beecher, Wayland'ı çalışma odasına yönlendirirken. Evde sadece ikisi var. Curtis ve Bayan Riley çoktan Nokomis köyündeki evlerine gitmişler. "Gerekli belgeyi getirdin mi?"

"Evet, Yargıç." Wayland kare biçimli büyük avukat çantasını açıp içinden kalın bir belge tomarı çıkarıyor. Sayfalar, olması gerektiği gibi parşömen kâğıdından değil, ama yine de çok ağır. En tepesinde kasvetli ve ürkütücü yazı fontuyla **HARVEY L. BEECHER'in Son Arzusu ve Vasiyetnamesi** yazılı.

"Bu belgenin taslağını sizin yazmamanıza şaşırdım doğrusu. Sanırım, Florida veraset kanunu hakkında benim bugüne kadar öğrendiklerimden daha fazlasını siz unutmuşsunuzdur."

"Bu doğru olabilir," diyor Yargıç en ciddi sesiyle. "Benim yaşımda insanlar pek çok şeyi unutuyorlar."

Wayland saç diplerine kadar kızarıyor. "Onu demek istemedim..."

"Ne demek istediğini biliyorum, evlat," diyor Yargıç. "Alınmadım. Ama madem bunu söyledin... Eski bir deyiş vardır, bilir misin? Kendi avukatlığını yapan adamın ahmak bir müvekkili vardır."

Wayland sırıtıyor. "Bunu duymuştum ve kamu avukatı cüppemi giyip baktığım çeşitli davalarda karısını döven veya vur-kaç yapan suçlular kendilerini savunmak istediğinde onlara pek çok defa aynı şeyi söylemişimdir."

"Eminim duymuşsundur, ama bunun özgün halini de bil: Kendi avukatlığını yapan bir adamın *çok* ahmak bir müvekkili vardır. Ve bu ceza kanununda, medeni kanunda ve veraset kanununda geçerlidir. Şimdi işimize bakalım mı? Zamanım az." Beecher'in bu sözü birden fazla anlam taşıyor.

İşe koyuluyorlar. Bayan Riley kafeinsiz kahve bırakmış, ama Wayland bunun yerine Coca-Cola'yı tercih ediyor. Yargıç en renksiz duruşma sesiyle eski teberrularında ayarlamalar ve bazı ilaveler

yaparken Wayland not alıyor. En önemli yeni teberru –dört milyon dolar– Sarasota Kumsalı ve Yaban Hayatını Koruma Derneği'ne. Bunu hak etmek için, Pelican Point sahili açıklarındaki bir adanın ebediyen yaban hayatı alanı olarak kabul edilmesi uğruna devlet yasama organlarına baskı yapmaları gerekiyor.

"Bunu sağlamakta sorun yaşamazlar," diyor Yargıç. "Onlar için yasal işlemleri sen üstlenebilirsin. Bunun karşılıksız olmasını yeğlerim, ama tabii sana kalmış. Tallahassee'ye bir kez gitmen yeter. Küçücük bir yer zaten, üstünde birkaç çalılıktan başka bir şey bitmiyor. Vali Scott ve onun Çay Partisi yoldaşları çok sevinecekler."

"Neden, Yargıç?"

"Çünkü bir daha Kumsalı Koruma Derneği onlara gelip de para dilendiği zaman, 'Yargıç Beecher size daha yeni dört milyon dolar vermedi mi? Hadi toz olun, anca gidersiniz,' diyebilecekler."

Wayland da işin bu şekilde gelişeceği konusunda onunla hemfikir. İki adam daha küçük teberrularla ilgili konulara bakıyorlar.

"Taslağın son halini yazdıktan sonra bize iki tanık ve bir noter gerekecek," diyor Wayland iş bitince.

"Garantiye almak için o işi bu taslakla halletmek istiyorum," diyor Yargıç. "Bu arada bana bir şey olursa, belge hazır bulunsun. İtiraz edecek kimse yok; bütün vârislerden çok yaşadım."

"Akıllıca bir önlem, Yargıç. Bu gece bu işi halletmemiz iyi olur. Sanırım, hizmetkârlarınız burada..."

"Yarın sekize kadar burada olmayacaklar," diyor Beecher, "ama günün ilk işi bu olacak. Vamo Yolu'nda oturan Harry Staines noterdir; ofisine gitmeden önce seve seve buraya gelecektir. Çok iyiliğimi görmüştür. Sen o belgeyi bana ver, evlat. Kasama kilitleyeyim."

"Hiç değilse bir..." Wayland Yargıç'ın ona uzanan eline bakıp cümlesini tamamlamadan susuyor. Bir Eyalet Yargıtay Yargıcı (emekli bile olsa) elini uzatmışsa, hiçbir itiraza yer yoktur. Ne de olsa bir taslak, çok geçmeden şeklini alacak. İmzasız vasiyet-

nameyi verip yargıcın zorlukla yerinden kalkışını, bir Florida Everglades tablosunu yana çekip gizli kasayı ortaya çıkarışını seyrediyor. Yargıç şifre kombinasyonunu tuşlarken bunu gizlemeye gerek görmüyor. Belgeyi, Wayland'ın gördüğü kadarıyla adamakıllı miktardaki nakit paranın üstüne koyuyor.

"İşte oldu!" diyor Beecher. "İmza kısmı dışında her şey tamam. Kutlamak için bir içkiye ne dersin? Harika bir skoç viskim var."

"Bir kadehin zararı olmaz."

"Bana da hiç zararı olmazdı, ama artık oluyor, bu yüzden sana katılmayacağım için beni bağışla. Kafeinsiz kahveyle biraz şekerli çay bugünlerde içebildiğim en sert içkiler. Mide sorunlarım var. Buz ister misin?"

Wayland parmaklarıyla iki işareti yapınca Beecher onun kadehine törensel bir edayla iki buz küpü koyuyor. Wayland daha ilk yudumunu alır almaz yanakları pembeleşiyor. Yargıç Beecher bunun içtiği içkiden zevk alan birinin tepkisi olduğunu düşünüyor. Wayland kadehini masaya bırakırken, "Aceleniz ne, diye sorabilir miyim?" diyor. "Gördüğüm kadarıyla gayet iyisiniz. Mide sorununuz dışında?"

Yargıç genç Wayland'ın gerçekten öyle düşündüğünü sanmıyor. Kör değil.

Duyduğu acıyla yüzü gerilerek oturup bir süre düşündükten sonra, "Acelemin ne olduğunu gerçekten bilmek istiyor musun?" diye soruyor.

Wayland bu soruyu tartıyor; hemen cevap vermeyişi Beecher'in hoşuna gidiyor. Derken Wayland evet anlamında başını sallıyor.

"Az önce kurtardığımız o adayla ilgili. Muhtemelen bugüne kadar onun varlığından bile haberin yoktu."

"Doğru."

"Çoğu insanın haberi yoktur. Suyun üstünde zor görülebilen bir çıkıntı. Deniz kaplumbağaları bile bu yaşlı adaya yüz vermezler. Oysa özeldir. Dedemin İspanyol-Amerikan Savaşı'nda savaştığını biliyor muydun?"

"Hayır efendim, bilmiyordum." Wayland abartılı bir saygıyla konuşuyor; Beecher'in aklının karıştığını sanıyor ve Yargıç bunun fakında. Oysa genç adam yanılıyor. Beecher hiç bu kadar odaklanmış halde olmadı. Artık bir kez konuyu açtıktan sonra hikâyesini hiç değilse bir kez anlatmak istiyor, henüz öl...

Anlatmak istiyor işte.

"Evet. San Juan Tepesi'nde dururken çekilmiş bir fotoğrafı var. Buralarda bir yerde olacak. Dedem İç Savaş'ta da savaştığını iddia ederdi, ama araştırmalarım sonucunda –biliyorsun, anılarım için– bunun mümkün olmadığını kanıtladım. Eğer o sırada doğmuşsa bile, emekleyen bir bebekti. Ama çok renkli bir şahsiyetti ve beni en uçuk hikâyelerine bile inandırabiliyordu. Neden olmasın ki? Henüz küçük bir çocuktum ve hâlâ diş perisine inanıyordum."

"Dedeniz de siz ve babanız gibi hukukçu muydu?"

"Hayır, evlat, o bir hırsızdı. Eli Hafif Harry. Bir yere mıhlanmamış her şeyi çalardı. Ama yakalanmayan çoğu hırsız gibi –aklıma şu an görevdeki valimiz geldi– o da kendisini işadamı olarak görürdü. Başlıca işi hırsızlıktı ve en büyük hırsızlığı da arazi çalmaktı. Florida'da timsahlarla ve böceklerle dolu arazileri çok ucuza alıp, benim çocuk halim kadar kolay aldanabilen insanlara ateş pahasına satardı. Bir zamanlar Balzac şöyle demiş: 'Büyük servetlerin ardında daima bir suç vardır.' Bu söz Beecher ailesi için kesinlikle geçerlidir. Lütfen, avukatım olduğunu unutma. Söylediğim her şey avukat-müvekkil gizliliği içinde kalmalı."

"Tabii, Yargıç." Wayland viskisinden bir yudum daha alıyor. Hayatında içtiği en güzel viski.

"Bana o adayı gösteren kişi dedemdi. On yaşımdaydım. Sanırım, evde biraz sessizlik istediği için beni başından atmak istemişti. Ya da belki başka düşünceleri vardı. O günlerde evimizde çok güzel bir hizmetçi kız çalışıyordu; belki dedem onun kıyafetinin altında ne olduğunu keşfetmek istemişti. Bana Edward Teach'in –Karasakal adıyla tanınır– oraya bir define gömdüğünü anlattı. 'Bugüne kadar kimse o defineyi bulamadı, Havie,' dedi. Bana

Havie derdi. 'Ama belki sen bulabilirsin. Mücevherler ve altın külçeleriyle dolu bir define.' Sanırım bunun üzerine ne yaptığımı anladın."

"Sanırım hemen o adaya gittiniz ve hizmetçi kızla eğlenmesi için dedenizi yalnız bıraktınız."

Yargıç gülümseyerek başını sallıyor. "İskeleye bağladığımız o eski tahta kanoyu alıp, kuyruğum tutuşmuş gibi hızla yola koyuldum. Adaya varmam beş dakika bile sürmedi; oysa şimdi deniz sakin olsa bile bunun üç katı daha uzun sürüyor. Adanın karaya bakan tarafı kayalıklarla ve çalılarla kaplı, ama Körfez tarafında ince kumlardan oluşan bir kum tepesi var. Hiç kaybolmuyor. Oraya gittiğim seksen yıl boyunca hiçbir değişikliğe uğramadı."

"Herhalde hiç define falan bulamadınız, değil mi?"

"Bir bakıma buldum sayılır, ama mücevher ve altın değildi. O kum tepesinde kuma yazılmış bir isimdi. Sanki bir değnekle yazılmış gibiydi, ama ortalıkta değnek gibi bir şey görünmüyordu. Harfler derine kazılmıştı ve üstüne vuran güneşle hemen göze çarpıyordu. Sanki kumda yüzer gibiydiler."

"O isim neydi, Yargıç?"

"Bence anlamak için onu görmen gerekir."

Yargıç masasının üst çekmecesinden bir sayfa kâğıt çıkarıp üstüne özenle bir şey yazdıktan sonra görebilmesi için Wayland'a doğru çeviriyor: ROBIE LADOOSH.

"Pekâlâ..." diyor Wayland, temkinli.

"Başka hangi gün olsa define avcılığına o çocukla giderdim, çünkü benim en iyi arkadaşımdı; o yaşlarda oğlan çocuklarının en iyi arkadaşlarıyla nasıl canciğer olduklarını bilirsin."

"Kalçadan yapışık gibidirler," diyor Wayland. Belki de eski günlerindeki en iyi arkadaşını hatırlıyor.

"Çok sıkı arkadaştık," diyor Yargıç. "Ama yazdı ve o ebeveynleriyle birlikte annesinin akrabalarını ziyaret etmek için Virginia mı, Maryland mi ne, öyle bir yere gitmişti. Şimdi lütfen dikkatle dinle, Avukat Bey. Oğlanın *asıl* adı Robert LaDoucette'ti."

Wayland bir kere daha, "Pekâlâ..." diyor. Yargıç Beecher bu kesik ifadenin tekrar tekrar kullanılmasının zamanla sinir bozucu olabileceğini düşünüyor, ama çok sürmeyeceğini bildiği için ses çıkarmıyor.

"O benim en iyi arkadaşım, ben onun en iyi arkadaşıydım; ama birlikte takıldığımız daha bir sürü çocuk vardı ve herkes ona Robbie LaDoosh derdi. Buraya kadar tamam mı?"

"Sanırım," diyor Wayland, ama Yargıç pek de tamam olmadığının farkında. Anlaşılabilir bir durum; bunları düşünmek için Beecher'in çok daha fazla zamanı olmuş. Özellikle de uykusuz gecelerinde.

"Unutma ki, daha on yaşındaydım. Arkadaşımın takma adını yaz deseler, şu şekilde yazardım: ROBIE LADOOSH." Ancak kendisinin duyabileceği bir sesle ilave ediyor: "Sihrin bir kısmı benden geliyor. *Mutlaka* öyle olmalı. Ama soru, ne kadarının olduğu."

"Yani o adı kuma siz yazmadınız mı?"

"Hayır. Bunu belirttim sanıyordum."

"O halde, diğer arkadaşlarınızdan biri yazmış olmalı."

"Hepsi Nokomis köyündendi ve öyle bir ada olduğunu bile bilmiyorlardı. Onlarla birlikteyken hiç de ilginç olmayan o kaya parçasına gidecek değildik. Ama Robbie adayı biliyordu, o da Point'liydi, ama o sırada yüzlerce kilometre kuzeydeydi."

"Pekâlâ..."

"Arkadaşım Robbie o tatilden hiç dönmedi. Bir hafta kadar sonra, ata binerken düştüğü haberi geldi. Boynunu kırmış ve oracıkta ölmüş. Ebeveynleri yıkılmıştı. Tabii ben de."

Wayland bu bilgileri sindirirken konuşma olmuyor. Her ikisi de düşünüyor. Uzaklarda bir yerde Körfez üstünde uçan bir helikopterin sesi duyuluyor. Narkotik Büro uyuşturucu kaçakçılarını arıyordur, diye düşünüyor Yargıç. Bu sesi her gece duyar. Modern hayatın cilvesi işte; bir bakıma –birçok bakıma– bütün bunlardan kurtulacağı için memnun.

Nihayet Wayland konuşuyor. "Tahmin ettiğim şeyi mi söyleyeceksiniz?"

"Bilmem," diyor Yargıç. "Sence ne söyleyeceğim?"

Ama Anthony Wayland bir avukat; yem uzatılınca hemen üstüne atılmamak onda alışkanlık olmuş. "Dedenize söylediniz mi?"

"Robbie'yle ilgili telgraf geldiğinde dedem evde kalmıyordu. Hiçbir yerde uzun süre kalmazdı. Onu altı aydan uzun bir süre görmedik. Hayır, bunu kendime sakladım. Ve tıpkı Meryem'in Tanrı'nın tek oğlunu doğurduktan sonra yaptığı gibi, ben de bu olanları yüreğimde düşündüm."

"Peki, nasıl bir sonuca vardınız?"

"O kum tepesine bakmak için adaya gitmeye devam ettim. Bu senin sorunu cevaplar. Hiçbir şey yoktu... hiç... hiçbir şey. Galiba artık bütün bunları unutmak üzere olduğum bir sırada bir öğlen sonrası okuldan çıkınca yine adaya gittim ve kumda başka bir ismin yazılı olduğunu gördüm. Bu defa da ortalıkta değnek falan yoktu; gerçi değnek denize atılmış da olabilirdi... Bu defa isim Peter Alderson'du. Birkaç gün sonrasına kadar bana hiçbir şey ifade etmemişti. Her sabah yolun başına kadar gidip o günün gazetesini almak evde benim görevimdi; garaj yolundan eve dönerken de hep ön sayfaya göz gezdirirdim – sen de oradan geldiğin için garaj yolunun yarım kilometre olduğunu bilirsin. Yazları Washington Senators'un maçlarına da bakardım, çünkü o zamanlar güneyde başka takım yok gibiydi.

"O gün ön sayfanın altındaki bir manşet dikkatimi çekti: PENCERE TEMİZLERKEN DÜŞÜP ÖLDÜ. Zavallı adam, Sarasota Halk Kütüphanesi'nin üçüncü kat pencerelerini temizlerken iskele çökmüş. Adamın adı Peter Alderson'muş."

Yargıç, Wayland'ın yüzüne bakıyor, ama buna inanıp inanmadığını, hayal ürünü sanıp sanmadığını anlayamıyor. Gördüğü bir şey varsa, o da Wayland'ın içkisini pek sevmiş olduğu; kadehini doldurmayı teklif edince Wayland reddetmiyor. Aslında

genç avukatın buna inanıp inanmaması önemli değil. Yargıç için bunu anlatmak bile büyük lüks.

"Belki neden aklımın, sihrin olduğu yere gidip geldiğini anlıyorsundur," diyor Beecher. "Robbie'yi tanıyordum ve adının yanlış yazılışı benim yanlış yazışımdı. Ama pencere temizleyicisini hiç tanımıyordum. Her neyse, işte o zaman o kum tepesi benim bağımlılığım oldu. Neredeyse her gün oraya gider oldum, bu yaşıma kadar devam eden bir alışkanlık haline geldi. O yere saygı duyuyorum, o yerden korkuyorum ve en önemlisi o yerin bağımlısı oldum.

"Yıllar içinde o kum tepesinde birçok isim belirdi ve bu isimlerin sahipleri hep öldü. Bazen bu o hafta içinde, bazen iki hafta içinde oldu, ama hiçbir zaman bir aydan fazla sürmedi. Bazılarını tanıyordum ve eğer o kişileri takma adlarıyla tanıyorsam, takma adları yazılı oluyordu. 1940 yılında oraya gittiğimde DEDE BEECHER adını gördüm. Dedem üç gün sonra Key West'te öldü. Kalp krizinden."

Akli dengesi yerinde olmayan, ama tehlikesiz bir adamın suyuna gider gibi bir havayla Wayland soruyor: "Bu... bu süreci durdurmak için herhangi bir çaba gösterdiniz mi? Örneğin, dedenizi arayıp bir doktora görünmesini söylediniz mi?"

Beecher başını iki yana sallıyor. "Monroe bölgesi adli tıp uzmanından haber alana kadar kalp krizi olduğunu *bilmiyordum*. Bir kaza da olabilirdi, hatta bir cinayet de. Dedemden nefret etmek için nedenleri olan pek çok insan vardı; iş ilişkilerinde pek namusluydu denemez."

"Yine de..."

"Ayrıca korkuyordum da. O zaman hissettiğim, hâlâ da hissettiğim bir şey de sanki o adada aralık duran bir kapı olduğu. Kapının bir yanında bizim 'gerçek dünya' dediğimiz şey duruyor. Diğer yanındaysa evrenin tam hızla dönmekte olan mekanizması. Ancak ahmak biri bu mekanizmayı durdurmak için elini oraya sokar."

"Yargıç Beecher, eğer bu taslağın onaylanmasını istiyorsanız, anlattıklarınız hakkında hiç konuşmam. Vasiyetnamenize itiraz edecek kimse olmadığını düşünebilirsiniz, ama bu kadar yüksek miktarda para söz konusu olunca, tıpkı bir sihirbazın şapkasından çıkan tavşanlar gibi üçüncü, dördüncü dereceden kuzenlerin ortaya çıktığı çok görülmüştür. Ve yıllardır geçerli olan bir kriter vardır, bilirsiniz: 'akli sağlığının yerinde olması.'"

"Bu anlattıklarımı seksen yıl boyunca kimseye söylemedim," diyor Yargıç; Wayland onun ses tonundan, 'itiraz kabul edilmedi' hükmünü duyar gibi oluyor. "Bugüne kadar tek kelime etmedim. Ve –her ne kadar gerekmese de– sana bir kez daha hatırlatayım: Sana söylediğim her şey avukat-müvekkil gizliliği içinde kalacak."

"Pekâlâ," diyor Wayland. "Tamam."

"Kumda isimler belirdiği zaman hep heyecanlanırdım –sağlıksız bir heyecan tabii– ama bu fenomenden sadece bir kere dehşet duydum. O bir keresinde o kadar çok korktum ki, şeytan kovalıyormuş gibi kanoma atlayıp Point'e kaçtım. Anlatayım mı?"

"Lütfen." Wayland içkisinden bir yudum alıyor. Neden olmasın? Sonuçta burada geçirdiği her saati fatura edilecek.

"1955 yılıydı. Hâlâ Point'teydim. Tallahassee'deki yıllarım dışında hep burada yaşadım. Oradaki yıllarım hakkında hiç konuşmasam daha iyi... Ama düşünüyorum da, oradan o kadar nefret etmemin bir nedeni –belki de en büyük nedeni– adaya duyduğum özlemdi. Kim bilir neler kaçırıyorum, diye hayıflanırdım. Kimi kaçırıyordum? Ölüm ilanlarını önceden okuyabilmek insana olağanüstü bir güç hissi veriyor. Belki sen bunu sevimsiz bulabilirsin, ama öyle işte.

"Evet. 1955 yılı. Harvey Beecher, Sarasota'da avukatlık yapıyor ve Pelican Point'te yaşıyor. Eğer eve döndüğümde bardaktan boşanırcasına yağmur yağmıyorsa, hemen eski kıyafetlerimi giyip akşam yemeğinden önce adaya giderdim. O gün ofisten geç çıkmıştım ve adaya gidip kanomu bağlayana ve kum tepesinin olduğu yere varana kadar güneş kocaman kırmızı top olmuş,

batmak üzereydi. Gördüğüm şey beni hayretler içinde bıraktı. Kımıldayamayacak haldeydim.

"O akşam kumda tek bir isim değil, birçok isim vardı ve kızıl güneş ışınları altında sanki kanla yazılmış gibi görünüyordu. İç içe geçmiş, kimi üst üste yazılmıştı, o kum tepesinin eni ve boyu isimlerle doluydu. Dalganın eriştiği yerlerdeki isimlerin yarısı silikti.

"Galiba çığlık attım. Kesin olarak hatırlamıyorum, ama sanırım çığlığı bastım. Hatırladığım şey, kendime gelip bütün gücümle kanomun bağlı olduğu yere koştuğum. Düğümü çözmem bana sonsuzluk gibi geldi, nihayet çözdükten sonra içine binmeden kanoyu suya ittim. Tepeden tırnağa ıslanmıştım, ama hâlâ kanoyu ters çevirmediğime şaşarım. Gerçi o günlerde karaya kolayca yüzerek de dönebilir, kanoyu da önümde itebilirdim. Tabii bugünlerde bunu yapamam; kanom alabora olursa her şey biter."

"O halde karada kalın, hiç değilse vasiyetnameniz tanıklar ve noter huzurunda imzalanana kadar."

Yargıç Beecher genç avukata buz gibi bir gülücük gönderiyor. "Sen bunu dert etme, evlat," diyor. Pencereye ve oradan görünen Körfez'e bakıyor. Düşüncelere dalmış bir ifadesi var. "O isimler... hâlâ onları görüyorum... o kızıla boyanmış kum tepesinin üstünde karmakarışık bir halde. İki gün sonra Miami'ye gelmekte olan bir TWA uçağı Glades'e düştü. İçindeki yüz on dokuz kişi öldü. Yolcu listesi gazetede verildi. İsimlerden bazılarını tanıyordum. Çoğunu tanıyordum."

"Siz bunu *gördünüz*. O isimleri gördünüz."

"Evet. Bunu izleyen birkaç ay boyunca adadan uzak durdum ve bir daha gitmeyeceğime söz verdim. Sanırım uyuşturucu bağımlıları da kendi kendilerine böyle vaatlerde bulunurlar. Ve tıpkı onlar gibi zamanla ben de zayıf düşüp eski alışkanlığıma döndüm. Avukat Bey, şimdi neden vasiyetnameyi tamamlamak ve neden bu işi bu gece yapmak için seni buraya çağırdığımı anlıyor musun?"

Wayland yargıcın söylediklerinin tek kelimesine bile inanmamış; ama çoğu fantezide olduğu gibi bunun da kendine özgü bir mantığı var. Takip etmesi kolay. Yargıç doksan yaşında, bir zamanlar kanlı canlı olan teni çamur rengini almış; bir zamanlar kuvvetli adımlarla yürürken şimdi ayaklarını sürüyor. Acı duyduğu belli ve çok zayıf olduğu halde epey kilo kaybetmiş.

"Galiba bugün kumda kendi adınızı gördünüz," diyor Wayland.

Yargıç Beecher bir an irkildikten sonra gülümsüyor. Ürpertici bir gülümseme, dar ve soluk yüzünü kurukafaya dönüştürüyor.

"Ah, hayır," diyor. "*Benimki* değildi."

W. F. Harvey'i düşünürken

Hayat 'Büyük Sorular'la doludur, değil mi? Alın yazısı mı, kader mi? Cennet mi, cehennem mi? Aşk mı, cazibe mi? Mantık mı, dürtü mü?

Beatles mı, Rolling Stones mu?

Benim için hep Rolling Stones olmuştur. Pop müziğin güneş sistemindeki Jüpiter'i olduktan sonra Beatles'ın müziği bana fazla yumuşak gelmişti. (Karım, Sir Paul McCartney için, "Yaşlı köpek gözleri var," derdi; bu da benim ne hissettiğimi çok güzel özetler.) Ama ilk yıllarındaki Beatles... O zamanlar dürüst rock müziği yaparlardı ve ben hâlâ bu parçaları –çoğu *cover* yapıldı– büyük bir zevkle dinlerim. Bazen içimden, kalkıp dans etmek bile gelir.

En sevdiğim parçalarından biri, Larry Williams'ın klasik olmuş "Bad Boy"[1] şarkısının kendilerine özgü yorumudur. John Lennon bunu hırıltılı ve azarlar gibi bir sesle söyler. Özellikle de can alıcı kısmı çok hoşuma gider: "Bak, çocuk, terbiyeni takın!" Bir ara mahalleye taşınan kötü bir çocukla ilgili bir hikâye yazmaya karar verdim. Ama öyle şeytanın oğlu veya *The Exorcist* filmindeki gibi içine şeytan girmiş bir çocuk değil, sadece iliklerine kadar kötü mü kötü, dünyada ne kadar kötü çocuk varsa onların tek vücut halinde ortaya çıktığı bir çocuk. Onu kısa şortuyla, başında yamuk kasketiyle gözlerimin önüne getirdim. Daima bir sorun çıkarıyor ve hiçbir zaman terbiyesini takınmıyordu.

Bu hikâye o küçük çocuğun yaşadıklarını anlatır. Fransa ve Almanya'da hikâyenin elektronik versiyonu çıktı; eminim Beatles Star Club'da çalarken "Bad Boy" onların repertuvarındaydı. Burada ilk kez İngilizce olarak yayınlanıyor.

---

(1) Kötü Çocuk.

Kötü Çocuk

1

Hapishane, en yakın küçük şehirden otuz kilometre uzakta, rüzgârın eksik olmadığı büyük bir çayırlık üstündeydi. Ürkütücü bir görünümü olan ana bina bu çayırlığın ortasına yirminci yüzyılın başlarında inşa edilmişti. Her iki yanındaki beton hücre bloklarının sayısı geçen kırk beş yıl içinde hep artmıştı. Federal hükümet bu inşaatlar için Nixon yıllarında başlayıp hâlâ devam eden para desteği sağlamaktaydı.

Hapishanenin ana binasından biraz ötede daha küçük bir bina vardı. Mahkûmlar bu binaya İğneli Konak adını vermişlerdi. Bunun bir kenarında kırk metre uzunluğunda, yedi metre eninde, kalın tel örgülü bir çitle kapatılmış bir açık hava koridoru vardı: Kümes Bahçesi. İğneli Konak'taki her mahkûma –halen yedi tane vardı– her gün Kümes Bahçesi'nde iki saat geçirme izni veriliyordu. Kimi yürürdü, kimi koşu yapardı. Çoğu sırtını tel örgüye dayayıp oturur, ya göğe bakar ya da yarım kilometre doğudaki üstü otlarla kaplı alçak tepeyi seyrederdi. Arada bir bakılacak bir şey olurdu, ama çoğu zaman hiçbir şey yoktu. Hemen her zaman rüzgâr vardı. Yılın üç ayı boyunca Kümes Bahçesi çok sıcaktı.

Yılın geri kalanındaysa soğuktu. Kışın dondurucu bir soğuk olurdu. Mahkûmlar o havada bile dışarıya çıkmayı yeğlerlerdi. Hiç değilse bakacakları bir gökyüzü vardı. Kuşlar. Bazen o alçak tepede otlanmak için geyikler gelirdi; serbestçe istedikleri yere gidebiliyorlardı.

İğneli Konak'ın tam ortasında, içinde Y biçimli bir masa ve birkaç temel tıbbi malzeme bulunan fayans kaplı bir oda vardı. Bir duvarını perdeleri kapalı bir pencere kaplıyordu. Perde açıldığı zaman küçük bir evin salonu büyüklüğünde bir gözlem odası görünüyordu; on iki adet plastik iskemle konukların Y biçimli masayı görebilecekleri şekilde yerleştirilmişti. Duvardaki tabelada SESSİZ OLUN VE SÜREÇ BOYUNCA EL İŞARETİ YAPMAYIN yazılıydı.

İğneli Konak'ta yan yana uzanan on iki hücre, bunların ötesindeyse gardiyan odası vardı. Gardiyan odasının ötesinde, haftanın yedi günü, yirmi dört saat başında görevli bulunan bir gözetleme odası, daha ötedeyse görüşme odası vardı. Bu odada mahkûm masasıyla ziyaretçi masası kalın bir plastik camla ayrılmıştı. Telefon yoktu; mahkûmlar sevdikleriyle veya avukatlarıyla camın üstündeki küçük deliklerden oluşan bir çemberin içinden konuşmak zorundaydılar.

Leonard Bradley masada kendi tarafına oturup çantasını açtı. Sarı not defterini ve dolmakalemini masanın üstüne koyup bekledi. Bir saat geçtikten sonra İğneli Konak'ın iç bölgelerine giden bir kapı, sürgülerin takırtıları arasında açıldı. Bradley artık bütün gardiyanları tanıyordu. Bu defa McGregor vardı. Fena bir adam değildi. George Hallas'ı kolundan tutuyordu. Hallas'ın elleri serbestti, fakat ayak bilekleri arasında çelik zincir, turuncu hapishane tulumunun belindeyse geniş bir deri kemer vardı. Cam bölmenin kendine ait tarafına oturunca, McGregor onun kemerindeki zincire başka bir zincir ekleyip, iskemlesinin arkasındaki çelik ilmiğe geçirdi. Bunu kilitledikten sonra Bradley'e iki parmağıyla selam işareti çaktı.

"Tünaydın, Avukat Bey."

"Tünaydın, Bay McGregor."

Hallas bir şey söylemedi.

"Koşulları biliyorsunuz," dedi McGregor. "Bugün istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Ya da ona dayanabildiğiniz kadar."

"Biliyorum."

Normal olarak avukat-müvekkil görüşme süresi bir saatle sınırlıydı. Müvekkilin Y biçimli masaya sevk tarihinden bir ay öncesinden başlayarak görüşme süresi doksan dakikaya çıkarılmıştı. Bu süre içinde, avukat ve giderek dengesizleşen idam mahkûmu birbirinden boktan az sayıdaki seçeneklerini tartışırlardı. Son hafta için zaman sınırı yoktu. Bu hem mahkûmun yakınları hem de yasal temsilcileri için geçerliydi, fakat Hallas'ın karısı onu, mahkûm oluşundan birkaç hafta sonra boşamıştı ve çocukları da yoktu. Bu dünyada Len Bradley dışında yapayalnızdı, fakat infazın ertelenmesi için Bradley'in önerdiği dilekçeleri yazmaya istekli değildi.

Yani bugüne kadar...

Seninle konuşmak isteyecektir, demişti McGregor, bir ay önceki on dakikalık görüşmeden sonra. Bu görüşme sırasında Hallas art arda *hayır* demekten başka bir şey söylememişti.

Son gün yaklaştıkça seninle bol bol konuşacaktır. Korkuyorlar, tamam mı? İğne odasına giderken başları ve omuzları dik halde yürümek istediklerini unuturlar. Bunun bir sinema filmi olmadığını, gerçekten de öleceklerini anlamaya başlarlar ve bunu geciktirmek için ne imkân varsa kullanmak isterler.

Oysa Hallas'ın hiç de korkmuş bir görünümü yoktu. Her zamanki gibi görünüyordu: duruş bozukluğu olan ufak yapılı, soluk tenli, saçları dökülmüş ve gözleri sanki sonradan ilave edilmiş gibi görünen bir adam. Muhasebeciye benziyordu –ki, önceki hayatında öyleydi– ve bir zamanlar ona çok şey ifade eden sayılara bütün ilgisini kaybetmiş gibiydi.

"İyi görüşmeler," dedi McGregor ve köşedeki koltuğuna gitti. Oturup iPod'unu açtı ve kulaklarını müzikle doldurmaya başladı. Ama gözleri hep onların üzerindeydi. Konuşma deliklerinden

bir kurşunkalem bile geçemezdi, ama bir iğnenin geçirilmesi mümkündü.

"Senin için ne yapabilirim, George?"

Hallas cevap vermeden önce birkaç dakika bekledi. Küçük ve cılız ellerine baktı – hiç de bir katilin ellerine benzemiyordu. Neden sonra başını kaldırdı.

"Siz bayağı iyi bir adamsınız Bay Bradley."

Bradley bunu duyunca şaşırdı ve ne diyeceğini bilemedi.

Hallas, avukatı bunu inkâr etmeye çalışmış gibi, başını öne salladı. "Evet. Öylesiniz. Size artık durmanızı ve her şeyi akışına bırakmanızı söylememe rağmen uğraşmaya devam ettiniz. Mahkemenin atadığı avukatların çoğu bunu yapmaz. *Tamam, nasıl istiyorsan*, deyip, bir yargıcın kucağına düşen başka bir eziğe giderler. Siz böyle yapmadınız. Ne gibi hamleler yapmak istediğinizi söylediniz ve ben size, *Bunları yapmayın*, dememe rağmen mücadeleyi sürdürdünüz. Sizin bu gayretleriniz olmasaydı ben bir yıl önce gömülmüş olurdum."

"Her zaman istediğimiz sonucu alamıyoruz, George."

Hallas kısa bir an gülümsedi. "Bunu kimse benden iyi bilemez. Ama hep de kötü olmuş değil, bunu şimdi itiraf edebilirim. Bunun başlıca nedeni de Kümes Bahçesi'dir. Oraya çıkmayı seviyorum. Soğuk havada bile rüzgârın yüzüme çarpması hoşuma gidiyor. Çayırdaki otların kokusunu duymayı ve gökte gündüz seçilebilen ayı görmeyi seviyorum. Ya da geyikleri. Bazen o tepe üstünde oynaşıyorlar ve birbirlerini kovalıyorlar. Bu çok hoşuma gidiyor. Bazen yüksek sesle kahkaha attığım bile oluyor."

"Hayat güzel olabilir. Uğrunda mücadele etmeye değebilir."

"Eminim, bazı hayatlar öyledir. Benimki değil. Ama yine de, bu uğurdaki mücadelenizi çok takdir ediyorum. Bağlılığınızı da. Bu nedenle duruşmada söylemek istemediğim bir şeyi size anlatacağım. Ve neden başvurularda bulunmayı reddettiğimi... Her ne kadar siz yine de benim adıma bu dilekçeleri gönderdiyseniz de."

"Başvuru sahibinin katılmadığı başvurular eyalet mahkemelerinde pek dikkate alınmaz. Daha üst mahkemelerde de."

"Ayrıca beni ziyaret etme konusunda da çok iyiydiniz. Bunun için de çok teşekkür ederim. Mahkûm olmuş bir çocuk katiline çok az insan böyle bir incelik gösterir, ama siz farklıydınız."

Bir kez daha Bradley ne diyeceğini bilemedi. Hallas o âna kadar geçen on dakika içinde, son otuz dört haftadaki görüşmelerinde söylemediği kadar çok şey söylemişti.

"Size herhangi bir ödeme yapamam, ama o çocuğu neden öldürdüğümü size *anlatabilirim*. Bana inanmayacaksınız, ama ben yine de anlatacağım. Eğer dinlemek istiyorsanız."

Hallas plastik cam üstündeki deliklerden bakıp gülümsedi.

"İstiyorsunuz, değil mi? Çünkü bazı şeyler sizi rahatsız ediyor. Savcılık makamı buna aldırmadı, ama siz aldırıyorsunuz."

"Eh... Kafamda bazı sorular var, doğrusu."

"Ama o cinayeti işledim. Kırk beşlik bir revolverim vardı ve bunu o oğlanın üstüne boşalttım. Birçok görgü tanığı vardı; eminim, siz de biliyorsunuz ki, bütün o başvurular kaçınılmaz sonu en fazla üç yıl daha geciktirebilirdi – ben de katılmış olsaydım bile. Aklınızdaki sorular taammüden cinayet gerçeğine takılıp kalıyor. Öyle değil mi?"

"Şuuru yerinde değildi diye itiraz edebilirdik." Bradley öne eğildi. "Bu hâlâ mümkün. Şu anda bile çok geç değil. Çok geç değil."

"İş işten geçtikten sonra delilik savunması çok ender işe yarar, Bay Bradley."

Bana bir türlü Len demiyor, diye düşündü Bradley. *Onca zaman sonra bile. Öleceği âna kadar bana Bay Bradley diyecek.*

"Ender olması 'hiçbir zaman olmaz' anlamına gelmez, George."

"Doğru, ama şimdi deli değilim ve o zaman da deli değildim. Aklım hiçbir zaman o günkü kadar başımda olmamıştı. Duruşmada vermediğim ifademi duymak istediğinize emin misiniz? İstemiyorsanız, tamam, ama benim verebileceğim tek şey bu."

"Elbette duymak istiyorum," dedi Bradley. Dolmakalemini aldı, ama hikâyenin sonu geldiğinde tek kelime bile yazmamıştı. George Hallas hafif Güneyli aksanıyla anlatırken, o sadece büyülenmiş gibi dinledi.

2

Kısa hayatı boyunca hep sağlıklı olan annem ben doğduktan altı saat sonra akciğer embolisi sonucu öldü. 1969 yılıydı. Genetik bir arıza olmalıydı, çünkü daha yirmi iki yaşındaydı. Babam ondan sekiz yaş daha büyüktü. İyi bir adam ve iyi bir babaydı. Maden mühendisiydi ve ben sekiz yaşıma gelene kadar güneybatıda çalıştı.

Bizimle yolculuk yapan bir hizmetlimiz vardı. Kadının adı Nona McCarthy'ydi, ama ben ona Nonie Anne derdim. Siyahtı. Sanırım, babam onunla yatıyordu, ama ne zaman ben onun yatağına girsem –ki, çoğu sabah bunu yapardım– kadın yatakta yalnız olurdu. Aslında benim de pek umurumda değildi. Siyah olmanın nelere yol açabileceğini bilmiyordum. Bana karşı çok şefkatliydi; öğlen yemeklerimi hazırlar, babamın evde olmadığı zamanlarda uyku öncesi masallarımı okurdu. Benim için önemli olan şeyler bunlardı. Normal düzenin böyle olmadığını biliyordum herhalde, ama yeterince mutluydum.

1977 yılında Talbot, Alabama'ya taşındık; Birmingham'a uzak değildi. Burası ordu kasabası olarak bilinir, John Huie Kalesi oradadır, ama aynı zamanda kömür bölgesidir. Babam Good Luck Madenleri'ni yeniden açmak göreviyle işe alınmıştı. Bir, İki ve Üç numaralı madenleri açıp, onları çevre koruma kanunlarına uygun hale getirecekti. Bu da zeminde yeni delikler açmak ve atıkların yerel ırmakları kirletmeyeceği bir tahliye sistemi yapmak anlamına geliyordu.

Güzel bir banliyö semtinde Good Luck Şirketi'nin bize sağladığı bir evde oturuyorduk. Bu ev Mama Nonie'nin çok ho-

şuna gitmişti, çünkü babam garajı ona iki odalı bir daire haline getirmişti. Böyle olunca da sanırım dedikodular azalmıştı. Hafta sonlarında babamın evde yaptığı onarımlarda ona yardım ediyordum. Bizim için güzel bir zamandı. İki yıl aynı okula devam edebildim, ki bu da arkadaşlıklar kurmak ve istikrarlı ilişkiler için yeterince uzun bir süreydi.

Arkadaşlarımdan biri bitişik evde oturan bir kızdı. Bu bir televizyon dizisi olsaydı, bu kızla ilk öpüşmemizi bir ağaç evinde yapar, birlikte liseye ve mezuniyet balosuna giderdik. Ama bana ve Marlee Jacobs'a böyle şeylerin hiçbir zaman olacağı yoktu.

Babam Talbot'ta devamlı kalacağımızı düşünmeme yol açacak hiçbir şey söylememişti. Bir çocuğu asılsız vaatlerle ümitlendirmenin çok alçakça olduğunu söylerdi. Ha, belki beşinci, hatta altıncı sınıfı da oradaki Mary Day İlköğretim Okulu'nda okuyabilirdim, ama önünde sonunda Good Luck'taki iş bitecekti ve biz yine yola koyulacaktık. Belki yine Teksas'a veya New Mexico'ya dönerdik, belki Batı Virginia veya Kentucky'ye giderdik. Bu durumu ben de kabullenmiştim, Nonie de. Patron babamdı; iyi bir patrondu ve bizi seviyordu. Bu sadece benim fikrimdi, ama adam elinden geleni yapıyordu işte.

İkinci sorun Marlee'yle ilgiliydi. Bu kız... bugünlerde onun gibiler için "zihinsel engelli" deniyor, ama o zamanlar mahallemizdeki insanlar onun için "kuş beyinli" derlerdi. Bu ifadenin zalimce olduğunu düşünebilirsiniz, Bay Bradley, ama şimdi o günleri hatırlayınca bu ifadeyi doğru buluyorum. Hatta şiirsel bile denebilir. Marlee dünyayı öyle görüyordu işte, her şey onun gözünde hafif ve bulanıktı. Bu yine benim görüşüm.

Onunla tanıştığımda ikimiz de üçüncü sınıftaydık, ama Marlee on bir yaşındaydı. Ertesi yıl ikimiz de dördüncü sınıfa geçtik, ama sırf okula devam etsin diye Marlee'ye sınıfı geçirtmişlerdi. O zamanlar Talbot gibi yerlerde işler böyle yürüyordu. Yani kız köyün ahmağı falan da değildi. Az çok okuyabiliyor, basit toplama işlemleri yapabiliyordu, ama çıkarma işlemi onu aşıyordu. Bildiğim her yolla bunu ona açıklamaya çalıştım, ama tamamen ümitsiz bir vakaydı.

Hiçbir zaman bir ağaç evinde öpüşmedik –hiç öpüşmedik– ama sabahları okula giderken, öğleden sonra okuldan dönerken hep el ele yürürdük. Sanırım komik görünüyorduk, çünkü ben ufak tefek bir çocukken o koca kızdı, benden en az on santim daha uzun boyluydu ve daha o günden memeleri belirmeye başlamıştı. El ele tutuşmayı isteyen oydu, ben değil; ama bence sakıncası yoktu. Kuş beyinli olmasının da sakıncası yoktu. Belki ileride olurdu, ama Marlee öldüğünde ben daha dokuz yaşındaydım; o yaştaki çocuklar önlerine konan her şeyi kabulleniyorlar. İnsanın kuş beyinli olması çok iyi bir şey aslında. Herkes öyle olsaydı, savaşlar olur muydu? Bok olurdu!

Evlerimiz okuldan yarım kilometre daha uzakta olsaydı otobüse binerdik. Ama Mary Day'e sadece altı-yedi blok mesafede olduğumuz için yürüyorduk. Nonie Anne yemek poşetimi verip saçımı düzeltir ve "Uslu çocuk ol, Georgie," dedikten sonra beni kapıdan uğurlardı. Marlee de kendi kapısının önünde beklerdi; üstünde bir elbise ya da kazak, örgülü saçlarında kurdele, elinde beslenme çantası olurdu. O beslenme çantası hâlâ hatırımda. Üstünde *Altı Milyon Dolarlık Adam* dizisinin kahramanı Steve Austin'in resmi vardı. Annesi de kapıya çıkar, bana, "Selam Georgie," der, ben de ona, "Selam, Bayan Jacobs," derdim, sonra o, "Uslu durun çocuklar," diye bizi uyarırdı. Marlee de ona, "Uslu dururuz anne," dedikten sonra elimi tutar, kaldırımda yürümeye başlardık. İlk birkaç blok sadece ikimiz olurduk, ama daha sonra Rudolph Acres semtinden çocuklar doluşurdu. Ucuz olduğu için o semtte yaşayan çok aile vardı. Huie Kalesi'ne ve kuzeydeki 78 numaralı otoyola sadece yedi kilometre uzaklıktaydı.

Herhalde çok komik görünüyor olmalıydık: Öğle yemeğini poşette taşıyan bir bücürle Steve Austin resimli beslenme çantası dizine çarpa çarpa yürüyen fasulye sırığı gibi bir kız el ele tutuşmuşlar... Ama kimsenin bizimle alay ettiğini veya bize laf attığını hatırlamıyorum. Sanırım arada bir bunlar olmuştur, ne de olsa hepimiz çocuktuk, ama hatırlamaya bile değmeyecek kadar zararsız sataşmalardı herhalde. Kaldırımda diğer çocuklar

da bize katıldıktan sonra oğlanlar bana, "George, okuldan sonra top oynar mısın?" diye sorar, kızlar da Marlee'nin kurdelelerini ne kadar güzel bulduklarını söylerlerdi. Kimsenin bize kötü davrandığını hatırlamıyorum. Ta ki, kötü çocuk ortaya çıkana kadar...

Bir gün okuldan sonra Marlee dışarıya çıkmadı. Bu benim dokuzuncu doğum günümden çok sonra olamaz, çünkü Mama Nonie'nin bana hediye ettiği, fakat çok geçmeden lastiğini kopardığım Bolo Bouncer[1] hâlâ sağlamdı ve Marlee'yi beklerken bununla oynuyordum. Kimse bana onu beklemem gerektiğini söylememişti, ama bekliyordum işte.

Bir süre sonra dışarıya çıktığında ağlıyordu. Yüzü kızarmıştı, burnundan da sümüğü akıyordu. Ona ne olduğunu sordum, beslenme çantasının bulamadığını söyledi. Her zamanki gibi yemeğini bunun içinden yemiş, sonra da her zamanki gibi vestiyere, Cathy Morse'un *Barbie* resimli beslenme çantasının yanına bırakmıştı. Eve dönüş zili çaldığında çanta yerinde yoktu. Birisi onu *çalıntılamış*, dedi.

Hayır, hayır, birisi yerini değiştirmiştir, yarın bulursun, dedim. Hadi artık, ağlamayı kes. Şu haline bak.

Nonie Anne evden çıkarken mutlaka cebime bir mendil koyardı, ama ben de diğer oğlan çocukları gibi burnumu gömlek koluma silerdim. Mendil kullanmak kızlara özgüydü. Bu nedenle mendilim tertemiz ve katlanmış haldeydi; cebimden çıkarıp Marlee'nin yüzündeki sümüğü sildim. Ağlamayı kesip güldü ve gıdıklandım, dedi. Sonra elimi tuttu ve her zamanki gibi eve yürümeye başladık. Marlee hiç durmadan konuşuyordu; bence sakıncası yoktu, çünkü beslenme çantasını unutmuştu.

Çok geçmeden diğer çocuklar bizden ayrılıp Rudolph Acres yoluna saptılar, ama hâlâ onların gülüşmelerini ve bağırışmalarını işitebiliyorduk. Bu arada Marlee hiç durmadan konuşuyor, ben de uygun düştükçe *Hı hı* veya *Aha* falan diyordum, ama çoğu zaman aklımda eve gider gitmez eski kadife pantolonumu giymek

(1) Sapına lastikle pinpon topu bağlı raket. -ç.n.

vardı; Mama Nonie'nin bana yaptıracağı bir iş yoksa, eldivenimi kapıp Oak Sokağı oyun parkına gider, herkesin annesi, "Yemek saati geldi!" diye bağırana kadar oradaki bir beyzbol oyununa katılırdım.

İşte o sırada Okul Caddesi'nin diğer tarafından birinin bize bağırdığını işittik. Ne var ki, bu bir insan sesinden çok eşek anırmasına benziyordu.

GEORGIE VE MARLEE AĞACA ÇIKMIŞLAR! Ö-P-Ü-Ş-Ü-Y-O-R-L-A-R!

Durduk. Orada, bir çalılığın yanında duran bir çocuk vardı. Onu daha önce ne okulda ne de başka bir yerde görmüştüm. Boyu bir elli falandı ve şişmandı. Dizlerine kadar inen gri bir şortla turuncu şeritleri olan yeşil bir kazak giyiyordu. Kafasında da ucunda plastik pervanesi olan bir kep vardı.

Tombul yüzünde sert bir ifade vardı. Saçları da kazağındaki şeritler gibi turuncuydu ve kepçe kulaklarına kadar sarkıyordu. Küt bir burun üstünde hiç görmediğim kadar parlak yeşil gözleri, sanki annesinin rujunu sürmüş gibi kırmızı dudakları vardı. O günden sonra sürüyle kırmızı dudak gördüm, ama hiçbiri onunkiler kadar kırmızı değildi.

Durmuş, ona bakıyorduk; Marlee konuşmayı kesmişti. Pembe kedigözü çerçeveli gözlüğünün ardındaki gözleri kocaman açılmıştı.

Çocuk –en çok altı-yedi yaşlarında olmalıydı– o kırmızı dudaklarını büzüp öpücük sesleri çıkarmaya başladı. Sonra ellerini kalçalarına dayayıp bize doğru poposunu salladı.

GEORGE VE MARLEE·AĞACA ÇIKMIŞLAR! D-Ü-Z-Ü-Ş-Ü-Y-O-R-L-A-R!

Tıpkı bir eşek gibi anırıyordu. İkimiz de hayretler içinde ona bakakaldık.

"Onu düzerken kaput kullan," diye bağırdı dudaklarını büzerek. "Yoksa onun gibi bir dolu geri zekâlı çocuğun olur."

"Kes sesini!" dedim.

"Yoksa ne olur?" dedi.

"Yoksa gelip ben keserim!" dedim.

Ve ciddiydim. Benden hem yaşça hem boyca küçük bir çocuğu dövmekle tehdit ettiğimi duysa babam çok kızardı, ama oğlanın böyle şeyler söylemeye hakkı yoktu. Küçük bir çocuğa benziyordu, ama söylediği şeyler hiç de çocukça değildi.

"Götümü yala, bok suratlı!" dedi ve çalılığın arkasına çekildi.

Bir an oraya gitmeyi düşündüysem de Marlee elimi öyle sıkı tuttu ki, neredeyse canımı acıtacaktı.

"O oğlanı hiç sevmedim," dedi.

"Ben de sevmedim, ama aldırma," dedim. "Eve gidelim."

Ama tekrar yürümeye başlamadan önce oğlan çalılığın arkasından çıktı; elinde Marlee'nin Steve Austin'li beslenme çantası vardı. Kaldırıp bize gösterdi.

"Bir şey mi kaybettin, gerzek?" diyerek güldü. Gülünce kırışan yüzü domuz yüzüne benzedi. Kutuyu kokladıktan sonra, "Herhalde senindir, çünkü amcık kokuyor," dedi. "Geri zekâlı bir amcık gibi."

"Ver onu bana, o kutu benim!" diye bağırdı Marlee.

Oğlan kutuyu uzatır gibi yapıp, "Gel de al," dedi.

Daha sonra ne olduğunu anlatmadan önce size Bayan Peckham'dan söz etmem gerekiyor. Bu kadın birinci sınıfların öğretmeniydi, ama ben birinci sınıfa New Mexico'da gittiğim için benim öğretmenim olmamıştı. Marlee dahil, Talbot'taki bütün çocuklar onu çok severlerdi. Onu sadece oyun parkında denetçi olduğu zamanlar görmeme rağmen ben de onu çok severdim. Eğer erkeklere karşı kızlar futbol maçı yapılıyorsa, daima kız takımının kalesine geçerdi. Bazen oyunculardan birinin poposuna bir şaplak atıp herkesi güldürürdü. İnsanın kırk yıl sonra bile hatırlayacağı öğretmenlerden biriydi, çünkü hem şefkatli ve neşeli hem de en şımarık çocuğu bile yola getirecek kadar otoriterdi.

Gök mavisi, büyük bir Buick Roadmaster otomobili vardı; ona Kaplumbağa Peckham adını takmıştık, çünkü saatte elli kilometreden hızlı gitmez, direksiyonda gözlerini kısıp kazık gibi otururdu. Tabii onu sadece semtimizde ve okul bölgesi içinde

otomobil kullanırken görüyorduk, ama eminim otoyolda da bu hızla giderdi. Çok dikkatli ve temkinliydi. Asla bir çocuğun canını yakmazdı. Bunu asla bilerek yapmazdı.

Marlee beslenme çantasını almak için caddeye çıktı. Kötü çocuk gülerek çantayı ona doğru attı. Beslenme çantası yere düşünce kırılarak açıldı. Marlee'nin termosu fırlayıp yerde yuvarlandı. O sırada Roadmaster'ın geldiğini görüp, dikkat etmesi için Marlee'ye bağırdım, ama çok endişe etmiyordum, çünkü ne de olsa direksiyonda Kaplumbağa Peckham vardı. Üstelik hâlâ bir blok uzaktaydı ve her zamanki gibi yavaş sürüyordu.

"Elini bıraktın, şimdi bu senin suçun oldu," dedi çocuk. Bana sırıtarak bakarken bütün küçük dişlerini görebiliyordum. "Hiçbir şeyi doğru dürüst tutamıyorsun, göt suratlı!" Dil çıkardıktan sonra yine çalılığın arkasına çekildi.

Daha sonra Bayan Peckham gaz pedalının tutukluk yaptığını söylemişti. Polislerin ona inanıp inanmadıklarını bilmiyorum. Bildiğim tek şey kadının bir daha Mary Day'de birinci sınıf öğretmenliği yapamadığı.

Marlee eğilip termosunu aldı ve bunu salladı. İçinden çıkan takırtı sesini duyabiliyordum. Marlee, "İçi kırılmış," diyerek ağlamaya başladı. Çantayı almak için bir kez daha yere eğildi ve işte tam o anda Bayan Peckham'ın gaz pedalı tutukluk yapmış olmalıydı, çünkü motoru birden kükredi ve Buick bir anda yolda uçar gibi öne fırladı. Bir kurdun tavşanın üstüne atlaması gibiydi. Marlee bir elinde göğsüne bastırdığı beslenme çantası, diğerinde termosuyla ayağa kalktı ve üstüne gelen otomobili gördü. Hiç hareket etmedi.

Belki onu yoldan dışarıya itip hayatını kurtarabilirdim. Ya da yola fırlasaydım, otomobil bana da çarpabilirdi. Bilmiyorum, çünkü ben de Marlee gibi donup kalmıştım. Orada öylece duruyordum. Otomobil ona çarptığı anda bile kıpırdamadım. Başımı bile çevirmedim. Marlee'nin havalandıktan sonra o zavallı kuş beyinli, hafif kafasının üstüne düşmesini gözlerimle takip ettim. Az sonra da çığlığı duydum. Bayan Peckham'dı. Arabasından

çıktı, yere düşüp dizini kanattı, sonra da başından kan boşalan Marlee'nin yattığı yere koştu. Bunun üzerine ben de koştum. Birkaç adım sonra başımı çevirdim. O sırada arkasını görebilecek kadar çalılığa yaklaşmıştım. Kimse yoktu.

3

Hallas durup ellerini yüzüne götürdü. Sonra ellerini indirdi.

"İyi misin George?" diye sordu Bradley.

"Sadece susadım. Bu kadar konuşmaya alışkın değilim. Ölüm Hücresi'ndeyken sohbet ihtiyacı pek olmuyor."

McGregor'a el salladı Bradley. Kulaklıklarını çıkarıp ayağa kalktı. "Bitti mi George?"

Hallas başını iki yana salladı. "Daha çok var."

"Müvekkilim su içmek istiyor, Bay McGregor," dedi Bradley. "Mümkün mü?"

McGregor kapının yanındaki dahili telefona gidip denetleme merkezine bir şeyler söyledi. Bradley bu arayı fırsat bilip, Hallas'a o zamanlar Mary Day İlköğretim Okulu'nun ne kadar büyük olduğunu sordu.

Hallas omuzlarını kaldırdı. "Küçük kasaba, küçük okul. Birden altıncı sınıfa kadar bütün çocukların toplamı yüz elliyi geçmezdi."

Denetleme odasının kapısı açıldı. Karton bardak tutan bir el belirdi. McGregor bunu alıp Hallas'a getirdi. Hallas suyu iştahla içip teşekkür etti.

"Bir şey değil," dedi McGregor. Tekrar koltuğuna dönüp kulaklıklarını taktı ve her ne dinliyorsa, kendini o müziğe kaptırdı.

"Ve o çocuk –o kötü çocuk– havuç kafa mıydı? Gerçek kızıl saçlı mıydı?"

"Neon işareti gibi saçları vardı."

"O halde, eğer senin okulunda öğrenci idiyse, onu tanırdın."

"Evet."

"Ama tanımadın ve *o da* okuldan değildi."

"Evet. Onu daha önce hiç görmemiştim, daha sonra da görmedim."

"O halde, Marlee'nin beslenme çantasını nasıl almış?"

"Bilmiyorum. Ama daha iyi bir soru var?"

"Nedir o, George?"

"O çalılığın arkasından nasıl kaçtı? İki tarafı da açık bir alandı. Çocuk bir anda kayboluvermişti."

"George?"

"Efendim?"

"Gerçekten orada bir çocuk olduğuna emin misin?"

"Marlee'nin beslenme çantası, Bay Bradley. Yolun ortasında duruyordu."

Bundan kuşkum yok, dedi içinden Bradley, dolmakaleminin ucunu not defterinin üstünde tıklatırken. Çanta kızın elinde olsaydı, zaten orada ne işi vardı?

Ya da (aklına kötü bir ihtimal geldi, ama bir çocuk katilinin palavralarını dinlerken doğal olarak insanın aklına kötü ihtimaller geliyordu) kızın beslenme çantasını sen almıştın, George. Belki sırf onu kızdırmak için kutuyu sen aldın ve yolun ortasına attın.

Bradley başını kaldırıp müvekkilinin yüzüne baktı; yüzündeki ifadeden Bradley'in aklından geçenleri okuduğu belli oluyordu. Mahcup oldu.

"Hikâyemin geri kalanını da işitmek ister misiniz? Yoksa şimdiden bir hükme vardınız mı?"

"Hayır, hayır," dedi Bradley. "Lütfen devam et."

Hallas bardakta kalan suyu bitirdikten sonra hikâyesine devam etti.

4

Havuç saçlı ve komik kepli o kötü çocuk beş yıl boyunca rüyalarıma girdi, ama sonunda bu rüyalar kesildi. Zamanla sanı-

rım ben de sizin vardığınız sonuca vardım, Bay Bradley ve bunun bir kaza olduğuna karar verdim. Bayan Peckham'ın gaz pedalı gerçekten de tutukluk yapmıştı, bu hiç olmamış bir şey değildi ve eğer o çalılığın yanında bir çocuk Marlee'yi kızdırdıysa... eh, çocuklar bazen birbirlerini kızdırırlar, değil mi?

Babamın Good Luck Şirketi'ndeki işi bitince Doğu Kentucky'ye taşındık; babam burada da tıpkı Alabama'da yaptığı işi yapıyordu, ama daha büyük bir ölçekteydi. Dünyanın o kısmında ne çok maden olduğunu bilirsiniz. Liseyi bitirmeme yetecek kadar bir süre Ironville kasabasında yaşadık. Son sınıftayken sırf gırgır olsun diye Tiyatro Kulübüne girdim. Sanırım beni tanıyanlar bunu bilselerdi çok gülerlerdi. Küçük işletmeler ve yaşlı dullar için vergi iadesi formları dolduran benim gibi ufak tefek birinin *Çıkış Yok* gibi oyunlarda rol aldığına kim şaşırmaz ki? *Walter Mitty* filmini hatırlayın. Ama sahneye çıktım ve bayağı da iyiydim. Herkes öyle diyordu. Hatta bir ara aktör olarak bir kariyerim olabileceğini bile düşünmüştüm. Hiçbir zaman başrolü vermezlerdi ama birinin, başkanın ekonomi danışmanı veya kötü adamın sağ kolu veya filmin ilk makarasında öldürülen otomobil tamircisini oynaması gerekirdi. Böyle rolleri oynayabileceğimi biliyor, bana iş verileceğine gerçekten inanıyordum. Babama üniversiteye gittiğimde tiyatro okumak istediğimi söyledim. Babam, tamam, dedi, tiyatro oku, ama bu iş yürümezse mutlaka ikinci bir mesleğin olsun. Pitt Üniversitesi'ne gidip tiyatro sanatlarında lisans yaptım, yan dal olarak da işletme okudum.

Rol aldığım ilk oyun *She Stoops to Conquer* oldu ve Vicky Abington'la bu sırada tanıştım. Ben Tony Lumpkin, o da Constance Neville rolünü oynuyordu. Kıvırcık sarı saçlı, çok ince yapılı güzel bir kızdı. Benim için fazla güzel, diye düşünüyordum, ama sonunda cesaretimi toplayıp onu kahve içmeye davet ettim. İşte böyle başladık. Saatlerce Nordy adındaki hamburgercide otururduk ve Vicky bana içini dökerdi; çoğu zaman baskıcı annesi konu olurdu, ama tiyatroyla ilgili hedeflerinden de bahsederdi.

Özellikle de New York'taki ciddi tiyatrolarda çalışmaktan. Yirmi beş yıl önce hâlâ böyle bir şey vardı.

Nordenberg Sağlık Merkezi'nde hap aldığını biliyordum –belki endişeleri için belki depresyon için, belki ikisi için de– ama bunu onun hırslı ve yaratıcı oluşuna yoruyordum; muhtemelen bütün iyi aktörler ve aktrisler bu hapları kullanıyorlardı. Herhalde Meryl Streep bu haplardan alıyordur veya *Deer Hunter*[1] filminde ünlü olmadan önce kullanıyordu. Ve bir de ne vardı, biliyor musunuz? Vicky'nin müthiş bir espri anlayışı vardı ki, çoğu güzel kadın bundan yoksundur, özellikle de sinirsel sorunları varsa... Vicky kendine gülebilirdi ve bunu sıklıkla yapardı. Bu sayede aklımı kaçırmıyorum, derdi.

Who's Afraid of Virginia Woolf[2] oyununda Nick ve Honey rollerini üstlenmiştik. Başroller olan Geroge ve Martha'yı oynayanlardan daha iyi eleştiriler almıştık. Bundan sonra sırf kahve ahbabı değil, bir çift olmuştuk. Bazen Union'un karanlık bir köşesinde öpüşürdük; ama bu seanslar hep onun ağlamasıyla son bulur, yeterince iyi olmadığından, annesinin dediği gibi oyunculuğu başaramayacağından yakınırdı. Bir gece –birinci sınıftayken *Deathtrap* oyunu öncesi verilen parti sonrasında– seks yaptık. Bu ilk ve sondu. Vicky harika olduğunu ve çok hoşuna gittiğini söyledi, ama sanırım öyle değildi; en azından onun için. Çünkü bir daha bunu yapmaya hiç yanaşmadı.

2000 yılı yazında kampüste kaldık, çünkü o yaz Frick Park'ta *The Music Man* sahnelenecekti. Büyük hadiseydi, çünkü yönetmenliğini Mandy Patinkin yapacaktı. Vicky de ben de seçmelere katıldık. Ben hiç gergin değildim, çünkü seçilmeyi

---

(1) Ülkemizde *Avcı* adıyla bilinen, yönetmenliğini Michael Cimino'nun yaptığı, 1978 yapımı film. –ed.n.

(2) ABD'li yazar Edward Albee tarafından yazılan ve ilk olarak 1962'de sahnelenen oyun. 1966'da sinemaya da uyarlanmıştır. Film/oyun adını, bir 19. yüzyıl masalı olup çizgi filme uyarlanan *Üç Küçük Domuzcuk*'ta (*The Three Little Pigs*) geçen "Who's Afraid of the Big Bad Wolf?" (Kim Korkar Hain Kurttan?) adlı şarkıdan alır. Şarkıda "Big Bad Wolf" yerine "Virginia Woolf" kelimeleri kullanılarak büyük İngiliz yazar Virginia Woolf'a gönderme yapılır. Oyun, ülkemizde, *Kim Korkar Hain Kurttan?* adıyla, Kenter Tiyatrosu'nda 1963-1964 sezonunda sahnelenmiştir. –ed.n.

ummuyordum, ama o seçmeler Vicky'nin hayatındaki en önemli şey oldu. Bunun yıldızlığa atılmış ilk adım olduğunu söyledi; şaka yollu gibi söylemişti, ama bana kalırsa çok ciddiydi. Altışar kişilik gruplar halinde çağrıldık, her birimizin elinde oynamak istediğimiz rolün adı yazılı olan bir kart vardı; prova salonunda beklerken Vicky yaprak gibi titriyordu. Kolumu omzuna attım ve biraz sakinleşti. Yüzü o kadar beyazlaşmıştı ki, makyajı sanki maske gibi görünüyordu.

İçeriye girip üstünde *Belediye Başkanı Shinn* yazılı kartımı verdim; oyunda küçük bir roldü, ama bana başrolü verdiler: yakışıklı üçkâğıtçı Harold Hill. Vicky de başroldeki kadın olan Marian Paroo için denenecekti: Marian piyano dersleri veren bir kütüphaneciydi. Vicky okuma faslını iyi yaptı – harika değildi, daha iyisini de yapabilirdi, ama iyiydi. Derken şarkı söyleme kısmı geldi.

Marian rolünün en önemli sahnesiydi. Belki bilmiyorsunuzdur, "Goodnight, My Someone" adında sade bir şarkıdır. Vicky bu şarkıyı bana en az altı kere söylemişti ve çok iyiydi. Tatlı, hüzünlü ve ümit dolu. Ama o gün seçme sırasında Vicky fena halde çuvalladı. Hani, onu seyrederken gözlerinizi kapatıp yumruklarınızı sıkacağınız cinsten. Doğru notadan giremedi, hem de bir değil iki kere. Patinkin'in sabırsızlandığını görebiliyordum, çünkü okuma ve şarkı denemesi için bekleyen altı kız daha vardı. Vokalist ikide bir gözlerini yuvarlayıp duruyordu. İçimden gidip o at gibi suratına bir yumruk atmak geldi.

Vicky denemeyi bitirdiğinde tepeden tırnağa titriyordu. Bay Patinkin ona teşekkür etti, Vicky de ona kibarca teşekkür etti ve koşarak salondan çıktı. Binadan çıkmadan önce ona yetiştim ve "Pekâlâ iyiydin," dedim. Gülümseyip teşekkür etti ve aslında gerçeği ikimizin de bildiğini söyledi. "Bay Patinkin eğer söyledikleri kadar iyiyse, heyecanlanmanı göz ardı edip senin ne kadar iyi bir aktris olduğunu anlar," dedim. Bana sarıldı ve onun en iyi dostu olduğumu söyledi. Hem zaten başka piyesler de olacaktı ve bu defa seçmelere girerken Valium alacaktı. Bugün al-

mamıştı, çünkü bu hapların sesini değiştirebileceğini duymuştu. Sonra da gülüp, "Bugünkünden ne kadar daha kötü olabilir ki?" dedi. Nordys'de dondurma ısmarlamayı teklif ettim; kabul etti ve birlikte oradan ayrıldık.

El ele kaldırımda yürürken aklıma Mary Day okuluna gidip gelirken Marlee Jacobs'la el ele yürüyüşlerimiz geldi. Bu düşüncelerin onu çağırmış olduğunu söyleyecek değilim, ama çağırmadığını da söyleyemem. Bilmiyorum. Bildiğim şey, bazı geceler hücremde uyuyamadığım zamanlarda bunu düşündüğüm.

Sanırım, Vicky kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı, çünkü yürürken bana, Profesör Hill rolüne çok yakışacağımı söylüyordu. O sırada caddenin karşı tarafından birisi bize seslendi. Ama bu bağırma falan değil, düpedüz eşek anırmasıydı.

GEORGE VE VICKY AĞACA ÇIKMIŞLAR! D-Ü-Z-Ü-Ş-Ü-Y-O-R-L-A-R!

O oğlandı. O kötü çocuk. Üstünde aynı şort, aynı kazak, üstünde plastik pervanesi olan kepten sarkan turuncu saçlar. Aradan on yıl geçmişti, ama bir gün bile yaşlanmamıştı. Sanki zamanda geriye fırlatılmış gibiydim, sadece artık yanımda Marlee Jacobs değil, Vicky Abington vardı ve Alabama Talbot'taki Okul Caddesi'nde değil, Pittsburgh'da Reynolds Caddesi'ndeydik.

"Bu da nesi?" dedi Vicky. "Bu çocuğu tanıyor musun, George?"

Eh, bu soruya ne cevap verecektim ki? Bir şey söylemedim. O kadar şaşırmıştım ki, ağzımı bile açamadım.

"Bok gibi rol yapıyor, daha da kötü şarkı söylüyorsun!" diye bağırdı çocuk. "*KARGALAR* bile senden iyi şarkı söyler. Ve çok ÇİRKİNSİN! ÇİRKİN VICKEE!"

Vicky ellerini ağzına götürdü; gözlerinin ne kadar büyüdüğünü ve yaşlarla dolduğunu hatırlıyorum.

"O herifin kamışını emsene!" diye bağırdı çocuk. "Senin gibi yeteneksiz, çirkin bir amcığın rol kapması için tek yol bu!"

Ona doğru koşmak için davrandım, ama gerçek ötesi gibi bir durumdu. Sanki her şey bir rüyada oluyormuş gibiydi. Akşam-

üzeriydi ve Reynolds Caddesi trafikle doluydu, ama bunu hiç aklıma getirmemiştim. Neyse ki Vicky farkındaydı. Kolumu tutup beni geri çekti. Sanırım hayatımı ona borçluyum, çünkü beni çektiği an hemen önümden kornasını bağırtan bir otobüs geçti.

"Yapma," dedi Vicki. "Değmez. O çocuk her kimse, onun için değmez."

Otobüsün hemen ardında bir kamyon vardı; ikisi de önümüzden geçtikten sonra çocuğun koca kıçını savurarak caddenin öbür tarafına koştuğunu gördüm. Köşeye varınca döndü, ama dönmeden önce şortunun arkasını sıyırıp eğildi ve bize kıçını salladı.

Vicki bir bankın üstüne oturdu, ben de yanına iliştim. Bir kez daha bu çocuğun kim olduğunu sordu, ben de bilmediğimi söyledim.

"O halde isimlerimizi nasıl biliyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim bir daha.

"Eh, bir konuda haklıydı," dedi Vicki. "Oyunda rol kapmak istiyorsam, gidip Many Patinkin'in kamışını emmem lazım." Sonra da bir kahkaha attı; bu kez sahici bir kahkahaydı, insanın karnından yükselenlerden. Başını arkaya atıp salıvermişti. "O çirkin kıçını gördün mü?" dedi. "Fırına atılmak üzere hazır iki poğaça gibiydi."

Bu da *beni* tetikledi. Birbirimize sarıldık, yanak yanağa dayanıp yüksek sesle ağlamaya başladık. O kadar kötü değiliz, diye düşünmüştüm –ne var ki, insan o anda gerçek durumu göremiyor, değil mi?– ama aslında ikimiz de çıldırmış gibiydik. Ben yıllar önce gördüğüm o çocuğu tekrar gördüğüm için, Vicky'yse oğlanın söylediklerine inandığı için... İyi değildi ve iyi olsaydı bile bunu gösterebilmek için hiçbir zaman sinirlerine hâkim olamayacaktı.

Fudgy Acres'e kadar onunla yürüdüm; bu büyük apartmandaki daireler sadece kız öğrencilere kiralanırdı. Vicky bana sarılıp, Harold Hill rolünde çok başarılı olacağımı söyledi. Bunu söyleyişinde bir tuhaflık vardı; endişelenip, "İyi misin?" diye

sordum. "Tabii, iyiyim," dedikten sonra apartmana girdi. Bu onu sağken son görüşüm oldu.

Cenazeden sonra Carla Winston'u kahve içmeye götürdüm, çünkü Fudgy Acres'te Vicky'nin samimi olduğu tek kız oydu. Carla'nın elleri öyle şiddetli titriyordu ki, kahvesini fincanına ben boşaltmak zorunda kaldım; elini yakacak diye korkmuştum. Kız sadece çok üzgün değildi; olanlar için kendini suçluyordu. Tıpkı, Marlee'ye olanlar için Bayan Peckham'ın kendini suçlaması gibiydi.

O öğleden sonra Vicky'ye ortak salonda, televizyona bakarken rastlamış. Fakat televizyon kapalıymış. Vicky'nin çok mesafeli ve kendinde değilmiş gibi bir hali olduğunu söyledi. Haplarının sayısını unutup fazla aldığı veya sırasını şaşırdığı zamanlar böyle olurmuş. Vicky'ye sağlık merkezine gidip muayene olmak ister mi, diye sormuş. Vicky, "Hayır, iyiyim, sadece yorucu bir gündü, birazdan kendimi toparlarım," demiş.

"Habis bir çocuk vardı," diye anlatmış Carla'ya. "Ben seçmelerde çuvallamıştım, derken bu çocuk bana çirkin şeyler söyleyip durdu."

"Ne kötü," demiş Carla.

"George onu tanıyordu," demiş Vicky. "Bana tanımadığını söyledi, ama tanıdığını görebiliyordum. Ne düşünüyorum, bilmek ister misin?

"Tabii," demiş Carla. O aşamaya gelene kadar Vicky'nin ilaçlarını karıştırdığına veya esrar çektiğine veya ikisini de yaptığına kanaat getirmiş.

"Bence o çocuğa bunu George yaptırdı," demiş. "Beni kızdırmak için. Ama ne kadar üzüldüğümü görünce pişman oldu ve çocuğu durdurmaya çalıştı. Ama çocuk durmadı."

"Bu çok saçma, Vic," demiş Carla. "George sana oyunculuğunla ilgili böyle bir şaka yapmaz. Seni çok seviyor."

"Ama o çocuk haklıydı," demiş Vicky. "Ben bu işten vazgeçsem iyi olacak."

Carla'nın anlattıklarının bu aşamasında ona o çocuğun benimle hiçbir ilgisi olmadığını söyledim. Carla bunu belirtmeme gerek olmadığını, benim iyi bir insan olduğumu ve Vicky'yi sevdiğimi bildiğini söyledi. Sonra da ağlamaya başladı.

"Bu *benim* suçum, senin değil," dedi. "Onun ne kadar sarsılmış olduğunu gördüğüm halde hiçbir şey yapmadım. Ve ne olduğunu biliyorsun. Bu da benim suçum, çünkü Vicky gerçekten bunu yapmak niyetinde değildi. Eminim, değildi."

Carla, Vicky'yi orada bırakıp ders çalışmak için yukarıya çıkmış. Birkaç saat sonra aşağıya, Vicky'nin odasına inmiş.

"Belki bir şeyler yemek için dışarıya çıkmak ister, diye düşünmüştüm," dedi. "Ya da hapların etkisi geçmişse, bir kadeh şarap içebilirdik. Ama odasında yoktu. Ortak salona baktım, orada da yoktu. Televizyon seyreden birkaç kız vardı, biri Vicky'yi alt kata inerken gördüğünü söyledi. Herhalde çamaşır yıkayacaktı. Çünkü elinde birkaç çarşaf vardı, dedi kız."

Her ne kadar bir anlam veremediyse de, bunu duymak Carla'yı endişelendirmişti. Alt kata inmiş, ama çamaşır odasında kimse olmadığı gibi, çamaşır makineleri de çalışır halde değilmiş. Bunun bitişiğinde sandık odası bulunuyormuş. Carla oradan sesler geldiğini duymuş; içeriye girince Vicky'yi sırtı ona dönük halde görmüş. Vicky birleştirdiği birkaç valizin üstünde duruyormuş. İki çarşafı birleştirmiş, bir ucunu ilmik yapıp boğazına geçirmiş, diğer ucunuysa tavandaki bir boruya bağlamış.

Ama Carla'nın bana söylediğine göre, Vicky sadece üç tane bavulun üstüne çıkmış ve çarşaflar yeterince uzunmuş. Vicky niyetinde ciddi olsaymış, kızlardan birinin sandığının üstüne çıkar ve sadece tek çarşafla bu işi yaparmış. Tiyatrocuların kostümlü prova dedikleri şeye benziyormuş.

"Bunu hiç bilemezsin," dedim. "Vicky'nin kaç tane hap almış olduğunu veya aklının ne kadar karışık olduğunu bilemezsin."

"Ben ne gördüğümü biliyorum," dedi Carla. "O valizlerin üstünden yere inebilir, çarşaf uzun olduğu için boğazındaki ilmik

de gerilmezdi. Ama o anda bu aklıma gelmedi. Çok büyük bir şok içindeydim. Sadece adını haykırdım."

Arkasından gelen bu haykırış Vicky'yi şaşırttı ve valizlerin üstünden yere ineceği yerde kendini öne doğru attı; valizler yere devrildi. Beton zemine karın üstü düşebilirdi, ama çarşafın uzunluğu buna yetmiyordu. Eğer iki çarşafı birleştiren düğüm biraz daha gevşek olsaydı, yine kurtulabilirdi, ama çok sıkıydı. Vicky'nin ağırlığı ilmiği gerdi ve başını sertçe yukarıya çekti.

"Boynu kırılırken çıkan sesi duydum," dedi Carla. "Çok yüksek bir sesti. Ve bu benim yüzümden oldu."

Sonra da hiç durmadan hüngür hüngür ağladı.

Onu kahve salonundan çıkarıp, köşedeki bir otobüs durağına götürdüm. Ona defalarca bunun onun suçu olmadığını söyledim ve sonunda ağlamayı kesti. Hatta biraz gülümsedi bile.

"Çok ikna edicisin, George," dedi.

Ona söylemediğim şey –çünkü inanmayacaktı– benim ikna ediciliğim, kesinlikle emin olmamdan kaynaklanıyordu.

5

"O kötü çocuk benim sevdiğim insanların peşine düşüyordu," dedi Hallas.

Bradley başını salladı. Hallas'ın buna inandığına şüphe yoktu ve eğer duruşmada bu hikâyeyi anlatmış olsaydı, İğneli Konak bileti yerine müebbet hapisle kurtulurdu. Jüri üyelerinin tamamı buna inanmasalar bile, ölüm cezasını bir yana atmaları için bir gerekçeleri olurdu. Ama artık herhalde çok geçti. Bu saatten sonra Hallas'ın hikâyesine dayanan bir dilekçe yazıp erteleme istemek, uçan kuştan medet ummaya benzerdi. Hikâyenin etkili olabilmesi için onun yanında olmak, buna ne kadar inandığını yüzündeki ifadede görmek ve sesinde duymak gerekirdi.

Bu sırada idam mahkûmu adam plastik cam bölmenin ardından ona gülümseyerek bakıyordu. "O çocuk sadece kötü de-

ğildi, aynı zamanda açgözlüydü. Daima bir taşla iki kuş vurmak istiyordu. Onun için birinin ölmesi, geride kalanın da suçluluk duygusuyla kavrulınası gerekliydi."

"Carla'yı ikna etmiş olmalısın," dedi Bradley. "Bütün bu olanlardan sonra seninle evlenmiş."

"Onu hiçbir zaman tam olarak ikna edemedim ve hiçbir zaman o kötü çocuğun varlığına inandıramadım. İnansaydı, duruşmaya gelirdi ve biz hâlâ evli olurduk." Gözlerini Bradley'in gözlerine dikti. "Eğer inansaydı, onu öldürdüğüm için memnun olurdu."

Köşedeki koltuğunda oturan gardiyan –McGregor– saatine bakıp kulaklıklarını çıkardı ve ayağa kalktı. "Sizi aceleye getirmek istemem, Avukat Bey, ama saat 11.30 oldu ve birazdan müvekkiliniz öğlen sayımı için hücresine dönmek zorunda."

"Neden onu burada sayamıyorsunuz ki?" dedi Bradley, ama üstelemeyen bir tonda. Gardiyanı sinirlendirmek doğru olmazdı ve her ne kadar McGregor diğerlerine göre daha iyi bir insansa da, Bradley onun da sert bir yanı olduğuna emindi. Bu, nasırlaşmış mahkûmları kontrol etmekle görevli olan gardiyanlarda istenen bir nitelikti. "Ne de olsa onu görüyorsunuz işte."

"Kurallar böyle," dedi McGregor, Bradley'in itirazını bastırmak ister gibi elini kaldırarak. "Son gününe bu kadar yakınken onunla istediğiniz kadar görüşme hakkınız olduğunu biliyorum, bu nedenle eğer beklerseniz sayımdan sonra onu tekrar buraya getirebilirim. Ama öğlen yemeğini kaçıracak, muhtemelen siz de öyle."

Tekrar koltuğuna dönüp kulaklıklarını takan McGregor'un arkasından baktılar. Hallas yüzünü yine plastik cam bölmeye çevirdi; bu defa yüzünde daha büyük bir gülümseme vardı. "Sanırım hikâyenin geri kalanını *tahmin* edebilirsiniz."

Bradley tahmin edebileceğine emin olduğu halde ellerini boş not defteri üstünde kavuşturup, "Sen yine de bana anlat," dedi.

6

Harold Hill rolünü oynamadım ve Tiyatro Kulübü'nden ayrıldım. Oyunculuk iştahım kaçmıştı. Pitt'teki son yılımda bütün dikkatimi işletme derslerine, özellikle muhasebe konusuna ve Carla Winston'a verdim. Mezun olduğum yıl evlendik. Nikâh şahidim babamdı. O da üç yıl sonra öldü.

Sorumlu olduğu madenlerden biri Louisa şehrindeydi. Burası Ironville'in biraz güneyinde kalır; babam hâlâ hizmetlisi Nona McCarthy'yle –Mama Nonie– orada yaşıyordu. Madenin adı Fair Deep'ti. Bir gün madenin ikinci katında bir kaya çöküntüsü oldu; yerin yetmiş metre altındaydı. Ciddi bir olay değildi ve kimse yaralanmadan dışarıya çıkmıştı, ama babamla birlikte birkaç şirket çalışanı hasarı belirlemek ve o alanı tekrar işler hale getirmek için ne kadar zaman gerekeceğini anlamak üzere oraya indiler. Babam da diğerleri de bir daha hiç oradan çıkamadılar.

"O çocuk arayıp duruyor," dedi Nonie daha sonra. Nonie hep güzel bir kadın olmuştu, ama babamın öldüğü yıl yüzü ve gerdanı buruşmaya başladı. Ayaklarını sürüyerek yürüyordu ve ne zaman birisi odaya girse sanki ona vuracaklarmış gibi omuzlarını öne çekip büzüşüyordu. Ondaki bu değişikliğin nedeni babamın ölümü değildi, o kötü çocuktu.

"Devamlı arıyor. Bana zenci orospu diyor, ama buna aldırdığım yok. Bana daha kötü şeyler de söylendi. Böyle sözler bir kulağımdan girip diğerinden çıkar. Ama bana koyan şey, o olayın babana verdiğim hediye yüzünden olduğunu söylemesi. O çizmeler. Bu doğru olamaz, değil mi Georgie? Mutlaka başka bir şeyden olmuştur. Keçe tabanlıklarını giyiyor olmalıydı. Ciddi sayılmayacak bir maden kazasından sonra keçe tabanlıklarını giymeyi kesinlikle unutmamalıydı."

Ona hak verdim, ama içini kemirmekte olan kuşkuyu da görebiliyordum.

O çizmeler özel yapılmıştı. Nonie bu hediyeyi ona doğum gününde, Fair Deep'teki patlamadan iki ay önce vermişti. Nonie'ye

en az üç yüz dolara mal olmuştu, ama değerdi. Diz boyuydu, ipek gibi hafif ama yeterince dayanıklıydı. Böyle bir çift çizmeyi insan ömür boyu giyer, sonra da oğluna bırakırdı. *Kabaralı* çizmelerdi, tamam mı? Ve bunun kabaraları doğru zeminde, tıpkı çelik üstünde çakmak taşı gibi kıvılcım çıkarabilirdi.

Babam metan veya grizu gazı olabilecek bir madende asla kabaralı çizme giymezdi, ve sakın bana unutmuş olabileceğini söylemeyin, çünkü hem babam hem de diğer iki madenci oraya gaz maskeleri ve sırtlarında oksijen tüpleriyle inmişlerdi. Ayaklarında o çizmeler olsaydı bile, Mama Nonie'nin dediği gibi, üstüne keçe tabanlıkları geçirirdi. Babamın ne kadar dikkatli olduğunu onun bana söylemesi gerekmezdi. Ama eğer yalnızsanız ve üzüntüden kahrolmuş durumdaysanız, aklınıza en çılgınca şeyler gelebiliyor. O şeyler solucan gibi beyninize girip yumurtalarını bırakıyor ve çok geçmeden bütün beyin kurtçuklarla kaynıyor.

Nonie'ye telefon numarasını değiştirmesini söyledim; o da değiştirdi, ama çocuk yeni numarayı da öğrenip aramaya devam etti. Nonie'ye babamın ayağındaki kabaralı çizmelerin kıvılcım çıkardığını ve patlamanın o yüzden olduğunu söylüyordu.

"Sen ona o çizmeleri vermeseydin böyle olmayacaktı, seni ahmak zenci orospu!" İşte bunun gibi, belki de Nonie'nin bana tekrarlayamayacağı kadar kötü şeyler söyleyip duruyordu.

Nihayet Nonie telefonu iptal ettirdi. Ona tek başına yaşayan biri olarak *mutlaka* telefonunun olması gerektiğini söyledim, ama beni dinlemedi. "Bazen gecenin bir yarısı arıyor, Georgie," dedi. "Nasıl olduğunu tahmin edemezsin; uyanık halde yatarken telefon çalıyor ve arayanın o çocuk olduğunu biliyorsun... Ebeveynleri böyle şeyleri yapmasına nasıl izin veriyorlar? Ne biçim insan bunlar?"

"Geceleri telefonun fişini çıkar," dedim.

"Denedim," dedi. "Ama bazen yine de çalıyor."

"Bu senin hayal gücün," dedim ona. Ve buna inanmaya çalıştım, ama asla inanmadım, Bay Bradley. Eğer o kötü çocuk Marlee'nin Steve Austin'li beslenme çantasını alabildiyse, Vicky'nin seçmelerde

çuvalladığını ve babamın çizmelerindeki kabaraları bildiyse, *–her geçen yıl genç kalabildiyse–* fişe takılı olmayan telefonu da çaldırabilirdi. İncil, dünyada dolansın diye şeytanın serbest bırakıldığını anlatır. Bu kötü çocuğun şeytanın kendisi olup olmadığını bilemem, ama bir *canavar* olduğuna eminim.

Bilemediğim başka bir şey de, eğer bir ambulans çağrılsaydı Mama Nonie'nin kurtarılıp kurtarılamayacağı. Bildiğim tek şey bir kalp krizi geçirdiği ve telefonu olmadığı için ambulans çağıramadığı. Tek başına öldü... mutfağında. Onu ertesi gün komşusu olan bir kadın bulmuş.

Cenazesine Carla'yla birlikte gittik. Nonie'yi toprağa verdikten sonra geceyi, babamla onun yaşadığı evde geçirdik. Henüz gün doğmadan kötü bir rüya görüp uyandım ve sonra tekrar uyuyamadım. Verandamıza gazetenin bırakıldığını işitince onu almaya gittim. Posta kutumuza işaret bırakılmıştı; üstümde sabahlığım, ayaklarımda terliklerimle yola yürüyüp posta kutusunu açtım. İçinde, üstünde plastik pervanesi olan bir kep vardı. Tutup çıkardım; sıcaktı. Sanki az önce bunu başından çıkaran kişi ateşler içinde yanıyormuş gibiydi. Kepe dokunurken bile sanki bir hastalık bulaşacakmış gibi hissediyordum, ama yine de tersyüz edip içine baktım. İçi yağlıydı, artık kimsenin kullanmadığı bir çeşit saç yağı bulaşmıştı. Birkaç tane de turuncu saç teli gördüm. Bir de not vardı, bir çocuğun yazacağı tarzda eğri büğrü harflerle yazılmıştı: SENDE KALSIN. BENDE BİR TANE DAHA VAR.

Ucundan iki parmağımla tutarak lanet şeyi içeriye götürdüm ve mutfaktaki fırına attım. Kibriti çakmamla kep bir anda gürültülü bir şekilde alev aldı. Alevler yeşilimsiydi. Yarım saat sonra Carla geldiğinde burnunu çekerek, "Bu kötü koku da ne?" dedi.

Ona, büyük ihtimalle arkadaki foseptik çukurunun dolmuş olabileceğini ve boşaltılması gerektiğini söyledim, ama işin aslını biliyordum. O koku metan gazıydı; bir kıvılcım sonucu patlayarak hem onu hem de yanındakileri öldürmeden önce muhtemelen babamın duyduğu son koku bu gazın kokusuydu.

O sıralarda bir muhasebe şirketinde çalışıyordum –ortabatıdaki en büyük bağımsız şirketlerden biriydi– ve kısa sürede epey yükselmiştim. İşe erken gelip geç çıkarsan, arada geçen zamanı iyi değerlendirirsen bunun mutlaka olacağını öğrenmiştim. Carla da ben de çocuk istiyorduk ve artık para durumumuz buna el veriyordu, ama bir türlü olmuyordu. Carla tam bir saat düzeniyle her ay kardinali ziyaret ediyordu. Topeka'da bir doğum uzmanına gittik, adam bütün testleri yaptı. "İkiniz de iyisiniz," dedi ve doğurganlık tedavileri için henüz erken olduğunu söyledi. "Evinize gidin, gevşeyin ve seks hayatınızın tadını çıkarın," diye ekledi.

Biz de öyle yaptık: On bir ay sonra karımın kardinal ziyaretleri bitti. Carla Katolik olarak yetiştirilmiş, fakat üniversitedeyken kiliseye gitmeyi bırakmıştı, fakat hamile olduğu kesinleşince tekrar gitmeye başladı ve beni de yanında sürükledi. St. Andrews Kilisesi'ne gidiyorduk. Benim için sakıncası yoktu. Eğer gebe kalışını Tanrı'nın işi olarak görüyorduysa, bana göre hava hoştu.

Düşük yaptığında altı aylık hamileydi. Aslında kaza sayılmayacak bir kaza yüzünden oldu. Bebek birkaç saat yaşadıktan sonra öldü. Kızdı. Bir isim gerektiği için ona Carla'nın anneannesinin adı olan Helen ismini vermiştik.

Kaza kilise çıkışında oldu. Ayin bittikten sonra şehir merkezinde güzel bir öğlen yemeği yiyip eve gidecektik; ben televizyonda maç seyredecektim, Carla da ayaklarını uzatıp dinlenecek, gebeliğinin tadını çıkaracaktı. Gerçekten de tadını çıkarıyordu, Bay Bradley. Her günün tadını çıkarıyordu, hatta ilk başlarda bile; sabah bulantıları olmasına rağmen çok mutluydu.

Kiliseden çıkar çıkmaz o kötü çocuğu gördüm. Aynı çuval gibi şortu, aynı kazağı, aynı çocuk göbeği vardı. Posta kutumda bulduğum kep maviydi, çocuğun şimdi giydiği kep ise yeşildi, ama üstünde yine aynı plastik pervane vardı. Onu ilk gördüğümde ben de küçük bir çocuktum, ama şimdi saçlarında gri teller olan yetişkin bir adam olmuştum; oysa o kötü çocuk hâlâ altı yaşındaydı. Bilemedin yedi.

Biraz geride duruyordu. Önünde başka bir çocuk vardı. *Normal* bir çocuk, zamanla yaşlanacak olanlardan. Şaşkın ve korkmuş görünüyordu. Elinde bir şey vardı. Mama Nonie'nin yıllar önce bana verdiği Bolo Bouncer raketinin ucundaki topa benziyordu.

"Hadi," dedi kötü çocuk. "Yoksa sana verdiğim o beş doları geri alırım."

"İstemiyorum," dedi normal çocuk. "Fikrim değişti."

Carla bunların hiçbirini görmedi. Basamakların başında Peder Patrick'le konuşuyor, vaazını çok beğendiğini ve ona yeni ufuklar açtığını söylüyordu. O basamaklar granitti ve çok dikti.

Kolunu tutmak için yaklaştım, ama belki de bunu yapmadım, çünkü donup kalmıştım; tıpkı Vicky'yle beraber *Music Man* seçmelerinden sonra o çocuğu gördüğüm anda olduğu gibiydi. Ben kendimi toparlayana veya bir şey söyleyene kadar kötü çocuk öne çıktı. Elini şortunun cebine sokup bir çakmak çıkardı. Bunu çaktığı ve kıvılcımı gördüğüm anda o gün Fair Deep madeninde ne olduğunu anladım; olayın babamın kabaralı çizmeleriyle hiçbir ilgisi yoktu. Normal çocuğun elindeki kırmızı topun üstünde bir tıslama sesiyle birlikte bir kıvılcım belirdi. Çocuk sırf bundan kurtulmak için topu fırlatınca kötü çocuk bir kahkaha attı. Ama bu insanlara özgü bir kahkaha sesi değildi. Bu daha ziyade derinden gelen, hırıltılı bir kıkırdamaydı.

Top basamakların kenarına, demir tırabzanın altına isabet etti ve sarı bir ışık parıltısıyla birlikte kulakları sağır eden bir patlama oldu. Bu bir maytap veya kestane fişeği değildi. Düpedüz bir M-80'di.[1] Bu patlama Carla'yı irkiltti; tıpkı onun Fudgy Acres'teki sandık odasında Vicky'yi irkilttiği gibi oldu. Onu tutmak için davrandım, ama iki eliyle birden Peder Patrick'in elini tuttuğu için sadece dirseğine dokunabildim. İkisi birlikte merdivenden düştüler. Peder sağ kolunu ve sol bacağını kırdı. Carla'nın ayak bileği kırıldı ve beyin sarsıntısı geçirdi. Ve bebeğini kaybetti. Helen'i kaybetti.

---

(1) Amerika'da yapımı ve kullanması yasak olan, patlayıcı gücü çok kuvvetli bir maytap. —ç.n.

M-80'i atan çocuk ertesi gün annesiyle birlikte polis karakoluna gidip suçu üstlendi. Çok üzülmüştü ve bir şey ters gittikten sonra bütün çocukların söylediği şeyi söyledi: Bu bir kazaydı ve niyeti kimsenin canını yakmak değildi. O topu hiç atmayacaktı, ama öbür çocuk fitili ateşleyince parmakları yanacak diye korkmuştu. Hayır, öbür çocuğu daha önce hiç görmemişti. Hayır, adını da bilmiyordu. Sonra da kötü çocuğun ona vermiş olduğu beş doları polislere verdi.

Bu olaydan sonra Carla beni yatak odasına istemedi ve kiliseye gitmeyi de bıraktı. Ne var ki ben devam ettim ve kendimi Dayanışma etkinliklerine verdim. Bunun ne olduğunu bilirsiniz, Bay Bradley; Katolik olduğunuz için değil, sadece tam burada devreye girdiğiniz için. Bunun dinle ilgili kısmıyla ilgilenmiyordum, bu işi için zaten Peder Patrick vardı, ama beyzbol ve futbol takımlarına koçluk yapmak hoşuma gidiyordu. Mangal partilerine ve açık hava kamplarına katılıyordum; kilise otobüsünü kullanabilmek için D sınıfı ehliyet aldım, böylece çocukları yüzme yarışlarına veya eğlence parklarına götürebiliyordum. Ve daima yanımda tabancam olurdu. Duruşmada savcılığın delil olarak gösterdiği .45'lik. O tabancayı ya otomobilimin torpido gözünde ya da kilise otobüsünün alet kutusunda beş yıl boyunca hep yanımda bulundurdum. Koçluk yaparken spor çantamda olurdu.

Carla benim Dayanışma faaliyetlerimden hoşlanmıyordu, çünkü boş zamanımın çoğunu bu işlere ayırmıştım. Peder Patrick gönüllü istediği zaman önce ben el kaldırırdım. Galiba Carla kıskanmaya başlamıştı. "Artık hafta sonları neredeyse hiç evde olmuyorsun," diyordu. "Artık o oğlan çocuklarıyla sapkın bir ilişkin olduğunu düşünmeye başladım."

Herhalde sapık gibi göründüğüm doğruydu, çünkü özelliği olan oğlanları ayırıp onlarla daha çok ilgileniyordum. Kolay değildi. Çoğu düşük gelirli ailelerden geliyordu. Genellikle o evlerdeki tek ebeveyn, sofraya ekmek getirebilmek için asgari ücretle çalışan bir anne olurdu. Eğer tek otomobil varsa, o da anneye lazımdı; bu nedenle özel bulduğum bir oğlanı perşembe akşamı

Dayanışma toplantısı için evinden alıp evine geri getirmek beni mutlu ediyordu. Eğer bunu yapamıyorsam, çocuklara otobüs jetonu verirdim. Ama hiçbir zaman para vermedim – o çocuklara para vermenin yanlış olduğunu daha başlarda öğrenmiştim.

Bu yolda başarılı oldum denebilir. Çocuklardan biri –onu tanıdığım zaman kendine ait sadece iki pantolonu ve üç gömleği vardı– bir matematik dâhisiydi. Ona özel bir okulda burs ayarladım, şimdi de Kansas Üniversitesi'nde birinci sınıfta tam burslu olarak okuyor. Birkaç çocuk uyuşturucuya bulaşmıştı; aralarından hiç değilse bir tanesini kurtardım. Sanırım. Hiçbir zaman emin olamıyorsun. Başka biri annesiyle tartıştıktan sonra evden kaçtı, bir ay sonra tam annesi onun öldüğünü düşünürken beni Omaha'dan aradı. Gidip onu geri getirdim.

Dayanışma'daki o oğlanlarla çalışmak, bana vergi iadesi formları doldurmak veya Delaware'deki şirketlerin vergi kaçırmalarına yardım etmekten çok daha fazla iyilik etme fırsatı verdi. Ama asıl amacım bu değildi, bu sadece bir yan etki sayılabilir. Bazen, Bay Bradley, özel çocuklarımdan birini Dixon Creek'e veya daha alçak olan şehir köprüsü altındaki büyük nehre balık tutmaya götürürdüm. Ben de olta sallardım, ama balık tutmak için değil. Onca zaman iğneme tek bir balık bile takılmadı. Derken Ronald Gibson çıkageldi.

Ronnie on beş yaşındaydı, ama daha genç gösteriyordu. Bir gözü kör olduğu için beyzbol veya futbol oynayamıyordu, ama satrançta ve çocukların yağmurlu havalarda oynadıkları bütün masaüstü oyunlarında çok iyiydi. Kimse ona zorbalık etmezdi; grubun bir nevi maskotu gibiydi. Dokuz yaşındayken babası evi terk edip gittiği için, baba ilgisine büyük bir açlık duyuyordu. Çok geçmeden devamlı bana gelip sorunlarını anlatmaya başladı. Tabii en büyük sorunu görmeyen gözüydü. Doğuştan bir kornea bozukluğuydu. Bir doktor, annesine bunun kornea nakliyle giderilebileceğini, fakat pahalı bir ameliyat olacağını söylemişti. Annesi böyle bir mali yükün altından kalkabilecek durumda değildi.

Peder Patrick'e gittim ve ikimiz birlikte altı gönüllü bulup, "Ronnie'ye Yeni Göz" adıyla bir bağış kampanyası başlattık. Televizyona bile çıktık, Kanal 4'teki yerel haberlere. Haber filminin bir yerinde elim Ronnie'nin omzunda, Barnum Park'ta yürürken görülüyorduk. Carla bunu görünce dudak büktü. "Bu oğlanlarla ilişkinde bir tuhaflık olmasa bile, insanlar bu haberi gördükten sonra senin sapık olduğunu söyleyecekler," dedi.

İnsanların ne dediği umurumda değildi, çünkü o haber filminden kısa süre sonra oltama bir şey takıldı. Tam da başımın orta yerine denk geldi. O kötü çocuktu. Nihayet onun dikkatini çekmiştim. Onu içimde *hissediyordum.*

Ronnie'ye o ameliyat yapıldı. Bozuk olan gözü yüzde yüz düzelmedi, ama yine de büyük oranda iyileşme olmuştu. Ameliyatı izleyen ilk yıl boyunca güneşte kararan özel bir gözlük takması gerekiyordu, ama Ronnie bundan şikâyetçi değildi; bu gözlükle daha havalı göründüğünü söylüyordu.

Bu ameliyattan kısa bir süre sonra, okul çıkışında Ronnie ve annesi beni St. Andrews Kilisesi bodrumundaki küçük Dayanışma ofisinde ziyarete geldiler. "Bu iyiliğinize karşılık size yapabileceğimiz bir şey varsa, Bay Hallas, lütfen söyleyin," dedi annesi.

"Hiçbir şey yok," dedim. "Çok memnunum." Derken aklıma bir şey gelmiş gibi yaptım.

"Aslında bir şey olabilir," dedim. "Küçük bir şey."

"Nedir o, Bay H?" dedi Ronnie.

Geçen ay kilisenin arkasına park ettim, tam merdivenden inerken arabamı kilitlemediğimi hatırladım. Tekrar oraya geldiğimde içinde bir şeyler arayan bir çocuk gördüm. Ona bağırınca, çocuk elinde benim bozuk para kutumla birlikte fırladı gitti. Torpido gözünde bulundurduğum bu kutuda köprü geçişleri için para olurdu. Oğlanın arkasından koştum, ama benden hızlıydı.

"Tek istediğim," dedim Ronnie ve annesine, "o çocuğu bulup onunla konuşmak. Ona da sizlere söylediğim şeyleri söylemek, 'Çalmak hayata yanlış adımla başlamaktır,' demek."

Ronnie o çocuğu tarif etmemi istedi.

"Kısa boylu ve tombulca," dedim. "Parlak kızıl saçları var, tam bir havuç kafa. Onu gördüğümde gri bir şort, saçıyla aynı renk şeritleri olan yeşil bir kazak giyiyordu."

Bayan Gibson, "Aaa," dedi. "Üstünde pervanesi olan bir kepi de var mıydı?"

"Ya, evet," dedim, heyecanımı belli etmemeye çalışarak. "Siz söyleyince hatırladım, evet, öyle bir kepi vardı."

"Onu caddenin karşısında gördüm," dedi Bayan Gibson. "Şuradaki yeni sitelerden birine taşındığını sandım."

"Ya sen, Ronnie?" diye sordum.

"Hayır," dedi Ronnie. "Onu hiç görmedim."

"Pekâlâ, eğer görürsen, ona hiçbir şey söyleme. Sadece beni çağır. Bunu yapar mısın?"

Yapacağını söyledi, ben de tatmin oldum. Çünkü kötü çocuğun yine döndüğünü ve hamlesini yapacağı zaman benim de orada olmamı istediğini biliyordum. Mutlaka benim yakınlarda bir yerde olmamı isteyecekti, çünkü amacı buydu. Acı çektirmek istediği kişi bendim. Diğer herkes –Marlee, Vicki, babam, Nonie– ikincil önemde hasarlardı.

Aradan iki hafta geçti. Kötü çocuğun planımı sezdiğini düşünmeye başlıyordum. Derken bir gün –*o gün*, Bay Bradley– oğlanlardan biri diğer çocuklarla birlikte voleybol ağı kurmakta olduğumuz arka bahçeye koşarak geldi.

"Bir çocuk Ronnie'yi yere düşürüp gözlüğünü çaldı!" diye bağırıyordu oğlan. "Sonra da parkın içine kaçtı! Ronnie onu kovalıyor!"

Hiç vakit kaybetmeden spor çantamı kaptım –özel çocuklarla ilgilendiğim yıllarda çantamı her yere götürüyordum– ve Barnum Parkı'na doğru koşmaya başladım. Ronnie'nin gözlüğünü kötü çocuğun çalmadığını biliyordum; bu onun tarzı değildi. Gözlüğü çalan da tıpkı M-80'i atan gibi normal bir çocuktu ve kötü çocuğun planı uygulandıktan sonra o da ne kadar üzgün olduğunu söyleyecekti. Tabii ben o planın uygulanmasına izin verirsem...

Ronnie atletik bir çocuk değildi ve hızlı koşamazdı. Gözlük hırsızı da bunu anlamış olacak ki, parkın uzak köşesinde durmuş, gözlüğü havada sallayarak bağırıyordu: "Gel de al, Ray Charles! Gel de al, Stevie Wonder!"

Barnum Bulvarı'ndaki trafiğin sesini duyabiliyordum; kötü çocuğun ne planladığını anlamıştım. Daha önce bir kere işe yarayan numarasının yine tutacağını sanıyordu. Bu defa Steve Austin'li bir beslenme çantası yerine, güneş ışınlarını zayıflatan özel bir gözlük vardı, ama ana fikir aynıydı. Daha sonra Ronnie'nin gözlüğünü alan çocuk ağlayıp sızlanarak ne olacağını bilmediğini, bunu sadece bir şaka veya sataşma sandığını söyleyecek veya Ronnie onu kaldırımdan itti diye havuç kafanın ödeşmek istediğini düşündüğünü söyleyecekti.

Ronnie'ye kolayca yetişebilirdim, ama bunu hemen yapmadım. Onu yem olarak kullanıyordum ve bu yemi hemen geri çekmek işime gelmezdi. Ronnie yaklaşınca kötü çocuğun planını uygulayan oğlan, parkla Barnum Bulvarı arasındaki kemerin altından geçti; hâlâ Ronnie'nin gözlüğünü havada sallıyordu. Ronnie peşinden koştu, ben de onun arkasındaydım. Koşarken spor çantamın fermuarını açtım, ama revolveri elime aldıktan sonra çantayı yere bırakıp hızımı artırdım.

Yanından geçerken, "Olduğun yerde kal!" diye bağırdım Ronnie'ye. "Tek bir adım daha atma!"

Çok şükür ki dediğimi yaptı. Eğer ona bir şey olsaydı, şimdi ben burada iğneyi bekliyor olmazdım, Bay Bradley. Kendimi öldürürdüm.

Kemerin altından geçtikten sonra kaldırımda bekleyen kötü çocuğu gördüm. Her zamanki gibiydi. Büyük çocuk ona Ronnie'nin gözlüğünü verirken kötü çocuk da ona bir banknot uzatıyordu. Benim geldiğimi görünce belki ilk kez o tuhaf kırmızı dudaklarındaki alaycı sırıtış kayboldu. Çünkü planı böyle değildi. Planına göre önce Ronnie, *sonra* ben gelecektim. Ronnie kötü çocuğun peşinden koşacak, caddeyi geçerken de bir kamyo-

nun veya otobüsün altında kalacaktı. Benim daha sonra gelmem gerekiyordu. Ve kazayı görmem...

Havuç kafa koşarak Barnum Bulvarı'na girdi. Parkın dışının nasıl göründüğünü bilirsiniz – duruşmada savcılık bunun videosunu üç kere gösterdikten sonra mutlaka bilirsiniz. Her yöne giden üç şerit vardır, ikisi düz gidecekler için, biri dönüşler içindir ve ortada beton bir blokla ayrılmıştır. Kötü çocuk bu bloğa gelince arkasına baktı; artık şaşkınlıktan daha fazlasını hissediyordu. Düpedüz korkuyordu. Onu bu halde görmek, Carla'nın kilise merdiveninden düştüğü günden beri beni ilk kez mutlu etti.

Ona çok kısa bir an için bakabildim, çünkü akan trafiğe hiç aldırmadan hızla güney yönüne giden şeritlere daldı. Ben de aynı yöne giden şeritlere girdim. Bir aracın bana çarpabileceğini biliyordum, ama umurumda değildi. Hiç değilse bu gerçek bir kaza olurdu, esrarengiz bir gaz pedalı tutukluğu nedeniyle değil. İntihar teşebbüsü diyebilirsiniz, ama yanılırsınız. Onu elimden kaçırmamalıydım. Onu belki bir yirmi yıl daha görmeyebilirdim ve o zaman da iyice yaşlanmış olurdum.

Bir araç altında kalmaya ne kadar yaklaştım, bilmiyorum, ama acı fren sesleri ve ciyak ciyak öten lastikleri duyuyordum. Bir otomobil çocuğa çarpmamak için direksiyon kırınca bir kamyonete çarptı. Birisi bana, "Kaçık puşt!" diye bağırdı. Başka biri, "Bu herif ne halt ediyor!" diye seslendi. Bunlar sadece fon müziğiydi. Benim tüm dikkatim o kötü çocuğa odaklanmıştı; gözlerimi büyük ödülden ayırmıyordum.

Elinden geldiğince hızlı koşuyordu, ama içinde nasıl bir canavar olursa olsun, sonunda bacakları kısaydı, şişko bir kıçı vardı ve benden kurtulması imkânsızdı. Tek ümidi bana bir aracın çarpmasıydı, ama o da gerçekleşmedi.

Caddenin karşı tarafına geçince kaldırım taşına takılıp düştü. Boyalı sarı saçları olan tıknaz bir kadının bağırdığını duydum. "O adamın elinde tabanca var!" Bu kadın Bayan Jane Hurley'di. Mahkemede ifade verdi.

Çocuk ayağa kalkmaya çalıştı. Ona, "Bu Marlee için, seni orospu çocuğu!" diyerek ateş ettim ve sırtından vurdum. Bu birincisiydi.

Çocuk, ellerinin ve dizlerinin üstünde sürünmeye başladı. Kaldırıma kanı akıyordu. "Bu Vicky için!" diyerek sırtına bir kurşun daha sıktım. Bu ikincisiydi. Sonra, "Bu babam ve Nonie Anne için!" diyerek her iki dizinin arkasına sıktım, tam gri şortunun bittiği yere. Bu da üçüncü ve dördüncüsüydü

O sırada bir dolu insan çığlık atıyordu. Bir adam, "Silahı elinden alın, üstüne atlayın!" diye bağırıyordu, ama kimse buna yanaşmadı.

Kötü çocuk yerde yuvarlanıp bana baktı. Yüzünü görünce az kalsın duracaktım. Artık yedi-sekiz yaşında görünmüyordu. Şaşkınlık ve acı içinde, beş yaşından büyük değilmiş gibiydi. Kepi bir yana düşmüş, pervanesi yamulmuştu. "Tanrım," dedim, "suçsuz bir çocuğu vurdum, şimdi ayaklarımın dibinde ölmeyi bekliyor."

Evet, az kalsın bana yutturacaktı. Harika rol yapmıştı, Bay Bradley, tam Oscar'lıktı, ama bir anda maskesi sıyrılıverdi. Yüzüne istediği kadar yaralı ve acı çekiyormuş ifadesini versin, gözlerini değiştirememişti. O şey hâlâ gözlerinin içindeydi. Beni durduramazsın, diyordu o gözler. Seninle işim bitene kadar beni *durduramazsın*! Ve seninle işim daha bitmedi.

"Tabancayı alın elinden!" diye haykırdı bir kadın. "Yoksa o çocuğu öldürecek!"

İriyarı bir adam bana doğru koştu –galiba o da mahkemede ifade verdi– ama tabancamı ona doğrultunca hemen geri çekilip ellerini havaya kaldırdı.

Tekrar kötü çocuğa döndüm ve göğsünden vurup, "Bu da Bebek Helen için!" dedim. Bu da beşincisiydi. Artık ağzından kan boşalıyor, çenesine doğru akıyordu. Tabancam eski model bir altıpatlardı, yani bir tane kurşunum kalmıştı. Kan gölünün ortasında diz çöktüm. Kanı kırmızıydı, oysa siyah olması gerekirdi.

Bazı zehirli böceklerin üstüne bastığınız zaman çıkan sıvı gibi... Tabancanın namlusunu iki kaşının arasına dayadım.

"Bu da benim için," dedim. "Şimdi hangi cehennemden geldiysen, oraya dön." Tetiği çektim, bu da altıncısı olmuştu. Ama tetiği çekmeden hemen önce o yeşil gözleri benimkilere kilitlendi.

Seninle işim bitmedi, diyordu gözleri. Bitmedi ve sen son nefesini verene kadar da bitmeyecek. Belki o zaman da bitmez. Belki seni öbür tarafta bekliyor olurum.

Başı öne düştü. Bir an ayaklarından biri seğirdi, sonra tamamen hareketsiz kaldı. Tabancayı cesedinin yanına bırakıp ellerimi kaldırdım ve ayağa kalkmak için doğruldum. Ama ben kalkamadan birkaç adam beni tuttu. Biri kasığıma diz attı. Diğeri yüzüme yumruk indirdi. Onlara birkaç kişi daha katıldı. Biri de Bayan Hurley'di. O da bana birkaç sıkı yumruk attı. Ama duruşmada ifade verirken *bundan* hiç söz etmedi, değil mi?

Onu suçladığım yok, Avukat Bey. Hiçbirini suçlamıyorum. Onların gördüğü tek şey, yediği kurşunlarla yüzü annesinin bile tanıyamayacağı bir hale gelmiş küçük bir çocuktu.

Tabii, bir annesi olduğunu varsayarsak...

7

McGregor, Bradley'in müvekkilini öğlen sayımı için İğneli Konak'ın iç kısımlarına götürmeden önce, onu geri getireceğine söz verdi.

"İsterseniz size biraz çorbayla bir sandviç de getirebilirim," dedi McGregor. "Acıkmış olmalısınız."

Bradley acıkmamıştı. Onca şeyden sonra acıkamazdı. Plastik cam bölmenin kendisine ayrılmış tarafında, elleri not defterinin üstünde kenetlenmiş bir halde beklemeye başladı. Mevcut koşullarda Hallas'ın akıbetini kabullenmek daha kolaydı, çünkü adam açık bir şekilde çıldırmıştı. Duruşmada kürsüye gelip hikâyesini anlatsaydı ve yine aynı mantıklı, bundan-nasıl-şüphe-edebi-

lirsiniz ses tonuyla ifade verseydi, Bradley onun şimdi eyaletin maksimum güvenlikli iki akıl hastanesinden birinde olacağına emindi. Oysa şimdi sodyum panküronyum bromür ve potasyum klorürden oluşan ölümcül kokteylin enjekte edilmesini bekliyordu. İğneli Konak mahkûmları bu kokteyle *İyi Geceler Anne* adını takmışlardı.

Ne var ki, kendi çocuğunun kaybıyla delirme sınırına gelen Hallas'ın hiç değilse yarım bir hayatı kalmıştı. Belli ki, paranoyak fantezileri ve kötülük görme sanrılarıyla mutsuz bir hayat olacaktı, ama yarım bir hayat sıfır hayattan daha iyiydi. O küçük oğlanın durumuysa çok daha acıklıydı. Eyalet adli tıp uzmanına göre yanlış zamanda Barnum Bulvarı'nda olan o çocuk en çok dokuz, belki de yedi yaşındaydı. Bu da bir hayat değil, ancak önsöz olabilirdi.

McGregor, Hallas'ı geri getirip iskemlesine zincirledi ve daha ne kadar süreceğini sordu. "Çünkü o yemek istemedi, ama ben yesem fena olmayacak."

"Fazla sürmez," dedi Bradley. Aslında sadece tek sorusu kalmıştı ve Hallas bir kez daha yerine oturduktan sonra bunu sordu.

"Neden sen?"

Hallas'ın kaşları kalktı. "Anlayamadım?"

"Bu iblis –sanırım sen onun bir iblis olduğunu düşünüyorsun– neden seni seçti?"

Hallas gülümsedi, ama bu sadece dudaklarının uzun bir çizgi olmasından ibaretti. "Bu çok safça bir soru, Avukat Bey. Neden bir bebeğin arızalı korneayla doğduğunu, ama aynı hastanede doğan diğer elli bebeğin normal olduğunu sormak gibi bir şey. Ya da neden düzgün bir hayat süren iyi bir adamın daha otuz yaşındayken beyin tümörüyle öldüğünü, ama Dachau'daki gaz odalarından sorumlu olan canavarın yüz yaşına kadar yaşadığını sormak da aynı şey. Eğer bana, 'Neden iyi insanların başına kötü şeyler geliyor?' diye soruyorsanız, yanlış yere geldiniz."

Kaçmakta olan bir çocuğu altı kere vurdun, diye düşündü Bradley, son üç kurşunu da çok yakınından sıktın. Tanrı aşkına, bu seni nasıl iyi bir adam yapar ki?

"Gitmeden önce," dedi Hallas, "izninizle ben de *size* bir şey sorayım."

Bradley bekledi.

"Polisler o çocuğun kimliğini tespit ettiler mi?"

Hallas bunu sırf hücresi dışında biraz daha zaman geçirmek için gevezelik eden birinin ses tonuyla sormuştu, ama bu uzun soluklu ziyaret başladığından beri ilk kez gözleri ilgiyle parlıyordu.

"Hayır, sanmıyorum," dedi Bradley.

Aslında tespit etmediklerini biliyordu. Savcılık bürosunda bir kaynağı vardı ve bu adam, çocuğun adını ve özgeçmişini gazetelere çıkmadan önce ona bildirirdi. Medya bu bilgiyi hevesle beklemekteydi; Kimliksiz Çocuk Kurban ülke çapında ilgi toplayan bir haberdi. Son dört ay içinde bu ilgi biraz soğumuştu ama Hallas'ın infazından sonra tekrar alevleneceği kesindi.

"Bunu biraz düşünmenizi önerirdim," dedi Hallas, "ama gerekmez, değil mi? Bunu siz de zaten düşünüyordunuz. Herhalde uykularınızı kaçıracak kadar değildi; ama evet, aklınıza takılmıştı ve düşünüyordunuz."

Bradley cevap vermedi.

Bu defa Hallas'ın gülümsemesi içtendi. "Size anlattıklarımın tek kelimesine bile inanmadığınızı biliyorum ve... tabii, bunun için sizi kim ayıplayabilir ki? Ama bir dakikalığına olsun aklınızı bu konuya verin ve düşünün. Bu bir beyaz erkek çocuktu – hâlâ beyaz erkek çocuklara diğerlerinden daha çok değer veren bir toplumda, kaybolunca büyük bir ilgiyle aranacak cinsten bir çocuk. Son zamanlarda çocuklar okula başlarken parmak izleri alınıyor ki, eğer kaybolurlarsa, öldürülürlerse veya kaçırılırlarsa tanıtlanabilsinler. Sanırım bu eyalette böyle bir yasa bile var. Yoksa yanılıyor muyum?"

"Yanılmıyorsun," dedi Bradley gönülsüzce. "Ama bu konudan fazla anlam çıkarman yanlış olur, George. Bu çocuğun kimliği sadece bürokrasideki bir hata yüzünden bulunamadı, hepsi bu. Böyle şeyler olur. Sistem hatasız değil."

Hallas'ın gülümsemesi artık ağzı kulaklarında bir gülüş halini almıştı. "Bunu kendinize söyleyip durun, Bay Bradley. Hep tekrarlayıp durun." Ayağa kalkıp McGregor'a doğru elini salladı. Gardiyan kulaklıklarını çıkarıp ayağa kalktı.

"Tamam mı?"

"Evet," dedi Hallas. McGregor zincirlerini çözerken dönüp Bradley'e baktı. Bradley'in onca zaman içinde ilk kez görmüş olduğu gülüşü tamamen kaybolmuştu. "Gelecek misiniz? Zamanı geldiğinde?"

"Orada olacağım," dedi Bradley.

8

Ve altı gün sonra gözlem odasının perdeleri saat 11.52'de açılıp beyaz fayansları ve Y biçimli masasıyla ölüm odası ortaya çıktığında Bradley oradaydı. Sadece iki tanık daha vardı. Bunlardan biri St. Andrews Kilisesi'nden Peder Patrick'ti. Bradley arka sırada onun yanında oturuyordu. Başsavcı ön sırada, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini ölüm odasından ayırmadan beklemekteydi.

İnfaz ekibi yerini almıştı. Hallas'la birlikte beş kişiydiler: Hapishane müdürü Toomey, McGregor ve başka iki gardiyan. Beyaz önlüklü iki sağlık görevlisi de odada hazırdı. Gösterinin yıldızı, kolları kayışlarla bağlı olduğu halde masada yatıyordu, ama perde açıldığında Bradley'in gözüne çarpan ilk şey hapishane müdürü oldu; adamın üstünde ancak golf parkurunda giyilebilecek, yakası açık mavi bir spor gömlek vardı.

Belinden bir emniyet kemeriyle ve omuzlarından bir koşumla bağlı olan George Hallas iğneyle idam edilecek bir mahkûmdan çok, bir kapsül içinde uzaya fırlatılacak biri gibi görünüyordu. Kendi isteği üzerine rahip yoktu, ama Bradley ve Peder Patrick'i gördüğü zaman bilek kayışının izin verdiği kadar elini kaldırarak onları selamladı.

Patrick de elini kaldırarak karşılık verdikten sonra Bradley'e döndü. Yüzü bembeyazdı. "Daha önce hiç infazda bulundunuz mu?"

Bradley başını iki yana salladı. Ağzı kurumuştu ve normal bir sesle konuşabileceğinden emin değildi.

"Ben de bulunmadım. Umarım kaldırabilirim. George..." Peder Patrick yutkundu. "Bütün çocuklara karşı çok iyiydi. Onu çok seviyorlardı. Bir türlü inanamıyorum... Şu anda bile inanmam mümkün değil."

Bradley de inanmakta zorlanıyordu. Ama inanmak zorundaydı.

Başsavcı asık bir suratla onlara döndü. "Ağzınıza fermuar çekin, beyler!"

Hallas bulunduğu son mekân olan odada bakınıyordu. Sanki nerede olduğundan veya neler olduğundan emin değilmiş gibi şaşkın bir görünüşü vardı. McGregor onu yatıştırmak istercesine elini göğsüne koydu. Saat şimdi 11.58 olmuştu.

Bradley'in serum teknisyeni olduğunu tahmin ettiği bir beyaz önlüklü, Hallas'ın sağ koluna lastik bir hortum sarıp buna bir iğne soktu, sonra da bantla sabitledi. İğne bir serum hattına iliştirilmişti. Bu hat, üzerlerinde üç kırmızı ışık olan üç düğmenin bulunduğu bir duvar konsoluna kadar uzanıyordu. İkinci beyaz önlüklü, konsola gidip ellerini önünde kavuşturdu. Artık ölüm odasındaki tek hareket, gözlerini hızla kırpıştıran George Hallas'tan geliyordu.

"Yapıyorlar mı?" diye fısıldadı Peder Patrick. "Belli olmuyor."

"Ben de tam anlamış değilim," diye fısıldayarak cevap verdi Bradley. "Belki, ama..."

Amfiden çıkan bir metalik sesle ikisi birden irkildi. Başsavcı heykel gibiydi, kılını bile kıpırdatmamıştı. Hapishane müdürü, "Gözlem odasındakiler, beni duyabiliyor musunuz?" diye sordu.

Başsavcı başparmakları havada, tamam işareti verdikten sonra yine kollarını göğsünde kavuşturdu.

Müdür, Hallas'a döndü. "George Peter Hallas, jüri tarafından idama mahkûm edildiniz ve bu hüküm eyalet ve Amerika Birleşik Devletleri Temyiz Mahkemesi tarafından onaylandı. İnfaz yerine getirilmeden önce son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Hallas önce hayır anlamında başını sallayacak oldu, ama sonra fikrini değiştirdi. Cam bölmenin öbür tarafına baktı.

"Selam, Bay Bradley. Geldiğinize sevindim. Şimdi beni dinleyin, tamam mı? Yerinizde olsam, dikkat ederdim. Unutmayın, *o şey çocuk olarak gelir.*"

"Hepsi bu mu?" diye sordu müdür, neredeyse bunu komik bulmuş gibi.

Hallas müdüre baktı. "Bir şey daha var. Tanrı aşkına, o gömleği nereden buldunuz?"

Müdür Toomey sanki suratına soğuk su çarpılmış gibi irkildi, sonra da doktora döndü. "Hazır mısınız?"

Panelin başında bekleyen beyaz önlüklü adam başını salladı. Müdür yasal bir tekerleme yuvarladıktan sonra saatine baktı ve kaşlarını çattı. Saat 12.01'di, bir dakika geç kalmışlardı. Beyaz önlüklüye sahne yönetmeninin bir aktöre işaret verişi gibi bir el hareketi yaptı. Beyaz önlüklü düğmeleri açınca üç kırmızı ışık yeşile döndü.

Dahili haberleşme hâlâ açık olduğu için Bradley, Hallas'ın, Patrick'in sorusunu farklı şekilde tekrarlayışını duydu. "Oluyor mu?"

Kimse karşılık vermedi. Önemi yoktu. Hallas'ın gözleri kapandı. Horlar gibi bir ses çıkardı. Bir dakika geçti. Yine uzunca ve hırıltılı bir horlama sesi. Derken iki dakika. Sonra dört. Artık horlama ve herhangi bir kıpırtı yoktu. Bradley etrafına bakındı. Peder Patrick gitmişti.

9

Bradley İğneli Konak'tan çıktığında dışarıda sert bir rüzgâr vardı. Parkasının fermuarını kapatıp bir süre durdu ve mümkün olduğunca derin ve hızlı soluklar aldı. İçindeki sıkıntı sadece infazdan kaynaklanmıyordu; hapishane müdürünün tuhaf gömleği dışında bütün olay bir tetanos veya zona aşısı olmak gibi yavandı.

İdam mahkûmlarının egzersiz yaptıkları Kümes Bahçesi'nde göz ucuyla bir hareket gördü. Oysa orada kimsenin bulunmaması gerekiyordu. İnfaz günlerinde egzersiz izinleri kaldırılırdı. Bunu ona McGregor söylemişti. Bradley dönüp iyice bakınca Kümes Bahçesi'nin boş olduğunu gördü.

Aklına Hallas'ın son sözleri geldi: *Çocuk olarak gelir.*

Güldü. Zoraki bir gülüştü. Hepsi zırvaydı işte.

Peder Patrick'in eski Volvo'su ayrılmıştı. İğneli Konak'ın bitişiğindeki küçük otoparkta kendisininkinden başka araç yoktu. Bradley otomobiline doğru birkaç adım attıktan sonra aniden Kümes Bahçesi'ne doğru döndü. Kimse yoktu. Tabii ki olmayacaktı yahu. George Hallas delirmişti, üstelik onun o küçük kötü çocuğu gerçek *idiyse* bile, artık ölmüştü. Bir .45'likten çıkan altı kurşun bunu garanti ederdi.

Bradley yürümeye devam etti, ama otomobilinin motor kapağına vardığında bir kez daha durdu. Ford'un ön tamponundan sol arka stop lambasına kadar uzanan çirkin bir sıyrık vardı. Birisi anahtarla çizmişti. Üç duvar ve kontrol noktası aşılarak girilen maksimum güvenlikli hapishanede birisi anahtarla otomobilini çizmişti.

Bradley'in aklına gelen ilk kişi, ellerini göğsünde kavuşturmuş halde infazı seyreden başsavcı oldu. Ama bu çok mantıksızdı. Her şey onun istediği gibi olmuştu; George Hallas'ın idamını izlemişti.

Bradley otomobilinin kapısını açtı; kilitlemeye gerek görmemişti – ne de olsa bir hapishanenin içindeydi. Bir süre buz kesmiş gibi olduğu yerde kaldı. Sonra sanki bir dış güç tarafından itilmiş

gibi eli yavaşça kalkıp ağzını kapadı. Sürücü koltuğunun üzerinde, üstünde pervanesi olan bir kep vardı. Plastik pervanenin iki kanadından biri yamulmuştu.

Eğilip bunu, tıpkı Hallas'ın yaptığı gibi, iki parmağının ucuyla tutarak aldı ve ters çevirdi. İçine tıkıştırılmış bir not vardı. Harfler eğri büğrü, tıpkı küçük bir çocuğun yazacağı gibiydi.

SENDE KALSIN, BENDE BİR TANE DAHA VAR.

Bir çocuk kahkahası işitti; yüksek sesli ve neşeli bir ses. Kümes Bahçesi'ne baktı, ama hâlâ boştu.

Notun yazılı olduğu kâğıdı ters çevirince bir not daha gördü.

YAKINDA GÖRÜŞÜRÜZ.

Russ Dorr için

The Hair of Harold Roux [Harold Roux'un Saçı] muhtemelen yazmakla ilgili yayınlanmış en iyi romandır. Thomas Williams bu eserinde okuyucuya bir hikâyenin nasıl doğduğu hakkında çarpıcı bir benzetme, hatta bir kinaye sunar. Karanlık bir ovada yanmakta olan küçük bir ateş vardır. İnsanlar ısınmak için birer birer karanlıktan çıkarlar. Her biri bir miktar yakıt getirir ve çok geçmeden o küçük ateş büyür ve etrafında duran insanların yüzleri aydınlanır; hepsinin de kendine özgü bir güzelliği vardır.

Bir gece yatağımda tam uykuya dalmak üzereyken çok küçük bir ateş gördüm –bir gaz lambasıydı– ve bir adam bunun ışığında gazete okumaya çalışıyordu. Oraya ellerinde kendi gaz lambalarıyla başka adamlar da geldi ve o ürkütücü karanlık ortam bir anda aydınlık bir dünya oluverdi.

Her ne kadar itiraf etmem kolay olmasa da, sık sık buna benzer hayaller görürüm. Onların hikâyelerini her zaman anlatmam; bazen ateş söner. Fakat bunun anlatılması gerekiyordu, çünkü nasıl bir dil kullanmak istediğimi biliyordum: kupkuru ve alabildiğine veciz; benim her zamanki üslubuma hiç benzemeyen bir biçim. Hikâyenin nereye varacağını bilmiyordum, ama dilin beni oraya ulaştıracağına emindim. Nitekim öyle de oldu.

Bir Ölüm

Jim Trusdale'in, babasının tohuma kaçmış çiftliğinde küçük bir kulübesi vardı; Şerif Barclay ve kasaba erkeklerinden şerif yardımcısı olarak atadığı altı kişi onu burada buldular. Üstünde kirli bir kaban, yanmayan bir sobanın yanında oturmuş *Black Hills Pioneer* gazetesinin eski bir sayısını okuyordu. En azından buna bakıyordu.

Şerif Barclay'in iri cüssesi kapı eşiğini neredeyse tamamen kapatmış gibiydi. Elinde bir fener vardı. "Dışarıya gel Jim ve ellerin havada olsun. Tabancamı çekmiş değilim, çekmek de istemiyorum."

Trusdale dışarıya çıktı. Havada tuttuğu ellerinden birinde hâlâ gazetesi vardı. Donuk gri gözlerini şerife dikti. Şerif de onun bakışına karşılık verdi. Dördü at sırtında, ikisi eski bir at arabasında oturan diğerleri de Jim'e baktılar. At arabasının bir yanında solmuş sarı harflerle HINES CENAZE EVİ yazılıydı.

"Bakıyorum, neden burada olduğumuzu sormadın," dedi Şerif Barclay.

"Neden buradasınız, Şerif?"

"Şapkan nerede, Jim?"

Trusdale sanki şapkası orada mı diye yoklamak ister gibi, gazete tutmayan elini başına götürdü. Kahverengi, yassı bir şapkaydı ve başında değildi.

"Evinde mi?" diye sordu şerif. Aniden şiddetlenen rüzgâr atların yelelerini savurup otları yamyassı etti.

"Hayır," dedi Trusdale, "sanmıyorum."

"O halde nerede?"

"Kaybetmiş olabilirim."

"O arabanın arkasına binmen gerekiyor," dedi şerif.

"Cenaze arabasına binmek istemiyorum," dedi Trusdale. "Uğursuzluk getirir."

"Uğursuzluk sana tepeden tırnağa bulaşmış," dedi adamlardan biri. "Hadi bin."

Trusdale at arabasının arkasına gidip üstüne çıktı. Daha da şiddetlenen rüzgâr kabanının yakasını ters çevirdi.

At arabasının oturma yerindeki iki adam aşağıya indiler. Birisi tabancasını çıkardı, diğeri buna gerek görmedi. Trusdale bu yüzleri tanıyordu, ama isimlerini bilmiyordu. Kasabalıydılar. Şerifle diğer dört adam kulübeye girdiler. Bunlardan biri cenaze levazımatçısı Hines'tı. Bir süre içeride kaldılar. Soğuk bir akşam olmasına rağmen yakılmamış olan sobayı bile açıp içindeki külleri eşeledikten sonra dışarıya çıktılar.

"Şapka yok," dedi Şerif Barclay, "burada olsaydı, görürdük. Bayağı büyük bir şapka. Buna diyeceğin bir şey var mı?"

"Kaybetmiş olmam çok kötü. Aklımın başımda olduğu günlerde onu bana babam vermişti."

"Nerede o halde?"

"Dedim ya, kaybetmiş olabilirim. Ya da çaldırmışımdır. Bu da mümkün. Bakın, ben tam yatmak üzereydim."

"Yatmayı falan boş ver. Bu öğlen sonrası kasabadaydın, değil mi?"

"Tabii ki kasabadaydı," dedi adamlardan biri tekrar atına binerken. "Onu gözlerimle gördüm. Başında da o şapkası vardı."

"Kes sesini, Dave!" dedi Şerif Barclay. "Kasabada mıydın Jim?"

"Evet efendim," dedi Trusdale.

"Chuck-a-Luck'ta mıydın?"

"Evet efendim, oradaydım. Buradan oraya yürüdüm, iki kadeh içtim, sonra yürüyerek eve döndüm. Galiba şapkamı Chuck-a-Luck'ta kaybettim."

"Bütün hikâyen bu mu?"

Trusdale karanlık göğe baktı. "Başka hikâyem yok ki."

"Bana bak evlat."

Trusdale şerife baktı.

"Hikâyen bu mu?"

"Dedim ya, anlatacağım başka bir şey yok," dedi Trusdale.

Şerif Barclay iç geçirdi. "Pekâlâ, şimdi kasabaya gidiyoruz."

"Neden?"

"Çünkü seni tutukluyorum."

"O boktan kafasında bir damla bile beyin yok," dedi adamlardan biri. "Bunun yanında babası bile akıllı kalır."

Kasabaya gittiler. Yedi kilometre uzaklıktaydı. Yol boyunca Trusdale at arabasının arkasında, kabanının yakasını kaldırmış halde oturdu. Dizginleri tutan adam arkasına dönmeden, "Dolarını çaldığın gibi bir de o kadına tecavüz ettin mi, bok herif?" dedi.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Trusdale.

Yolun geri kalan kısmında rüzgârın uğultusundan başka ses yoktu. Kasabaya vardıklarında insanlar yola dizildiler. Önce sessizdiler. Derken, kahverengi şallı yaşlı bir kadın topallayarak at arabasına koştu ve Trusdale'e tükürdü. Iskalamıştı ama yine de etraftan alkış aldı.

Cezaevine vardıklarında Şerif Barclay arabadan inmesi için Trusdale'e yardım etti. Rüzgâr hafiflemişti, ama havada kar kokusu vardı. Rüzgârın üfürdüğü çalı topakları cadde boyunca sürüklenip bir çitin önünde birikiyor ve orada hışırdıyordu.

"O bebek katilini asın!" diye bağırdı bir adam; bir başkası taş attı. Bu taş Trusdale'in başıyla sağ omzu arasından geçip kaldırıma düştü.

Şerif Barclay dönüp fenerini yukarıya kaldırdı ve etrafı saran kalabalığa baktı. "Bunu yapmayın," dedi. "Budalaca bir şey yapmayın. Her şey kontrolümüzde."

Şerif, Trusdale'i kolundan tutup ofisinden geçirdi ve hapishane kısmına getirdi. Burada iki hücre vardı. Barclay, Trusdale'i soldaki hücreye soktu. İçinde bir yatak, bir tabure ve kova vardı. Trusdale tabureye oturacak gibi oldu, ama Barclay, "Hayır," dedi. "Ayakta dur."

Şerif etrafına bakınca yardımcılarının kapı eşiğinde toplandıklarını gördü. "Hepiniz buradan çıkın," dedi onlara.

"Otis," dedi adı Dave olan biri, "ya sana saldırmaya kalkarsa?"

"O zaman onu etkisiz hale getiririm. Görevinizi yaptığınız için hepinize teşekkür ederim, ama artık gitmeniz lazım."

Adamlar gittikten sonra şerif, "Kabanını çıkarıp bana ver," dedi.

Trusdale kabanını çıkarınca titremeye başladı. İçinde bir faniladan başka bir şey yoktu; kadife pantolonuysa o kadar yıpranmıştı ki, neredeyse düzleşmiş, bir dizi de erimişti. Şerif Barclay kabanın ceplerini aradı, kâğıda sarılı bir miktar tütün, tarihi çoktan geçmiş bir piyango bileti ve siyah bir bilye vardı.

"O benim uğurlu bilyem," dedi Trusdale. "Çocukluğumdan beri yanımdadır."

"Pantolon ceplerini tersyüz et."

Trusdale söyleneni yaptı. Birkaç kuruş madeni parayla çok eskiden kalma bir gazete kupürü vardı.

"Çizmelerini çıkar."

Trusdale söyleneni yaptı; Barclay çizmeleri alıp eliyle içlerini yokladı. Birinin tabanında büyükçe bir delik vardı.

"Şimdi çoraplarını çıkar."

Barclay çorapları da tersyüz edip baktıktan sonra bir yana attı.

"Pantolonunu çıkar."

"Çıkarmak istemiyorum."

"Ben de altındakini görmeye hiç hevesli değilim, ama sen çıkarmaya bak."

Trusdale pantolonunu sıyırdı. Külot giymiyordu.

"Şimdi arkanı dönüp kıçını ayır."

Trusdale dönüp kalçalarını tuttu ve iki yana ayırdı. Şerif Barclay yüzünü ekşitti, iç geçirdi ve bir parmağını Trusdale'in makatına soktu. Trusdale inledi. Barclay yine yüzünü ekşiterek parmağını çekti ve parmağını Trusdale'in fanilasına sildi.

"Nerede, Jim?"

"Şapkam mı?"

"Sence göt deliğinde şapkanı mı arıyordum? Ya da sobanın külleri arasında? Kurnazlık mı yapıyorsun?"

Trusdale pantolonunu çekip düğmelerini ilikledi. Sonra da çıplak ayaklarının üstünde titreyerek durdu. Kısa bir süre önce evindeydi, gazetesini okuyor, sobayı yakmayı düşünüyordu; ama bu sahne o kadar eskide kalmıştı ki...

"Şapkan ofisimde," dedi şerif.

"O halde neden bana nerede olduğunu sordun?"

"Ne diyeceksin diye görmek için. Şapka işi tamam. Bilmek istediğim şey, o kızın gümüş dolarını nereye koyduğun. Evinde veya ceplerinde değil, götünün içinde de yok. Suçluluk hissedip bir yere mi attın?"

"Gümüş dolar falan bildiğim yok. Şapkamı geri alabilir miyim?"

"Hayır. O şapka bir delil. Jim Trusdale, seni Rebecca Cline'ı öldürmek suçundan tutukluyorum. Buna söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Evet efendim. Rebecca Cline diye birini tanımıyorum."

Şerif hücreden çıktı, kapıyı kapadı, duvarda asılı bir anahtarı alıp kapıyı kilitledi. Kilit dönerken tiz bir metalik ses çıkardı. Bu hücreye genellikle sarhoşlar tıkılırdı ve çok ender kilitlenirdi. Şerif, Trusdale'e baktı ve, "Senin için üzülüyorum, Jim," dedi. "Böyle bir şey yapan adamın gideceği tek yer cehennemdir."

"Nasıl bir şey yapan?"

Şerif cevap vermeden oradan ayrıldı.

Trusdale o hücrede bir hafta kaldı; Mother's Best Lokantası'ndan gelen yiyecekleri yedi, iki günde bir boşaltılan kovaya sıçıp işedi, ranzada yattı. Babası onu görmeye gelmedi, çünkü babası seksenli yaşlarında aklını kaçırmıştı ve doksanlı yaşlarında biri Sioux, diğeri Lakota kabilesinden iki Kızılderili kadının bakımı altındaydı. Bu kadınlar bazen terk edilmiş işçi barakasının önünde durup ilahiler söylerlerdi. Erkek kardeşi Nevada'da gümüş arıyordu.

Bazen hücresinin dışındaki yan sokağa çocuklar gelip, "Cellat, cellat, gel ilmiğini at," diye şarkı söylüyorlardı. Bazen erkekler oraya gelip, "Taşaklarını keseceğiz!" diye onu tehdit ediyorlardı. Bir keresinde Rebecca Cline'ın annesi geldi ve izin verseler onu kendi elleriyle asacağını söyledi. "Bebeğimi nasıl öldürebildin?" diye sordu parmaklıklı pencereden. "Daha on yaşındaydı ve onun doğum günüydü."

"Bayan," dedi Trusdale pencereden kadının yüzünü görebilmek için yatağın üstüne çıkarak. "Ben senin bebeğini veya kimseyi öldürmedim."

"Alçak yalancı!" dedi kadın ve oradan ayrıldı.

Neredeyse kasabadaki herkes çocuğun cenazesine katıldı. Kızılderili kadınlar da. Chuck-a-Luck'ta iş tutan iki fahişe bile cenaze törenindeydi. Trusdale hücresinde, üzerine çömeldiği kovanın durduğu köşeden söylenen şarkıları duyabiliyordu.

Şerif Barclay, Fort Pierre'e telgraf çekti ve bir süre sonra kasabaya bir yargıç gönderildi. Yeni atandığı bu görev için çok gençti; Wild Bill Hickok'unki gibi sırtına kadar uzanan sarı saçlarıyla tam bir züppe görünümü vardı. Adı Roger Mizell olan bu genç yargıcın küçük, yuvarlak gözlükleri vardı ve nikâh yüzüğü olmasına rağmen hem Chuck-a-Luck'ta hem de Mother's Best'te kadınlara olan düşkünlüğünü kanıtlamıştı.

Kasabada Trusdale'i savunacak bir avukat olmadığı için Mizell büyük mağazanın, hanın ve Good Rest Oteli'nin sahibi George Andrews'a başvurdu. Andrews, Omaha'daki bir işletme

okulunda iki yıl yükseköğrenim görmüştü. Trusdale'in savunmasını ancak Bay ve Bayan Cline kabul ederlerse üstlenebileceğini söyledi.

"O halde gidip onlarla konuş," dedi Mizell. Berber dükkânında oturmuş, tıraş oluyordu. "Ama bir an önce yap bu işi."

Andrews durumu açıkladıktan sonra, Bay Cline, "Bir sorum var," dedi. "Eğer onu savunacak biri olmazsa, yine de onu asabilirler mi?"

"Bu Amerikan adaletine uymaz," dedi George Andrews. "Ve her ne kadar henüz Birleşik Devletler'den biri değilsek de, yakında olacağız."

"Katilin bu işten sıyırma ihtimali var mı?" diye sordu Bayan Cline.

"Hayır efendim," dedi Andrews. "Sanmıyorum."

"O halde görevinizi yapın ve Tanrı yardımcınız olsun," dedi Bayan Cline.

Duruşma 1 Kasım sabahı boyunca ve öğleden sonrasının yarısına kadar sürdü. Belediye salonunda yapıldı ve o gün inceden kar yağmaya başlamış, daha büyük bir fırtınanın habercisi olan kurşun grisi bulutlar göğü kaplamıştı. Davayla ilgili bütün bilgileri almış olan Roger Mizell duruşmada hem savcı hem yargıç olarak görev yapacaktı.

Morher's Best'teki öğle yemeği molasında jüri üyelerinden birinin, "Tıpkı kendi bankasından kredi alıp, sonra kendine faiz ödeyen bir banker gibi," dediği duyuldu; fikir ayrılığına düşen kimse olmadı, kimse bunun kötü bir fikir olduğunu da söylemiyordu. Ne de olsa ekonomik bir çözümdü.

Savcı Mizell yaklaşık altı tanık çağırdı ve Yargıç Mizell savcının sorgulama tarzına hiçbir itirazda bulunmadı. İlk ifade veren Bay Cline, sonuncusuysa Şerif Barclay oldu. Ortaya çıkan hikâye basitti. Rebecca Cline'ın katledildiği günün öğleninde pastalı ve dondurmalı bir doğum günü partisi vardı. Rebecca'nın birkaç arkadaşı gelmişti. Saat iki sularında, kızlar çeşitli oyunlar oynarken Jim Trusdale, Chuck-a-Luck'a girdi ve bir kadeh viski istedi.

Başında her zamanki büyük şapkası vardı. İçkisini çok yavaş içip bitirdikten sonra ikincisini ısmarladı.

Bu sırada herhangi bir anda şapkasını çıkardı mı? Kapının yanındaki askılığa asmış olabilir miydi? Kimse hatırlamıyordu.

"Ben onu şapkasız hiç görmedim," dedi barmen Dale Gerard. "Sanki vücudunun bir parçası gibiydi. Eğer çıkarmışsa, muhtemelen bar tezgâhına koymuş olabilir. İkinci içkisini içtikten sonra gitti."

"Bardan çıkarken başında mıydı?" diye sordu Mizell.

"Hayır efendim."

"O gece barı kapattığın zaman askılıklardan birinde miydi?"

"Hayır efendim."

O gün saat üç sularında Rebecca Cline, Main Street Caddesi'ndeki eczaneye gitmek üzere evden çıktı. Annesi ona, isterse gümüş dolarıyla şekerleme alabileceğini, ama o gün çok fazla tatlı yemiş olduğu için bunu yememesini söyledi. Saat beş olduğunda ve küçük kız hâlâ eve dönmediğinde Bay Cline ve birkaç adam Rebecca'yı aramaya başladılar. Onu Barker's Yolu'nda, Good Rest'le tiyatro deposu arasında buldular. Boğularak öldürülmüş, gümüş doları çalınmıştı. Kederli babası onu kollarının arasına aldığında, adamlar Trusdale'in büyük, deri şapkasını gördüler. Küçük kızın etekliğinin arasına saklanmıştı.

Jürinin yemek molası sırasında, suç mahalline doksan adım uzaklıktaki tiyatro deposundan çekiç sesleri duyuluyordu. İdam sehpası yapılmaktaydı. Bu işi kasabanın en iyi marangozu olan John House üstlenmişti. Ciddi bir kar fırtınası bekleniyordu ve Fort Pierre'e giden yol muhtemelen bir hafta, belki bütün kış boyu kapalı kalacaktı. Hesapta Trusdale'i ilkbahara kadar kasaba cezaevinde tutmak yoktu. Hiç ekonomik olmazdı.

"İdam sehpası yapmak çok kolay," diyordu House, onu seyretmeye gelen insanlara. "Bunlardan birini bir çocuk bile yapabilir."

Döşeme kapağının altında levyeyle kumanda edilen bir kiriş olduğunu ve bunun son anda tutukluk yapmaması için dingil

gresiyle kayganlaştırılacağını anlattı. "Böyle bir şey yapmak istiyorsan, ilk seferinde doğru yapmalısın," dedi House.

Öğleden sonra George Andrews, Trusdale'i kürsüye çıkardı. Bunun üzerine seyircilerden homurtular duyuldu. Yargıç Mizell tokmağını kürsüsüne vurarak onları susturdu ve gürültü devam ederse mahkeme salonunu boşaltacağını söyledi.

"O gün Chuck-a-Luck barına girdiniz mi?" diye sordu Andrews sessizlik sağlandıktan sonra.

"Sanırım, girmişimdir," dedi Trusdale. "Yoksa burada olmazdım."

Bu cevap da seyircilerden birkaçının kahkahasına yol açınca, Mizell yine tokmağını vurdu. Gerçi kendisi de gülüyordu ve bu kez seyircileri azarlamadı.

"İki içki mi ısmarladınız?"

"Evet efendim. Param ancak iki kadehe yetiyordu."

"Ama çok geçmeden bir doların daha oldu, değil mi, adi herif?" diye bağırdı Abel Hines.

Mizell tokmağıyla önce Hines'ı işaret etti, sonra ön sırada oturmakta olan Şerif Barclay'e baktı. "Şerif, bu adamı dışarıya çıkarın ve onu mahkemeye saygısızlıkla suçlayın."

Barclay adamı dışarıya çıkardı, ama mahkemeye saygısızlıkla suçlamadı. Bunun yerine, "Senin neyin var be adam!" dedi.

"Özür dilerim, Otis," dedi Hines. "Onu orada otururken görünce kendimi tutamadım."

"Şimdi yolun sonundaki John House'un atölyesine git ve yardıma ihtiyacı var mı, öğren," dedi Barclay. "Bu iş bitene kadar da buraya gelme."

"House'a yardım eden bir dolu insan var zaten," dedi Hines. "Üstelik kar hızlandı."

"Sana bir şey olmaz. Hadi, git şimdi."

O sırada Trusdale ifade vermeye devam ediyordu. Hayır, Chuck-a-Luck'tan çıkarken şapkası başında değildi, ama evine gidene kadar bunu fark etmemişti. O zaman da çok yorgun düş-

müştü ve şapkasını aramak için o yolu bir daha yürüyecek hali yoktu. Hem zaten hava kararmıştı.

Mizell araya girdi. "Bu mahkemenin altı kilometre yolu şapkasız yürüdüğünü fark etmediğine inanmasını mı bekliyorsun?"

"Sanırım, her zaman başımda olduğu için yine oradadır diye düşünmüş olmalıyım," dedi Trusdale. Bu cevaba da gülüşmeler oldu.

Barclay salona dönüp Dave Fisher'in yanındaki yerine oturdu. "Neye gülüyorlar?"

"Bu salağın cellada ihtiyacı yok," dedi Fisher. "Kendi düğümünü kendisi atıyor. Komik olmasa gerek, ama yine de çok gülünç."

"O ara yolda Rebecca Cline'a rastladınız mı?" diye sordu George Andrews yüksek sesle. Bütün gözler üstünde olduğu için biraz rol kesmek istemişti. "Onunla karşılaşıp doğum günü dolarını çaldınız mı?"

"Hayır efendim," dedi Trusdale.

"Onu öldürdünüz mü?"

"Hayır efendim. Kim olduğunu bile bilmiyordum."

Bay Cline ayağa kalktı. "Seni yalancı orospu çocuğu!"

"Yalan söylemiyorum," dedi Trusdale ve işte o an Şerif Barclay ona inandı.

"Başka sorum yok," dedi George Andrews ve koltuğuna gitti.

Trusdale de yerinden kalkacak gibi oldu, ama Mizell ona kalkmamasını söyleyip birkaç soruya daha cevap vermesini istedi.

"Siz Chuck-a-Luck barında içkinizi içerken birisinin şapkanızı çaldığını, sizin şapkanızı giyerek o ara yola gidip Rebecca Cline'ı öldürdüğünü ve sizi töhmet altında bırakmak için şapkayı orada bıraktığını iddia etmeyi sürdürüyor musunuz?"

Trusdale cevap vermedi.

"Soruyu cevaplayın, Bay Trusdale."

"Töhmet kelimesinin anlamını bilmiyorum efendim."

"Birisinin bu iğrenç suçu sizin üstünüze attığına inanmamızı mı bekliyorsunuz?"

Trusdale ellerini ovuşturarak cevap düşündü. Sonra, "Belki birisi yanlışlıkla almış, sonra da bir yere atmıştır," dedi.

Mizell seyircilerin oturduğu galeriye baktı. "Bay Trusdale'in şapkasını yanlışlıkla alan biri var mı?"

Rüzgârın uğultusundan başka ses yoktu. Artık lapa lapa kar yağmaktaydı. Kışın ilk büyük fırtınası başlamıştı. Kasaba halkı buna Kurt Kışı derdi, çünkü Black Hills tepelerindeki kurtlar çöplerde yiyecek aramak için aşağıya inerlerdi.

"Başka sorum yok," dedi Mizell, "ve hava muhalefeti nedeniyle kapanış konuşmalarını iptal ediyoruz. Jüri bir karara varmak için toplanacaktır. Üç seçeneğiniz var, baylar: suçsuz, kasıtsız öldürme veya taammüden adam öldürme."

"Taammüden kız çocuğu öldürme, daha uygun olur!" diye bağırdı birisi.

Şerif Barclay ve Dave Fisher, Chuck-a-Luck'a gittiler. Daha sonra Abel Hines da paltosunun omuzlarındaki karları silkeleyerek onlara katıldı. Dale Gerard onlara bira ikram etti.

"Mizell'in soracağı başka soru kalmamıştı," dedi Barclay, "ama benim bir sorum daha var. Şapkayı bir yana bırakın, eğer o kızı Trusdale öldürdüyse, o gümüş doları neden hiçbir yerde bulamadık?"

"Çünkü herif korkup bir yere attı," dedi Hines.

"Hiç sanmıyorum. Trusdale çok aptal bir adam. Eğer o doları alsaydı, Chuck-a-Luck'a dönüp bunu da içkiye harcardı."

"Yani ne diyorsun?" diye sordu Dave. "Sence suçsuz mu?"

"Keşke o parayı bulsaydık, diyorum."

"Belki cebindeki bir delikten düşmüştür."

"Ceplerinde delik yoktu," dedi Barclay. "Sadece çizmesinde bir delik vardı, o da bir doların içinden geçebileceği kadar büyük değildi." Birasından bir yudum daha aldı. Rüzgâr iyice azmış, çalı topaklarını Main Street üstünde uçurmaktaydı.

Jüri toplantısı bir buçuk saat sürdü. "İlk oylamada asılmasına karar verildi," diyecekti Kelton Fisher daha sonra, "ama kitabına uydurmak istiyorduk."

Mizell, Trusdale'e, hüküm verilmeden önce söyleyeceği bir şey olup olmadığını sordu.

"Aklıma bir şey gelmiyor," dedi Trusdale. "Sadece o kızı ben öldürmedim."

Fırtına üç gün daha devam etti. John House, Barclay'e Trusdale'in kaç kilo olabileceğini sordu, Barclay de, yetmiş kilo falandır, dedi. House un çuvallarından bir manken yaptı ve kantarında yetmiş kiloyu bulana kadar çuvallara taş doldurdu. Sonra da kasaba halkının yarısı önünde mankeni astı. Deneme başarılı oldu.

İnfazdan bir önceki gece hava düzelmişti. Şerif Barclay, Trusdale'e, "Akşam yemeği için ne istersin?" diye sordu. Trusdale biftek, yumurta ve soslu patates kızartması istedi. Barclay bu yemeği kendi parasıyla satın aldı ve masasına oturdu; tırnaklarını temizlerken Trusdale'in çatalının ve bıçağının seramik tabaktan çıkardığı sesi dinledi. Bu sesler kesilince hücreye girdi. Trusdale yatağında oturuyordu. Tabağı o kadar temizdi ki, Barclay onun kalan sosu köpek gibi diliyle sıyırdığını düşündü. Trusdale ağlıyordu.

"Az önce aklıma bir şey geldi," dedi Trusdale.

"Neymiş o, Jim?"

"Eğer beni yarın sabah asarlarsa, mezara midemde hâlâ biftek ve yumurtayla gireceğim. Bunu dışkılama fırsatım olmayacak."

Bir an Barclay bir şey söyleyemedi. Gözünün önüne gelen manzaradan değil, Trusdale'in bunu düşünmüş olmasından dehşet duydu. Sonra, "Burnunu sil," dedi.

Trusdale burnunu sildi.

"Şimdi beni iyi dinle, Jim, çünkü bu senin son fırsatın. Öğlen sonrasının tam ortasında o bardaydın. O saatte orada pek kimse yoktu. Doğru mu?"

"Herhalde öyledir."

"O halde şapkanı kim aldı? Gözlerini kapat. O ânı düşün. Görmeye çalış."

Trusdale gözlerini kapadı. Barclay bekledi. Neden sonra Trusdale ağlamaktan kızarmış gözlerini açtı. "O sırada ne giydiğimi bile hatırlamıyorum."

Barclay iç geçirdi. "Tabağını ver bana, bıçağa dikkat et."

Trusdale çatalı ve bıçağı tabağın üstüne koyup bunu parmaklıkların arasından uzatırken, "Keşke biraz bira olsaydı," dedi. Barclay bunu bir an düşündükten sonra kalın parkasını ve Stetson şapkasını giyip Chuck-a-Luck'a gitti ve Dale Gerard'dan küçük bir kova bira aldı. Cenaze levazımatçısı Hines da oradaydı ve önündeki şarap kadehini bitirmek üzereydi. Barclay'in peşinden o da dışarıya çıktı.

"Yarın büyük gün," dedi Barclay. "On yıldan beri bu kasabada hiç idam olmadı, şansımız varsa bir on yıl daha olmaz. O zaman zaten ben işi bırakmış olurum. Keşke şimdi bırakmış olsaydım."

Hines dönüp ona baktı. "Gerçekten de onun kızı öldürdüğüne inanmıyor musun?"

"Eğer o yapmadıysa," dedi Barclay, "bu cinayeti işleyen her kimse hâlâ aramızda dolaşıyor."

İdam ertesi sabah saat dokuzda gerçekleşti. Rüzgârlı ve çok soğuk bir gün olmasına rağmen kasaba halkının büyük bir çoğunluğu seyretmeye geldi. Rahip Ray Rowles idam sehpasında, John House'un yanında duruyordu. İkisi de kalın paltolarına ve atkılarına rağmen titriyordu. Rahip Rowles'in İncil'inin sayfaları rüzgârla hışırdıyordu. House'un kemerine tıkıştırdığı siyaha boyanmış bir kumaş başlık da rüzgârla dalgalanıyordu.

Barclay elleri arkasından kelepçelenmiş Trusdale'i idam sehpasına çıkardı. Trusdale basamaklara gelene kadar sakindi, ama sonra debelenmeye ve ağlamaya başladı.

"Yapmayın," dedi. "N'olur bana bunu yapmayın! N'olur canımı yakmayın! N'olur beni öldürmeyin!"

Ufak tefek olmasına rağmen kuvvetliydi; Barclay, Dave Fisher'den yardım istedi. Birlikte Trusdale'i ite kaka on iki basamaktan çıkardılar. Bir ara Trusdale öyle bir çırpındı ki, neredeyse üçü birden sehpadan aşağıya düşecek gibi oldu; aşağıdakiler bu ihtimale karşı onları tutmak için kollarını kaldırmışlardı.

"Bırak debelenmeyi de erkek gibi öl!" diye bağırdı biri.

Platforma çıktıklarında Trusdale bir an sakinleşti, ama Rahip Rowles İncil'den bir paragraf okurken çığlık atmaya başladı. "Kıçına neft yağı sürülmüş karı gibi bağırıyordu," dedi birisi daha sonra Chuck-a-Luck'ta.

"Bağışlayıcı Tanrım, bana merhametini göster," diye okudu Rahip Rowles, Trusdale'in çığlıklarını bastırmak için sesini yükselterek. "İşlediğim suçlar için beni affet."

Trusdale, House'un kemerinden başlık çıkardığını görünce köpek gibi hızlı solumaya başladı. Başlıktan kurtulmak için başını deli gibi iki yana sallıyor, saçları savruluyordu. House bir at terbiyecisi gibi sabırla onun her çırpınışını izledi.

Sonunda House başlığı Trusdale'in başından geçirip titreyen omuzlarına kadar indirdi. Rahip Rowles hâlâ tekdüze sesiyle İncil okurken Trusdale döşeme kapağından kaçmaya çalıştı. Barclay ve Dave Fisher onu tutup yine kapağın üstüne getirdiler. Alt taraftan biri, "Hadi, kovboy!" diye bağırdı.

"Amin de," dedi Barclay, rahibe. "Tanrı aşkına amin de ve bitir şu işi."

"Amin," dedi Rahip Rowles ve geri çekilip İncil'ini sertçe kapadı.

Barclay, House'a baş işareti verdi. House levyeyi çekti, döşeme kapağı aşağıya düştü. Trusdale de düştü. Boynu kırılırken çat diye bir ses çıktı. Bacakları neredeyse çenesine kadar yükseldikten sonra hareketsiz kaldı. Ayaklarının dibindeki karın üstünde sarı lekeler belirdi.

"Layığını buldun, alçak herif!" diye bağırdı Rebecca Cline'ın babası. "Altına sıçarak geberdin. Cehennem seni bekliyor." Birkaç kişi alkışladı.

Seyirciler, Trusdale'in başlıklı cesedi cenaze arabasına yerleştirilene kadar orada kaldıktan sonra dağıldılar.

Barclay tutukevine gidip, Trusdale'in kaldığı hücreye girdi ve orada on dakika kadar oturdu. Hava adamakıllı soğuktu, soluğunu görebiliyordu. Neyi beklediğini biliyordu ve sonunda beklediği şey oldu. Trusdale'in birasını içip de içine kustuğu küçük kovayı aldı. Sonra ofisine geçti ve sobanın ateşini körükledi.

Sekiz saat sonra hâlâ ofisindeydi ve bir kitap okumaya çalışıyordu. Abel Hines içeriye girdi. "Cenaze evine gelmen gerek, Otis. Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Ne?"

"Hayır. Gözlerinle görmen lazım."

Birlikte Hines'ın cenaze evi ve morg olarak kullandığı binaya gittiler. Arka odada Trusdale çıplak halde soğutucu masanın üstünde yatıyordu. Odanın içi kimyasallar ve dışkı kokuyordu.

"O şekilde ölenler hep altlarını doldururlar," dedi Hines. "Başları dik halde ölenler bile. Ellerinde değildir. Büzücü kaslar gevşer."

"Ee?"

"Yaklaş biraz. Herhalde senin mesleğinde çalışanlar boklu bir pantolondan daha kötülerini de görmüşlerdir."

Pantolon tersyüz edilmiş halde yerde duruyordu. Bu iğrenç yığın içinde bir şey ışıldamaktaydı. Barclay eğilip bakınca, bunun gümüş bir dolar olduğunu gördü. Uzanıp bunu dışkıların arasından aldı.

"Anlamıyorum," dedi Hines. "Bu puşt neredeyse bir aydır kilit altındaydı."

Köşede bir koltuk vardı. Barclay tükenmiş bir halde kendini koltuğa öyle bir bıraktı ki, *puf* diye bir ses çıktı. "Bizim fenerlerle geldiğimizi gördüğü an yutmuş olmalı. Ve her dışarı çıktığında, temizleyip tekrar yuttu.

İki adam bakıştılar.

"Sen ona inanmıştın," dedi Hines sonra.

"Budala gibi inanmıştım."

"Bu da senin iyiliğini gösterir."

"Son ânına kadar suçsuz olduğunu söyledi. Muhtemelen Tanrı'nın huzuruna çıktığında da aynı şeyi söyleyecek."

"Evet," dedi Hines.

"Anlayamıyorum. Asılacaktı. Her halükârda asılacaktı. Sen bir anlam verebiliyor musun?"

"Ben güneşin neden doğduğunu bile anlamıyorum. O gümüş doları ne yapacaksın? Kızın annesiyle babasına mı vereceksin? Bence vermesen daha iyi olur, çünkü..." Hines omuzlarını salladı.

Çünkü Cline çifti en başından beri katilin kim olduğunu biliyordu. Kasabadaki herkes biliyordu. Bunu bilmeyen tek kişi Barclay'di. Budalalığından.

"Bu doları ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Barclay.

Aniden şiddetlenen rüzgâr kilisede okunan şükür duasının sesini onlara kadar getirdi.

Elmore Leonard'ı düşünürken

On iki yaşımda ilk kez âşık olduğum zamandan (yedinci sınıftaydım) beri şiir yazmışımdır. O zamandan beri çoğunlukla kâğıt parçaları üstüne veya yarısı kullanılmış defterlere yüzlerce şiir yazdım ve beş altı tanesini yayımladım. Bu şiirlerin çoğu çeşitli çekmecelerde, Tanrı bilir nerede –ben bilmiyorum– tıkılmış durumdadır. Abartmıyorum, işin aslı budur. Gerçekten beğendiğim bir şey *yaptığımda,* çoğu zaman bu kazayla olmuştur.

Bu çalışmamı bu kitaba katmamın gerekçesi (bu seçkideki diğer şiir gibi) lirik olmasından çok bir hikâye oluşundandır. İlk taslak –çoktan kaybolmuştu, tıpkı sonradan "Mile 81" halini alan hikâye gibi– ben üniversitedeyken ve Robert Browning'in dramatik monologlarından fazlasıyla etkilenerek ve en çok da "My Last Duchess" [Benim Son Düşesim] şirinin etkisi altında yazıldı. (Başka bir Browning şiiri olan "Çocuk Roland Kara Kuleye Geldi" çoğu okurumun iyi bildiği bir dizi kitabın temelini oluşturmuştu.) Eğer Browning'i okumuşsanız, burada benimkinden çok onun sesini duyarsınız. Okumamışsanız, zararı yok; temelinde bu da diğerleri gibi bir hikâyedir, yani amacı yorumlanmasından ziyade zevk vermesidir.

Jimmy Smith adındaki bir arkadaşım kayıp olan bu ilk taslağı 1968 veya '69 yılında bir salı günü öğlen sonrası Maine Üniversitesi Şiir Saati'nde okumuştu ve şiirim beğenilmişti. Neden beğenilmesin ki? Jimmy'nin okuyuşundan etkilenmemek mümkün değildi. Ve ister dizeler halinde olsun ister paragraflar halinde,

iyi bir hikâye daima insanların hoşuna gider. Özellikle de biçimi sayesinde yavan bir anlatımdan kaçınabildiğim için, bu da bayağı güzel bir hikâyeydi. 2008 yılının sonbaharında aklıma Jimmy'nin okuması geldi ve zaten iki proje arasında bulunduğum için şiiri tekrar yaratmaya karar verdim. Sonunda bu ortaya çıktı. Özgün haline ne kadar benzediğini gerçekten bilemiyorum.

Jimmy, umarım oralarda bir yerdesindir ve bu çalışmamı görürsün. O gün çok heyecan yaratmıştın.

Kemik Kilisesi

Duymak istiyorsan, bana bir içki daha ısmarla.
(Ah, bu çok yavan oldu, ama boş ver; hepsi öyle değil mi?)
O yeşil ormana otuz iki kişi girdik.
Otuz gün orada kaldık ve sadece üçü çıkabildi.
Sadece üçü yeşilden kurtulabildi.
Manning, Renois ve ben. Peki, kitapta ne der?
Şu meşhur olanı? "Bunu anlatacak sadece ben kaldım."
Çoğu saplantılı orospu çocuğu gibi
ben de içkiden öleceğim yatağımda.

Manning için üzgün müyüm? Yok be! Bizi oraya
götüren, sürükleyen, birer birer öldüren onun parasıydı.
Peki *o* yatağında mı öldü? Yok canım! O işi hallettim!
Artık ebediyen kemik kilisesinde tapınacak. Hayat büyük be!
(Çok mu saçma oldu? Sen yine bana bir içki daha söyle. İki
olsun!
Viski karşılığında anlatırım; eğer susmamı istersen,
şampanyaya çevirmen yeter.
Konuşmak ucuz, sükût pahalıdır, canım.
Ne diyordum?)

Yürüyüşte yirmi dokuzu öldü, biri kadındı.
İngiliz yastığı gibi harika memeleri vardı!

Bir sabah onu yüzüstü yerde bulduk,
içinde yattığı ateş kadar ölüydü.
Yanakları ve boğazı külle kaplıydı.
Yanmamıştı; içine düştüğünde ateş soğumuş olmalıydı.
Kadın bütün yolculuk boyu konuşmuş, ama gık demeden ölmüştü.
İnsan olmaktan iyisi var mı? Ne dersin?
Hayır mı? O zaman sana da anana da...
O kadının taşakları olsaydı acayip bir kral olurdu be!

Antropolog mu neymiş, öyle demişti.
Yanakları ve göz akları isle kaplı halde
onu küllerin arasından çıkarırken hiç de
antropoloğa falan benzemiyordu.
Ama vücudunda başka iz yoktu.
Aramızda doktora en yakın olan Dorrance,
belki felç olmuştur, dedi.
O da ne boktan herifti be! Yahu daha viski getirin,
Viski olmadan bu hayat çekilmez!

O orman onları birer birer yuttu. Carson çizmesine giren bir diken yüzünden öldü.
Ayağı davul gibi şişti, çizmesini kesince,
parmaklarının Manning'in kalbindeki kan gibi siyah olduğunu gördük.
Reston'u ve Polgoy'u yumruk kadar büyük örümcekler ısırdı.
Ackerman'ı bir ağacın dalından sarkan bir yılan ısırdı.
Burnunu ısırıp zehrini bıraktı. Canı çok mu yanmıştı?
Dinle bak: Herif acıdan burnunu kesip kopardı!
Evet, çürük bir şeftaliyi dalından koparır gibi kopardı
ve yüzü sümükle dolarken öldü.
Ne boktan hayat be!
Eğer gülecek bir şey yoksa bile, yine güleceksin.
Bu benim tavrım işte ve hiç değiştirmem.
Aklın başında değilse, bu dünya o kadar acıklı değildir.
Şimdi nerede kalmıştım?

Javier bir asma köprüyü geçerken aşağıya düştü.
Onu sudan çıkardığımızda nefes almıyordu.
Dorrance onu yaşatmak için hayat öpücüğü vermeye çalıştı
ve boğazından bir sera domatesi kadar büyük bir sülük
çıkardı.
Şişeden fırlayan bir mantar gibi yere düştü.
Bizim İspanyol çırpınarak ölürken,
Manning, bunun beynine sülükler girmiş, dedi.
Ben o konuda bir şey söyleyemem.
Diyeceğim tek şey, öldükten bir saat sonra bile Javier'in
gözleri bir türlü kapanmıyor,
ikide bir açılıyordu.
İçinde aç bir şey vardı, kesinlikle vardı!
Bu arada papağanlar maymunlara,
maymunlar papağanlara bağırıyorlar,
hepsi de göremedikleri mavi gökyüzüne doğru çığlıklar
atıyorlardı.
Göremiyorlardı, çünkü o lanet yeşil her yeri örtmüştü.
Bu şey viski mi, yoksa ishal olmuş birinin boku mu?
Frenchi'nin pantolonunda bunlardan bir tane vardı –
anlatmış mıydım?
Onun neyi yediğini tahmin edersin, değil mi?

Sırada Dorrance'ın kendisi vardı;
o sırada tırmanıyorduk, ama hâlâ yeşil örtünün içindeydik.
Bir koyağa düştü, çıkan sesi duyduk. Boynu kırıldı.
Yirmi altı yaşındaydı, nişanlısıyla evlenecekti,
dosyası kapandı.
Hayat ne büyük, değil mi? Hayat boğazına takılan bir sülük,
hayat hepimizin içine düştüğü bir koyak,
hepimizin sonunda sebze gibi içine atıldığımız bir çorba.
Ne filozofum, değil mi?
Boş ver. Ölüleri saymak için çok geç ve ben çok sarhoşum.
Sonunda hepimiz oraya vardık.
Bunu söyle, yeter.

Rostoy'u, Timmons'u, Teksaslıyı –adını unuttum– ve
Dorrance'ı ve birkaç kişiyi daha gömdükten sonra
o cehennem gibi yeşil örtüden çıktık.
Sonunda çoğu derilerini haşlayan ve rengini yeşile çeviren
bir hummayla öldü.
Geriye sadece Manning, Revois ve ben kaldık.
O humma bizi de hırpaladı,
ama o bizi öldürmeden biz onu öldürdük.
Fakat ben gerçekten doğru dürüst iyileşmedim.
Artık titremelere karşı kinin niyetine viski içiyorum,
Yani terbiyemi kaybedip, gırtlağını kesmeden
bana bir viski daha ısmarla.
Yoksa gırtlağından fışkıran şeyi de içerim; akıllı ol, evlat.
Ve viskimi ver.

Bir yola vardık; bunun fillerin bile geçebileceği
genişlikte olduğunu Manning bile kabul etti.
Fildişi avcıları önümüzdeki bütün ormanı tertemiz
etmişlerdi.
O zamanlar benzin ucuzdu.
Bu yol uzadıkça uzuyor, biz de savruk taşlar üstünde,
güngörmüş kurbağalar gibi sıçraya sıçraya yürüyorduk.
Revois hâlâ ateşler içindeydi ve ben iyiydim.
Rüzgârda savrulan bir ipek otu gibi hafiftim.
Her şeyi görüyordum. Zihnim pırıl pırıldı, çünkü o zaman
şimdiki gibi değildim, gençtim –
evet, bana nasıl baktığını
görüyorum, ama hiç kaş çatma,
çünkü masanın bu tarafında gördüğün şey
senin geleceğindir.
Kuşların da üstünde bir yere tırmandık ve
yolun sonuna geldik.
Göğe doğru yükselen, taştan bir dil.

Manning koşmaya başladı, biz de peşinden.
Hasta olmasına rağmen Revois da

(ama hastalığı uzun sürmedi – yaa!).
Aşağıya bakınca gördüğümüz şeyi gördük.
Manzara karşısında Manning kıpkırmızı oldu,
neden olmasın ki?
Açgözlülük de bir hummadır.
Bir zamanlar gömleğim olan paçavradan tuttu
ve, gördüğüm şey rüya mı, diye sordu.
Ona, gördüğü şeyi benim de gördüğümü söylediğim
zaman Revois'ya döndü.
Ama Revois evet veya hayır diyemeden,
geride bıraktığımız yeşil tavandan
gök gürültüsü geldiğini duyduk.
Ters dönmüş bir fırtına gibi.
Ya da bize musallat olan humma bütün dünyayı sarmış gibi
hastalıklı bağırsaklarını boşaltıyordu.
Manning'e ne işittiğini sordum, bir şey söylemedi.
Büyülenmiş gibi üç yüz metre altımızdaki kiliseye
bakıyordu:
Milyonlarca yıl birikmiş kemik ve fildişiyle kaplı
beyaz bir mezarlıktı.
Sanki cehennem kazanı, dibinde cüruf kalana kadar
yanıp kurumuştu.

O güneşli mezarda ceset göreceğimizi sandık, ama yoktu.
Bir yandan da gök gürültüsü yaklaşıyordu;
gökten değil de yerden gelir gibiydi
ve ayaklarınızın altındaki taşlar sarsılıp
ormandan dışarıya fırladılar.
O orman ki, çoğumuzun sonu olmuştu –
ağzı büyük Rostoy, şarkı söyleyen Dorrance,
götü güzel antropolog ve
yirmi altı kişi daha.
Hepsi birden geldiler, bir deri bir kemik kalmış hayaletler
gibi yeşil çatıyı sarstılar.
Arkalarından dev bir dalga halinde filler koşuyordu

ve ister inan ister inanma, aralarında daha yeryüzünde
insan yokken var olan mamutlar vardı.
Burgu gibi dişleri, kırmızı gözleriyle koşuyorlardı.
Aralarından birinin göğsüne –evet!–
rozet gibi duran bir çiçek takılmıştı.

Revois çığlık atıp elleriyle gözlerini kapadı.
Manning, "Ben bunu görmüyorum," dedi.
(Bir trafik polisine açıklama yapar gibiydi.)
Onları kenara çektim ve
uçurumun kenarında bir yerde durduk.
Oradan hepsinin gelişini seyrettik;
o gerçekle yüz yüze gelince insan,
keşke kör olsaydım, diyor,
ama bir yandan da görebildiğine seviniyor.
Hiç yavaşlamadan bizim yanımızdan geçtiler;
arkadan gelenler öndekileri itiyorlardı;
hepsi birden koşarak intihar ettiler,
kendilerini üç yüz metre aşağıdaki kemik yığınına attılar.
Bu işi saatlerce sürdü;
trompetlerden oluşan bir bando çalıyormuş gibiydi.
Kalkan toz ve bok kokusundan nefes alamıyorduk.
Sonunda Revois delirdi.
Ayağa kalktı; oradan kaçmak mı istiyordu,
yoksa onlara katılmak mı, bilmiyorum,
ama onlara katıldı.
Baş aşağıya, topukları göğe dönük halde aşağıya atladı.
Bir kolunu salladı. Diğer kolu... o büyük hayvanlardan biri
vücudunu parçaladı ve kolu koptu.
"Elveda, çocuklar," der gibi parmaklarını sallıyordu.

Onun düşmesini görmek için uzanıp baktım;
unutamayacağım bir manzaraydı.
Bir fırıldak gibi döne döne düşüyordu;
esen rüzgârla havayı çürümüş karanfil kokusu kapladı.
Onun kemikleri de artık diğerlerinin yanında.

Hey, içkim nerede?
Ama –bunu iyi dinle, ahmak!– oradaki tek yeni kemikler onunkilerdi.
Ne dediğimi anladın mı? O halde bir daha dinle, lanet olası:
Sadece onun kemikleri vardı, başka yoktu.
O dev hayvanların sonuncusu da geçtikten sonra
kemik kilisesinde sadece tek bir kırmızı nokta vardı,
bu da Revois'ydı.
Çünkü o koşan grup hayaletler ve anılardı.
İkisinin aynı şey olmadığını kim söyleyebilir ki?
Manning titreyerek ayağa kalktı ve
kaderlerimizin çizildiğini söyledi.
(Sanki daha önce çizilmemiş gibi.)
"Peki, az önce gördüğün şeye ne diyeceksin?" diye sordum.
"Böyle kutsal bir yeri görmeleri için başkalarını getirir misin?
Sonra Papa da gelsin, kutsal suyunu aşağıya akıtsın!"
Ama Manning sadece başını iki yana sallayıp gülümsedi
ve üstünde tek bir toz taneciği olmayan ellerini kaldırdı
oysa daha bir dakika önce tozdan boğulacak gibiydik
ve tepeden tırnağa toza bulanmıştık.
Manning gördüğümüz şeyin sanrı olduğunu söyledi.
Humma ateşi ve kirli sular sebep olmuştu.
Bir kez daha kaderimizin çizildiğini söyledi ve kahkaha attı.
O kahkaha o bok herifin sonu oldu. Delirdiğini anladım.
Ya da ben delirmiştim ve ikimizden birinin ölmesi şarttı.
Bir zamanlar siyah olan saçlarım gözlerimin üstüne düşmüş halde karşında oturduğuma göre,
hangimizin öldüğünü biliyorsun.

"Görmüyor musun, salak herif..."
Başka bir şey diyemedi, çünkü geri kalanı çığlık halindeydi.
Geberdi puşt!
Sen de sırıtıp durma!

Nasıl döndüğümü hatırlamıyorum;
içinde kahverengi yüzlerin olduğu yeşil bir rüya,
sonra içinde beyaz yüzlerin olduğu mavi bir rüya gibi
ve artık bu şehirdeyken geceleri uyanıyorum;
on kişiden biri bile hayatının ötesini rüyasında göremez;
çünkü rüya görürken gözleri kapalıdır;
tıpkı son ânına kadar Manning'inkiler gibi,
cehennemdeki veya İsviçre'deki (aynı şey olabilir)
bütün banka hesaplarının
onu kurtaramadığı
o son anda olduğu gibi.
Karaciğerim kükreyerek uyanıyorum ve o karanlık içinde
yeşil çatı altından kasırga gibi fırlayan o dev hayaletlerin
gümbürtüsünü işitiyor,
toz ve bok kokusunu duyuyorum
ve bu sürü uçurumdan aşağıya uçarken
yelpaze gibi açılan kulaklarını, kanca gibi dişlerini
görüyorum.
Gözlerini görüyorum, gözlerini ve gözlerini.
Hayat bundan ibaret değil; haritalarının içinde haritalar var.

Hâlâ orada, o kemik kilisesi hâlâ orada
ve ben oraya dönüp onu bir daha bulmak istiyorum ki,
kendimi o uçurumdan atıp
bu iğrenç komediye son verebileyim.
Şimdi o koyun gibi bakan suratını çevir,
yoksa ben çeviririm.
Gerçeklik, içinde din olmayan kirli bir yerdir.
O halde bana içki ısmarla, lanet olası!
Hiç var olmayan fillere içelim.

Jimmy Smith'e

Ahlak konusu kaygandır. Bunu çocukluğumda anlamadıysam bile, üniversiteye giderken öğrendim. Maine Üniversitesi'nde okurken küçük miktarlarda burslara, devlet kredilerine ve yaz işlerine rağmen para sıkıntısı içindeydim. Okulun açık olduğu zamanlarda West Commons'ta bulaşık yıkadım. Elime geçen para hiçbir zaman yetmiyordu. Pineland Eğitim Merkezi adındaki bir akıl hastanesinde temizlikçi olarak çalışan dul annemin bana her hafta gönderdiği 12 doların biraz yardımı oluyordu. Annem öldükten sonra, kız kardeşlerinden biri, bana bu parayı gönderebilmek için annemin ayda bir gittiği kuaförü bırakmak ve aylık erzak masraflarından tasarruf etmek zorunda kaldığını söyledi. Bunun yanı sıra, salı ve perşembe günleri de öğlen yemeği yemediğini.

Kampüsten ve West Commons'tan ayrıldıktan sonra yemek masrafımı azaltmak için bazen yerel süpermarketten biftek veya paket halinde satılan hamburger araklıyordum. Bunu marketin kalabalık olduğu cuma günleri yapmak zorundaydım. Bir keresinde tavuk araklamaya çalıştım, ama lanet şey paltomun içine sığmayacak kadar büyüktü.

Zor durumdaki öğrenciler için tez ödevleri yazdığım haberi yayıldı. Bu hizmetim için değişen bir ücretim vardı. Eğer öğrenci A alırsa, ücretim 20 dolardı. B için 10 dolar alıyordum. Öğrenci C alırsa, para el değiştirmiyordu. Eğer D veya F alırsa o öğrenciye 20 dolar ödeyeceğime söz veriyordum. Cebimden para çıkmama-

sı için çok dikkat ediyordum, çünkü param yoktu. Ve kurnazdım. (Bunu söylerken utanıyorum, ama gerçek bu işte.) Eğer söz konusu öğrenci bana eskiden yazmış olduğu hiç değilse bir tez ödevini vermezse, o projeyi kabul etmiyordum. Eski çalışmasına bakarak üslubunu taklit etmem lazımdı. Neyse ki bu işi çok sık yapmak zorunda kalmadım, ama beş parasız kaldığımda ve Bear's Den Memorial Union'da hamburger ve patates kızartması yemeden yaşayamayacak durumdaysam işi kabul ediyordum.

Üçüncü sınıftayken ender bulunan bir kan grubum olduğunu öğrendim; nüfusun kabaca yüzde altısının kan grubu A-negatifti. Bangor'da bir klinik yarım litre A-negatif kan için 25 dolar ödüyordu. Bence harika bir alışverişti. İki ayda bir falan yaşlı steyşınıma binip, ya da sık sık olduğu gibi otomobilim bozulduğunda otostop yaparak kliniğe gidiyor ve kolumu sıyırıyordum. AIDS öncesi yıllarda formaliteler çok daha azdı ve verdiğim yarım litre kan torbaya girdikten sonra bana bir seçenek sunuluyordu: bir bardak portakal suyu ya da küçük bir kadeh viski. Daha o zamanlarda alkol heveslisi olduğum için daima viskiyi seçerdim.

Bu kan bağışlarından birinden dönerken düşünmeye başladım: Eeğer orospuluk para için kendini satmaksa, ben bir orospuydum. İngilizce makaleler ve sosyoloji dönem ödevleri yazmak da orospuluktu. Koyu bir Metodist olarak yetiştirilmiştim ve doğruyla yanlış arasında kesin bir çizgim vardı, ama durumum buydu işte: Orospu olmuştum, sadece götüm yerine kanımı ve yazma becerimi satıyordum.

Bu farkına varış ahlak hakkında sorulara yol açtı ve bu sorular bugün bile aklımı meşgul eder. Lastik gibi bir kavram, değil mi? İstediğin tarafa çek. Ama bir şeyi çok fazla çekip gerersen sonunda kopar. Son zamanlarda kanımı satmak yerine bağışlıyorum, ama o zaman anladığım ve hâlâ da geçerli bulduğum bir düşüncem var: Uygun koşullar altında herkes herhangi bir şeyi satabilir.

Ve yaşadıkça bundan pişmanlık duyar.

Ahlak

I

Chad içeriye girdiği an bir şeyler olduğunu anladı. Nora evdeydi. Çalışma saatleri, haftanın altı günü on birle beş arasıydı. Çoğu zaman Chad okuldan dörtte döner, Nora altı civarında geldiğinde akşam yemeğini çoktan hazırlamış olurdu.

Nora yangın merdiveninde oturuyordu, Chad sigara içmek için buraya çıkardı. Nora'nın elinde bir kâğıt vardı. Chad buzdolabına bakınca, kapağına mıknatısla tutturulmuş olan e-posta çıktısının orada olmadığını gördü.

"Baksana," dedi Nora. "Gel buraya." Bir an durduktan sonra, "İstersen sigaranı da getir," dedi.

Chad sigarayı haftada bir pakete indirmişti, ama Nora hâlâ onun bu alışkanlığını hoş karşılamıyordu. Sağlık konusu da vardı, ama daha önemlisi bu masraftı. Her sigara, havaya üflenen 40 sent demekti.

Chad, dışarıda bile olsalar karısının yanında sigara içmeyi sevmiyordu, ama dolabın altındaki çekmeceden paketini çıkarıp cebine soktu. Nora'nın yüzündeki ciddi ifade, bir sigaraya ihtiyacı olabileceğini gösteriyordu.

Pencereden çıkıp yangın merdiveninde Nora'nın yanına oturdu. Karısı blucinini ve eski bluzlarından birini giymiş olduğuna göre, epey bir zamandır evdeydi. Durum tuhaflaştıkça tuhaflaşıyordu.

Bir süre konuşmadan, görebildikleri kadarıyla şehre baktılar. Chad onu öpünce, karısı dalgın bir bakışla gülümsedi. Bir elinde ajanstan gelen e-posta, diğerindeyse üzerinde büyük harflerle SİYAH VE KIRMIZI yazan bir dosya vardı. Bu Chad'ın esprisiydi, ama pek gülünecek bir şey değildi. Dosyada onların para durumları kayıtlıydı –banka ve kredi kartları bildirimleri, elektrik-su-gaz faturaları, sigorta primleri– ve altındaki çizgi siyah değil kırmızıydı. Herhalde son zamanlarda geçerli olan bir Amerikan hikâyesi, diye düşündü Chad. Para bir türlü yetmiyordu. İki yıl önce çocuk yapmaktan söz ederken, şimdi bunu hiç düşünmüyorlardı. Artık konuştukları tek şey bir an önce bütçeyi denkleştirmek, hatta biraz artırıp bu şehirden ayrılmak ve peşlerindeki alacaklılardan kurtulmaktı. Kuzeye, New England'a taşınmak. Ama henüz değil. Hiç değilse burada çalışacak işleri vardı.

"Okul nasıldı?" diye sordu Nora.

"İyiydi."

Aslında Chad'ın işi kıyaktı. Ama Anita Biderman doğum izninden döndükten sonra ne olacağı bilinmezdi. Muhtemelen PS 321'de başka bir pozisyon olmayacaktı. Yedekler listesinde üst sıradaydı, ama eğer düzenli öğretmen kadrosu çalışacak durumdaysa bunun bir anlamı kalmıyordu.

"Erken gelmişsin," dedi Chad. "Sakın bana Winnie öldü deme."

Nora bir an irkilir gibi oldu, ama sonra yine gülümsedi. Fakat son altı yılı evli olarak, toplam on yıldan beri birlikteydiler ve Chad bu gülümsemeyi daha önce de görmüştü. İyiye işaret değildi.

"Nora?"

"Beni erken gönderdi. Düşünmem için. Düşünmem gereken çok şey var. Ben..." Başını iki yana salladı.

Chad onu omuzlarından tutup yüzünü kendisine doğru çevirdi. "Sen ne? Winnie'yle her şey yolunda mı?"

"Bu iyi bir soru. Hadi, yak sigaranı. Sigara içilebilir ışığı yanıyor."

"Ne olduğunu anlatsana."

Nora iki yıl önce bir "yeniden yapılanma" sırasında Congress Memorial Hastanesi kadrosundan çıkarılmıştı. Sonra Chad ve Nora Şirketi'nin şansına, iki ayağı üstüne düşmüştü. Bir evde bakım işi bulması gerçekten de piyangoydu; tek bir hasta vardı, felç geçirmiş emekli bir rahip... haftada otuz altı saat ve çok düzgün bir ücret. Nora kocasından daha çok kazanıyordu, hem de bayağı çok. İkisinin geliriyle ancak geçinebiliyorlardı. Hiç değilse, Anita Biderman dönene kadar.

"Önce bunun hakkında konuşalım," dedi Nora, ajanstan gelen e-postayı göstererek. "Bundan ne kadar eminsin?"

"Ne? İşi yapabileceğimden mi? Neredeyse eminim. Yani zamanım olsaydı. Geri kalanı..." Chad omuzlarını salladı. "Siyahla beyaz arasında. Hiçbir garanti yok."

Son zamanlarda şehirdeki okullarda işe alım donmuş olduğu için ücretli yedek öğretmenlik Chad'ın tek seçeneğiydi. Sistemdeki her listede adı vardı, ama yakın bir gelecekte dördüncü ve beşinci sınıflar için tam kadrolu bir pozisyon görünmüyordu. Böyle bir pozisyon açılsa bile parası daha iyi olacak değildi – sadece daha güvenilir bir maaştı. Vekil öğretmen olarak bazen hiç derse girmediği haftalar oluyordu.

İki yıl önce, üç ay boyunca işsiz kaldı ve az kalsın oturdukları daireyi kaybediyorlardı. Kredi kartları sorunu da işte o zaman başlamıştı.

Nora, Rahip Winston'a bakıcılık yaparken, Chad hem çaresizlik hem de boş saatlerini doldurmak için bir kitap yazmaya başladı: *Hayvanları Beslemek: Bir Yedek Öğretmenin Dört Devlet Okulundaki Hayatı.* Aklındakileri kelimelere dökmesi kolay değildi, bazı günler hiç yazamadığı oluyordu, ama St. Saviour'da ikinci sınıflara ders vermek için çağrılana kadar (Bay Cardelli bir trafik

kazasında bacağını kırmıştı) üç bölüm bitirmişti. Nora onun yazdığı sayfaları buruk bir gülümsemeyle okuyordu. Hiçbir kadın, hayatındaki erkeğe zamanını boşa harcadığını söylemek istemez.

Chad de zamanını boşa harcamamıştı, yazdıkları hiç de fena değildi. Yedek öğretmenlik hayatı hakkındaki yazdıkları hoştu, komikti ve çoğu zaman hüzünlendiriyordu – onun Nora'ya yemek sohbetlerinde veya yataktayken anlattıklarından çok daha ilginçti.

Chad'ın yazar temsilcilerine yazdığı mektupların çoğu cevapsız kalmıştı. Sadece birkaç tanesi nezaket gösterip, ona kısaca, "Üzgünüm, ama yayın programımız dolu," gibisinden kısa cevaplar göndermişti. Nihayet eski ve tekleyip duran Dell dizüstü bilgisayarında zor bela bitirebildiği seksen sayfaya hiç değilse bakan birini buldu.

Temsilcinin adı Edward Ringling'di. Yazdığı cevap övgü doluydu ama hiçbir vaatte bulunamıyordu. "Bu kadarını ve geri kalanının özetini göstererek sana bir kitap sözleşmesi sağlayabilirim," diye yazmıştı Ringling, "ama çok zayıf bir sözleşme olur, muhtemelen senin şu anda öğretmenlikten kazandığından çok daha az olur ve belki de para bakımından şimdiki halinden daha kötü duruma düşersin – akıl alır gibi değil, farkındayım, ama bugünlerde piyasa çok kötü.

"Sana tavsiyem, yedi-sekiz bölüm daha yazman, hatta mümkünse bütün kitabı bitirmen. Ancak o zaman bunu açık artırmaya sokup sana daha iyi bir sözleşme sağlayabilirim."

Chad bu tavsiyeyi mantıklı buldu; tabii eğer edebiyat dünyasına Manhattan'daki konforlu bir ofisten bakıyorsan... Faturalarını ödeyebilmek için ilçeler arası zikzaklar çizerek, bir hafta orada, üç hafta burada ders veriyorsan değil. Ringling'in mektubu mayısta gelmişti. Şimdiyse eylüldü ve her ne kadar Chad yaz okullarında nispeten iyi iş bulduysa da (bazen, sağ olsun şapşal öğrenciler, diye düşünürdü), kitabına tek bir sayfa bile ekleyememişti. Tembellikten değildi; yedek bile olsa, öğretmenlik ya-

parken insanın beyninin önemli bir kısmına bir çift akü takviye kablosu bağlanmış gibi oluyordu. Neyse ki çocuklar bu kısımdan güç alabiliyorlardı, ama geriye pek bir şey kalmıyordu. Çoğu gece yaratıcılık olarak yapabildiği tek şey Linwood Barclay'in son kitabından birkaç bölüm okumak oluyordu.

İki-üç ay daha işsiz geçerse bu durum değişebilirdi; ama birkaç ay sadece karısının geliriyle yaşamak zorunda kalırlarsa, dibi boylarlardı. Ayrıca, endişe ve stres insanın yazarlık becerilerini de köreltirdi.

"Kitabını bitirmen ne kadar sürer?" diye sordu Nora. "Tam gününü bu işe ayırırsan?"

Chad bir sigara çıkarıp yaktı. İçinden ona iyimser bir cevap vermek geliyordu, ama bunu yapmadı. Karısının durumu hakkında hiçbir fikri yoktu, ama gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

"En az sekiz ay. Bir yıl bile olabilir."

"Ve Bay Ringling bir açık artırma yapsa ve buna katılanlar olsa, sence ne kadar para getirebilir?"

Ringling miktar hakkında hiçbir şey belirtmemişti, ama Chad küçük bir araştırma yapmıştı. "Sanırım avans olarak yüz bin dolar kadar alabilirim."

Vermont'ta yepyeni bir başlangıç planlamışlardı. Yataktayken bunu konuşurlardı. Belki Northeast Kingdom'da küçük bir kasaba. Nora yerel hastanede çalışabilir veya özel bakıcılık işi bulabilirdi. Chad kadrolu öğretmenlik bulabilirdi. Ya da belki başka bir kitap yazardı.

"Nora, nedir bütün bunlar?"

"Sana söylemeye korkuyorum," dedi Nora, "ama söyleyeceğim. Delilik bile olsa söyleyeceğim, çünkü Winnie'nin telaffuz ettiği miktar yüz binden fazlaydı. Yalnız bir şey daha var: İşi bırakmıyorum. Kararım ne olursa olsun, işe devam edebileceğimi söyledi ve bu işe *ihtiyacımız* var."

Chad alüminyum kül tablasını alıp sigarasını söndürdü. Sonra karısının elini tuttu. "Anlatsana."

Hayretler içinde, ama inanarak dinledi. Keşke inanmasam, diyordu içinden, ama inanıyordu işte.

Eğer o günden önce sorsalardı, Nora, Rahip George Winston hakkında çok az şey bildiğini, adamın da onun hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmediğini söylerdi. Rahip önerisini yapınca, Nora aslında ona epey şey anlatmış olduğunu fark etti. Para sıkıntılarından ve Chad'ın kitabından ciddi bir gelir beklediklerinden söz etmişti.

Peki o, Winnie hakkında ne biliyordu? Adamın ömür boyu bekâr olduğunu, Park Slope Second Presbiteryen Kilisesi'nden (ki hâlâ orada onursal rahip olarak kayıtlıydı) emekli olmasına üç yıl kala bir inmenin, sağ tarafını felçli bıraktığını biliyordu. Nora da onun hayatına bu aşamada girmişti.

Problemli dizinin bükülmesini önleyen plastik bir destek yardımıyla rahip artık banyoya kadar (hatta iyi günlerinde ön verandaya kadar) yürüyebiliyordu. Ve her ne kadar arada bir Nora'nın "uyuyan dil" adını verdiği sorunu yaşasa da, yine anlaşılabilir bir şekilde konuşabiliyordu. Nora felçli hastalarla daha önce de çalışmıştı (zaten işe alınmasını da buna borçluydu) ve adamın kısa sürede bu kadar ilerleyişini çok takdir ediyordu.

Bu akıl durduran teklif gelene kadar Nora onun zengin olabileceğini hiç düşünmemişti... Aslında içinde yaşadığı ev bir fikir veriyordu, ama Nora hem bu evin hem de kendi maaşının rahibin cemaatinden bir hediye olduğunu varsaymıştı.

Son yüzyılda Nora'nın yaptığı işe "pratik bakım" adı veriliyordu. Hastaya günlük ilaçlarını vermek, tansiyonunu kontrol etmek gibi hemşirelik görevlerinin yanı sıra, fizyoterapist olarak da çalışıyordu. Ayrıca konuşma terapisi, masaj ve arada bir –rahibin mektup yazması gerektiğinde– sekreterlik de yapıyordu. Ayak işlerine bakıyor, bazen ona kitap okuyordu. Bayan Granger'in gelemediği günlerde ev işlerinden de sorumluydu. Böyle günlerde öğlen yemeği için sandviç veya omlet yapardı; Nora'nın tahminine göre yemek sofrasındaki sohbetleri sırasında rahip onun

hayatı hakkındaki ayrıntıları öğrenmişti ve bunu öyle dikkatle ve belli etmeden yapmıştı ki, Nora hiçbir şey anlamamıştı.

"Söylediğimi hatırladığım tek şey," diye anlattı Chad'a, "ve o da sırf bugün bundan söz ettiği için, ciddi bir yoksulluk içinde yaşamadığımız ya da büyük bir sıkıntı çekmediğimiz, ancak daha beter duruma düşeceğimiz korkusunun beni mutsuz ettiğiydi."

Chad gülümsedi. "Seni de, beni de."

O sabah Winnie hem süngerli banyo önerisini hem de masajı reddetmişti. Bunun yerine Nora'dan diz desteğini takmasını ve çalışma odasına gitmesi için yardım etmesini istemişti. Bu da adamakıllı mesafeydi, verandadaki koltuğundan çok daha uzaktaydı. Rahip çalışma odasına gelip masasının arkasındaki koltuğuna oturduğunda yüzü kızarmış ve soluksuz kalmıştı. Nora ona bir bardak portakal suyu getirmek için mutfağa gitti ve soluğu yerine gelebilsin diye bir süre oyalandı. Çalışma odasına döndüğünde rahip bardaktaki portakal suyunu bir dikişte bitirdi.

"Teşekkür ederim, Nora. Şimdi seninle konuşmak istiyorum. Çok ciddi bir konuda."

Nora'nın şaşırdığını görmüş olmalıydı, çünkü gülümseyip, "önemli değil" gibisinden elini salladı. "Senin işin hakkında değil. Ne olursa olsun, o iş devam edecek. Sen istiyorsan. İstemezsen, sana harika bir referans yazısı yazarım."

Çok nazikti, ama etrafta bunun gibi fazla iş yoktu.

"Beni heyecanlandırıyorsun, Winnie," dedi Nora.

"Nora, iki yüz bin dolar kazanmak ister misin?"

Nora ağzı açık bakakaldı. Her iki yanındaki raflarda dizili ciddi kitaplar ona kaş çatarak bakıyorlarmış gibi hissetti. Sokaktan gelen sesler boğuk çıkmaya başladı. Sanki başka bir ülkedeymişler gibiydi. Brooklyn'den çok daha sessiz bir ülkede.

"Eğer bunun seksle ilgili olduğunu sanıyorsan, seni temin ederim ki değil. Hiç değilse, ben öyle düşünüyorum. İnsan gözle görünenin altına bakarsa ve bu insan Freud'u okumuşsa, her sıra dışı hareketin temelinde cinsellik yattığını düşünebilir. Ben bundan pek emin değilim. İlahiyat fakültesinden beri Freud okuma-

dım, üstelik o zaman da çok üstünkörü bir şekilde geçiştirmiştik. Freud bana ters geliyordu. Ona göre insan doğasındaki herhangi bir derinlik sadece bir yanılsamaydı. Sanki, *Artezyen kuyusu olduğunu sandığınız şey aslında bir su birikintisidir,* der gibiydi. Ben aynı fikirde değilim. İnsan doğasının dibi yoktur. Tanrı'nın aklı kadar derin ve gizemlidir."

Nora ayağa kalktı. "Saygısızlık etmek istemem, ama ben Tanrı'ya inandığıma emin değilim. Ve bana yapacağınız teklifi de işitmek istediğimi sanmıyorum."

"Ama dinlemezsen, ne olduğunu bilmeyeceksin. Ve hep merak içinde olacaksın."

Nora ne diyeceğini bilemeden ona baktı. Aklındaki tek şey, *Bu adamın çalışma masası binlerce dolara mal olmuştur,* oldu. İlk kez rahiple para arasında bir bağlantı kuruyordu.

"Sana nakit olarak iki yüz bin dolar teklif ediyorum. Boğazınızı sıkan faturaları ödemeye, kocanın kitabını bitirmesine, hatta yeni bir hayata başlamanıza bile yeterli bir miktar. Vermont'u mu düşünüyorsunuz?"

"Evet." *Bunu biliyorsan, demek ki beni çok dikkatli dinliyormuşsun,* dedi içinden.

"Vergi dairesini de işe karıştırmaya gerek olmayacak." Rahibin uzun bir yüzü ve beyaz saçları vardı. Nora bugüne kadar onun yüzünü hep koyuna benzetmişti. "O şekilde edinilen nakit para hiç sorun çıkarmaz, yeter ki banka hesabınıza yavaş yavaş ve küçük miktarlarda yatırılsın. Ayrıca, kocanın kitabı satıldıktan ve sizler New England'a yerleştikten sonra birbirimizi bir daha hiç görmeyeceğiz." Rahip bir an sustuktan sonra devam etti. "Buradaki işinden ayrılmaya karar verirsen, yerini alacak olan hemşirenin senin kadar hünerli ve iyi olacağını hiç sanmıyorum. Lütfen oturur musun? Sana bakarken boynum tutulacak."

Nora oturdu. Odada hâlâ bulunmasının tek nedeni nakit haldeki iki yüz bin doları düşünmesiydi. Neredeyse bunu görür gibi oldu: büyük bir zarfın içine tıkılmış banknotlar. Ya da o miktar için belki iki tane zarf gerekirdi.

Banknotların değerine bağlı olmalı, dedi içinden.

"Bırak da biraz konuşayım," dedi rahip. "Bugüne kadar pek konuşmadım, değil mi? Çoğu zaman dinliyordum. Şimdi dinleme sırası sende, Nora. Bunu yapar mısın?"

"Sanırım," dedi Nora. Merak içindeydi. Yerinde kim olsa meraklanırdı. "Kimi öldürmemi istiyorsunuz?"

Bunu şaka olarak söylemişti, ama daha ağzından çıktığı an gerçek olabileceğinden korktu. Çünkü söyleyişinde şaka havası yoktu. Tıpkı rahibin koyuna benzeyen yüzündeki koyun gözlerinde herhangi bir şaka ışıltısı olmadığı gibi.

Neyse ki Winnie güldü. Sonra, "Cinayet değil, hayatım," dedi. "O kadar uzun boylu değil."

Sonra da, daha önce hiç konuşmadığı gibi konuştu. Muhtemelen kimseyle konuşmadığı gibi.

"Long Island'da varlıklı bir evde büyüdüm; babam borsada çok marifetliydi. Dindar bir evdi ve ben ebeveynlerime ilahiyat fakültesine gitmek istediğimi söylediğim zaman kimse burun kıvırmadı, aile işini sürdürmem gerektiğini söylemedi. Tersine, sevinmişlerdi. Özellikle de annem. Sanırım, çoğu anne, oğulları ilahi bir görev seçerse mutlu olur.

"Kuzey New York'taki ilahiyat fakültesine gittim, bundan sonra da Idaho'daki bir kiliseye yardımcı rahip olarak atandım. Hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Presbiteryenler yoksulluk yemini etmezler, ama zaten ebeveynlerim benim yoksulluk çekmeyeceğimin garantisiydiler. Annemi kaybettikten beş yıl sonra babam da vefat etti ve bana çoğu hisse senetleri ve tahvillerden oluşan büyük bir servet kaldı. O günden bu yana bunun küçük bir kısmını nakde çevirdim. Emeklilik günlerim için bir ödenek olarak ayırmadım, buna ihtiyacım yoktu. Bunu emeklilik için değil bir arzum için kullanmak istiyorum. Manhattan'da bir kiralık kasada; sana önerdiğim nakit de bu işte, Nora. Belki iki yüz kırk bini bulabilir, ama şurada burada kalmış birkaç doların hesabını yapacak değiliz, ne dersin?

"Tekrar Brooklyn'e ve bu kiliseme dönene kadar birkaç yıl ülkenin çeşitli yerlerinde dolaştım. Beş yıl yardımcılıktan sonra kıdemli rahip oldum. İki bin altı yılına kadar adıma leke gelmeden hizmet verdim. Bunu ne gururla ne de utançla söylüyorum, ama hayatım sıradan bir hizmet vermekle geçti. Hem uzak ülkelerdeki hem de cemaatimdeki yoksullara yardım etmek için kilisemi yönlendirdim. Adsız Alkolikler merkezini açmak benim fikrimdi ve bu merkez yüzlerce bağımlıya ve alkoliğe yardımcı oldu. Hastalara yardım ettim, ölüleri gömdüm. Daha neşeli bir görev olarak binlerce nikâh kıydım ve pek çok gencin parasızlık yüzünden gidemeyecekleri üniversitelere gitmelerini sağlayacak bir burs kampanyası başlattım. Bizim burs sağladığımız kızlardan biri 1999'da Ulusal Kitap Ödülü'nü kazandı.

"Tek bir pişmanlığım var: Hayatım boyunca cemaatimi işlememeleri için uyardığım günahlardan hiçbirini ömrüm boyunca işlemedim. Şehvet düşkünü bir erkek değilim ve hiç evlenmediğim için zina yapmaya fırsatım bile olmadı. Tabiat olarak boğazına düşkün biri değilim ve her ne kadar güzel şeylerden hoşlansam da hiçbir zaman açgözlü veya hırslı olmadım. Babam bana on beş milyon dolar bırakmışken, neden öyle olayım ki? Çok çalıştım, öfkeme hep hâkim oldum, kimseye gıpta etmedim –belki Rahibe Teresa hariç– ve sahip olduklarımdan veya konumumdan dolayı hiç gururlanmadım.

"Günahsız olduğumu iddia etmiyorum. Kesinlikle. Eylemde veya sözde hiç günah işlemedim diyenler (belki birkaç kişi vardır) akıllarından günah geçmediğini pek söyleyemezler, değil mi? Kilise her türlü gediği doldurur. İnsanlara cenneti gösteririz, sonra da bizim yardımımız olmadan asla oraya erişemeyeceklerine inandırırız... Çünkü hiç kimse günahsız değildir ve günahın bedeli de ölümdür.

"Sanırım bu sözlerim beni inançsızmışım gibi gösteriyor, ama benim gibi yetiştirilmiş bir insan için inançsızlık, havada uçmak kadar imkânsız bir şey. Ama bu pazarlığın aldatıcı özelliğini ve inananların vaat edilen getirileri garantiye almak için

başvurdukları psikolojik hileleri de anlayabiliyorum. Papa'nın süslü şapkası ona Tanrı tarafından bahşedilmedi, dinî şantaj parası ödeyen kadınlar ve erkekler tarafından verildi.

"Kıpırdandığını görebiliyorum, bu yüzden sadede geleceğim. Ölmeden önce önemli bir günah işlemek istiyorum. Düşüncede veya sözde değil, eylemde bir günah. Bu hep aklımdaydı –felç gelmeden önce de– ama geçici bir çılgınlık diyerek üstünde durmamıştım. Artık geçici olmadığını anlamış bulunuyorum, çünkü son üç yıl içinde aklımdan hiç çıkmadı. Ama tekerlekli iskemleye mahkûm yaşlı bir adamın işleyeceği günah ne kadar büyük olabilir, diye kendime sordum. Büyük olamaz tabii; en azından yakalanmadan... Yakalanmamayı da tercih ederim. Günah ve bağışlanma gibi çok ciddi meseleler insanla Tanrı arasında kalmalıdır.

"Kocanın kitabı ve para sıkıntılarınız hakkında anlattıklarını dinlerken aklıma geldi; vekaleten günah işleyebilirim. Dahası, seni suç ortağım yaparak günah katsayımı ikiye katlayabilirim."

Nora'nın ağzı kurumuştu. "Suç işlemeye inanırım, Winnie, ama günaha inanmam."

Rahip gülümsedi. Sevecen bir gülümsemeydi. Ama sevimsizdi de: koyun dudakları, kurt dişleri. "Tamam. Ama günah sana inanıyor."

"Böyle düşündüğünüzü anlıyorum... o halde neden? *Sapıkça* bir şey mi?"

Yaşlı adamın gülümsemesi genişledi. "Evet! İşte o yüzden! Doğama tamamen aykırı bir şey yapmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Eylem için bağışlanmaya ihtiyaç duymak. Günahı ikiye katlayan nedir, biliyor musun Nora?"

"Hayır. Kiliseye gitmem."

"Günahı ikiye katlayan şey, kendine, *Bunu yapacağım, çünkü yaptıktan sonra bağışlanmak için dua edebileceğimi biliyorum,* demektir. Pastanı alıp kendine bunu yiyebileceğini söylemektir. Bu denli günaha batmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum.

Kenarından köşesinden geçmek istemiyorum; balıklama dalmak istiyorum."

"Ve beni de sürüklemek istiyorsunuz!" dedi Nora kızarak.

"Ama sen günaha inanmıyorsun ki, Nora. Az önce söyledin. Senden tek istediğim biraz ellerini kirletmen. Ve her ne kadar az ihtimalle de olsa, tutuklanmayı göze alman. Bunun karşılığında sana iki yüz bin dolar vereceğim. İki yüz bin dolardan da *fazla*."

Sanki çok soğuk bir havada uzun süren bir yürüyüşten dönmüş gibi Nora'nın yüzü ve elleri uyuşmuştu. Böyle bir şey yapacak değildi tabii. Yapacağı şey evden dışarıya çıkıp biraz temiz hava almaktı. İşi bırakmayacaktı; hiç değilse hemen bırakmayacaktı, çünkü bu işe ihtiyacı vardı, ama dışarıya çıkacaktı. Ve Winnie işyerini terk etti diye onu kovacak olursa, varsın kovsundu. Teklifi çekici bulduğunu itiraf edecek değildi, ama merak etmiyor muydu? Evet, bu kadarını itiraf edebilirdi.

"Benden yapmamı istediğiniz şey nedir?"

Chad bir sigara daha yaktı. Nora parmağıyla işaret etti. "Ondan bir nefes de bana versene."

"Norrie, sen sigarayı bırakalı beş..."

"Bana bir fırt ver, dedim."

Chad sigarasını ona uzattı. Nora derin bir nefes çekti, dumanı öksürerek çıkardı. Sonra da kocasına anlattı.

O gece sabahın erken saatlerine kadar Nora'nın gözüne uyku girmedi; kocasının uyuduğuna emindi, neden uyumasındı ki? Karar verilmişti. Winston'a "hayır" diyecek ve bir daha bu konuyu açmamasını söyleyecekti. Karar verildikten sonra uyumak kolaydı.

Buna rağmen, kocası ona dönüp de, "Bunu düşünmeden edemiyorum," dediğinde pek şaşırmadı.

Nora da düşünmeden edemiyordu. "Yapardım, biliyorsun. İkimiz için. Eğer..."

Şimdi yüz yüzeydiler, aralarında birkaç santim vardı. Birbirlerinin soluklarını koklayacak kadar yakındılar. Sabahın ikisiydi.

Tam kirli anlaşmalar yapma saati, diye geçirdi içinden Nora.

"Eğer?"

"Eğer bunun hayatımızı lekeleyeceğini düşünmeseydim. Bazı lekeler temizlenmez."

"Tartışmaya açık bir konu değil. Hayır. Kararımızı verdik. Sen Sarah Palin rolü oynayıp, o çıkışı olmayan yolu gösterdiği için teşekkür edecek ve *Sağ ol, almayayım,* diyeceksin. Bu tuhaf bağış fikri olmadan da kitabı bitirecek bir yol bulurum."

"Ne zaman? Bir sonraki ücretsiz izin zamanında mı? Pek sanmıyorum."

"Karar verildi. Winston kaçık bir yaşlı adam. Nokta." Chad yana kayıp ondan uzaklaştı.

Sessizlik çöktü. Üst katta Bayan Reston –uykusuzluk hastası– volta atıyordu. Uzaklardan gelen bir siren sesi duyuldu.

Chad tekrar konuşana kadar on beş dakika geçti ve dijital saat artık 02.17'yi gösteriyordu. "Ayrıca, o para için ona güvenmek zorundayız ve hayattaki tek arzusu bir günah işlemek olan bir adama güvenilmez."

"Ama ben ona *güveniyorum,*" dedi Nora. "Asıl kendime güvenmiyorum. Hadi uyu, Chad. Konu kapanmıştır."

"Haklısın," dedi Chad. "Anlaşıldı."

Nora, "Yapılabilir," dediğinde saat 02.26 olmuştu. "Bu kadarına eminim. Saç rengimi değiştirebilirim. Bir şapka giyerim. Tabii, koyu camlı bir gözlük. Ki bu da, işin güneşli bir günde yapılmasını gerektirir. Ve bir kaçış yolu olmalı."

"Ciddi olarak..."

"*Bilmiyorum*! İki yüz bin *dolar*! O kadar parayı kazanmak için yaklaşık üç yıl çalışmam gerekir. Vergi dairesi ve bankalar didikledikten sonra geriye neredeyse hiçbir şey kalmaz. Nasıl olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Nora bir süre konuşmadan, üstünde Bayan Reston'un volta attığı tavana baktı.

"Ve *sigorta!*" diye patladı Nora. "Sigorta için ne kadar paramız olduğunu biliyor musun? Hiç yok!"

"Sigortamız var."

"Pekâlâ, ama yok gibi bir şey. Ya sana bir otomobil çarpsa? Ya benim yumurtalığımda bir kist çıksa?"

"Sigortamız bunları kapsıyor."

"Hep böyle derler, ama sigorta şirketlerinin ne dalavereler çevirdiğini de herkes bilir. Bu parayla kendimizi garantiye alabiliriz. Düşünüp durduğum şey bu işte. *Kendimizi... garantiye... alabiliriz!*"

"İki yüz bin dolar benim kitaptan umduğum geliri önemsiz kılıyor. O halde neden zahmet edeyim ki?"

"Çünkü bu bir kerelik bir iş olacak. Ve o kitap *temiz* olacak."

"*Temiz mi*? Sence bu para kitabı temiz mi yapacak?" Chad bir kere daha dönüp karısına yaklaştı. Bir yanıyla sertleşmişti; o halde belki bu işin bir yanı seksle ilgiliydi. En azından pazarlığın onlara düşen yanı.

"Winnie'yle olduğu gibi başka bir iş bulabilecek miyim sanıyorsun?" Nora kızmıştı, ama kocasına mı, kendisine mi kestiremiyordu. Umurunda da değildi zaten. "Aralık ayında otuz altı yaşında olacağım. Doğum günümde beni akşam yemeğine götüreceksin ve bir hafta sonra gerçek hediyemi alacağım: otomobil kredisinin son taksitinin geciktiği ihbarı."

"Bunun için beni mi suçlu..."

"*Hayır*. Bizi ve bizim gibileri böyle süründüren sistemi bile suçlamıyorum. Suçlamakla hiçbir yere varılamaz. Winnie'ye de gerçeği söyledim: Ben günaha inanmam. Ama hapse girmek de istemiyorum." Nora gözlerinin dolduğunu hissetti. "Kimsenin canını yakmak da istemiyorum. Özellikle de..."

"Kimsenin canını yakmayacaksın."

Chad arkasına dönmek üzereyken Nora omzunu tuttu.

"Eğer bu işi yaparsak –yaparsam– sonra bunun hakkında hiç konuşmamalıyız. Bir kere bile."

"Evet."

Nora kocasına doğru uzandı. Evliliklerde anlaşmaları bağlamak için el sıkışmaktan fazlası gerekirdi. İkisi de bunu biliyordu.

Saat 02.58'de Chad uykuya dalmak üzereyken Nora, "Video kamerası olan birini tanıyor musun?" dedi. "Çünkü Winnie bunu..."

"Evet," dedi Chad. "Charlie Green."

Bunu sessizlik izledi. Sadece üst katta Bayan Reston'un gidip gelen ayak sesleri vardı. Nora'nın gözlerinin önüne bir sahne geldi – belki de rüyaydı: Bayan Reston pijamasının beline bir adım ölçer takmış, gündoğumuna kadar olan kilometrelerce yolu sabırla yürüyordu.

Nora uykuya daldı.

Ertesi gün Winnie'nin çalışma odasında.

"Ee?" dedi Winnie.

Annesi hiç kiliseye gitmezdi, ama Nora her yaz, Tatil İncil'i Okulu'na devam etmiş ve çok memnun kalmıştı. Oyunlar oynanır, şarkılar söylenirdi ve hikâyeler anlatılırdı. Şimdi o hikâyelerden biri aklına geldi. Yıllardan beri bunu hiç düşünmemişti.

"Parayı almak için o... şahsı gerçekten yaralamak istemiyorum," dedi Nora. "Bunu açıkça belirtmiş olayım."

"Hayır, ama biraz kan aktığını görmek isterim. Ben de *bunu* açıkça belirtmiş olayım. Yumruğunu kullanmanı istiyorum, ama dudağının veya burnunun biraz kanaması yeterli olur."

Tatil İncil'i Okulu'ndaki hikâyelerden birinde, öğretmen tahtaya bir dağ resmi çizdi. Sonra da İsa ve boynuzları olan bir adam ekledi. Öğretmen, şeytanın İsa'yı bir dağın tepesine çıkardığını ve ona dünyanın bütün şehirlerini gösterdiğini anlattı. *Bu şehirlerdeki her şeyi alabilirsin,* demişti şeytan. Her hazineyi. *Yapacağın tek şey diz çöküp bana tapınman.* Ama İsa diz çökecek adam değildi. *Sen diz çök, Şeytan,* dedi.

"Ee?" diye sordu Winnie bir daha.

"Günah," dedi Nora. "Düşündüğün şey bu."

"Sırf günah olsun diye günah işlemek. Düşünülerek hazırlanmış ve uygulanmış. Bu fikri sen de heyecan verici buluyor musun?"

"Hayır," dedi Nora kasvetli kitap raflarına bakarak.

Winnie bir süre bekledikten sonra üçüncü kez sordu. "Ee?"

"Yakalanırsam, yine de parayı alacak mıyım?"

"Anlaşmamızın kendi payına düşen kısmını yaparsan –ve tabii beni işe bulaştırmazsan– kesinlikle alacaksın. Ve yakalansan bile en kötü ihtimalle şartlı tahliye edilirsin."

"Artı, mahkeme kararıyla psikiyatrik değerlendirmeye tabi tutulurum," dedi Nora. "Ki, sırf bunu düşündüğüm için bile bu gerekir."

"Bu şekilde devam ederseniz," dedi Winnie, "en hafifinden bir evlilik danışmanına ihtiyacınız olacak. Rahiplik günlerimde birçok çifte danışmanlık yaptım. Her zaman olmasa da, çoğu zaman sorunlarının temeli para kaygılarıydı."

"Tecrübelerinizi aktardığınız için teşekkür ederim, Winnie."

Winnie buna karşılık vermedi.

"Siz delisiniz."

Winnie buna da karşılık vermedi.

Nora bir süre daha kitaplara baktı. Çoğu din konuluydu. Sonunda gözlerini yaşlı adama çevirdi. "Bunu yaparsam ve bana kazık atarsan, seni pişman ederim."

Winnie onun bu tarz konuşmasına tepki göstermedi. "Sözümü tutacağım. Bundan kuşkun olmasın."

"Artık neredeyse kusursuz konuşuyorsun. Yorgun olmadığın zamanlarda pelteklik kalmıyor."

Winnie omuz silkti. "Benimle geçirdiğin zaman senin kulaklarını eğitmiş. Yeni bir lisan öğrenmek gibiydi herhalde."

Nora tekrar kitaplara baktı. Birinin adı *İyi ve Kötü Sorunu*, diğerininki *Ahlakın Temeli*'ydi. Bu kalınca bir kitaptı. Koridordaki eski duvar saati hiç durmadan tıklıyordu. Bir süre sonra Winnie bir kez daha, "Ee?" dedi.

"Sırf bana böyle bir teklif getirmen bile yeterince günah sayılmaz mı? İkimizi de kışkırtıyorsun ve ikimiz de şeytana uymayı ciddi ciddi düşünüyoruz. Bu kadarı yeterli değil mi?"

"Bu sadece sözde ve düşüncede günah. Benim merakımı tatmin etmez."

Duvar saati tıklamayı sürdürdü. Nora onun yüzüne bakmadan, "Bir daha *'ee?'* dersen, çıkıp giderim."

Winnie *Ee?* veya başka bir şey demedi. Nora kucağında kavuşturduğu ellerine baktı. En afallatıcı şey: Nora bir yanıyla hâlâ merak içindeydi. Winnie'nin ne istediğiyle ilgili değil, bu zaten belli olmuştu, ama kendisinin ne istediğini merak ediyordu.

Neden sonra başını kaldırıp cevabını verdi.

"Harika," dedi Winnie.

Karar verildikten sonra ikisi de o eylemi düşünerek canlarını sıkmadılar. Queens semtindeki Forest Park'ı seçtiler. Chad arkadaşı Charlie Green'in video kamerasını aldı ve kullanmasını öğrendi. Önceden iki kez parka gittiler (neredeyse bomboş olduğu yağmurlu günlerde) ve Chad karar verdikleri alanın filmini çekti. Bu dönemde sık sık seks yaptılar – gergin ve sakardılar, tıpkı bir otomobilin arka koltuğunda sevişen ergenler gibiydiler, ama zevkliydi. Ve şehvetliydi. Nora başka şeylere olan iştahının azaldığını görüyordu. Anlaşma yaptıkları günle pazarlıkta kendi üstüne düşeni yaptığı gün arasında tam beş kilo verdi. Chad ona yine üniversite öğrencisi gibi göründüğünü söyledi.

Ekim başlarında güneşli bir günde Chad eski Ford'unu Jewel Caddesi'nde park etti. Nora yanında oturuyordu; omuzlarına kadar saldığı saçları kızıla boyanmış, üstünde ona hiç yakışmayan uzun bir eteklikle, kahverengi çirkin bir gömlek vardı. Güneş gözlüğü ve bir beyzbol kepi de takmıştı. Yeterince sakin görünüyordu, ama Chad uzanıp ona dokununca ürküp çekildi.

"Nora, hadi..."

"Taksi paran var mı?"

"Evet."

"Video kamerayı koyacağın torba?"

"Var, tabii."

"O halde arabanın anahtarlarını ver. Evde buluşuruz."

"Otomobil kullanabileceğine emin misin? Çünkü böyle bir şeyin ardından..."

"Merak etme. Anahtarları ver. Burada on beş dakika bekle. Bir terslik olursa... bir terslik olduğunu hissetsem bile... dönerim. Eğer dönmemişsem, daha önce seçtiğimiz yere git. Bunu hatırlayacak mısın?"

"Tabii."

Nora gülümsedi – en azından dişleri ve gamzeleri görünecek kadar. "İşte takım ruhu," dedikten sonra otomobilden çıktı.

Deli edecek kadar uzun bir on beş dakikaydı, ama Chad sonuna kadar bekledi. Başlarında midye kabuğu gibi kasklarıyla çocuklar bisikletleriyle vızır vızır geçmekteydiler. Çoğunun elinde alışveriş torbaları olan kadınlar genellikle çiftler halinde yürüyorlardı. Chad yaşlı bir kadının büyük bir çaba göstererek caddenin karşısına geçişini izledi ve bir an onu Bayan Reston sandı, ama kadın yakına gelince o olmadığını anladı. Bu kadın Bayan Reston'dan çok daha yaşlıydı.

On beş dakika neredeyse dolmak üzereyken Chad'ın aklına mantıklı bir fikir geldi: Buradan çekip giderek bu işe bir son verebilirdi. Nora bakıp onu görmeyecekti. Brooklyn'e dönmek için taksiye binen o olacaktı. Ve eve geldiğinde de Chad'a teşekkür edecek, *Beni kendimden kurtardın*, diyecekti.

Peki sonra? Bir ay boşta kalacaktı. Yedek öğretmenlik olmayacaktı. Kitabı bitirmek için elde avuçta ne varsa hepsini kullanacaktı.

Ama bunu yapmak yerine arabadan çıkıp, elinde Charlie Green'in video kamerasıyla parka doğru yürüdü. Daha sonra bunu içine koyacağı kâğıt torba, rüzgârlığının cebine tıkıştırılmıştı. Kameranın yeşil ışığı yanıyor mu, diye üç kere kontrol etti.

Her iş bittikten sonra kamerayı açmadığını anlamak ne korkunç olurdu. Ya da mercek kapağını kaldırmadığını anlamak...

Bunu da bir daha kontrol etti.

Nora parktaki bir bankta oturuyordu. Chad'ı görünce saçını yüzünün sol tarafına doğru itti. İşaret buydu. Eylem başlıyordu.

Nora'nın arkasında bir oyun parkı vardı – salıncaklar, kaydıraklar, atlıkarıncalar ve buna benzer şeylerle doluydu. Günün bu saatinde parkta oynayan sadece birkaç çocuk vardı. Anneleri parkın karşı tarafında grup halinde oturmuşlar, sohbet edip, gülüyorlar, çocuklara pek dikkat etmiyorlardı.

Nora banktan kalktı.

Chad içinden, iki yüz bin dolar, diyerek kamerayı gözüne yaklaştırdı. Artık eylem başladığı için sakinleşmişti.

Profesyonelce bir çekim yaptı.

II

Apartmanlarına döndüğünde Chad merdivenleri hızla çıktı. Nora'nın evde olmadığına emindi. Nora'nın koşarak oradan uzaklaştığını, annelerin ona doğru dürüst bakmadıklarını görmüştü; hepsi Nora'nın seçtiği çocuğun –dört yaşında bir oğlan– başına üşüşmüşlerdi. Fakat yine de Nora'nın evde olmadığına, birazdan bir telefon gelip, ona karısının polis karakolunda olduğunu söyleyeceklerine emindi. Nora karakolda çözülmüş, polislere Chad'ın da oynadığı rol dahil her şeyi anlatmıştı; en kötüsü, Winnie'nin rolünü de anlattığı için beş para alamayacaklardı.

Chad'in elleri o kadar şiddetli titriyordu ki, bir türlü anahtarı kilide sokamadı. İçinde video kamera olan kâğıt torbayı yere bırakıp, sağ elini sabit tutabilmek için sol elini kullanmayı düşündüğü anda kapı açılıverdi.

Nora paçaları kesik blucinini ve kolsuz tişörtünü giymişti; uzun etekliği ve bol gömleğinin altında bunlar vardı. Plana göre otomobile biner binmez daha hareket etmeden bu değişikliği

yapacaktı. Bunu yıldırım hızıyla yapabileceğini söylemişti ve yanılmamıştı.

Chad onu kollarının arasına alıp öyle sıkı sarıldı ki, Nora'nın canını yaktı; pek romantik bir sarılış değildi.

Sarılma faslı bittikten sonra Nora, "İçeriye gel, koridorda durma," dedi. Ve kapı dış dünyaya kapanır kapanmaz, "Filme aldın mı?" dedi. "Sakın alamadım deme. Neredeyse yarım saattir buradayım ve gece yarısı Bayan Reston'un yaptığı gibi volta atıp duruyordum; tabii daha hızlı adımlarla... acaba diyordum..."

"Ben de endişe ettim." Chad ateşi çıkmış gibi sıcak alnına düşen saçını itti. "Norrie, korkudan ölecektim."

Nora kâğıt torbayı onun elinden kapıp içine baktı, sonra da kocasına öfkeli bir bakış attı. Güneş gözlüğünü çıkarmıştı. Mavi gözleri ateş saçıyordu. *"Filmi çektiğini söyle bana!"*

"Evet. Yani, öyle sanıyorum. Çekmiş olmalıyım. Daha bakmadım."

Öfkeli bakışın harareti arttı. Chad'ın içinden, *Dikkat et Nora, böyle bakmaya devam edersen gözbebeklerin fırlayacak,* demek geldi.

"Çekmiş olmalısın. Mutlaka. Onca zamandır volta atıp duruyorum, helaya gittim, devamlı kramp giriyor..." Pencereye gidip dışarıya baktı. Chad da onun yanına gitti; kendisinin bilmediği bir şey bildiğinden korkuyordu. Ama dışarıda her zamanki gibi yürümekte olan yayalar vardı.

Nora bir kez daha ona döndü ve bu defa kollarından tuttu. Avuçları buz gibiydi. "Çocuk iyi mi? İyi olduğunu gördün mü?"

"Gayet iyi," dedi Chad.

"Yalan mı söylüyorsun?" Artık bağırmaya başlamıştı. "Sakın yalan söyleme! Çocuk iyi miydi?"

"İyiydi. Anneler yanına gelmeden ayağa kalkmıştı bile. Yırtınırcasına ağlıyordu, ama ben küçükken başıma salıncağın kenarı çarptığında çok daha kötü olmuştum. Beni acil servise götürüp başıma beş dikiş..."

"Ona istediğimden çok daha sert vurdum. Yumruğumu çekeceğimden o kadar korkuyordum ki... Winnie elimi çektiğimi

görürse... parayı vermezdi. Ve adrenalin... Tanrım! İyi ki o çocuğun kafasını koparmadım. Neden bu işi yaptım ki?" Ama Nora ağlamıyordu ve pek de pişman görünmüyordu. Öfke içindeydi. "Neden bana *engel* olmadın?"

"Ben sana..."

"Oğlanın iyi olduğuna emin misin? Gerçekten ayağa kalktığını gördün mü? Çünkü ona gereğinden fazla sert..." Chad'ın yanından ayrılıp duvara gitti ve alnını duvara vurdu. Sonra yine kocasına döndü. "Oyun parkına girdim ve dört yaşındaki bir oğlanın ağzının ortasına bir yumruk indirdim! *Para* için!"

"Galiba bu sahne videoda olacak," dedi Chad. "Yani çocuğun yerden kalkışı. Sen de göreceksin."

"Televizyonda göstersene! Görmek istiyorum!"

Chad, arkadaşı Charlie'nin verdiği bağlantı kablosunu televizyona taktı. Sonra biraz uğraştıktan sonra video bandı televizyonda oynattı. Gerçekten de, kamerayı kapatıp oradan uzaklaşmadan önce oğlanın ayağa kalkışını çekmişti. Çocuk afallamış görünüyor ve tabii ki ağlıyordu, ama bunun dışında iyiydi. Dudağı adamakıllı kanıyor, burnundan da az bir miktar kan akıyordu. Chad, herhalde yere düşünce burnunu da çarpmıştır, diye düşündü.

Herhangi bir oyun parkı kazasından daha kötü değil, diye geçirdi içinden. *Her gün bunun gibi binlercesi oluyor.*

"Gördün mü?" dedi karısına. "Oğlan gayet..."

"Bir daha oynat."

Chad bir daha oynattı. Ardından Nora üçüncü, dördüncü, beşinci defa oynatmasını istediğinde onu geri çevirmedi. Bu sırada Chad artık Nora'nın çocuğun ayağa kalkışını seyretmediğini fark etti. Kendisi de o sahneyi seyretmiyordu. Dikkatleri oğlanın yere devrilişine yönelmişti. Ve yumruğa. Güneş gözlüklü, kızıl saçlı kaçık karının attığı yumruğa. Ardından lastik ayakkabılarında kanat varmış gibi oradan uçarcasına uzaklaşan kadına.

"Galiba dişlerinden birini kırdım," dedi Nora.

Chad omuz silikti. "Diş Perisi çok sevinecek."

Bandı beşinci kez izledikten sonra Nora, "Saçımdaki kızıl rengi çıkarmak istiyorum," dedi. "Bundan nefret ediyorum."

"Tamam."

"Ama önce beni yatak odasına götür. Ve bu konuda da hiç konuşma. Sadece gerekeni yap."

Nora ona daha sert olmasını söyleyip durdu, sanki üstünden atmak istermiş gibi kalçalarını kaldırıyordu. Ama bir türlü orgazm olamadı.

"Vur bana," dedi.

Chad ona vurdu. O da delirmiş gibiydi.

"Daha iyini yapabilirsin. Doğru dürüst *vur* be adam!"

Chad daha sert vurdu. Nora'nın alt dudağı yarıldı. Parmağını kana bulaştırdı. Bunu yaparken de geldi.

"Göster bana," dedi Winnie. Ertesi gündü. Winnie'nin çalışma odasındaydılar.

"Bana parayı göster." Çok meşhur bir replik. Nora bunu nereden hatırladığını çıkaramadı.

"Videoyu gördükten sonra."

Kamera hâlâ kâğıt torba içindeydi. Nora bunu ve kablosunu çıkardı. Çalışma odasında küçük bir televizyon vardı. Nora kabloyu bağladıktan sonra Oynat düğmesine bastı ve ekranda parkın bankında oturan beyzbol şapkalı kadın göründü. Arkasında birkaç çocuk oynamaktaydı. Çocukların da arkasında anneler oturmuş, annelere özgü geyik yapıyorlardı; kıyafetler, görmüş oldukları veya görecekleri filmler, yeni otomobil, tatiller falan...

Kadın banktan kalktı. Video hafif bir sallantıyla zum yaptı. Film biraz titredikten sonra düzeldi.

Tam burada Nora, Beklet düğmesine bastı. Bu Chad'ın fikriydi, o da bunu kabul etmişti. Winnie'ye güveniyordu, ama bunun da bir sınırı vardı.

"Parayı görmek istiyorum."

Winnie üstündeki yeleğin cebinden bir anahtar çıkardı. Bununla masasının orta çekmecesini açmak için anahtarı sol eline aldı. Kısmen felçli olan sağ eliyle bunu yapamıyordu.

Nora'nın hayal ettiği gibi bir zarf değildi. Orta büyüklükteki bir Federal Express kargo kutusuydu. Nora içine bakınca, lastik bantlarla bağlanmış yüzlüklerden oluşan tomarlar gördü.

"Biraz fazlasıyla hepsi burada," dedi Winnie.

"Pekâlâ. Satın aldığın şeyi seyret. Yapacağın tek şey Oynat düğmesine basmak. Ben mutfakta olacağım."

"Benimle beraber seyretmek istemiyor musun?"

"Hayır."

"Nora? Galiba sen de küçük bir kazaya uğramışsın." Winnie parmağıyla hâlâ aşağıya doğru kıvrık olan dudağının köşesine dokundu.

Nora onun yüzünü koyuna mı benzetmişti? Ne budalaca bir benzetmeydi. Nasıl olmuş da görememişti? Bu yüz kurt yüzü de sayılmazdı. Arada bir şeydi. Belki bir köpek olabilir. İnsanı ısırıp hemen kaçan köpeklerden.

"Kapıya çarptım," dedi.

"Anlıyorum."

"Pekâlâ, birlikte seyredelim," dedi Nora oturarak. Oynat düğmesine kendisi bastı.

Bandı hiç konuşmadan iki kere seyrettiler. Süresi yaklaşık otuz saniyeydi. Her saniyesi altı bin altı yüz dolara geliyordu. Nora bu hesabı Chad'la birlikte seyrettikleri sırada yapmıştı.

İkinci gösterimden sonra Nora, Durdur düğmesine bastı. Yaşlı adama küçük kasetin nasıl çıkarılacağını gösterdi. "Bu kaset senin. Kamerayı kocamın ödünç aldığı arkadaşına iade edeceğiz."

"Anlıyorum." Winnie'nin gözleri parlıyordu. Parasının karşılığını almış gibi bir görünümü vardı. İstediği şeyi. "İleride tekrar seyretmek için Bayan Granger'den bana bir kamera almasını isteyeceğim. Ya da belki bu işi sen yapabilirsin."

"Ben yapamam. İşimiz bitti."

"Ah." Winnie şaşırmamış gibiydi. "Pekâlâ. Ama... izin verirsen bir tavsiyede bulunayım... Başka bir iş bulmak isteyebilirsin. O para ne kadar hızla erir, tahmin edemezsin. Senin iyiliğini düşünüyorum, hayatım."

"Eminim." Nora kabloyu çıkarıp kamerayla birlikte kâğıt torbaya koydu.

"Ve yerinizde olsam Vermont'a hemen taşınmazdım."

"Tavsiyene ihtiyacım yok. Kendimi kirlenmiş hissediyorum ve bunun nedeni de sensin."

"Sanırım, benim. Ama yakalanmayacaksın ve hiç kimse bilmeyecek." Ağzının sağ tarafı aşağıya sarkmış, sol tarafı kalkmış gibi oldu; gülümseme gibi bir şeydi. Sonunda gaga gibi bir burnun altında yılan gibi bir S ortaya çıkmıştı. O gün Winnie'nin konuşması da çok netti. Nora daha sonra bunu hatırlayıp üstünde düşünecekti. Sanki adamın günah dediği şey sonuçta bir terapi olmuştu. "Ve Nora... kirli hissetmek her zaman kötü bir şey midir?"

Nora buna ne cevap vereceğini bilemedi, ki herhalde bu da kendi başına bir cevaptı.

"Bunu soruyorum," dedi Winnie, "çünkü ikinci defa oynatırken ben video yerine seni seyrettim."

Nora içinde kamera olan torbayı aldığı gibi kapıya doğru yürüdü. "Sana güzel bir hayat dilerim, Winnie. Bundan sonra tutacağın hemşirenin yanı sıra mutlaka gerçek bir terapist de almalısın. Babanın bıraktığı para ikisine de yeter. Ve o video bandı da iyi muhafaza et. İkimizin de emniyeti için."

"Filmde hiç tanınmıyorsun, hayatım. Hem tanınsaydın, ne olabilirdi ki?" Winnie omuz silkti. "Ne de olsa bir tecavüz veya cinayeti göstermiyor."

Nora kapı eşiğinde durdu; bir an önce gitmek istiyordu, ama bir yandan da merak ediyordu. Merakı hâlâ giderilmemişti.

"Winnie, Tanrı'na bu olayın hesabını nasıl vereceksin? Dualar ederek bağışlanman ne kadar sürer?"

Winnie kıkırdadı. "Simon Peter gibi büyük bir günahkâr sonunda Katolik Kilisesi'ni bulabildiyse, sanırım benim için de sorun olmaz."

"Evet, ama Simon Peter'in soğuk kış gecelerinde seyredeceği bir videosu var mıydı?"

Nihayet bu Winnie'yi susturdu ve tekrar konuşacak hale gelemeden Nora evden çıktı. Küçük bir zaferdi, ama buna dört elle sarıldı.

Bir hafta sonra Winnie onu evinden aradı ve işe dönerse sevineceğini söyledi. Hiç değilse Chad'la birlikte Vermont'a gidene kadar. Henüz onun yerine kimseyi tutmamıştı ve eğer Nora fikrini değiştirirse, kimseyi tutmayacaktı.

"Seni özlüyorum, *Nora*."

Nora bir şey söylemedi.

Winnie'nin sesi alçaldı. "Bandı bir kere daha seyrederdik. Bunu istemez misin?" Hiç değilse bir kere daha bunu seyretmek istemez misin?"

"Hayır," dedi Nora ve telefonu kapadı. Çay yapmak üzere mutfağa yöneldi, ama birden bayılacakmış gibi hissetti. Oturma odasının köşesinde oturup başını dizlerine dayadı. Baygınlık hissinin geçmesi için bekledi. Bir süre sonra geçti.

Bayan Reston'un bakıcısı olarak çalışmaya başladı. Haftada sadece yirmi saatti ve ücreti de Winston'dan aldığından çok daha azdı, fakat artık para önemli değildi ve işyerine ulaşımı çok kolaydı: Bir kat merdiven çıkıyordu. Hepsinden iyisi, şeker hastası ve kalp sorunları olan Bayan Reston yarım akıllı, tatlı bir kadındı. Yine de bazı zamanlar –özellikle de ölmüş kocası hakkında sonu gelmeyen monologları sırasında– Nora uzanıp ona bir tokat atmamak için kendini zor tutuyordu.

Chad yedek öğretmen listesinden adını çıkarmadı, fakat daha az ders saati alıyordu. Her hafta sonu altı saatini *Hayvanlarla Yaşamak* kitabına ayırıyor, yazdığı sayfalar arttıkça artıyordu.

Arada bir kendine soruyordu: Acaba hafta sonları yazdığı sayfalar, video kameralı gün öncesi yazdıkları kadar iyi ve canlı mıydı? Sonra da bunun sadece aklının bir köşesine takılmış, eski ve yanlış bir cezalandırma düşüncesi olduğuna karar veriyordu. Tıpkı insanın arka dişine yapışıp kalan bir fıstık parçası gibiydi.

Parktaki olaydan on iki gün sonra evlerinin kapısı çalındı. Nora kapıyı açınca karşısında bir polis memuru gördü.

"Evet, memur bey?"

"Siz Nora Callahan mısınız?"

Nora sakin bir şekilde düşündü. *Her şeyi itiraf edeceğim. Sonra da yetkililer bana her ne yapacaklarsa yaptıktan sonra o oğlanın annesine gidip, "Bana bir tane çak, anne," diyeceğim. "İkimize de iyilik yapmış olursun."*

"Evet, Bayan Callahan benim."

"Hanfendi, buraya Walt Whitman Brooklyn Halk Kütüphanesi'nin isteği üzerine geldim. Kütüphaneye ait iade süresi iki ay gecikmiş dört kitabınız varmış. Bir tanesi de değerli bir kitap. Galiba bir sanat kitabıymış. Piyasada bulunmuyormuş."

Nora bir an ağzı açık bakakaldıktan sonra bir kahkaha attı. "Siz *kütüphane* polisi misiniz?"

Adam ciddi görünmeye çalıştıysa da, o da gülmeye başladı. "Galiba bugünlük öyleyim. O kitaplar sizde mi?"

"Evet. İade etmeyi unutmuşum. Kütüphaneye kadar bana eşlik edebilir misiniz, Memur..." Adamın isim rozetine baktı. "...Abromowitz?"

"Seve seve. Çek defterinizi de almayı unutmayın."

"Belki Visa kartımı kabul ederler."

Adam gülümsedi. "Herhalde ederler."

O gece yatakta.

"Vur bana!" Nora'nın aklında sanki sevişmek değil de korkunç bir oyun oynamak varmış gibiydi.

"Hayır."

Bu defa Nora onun üstündeydi, bu da eğilip Chad'a vurmasını kolaylaştırıyordu. Avucunun Chad'ın yanağında çıkardığı ses havalı tabanca patlamasına benzedi.

"Vur bana, dedim! Vur bana..."

Chad hiç düşünmeden ona bir tokatla karşılık verdi. Nora ağlamaya başladı, ama altında yatan Chad sertleşmeye başlamıştı.

"Şimdi beni yap."

Chad onu yaptı. Dışarıda birinin otomobil alarmı ötmeye başladı.

Vermont'a ocak ayında gittiler. Tren yolculuğu çok keyifli geçti, bir kartpostal resmi gibiydi. Montpelier'in otuz kilometre dışında, ikisinin de beğendiği bir ev buldular. O güne kadar sadece üç eve bakmışlardı.

Emlakçının adı Jody Enders'ti. Çok hoş bir kadındı, ama ikide bir Nora'nın sağ gözüne bakıyordu. Nora mahcup bir gülümsemeyle, "Taksiye binerken buzda kayıp düştüm," dedi. "Beni geçen hafta görecektiniz. Koca şiddeti ilanlarındaki resimlere benziyordum."

"Hiç belli olmuyor," dedi Jody Enders. Sonra da çekinerek, "Çok güzelsiniz," diye ekledi.

Chad kolunu Nora'nın omzuna attı. "Ben de öyle düşünüyorum."

"Siz ne iş yaparsınız, Bay Callahan?"

"Yazarım," dedi Chad.

Ev için kaparo verdiler. Kredi sözleşmesinde Nora, EV SAHİBİ ÖDEYECEK hanesini işaretledi. AYRINTILAR kısmınaysa sadece *birikim* yazdı.

Şubat ayında bir gün, taşınma hazırlıkları içindelerken Chad, Angelika'da bir film seyretmek ve ajansıyla akşam yemeği yemek için Manhattan'a gitti. Polis memuru Abromowitz, Nora'ya kartını vermişti. Nora onu aradı. Adam eve geldi ve neredeyse bomboş olan yatak odasında düzüştüler. İyiydi, ama Nora ona

vurması için adamı ikna edebilseydi daha da iyi olacaktı. İstedi de; ama adam reddetti.

"Nasıl kaçık bir kadınsın sen?" diye sordu Abromowitz, yarı şaka yarı ciddi bır ifadeyle.

"Bilmiyorum," dedi Nora. "Hâlâ öğrenme aşamasındayım."

29 Şubat günü taşınmayı planlamışlardı. Bir gün önce -normal bir yılda ayın son günü olacak bir günde- telefon çaldı. Arayan, Rahip Winston'un hizmetlisi Bayan Granger'di. Nora kadının alçak sesle konuşmasını işittiği anda neden aradığını anladı ve ilk aklına gelen şey, *Video bandı ne yaptın, alçak herif?* oldu.

"Ölüm ilanında böbrek yetmezliği yazılacak," dedi Bayan Granger bir ölüm haberi veren ses tonuyla, "ama banyosundaydım. İlaç şişelerinin hepsi ortalıktaydı ve hapların çoğu yoktu. Sanırım intihar etti."

"Sanmıyorum," dedi Nora. En sakin, kendinden emin hemşire havasıyla konuşuyordu. "Muhtemelen aklı karışmış, kaç hap almış olduğunu şaşırmıştır. Belki başka bir inme de gelmiş olabilir. Daha hafifinden."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedi Nora ve Bayan Granger'e, evin içinde bir yerde yeni bir video kamera gördün mü, diye sormamak için kendini zor tuttu. Büyük ihtimalle Winnie'nin televizyonuna bağlı halde. Böyle bir soruyu sormak çılgınlıktı tabii, ama az kalsın soracaktı.

"Bu beni rahatlattı," dedi Bayan Granger.

"Güzel."

O gece yatakta. Brooklyn'deki son geceleri.

"Artık endişe etmeyi bırakmalısın," dedi Chad. "Birisi o bandı bulsa dahi, büyük ihtimalle bakmaz bile. Baksalar bile, seninle ilişkilendirmeleri neredeyse imkânsız. Hem zaten o çocuk, olayı çoktan unutmuştur. Annesi de."

"Kaçık bir kadın, oğluna saldırıp kaçarken o anne oradaydı," dedi Nora. "İnan bana, unutmamıştır."

"Pekâlâ," dedi Chad sakin bir sesle. Nora'nın içinden onun hayalarına sıkı bir tekme atmak geçti.

"Gidip etrafı toparlaması için Bayan Granger'e yardım etsem iyi olacak."

Chad ona, *Delirdin mi?* der gibi baktı.

"Belki de benden şüphelensinler istiyorumdur," dedi Nora gülümseyerek. *Kışkırtıcı* olduğuna inandığı bir gülümsemeydi.

Chad ona bir bakış attıktan sonra öbür yanına döndü.

"Böyle yapma, Chad," dedi Nora. "Hadi, Chad."

"Hayır."

"Ne demek, hayır? Neden?"

"Çünkü bunu yaptığımız zaman ne düşündüğünü biliyorum."

Nora ona bir tane patlattı. Tam ensesine gelen sert bir vuruştu. "Bir bok bildiğin yok!"

Chad ona doğru dönüp yumruğunu kaldırdı. "Yapma bunu, Nora."

"Hadi," dedi Nora yüzünü uzatarak. "Vurmak istediğini biliyorum."

Chad az kalsın vuracaktı. Nora onun seğirdiğini gördü. Sonra Chad elini indirip parmaklarını açtı. "Artık böyle olmayacak."

Nora bir şey söylemedi, ama içinden, *Sana öyle geliyor,* dedi.

Nora uyanıktı, dijital saate bakıyordu. Saat 01.41'e kadar, *Bu evlilik sorunlu,* diye düşünmüştü. Sonra saat 01.42 olduğunda bu düşüncesi değişti: *Hayır, öyle değil. Bu evlilik bitmiştir.*

Ama bitmesi yedi ay sonra gerçekleşecekti.

Nora, Rahip George Winston'la olan ilişkisini tamamen aklından çıkarabileceğini hiç ummamıştı, ama yeni evlerini şekillendirmek için (iki bahçe yaptıracaktı; biri çiçek, diğeri sebze yetiştirmek için) gittiğinde bazı günler Winnie'yi hiç düşünmedi-

ği bile oldu. Yataktaki vurma olayı da kesilmişti. Ya da neredeyse kesilmişti.

Derken, nisan ayında bir gün ondan bir kartpostal geldi. Nora şoke oldu. ABD Posta İdaresi zarfı içinde gelmişti, çünkü kartın üstünde yeni adres bilgisi ekleyecek yer kalmamıştı. Kart her yere gitmişti; Brooklyn, Maine, Idaho'daki ve Indiana'daki Montpelier. Chad'la birlikte taşınmadan önce New York'tayken neden eline geçmediğini anlayamıyordu. Winnie'nin ölümünden bir gün öncesinin tarihi vardı. Nora emin olmak için Google'a girip ölüm ilanı tarihine baktı.

Kartta, *Belki de Freud'un haklı olduğu bir şeyler vardır,* yazıyordu. *Nasılsın?*

İyiyim, dedi içinden Nora. *Çok iyiyim.*

Evlerinin mutfağında bir odun sobası vardı. Nora kartpostalı buruşturup sobaya attı, sonra da kibriti çaktı. *Bu kadar işte.*

Chad, son elli sayfasını dokuz gün gibi kısa bir sürede yazdıktan sonra *Hayvanlarla Yaşamak* kitabını temmuzda bitirdi. Ajansına gönderdi. Bunu e-postalar ve telefon görüşmeleri izledi. Chad, temsilcisi Ringling'in çok coşkulu göründüğünü söyledi. Eğer öyleyse, bu coşkusunu telefonda ifade etmiş olmalı, diye düşündü Nora. Görmüş olduğu iki e-postada sadece temkinli bir iyimserlik vardı.

Ağustos ayında Ringling'in isteği üzerine Chad bir bölümü yeniden yazmak zorunda kaldı. Zaten bu bölümden kendisi de pek memnun değildi, bu da çok iyi gitmediğinin bir işaretiydi. Ama bu bölüme takılıp kaldı. Nora farkında bile değildi. Bahçesi onun bütün zamanını alıyordu.

Eylül ayında Chad New York'a, Ringling'in ofisine gitmek için ısrar etti. Adam taslağın gönderildiği yedi yayıneviyle telefon görüşmesi yaparken belki yayıncılar yazarla tanışmak isterler diye orada bulunmak istemişti. Nora, Montpelier'de bir bara gitmeyi, orada bir erkek tavlayıp onu bir motele götürmeyi düşündü, ama sonra vazgeçti. Çok az bir karşılık alacağı şey için

fazla uğraşması gerekiyordu. Bunun yerine bahçesinde çalışmaya devam etti.

İyi ki de öyle yapmıştı. Chad planladığı gibi geceyi New York'ta geçirmeyip o akşam eve döndü. Sarhoştu. Ayrıca mutlu görünmeye çalışıyordu. İyi bir yayıncıyla anlaşıp el sıkışmışlardı. Yayıncının adını söyledi. Nora bu adı daha önce hiç duymamıştı.

"Para ne kadar?" diye sordu Nora.

"Bu önemli değil, yavrum." Dili peltekleşmişti ve sadece sarhoş olduğu zamanlar ona *yavrum* derdi. "Kitabı çok beğendiler ve asıl önemli olan da o." Chad'ın sarhoş olduğu zamanlar, tıpkı Winnie'nin inme geldikten birkaç ay sonrasındaki gibi konuştuğunu fark etti Nora.

"Ne kadar?"

"Kırk bin *dolay*."

Nora bir kahkaha attı. "Herhalde ben o banktan kalkıp oyun parkına gidene kadar o miktarı kazanmıştım. Bandı ilk seyrettiğimizde bunu hesap..."

Nora darbenin gelişini görmediği gibi, tam olarak hissetmedi de. Başında yüksek sesli bir çıtırtı duydu, o kadar. Sonrasında mutfak döşemesinde yatıyor, ağzından nefes alıyordu. Ağzından nefes almak zorundaydı. Chad burnunu kırmıştı.

"Adi sürtük!" dedi Chad ve ağlamaya başladı.

Nora doğruldu. Kendini toparlayana kadar mutfak gözlerinin önünde büyük daireler çizdi. Yerdeki döşemeye kan damlıyordu. Şaşkındı, canı yanıyordu, hem utanç hem de neşe içindeydi.

Bu yumruğu kesinlikle beklemiyordum, diye geçirdi içinden.

"Tabii ya, beni suçlarsın," dedi boğuk bir sesle. "Beni suçla, sonra da o aptal küçük gözlerin kuruyana kadar ağla."

Chad sanki onun ne söylediğini duyamamış gibi –ya da inanamamış gibi– başını o yana eğdi, yumruğunu sıktı, sonra da elini geri çekti.

Nora yüzünü kaldırdı; yamulmuş burnu öne çıkmıştı. Çenesi sakal gibi görünen kanla kaplanmıştı. "Hadi," dedi. "Yarım yamalak yapabildiğin tek şey bu zaten."

"O günden beri kaç erkekle yattın? Söyle bana!"

"Kimseyle yatmadım. Bir düzinesiyle düzüştüm." Yalandı aslında. Sadece o polis memuru ve Chad'in şehir merkezine gittiği gün eve aldığı elektrikçi vardı. "Hadi, vursana."

Chad ona vurmak yerine yumruğunu açtı ve elini indirdi. "O kitap senin yüzünden iyi olmadı." Kafasını toplamak istermiş gibi başını iki yana salladı. "Demek istediğim tam bu değildi, ama sen ne dediğimi anlıyorsun."

"Sarhoşsun."

"Seni terk edip başka bir kitap yazacağım. Daha iyisini."

"Balık kavağa çıkınca."

"Bekle de gör," dedi Chad gözyaşları içinde; okul bahçesinde birinden dayak yemiş bir çocuk gibiydi. "Bekle de gör."

"Sarhoşsun. Git, yat."

"Seni zehirli kaltak!"

Böylece içini boşaltmış bir halde Chad ayaklarını sürüyerek yatak odasına gitti. Bu yürüyüşü felç sonrası Winnie'nin yürümesine benziyordu.

Nora burnuna baktırmak için Acil Servis'e gitmeyi düşündü, ama orada inandırıcı bir hikâye düşünemeyecek kadar yorgundu. Bir *hemşire* olarak, bu konuda inandırıcı bir hikâye olmayacağını bilirdi. Ne kadar iyi rol yapsa da, işin aslını anlarlardı. Acil Servis personeli bu tip olaylara alışkındı.

Burnuna pamuk tıkıp iki Tylenol aldı. Sonra da bahçeye çıkıp, hava kararana kadar yabani otları temizledi. İçeriye döndüğünde Chad yatakta horlamaktaydı. Gömleğini çıkarmıştı, fakat pantolonu hâlâ üstündeydi. Nora onun ne kadar budala göründüğünü düşündü. Ağlayacak gibi olduysa da ağlamadı.

Chad onu terk edip New York'a gitti. Bazen bir e-posta gönderiyor, bazen de Nora ona cevap yazıyordu. Chad kalan paradan kendi payını istemedi; iyi ki istemedi, çünkü zaten Nora'nın ona bu parayı vermeye niyeti yoktu. O para için çok çalışmıştı ve hâlâ da o parayla iş yapıyor, evin borcunu ödemek için bankaya tak-

sitleri yatırıyordu. Chad e-postalarında tekrar yedek öğretmenlik yaptığını, hafta sonlarındaysa kitap yazdığını anlattı. Nora onun yedek öğretmenlik yaptığına inandı, ama yazmayla ilgili kısmına hiç inanmadı. Chad'ın e-postalarında güçsüz, tükenmiş bir hava vardı; iş yazmaya gelince pek bir şeyi kalmamış gibiydi. Zaten Nora onu hep "tek kitaplık" biri olarak görmüştü.

Boşanma işini tek başına halletti. Gerekli her bilgiyi internette buldu. Chad'ın imzalaması gereken belgeler vardı, o da imzaladı. Belgeler geri geldiğinde, ekinde hiçbir not yoktu.

Ertesi yaz –iyi bir yazdı, Nora yerel bir hastanede tam gün kadrolu olarak çalışıyordu ve bahçesi harika olmuştu– bir gün ikinci el kitap satan bir dükkânda raflara bakarken, Winnie'nin çalışma odasında gördüğü bir kitap gözüne çarptı. *Ahlakın Temelleri.* Bir hayli yıpranmış bir haldeydi. Nora bunu iki dolara satın aldı.

Kitabı başından sonuna kadar okuması yaz sonuna ve sonbaharın yarısına kadar sürdü. Sonunda hayal kırıklığına uğradı. Kitapta Nora'nın zaten bilmediği hiçbir şey yoktu.

Jim Sprouse için

Çoğu insan yaşlandıkça "Şimdi sırada ne var?" diye düşünme eğilimindedir; ben de altmışlı yaşlarımın sonunda olduğum için o sınıfa giriyorum. Çoğu kısa hikâyem ve en azından bir romanım (*Diriliş*) bu soruya yaklaşmıştır. Bu konuyla *ilgilendim* diyemem, çünkü bunu demekle bir sonuca varmış gibi olurum ki, kimse böyle bir sonuca varamaz, değil mi? Bugüne dek kimse ölüler diyarından cep telefonuyla bir fotoğraf göndermiş değil. Elbette inanç diye bir şey vardır (yığınla "cennet gerçektir" konulu kitap bulabilirsiniz) ama inanç kelimesi zaten kanıtsız inanmayı tarif eder.

Özetleyecek olursak, sadece iki seçenekle karşı karşıya kalırız. Ya *Bir Şey* vardır ya da *Hiçbir Şey*. Eğer ikinci seçenek doğruysa konu orada kapanır. Eğer birincisi doğruysa, karşımıza yığınla ihtimal çıkar: cennet, cehennem, araf ve reenkarnasyon yani yeniden doğuş, Öbür Dünya'yla ilgili en çok bilinen şeylerdir. Ya da elinize geçen şey hep elinize geçeceğini bildiğiniz şeydir. Belki de beynimizin derinliklerine bir çıkış programı yerleştirilmiştir ve bu her şeyin bitmeye yüz tuttuğu ve son trene binmek üzere olduğumuz bir anda çalışmaya başlar. Bence ölüme-yakın deneyimlerle ilgili yazılanlar bu görüşü destekliyor gibi.

Benim istediğim şey –bence– çok kapsamlı bir film izler gibi her şeyi bir daha yaşamak, karımla evlenişim ve üçüncü çocuğu yapmaya karar verişimiz gibi güzel anları ve kararları tekrar görmek. Tabii, vermiş olduğum kötü kararlar için dizimi dövmem de

gerekecek, ama ilk güzel öpüşme ânını tekrar yaşamayı, göz açıp kapayana kadar geçen bir düğünü gevşemiş bir halde seyredip tadını çıkarmayı kim istemez ki?

Bu hikâye öyle bir dönüş hakkında değil –yani tam olarak öyle değil-- ama bu ihtimali düşünmek, beni bir adamın öbür dünyasıyla ilgili bir şey yazmaya yöneltti. Fantezi kurgunun çok gerekli ve hayati bir tarz olmasının nedeni, gerçekçi kurguda hiç söz edemeyeceğiniz şeylerden bahsedebilmenizi sağlamasıdır.

Öbür Dünya

Goldman Sachs'ta yatırım bankeri olan William Andrews, 23 Eylül 2012 günü öğleden sonra ölür. Beklenen bir ölümdür; karısı ve yetişkin çocukları ölüm döşeğinde onun yanındadırlar. O akşam, taziye için akın akın gelen aile üyeleri ve tanıdıklardan biraz uzaklaşacak zamanı bulur bulmaz Lynn Andrews hâlâ Milwaukee'de oturan en eski arkadaşına telefon açar. Aradığı arkadaşı, onu kocası Bill'le[1] tanıştıran Sally Freeman'dır ve otuz yıllık evliliğinin son altmış saniyesinin nasıl geçtiğini bilmeyi hak eden tek kişi varsa, o da Sally'dir.

"Geçen haftanın büyük bir kısmında kendinde değildi –malum ilaçlardan– ama sonunda bilinci yerindeydi. Gözleri açıktı ve beni gördü. Gülümsedi. Elini tutup hafifçe sıktım. Eğilip yanağını öptüm. Tekrar doğrulduğumdaysa ölmüştü." Lynn bunu söyleyebilmek için saatlerce beklemişti ve söyledikten sonra gözyaşlarına boğuldu.

Lynn'in bu son gülümsemenin kendisine yönelik olduğunu sanması çok doğaldı, fakat yanlıştı. Bill karısına ve üç yetişkin çocuğuna –artık ayrılmakta olduğu bir dünyada yaşayan, uzun boylu ve çok sağlıklı görünen çocuklarına– bakarken geçen on se-

---

(1) Bill, William adının kısa şeklidir. –ç.n.

kiz ay boyunca çektiği sancıların vücudunu terk ettiğini hisseder. Bir anda boşalıvermiştir. Bu yüzden gülümser.

Acı gidince geriye pek bir şey kalmaz. Gövdesi tüy gibi hafiflemiştir. Karısı ait olduğu sağlıklı dünyadan uzanıp elini tutar. Bill gücünün birazını saklamıştır, şimdi bunu kullanarak karısının elini sıkar. Karısı eğilir. Onu öpecektir.

Karısının dudakları tenine temas etmeden önce Bill'in görüş alanının tam ortasında bir delik belirir. Kara bir delik değildir, beyazdır. Delik yayılır ve 1956'da Nebraska'daki küçük Hemingford County Hastanesi'nde doğduğu andan beri tanıdığı tek dünyayı yok eder.

Son yılında Bill hayattan ölüme geçişle ilgili bir hayli yazı okumuştu (hepsi bilgisayarındaydı; sonra da hiç gerçekçi olmayan bir iyimserlik taslayan Lynn'i üzmemek için bu yazıları silmişti); bunların çoğu ona saçma gelmişse de, o beyaz ışık dedikleri fenomeni akla yatkın bulmuştu; her şeyden önce bütün kültürlerde yer alıyordu. Ayrıca, çok az da olsa bilimsel bir tutarlılığı da vardı. Okuduğu teorilerden biri, bu beyaz ışığı beyne giden kanın aniden kesilmesine bağlıyordu. Daha zarif bir açıklamaysa, beynin ölmekle kıyaslanabilecek bir deneyim bulmak için geniş çaplı bir tarama yaptığıydı.

Ya da belki son bir havai fişek gösterisiydi.

Nedeni her neyse, Bill Andrews şimdi bu deneyimi yaşıyordu. O beyaz ışık ailesini ve morg görevlilerinin az sonra çarşafa sarılı cansız bedenini alıp götürecekleri bu havadar odayı görünmez kılmıştı. Bill yaptığı araştırmalar sırasında kısaca ÖYD denen, "ölüme yakın deneyim" kavramına aşina olmuştu. Bu deneyimlerin çoğunda beyaz ışık bir tünel haline gelir ve bu tünelin sonunda daha önce ölmüş olan akrabalar, arkadaşlar veya melekler veya İsa el sallayarak o kişiyi çağırmaktadır.

Bill onu bir hoş geldin komitesinin karşılayacağını beklemiyor. Beklediği şey, o son havai fişek gösterisinin solarak her şeyin sonsuz bir karanlığa gömülmesi; ama öyle olmuyor. Parlak ışık solunca kendini ne cennette ne cehennemde buluyor. Bir kori-

dorda; herhalde bu araf olmalı, diye düşünüyor; duvarları sanayi yeşiline boyalı, zemini kirli fayansla kaplı bir koridor pekâlâ araf olabilir, ama sonsuza kadar devam etseydi... Oysa bu koridor yedi metre sonra üstünde ISAAC HARRIS MÜDÜR yazılı bir tabela olan bir kapıda son buluyor.

Bill burada bir süre durup kendini inceliyor. Ölürken (en azından öldüğünü varsayıyor) üstünde olan pijaması var ve ayakları çıplak; fakat önce onun tadına bakıp, sonra da onu bir deri bir kemik haline getiren kanserden eser yok. Yine kanser öncesi olduğu gibi seksen beş kilo (tamam, biraz göbeği vardı) görünüyor. Butlarını ve sırtını yokluyor. Yatak yaraları geçmiş. Öksürmeden derin bir nefes alıp veriyor. Bu hepsinden iyi.

Koridorda biraz yürüyor. Sol yanında bir yangın söndürücü var; üstünde *Geç Olması Hiç Olmamasından İyidir* yazılı. Bunun da üstüne iğnelerle tutturulmuş fotoğraflar görüyor. Kenarları tırtıklı çok eskiden kalma fotoğraflar. Üstlerinde elle yazılmış bir flama var. 1956 ŞİRKET PİKNİĞİ! NE EĞLENMİŞTİK!

Bill fotoğrafları inceliyor; resimlerde yöneticiler, sekreterler, ofis personeli ve yüzleri dondurmaya bulanmış çocuklar var. Bazı adamlar mangalla ilgileniyorlar (tabii birinin başında aşçı şapkası), kızlı erkekli gruplar at nalı atıyorlar; kimi voleybol oynuyor, bir gölde yüzüyorlar. Erkeklerin giydiği mayolar Bill'in yirmi birinci yüzyıl bakışına ayıp denecek kadar kısa ve dar geliyor. Ama hiçbirinin göbeği yok. *Ellili yılların fiziği,* diye düşünüyor Bill. Kızların üstünde eski moda Esther Williams tipi tek parça mayoları var; bu mayolar kızları sanki hiç popoları yokmuş gibi gösteriyor. Sosisli sandviçler yeniyor, bira içiliyor. Herkes harika zaman geçiriyor.

Resimlerden birinde Richie Blankmore'un, Annmarie Winkler'e kızarmış sosis uzatan babasını görüyor. Bu çok saçma, çünkü Richie'nin babası bir kamyon şoförüydü ve hayatında tek bir şirket pikniğine bile gitmemişti. Annmarie, Bill'in üniversitedeyken çıktığı kızdı. Başka bir fotoğrafta, yetmişli yılların başındayken üniversitede sınıf arkadaşı olan Bobby Tisdale'i

görüyor. Bu arkadaşı daha otuzlu yaşlarındayken kalp krizinden ölmüştü. Herhalde 1956 yılında dünyadaydı, ama ya bir kreşte ya da ilkokul birinci sınıfta olmalıydı, Bilmemne Gölü'nde bira içemezdi. Bu resimde Bobby yirmili yaşlarında görünüyor; Bill de onu bu yaşlarındayken tanımıştı. Üçüncü resimde Eddie Scarponi'nin annesi voleybol oynuyor. Ailesi Nebraska'dan New Jersey, Paramus'a taşındığı zaman Eddie, Bill'in en iyi arkadaşıydı ve Gina Scarponi –onu bir kere yarı çıplak halde verandasında güneşlenirken görmüştü– henüz mastürbasyon yaşlarındayken Bill'in en sevdiği fantezilerinden biriydi.

Aşçı şapkası olan adam Ronald Reagan'dı.

Bill daha yakından bakmak için neredeyse burnunu siyah-beyaz fotoğrafa dayıyor; evet, kuşku yok. Amerika'nın kırkıncı başkanı bir şirket pikniğinde hamburger kızartıyor.

Ama bu hangi şirketti?

Ve Bill şu anda tam olarak neredeydi?

Yeniden sağlam olmanın verdiği coşku giderek zayıflıyor. Yerini giderek artan bir kopmuşluk hissi ve huzursuzluk alıyor. Tanıdık insanların fotoğraflarını görmesine bir anlam veremiyor, ama resimdeki insanların çoğunu tanımayışı onu az da olsa rahatlatıyor. Bill arkasına bakınca başka bir kapıya yönelen bir merdiven görüyor. Bu kapının üstünde kırmızı büyük harflerle KİLİTLİDİR yazılı. Geriye sadece Bay Isaac Harris'in ofisi kalıyor. Bill oraya yürüyüp, bir an tereddüt ettikten sonra kapıyı tıklatıyor.

"Kapı açık."

Bill içeriye giriyor. Üstü darmadağınık bir çalışma masasının ardında çuval gibi bol bir pantolon giyen bir adam var. Ortadan ayrılmış kahverengi saçları kellesine yapışmış. Çerçevesiz bir gözlüğü var. Duvarları kaplayan faturalar ve modası çoktan geçmiş kadın resimleri Bill'e, Richie Blankmore'un babasının çalıştığı nakliye şirketini hatırlatıyor. Oraya birkaç kez Richie'yle gitmişti; sevkiyat ofisi tıpkı buna benziyordu.

Duvardaki takvime göre 1911'in Mart'ı, ki bu da 1956 kadar mantıksız. İçeriye girerken Bill'in sağ yanında bir kapı var. So-

lunda da bir kapı var. Odada pencere yok, ama tavandan bir cam boru sarkıyor, tam altındaysa çamaşır sepeti gibi bir şey duruyor. Sepet yine faturalara benzeyen sarı sayfalarla tıka basa dolu. Bunlar belki de not kâğıtlarıdır. Masanın önündeki iskemlenin üstünde yüksekliği yarım metreyi bulan bir dosya yığını var.

"Bill Anderson, değil mi?" Adam masasına oturuyor. El sıkma gibi bir girişimi yok.

"Andrews."

"Tamam. Adım Harris. İşte yine buradasın, Andrews."

Yapmış olduğu onca araştırma düşünülünce, bu laf aslında mantıklı geliyor. Ve rahatlatıcı. Yeter ki bir bokböceği olarak geri dönmesin... "Demek ki bu reenkarnasyon. Böyle mi olacak?"

Isaac Harris iç geçiriyor. "Hep aynı şeyi sorarsın ve ben de hep aynı cevabı veririm: Hayır, öyle sayılmaz."

"Ben öldüm, değil mi?"

"Ölmüş gibi mi hissediyorsun?"

"Hayır, ama beyaz ışığı gördüm."

"Ya, evet, o meşhur beyaz ışık. Oradaydın ve şimdi buradasın. Dur bir dakika."

Harris masasının üstündeki kâğıtları karıştırıyor, aradığı şeyi bulamayınca çekmecelerini açmaya başlıyor. Bunlardan birinden birkaç klasör çıkarıp dosyalardan bir tanesini seçiyor. Bunu açıp bir iki sayfaya baktıktan sonra başını sallıyor. "Sadece emin olayım dedim. Yatırım bankerisin, değil mi?"

"Evet."

"Eşin ve üç çocuğun var? İki oğlun, bir kızın."

"Doğru."

"Kusura bakma. Elimde birkaç yüz yolcu var ve bunları düzene sokmak kolay olmuyor. Hep bu klasörleri sınıflandırmak istiyorum, ama bu iş aslında bir sekreter gerektiriyor; bana hiçbir zaman sekreter vermedikleri için de..."

"Kimler vermiyor?"

"Hiç fikrim yok. Bütün haberleşmeler şu borudan olur." Harris cam boruyu tıklatıyor. Boru şöyle bir sallandıktan sonra duruyor. "Basınçlı havayla çalışır. Son teknoloji."

Bill müşteri iskemlesindeki dosyaları alıp kaşlarını kaldırarak masanın ardındaki adama bakıyor.

"Onları yere bırak," diyor Harris. "Şimdilik orada kalsın. Bugünlerde gerçekten etrafı toparlayacağım. Tabii, *günler* olursa. Herhalde vardır –geceler de– ama kim kesinlikle söyleyebilir ki? Fark etmişsindir, burada pencere yoktur. Saat de yoktur."

Bill oturuyor. "Eğer bu reenkarnasyon değilse, neden bana yolcu dediniz?"

Harris sırtını dayayıp ellerini ensesinde kenetliyor. Başını kaldırıp havalı cam boruya bakıyor; bu herhalde bir zamanların en modern şeyi olsa gerek. Mesela 1911, ama Bill böyle şeylerin 1956'da da kullanılmış olabileceğini düşünüyor.

Harris başını iki yana sallayıp gülüyor; ama keyifli bir gülüş değil. "Senin gibilerin ne kadar *usandırıcı* olduğunu bir bilsen... Dosyaya göre bu senin on beşinci ziyaretin."

"Hayatımda hiç buraya gelmedim," diyor Bill. Sonra düşünüyor. "Tabii, bu benim hayatım. *Değil mi?* Bu benim öbür dünyam."

"Aslında benim öbür dünyam. Yolcu olan ben değil, sensin. Buraya gelip giden sen ve senin gibi mankafalar. Kapılardan birini kullanıp gideceksin. Ben burada kalıyorum. Burada hela yoktur, çünkü artık benim dışkılamam gerekmiyor. Yatak odası yoktur, çünkü artık uyumak zorunda değilim. Yaptığım tek iş burada oturup siz yolcuları karşılamak. Her geldiğinizde aynı soruları sorarsınız ve ben de aynı cevapları veririm. Bu *benim* öbür dünyam. Nasıl, heyecanlı buluyor musun?"

Son araştırma projesi sırasında bütün teolojik girdiler ve çıktılarla karşılaşmış olan Bill, koridordayken aklına gelen şeyin doğru olduğuna karar veriyor. "Siz araftan söz ediyorsunuz."

"Tabii, öyle. Tek soru, burada ne kadar kalacağım. Buradan öteye gidemezsem kafayı yiyeceğimi söylemek isterdim, ama nasıl sıçamıyorsam veya uyuyamıyorsam, bunu da yapabileceğimi sanmıyorum. İsmimin sana bir şey ifade etmediğini biliyorum, ama bunu daha önce de konuştuk; her geldiğinde değil, ama birkaç seferinde." Harris kolunu havada öyle kuvvetle sallıyor

ki, duvara iliştirilmiş faturalardan bazıları dalgalanıyor. "Burası şimdi –ya da eskiden, hangisinin doğru olduğuna emin değilim– benim dünyadaki ofisim."

"1911'de mi?"

"Aynen öyle. Sana şömizye nedir diye sormak isterdim, Bill, ama bilemeyeceğine inandığım için söyleyeyim: kadın bluzu. Yüzyılın başlarında ortağım Max Blanck'la Üçgen Şömizye Fabrikası adında bir işletmemiz vardı. Çok kazançlı bir işti, ama burada çalışan kadınlar başımızın belasıydılar. Devamlı sigara içmek için sıvışırlar ve daha kötüsü, çantalarına veya eteklerinin altına gizleyerek malzeme çalarlardı. Biz de vardiyaları sırasında onları içeride tutmak için kapıları kilitledik, işten çıkarlarken üstlerini aradık. Kısa keseyim, bir gün atölyede yangın çıktı. Max'la ben çatıya çıktık, oradan da yangın merdivenini kullanarak kurtulduk. Kadınların çoğu bu kadar talihli değildi. Ama dürüstçe itiraf edeyim ki, bütün suç onlarındı. Atölyede sigara içmek kesinlikle yasaktı, ama kadınların çoğu bunu yapıyordu ve yangın da bu yüzden çıktı. Max'la ben ölüme sebebiyet vermekten yargılandık ve beraat ettik."

Bill koridorda gördüğü, üstünde *Geç Olması Hiç Olmamasından İyidir* yazan yangın söndürücüyü hatırlıyor. *Yeniden yargılandığında suçlu bulundun, Bay Harris, yoksa burada olmazdın,* diye düşünüyor. "Kaç kadın öldü?"

"Yüz kırk altı," diyor Harris, "ve her biri için de büyük üzüntü duydum, Bay Anderson."

Bill, ismindeki yanlışı düzeltmiyor. Yirmi dakika önce döşeğinde ölüyordu; şimdiyse, hatırladığı kadarıyla daha önce hiç duymadığı bu eski hikâye karşısında büyülenmiş gibi.

"Max ve ben yangın merdiveninden indikten az sonra kadınlar oraya doluştular. Lanet şey onların ağırlığını kaldıramayıp çökünce iki düzine kadın otuz metre yükseklikten parke taşlarının üstüne çakıldı. Hepsi öldü. Kırk tanesi dokuzuncu ve onuncu kat pencerelerinden atladı. Bazıları alev almıştı. Onlar da öldüler. İtfaiye oraya gelip kurtarma ağı kurdu, ama atlayan kadınlar bunu

delip içi kanla dolu torbalar gibi kaldırımda patladılar. Korkunç bir sahneydi, Bay Anderson, feciydi. Bazıları asansör boşluklarından atladılar, ama çoğu... yanarak öldü."

"Daha az can kaybıyla, 11 Eylül olayına benziyor."

"Hep bunu söylersin."

"Ve sen buradasın."

"Evet, aynen öyle. Bazen düşünüyorum da, acaba kaç adam bunun gibi ofislerde oturuyor? Kadınlar da. Eminim, kadınlar da *var*. Her zaman ileri görüşlü olmuşumdur ve kadınların alt düzeyde yöneticilik pozisyonlarında bulunmamaları için hiçbir neden görmemişimdir. Çok da iyi iş yapabilirler. Hepimiz aynı soruları cevaplıyoruz ve aynı yolcuları gönderiyoruz. İçinizden biri şunun yerine –sol kapıyı işaret ediyor– sağdaki kapıyı kullanmaya karar verse yükümüz hafifleyecek, ama hayır. Hayır. Borudan yeni bir kutu iniyor ve karşımda eskisinin yerine yeni bir mankafa oluyor. Bazen iki tane." Harris öne eğilip, "Bu çok boktan bir iş, Bay Anderson," diyor.

"Adım Andrews," diyor Bill. "Ve bakın, böyle hissettiğiniz için üzgünüm, ama yapmış olduğunuz şeyin de sorumluluğunu kabullenin biraz. Yüz kırk altı kadın! Ve bütün kapıları *kilitlemişsiniz*."

Harris masaya yumruğunu indiriyor. "Bizi soyup duruyorlardı!" Klasörü alıp Bill'e doğru sallıyor. "Konuşana bak! Ha! Tencere dibin kara... Goldman Sachs! Menkul değerler sahtekârlığı! Milyarlarca kâr, vergi sadece birkaç milyoncuk! *Konut balonu* ifadesi sana bir şey hatırlatıyor mu? Kaç müşterinin güvenini kötüye kullandın? Kaç insan senin açgözlülüğün ve basiretsizliğin yüzünden hayatları boyunca biriktirdiği parayı kaybetti?"

Bill onun neden söz ettiğini biliyor, ama bütün o dolaplar –yani çoğu– Bill'in üstündeki yöneticileri tarafından çevrilmişti. İşler sarpa sardığı zaman o da herkes gibi şaşırmıştı. İçinden, yoksullaşmakla diri diri yanmak arasında fark var, demek istedi, ama neden yaraya tuz basacaktı ki? Hem zaten böyle söylemekle bilgiçlik taslamış olurdu.

"Bu konuyu kapatalım," diyor Bill. "Bana gereken bilgi sizde varsa verin. Ne yapmam gerektiğini söyleyin de, sizi meşgul etmeyeyim."

"Sigara içen *ben* değildim," diyor Harris yakınan bir sesle. "Yanar kibriti yere atan *ben* değildim."

"Bay Harris?" Bill duvarlar üstüne kapanırmış gibi hissediyor. *Eğer ebediyen burada kalacak olsaydım, kendimi vururdum,* diyor içinden.

"Tamam, pekâlâ." Harris dilini şaklatıyor. "*Hadise* şu: Sol kapıdan çıkarsan hayatını tekrar yaşayabilirsin. A'dan Z'ye, başından sonuna kadar. Sağ kapıdan çıkarsan, sönüp gidersin. Rüzgârdaki mum alevi gibi."

İlk başta Bill buna bir şey demiyor. Konuşacak halde değil ve kulaklarına güvenemiyor. Duyduğu şey doğru olamayacak kadar güzel. Aklına önce erkek kardeşi Mike ve Mike sekiz yaşındayken geçirdiği kaza geliyor. Sonra Bill on yedi yaşındayken dükkândan bir şey aşırması. Küçük bir olay, ama babası araya girip doğru kişilerle konuşmasaydı, bütün üniversite planları suya düşecekti. Öğrenci Birliği evinde Annmarie'yle olan olay... onca yıl sonra bile bazı anlarında aklına gelip onu üzen olay. Ve tabii, asıl büyük hadise...

Harris gülümsüyor, ama hiç sevimli bir gülümseme değil. "Ne düşündüğünü biliyorum, çünkü seni daha önce de dinledim. Çocukken, kardeşinle oynuyordun ve odadan çıkmaması için kapıyı üstüne sertçe kapatınca onun küçük parmağını koparmıştın. Kendini tutamayıp dükkândan kol saati yürütmüştün ve baban devreye girip seni kurtarmıştı."

"Doğru, sabıka kaydıma geçmedi. Ama babam bunu hiç unutturmadı."

"Sonra bir de öğrenci birliğindeki o kız var." Harris dosyayı gösteriyor. "Kızın adı burada bir yerdedir herhalde. Dosyalarımı elimden geldiğince güncelleştiririm, ama sen hatırlatsana."

"Annmarie Winkler." Bill yanaklarının ısındığını hissediyor. "Tecavüz falan değildi, sakın aklına öyle bir şey gelmesin. Üstüne

çıktığım zaman bacaklarını belime doladı; eğer bu rıza göstermek değilse, başka nasıl gösterilir, bilmiyorum."

"Senden sonra gelen iki arkadaşına da bacaklarını açtı mı?"

Hayır, diyecek oldu Bill, *ama hiç değilse onu yakmadık.*

Yine de...

Golf parkurunda son deliğe top atabilir, marangoz atölyesinde çalışabilir veya kızıyla (şimdi üniversite öğrencisi) yıl sonu tezi hakkında konuşabilir ve Annmarie'nin şimdilerde nerede olduğunu, ne yaptığını düşünebilirdi. O gece hakkında ne hatırladığını.

Harris'in gülümsemesi çirkin bir sırıtma halini alıyor. Yaptığı iş boktan olabilir, ana bazı anlarından çok hoşlandığı kesin. "Bu soruya cevap vermek istemediğini anlıyorum, o halde devam edelim. Kozmik dönme dolaba bir dahaki binişinde neleri değiştireceğini düşünüyorsun. Bu defa kardeşinin üstüne kapıyı kapatmayacaksın, Paramus Alışveriş Merkezi'nde saat yürütmeyecek..."

"New Jersey Alışveriş Merkezi'ydi. Eminim, dosyanda bir yerlerde vardır."

Harris onun dosyasını şöyle bir salladıktan sonra devam ediyor. "Bir dahaki sefere öğrenci birliği bodrumunda yarı baygın yatan kız arkadaşını düzmeyeceksin ve –en önemlisi– kolonoskopi randevunu iptal etmeyeceksin; ne de olsa artık bir kameranın götünün içini göstermesinin, kolon kanserinden ölmekten çok daha iyi olduğuna karar verdin."

Bill, "Birkaç kez Lynn'e öğrenci birliğindeki olayı anlatacak gibi oldum," diyor. "Ama bir türlü cesaret edemedim."

"Ama bir fırsatın daha olursa, bunu düzeltirdin."

"Tabii, senin de fırsatın olsaydı o fabrika kapılarındaki kilitleri açmaz mıydın?"

"Tabii ki açardım, ama ikinci fırsat diye bir şey yok. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Harris pek de üzülmüş görünmüyor. Yorgun görünüyor. Usanmış görünüyor. Bir de, hain bir şekilde muzaffer görünüyor. Bill'in solundaki kapıyı işaret ediyor.

"Onu kullan –diğer zamanlarda da hep yaptığın gibi– ve her şeye yeniden başla; annenin rahminden doktorun eline düşen üç buçuk kiloluk bir bebek olarak. Seni sarıp sarmalayacaklar ve merkezi Nebraska'nın merkezindeki bir çiftlik evine götürecekler. Baban 1964 yılında çiftliği satınca New Jersey'e taşınacaksınız. Burada kardeşinle oynarken onun küçük parmağını koparacaksın. Aynı okula gidecek, aynı dersleri görecek, aynı notları alacaksın. Boston College'a gidecek, aynı öğrenci birliği evinin bodrumunda aynı yarı-tecavüz olayını yaşayacaksın. Senden sonra iki arkadaşın Annmarie'yi düzerlerken aklından onları durdurmak geçecek, ama bir türlü bunu yapacak cesareti bulamayacaksın. Üç yıl sonra Lynn DeSalvo'yla tanışacak, iki yıl sonra da evleneceksiniz. Aynı mesleği icra edecek, aynı kişilerle arkadaş olacaksın, şirketinin bazı yamuk işlerine yine ses çıkarmayacaksın. Elli yaşına geldiğinde aynı doktor sana kolonoskopi yaptırmanı söyleyecek, sen de –hep olduğu gibi– bunu halledeceğine söz vereceksin. Ama sözünü tutmayacaksın ve bunun sonucunda aynı kanserden öleceksin."

Harris dosyayı masaya bırakırken ağzı tam anlamıyla kulaklarına varmıştı.

"Sonra buraya geleceksin ve aynı konuşmayı yine yapacağız. Tavsiyem, diğer kapıyı seçip bu işi bitirmen, ama tabii karar senin."

Bill giderek artan bir hüsranla onu dinlemiş. "Hiçbir şey hatırlamayacak mıyım? *Hiçbir şey* mi?"

"Tam olarak hiçbir şey sayılmaz," diyor Harris. "Koridordaki bazı fotoğrafları fark etmiş olmalısın."

"Şirket pikniği."

"Evet. Beni ziyaret eden her müşteri kendi doğum yılına ait fotoğraflar görür, tanımadığı insanların arasında tanıdığı yüzleri de görür. Hayatını tekrar yaşadığın zaman, Bay Anders –tabii bu kararı verirsen– bu insanları ilk gördüğünde bir *déja vu* duygusu hissedecek, sanki o ânı daha önce yaşamış gibi olacaksın. Ki, tabii yaşadın. Bir an neredeyse kesin olarak bunu hissedeceksin, daha

çok şeylerin olduğunu... buna hayatının ve genel olarak varoluşunun derinliği diyelim... Ama sonra bu duygu geçecek."

"Eğer hep aynı şeyler olacaksa ve iyileştirme ihtimali yoksa neden buradayız ki?"

Harris elini yumruk yapıp çamaşır sepetinin üstünde asılı duran havalı cam boruya vuruyor. MÜŞTERİ NEDEN BURADA OLDUĞUMUZU SORUYOR! BÜTÜN BUNLARIN NE ANLAMA GELDİĞİNİ ÖĞRENMEK İSTİYOR!

Bekliyor. Bir şey olduğu yok. Ellerini masasının üstünde kavuşturuyor.

"Hazreti Eyüp de bunu bilmek istedi, Bay Anders; Tanrı da evreni yaratırken onun nerede olduğunu sordu. Sanırım, sen bu kadar cevabı bile hak etmiyorsun. Onun için bu konuyu kapatalım. Ne yapmak istiyorsun? Bir kapı seç."

Bill kanseri düşünüyor. Kanserin verdiği ıstırabı. Bütün o süreci tekrar yaşamayı... ama daha önce yaşadığını bilmeyecek. O da var. Tabii, Harris'in doğru söylediği varsayılırsa...

"Hiç mi hatırlamayacağım? Hiçbir değişiklik olmayacak mı? Emin misiniz? Nasıl emin olabilirsiniz ki?"

"Çünkü daima aynı konuşmalar geçiyor, Bay Anderson. Her defasında ve hepinizle."

Bill, "*Adım Andrews*!" diye bağırarak ikisini de şaşırtıyor. Sesini biraz alçaltıp, "Gayret edersem," diyor, "çok gayret edersem bir şeyi aklımda tutamaz mıyım? Bu Mike'ın parmağına olan şey bile olsa. Ve tek bir değişiklik belki başka şeyleri de... bilemiyorum..."

Annmarie'yi o bodrum yerine bir sinemaya götürmek nasıl olurdu?

"Bir halk inanışı vardır," diyor Harris, "doğumdan önce insan ruhu hayatın, ölümün ve evrenin bütün sırlarını bilirmiş. Ama sonra, doğumdan hemen önce bir melek uzanıp, parmağını yeni bebeğin dudaklarına götürerek kulağına, 'Şşş,' diye fısıldarmış." Dudağının üstündeki oyuğa dokunuyor. "İnanışa göre bu oyuk meleğin parmağıyla bıraktığı işaretmiş. Her insanda bulunan bir şey."

"Siz hiç melek gördünüz mü, Bay Harris?"

"Hayır, ama bir keresinde bir deve gördüm. Bronx Hayvanat Bahçesi'nde. Kapı seç."

Bill düşünürken ortaokulda okutulan bir hikâyeyi hatırlıyor. "Kadın veya Kaplan." Bu karar onun yanında daha kolay gibi.

İçinden, *Tek bir şeyi hatırlamam lazım*, diyerek onu tekrar hayata döndürecek olan kapıyı açıyor. *Sadece tek bir şey.*

Dönüşün beyaz ışığı onu içine alıyor.

Cumhuriyetçi Parti'yi destekler gibi görünüp, sonbaharda oyunu Adlai Stevenson'a veren doktor (karısının asla bilmemesi gereken bir şey) tıpkı bir tepsiyi sofraya koyan bir garson gibi belinden eğilip, çıplak bir bebeği topuklarından tutarak kaldırıyor. Bebeğin poposuna bir şaplak atınca viyaklama başlıyor.

"Sağlıklı bir oğlunuz oldu, Bayan Andrews," diyor. "En az üç buçuk kilo. Tebrikler."

Bayan Andrews bebeği alıp ıslak yanaklarını ve kaşlarını öpüyor. Ona baba tarafından büyük dedesinden gelen William adını verecekler. Yirmi birinci yüzyıla gelindiğinde kırklı yaşlarında olacak. Bunu düşünmek bile harika bir şey. Bayan Andrews kollarının arasında sadece yeni bir hayat değil, sınırsız imkânlarla dolu bir evren tutuyor. Hiçbir şey bundan harika olamaz, diye düşünüyor.

Surendra Patel'i düşünürken

Yakın dostum olan ve birçok ülkede kitaplarımın yayın hakkını satan Ralph Vicinanza, nasıl oluyorsa, en doğru zamanda –yani iki proje arasındayken– ilginç önerilerle gelirdi. Üstünde çalıştığım şeyler hakkında pek kimseyle konuşma âdetim yoktur, bu yüzden onun özel bir radarı olduğunu sanıyorum. Charles Dickens tadında bir roman dizisini denememi öneren oydu; bunun sonucunda ortaya *Yeşil Yol* çıkmıştı.

Bir Aşk Hikâyesi kitabımın ilk taslağını bitirdikten az sonra ve bunun biraz oturmasını beklediğim sırada (tercümesi: hiçbir şey yapmazken) Ralph aradı. Söylediğine göre Amazon ikinci jenerasyon Kindle'ı piyasaya sürme hazırlığındaydı ve sıkı bir çoksatar yazarının Kindle'ı konu alan bir hikâye yazarak Halkla İlişkiler'e destek olmasını istiyorlardı. (Daha sonra kurgu olsun olmasın, bu tip uzunca metinler *Kindle Singles* adıyla tanındı.) Ralph'a teşekkür edip ilgilenmediğimi söyledim; iki nedenim vardı. İlki, hiçbir zaman siparişle hikâye yazamamış olmamdı. İkinci nedenimse, eskiden bir American Express reklamında yer almam dışında adımı hiçbir ticari amaçla kullanmak istemeyişimdi. O reklam maceram da çok tuhaf olmuştu doğrusu. Üstümde smokin, omzumda içi dolgu bir kuzgunla uğultulu bir şatoda poz vermiştim. Daha sonra bir arkadaşım beni kuş fetişi olan bir krupiyeye benzetmişti.

"Ralph," dedim, "ben kendi Kindle'ımdan memnunum, ama Amazon'un reklamını yapmak ilgimi çekmiyor."

Ne var ki, bu fikir aklımın bir köşesinde kaldı, çünkü yeni teknolojiler, özellikle de okumayla ve yazmayla ilgili olanları, oldum olası beni etkilemiştir. Ralph'ın beni aramasının üzerinden çok geçmeden aklıma bu hikâyenin fikri geldi. Sabah yürüyüşümü yapıyordum. Fikir yazıya dökülmeyi hak ediyordu. Ralph'a söylemedim, ama hikâye bitince ona gönderdim ve beğenirlerse Kindle'ın lansmanı için kullanabileceklerini söyledim. Ürünün tanıtım partisine de katılıp hikâyenin bir kısmını okudum.

Bununla ilgili olarak bazı edebiyat çevreleri işi ticarileştirdiğimi söyleyip beni taşa tuttular, ama John Lee Hooker'ın deyişiyle, "Çok da umurumda değil." Benim açımdan Amazon da sadece bir pazardı ve bu uzunlukta bir hikâyeyi yayımlayacak az sayıdaki yayıncıdan biriydi. Avans olarak bir şey almadım, ama her satıştan (veya elektronik yüklemeden) bana telif hakkı ödendi ve ben de zevkle bu miktarları banka hesabıma aktardım. Çalışan kişi emeğinin karşılığını almalıdır, derler. Ben sevdiğim için yazıyorum, ama bu tek başına faturalarımı karşılamıyor.

Bu işin tatlı bir kazanımı da oldu: Bana başka eşi olmayan, pembe bir Kindle verdiler. Ralph buna çok gülmüştü. Bu, onunla yaptığım son iş oldu, çünkü arkadaşım beş yıl önce aniden, uykusunda öldü. Ah, onu ne çok özlüyorum.

Hikâyenin bu versiyonu büyük ölçüde yeniden gözden geçirildi, ama henüz elektronik okuma cihazlarının çok yeni olduğu bir dönemde geçtiğini fark edeceksiniz. Sanki çok eskidenmiş gibi geliyor, değil mi? Burada *Kara Kule*'yle ilgili noktalar bulan Roland Gilead hayranlarına da bravo derim.

Ur

I – Yeni teknolojiyi denemek

Wesley Smith, meslektaşları tek kaşları alaycı bir şekilde kalkmış halde, ona o zımbırtıyla ne yaptığını (hepsi de o şeye "zımbırtı" diyordu) sordukları zaman cevap olarak yeni teknolojiyi denediğini söylerdi. Bu doğru değildi. Aslında o Kindle'ı sırf inadına satın almıştı.

Acaba Amazon'un piyasa analizcileri ürün anketlerini düzenlerken bu kadar hevesli olmuşlar mıdır? diye düşündü. Pek sanmıyordu. Bu da az çok tatmin ediciydi, ama Ellen Silverman'ın onun yeni satın aldığı şeyi görünce duyacağı şaşkınlığın çok daha tatmin edici olacağını umuyordu. Bu sahne henüz yaşanmamıştı, ama olacaktı. Ne de olsa küçük bir kampüstü ve yeni oyuncağına (buna *oyuncağım* diyordu, en azından ilk adım olarak) sahip olalı ancak bir hafta geçmişti.

Wesley, Kentucky-Moore'daki Moore Üniversitesi İngilizce Bölümü'nde okutmandı. Çoğu İngilizce okutmanı gibi o da içinde bir roman yazmak için yeterli birikim olduğunu düşünüyor ve bir gün bunu mutlaka yazacağına inanıyordu. Moore Üniversitesi, insanların "pekâlâ iyi okul" dedikleri cinsten bir kurumdu.

Wesley'in İngilizce Bölümü'ndeki tek arkadaşı olan Don Allman ona bunun ne anlama geldiğini açıklamıştı.

"Pekâlâ iyi bir okul," dedi Don, "elli kilometre yarıçapı dışındaki hiç kimsenin adını duymadığı bir okuldur. İnsanlar buna 'pekâlâ iyi bir okul' der, çünkü bunun aksini gösteren bir delil yoktur ve çoğu insan her ne kadar tersini iddia etse de, özünde iyimserdir. Kendilerini gerçekçi sananlar çoğu zaman en iyimser tiplerdir."

"Bu da senin gerçekçi olduğunu mu gösteriyor?" diye sormuştu bir keresinde Wesley.

"Bence dünya nüfusunun büyük bir çoğunluğunu bok kafalılar oluşturur," diye cevap vermişti Don Allman. "Gerisini sen hesap et."

Moore iyi bir okul değildi, ama kötü de sayılmazdı. Akademik yetkinlik skalasında yeri vasatın biraz altındaydı. Üç binden fazla öğrencisi sayesinde faturalarını ödüyordu ve bu öğrencilerin çoğu mezun olduktan sonra iş bulabiliyordu. Birkaç tanesi de yüksek lisans için devam ediyordu. Burada bol miktarda içki içilir ve tabii partiler yapılırdı, ama partileriyle ünlü okullar skalasında Moore'un yeri vasatın ancak biraz üstündeydi. Bu okuldan politikacı da çıkmıştı, ama çoğu rüşvet ve dalavere alanlarında bile silik tiplerdi. 1978 yılında bir Moore mezunu Birleşik Devletler Temsilciler Meclisi'ne seçildi, fakat görevde dört ay kadar bulunduktan sonra bir kalp krizi sonucu öldü. Yerine bir Baylor mezunu getirildi.

Dikkat çekme söz konusu olduğunda okul sadece üçüncü kümedeki futbol takımı ve yine üçüncü kümedeki kadınlar basketbol takımlarıyla adından söz ettirebiliyordu. Futbol takımı (Moore Meerkats) son on yılda sadece yedi maç kazanarak Amerika'nın en kötü takımı olarak tarihe geçmişti. Sürekli olarak takımı dağıtmaktan söz ediliyordu. Mevcut antrenörü bir uyuşturucu bağımlısıydı ve herkese *The Wrestler* [Güreşçi] filmini on iki kere gördüğünü ve her defasında da Mickey Rourke'un,

yıllardır görmediği kızına, harap olmuş bir et parçası olduğunu söylediği son sahnesinde ağladığını söylerdi.

Ne var ki, kadınlar basketbol takımı *iyi* olmak konusunda bir istisnaydı; özellikle de çoğu oyuncusunun bir elli beş boyunda olduğu ve pazarlama yöneticiliği, toptancılık veya (şanslıysalar) CEO asistanlığı gibi işleri hedefledikleri düşünülürse... Kadınlar Meerkats takımı son on yıl içinde üç kez şampiyon olmuştu. Antrenörleri, Wesley'in eski sevgilisiydi (bir ay öncesine kadar). Ellen Silverman, Wesley'in bir Kindle satın almasına yol açan inatlaşmanın kaynağıydı. Yani... Ellen ve Wesley'in Modern Amerikan Romanına Giriş dersindeki öğrencisi Henderson.

Don Allman'ın başka bir iddiası da, Moore öğretim kadrosunun vasat olduğuydu. Futbol takımı kadar kötü değildi –hiç değilse o zaman ilginç olurlardı– fakat kesinlikle çok aleladeydiler.

"Ya senle ben?" diye sordu Wesley. Ortak kullandıkları ofisteydiler. İkisinden biriyle görüşmek için bir öğrenci geldiğinde, diğeri odadan çıkardı. Sonbahar ve ilkbahar dönemlerinde bu iş hiç sorun olmazdı, çünkü finaller başlayana kadar ikisiyle de görüşmek için hiçbir öğrenci gelmezdi. O zaman bile sadece, ilkokuldan beri yağcılıkla geçinmiş, kıdemli not dilencileri kapıda biterlerdi. Don Allman, bazen üstünde A ALMAK İÇİN ALTINA YATARIM yazılı bir tişört giymiş seksi bir kız öğrenciyi hayal ettiğini söyleyip dururdu, ama bu hiç gerçekleşmedi.

"Ya biz mi?" dedi Don. "Yahu, *bize* bir baksana, birader."

"Kendi adına konuş," dedi Wesley. "Ben bir roman yazacağım." Ne var ki, bunu söylemek bile onu geriyordu. Ellen onu terk edip gittiğinden beri neredeyse her şey onu geriyordu. Gergin olmadığı zamanlardaysa kendini kinci hissediyordu.

"Evet! Ve Başkan Obama da beni Şair-i Azam ilan edecek!" dedi Don Allman. Sonra da parmağıyla Wesley'in darmadağınık masasındaki bir şeyi işaret etti. Kindle son olarak *American Dreams* ders kitabının üstünde konuşlanmıştı. Wesley bu kitabı

Amerikan Edebiyatına Giriş dersinde kullanıyordu. "O küçük puşt işine yarıyor mu?"

"Fena değil," dedi Wesley.

"Sence ileride kitabın yerini alır mı?"

"Hiçbir zaman almaz," dedi Wesley. Ama son zamanlarda bundan o kadar emin değildi.

"Onları sadece beyaz yapıyorlar sanırdım," dedi Don Allman.

Wesley ona mağrur bir bakış attı; bölüm toplantısında Kindle'ını herkese gösterdiği zaman da ona aynı ifadeyle bakmışlardı. "Hiçbir şey sadece beyaz olarak yapılmaz," dedi. "Burası Amerika."

Don Allman bunu biraz düşündükten sonra, "Duyduğuma göre Ellen'le ayrılmışsınız," dedi.

Wesley iç geçirdi.

Dört hafta öncesine kadar Ellen onun *diğer* arkadaşı, yan getirileri olan bir arkadaşı olmuştu. Tabii o İngilizce Bölümü'nde değildi, ama İngilizce Bölümü'ndeki biriyle yatağa girmeyi –nispeten yüzüne bakılır olan Suzanne Montanaro dahil– düşünmek bile Wesley'i ürpertiyordu. Ellen bir altmış beş boyundaydı, mavi gözleri vardı ve kısa kesilmiş kıvırcık saçlarıyla resimlerdeki cinleri andırırdı. Dinamit gibi bir vücudu vardı ve bir derviş gibi öpüşürdü. (Wesley bir dervişle hiç öpüşmemişti, ama hayal edebiliyordu.) Ve yatakta enerjisi hiç tükenmezdi.

Bir keresinde Wesley nefes nefese kalmış halde yatarken, "Yatakta hiçbir zaman senin dengin olamayacağım," dedi.

"İkide bir kendini böyle hafife alırsan, sevgilim olarak kalman uzun sürmez. Fena değilsin, Wes."

Ama Wesley bundan kuşkuluydu. Kendisini bir çeşit... vasat görüyordu.

Ne var ki, ilişkilerinin bitmesine yol açan şey Wesley'in yataktaki yetersiz atletik seks becerileri değildi. Ellen'in bir vejetaryen olması ve Şükran Günü'nde hindi yerine ıspanak yemesi de

değildi. Sevişme sonrası yatakta yatarken hiç susmadan devamlı konuşması da değildi.

Dahası, bu monologlar bazen Wesley'in en derin, en tatlı ve en dinlendirici uykulara dalmasına neden olurdu. Wesley bunu onun sesindeki yatıştırıcı niteliğe bağlıyordu; oysa sevişirken yüksek sesle çığlıklar atardı. Bu sevişme ânı çığlıkları tıpkı maçlar sırasında sahanın kenarında bir o yana bir bu yana koşarken oyuncularına bağırmasını andırırdı. "Pas ver! Boyalı alana koş!" Wesley onun kenardan attığı çığlıklardan birini sevişme sırasında da duymuştu. "Deliğe git!"

Kısa bir dönem için de olsa, bir uyum yakalamışlardı; Ellen akkor halindeki demir parçasıyken, Wesley –kitaplarla dolu dairesinde– onun kendini içine atıp soğuttuğu su gibiydi.

Sorun kitaplardı. Bu ve öfke anında Ellen'e "cahil kaltak" demesi. Wesley daha önce hiçbir kadına böyle bir şey söylememişti, ama Ellen onu, kendisini bile şaşırtan bir şekilde kızdırmıştı. Don Allman'ın dediği gibi vasat bir okutman olabilirdi ve bir birikim olarak içinde durduğuna inandığı romanı yine içinde kalmaya devam edebilirdi (tıpkı bir türlü çıkmayarak en azından çürüme, enfeksiyon ve hem acılı hem de pahalı bir tedavi ihtimalini ortadan kaldıran bir yirmi yaş dişi gibi), fakat Wesley kitapları çok seviyordu. Kitaplar onun Aşil topuğuydu.

Ellen eve geldiğinde öfkesi burnundaydı, ama bir yandan da üzgün bir hali vardı; Wesley onu daha önce böyle görmediği için bunu teşhis edemedi. Ayrıca, Ellen eve geldiğinde o James Dickey'in *Deliverance* adlı romanını okuyor, adamın şiirsel yeteneklerini düzyazıya ne kadar güzel yansıttığını düşünüyordu. Ellen'in oraya gelmeden önce Shawna Deeson'u takımdan kovduğunu, ya da spor salonunda bütün takımın –ve idman için salonda sıralarını bekleyen erkek basketbol takımının önünde– şiddetli bir kavgaya giriştiklerini bilmiyordu. Bilmediği başka bir şey de, Shawna Deeson'un dışarıya çıkıp kocaman bir taşı Ellen'in Volvo'sunun ön camına atmış olmasıydı. Kız tabii bu yüzden

okuldan uzaklaştırma alacaktı. Ellen'in bu olayda, yetişkin gibi davranmadığı için kendini suçladığını da bilmiyordu.

Wesley, onun, "Yetişkin gibi davranması gereken bendim," deyişini duyunca beşinci kez *Hı-hı* dedi ve bu da Ellen Silverman'ı çileden çıkarmaya yetti. *Deliverance*'ı Wesley'in elinden kaptığı gibi odanın bir ucuna fırlattı. Sonra da bunu izleyen ve yalnızlık içinde geçen bir ay boyunca Wesley'in aklından çıkmayacak şeyi söyledi.

"Neden sen de bunları bizler gibi bilgisayardan okuyamıyorsun?"

"Gerçekten böyle mi dedi?" diye sordu Don Allman, Wesley'i daldığı âlemden uyandırarak. Wesley bütün olan biteni oda arkadaşına anlatmış olduğunu fark etti. Niyeti bu değildi, ama anlatmıştı işte. Geri dönüşü yoktu.

"Öyle dedi. Ben de ona, 'Bu bana babamdan kaldı, kitabın ilk baskısıydı, cahil kaltak!' dedim."

Don Allman bir şey söyleyemedi. Ağzı açık bakakalmıştı.

"Çıkıp gitti," dedi Wesley kederli bir sesle. "O andan beri onu ne gördüm ne de onunla konuştum."

"Özür dilemek için telefon bile etmedin mi?"

Wesley bunu denemişti, ama karşısına sadece telesekreter çıkıyordu. Evine gitmeyi düşündü, ama Ellen suratına veya başka bir yerine çatal saplar diye korktu. Ayrıca, olanlardan tamamen kendisini suçlu bulmuyordu. Ellen ona tek bir fırsat bile vermemişti. Artı... Ellen gerçekten de cahil sayılırdı. Bir gün yatakta konuşurlarken, Wesley'e Moore'a geldiğinden beri okuduğu tek kitabın Tennessee Lady Vols takımı koçu Pat Summit'in yazdığı *Doruğa Ulaşın: Yaptığınız Her İşte Başarılı Olmanın On İki Yolu* olduğunu söylemişti. Televizyon seyrederdi (çoğunlukla spor programlarını) ve bir haberin ayrıntılarını öğrenmek için de internette *The Drudge Report*'a girerdi. Kesinlikle bilgisayar cahili değildi. Moore'un Wi-Fi iletişim ağını över (okul bu konuda vasatın çok üstündeydi) ve her yere omzunda taşıdığı dizüstü bilgisayarıyla

giderdi – ön tarafında yarılmış kaşından kan damlayan Tamika Catchings'in bir resmiyle, KIZ GİBİ OYNARIM yazısı vardı.

Don Allman bir süre konuşmadan oturdu; parmaklarını dar göğsünde tıklatıyordu. Pencerenin dışında kasım rüzgârları yaprakları hışırdatmaktaydı. Neden sonra, "Ellen'in seni terk etmesinin bununla bir ilişkisi var mıydı?" diye sordu Wesley'in yeni elektronik oyuncağını işaret ederek. "Yoktu, değil mi? Sen de bizler gibi artık bilgisayardan okumaya karar verdin. Ne... amaçla? Onun dönmesini sağlamak için mi?"

"Hayır," dedi Wesley, çünkü gerçeği söylemek istemiyordu; bir bakıma kendisi de hâlâ anlamış değildi; aleti ona nispet yapmak için almıştı. Ya da onunla alay etmek için. Ya da bir şey işte... "Hiç öyle değil. Sadece yeni teknolojiyi deniyorum."

"Evet," dedi Don Allman. "Ben de karlı bir akşam ormana gezmeye giden şair Robert Frost'um."

Wesley'in otomobili A Otoparkı'ndaydı, ama evine olan üç kilometrelik yolu yürümeyi tercih etti. Düşünmek istediği zamanlarda böyle yapardı. Moore Caddesi boyunca yürüyerek öğrenci birliği binalarının, her penceresinden avaz avaz rock ve rap müziği çıkan apartmanların, barların ve Amerika'daki her küçük üniversite için yaşam desteği hizmeti veren hazır yemek lokantalarının önünden geçti. Bir de kitapçı vardı; burada kullanılmış kitaplarla, bir önceki yılın çoksatan kitapları yüzde elli indirimle satılıyordu. Dükkânın içi tozluydu, ruhsuzdu ve çoğu zaman boştu.

Çünkü insanlar kitapları evlerinde bilgisayardan okuyorlar, diye düşündü Wesley.

Ayaklarının dibinde kahverengi yapraklar uçuşuyor, çantası ikide bir dizlerine çarpıyordu. Çantasının içinde ders notlarıyla, keyif için okuduğu son kitap (Roberto Bolaño'nun *2666*) ve çok güzel, ciltli bir defter vardı. Bu ona Ellen'in doğum günü hediyesiydi.

"Kitabınla ilgili fikirlerin için," demişti.

Bu konuşma temmuzda, araları iyiyken ve kampüsün neredeyse tamamen onlara ait olduğu günlerde geçmişti. İki yüzden fazla sayfası olan defterin sadece ilk sayfasında Wesley'in yazdığı bir şey vardı.

Sayfanın tepesinde: ROMAN İÇİN FİKİRLER!

Bunun altında: *Genç bir oğlan annesinin de babasının da başkalarıyla ilişkisi olduğunu öğrenir*

Ve

Doğuştan kör olan genç bir oğlan, kaçık dedesi tarafından kaçırılır

Ve

Bir ergen en iyi arkadaşının annesine âşık olur ve

Bunun altındaysa son fikir vardı; Ellen *Deliverance*'ı odanın bir tarafına fırlatıp hayatından çıktıktan hemen sonra yazılmıştı.

Çekingen, fakat işine çok bağlı bir üniversite okutmanı çok atletik, ama büyük ölçüde cahil sevgilisiyle ters düşer...

Herhalde en iyi fikir buydu –bildiğin şeyi yaz, bütün uzmanlar bu konuda hemfikirdiler– fakat Wesley bir türlü bunu yapamıyordu. Don'la konuşmak bile ona çok zor gelmişti. Ve o zaman bile tam anlamıyla dürüst olamamıştı. Mesela, Ellen'i ne kadar çok özlediğini ve onun dönmesini ne kadar istediğini söyleyememişti.

Evim dediği üç odalı dairesine –Don onun evine "salıncaklı bekâr yatağı" derdi– yaklaşırken Wesley'in aklına Henderson soyadlı çocuk geldi. Adı Richard mıydı, Robert mi? Bu noktada Wesley'in beyninde bir blok vardı, ama bu blok romanı için dişe dokunur bir şey yazmak isterken oluşan blokla aynı şey değildi, ama ilişkili olabilirdi. Buna benzer bütün blokların aslında isterik olduğunu, sanki beynin çirkin bir yaratığın varlığını keşfedip bunu çelik kapılı bir hücreye hapsetmiş olabileceğini düşünüyordu. O yaratık biraz yaklaşırsan ısırmaya hazır kuduz bir rakun gibi tepiniyor, ama onu göremiyordun.

Bu Henderson soyadlı çocuk futbol takımındaydı –forvet ya da savunma– ve o da takımdaki diğerleri kadar kötü bir oyuncu olsa da iyi bir çocuktu ve iyi bir öğrenciydi. Wesley onu severdi.

Buna rağmen oğlanı derste yeni teknoloji bir cep telefonu veya tablet sandığı şeyle meşgul görünce neredeyse kafasını koparacak gibi olmuştu. Bu olay Ellen'in onu terk etmesinden kısa bir süre sonra geçiyordu. Ayrılığın o ilk günlerinde Wesley sabahın üçünde uyanıp, teselliyi raflardan indirdiği kitaplarda aramıştı. Eski dostları Jack Aubrey ve Stephen Maturin, onların Patrick O'Brian tarafından anlatılan serüvenleri. Fakat bunlar bile Ellen'in belki de ebediyen hayatından çıkarken çarptığı kapının sesini unutturamamıştı.

Yani Henderson'un üstüne yürürken burnundan soluyacak kadar kötü bir ruh hali içindeydi. "Kaldır onu," dedi oğlana. "Edebiyat dersindeyiz, internet sohbet odasında değil."

Henderson soyadlı çocuk başını kaldırıp ona tatlı bir gülümsemeyle baktı. Bu bakışı Wesley'in karanlık ruh halini değiştirmedi, ama öfkesini bir nebze azalttı. Bunun en büyük nedeni de tabiat olarak öfkeli bir adam olmayışıydı. *Depresif* bir insan olduğunu düşünürdü. Ellen'in onun için fazla iyi olduğundan şüphelenip durmamış mıydı? Daha en başından beri, onunla o sıkıcı fakülte partisinde bütün bir akşamı sohbet ederek geçirdiği günden beri bu kapı çarpma olayının gerçekleşeceğini kalbinin derinliklerinde bir yerde bilmiyor muydu? Ellen oyunu kız gibi oynardı; kendisiyse muhallebi çocuğu gibi... Derste cep bilgisayarıyla (veya Nintendo veya her neyse) oynayan çocuğa duyduğu ilk öfke de buhar oluvermişti.

"Bu ödevimiz, Bay Smith," dedi Henderson soyadlı çocuk (alnında son futbol maçının hatırası olan bir morluk vardı). "'Paul Vakası'. Bakın."

Oğlan, Wesley'in görmesi için zımbırtıyı çevirdi. Kalınlığı bir santimden az, yassı, beyaz bir paneldi. Tepesinde Amazon-Kindle ve Wesley'in iyi tanıdığı gülümseme logosu vardı; Wesley o kadar da bilgisayar cahili sayılmazdı, defalarca Amazon'dan kitap sipariş etmişti (ama önce kasabadaki kitapçıya bakardı, bunun nedeni kitapçıya acınasıydı; hayatının büyük bir kısmını vitrinde uyuyarak geçiren kedinin bile yetersiz beslendiği belliydi).

Çocuğun zımbırtısının ilginç tarafı, tepesindeki logo veya alt tarafındaki çok küçük klavye değildi. Alet ekrandan ibaret gibiydi ve bu ekranda insanların zombilerle savaştığı kanlı bir oyun değil, Willa Cater'in yıkıcı hayalleri olan yoksul bir oğlan hakkındaki hikâyesinden bir sayfa vardı.

Wesley bunu almak için uzanmışken durdu. "Alabilir miyim?"

"Tabii," dedi adı Richard veya Robert olan Henderson soyadlı çocuk. "Çok güzel bir şey. İstediğiniz kitabı yükleyebiliyorsunuz ve puntoyu da istediğiniz büyüklüğe ayarlayabiliyorsunuz. Üstelik kâğıt ve ciltleme masrafı olmadığı için böyle kitaplar daha ucuz oluyor."

Bunu duyunca Wesley ürperdi. Bütün sınıfın onu izlediğinin farkındaydı. Herhalde bu öğrenciler için onun, otuz beş yaşındaki okutmanlarının, Eski Ekol (üç parçalı takım elbisesi içinde timsaha benzeyen Dr. Wence gibi) olup olmadığına karar vermeleri kolay değildi. Ya da Modern Drama derslerinde Avril Lavigne'nin "Kız Arkadaşı" rolünü oynayan Suzanne Montanaro gibi Yeni Ekol olup olmadığına... Henderson'un Kindle'ına göstereceği tepki öğrencilerin karar vermesine yardımcı olabilirdi.

"Bay Henderson," dedi Wesley, "kitaplar her zaman var olacaktır. Bu da daima kâğıt ve ciltleme olacak anlamına gelir. Kitaplar *gerçek nesnelerdir*. Kitaplar *dosttur*."

"Evet, ama..." dedi Henderson, tatlı gülümsemesi giderek kurnazca bir nitelik alıyordu.

"Ama?"

"Aynı zamanda fikirler ve duygulardır. Bunu ilk dersinizde siz söylemiştiniz."

"Eh," dedi Wesley, "bunda haklısın. Ama kitaplar *sadece* fikirlerden ibaret değildir. Örneğin, kitapların bir kokusu vardır. Ve bu koku yıllar geçtikçe daha iyi, daha nostaljik olur. Senin bu zımbırtının kokusu var mı?"

"Hayır," dedi Henderson. "Yok. Ama sayfaları çevirdikçe... şu düğmeyle... hışırtı gibi bir ses çıkar, gerçek bir kitapmış gibi,

ve istediğim sayfaya gidebilirim ve uyuduğu zamanlarda ünlü yazarların resimlerini gösterir ve şarj edilebilir ve..."

"Bu bir bilgisayar," dedi Wesley. "Kitabı bilgisayardan okuyorsun."

"Kindle adını hiç duymadınız mı, Bay Smith?" diye sordu Josie Quinn. Kız bunu, Papua Yeni Gine'deki Kombai kabilesinden birine, hiç elektrikli soba gördün mü, diye soran iyi niyetli bir antropolog gibi sormuştu.

"Hayır," dedi; doğru olduğundan değil –internette Amazon' dan kitap alırken Kindle Dükkânı denen bir şey görmüştü– öğrenciler tarafından Eski Ekol olarak algılanmayı yeğlediği için böyle söylemişti. Yeni Ekol bir nevi... çok vasattı.

"Bir tane edinmelisiniz," dedi Henderson; Wesley hiç düşünmeden, "Olabilir," dediği anda bütün sınıftan bir alkış koptu. Ellen'in terk edişinden beri ilk kez Wesley biraz neşelenir gibi oldu. Öğrenciler onun bir kitap okuma zımbırtısı almasını istedikleri için ve alkışlayarak onu Eski Ekol gördükleri için... *Eğitilebilir* bir Eski Ekol.

Birkaç hafta sonrasına kadar Kindle almayı ciddi olarak düşünmedi (ne de olsa Eski Ekol'dü ve kitabın yerini hiçbir şey alamazdı). Bir gün okuldan eve dönerken yolda Ellen'in onu elinde Kindle, SONRAKİ SAYFA düğmesine basarken gördüğünü hayal etti.

Hayrola, n'apıyorsun sen öyle? diye soracaktı. Sonunda onunla konuşarak.

Bilgisayardan kitap okuyorum, diyecekti. *Sizler gibi.*

Kindar!

Fakat Henderson denen çocuğun da yapmış olduğu üzere bu kötü bir şey miydi? Kindarlık ona, âşıklar için bir tür morfin gibi göründü, bir alışkanlıktan bir anda vazgeçmekten daha iyiydi.

Wesley evine gidince Dell marka masaüstü bilgisayarını açıp (dizüstü kullanmamak onun için bir gurur nedeniydi) doğruca Amazon web sitesine girdi. Bu zımbırtının dört yüz dolar, bir Cadillac modeli varsa belki daha da yüksek bir fiyatı olacağını

sanmıştı, ama tahmininden çok daha ucuz olduğunu görünce şaşırdı. Sonra da o güne kadar göz ardı ettiği Kindle Dükkânı'na girdi. Henderson haklıydı; kitap fiyatları şaşılacak kadar ucuzdu. Sert kapaklı kitaplar (ha-ha, ne kapağı?) Wesley'in son zamanlarda satın aldığı karton kapaklı kitaplardan daha ucuzdu. Kitaplara harcadığı parayı düşünecek olursa, Kindle kısa zamanda bedelini amorti ederdi. Meslektaşlarının tepkilerine gelince –kaşlar havada– Wesley o ânı hevesle bekleyecekti. Bu da insan doğası içinde, ya da akademisyen olan bir insanın doğası içinde ilginç bir kavrayışa yol açıyordu: İnsan, öğrencileri tarafından Eski Ekol, yaşıtları tarafındansa Yeni Ekol olarak algılanmak istiyordu.

Yeni teknolojiyi deniyorum, derken hayal etti kendini.

Bu sözler kulağına hoş geldi. Baştan aşağıya Yeni Ekol havasındaydı.

Ve tabii, Ellen'in tepkisini düşünmek hoşuna gidiyordu. Artık telefonuna mesaj bırakmayı kesmiş ve onunla karşılaşabileceği yerlere –The Pit Stop, Harry's Pizza– gitmekten kaçınmaya başlamıştı, ama artık bu değişebilirdi. *Artık ben de sizler gibi bilgisayardan kitap okuyorum,* kesinlikle heba edilmemesi gereken bir replikti.

Bilgisayarının önünde oturmuş, Kindle'ın resmine bakarken, *Of, bu çok yetersiz,* diye azarladı kendini. *Bu kadar nispet yeni doğmuş bir kedi yavrusunu bile zehirlemez.*

Doğruydu! Ama elinden sadece bu kadarı geliyordu; o halde bunu yapacaktı.

Böylece, Satın Al düğmesine bastı ve bir gün sonra Kindle'ı evine getirildi; üstünde gülümseme logosu olan ve BİR GÜNDE TESLİM yazan bir kutunun içindeydi. Wesley bir günde teslim seçeneğini seçmemişti ve eğer bunun için MasterCard ekstresinde fazladan ödeme yapıldığını görürse itiraz edecekti. Ama paketini açarken çok memnundu; bu, sipariş ettiği kitaplar geldiği zaman duyduğu memnuniyete benziyordu, hatta daha da fazlaydı. Herhalde bilinmeyen bir şeye yolculuk yapma heyecanıdır, diye düşündü. Kindle'ın kitapların yerini tutacağını sanmıyordu; olsa olsa yeni bir şey edinmenin zevkiydi. Birkaç hafta veya ay bo-

yunca ilgisini çeker, sonra unutulup bir köşeye atılır, hâlâ oturma odasındaki rafta toz tutmuş duran Rubik Küpü'nün yanındaki yerini alırdı.

Henderson'un Kindle'ının beyaz, kendisininkinin pembe oluşu ona tuhaf gelmedi.

İlk başta.

II – Ur İşlevleri

Wesley, Don Allman'a içini döktüğü konuşma sonrası evine döndüğünde telesekreterinde mesaj ışığının yandığını gördü. İki mesajı vardı. Dinleme düğmesine basarken, mesajın annesinden geldiğini tahmin ediyordu. Kadın yine romatizmasından yakınacak, bazı evlatların evlerini ayda iki kere aradığı konusunda acıklı yorumlar yapacaktı. Bundan sonraki mesaj da –on ikinci defa– *The Echo* dergisi aboneliğinin sona erdiğini duyuracaktı. Fakat mesajlar ne annesinden ne de dergidendi. Ellen'in sesini duyunca, bira almak için buzdolabına uzanırken dondu kaldı.

"Selam Wes," dedi Ellen, hiç ona uymayan güvensiz bir sesle. Uzun bir sessizlik oldu; Wesley neredeyse hepsinin bu kadar olduğunu sandı. Geri planda bağırmalar ve yere vuran top sesleri vardı. Ellen spor salonundaydı ya da mesajı bırakırken orada olmalıydı. "İkimizin durumunu düşünüyordum da, belki bir daha denemeliyiz. Seni özlüyorum." Ve sonra, sanki Ellen onun deli gibi kapıya koştuğunu görüyormuş gibi, "Ama henüz değil," dedi. "Söylediğin şeyin üstünde biraz daha düşünmem gerekiyor." Yine sessizlik. "Kitabını öyle fırlatmakla hata ettim, ama çok kızgındım." Bir sessizlik daha. "Hafta sonunda Lexington'da sezon öncesi bir turne var. Bluegrass dedikleri şey. Büyük olay. Belki oradan döndükten sonra oturup konuşuruz. Lütfen o zamana kadar beni arama, çünkü bütün dikkatimi kızlara vermek zorundayım. Savunmamız felaket ve yayın içinden şut atabilen sadece tek bir oyuncum var ve... bilmiyorum, belki de hata ediyorum."

"Hayır," dedi Wesley telesekretere. Nabzı hızlanmıştı. Hâlâ kapısı açık buzdolabına yaslanmış haldeydi, içinden gelen soğuk hava ateş gibi olmuş yüzünü serinletiyordu. "İnan bana, hata etmiyorsun."

"Geçen gün öğlen yemeğinde Suzanne Montanaro'yla beraberdim; bana senin bu elektronik okuma zımbırtılarından aldığını söyledi. Bu da bana... ne bileyim, sanki bir daha denememiz için bir sinyal gibi geldi." Ellen güldü, ardından öyle bir bağırdı ki, Wesley yerinde sıçradı. *"O topun peşinden koşsana! Ya koşarsın ya oturursun!"* Sonra, "Kusura bakma, şimdi gitmem gerek," dedi. "Beni arama, ben seni ararım. Şöyle ya da böyle. Bluegrass'tan sonra. Mesajlarına cevap vermediğim için üzgünüm, ama... beni çok kırdın, Wes. Antrenörlerin de duyguları vardır, bilesin. Ben..."

Bir bip sesi Ellen'in sözünü kesti. Makinede mesajlar için ayrılan süre dolmuştu. Wesley, Norman Mailer'in *Çıplak ve Ölü* kitabında kullanmak istediği, ama yayıncıların kabul etmediği o kelimeyi söyledi.

Derken ikinci mesaj başladı, yine Ellen'di. "Sanırım, İngilizce okutmanlarının da duyguları vardır. Suzanne seninle benim uyuşmadığımızı, ilgi alanlarımızın çok farklı olduğunu söyledi, ama... belki ortada buluşabileceğimiz bir nokta vardır. Bunu... biraz düşünmem gerekiyor. Beni arama. Henüz tam hazır değilim. Hoşça kal."

Wesley dolaptan birasını çıkardı. Ağzı kulaklarındaydı. Sonra bir aydan beri içinde sakladığı öç duygusu aklına gelince gülmesi kesildi. Duvardaki takvime gidip cumartesi ve pazar günlerinin karşısına SEZON ÖNCESİ TURNE yazdı ve hafta içi günleri arasına bir çizgi çizdi; bunun üstüne de ELLEN??? yazdı.

Bunu yaptıktan sonra en sevdiği koltuğuna oturup birasını içti ve *2666*'yı okumaya çalıştı. Kaçık bir kitaptı, ama ilginç bir yanı da vardı.

Kindle Dükkânı'nda satılıp satılmadığını merak etti.

O akşam, Ellen'in mesajını üçüncü kez dinledikten sonra Wesley, Dell bilgisayarının başına geçti ve Spor Şubesi web sitesine girip Bluegrass Sezon Öncesi Turnuvası'yla ilgili ayrıntıları öğrenmeye çalıştı. Oraya gitmesinin doğru olmayacağını biliyordu ve zaten öyle bir niyeti yoktu, ama Meerkats'ın kimle oynadığını ve Ellen'in ne zaman döneceğini bilmek istiyordu.

Gördüğü kadarıyla turnuvada sekiz takım vardı; yedisi ikinci kümeden ve sadece biri üçüncü kümedendi: Moore'un Lady Meerkats takımı. Wesley, Ellen adına gurur duydu ve bir kez daha ondan öç almak istediği için utandı; neyse ki Ellen'in bundan haberi yoktu. Dahası, Kindle almasını ona bir mesaj gönderme yolu gibi algılamıştı: *Belki haklısın, belki değişebilirim. Belki ikimiz de değişebiliriz.* Wesley zamanla, her şey yolunda giderse kendini değişmeye ikna edebileceğini düşündü.

Web sitesinde takımın bu cuma öğlen otobüsle Lexington'a hareket edeceği duyuruluyordu. O akşam Rupp Arena'da idman yapacaklar, ilk maçlarını da cumartesi sabahı Indiana'lı Bulldogs of Truman State takımına karşı oynayacaklardı. Turnuva eleme usulü olmadığı için, sonuçlar ne olursa olsun takım pazar akşamından önce dönmeyecekti. Bu da Wesley'in Ellen'den en erken pazartesi günü haber alması demekti.

Uzun bir hafta olacağa benziyordu.

"Ve," dedi Wesley bilgisayarına (iyi bir dinleyiciydi), "tekrar deneme fikrinden cayabilir. Kendimi buna hazırlamalıyım."

Eh, deneyebilirdi. Ayrıca, o Suzanne Montanaro cadısına da uygun bir dille aleyhinde konuşmamasını söyleyecekti. Neden bunu yapmıştı ki? Yahu, bu kadın onun meslektaşıydı be!

Ne var ki, ona çattığı takdirde, Suzanne da arkadaşı Ellen'e (*arkadaşı mı?* Kim bilir? Kimin aklına gelirdi?) gidip olmadık şeyler anlatabilirdi. En iyisi o konuda eylemsiz kalmaktı. Ama galiba içindeki öç duygusu tamamen kaybolmamıştı. Şimdi o duygu Montanaro'ya yönelmişti.

"Boş ver," dedi bilgisayarına. "George Herbert yanılıyormuş. En güzel intikam iyi yaşamak değil, iyi sevmektir."

Tam bilgisayarını kapatacakken aklına Don Allman'ın Wesley'in Kindle'ı hakkında söylediği bir şey geldi: *Bunları sadece beyaz yaptıklarını sanıyordum.* Henderson'unki de beyazdı ama... – her neyse... Google'da biraz bocaladıktan sonra nihayet Kindle Fan sitelerine girmeyi başardı ve Kindle Kandle adındaki bir siteye girdi. En üstteki tuhaf resimde Quaker tarikatı kıyafetindeki bir kadın mum ışığında Kindle'ını okuyordu. Burada, çoğu şikâyet olan yorumlar okudu; şikâyetlerin çoğu Kindle'ın sadece tek renkte yapılmış olmasıydı; blogculardan biri, "Sıkıcı, hemen kirlenebilen bir beyaz," demişti. Bunun altında bir cevap vardı ve, "Eğer şikâyetçi kirli parmaklarla okumakta ısrar edecekse, eldiven giysin," diyordu. "İstediğin renkte," diye de ilave ediyordu. "Büyü ve yaratıcılığını göster."

Wesley bilgisayarını kapatıp mutfağa gitti ve bir bira daha aldıktan sonra çantasından Kindle'ını çıkardı. Pembe Kindle'ını. Rengi dışında her bakımdan Kindle Kandle web sitesinde gördüklerine benziyordu.

"Belki de plastik kısmında bir hata olmuştur," dedi. Belki de, özellikle istemediği halde bir günde teslim etmelerinin nedeni buydu. Kindle fabrikasında birisi bu mutasyona uğramış pembe üründen bir an önce kurtulmak istemişti. Ama bu düşünce çok saçmaydı. Beğenmedikleri şeyi çöpe atarlardı. Bir kalite kontrol kurbanı daha...

Kindle'ı internete girmek için kullanabilir miydi? Wesley bunu bilmiyordu ve ürünüyle ilgili tuhaf olan başka bir şey aklına geldi: Kullanma talimatı yoktu. İnternetle ilgili sorusuna cevap bulmak için bir daha Kindle Kandle sitesine girmeyi düşündüyse de vazgeçti. Ne de olsa sadece oyalanıyordu; gelecek pazartesi günü Ellen'den haber alana kadar saatlerini geçirmeye çalışıyordu.

"Seni özlüyorum," dedi; sesindeki titreme onu şaşırttı. Gerçekten de onu çok özlüyordu. Ellen'in sesini duyana kadar ne kadar çok özlediğinin farkında değildi. Yaralı egosuna sımsıkı sarınmış haldeydi. Bir de o pis öç duygusu vardı tabii.

Üstünde Wesley'in Kindle'ı yazan ekran açıldı. Wesley'in o güne kadar satın aldığı kitapların bir listesi vardı: Richard Yates'in yazdığı *Hayallerin Peşinde* ve Hemingway'in *İhtiyar Adam ve Deniz* romanı. Zımbırtıya ayrıca *New Oxford American Dictionary* sözlüğü de yüklenmişti. İstediğin kitabın harflerini tuşladığın anda Kindle sana bu kitabı buluyordu. Kitap kurtları için muhteşem bir şey, diye düşündü Wesley.

Ama internete girebiliyor muydu?

Menü düğmesine basınca ekranda bir dizi seçenek belirdi. İlk başta (tabii ki) KINDLE DÜKKÂNINDAN ALIŞVERİŞ vardı. Fakat listenin altına yakın bir yerde DENEYSEL yazan bir seçenek gördü. İmleci oraya götürüp bunu açtı ve ekranın tepesindeki yazıyı okudu: *Deneme safhasındaki bu prototipler üstünde çalışıyoruz. Bunları yararlı buluyor musunuz?*

"Pek değil," dedi Wesley. "Neymiş bunlar?"

İlk prototip olarak TEMEL WEB çıktı. Demek ki, evet, internet vardı. Kindle'ın ilk bakışta sandığından daha fazla bilgisayarlaştığı belliydi. Wesley diğer deneme seçeneklerine bir göz attı: müzik yükleme, konuşmayı yazma (kör olsaydı çok işine yarardı). Diğer prototipleri görmek için DİĞER SAYFA düğmesine bastı. Sadece bir tane vardı: Ur İşlevleri.

Bu da neyin nesiydi? Bildiği kadarıyla Ur'un iki anlamı vardı: Tevrat'ta adı geçen bir şehir ve ilkel ya da basit anlamını veren bir önek. Ekranda bununla ilgili bir açıklama yoktu, ama diğer deneysel işlevler için vardı. Eh, öğrenmenin tek yolu Ur İşlevleri'ni açmaktı.

Yeni bir menü çıktı. Üç madde vardı: Ur Kitapları, Ur Haberleri Arşivi ve Ur Yerel (yapım aşamasında).

"Hah," dedi Wesley. "Bu da nesi be?"

Ur Kitapları'na girdi, parmağını Seçiniz düğmesine götürdü, sonra duraksadı. Aniden buz kesti; bu tıpkı buzdolabından bira çıkarırken Ellen'in sesini duyup da kaskatı kesilmesine benziyordu. Daha sonra bu ânı düşünürken, *Bu benim kendi urum. İçimdeki basit ve ilkel bir şey bana o düğmeye basmamamı söyledi*, diyecekti.

Ama o modern bir insan değil miydi? Artık kitapları bilgisayardan okuyan biri değil miydi?

Öyleydi. Evet. Bu düşünceyle düğmeye bastı.

Ekran önce boş kaldı, sonra üstte UR KİTAPLARI'NA HOŞ GELDİNİZ yazısı belirdi... kırmızı harflerle! Göründüğü kadarıyla Kandle teknolojide daha geriydi; Kindle'da renk vardı. Hoş geldin mesajının altında bir resim vardı – Charles Dickens veya Eudora Welty'nin değil, büyük bir kara kulenin. Bu kulenin ürpertici bir görünümü vardı. Bunun altında, yine kırmızı harflerle *Yazarı Seçin (seçtiğiniz yazar burada mevcut olmayabilir)* çağrısı görünüyordu. Bunun da altında titreşen bir imleç.

"Hadi bakalım, ne olacak," dedi Wesley boş odaya. Aniden kurumuş olan dudaklarını yaladı ve ERNEST HEMINGWAY'in adını tuşladı.

Ekran birden boşaldı. İşlev ya da her neyse iş görmüyor gibiydi. On saniye kadar sonra Wesley, Kindle'ı kapamak üzere uzandı. Ama kapatma düğmesine basmadan ekranda nihayet yeni bir mesaj belirdi.

10.438.721 UR ARANDI
17.894 ERNEST HEMINGWAY BAŞLIĞI BULUNDU
KİTAP ADINI BİLMİYORSANIZ UR SEÇİMİ YAPIN
VEYA UR İŞLEVLERİ MENÜSÜNE DÖNÜN
MEVCUT URUNUZDAKİ SEÇİMLERİNİZ EKRANDA
GÖSTERİLMEYECEKTİR.

"Tanrı aşkına, bu ne böyle be?" Mesajın altında imleç titreşiyordu. Üstünde küçük harflerle (bu defa siyah) yeni bir talimat vardı: SADECE SAYISAL GİRİŞ. VİRGÜL VEYA KESME OLMASIN. ŞU ANDAKİ UR NUMARANIZ: **117586.**

Wesley'in içinden pembe Kindle'ını kapatıp çatal bıçak çekmecesine bırakmak geldi. Ya da buzdolabına, dondurmaların yanına daha iyi olurdu. Bunun yerine küçük klavyesine doğum tarihini tuşladı. 7191974 de herhangi bir numara kadar işe yarar,

diye düşündü. Bir kere daha tereddüt ettikten sonra SEÇİN düğmesine bastı. Ekran bir kez daha boşalınca, içinden bu defa oturduğu mutfak iskemlesinden kalkıp masadan uzaklaşmak geçti. Aklına çılgınca bir şey geldi: Kindle'ın gri ekranından dışarıya bir el –belki de bir pençe– uzanıp onu içine çekecek, böylece Wesley ebediyen bu bilgisayar griliği içinde, mikroçipler ve ur dünyaları arasında kalacaktı.

Derken ekranda normal fontlu bir yazı belirince, bu boş korkusu geçti. Kindle'ın küçük bir kitap boyundaki ekranına hevesle baktı. Ama neye heves ettiğini bilmiyordu.

Üstte yazarın tam adı –Ernest Miller Hemingway– ve tarihleri vardı. Ardından da yayınlanmış olan kitaplarının uzun bir listesi... ama hatalıydı. *Güneş de Doğar* listedeydi... *Çanlar Kimin İçin Çalıyor*... kısa hikâyeleri... *İhtiyar Adam ve Deniz* vardı tabii... ve Wesley'in tanımadığı üç-dört kitap daha. Oysa Wesley birkaç denemesi dışında Hemigway'in bütün eserlerini okumuştu. Ayrıca...

Tarihlere bir daha bakınca ölüm tarihinin yanlış olduğunu gördü. Hemingway 2 Temmuz 1961'de ölmüştü; tüfeğiyle kendini vurmuştu. Ekrandaki bilgiye göre yazar, göklerdeki büyük kütüphaneye 19 Ağustos 1964'te göçmüştü.

"Doğum tarihi de yanlış," diye homurdandı Wesley. Boşta kalan eliyle saçlarını karıştırıyordu. "Bundan neredeyse eminim. 1899 olması lazım, 97 değil."

İmleci tanımadığı kitaplardan birine götürdü: *Cortland's Dogs* [Cortland'ın Köpekleri]. Bu iş kaçık bir bilgisayar yazılımcısının esprisi olmalıydı, ama hiç değilse *Cortland's Dogs* Hemingway'e yakışan bir kitap adıydı. Wesley bunu seçti.

Ekranda kısa bir boşluktan sonra kitabın kapağı belirdi. Resimde –siyah-beyazdı– bir korkuluğun etrafında havlayan köpekler vardı. Geri plandaysa, tüfeği elinde, omuzları yorgunluk veya yenilmişlikle (veya her ikisiyle de) çökmüş bir avcı görünüyordu. Bu adam kitaba adını veren Cortland olabilirdi.

Kuzey Michigan ormanlarında James Cortland karısının sadakatsizliği ve kendi ölümlülüğü ile mücadele halindedir. Üç tehlikeli cani eski Cortland çiftliğine geldikleri zaman "Baba"nın en ünlü kahramanı korkunç bir seçenekle karşı karşıya gelir. Ernest Hemingway'in olaylarla ve sembolizmle dolu bu son romanı ölümünden kısa bir süre önce Pulitzer Ödülü'nü kazanmıştı. $7.50

Özetin hemen altında Kindle'ın sorusu vardı: BU KİTABI SATIN ALIYOR MUSUNUZ? E H.

"Çok saçma," dedi Wesley ve seçme düğmesinde E'yi tuşladı.

Ekran yine boşaldı, sonra yeni bir mesaj belirdi: *Ur romanları yürürlükte bulunan bütün Paradoks Yasalarına uygun olarak yayımlanmayabilir. Kabul ediyor musunuz? E H.*

Wesley, espriyi anlamış, ama anlamamış gibi yapanlara özgü bir gülümsemeyle E'yi tuşladı. Ekran yine bir an boşaldıktan sonra yeni bilgiler sundu:

TEŞEKKÜRLER, WESLEY!
UR ROMANIN SİPARİŞ EDİLDİ
HESABINDAN $7.50 KESİLECEKTİR
UR ROMANLARININ YÜKLEMESİ DAHA UZUN
SÜRDÜĞÜ İÇİN 2-4 DAKİKA BEKLEYİNİZ

Wesley yine "Wesley'in Kindle'ı" ekranına döndü. Hâlâ aynı maddeler vardı – *Hayallerin Peşinde, İhtiyar Adam ve Deniz* ve *New Oxford American.* Wesley bu ekranın hiç değişmeyeceğini düşündü. Hemingway'in *Cortland's Dogs* adında bir romanı yoktu; ne bu dünyada ne de başkasında. Buna rağmen kalkıp telefona gitti. İlk çalışında karşıdan cevap geldi.

"Don Allman," dedi ofis arkadaşı. Bu defa spor salonunda yankılanan sesler yoktu; bunu yerini Don'un üç haşarı oğlunun bağırışları almıştı. Çıkan gürültüye bakılırsa oğlanlar evin altını üstüne getiriyor olmalıydılar.

"Don, benim, Wesley."

"Ah, Wesley! Seni... vay be, en az üç saatten beri görmemiştim!" Don'un ailesiyle yaşadığı tımarhaneden ölümcül bir çığlık geldi, ama Don Allman tınmadı bile. "Jason, o şeyi kardeşine atma. Uslu bir çocuk ol ve gidip *SüngerBob*'u seyret." Sonra Wesley'e, "Senin için ne yapabilirim, Wes? Aşk hayatınla ilgili tavsiyelerde mi bulunayım? Cinsel performansını ve dayanıklılığını geliştirecek ipuçları mı vereyim? Yazmakta olduğun romanına başlık mı önereyim?"

"Yazmakta olduğum bir roman olmadığını biliyorsun," dedi Wesley. "Ama seninle romanlar hakkında konuşmak istiyorum. Hemingway'in bütün eserlerini bilirsin, değil mi?"

"Böyle seksi konuştuğun zaman bayılıyorum."

"Biliyor musun, bilmiyor musun?"

"Tabii ki, biliyorum. Ama senin kadar iyi değil. Ne de olsa, yirminci yüzyıl Amerikan Edebiyatı senin alanın; ben yazarların hâlâ peruk taktığı, enfiye çektiği ve 'Aman yarabbim' gibi pitoresk şeyler söyledikleri günlerin edebiyatını bilirim. Hayrola, ne oldu?"

"Bildiğin kadarıyla, Hemingway hiç köpekler hakkında roman yazdı mı?"

Evdeki çocuk haykırışları arasında Don bir süre düşündü. "Wes, iyi misin? Sesin biraz..."

"Soruma cevap ver. Yazdı mı, yazmadı mı?" *E veya H'yi seçin,* demek geçti Wesley'in aklından.

"Pekâlâ," dedi Don. "Bilgisayarıma başvurmadan bildiğim kadarıyla, hayır, yazmadı. Bir keresinde köpeğinin Batista partizanları tarafından sopalarla öldürüldüğünü iddia etmişti, ama bu ne kadar doğru, bilinmiyor. O sırada Küba'daydı. Bunu bir uyarı gibi görüp, Mary'yle birlikte Florida'ya dönmüşlerdi."

"O köpeğin adını hatırlama ihtimalin var mı?"

"Galiba hatırlıyorum. İnternette bir daha kontrol etmem gerekir, ama sanırım adı Negrita'ydı. Ya da buna benzer bir şey. Bana çok ırkçı gibi geliyor, ama her neyse..."

"Sağ ol, Don." Wesley'in dudakları uyuşmuş gibiydi. "Yarın görüşürüz."

"Wes, sen iyi olduğuna emin... *-FRANKIE, BIRAK O TABAĞI YERİNE! SAKIN...-*" Bir şeyin kırıldığı duyuldu. "Hay lanet! Kapamam gerek, Wes. Yarın görüşürüz."

"Tamam."

Wesley yine mutfak masasına döndü. Kindle'ının içindekiler sayfasında yeni bir seçki belirmişti. *Cortland's Dog* adında bir roman (ya da *bir şey*) yüklenmiş...

Nereden yüklenmiş? Ur 7191974 adında başka bir gerçeklik kaynağından mı?

Wesley artık bu fikre saçma deyip bir kenara atacak gücü kendine bulamıyordu. Yine de buzdolabına gidip bir bira alacak kadar gücü kalmıştı. Buna ihtiyacı vardı. Kapağını açıp iki yudumda şişeyi yarıladı, sonra geğirdi. 7,50 dolar karşılığında satın aldığı yeni kitabını tıkladı. Hemingway'in bilinmeyen bir kitabı için çok ucuz sayılırdı. Kitabın kapak sayfası belirdi. Bir sonraki sayfada ithaf vardı: *Sy ve Mary'ye, sevgilerimle.* Sonra:

Birinci Bölüm

Cortland bir insan ömrünün beş köpek uzunluğunda olduğuna inanıyordu. Birincisi, sana öğretendi. İkincisi, senin öğrettiğindi. Üçüncü ve dördüncüleri, senin işe koştuklarındı. Sonuncu köpekse senden çok yaşayacak olanıydı. Bu, kış köpeğiydi. Cortland'ın kış köpeği Negrita'ydı, ama Cortland onu sadece bir korkuluk köpeği olarak düşünüyordu...

Wesley'in boğazına safra geldi. Lavaboya koşup eğildi ve midesindeki birayı içinde tutmaya çalıştı. Bir miktarını kustuktan sonra suyu açtı; lavabodaki kusmuğu yıkamak yerine avucuna su doldurup yüzüne çarptı. Şimdi daha iyi hissediyordu kendini.

Sonra Kindle'ının başına geçip ekrana baktı.

Cortland bir insan ömrünün beş köpek uzunluğunda olduğuna inanıyordu.

Bir yerde –Moore'dan çok daha iddialı bir üniversitede– kitapları okuyup, yazarları üsluplarındaki inceliklere bakarak tanıtlayan bir bilgisayar yazılımı vardı; bu üslup ayrıntıları parmak izleri kadar benzersizdi. Wesley'in hatırladığı kadarıyla bu yazılım sayesinde, takma isim kullanan birisi tarafından yayımlanan *Ana Renkler* adlı romanın yazarının, binlerce yazar birkaç saat veya birkaç gün içinde tarandıktan sonra Joe Klein adında bir magazin yazarı olduğunu ortaya çıkmıştı. Joe Klein daha sonra kitabı kendisinin yazdığını açıklamıştı.

Wesley eğer *Cortland's Dog*'u bu bilgisayara gönderirse, yazılımın Ernest Hemingway adını çıkaracağını düşündü.

Wesley, Kindle'ını artık fena halde titreyen ellerinin arasına aldı ve "Sen nesin?" diye sordu.

III – Wesley Bir Türlü Delirmiyor

Ruhun gerçekten karanlık bir gecesinde her gün, saat hep sabahın üçüdür, demişti Scott Fitzgerald.

O salı sabahı saat üçte Wesley yatağında uyanık haldeydi, ateşi çıkmış gibi hissediyor ve *Acaba kafayı yiyor muyum?* diye düşünüyordu. Bir saat önce kendini zorlayarak pembe Kindle'ını kapatıp çantasına sokmuştu, ama aletin üzerindeki etkisi hâlâ gece yarısı Ur kitaplarına daldığı sırada olduğu gibi kuvvetliydi.

Kindle'ın en az on buçuk milyon Ur'unda Ernest Hemingway'i aramış ve daha önce adını duymadığı en az yirmi romanıyla karşılaşmıştı. Urlardan birinde (annesinin doğum günü olan 6201949) Hemingway cinayet romanları yazarı olarak belirmişti. Wesley *It's Blood, My Darling* [Bu Kandır, Sevgilim] adında bir romanı indirmiş ve tipik bir ucuz roman olduğunu görmüştü, fakat bu üslubu nerede görse tanırdı.

Hemingway'in cümleleriydi.

Cinayet romanları yazarı olarak bile Hemingway tipik çete savaşları tarzından uzak durmuş, daha sonraysa *Silahlara Veda* romanını yazmıştı. Yazdığı cinayet romanları kalıcı olmasa da, *Silahlara Veda* ve tabii *İhtiyar Adam ve Deniz* hep yerini korumuştu.

Faulkner'ı denedi.

Faulkner hiçbir Ur'da yoktu.

Normal menüyü denedi ve birçok Faulkner girişi buldu. Ama sadece bu gerçeklikteydi.

Bu gerçeklik mi?

Wesley'in aklı karışmıştı.

2666'nın yazarı Roberto Bolaño'yu denedi; her ne kadar normal Kindle menüsünde yoksa da, Ur kitapları alt menüsünde birkaç yerde vardı. Burada diğer Bolaño romanları da bulunuyordu (Ur 101'de). *Marilyn Blows Fidel* [Marilyn Fidel'i Uçuruyor] adında bir kitabını görünce bunu indirmeyi düşündü, ama sonra vazgeçti. O kadar çok yazar, o kadar çok Ur ve o kadar az zaman vardı ki...

Aklının bir köşesinde –uzak fakat korku duyan bir köşesinde– bu işin kaçık bir bilgisayar yazılımcısının hayal gücünün ürünü bir şaka olduğu vardı. Ne var ki, gece ilerledikçe topladığı deliller bunun tersini gösteriyordu.

Örneğin, James Cain. Wesley'in baktığı bir Ur'da adamın çok genç yaşta öldüğü ve sadece iki kitap yazabildiği belirtiliyordu: Yeni bir kitap olan *Nightfall* (yeni bir tanesi) ve *Mildred Pierce* (eski bir kitap). Oysa Wesley bu yazarın *Postacı Kapıyı İki Kere Çalar* adlı romanının en önde gelen eseri olduğunu bilirdi. Cain adını en az bir düzine Ur'da aradı, *Postacı*'yı sadece bir yerde bulabildi. Oysa Wesley'e göre çok daha sıradan bir kitap olan *Mildred Pierce* her Ur'da vardı. Tıpkı *Silahlara Veda* gibi...

Kendi adını aradı ve sonuç korktuğu gibi çıktı. Wesley Smith adında çok az yazar vardı: Bir tanesi kovboy romanları, başka biriyse porno yazmıştı. Wesley'le ilgisi olmayan kişilerdi. Ne de olsa hiçbir çalışması yayımlanmamış bir adamdı.

Yatağında gözleri fal taşı gibi açık yatıyordu; uzaklardan bir yerden tek bir köpeğin havlamasını duydu. Wesley titremeye başladı. Kendi edebi hevesleri o anda çok önemsiz görünüyordu. Önemli görünen şey –hayatının ve akıl sağlığının bağlı olduğu şey– bu ince, pembe plastik panelin içindeki gizli zenginliklerdi. Ölümlerinin ardından çok üzüldüğü onca yazarı düşündü... Norman Mailer ve Saul Bellow'dan, Donald Westlake ve Evan Hunter'a kadar daha nicesi... Ölüm meleği onların büyülü seslerini susturmuştu ve artık konuşamıyorlardı.

Ama artık konuşabiliyorlardı.

Wesley'le konuşabiliyorlardı.

Örtündüğü pikeyi üstünden attı. Kindle onu çağırıyordu, ama insan sesiyle değil. Bir kalp atışına benziyordu; tıpkı Poe'nun hikâyesinde bir çanta içinde olmasına rağmen atmaya devam eden kalp gibiydi ve...

Poe!

Olur şey değil, Poe'ya hiç bakmamıştı.

Çantası hep oturduğu koltuğun yanındaydı. Gidip açtı, Kindle'ını çıkardı ve hemen prize taktı (bataryasını bitirmeyi göze alacak değildi). Hemen UR KİTAPLARI sayfasına gidip Poe'nun adını tuşladı ve daha ilk denemesinde, Ur 2555676'da buldu; buna göre Poe kırk yaşındayken 1849 yılında ölmemiş, 1875'e kadar yaşamıştı. Ve yine bu sayfaya göre Poe roman yazmıştı! Altı tane! Wesley roman adlarına bakarken gözlerini hırs bürüdü.

Birinin adı *The House of Shame, or Degradation's Price* [Utanç Evi veya Alçalmanın Bedeli] idi. Wesley bunu indirdi –fiyatı sadece 4,95 dolardı– ve gün doğana kadar okudu. Sonra pembe Kindle'ını kapadı, başını kollarının üstüne koyup mutfak masasında iki saat uyudu.

Rüya da gördü. Görüntü yoktu, sadece sesler vardı. Kitap adları! Kitap adlarından oluşan sonsuz bir liste, çoğu gün ışığına çıkmamış şaheserler. Gökteki yıldızlar kadar çok sayıda kitap adı.

Bir şekilde salı ve çarşamba günlerini atlattı, ama perşembe günkü Amerikan Edebiyatına Giriş dersinde uykusuzluk ve aşırı heyecan etkisini gösterdi. Gerçekle olan bağı da adamakıllı incelmişti. Mississippi dersinin (çoğunlukla büyük bir ikna kabiliyetiyle verdiği bir dersti) yarısında tam Hemingway'in nehrin Twain kısmından olduğunu ve hemen bütün yirminci yüzyıl Amerikan romanlarının bu civarlarda geçtiğini anlatacakken, bambaşka bir şey söylediğini fark etti: Yazar köpekler hakkında önemli bir hikâye yazmamıştı, ama yaşasaydı mutlaka yazardı.

"*Marley ve Ben*'den çok daha dişe dokunur bir şey olurdu," dedi ve neşeli bir kahkaha attı.

Yüzünü sınıfa döndüğü zaman yirmi iki çift gözün, değişen dozlarda kaygı, şaşkınlık ve eğlenme ifadeleriyle ona baktığını gördü. Kulağına bir fısıltı geldi; ama Poe'nun hikâyesindeki yaşlı adamın kalp atışı kadar açık seçikti. "Smithy kafayı yiyor."

Henüz yememişti, ama bu tehlikeyle karşı karşıya olduğuna şüphe yoktu.

Delirmiyorum, dedi içinden. Delirmiyorum. Delirmiyorum. Derken bunu mırıldanmakta olduğunu fark edip dehşet duydu.

Ön sırada oturan Henderson soyadlı çocuk bunu duymuştu. "Bay Smith?" Bir anlık tereddüt. "Efendim? İyi misiniz?"

"Evet," dedi Wesley. "Eh, nabzım biraz hızlandı, o kadar." Aklına yine Poe'nun hikâyesi gelince deli gibi bir kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. "Ders biti. Paydos. Hadi, herkes dışarıya."

Tam öğrenciler kapıya akın ederlerken, "Haftaya Raymond Carver!" diye eklemeyi ihmal etmedi. "Unutmayın! *Where I'm Calling From*!"

İçinden geçenler: *Ur dünyalarında Raymond Carver hakkında başka neler vardır? Binlerce urdan birinde onun sigarayı bıraktığı, yetmiş yaşına kadar yaşadığı ve yarım düzine daha kitap yazdığı var mıdır?*

Masasına oturdu, içinde pembe Kindle'ı olan çantasına uzandı, sonra elini geri çekti. Bir daha uzandı, yine kendini tuttu ve

inledi. Uyuşturucu gibiydi. Ya da cinsel bir saplantı. Bu da aklına Ellen Silverman'ı getirdi; oysa Kindle'ın gizli menülerini keşfettiğinden beri onu hiç düşünmemişti. Onu terk ettiğinden beri ilk kez Ellen tamamen aklından çıkmıştı.

Ne tuhaf, değil mi? Artık ben de bilgisayardan kitap okuyorum Ellen ve dur durak bilmiyorum.

"Günün geri kalanını bu şeye bakarak geçirmeyi kabul etmiyorum," dedi, "ve delirmeyeceğim. Bu şeye bakmayı ve delirmeyi kabul etmiyorum. Bakmayı ve delirmeyi. İkisini de kabul etmiyorum. Ben..."

Ne var ki pembe Kindle elindeydi. Üstündeki gücünü inkâr ettiği sırada bunu çantadan çıkarmıştı. Bunu ne zaman yapmıştı? Ve gerçekten de niyeti bu boş derslikte oturup Kindle'la uğraşmak mıydı?

"Bay Smith?"

Ses onu öyle irkiltti ki, Kindle'ı masaya düşürdü. Hemen alıp yokladı; kırılmış olma ihtimali dehşet vericiydi, ama neyse ki sağlamdı. Çok şükür.

"Sizi ürkütmek istememiştim." Gelen Henderson soyadlı oğlandı. Kapı eşiğinde durmuş, endişeli gözlerle ona bakıyordu. Bu da Wesley'i şaşırtmadı. Şu anda kendimi görseydim, ben de endişelenirdim.

"Hayır, beni ürkütmedin," dedi Wesley. Bu apaçık yalan ona komik geldi ve az kalsın kıkırdayacaktı. Gülmesini bastırmak için eliyle ağzını kapadı.

"Neyiniz var?" Henderson soyadlı oğlan içeriye girdi. "Galiba hızlı nabızdan daha öteye bir şey. Çok kötü görünüyorsunuz. Kötü bir haber falan mı aldınız?"

Wesley az kalsın ona, kendi işine bak, diyecek, notlarını toplayıp sınıftan çıkacaktı, fakat beyninin en dip köşesinde bütün bu olanların ya bir eşek şakası ya da çok kapsamlı bir dolandırıcılık olduğu düşüncesi onu durdurdu. Artık gizlenmeyi bırakıp harekete geçecekti.

Eğer delirmeyi kabul etmiyorsam, bir şeyler yapmalıyım, dedi içinden.

"Ön adın nedir, Bay Henderson? Unutmuşum."

Oğlan gülümsedi. Sevimli bir gülümsemeydi, ama gözlerinde hâlâ endişe kırıntıları vardı. "Robert, efendim. Robbie."

"Pekâlâ Robbie, sen de bana Wes de. Sana bir şey göstermek istiyorum. Ya hiçbir şey görmeyeceksin –ki, bu benim hayal gördüğümü ve muhtemelen bir sinir krizi geçirdiğimi gösterir– ya da aklını başından alacak bir şey göreceksin. Benimle ofisime gelir misin?"

Ofise giderlerken Henderson birkaç şey sormaya çalıştı ama Wesley onu susturdu; Robbie Henderson geri döndüğü için memnundu ve korkusunu bastırıp bu konuda konuşabildiği için rahatlamıştı. Gizli menülerini keşfettiği andan beri de Kindle hakkında kendini daha iyi, daha güvende hissediyordu. İyi bir hikâyede Robbie Henderson hiçbir şey görmeyecek ve hikâye kahramanı delirmekte olduğuna karar verecekti. Ya da delirmiş olduğuna. Wesley neredeyse öyle olmasını umacak gibiydi, çünkü...

Çünkü bunun bir hayal ürünü, bir aldatmaca olmasını istiyorum. Eğer öyleyse ve bu genç adamın yardımıyla bunu anlarsam, eminim delirmekten kurtulurum. Ve delirmeyi kabul etmiyorum.

"Mırıldanıyorsunuz Bay Smith," dedi Robbie. "Yani Wes demek istedim."

"Özür dilerim."

"Beni biraz korkutuyorsunuz."

"*Beni* de biraz korkutuyorum."

Don Allman ofisteydi; başında kulaklıkları, ödev kâğıtlarını okuyor ve inanılmayacak kadar berbat bir sesle dinlediği şarkıya eşlik ediyordu. Wesley'i görünce kulaklığını çıkardı.

"Dersin var sanıyordum."

"İptal ettim. Bu genç Robert Henderson; Amerikan Edebiyatı öğrencilerinden."

"Robbie," dedi Henderson elini uzatarak.

"Selam, Robbie, benim adım Don Allman. Allman kardeşlerden daha az ünlü olanı. Çok gaddar tuba çalarım."

Robbie kibarca gülüp Don Allman'ın elini sıktı. O ana kadar Wesley zihinsel çöküşüne tek tanığın yeterli olacağını düşünerek, Don'a odadan çıkmasını rica etmeyi planlamıştı. Ama belki de kalması daha iyi olurdu.

"Özel konuşmak istiyor musunuz?" diye sordu Don.

"Hayır," dedi Wesley. "Burada kal. İkinize göstermek istediğim bir şey var. Ve eğer hiçbir şey görmezseniz ve sadece ben görürsem, seve seve psikiyatri kliniğine giderim." Çantasını açtı.

"Vay!" dedi Robbie. "Pembe bir Kindle! Çok hoş! Daha önce böylesini hiç görmemiştim!"

"Şimdi sizlere daha önce hiç görmediğiniz başka bir şey göstereceğim," dedi Wesley. "En azından ben öyle sanıyorum."

Kindle'ı prize takıp açtı.

Don Allman'ı ikna eden şey, Ur 17.000'deki William Shakespeare'in *Toplu Eserleri* oldu. Don'un ricası üzerine bu özel Ur'u indirdikleri zaman Shakespeare'in 1616'da değil, 1629'de öldüğünü ve hiç bilinmeyen iki oyunu olduğunu gördüler. Birinin adı, *Julius Caesar*'dan hemen sonra yazdığı anlaşılan *Two Ladies of Hampshire* [Hampshire'li İki Hanım] adlı komediydi. Trajedi olan diğerinin adıysa *A Black Fellow in London* [Londra'da Bir Zenci] idi ve 1619'da yazılmıştı. Wesley bunu açıp gönülsüz bir şekilde Kindle'ı Don'a uzattı.

Don Allman normal koşullarda al yanaklı ve sık sık gülen bir adamdı, ama *A Black Fellow in London*'un birinci ve ikinci perdelerini okuduktan sonra hem gülümsemesi hem de yanakları soldu. Wesley ve Robbie'nin onu seyrettiği yirmi dakikanın sonunda Don, Kindle'ı tekrar Wesley'e doğru itti. Ve sanki bu alete dokunmak istemezmiş gibi, parmaklarının ucuyla itti.

"Ee?" diye sordu Wesley. "Kararın nedir?"

"Bir taklit olabilir," dedi Don, "ama eskiden beri Shakespeare'in oyunlarının başkaları tarafından yazıldığını iddia eden

uzmanlar olmuştur. Christopher Marlowe... Francis Bacon... hatta Darby Kontu tarafından yazıldığı düşünülmüştür."

"Tabii, *Macbeth*'i de James Frey yazdı," dedi Wesley. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence bu otantik Shakespeare," dedi Don. Neredeyse ağlayacak haldeydi. Ya da kahkaha atacak. İkisi de olabilirdi. "Bence bu bir eşek şakası olamayacak kadar özenle yazılmış. Ve eğer sahteyse, nasıl yapıldığı hakkında hiç fikrim yok." Parmağını uzatıp Kindle'a hafifçe dokunduktan sonra hemen elini çekti. "Daha emin konuşabilmem için iki oyunu da inceleyip elimizdeki oyunlarla karşılaştırmam gerekecek, ama... bunlarda Shakespeare'in *kıvraklığı* var."

Robbie Henderson da John D. MacDonald'ın hemen bütün gerilim romanlarını okumuştu. MacDonald'ın eserlerinin listelendiği Ur 2171753'te "Dave Higgins serisi" başlığı altında on yedi roman buldu. Bütün roman adları renkli yazılıydı.

"Bu kısmı doğru," dedi Robbie, "ama roman adlarının hepsi yanlış. Ve John D. serisindeki karakterin adı Travis McGee'dir, Dave Higgins değil."

Wesley *The Blue Lament* [Ağıt] adlı birini indirip hesabından 4,50 dolar daha kestirdi ve kitap yüklendikten sonra Kindle'ı Robbie'nin önüne itti. Böylece, Wesley'in giderek zenginleşen Kindle kütüphanesine bir kitap daha eklenmişti. Robbie okumaya başladı, sonra sayfaları atlayarak geçti. Bu arada Don gidip üç kahve getirdi ve kapıya çok ender kullanılan TOPLANTI VAR RAHATSIZ ETMEYİN tabelasını astı.

Robbie başını kaldırdığında yüzü, az önce Shakespeare'in, Londra'ya zincire vurulmuş halde getirilen Afrikalı prens hakkındaki hiç yazılmamış oyununu okuyan Don kadar sararmıştı.

"Bu *Pale Gray for Guilt* adındaki Travis McGee romanına çok benziyor," dedi. "Ama Travis McGee, Fort Lauderdale'de yaşar, oysa bu Higgins adlı karakter Sarasota'da yaşıyor. McGee'nin Meyer adında arkadaşı var –bir erkek–, Higgins'in arkadaşıysa

bir kız ve adı Sarah." Gözleri büyümüş bir halde Wesley'e baktı. "Yahu, bunlardan... bu diğer dünyalardan on milyon tane var."

"UR menüsüne göre on milyon dört yüz küsur bin," dedi Wesley. "Galiba bir yazarı tamamen keşfetmek ömrünün geri kalan yıllarından daha uzun sürebilir, Robbie."

"Bugün ölebilirim," dedi Robbie alçak sesle. "Bu şey bana kalp krizi geçirtecek." Hâlâ dumanı tütecek kadar sıcak olmasına rağmen kahvesinin büyük bir kısmını tek yudumda içti.

Diğer yandaysa Wesley yine eski haline dönmüştü. Delirme korkusu geçmişti, ama aklında yığınla soru vardı. Sadece bir tanesi tamamen önemli görünüyordu. "Şimdi ne yapacağım?"

"Her şeyden önce," dedi Don, "bu olay üçümüzün arasında bir sır olarak kalmalı." Robbie'ye döndü. "Sır tutabilir misin? Hayır dersen seni öldürürüm."

"Ben sır tutarım. Ama sana bunu gönderenlere ne diyeceksin, Wes? *Onlar* da sır tutabilirler mi? Tutacaklar mı?"

"Kim olduklarını bilmeden bunu nasıl bilebilirim?"

"Bu küçük Pembe'yi sipariş ederken hangi kredi kartını kullandın?

"MasterCard. Son zamanlarda sadece bunu kullanıyorum."

Robbie, Wesley ve Don'un ortak kullandıkları İngilizce Bölümü bilgisayarını işaret etti. "İnternete girip hesabını bir kontrol etsene. Eğer bunlar... bu Ur kitapları Amazon'dan gelmişse, çok şaşırırım."

"Başka nereden gelmiş olabilirler ki?" diye sordu Wesley. "Bu zımbırtı onlara ait, bunun için kitap satıyorlar. Ayrıca bu şey bir Amazon paketi içinde geldi. Üstünde gülümseme logosu vardı."

"Peki, onlar zımbırtılarını parlak pembe renkte mi satıyorlar?" dedi Robbie.

"Eh, hayır."

"Şu hesabını bir kontrol etsene."

Wesley ofislerine ait günü geçmiş bilgisayarda internete girdi. Sonra da çıkan bilgiyi okumaya başladı.

"Ee?" dedi Don. "Söylesene."

"Buna göre," dedi Wesley, "MasterCard'daki son işlemim erkek giyim mağazasından aldığım bir ceket için olmuş. Bir hafta önce. Kitap indirmeyle ilgili bir harcama yok."

"Normal yoldan sipariş ettiklerin bile yok mu? *Yaşlı Adam ve Deniz* ve *Hayallerin Peşinde?*"

"Yok."

"Peki, Kindle'ın kendisi?" diye sordu Robbie.

Wesley aradı. "Hiçbir şey... hiçbir şey... hiç! Durun, burada!" Burnu neredeyse ekrana değecek kadar yaklaştı. "Hah. Şu işe bak."

"Ne?" dedi Don ve Robbie aynı anda.

"Buna göre satın alışım reddedilmiş. 'Yanlış kredi kartı numarası' diyor." Wesley bir an bunu düşündü. "Bu mümkün. Daima iki haneyi ters yazıyorum, bazen lanet kart klavyenin yanındayken bile. Galiba okuma özürlü filanım."

"Ama pekâlâ sipariş yerine gitmiş," dedi Don. "Bir şekilde... birisine. *Bir yere.* Kindle hangi Ur'da olduğumuzu söylüyor?"

Wesley ilgili ekrana gitti ve numarayı okudu: 117586. "Bunu bir seçenek olarak gireceksem, virgülü yazmıyorum."

"Bahse girerim, bu Kindle'ın geldiği Ur'dur," dedi Don. "Bu Ur'da senin verdiğin MasterCard numarası, orada var olan bir Wesley Smith'in doğru numarası olmalı."

"Böyle bir şeyin olma ihtimali nedir ki?" diye sordu Robbie.

"Bilmiyorum," dedi Don, "ama herhalde on nokta dört milyonda birden daha azdır."

Wesley tam bir şey söylemek üzereyken kapıya sert darbelerle vuruldu. Hepsi yerinde sıçradı, Don Allman küçük bir çığlık attı.

"Kim o?" diye sordu Wesley, Kindle'ını alıp göğsüne bastırarak.

"Kat görevlisi," dedi kapının ardındaki ses. "Beyler, siz hiç evinize gitmeyecek misiniz? Saat neredeyse yedi oldu, benim de binayı kilitlemem gerekiyor."

İşleri bitmemişti, bitemezdi. Daha değil. Özellikle de Wesley devam etmekte ısrarlıydı. Günlerden beri üç saatten fazla uyumadığı halde, kendini çok zinde ve tamamen uyanık hissediyordu. Robbie'yle birlikte evine yürürlerken, Don da çocukları yatırma işinde karısına yardım etmek için kendi evine gitti. Bu iş bittikten sonra Wesley'in evine gelecek ve araştırmalarına devam edeceklerdi. Wesley dışarıdan yemek sipariş edeceğini söylemişti.

"Güzel," dedi Don, "ama dikkat et, Ur-Çin yemeğinin tadı aynı değildir, ayrıca Alman Çin yemekleri için ne derler bilirsin – bir saat sonra yeniden acıktırır."

Nasıl olduysa Wesley buna gülebildi.

"Demek, bir İngilizce okutmanının evi böyle bir şey oluyor," dedi Robbie etrafına bakınarak. "Of, şu kitaplara bak."

"Ödünç veririm, ama sadece iade edenlere," dedi Wesley. "Bunu aklından çıkarma."

"Tamam. Ebeveynlerim pek kitap okumazlardı. Eve sadece birkaç dergi, diyet kitapları ve pratik onarım kitapları girerdi... hepsi bu kadardı. Siz olmasaydınız, ben de onlara benzerdim. Futbol sahasında tepinir, olsa olsa Giles County'de beden öğretmenliği yapardım. Bu şehir Tennessee'dedir."

Bu sözler Wesley'i duygulandırdı. Belki de son günlerde duygusal girdaplara çok fazla girmiş olduğu içindi. "Sağ ol, ama iyi bir sporcu olmak da kötü bir şey değildir. Bu da senin bir parçandır. Her iki parça da aynı derecede değerlidir."

Wesley'in aklına Ellen geldi, *Deliverance*'ı elinden kapıp fırlatışını hatırladı. Bunu neden yapmıştı? Kitaplardan nefret ettiği için miydi? Hayır, sadece ihtiyacı olduğu bir anda onu dinlemediği içindi. Ünlü bilimkurgu yazarı Fritz Leiber kitaplar için, "Bilim adamlarının metresidir," demişti. Ve Ellen'in ona ihtiyacı olduğu bir anda Wesley diğer sevgilisinin kolları arasındaydı; hiçbir talepte bulunmayan (arada bir sözlük karıştırma gereği dışında) ve her an onu kabul etmeye hazır sevgilisi...

"Wes? UR İŞLEVLERİ menüsündeki diğer şeyler nedir?"

Wesley önce onun neden söz ettiğini anlamadı. Sonra gerçekten de birkaç başka tablo olduğunu hatırladı. KİTAPLAR alt menüsüne öyle saplanıp kalmıştı ki, diğer iki tabloyu unutmuştu.

"Bir bakalım," dedi ve Kindle'ı açtı. Bunu her yaptığında DENEYSEL menü veya UR İŞLEVLERİ menülerinin görünmeyeceğini tahmin ediyordu –böyle bir şey *Alacakaranlık* dizisinde olabilirdi– ama baktığı zaman diğer tabloların da ekranda olduğunu gördü.

"Ur Haberler Arşivi ve Ur Yerel," dedi Robbie. "Hm, Ur Yerel hâlâ yapım aşamasındaymış. Çevreye verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz."

"Ne?"

"Aldırmayın, espri yaptım. Haberler arşivini deneyelim."

Wesley bunun üstünü tıkladı. Ekran boşaldı. Birkaç saniye sonra bir mesaj göründü.

HABER ARŞİVİNE HOŞ GELDİNİZ!
ŞU ANDA SADECE *THE NEW YORK TIMES*
MEVCUT ÜCRETİ $1.00/4 İNDİRME
$10/50 İNDİRME
$100/800 İNDİRME
İMLECİNİZLE SEÇİMİNİZİ YAPIN, BEDELİ
HESABINIZDAN KESİLECEKTİR

Wesley, Robbie'ye baktı, oğlan omuz silkti. "Size ne yapacağınızı söyleyemem, ama eğer benim kredi kartımdan para kesilmiyor olsaydı –hiç değilse bu dünyada– yüz doları harcardım."

Wesley bunu mantıklı buldu. Diğer Wesley (öyle biri varsa) bir sonraki MasterCard ekstresini görünce ne düşünürdü acaba? $100/800 seçeneğini tıkladı. Bu defa Paradoks Yasaları çıkmadı. Bunun yerine yeni bir mesaj belirdi. TARİH VE UR SEÇİN. UYGUN ALANLARI KULLANIN.

"Sen yap," dedi Wesley, Kindle'ı karşısında oturan Robbie'ye doğru iterek. Bu iş giderek kolaylaşıyordu; buna sevindi. Kindle'ı ille de kendi elinde tutma saplantısı her ne kadar anlaşılabilir bir şeyse de, çok gereksizdi.

Robbie kısa bir an düşündükten sonra 21 Ocak 2009 tarihini tuşladı. Ur alanında 1000000'u seçti. "Ur bir milyon," dedi. "Neden olmasın?" Sonra da düğmeye bastı.

Ekran yine bir an boşaldıktan sonra bir mesaj çıktı: SEÇİMİNİZİN TADINI ÇIKARIN! Bir saniye sonra da *The New York Times*'ın ön sayfası belirdi. İkisi de ekrana doğru eğilip sessizce okumaya başladı; derken kapı tıklatıldı.

"Bu Don olmalı," dedi Wesley. "Kapıyı açayım."

Robbie Henderson cevap vermedi; büyülenmiş gibi ekrana bakıyordu.

"Dışarısı gittikçe soğuyor," dedi Don içeriye girerken. "Rüzgâr da ortada ne bulursa uçuruyor..." Wesley'in yüzüne baktı. "Ne? Ya da şimdi ne oldu, diye mi sormalıyım?"

"Gel de gör," dedi Wesley.

Don, Wesley'in oturma-çalışma odasına girince Kindle'ın üstüne eğilmiş Robbie'yi gördü. Oğlan başını kaldırdıktan sonra görmesi için ekranı Don'a çevirdi. Fotoğraf olması gereken yerlerde boşluklar vardı ve üstlerinde *Görüntü Mevcut Değil* yazılıydı. Fakat manşet büyük puntoyla ve siyah harflerle verilmişti: **ŞİMDİ SIRA ONDA.** Ve bunun hemen altında bir alt başlık: **Hillary Clinton Yemin Edip 44. Başkan Oldu**.

"Sonunda başarmış işte," dedi Wesley. "Hiç değilse Ur 1000000'da."

"Kimin yerine geçtiğine baksanıza," dedi Robbie ve ekrandaki ismi gösterdi. Albert Arnold Gore.

Bir saat sonra kapı zili çaldığında yerlerinde sıçramadılar, ama bir rüyadan uyanmış insanlar gibi birbirlerine baktılar. Wesley kapıya gidip Harry's'den gelen pizzaları ve Pepsi Cola'ları aldı. Mutfak masasında yerken hâlâ Kindle'ın üstüne kapanmış

haldeydiler. Wesley ne yediğinin farkında bile olmadan üç büyük dilimi silip süpürmüştü.

Sekiz yüz indirme hakkının tamamını kullanmadılar –yakınından bile geçmediler– ama dört saat boyunca çeşitli Ur'lardan başlarını ağrıtacak kadar çok haber okudular. Wesley sadece başının değil, *zihninin* de ağrıdığını hissediyordu. Diğerlerinin solgun yanaklarına ve altları morarmış gözlerine bakınca, onların da kendisinden farklı olmadığını anladı. Tek bir değişik gerçekliği incelemek yeterince çetin bir işken, karşılarında on milyondan fazlası vardı ve her ne kadar çoğu birbirine benziyorsa da tıpatıp aynı değildi.

Amerika Birleşik Devletleri'nin kırk dördüncü başkanının yemin töreni sadece tek bir örnekti, ama çok kuvvetli bir örnekti. Usanıp bu haberi bırakana kadar iki düzine farklı Ur'da da kontrol ettiler. 21 Ocak 2009 tarihli tam on yedi ön sayfa Hillary Clinton'u yeni başkan olarak ilan ediyordu. On dört tanesinde New Mexico'lu Bill Richardson başkan yardımcısıydı. İki tanesindeyse Joe Biden. Bir tanesinde hiçbirinin adını duymadığı biriydi: New Jersey'li Linwood Speck.

"Birinci sırayı başka birisi kazanırsa, başkan yardımcılığına hep hayır diyor," dedi Don.

"Kim hep hayır diyor?" diye sordu Robbie. "Obama mı?"

"Evet. Her defasında ona teklif ediyorlar, o da her defasında hayır diyor."

"Onun karakteri bu," dedi Wesley. "Ve olaylar değişse de, karakter hiç değişmiyor."

"Bunu kesin olarak söyleyemezsin," dedi Don. "Bu çok ufak örneği kıyaslama... şeyle..." Don bir kahkaha attı. "Biliyorsun işte, bu şeyle. Bütün Ur dünyalarıyla."

Altı Ur'da Barack Obama kazanmıştı. Bir tanesinde Mitt Romney; John Mc Cain'le birlikte olduğunda. Bu Ur'da Romney'in rakibi Obama'ydı. Hillary kampanya sırasında bir helikopter kazasında ölmüştü.

Sarah Palin'den bir kere bile söz edilmediğini fark ettiler. Wesley buna şaşırmadı. Eğer adına rastlasalardı bile, bu sadece bir tesadüf olurdu ve sadece Mitt Romney'in daha sık Cumhuriyetçiler adayı olmasından değildi. Palin her zaman bir yabancı olarak görülmüş, kimsenin kazanmasını beklemediği bir adaydı.

Robbie, Red Sox takımını yoklamak istedi. Wesley bunu boşa zaman harcamak olarak gördüyse de, Don da oğlanın tarafını tutunca razı oldu. Robbie ve Don 1918'le 2009 arasında ekim ayı için on farklı Ur'da spor sayfalarına baktılar.

"Bu çok üzücü," dedi Robbie onuncu denemeden sonra. Don Allman da aynı görüşteydi.

"Neden?" diye sordu Wesley. "Şampiyonayı birçok kez kazanmışlar işte."

"Bu da hiç Lanet olmayışını gösterir," dedi Don. "Ki, çok sıkıcı bir şey."

"Ne laneti?" dedi Wesley hayretler içinde.

Don açıklamak için ağzını açtıysa da sonra iç geçirdi. "Boş ver," dedi. "Açıklaması çok uzun sürer, üstelik anlayacağını da sanmıyorum."

"Bir de iyi tarafından bak," dedi Robbie. "Bombacılar hep oradaymış, demek ki *sırf* şanstan ibaret değil."

"Evet," dedi Don. "Kahrolası Yankee'ler. Spor dünyasının askeri-endüstriyel ortaklığı."

"Son dilimi isteyen var mı?"

Don ve Wesley başlarını iki yana salladılar. Robbie son dilimi yedikten sonra, "Bir kere daha baksana. Ur 4121989. Benim doğum günüm. Şanslı olmam gerekir."

Ancak tam tersiydi. Wesley bu Ur'u seçip, bir de tarih –20 Ocak 1973– eklediğinde, ki rastgele seçmemişti, SEÇİMİNİZİN TADINI ÇIKARIN yazısı yerine başka bir şey çıktı: **BU URDA 19 KASIM 1962 SONRASI ZAMAN YOKTUR.**

Wesley elini ağzına götürdü. "Aman Tanrım!"

"Ne?" diye sordu Robbie. "Ne oldu?"

"Galiba biliyorum," dedi Don. Pembe Kindle'ı almak için uzandı.

Yüzünün sarardığını (ama içinin daha da çok sarardığını) tahmin eden Wesley elini Don'un elinin üstüne koydu. "Hayır. Buna katlanabileceğimi sanmıyorum."

"*Neye* katlanabileceğini?" diye neredeyse bağırarak sordu Robbie.

"Yirminci Yüzyıl Amerikan Tarihi dersinde Küba Füze Krizi'ni okumadınız mı?" diye sordu Don. "Yoksa oraya kadar henüz gelmediniz mi?"

"*Ne* füze krizi? Castro'yla ilgili bir şey miydi?"

Don gözlerini Wesley'e dikmişti. "Bunu ben de görmek istemiyorum," dedi, "ama emin olmazsam bu gece gözüme uyku girmez."

"Pekâlâ," dedi Wesley ve kim bilir kaçıncı kez insan ruhunun gerçek zehrinin öfke değil, merak olduğunu düşündü. "Ancak bunu sen yapmak zorundasın. Ellerim çok fazla titriyor."

Don 19 KASIM 1962 tarihini tıkladı. Kindle, bu seçimin tadını çıkarın, dedi ama Don'un bundan zevk alacağı yoktu. Hiçbirinin yoktu. Manşetler yürek karartıcıydı:

NEW YORK'TA CAN KAYBI 6 MİLYONU GEÇİYOR.
RADYASYON MANHATTAN'I YOK ETTİ
RUSYA TAMAMEN YOK OLDU
AVRUPA VE ASYA'DA SAYISIZ CAN KAYBI
ÇİN 40 KITALARARARASI BALİSTİK FÜZE ATTI

"Kapatsana," diye fısıldadı Robbie. "Daha fazlasını görmek istemiyorum."

"İkiniz de iyi tarafına bakın," dedi Don. "Bu dahil, çoğu Ur'da dayak yemeden kurtulduk." Ama sesinin titremesine engel olamamıştı.

"Robbie haklı," dedi Wesley. Ur 4121989'daki *New York Times*'ın son sayısının sadece üç sayfadan ibaret olduğunu ve her

makalenin ölümle ilgili olduğunu öğrenmişti. "Şunu kapatalım. Keşke bu lanet Kindle'ı hiç görmemiş olsaydım."

"Artık çok geç," dedi Robbie. Ve çok haklıydı.

Birlikte aşağıya indiler ve Wesley'in apartmanının önündeki kaldırımda durdular. Ana cadde neredeyse bomboştu. Şiddetini artıran rüzgâr binaların arasından uğuldayarak esiyor, kaldırımlardaki kasım sonu yapraklarını savuruyordu. Kafayı iyice bulmuş üç öğrenci yalpalayarak Öğrenci Birliği binasına doğru yürürken "Cennet Şehri" şarkısını söylüyorlardı.

"Sana ne yapacağını söyleyemem," dedi Don, "ne de olsa senin zımbırtın. Ama benim olsaydı, bundan kurtulurdum. Seni yutacak."

Wesley ona çoktan yutulduğunu söylemeyi düşündüyse de, vazgeçti. "Bunu yarın konuşuruz."

"Hayır," dedi Don. "Karımı ve çocuklarımı üç günlük harika bir hafta sonu tatili için Frankfort'a, kayınpederimin evine götüreceğim. Derslerime Suzy Montanaro girecek. Ve bu geceki seminerden sonra buradan uzaklaşacağım için memnunum. Robbie? Seni bir yere bırakayım mı?"

"Sağ olun, ama gerek yok. İki sokak ötede birkaç arkadaşımla birlikte oturuyoruz. Susan ve Nan'ın Yeri'nin üstünde."

"Orası çok gürültülü değil midir?" diye sordu Wesley. Susan ve Nan'ın Yeri haftanın yedi günü, sabahın altısında açılan bir kafeydi.

"Çoğu gün gürültüyü duymadan uyuyabiliyorum," dedi Robbie gülümseyerek. "Üstelik kirası da çok uygun."

"Bu iyi. İyi geceler arkadaşlar." Don otomobiline doğru dönmüşken durdu. "Yatmadan önce çocuklarımı öpmek istiyorum. Belki uyumama faydası olur. Son haber..." Başını iki yana salladı. "Keşke bunu görmeseydik. Darılma Robbie, ama doğum gününü al da kıçına sok."

Don'un stop lambaları gözden kaybolana kadar arkasından baktıktan sonra Robbie, "Bugüne dek hiç kimse bana doğum günümü bir yerime sokmamı söylememişti," dedi. "İlk defa oluyor."

"Eminim, bunu kişisel bir şey olarak algılamanı istemez. Ve sanırım Kindle hakkında doğru söylüyor. Büyüleyici bir şey *–fazla* büyüleyici– ama pratikte tamamen yararsız bir şey."

Robbie gözleri büyüyerek ona baktı. "Edebiyatın en büyük ustalarının keşfedilmemiş binlerce eserine ulaşmayı yararsız mı görüyorsun? Öf be, sen ne biçim İngilizce öğretmenisin yahu?"

Wesley'in buna verebileceği bir cevap yoktu. Özellikle de saat geç de olsa, yatmadan önce *Cortland's Dogs*'u biraz daha okuyacağını bildiği için.

"Ayrıca," dedi Robbie, "tamamen yararsız olmayabilir. O kitaplardan birini tuşlayıp bir yayıncıya gönderebilirsin; bu hiç aklına geldi mi? Yani kendin yazmışsın gibi. Bir anda büyük bir yazar olursun. Sana Vonnegut'un, veya Roth'un veya her kimse, onun vârisi derler."

Çok parlak bir fikirdi, özellikle de Wesley çantasındaki beş para etmez denemelerini düşününce... Ama hayır anlamında başını iki yana salladı. "Muhtemelen Paradoks Yasaları'nı ihlal etmiş olurum... bu yasalar her ne ise. Daha önemlisi, bunu yapmak beni asit gibi kemirir. İçimden dışıma kadar." Duraksadı; fazla namusluymuş gibi görünmek istemiyordu, ama böyle bir şeyi yapmamasının gerçek nedenini de açıklamaya ihtiyacı vardı. "Utanırım."

Oğlan gülümsedi. "Sen iyi bir adamsın, Wes." O anda Robbie'nin oturduğu yere doğru yürüyorlardı. Yapraklar uçuşuyor, gökte bir hilal rüzgârın üfürdüğü bulutların arasından kendini gösteriyordu.

"Öyle mi dersin?"

"Evet. Antrenör Silverman da öyle düşünüyor."

Wesley durdu, şaşırmıştı. "Benimle Antrenör Silverman hakkında ne biliyorsun?"

"Şahsen mi? Hiçbir şey. Ama Josie'nin takımda olduğunu biliyorsundur? Sınıfımızdaki Josie?"

"Tabii ki, Josie'yi tanıyorum." Bu kız derste Kindle hakkında konuşurken nazik bir antropolog gibi yorum yapan öğrenciydi. Ve onun, daha çok yedekte bekleyip oyuna çoğunlukla kolay bir galibiyet söz konusuyken girse de, bayan basketbol takımında olduğunu da biliyordu.

"Josie'nin dediğine göre siz ikiniz ayrıldığından beri antrenör çok kederliymiş. Oyuncuları ha babam koşturup duruyormuş, kızlardan birini de takımdan atmış."

"Deeson adlı kızı biz ayrılmadan önce atmıştı." İçinden, *Bir bakıma bizim ayrılma nedenimiz de buydu,* diye düşündü. "Hım, aramızda geçenleri bütün takım biliyor mu?"

Robbie Henderson ona hayretle baktı. "Eğer Josie biliyorsa, herkes biliyordur."

"Nasıl?" Ellen onlara söylemiş olamazdı; takıma aşk hayatını anlatmak hiçbir antrenöre yakışmazdı.

"Kadınlar bir şeyi nasıl mı anlarlar?" diye sordu Robbie. "Anlarlar işte."

"Seninle Josie Quinn'in bir ilişkisi var mı?"

"Aynı yönde gidiyoruz. İyi geceler, Wes. Yarın uyuyacağım –cuma günleri dersim yok– ama eğer öğlen yemeğine Susan ve Nan'ın Yeri'ne gelirsen, üst kata çıkıp bana uğra."

"Olabilir," dedi Wesley. "İyi geceler Robbie. Üçlü çeteye katıldığın için sağ ol."

"Çok memnun olduğumu söylerdim, ama pek emin değilim."

Wesley evine döndükten sonra Ur-Hemingway'i okumak yerine Kindle'ı çantasına soktu. Sonra da çoğu sayfası boş olan ciltli defterini çıkarıp, elini bunun güzel kapağının üstünde gezdirdi. *Kitapla ilgili fikirlerin için,* demişti Ellen. Adamakıllı pahalı bir hediye olmalıydı. Ne yazık ki hiç kullanılmayacaktı.

Hâlâ bir kitap yazabilirim, diye düşündü. *Diğer Ur'larda henüz yazmamış olmam, burada yazamayacağım anlamına gelmez.*

Doğruydu. Amerikan edebiyatının Sarah Palin'i olabilirdi. Çünkü bazen hiç gelecek vaat etmeyenler bile başarılı olabilirlerdi.

Hem iyi hem kötü anlamda.

Soyunup dişlerini fırçaladı, sonra da İngilizce Bölümü'nü arayıp ertesi sabahki tek dersini iptal etmesi için bölüm sekreterine bir mesaj bıraktı. "Sağ ol, Marilyn. Sana bu işi yüklediğim için kusura bakma, ama galiba grip oluyorum." İnandırıcı olması için biraz öksürdükten sonra telefonu kapadı.

Saatlerce gözleri açık olarak yatacağını, bütün o diğer dünyaları düşüneceğini sanmıştı, ama karanlıkta bunların hepsi sinema ekranında gördüğü aktörler kadar gerçek dışı görünüyorlardı. Ekranda hepsi büyüktü, hatta güzeldi, ama sonuçta sadece ışığın yarattığı gölgelerden ibarettiler. Belki Ur dünyaları da öyleydi.

Gece yarısını geçmişken bu saatte gerçek görünen tek şey rüzgârın sesiydi. Bu ninni etkisiyle derin bir uykuya daldı. Hiç rüya görmedi; uyandığında yatak odasına güneş dolmuştu. Üniversite öğrencisi olduğu günlerden beri ilk defa sabahın on birine kadar uyumuştu.

V– Ur Yerel (Yapım Aşamasında)

Uzun bir duş yaptıktan sonra tıraş oldu, giyindi ve geç bir kahvaltı veya erken bir öğlen yemeği için Susan ve Nan'ın Yeri'ne gitmeye karar verdi. Robbie'ye uğramayacaktı, çocuğu uyandırmak istemiyordu. Bu öğlen sonrası futbol takımıyla idmanı vardı, geç saatlere kadar uyumayı hak ediyordu. Pencere kenarında bir yerde oturursa, belki basketbol takımının Bluegrass turnuvasına gitmek için otobüse binişlerini görebileceğini düşündü. Onlara el sallardı. Ellen belki onu görmeyebilirdi, ama Wesley yine de el sallayacaktı.

Hiç düşünmeden çantasını aldı.

Soğan, mozarella peyniri, biber ve jambondan oluşan Susan'ın Seksi Karambolü'nün yanında kahve ve portakal suyu sipariş etti. Garson kız yemeğini getirene kadar Kindle'ını çıkarmış, *Cortland's Dog*'u okumaya başlamıştı. Bunun gerçek Hemingway olduğuna şüphe yoktu ve harika bir hikâyeydi.

"Elinizdeki Kindle, değil mi?" diye sordu garson kız. "Bana da Noel'de hediye olarak geldi ve bayılıyorum. Jodi Picoult'un bütün kitaplarını okuyorum."

"Herhalde hepsini değildir," dedi Wesley.

"Anlamadım?"

"Kadın bu arada bir tane daha yazmış olabilir. Bunu demek istedim."

Garson kız bozularak, "James Patterson da bu sabah kalktıktan sonra bir kitap yazmış olabilir!" dedi ve çekip gitti.

Bu konuşma sırasında Wesley Ur-Hemingway romanını saklamak için Ana Menü düğmesine basmıştı. Okuduğu şey için suçluluk mu duyuyordu? Garson kız bunu görünce çığlığı basacak diye miydi? *Bu gerçek Hemingway değil!* Saçma. Ne var ki, sırf pembe bir Kindle'a sahip olması bile kendini hırsızmış gibi hissettiriyordu. Sonuçta bu onun zımbırtısı değildi ve indirdiği onca şey de gerçekten onun değildi, çünkü parasını ödeyen o değildi.

Belki kimse ödemiyordur, diye düşündü, ama buna inanmıyordu. Hayatın evrensel gerçeklerinden birine göre er geç birisinin daima ödeme yaptığını düşünürdü.

Yediği karambolün hiç seksi bir yanı yoktu, ama tadı iyiydi. Wesley tekrar romanına dönmek yerine UR menüsüne girdi. O âna kadar burnunu sokmadığı tek fonksiyon hâlâ *yapım aşamasındaki* Ur Yerel'di. Robbie dün gece bununla ilgili olarak ne demişti: Çevreye verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz. Oğlan çok zekiydi, büyük ihtimalle daha da zeki olacaktı. Yeter ki üçüncü küme futbolu oynarken beynini zedelemesin... Wesley gülümseyerek UR YEREL'e girip Seçin düğmesine bastı. Mesaj belirdi:

MEVCUT UR YERELE ERİŞİM? E H

Wesley E'yi tıkladı. Kindle bir süre düşündükten sonra yeni bir mesaj belirdi:

MEVCUT UR YEREL KAYNAĞI MOORE *ECHO*'DUR.

ERİŞİM? E H

Wesley jambonunu yerken bu soruyu düşündü. *The Echo* depo satışları, bölge sporları ve şehir politikaları konusunda uzmanlaşmış bir yerel gazeteydi. Şehir sakinleri bu tür haberlere bakıyorlardı herhalde, ama çoğunun bu gazeteyi satın alma nedeni ölüm ilanları ve polisiye haberlerdi. Herkes hangi komşusunun öldüğünü veya hapse girdiğini bilmek istiyordu. 10,4 milyon Moore, Kentucky Ur'unu aramak sıkıcı bir şeydi, ama neden olmasın? Zaten okul otobüsüyle oyuncuların gidişini seyretmek için zaman geçirmiyor muydu?

"Ne yazık ki öyle," dedi ve E'yi tıkladı. Ekrana gelen şey daha önce gördüğüne benziyordu. *Ur Yerel Paradoks Yasaları'yla korunmaktadır. Kabul ediyor musunuz? E H*

Bak işte, bu tuhaftı. *The New York Times* bu ne olduğu belirsiz Paradoks Yasaları'yla korunmuyordu, ama dandik yerel gazeteler mi korunuyordu? Saçmaydı, ama zararsız görünüyordu. Wesley omuz silkip E'yi tıkladı.

ECHO ARŞİV-ÖNCESİNE HOŞ GELDİNİZ!

ÜCRETİ $40.00/4 İNDİRME

$350.00/10 İNDİRME

$2500.00/100 İNDİRME

Wesley çatalını tabağın üstüne bırakıp aklı karışmış bir halde ekrana baktı. Yerel gazete sadece paradoks yasalarıyla korunmakla kalmıyordu, ücreti de çok daha pahalıydı. Neden? Ve arşiv-öncesi de ne demek oluyordu? Bu bile kendi başına Wesley'e bir paradoks gibi geldi. Ya da bir çelişki.

"Eh, zaten yapım aşamasındaymış," dedi. "Çevreye verilen zarar da iki katına çıkıyor. Açıklaması bu işte. Üstelik ödemeyi ben yapmıyorum."

Hayır, devam etmesinin asıl nedeni bir gün (yakında bir gün) nasılsa bunu yapmak zorunda kalacağı düşüncesiydi. Ortadaki

seçeneği tıkladı. Bir sonra gelen ekran *Times* arşivine benziyordu, ama aynısı değildi; sadece ondan bir tarih seçmesini istedi. Wesley'e bu da sıradan bir gazete arşivi gibi göründü, kütüphanede mikrofilm olarak bulabileceği cinsten... Eğer öyle idiyse, neden bu kadar pahalıydı?

Omuz silkip, 5 Temmuz 2008 tarihini tuşladı. Kindle'dan hemen karşılık geldi ve bu mesaj belirdi:

SADECE GELECEKTEKİ TARİHLER

BUGÜN 20 KASIM 2009

Wesley bir an için hiçbir şey anlamadı. Derken anladı ve dünya bir anda süper parlak bir yer oldu, sanki birisi gün ışığını kuvvetlendiren bir ayarlama düğmesine basmış gibiydi. Ve kafenin içindeki bütün sesler –çatal bıçak şakırtısı, tabakların çınlaması ve mırıltı halindeki konuşmalar– çok gürültülü hale geldi.

"Tanrım," diye fısıldadı Wesley. "Demek bu yüzden çok pahalıymış."

Bu artık fazlaydı. *Haddinden* fazla. Kindle'ı kapamaya hazırlanırken dışarıdan neşeli sesler geldi. Başını kaldırıp bakınca, kenarında MOORE ÜNİVERSİTESİ SPOR BÖLÜMÜ yazan sarı bir otobüs gördü. Amigo kızlar ve oyuncular pencerelerden sarkmışlar, *"En büyük biziz!"* gibi coşturucu sloganlar haykırıyorlardı. Genç kızlardan birisi köpükten yapılmış Bir Numara işaretini sallıyordu. Ana Cadde'de yürüyen yayalar onlara gülerek bakıp el salladılar.

Wesley de kendi elini kaldırıp belli belirsiz salladı. Otobüs şoförü kornasını çaldı. Otobüsün arkasında dalgalanan bir çarşaf bezinin üstünde MEERKATS TOZUNUZU ATACAK yazılıydı. Wesley kafenin içindekilerin de onları alkışladıklarını fark etti. Bütün bunlar sanki başka bir dünyada oluyormuş gibiydi. Başka bir Ur'da.

Otobüs gittikten sonra Wesley tekrar pembe Kindle'ına baktı. İndirdiği on maddeden hiç değilse birine bakmaya karar verdi. Şehir sakinleri genellikle öğrencilerle pek ilgilenmezlerdi, ama Kadınlar Meerkats takımına bayılırlardı, çünkü herkes

kazananları severdi. Sezon öncesi olsun ya da olmasın, turnuva sonuçları pazartesi gününün *Echo*'sunda ön sayfadan verilecekti. Eğer turnuvayı kazanırlarsa Wesley, Ellen'e bir zafer hediyesi alır, eğer kaybederlerse bu teselli hediyesi olurdu.

"Her halükârda kazanan ben olurum," diyerek 23 Kasım 2009 tarihine girdi.

Kindle uzunca bir süre düşündükten sonra bir gazetenin ön sayfası belirdi.

Pazartesi gününün tarihiydi.

Manşet kocamandı ve siyahtı.

Wesley kahvesini döktü; Kindle'ı ıslanmasın diye yana çekti, ama ılık kahvesi kucağını ıslattı.

On beş dakika sonra Wesley, Robbie Henderson'un oturma odasında volta atıyordu. Wesley'in kapıya vurmasıyla Robbie uyanmıştı, ama üstünde hâlâ gece yatarken giydiği şort ve tişört vardı. Gözlerini Kindle ekranından ayıramıyordu.

"Birilerini aramamız lazım," dedi Wesley. Avucunu yumrukluyordu, kızarmasına neden olacak kadar sert bir şekilde. "Polisi aramamız lazım. Hayır, dur! Arena! Rupp'u ara ve beni araması için bir mesaj bırak. Hemen! Hayır, bu yanlış olur! Çok yavaş olur! Onu şimdi ben ararım. Yapacağımız..."

"Sakin ol, Bay Smith... yani Wes."

"Nasıl sakin olabilirim? Şu şeyi görmüyor musun? Kör müsün?"

"Hayır, ama sen yine de sakin olmalısın. Kusura bakma, ama şu anda altına kaçıracak haldesin. İnsan bu durumdayken doğru dürüst düşünemez."

"Ama..."

"Derin bir nefes al. Ve bu habere göre daha neredeyse altmış saat zamanımız olduğunu kendine hatırlat."

"Senin için bunu söylemek kolay. O otobüste senin sevgilin olmayacak..." Wesley o anda durdu, çünkü bu doğru değildi. Josie Quinn de o takımdaydı ve Robbie'ye göre aralarında bir ilişki vardı.

"Özür dilerim," dedi Wesley. "Manşeti görünce fıttırdım. Kahvaltımın parasını bile ödemeden buraya koştum. Altıma kaçırmış gibi görünüyorum, farkındayım, ama az kalsın kaçıracaktım. Neyse ki oda arkadaşların yoklar."

"Ben de fıttıracak gibiyim," diye itiraf etti Robbie; bir an hiç konuşmadan ekrana baktılar. *Echo* gazetesinin ön sayfası siyah bir çerçeve içinde çıkacaktı ve en üstte siyah manşet vardı:

ANTRENÖR VE 7 ÖĞRENCİ KORKUNÇ OTOBÜS KAZASINDA ÖLDÜLER; 9 AĞIR YARALI VAR

Haberde hiçbir ayrıntı yoktu. Wesley nedenini tahmin etti. Kaza pazar akşamı dokuzda olmuştu – hayır *olacaktı*. Herhangi bir ayrıntılı haber için çok geç bir saatti. Ama belki Robbie'nin bilgisayarından internete girerlerse...

Ne düşünüyordu yahu? İnternet gelecek hakkında bilgi vermezdi ki, bunu sadece pembe Kindle yapabilirdi.

Elleri fena halde titriyordu; 24 Kasım tarihini girmesi için Kindle'ı Robbie'ye uzattı. "Sen yap."

Robbie iki denemeden sonra bunu başardı. *Echo*'nun salı günü verdiği haber daha ayrıntılıydı, ama manşeti bir gün öncekinden daha kötüydü.

ÖLÜ SAYISI ONA ÇIKTI
BÜTÜN ŞEHİR VE OKUL YAS İÇİNDE

"Josie acaba..." diye başladı Wesley.

"Evet," dedi Robbie. "Çarpışmadan sağ kurtuluyor, ama pazartesi günü ölüyor. Tanrım!"

Pazar gecesi kazasından hafif sıyrıklarla kurtulan birkaç talihliden biri de şu anda, diğer yaralıların da kaldırıldığı Bowling Green'deki hastanede bulunan, Meerkats amigo kızı Antonia "Toni" Burrel. Burrel

yaşadığı anı şöyle anlattı: "Yoldayken hâlâ zaferimizi kutluyor, Bluegrass kupasını elden ele dolaştırıyor, belki yirminci kez, 'Biz Şampiyonuz' şarkısını söylüyorduk. Her şey önde oturan antrenörün arkasına dönüp, bize sesimizi alçaltmamızı söylediği sırada oldu."

Eyalet Polis Komiseri Mose Arden: "Otobüs Route 139, Princeton Yolu'nda seyrederken, Cadiz'in üç kilometre kadar güneyinde Montgomery'li Candy Rymer'in kullandığı bir SUV çarpmış. Çarpışma Bayan Rymer 80 numaralı otoyolda çok yüksek bir hızla kavşağa girdiği zaman olmuş."

Otobüs şoförü Herbert Allison (58) son anda Bayan Rymer'in aracını görüp yana kaçmaya çalışmış. Bu manevrası SUV'un çarpmasıyla birlikte otobüsün hendeğe yuvarlanmasına, takla attıktan sonra infilak etmesine yol açmış.

Haber devam ediyordu, ama ikisi de daha fazlasını okumak istemedi.

"Pekâlâ," dedi Robbie. "Bunu bir düşünelim. Her şeyden önce, bu haberin doğru olduğuna emin miyiz?"

"Emin olmayabiliriz," dedi Wesley. "Ama Robbie... Bu işi oluruna bırakabilir miyiz?"

"Hayır," dedi Robbie. "Bırakamayız. Tabii ki bırakamayız. Ama Wes, polisi ararsak bize inanmayacaklardır. Bunu biliyorsun."

"Onlara Kindle'ı gösteririz! Onlara gazete haberini gösteririz!" Ama kendi söylediği şeyler bile Wesley'e kof geliyordu. "Pekâlâ, bir de şöyle düşünelim. Ben Ellen'e haber vereyim. Bana inanmasa bile otobüsü bir on beş dakika falan durdurabilir, ya da bu Allison denen adamın planladığı yolu değiştirmesini sağlayabilir."

Robbie bir an bunu düşündü. "Evet. Denemeye değer."

Wesley çantasından telefonunu çıkardı. Robbie de Sonraki Sayfa düğmesine basıp haberin kalan kısmını okumaya başladı.

Telefon iki kere çaldı... üç kere... dört.

Wesley tam sesli mesaj bırakmaya hazırlanırken Ellen telefonu açtı. "Wesley şu anda seninle konuşamam. Söylediklerimi anladığını sanıyor..."

"Ellen, dinle..."

"...dum, ama mesajımı aldıysan mutlaka konuşacağımızı biliyorsundur." Geri planda heyecan içindeki kızların bağırmaları –arada Josie'nin sesi de vardı– ve gürültülü müzik sesi duyuluyordu.

"Evet, mesajını aldım, ama şimdi konuşmamız gere..."

"Hayır!" dedi Ellen. "Gerekmiyor. Bu hafta sonu senin telefonlarını açmadığım gibi, sesli mesajlarını da dinlemeyeceğim." Sesi biraz yumuşadı. "Ve hayatım, bırakacağın her mesaj işi zorlaştıracak. Yani ikimiz için demek istiyorum."

"Ellen, anlamıyorsun..."

"Hoşça kal, Wes. Seninle gelecek hafta konuşuruz. Bize iyi şanslar diler misin?"

"Ellen, *lütfen!*"

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi Ellen. "Ve bir de ne var, biliyor musun? Bütün hıyarlığına rağmen hâlâ seni seviyorum."

Bunu dedikten sonra telefonu kapadı.

Wesley, Tekrar Arama düğmesine basacakken vazgeçti. İşe yaramazdı. Ellen kararlıydı. İnanılır gibi değildi, ama durum buydu işte.

"Belirlediği zamandan önce benimle konuşmak istemiyor. Bilmediği şeyse, pazar gecesinden sonra belirlediği bir zaman kalmayacağı. Sen en iyisi Bayan Quinn'i ara." Kızın ön adı o anda Wesley'in aklına gelmedi.

"Josie onunla dalga geçtiğimi düşünür," dedi Robbie. "Böyle bir şeyi duyan kim olsa, onu işlettiğimi sanır." Gözleri hâlâ Kindle

ekranındaydı. "Ne var, biliyor musun? Kazaya sebep olan *–olacak olan–* kadın hiç yara almadan kurtulmuş. Seninle bahse girerim, bu kadın zil zurna sarhoştu."

Wesley bunu duymuyordu bile. "Josie'ye söyle, Ellen mutlaka telefonuma cevap versin. İlişkimiz hakkında olmadığını söylesin. Bunu acil bir durum..."

"Wes," dedi Robbie. "Sakin ol ve dinle. Dinliyor musun?"

Wesley tamam anlamında başını salladı, ama duyduğu tek şey gümbürdeyen kalbinin sesiydi.

"Madde bir, Josie yine benim onu işlettiğimi düşünecektir. Madde iki, onu birlikte işlettiğimizi sanacaktır. Madde üç, zaten Antrenör Ellen'in yanına gideceğini de sanmam; Bayan Ellen'in son günlerdeki durumu düşünülecek olursa... Üstelik maç yolculuklarında daha da gergin olur." Robbie iç geçirdi. "Josie'nin nasıl biri olduğunu anlamalısın. Tatlı kızdır, akıllıdır, felaket seksidir, ama aynı zamanda minik bir fare kadar da ürkektir. Onun en sevdiğim yanı da bu zaten."

"Bu da senin karakterin hakkında yığınla iyi şeyi ortaya çıkarır, Robbie, ama kusura bakma, şu anda bunlar umurumda değil. Bana neyin işe yaramayacağını söyledin; neyin yarayacağı konusunda bir fikrin var mı?"

"Madde dört. Biraz şansımız varsa, bunu kimseye anlatmak zorunda kalmayabiliriz. Ki çok iyi olur, çünkü kimse bize inanmayacak."

"Açıkla."

"Ne?"

"Ne düşündüğünü açıkla."

"Öncelikle *The Echo*'dan indirdiğin başka bir tarihi kullanmamız gerekiyor."

Robbie 25 Kasım 2009'u tuşladı. Fena halde yanmış olan amigo kızlardan birinin daha ölmesi ölü sayısını on bire çıkarmıştı. Her ne kadar *The Echo* sözünü etmemişse de, hafta içinde birkaç kişinin daha ölmesi muhtemeldi.

Robbie bu haberi üstünkörü okudu. Asıl aradığı şey ön sayfanın alt yarısında kutu içine alınmış bir haberdi:

CANDACE RYMER ARAÇLA ADAM ÖLDÜRMEK SUÇUYLA MAHKEMEYE ÇIKACAK

Haberin tam ortasında gri bir kare vardı; kadının resminin olması gereken yer, diye düşündü Wesley. Pembe Kindle haber fotoğrafları basamıyordu. Ama önemli değildi, çünkü artık anlamıştı. Durdurmaları gereken şey otobüs değildi; otobüse çarpacak olan kadını durdurmaları lazımdı.

Candace Rymer, madde dörttü.

VI – Candy Rymer

Bulutlu bir pazar öğlen sonrası –Kadınlar Meerkats takımı eyaletin çok da uzak olmayan bir noktasında basketbol maçı yaparken– Wesley Smith ve Robbie Henderson, Cadiz'in otuz kilometre kuzeyindeki Eddyville'de, bir dinlenme tesisinin önünde Wesley'in "yaşlı fakat onurlu" Chevy Malibu'sunda oturmuşlar, tesisin kapısını gözlüyorlardı. Toprak zemini pislik içindeki otopark boştu. Broken Windmill adındaki tesiste mutlaka bir televizyon olmalıydı, ama Wesley içkici sporseverlerin NFL futbol maçını evlerinde seyretmeyi tercih ettiklerine hükmetti. Bu mekânın berbat bir yer olduğunu anlamak için içeriye girmek şart değildi. Candy Rymer'in ilk durağı kötüydü, ama ikincisi daha da kötüydü.

Yamuk bir açıda ve yangın çıkış kapısını engelleyecek bir şekilde park edilmiş leş gibi bir Ford Explorer vardı; arka tamponlarında iki çıkartma görülüyordu. Birinde, OĞLUM EYALET ISLAHEVİNDE ONUR ÖĞRENCİSİDİR, diğerinde İYİ VİSKİ İÇİN HER ŞEYİ YAPARIM yazılıydı.

"Bu işi şimdi yapsak daha iyi olabilir," dedi Robbie. "Kadın hazır içeride kafayı çekerken."

Cazip bir fikirdi, ama Wesley başını iki yana salladı. "Bekleyelim. Bir yerde daha duracak. Hopson'da duracak, unuttun mu?"

"Buradan çok uzakta."

"Doğru," dedi Wesley. "Ama öldürecek zamanımız var, biz de öldüreceğiz."

"Neden?"

"Çünkü yapacağımız iş geleceği değiştirmek. Ya da yapmaya çalıştığımız şey. Bunun ne kadar zor olduğunu bilmiyoruz. Mümkün olduğunca uzun süre beklemek başarma ihtimalimizi artırır."

"Wesley, bu kadın ayyaşın teki. Central City'de ilk durduğu bardan çıkarken sarhoştu, buradakinden çıktığında daha da sarhoş halde olacak. Altmış kilometre sonra kızların otobüsüyle karşılaşacağı yere varana kadar ayılacağını hiç sanmıyorum. Onu son durağına takip ederken ya bizim otomobilimiz arıza yaparsa?"

Bu ihtimal Wesley'in aklına hiç gelmemişti. Şimdi geldi. "İçgüdüm, 'bekleyin' diyor, ama senin içinde şimdi yapmamızı söyleyen kuvvetli bir ses varsa, şimdi yapalım."

Robbie oturduğu yerde doğruldu. "Çok geç. Kraliçemiz dışarıya çıktı."

Candy Rymer tesisten çıktı ve slalom yaparak yürümeye başladı. Çantasını düşürdü, almak için eğilince neredeyse yere düşecekti, bir kahkaha attı ve Explorer'ını park ettiği yere doğru yalpalayarak ilerledi. Bu arada çantasından anahtarlarını çıkarmaya uğraşıyordu. Bir zamanlar güzel olduğu belli olan yüzü şişmişti. Üst kısmı sarı, dipleri siyah olan saçları bukleler halinde yanaklarına doğru sarkmıştı. Beli lastikli blucininden göbeği sarkıyordu.

Hurda halindeki SUV'una bindi, motoru çalıştırdı ve tesisin yangın çıkış kapısına doğru fırladı. Bir çatırtı sesi duyuldu. Derken geri vites lambaları yandı; öyle hızlı geri geldi ki, Wesley bir an kadının kendi Malibu'suna çarpacağından korktu. Öyle olsaydı, onlar yaya kalırlar, Rymer de otobüsle olan randevusuna giderdi. Neyse ki tam zamanında durdu, sonra da trafiğe hiç bakmadan otoyola çıktı. Kadın doğuya, Hopson'a doğru ilerlerken Wesley de

peşine düştü. Dört saat sonra okul otobüsünün varacağı kavşak oradaydı.

Wesley, yapacağı korkunç şeye rağmen bu kadına biraz acımadan edemiyordu. Robbie'nin ne hissettiği hakkında fikri yoktu. *The Echo*'da okudukları haberin devamında tanıdık olduğu kadar aynı zamanda korkunç bir hikâyesi vardı.

Candace "Candy" Rymer, kırk bir yaşındaydı ve boşanmıştı. Velayeti babalarında olan üç çocuğu vardı. Hayatının son on iki yılında alkol bağımlılığı için dört defa, yani üç yılda bir kliniğe yatmıştı. Bir tanıdığının (hiç arkadaşı yok gibiydi) ifadesine göre Adsız Alkolikler terapisine katılmış, ama bunu sıkıcı bulduğu için yarıda bırakmıştı. Tam altı kere alkollü araç kullanma suçuyla tutuklanmış, son iki defasında ehliyetine el konmuş, ikisinde de geri almayı başarmıştı. Son defasında Yargıç Wallenby'ye dilekçe yazarak, Bainbridge'deki gübre fabrikasında çalıştığını ve işi gereği ehliyetine ihtiyacı olduğunu öne sürmüştü. Oysa bu işten kovulalı altı ay oluyordu ve kimse bunu sorgulama gereğini duymamıştı. Candy Rymer her an patlamaya hazır bir alkol bombasıydı ve bu patlama ânı artık çok yakındaydı.

Haberde kadının Montgomery adresi verilmemişti, ama gerek de yoktu. Wesley'e göre çok başarılı bir araştırmacı gazetecilik yapan muhabir (özellikle de *The Echo* için) son içki âlemi yaptığı yerden başlayarak Candy'nin izini sürmüş, Central City'deki Pot O'Gold'dan Eddyville'deki Broken Windmill'e, oradan da Hopson'daki Banty's Bar'a kadar takip etmişti. Son uğrağında barmen ondan otomobil anahtarlarını vermesini istemiş, fakat almayı başaramamıştı. Candy ona ortaparmağını gösterip bir daha bu külüstür yere hiç gelmeyeceğini söyleyerek ayrılmıştı. Bu olay saat yedide olmuştu. Muhabir, Candy'nin biraz uyumak için bir yerde, muhtemelen Route 124'te durduğunu varsayıyordu. Daha sonra Route 80'e çıkmış ve bu otoyolda bir süre yol aldıktan sonra nihai durağına varmıştı. Ateşli bir son durağa.

Robbie içine kurt düşürdüğü andan beri Wesley "yaşlı fakat onurlu" Chevrolet'nin bir arıza yapıp iki şeritli yolun kenarında stop edeceğinden korkuyordu. Ya bozuk bir akü ya da Paradoks Yasaları sonucu. Candy Rymer'in stop lambaları gözden kaybolacak, onlar da bunu izleyen saatleri telefonla yardım istemekle geçireceklerdi. (Tabii bu ıssız yerde telefonlarının çalışacağını varsayarsak). Fırsat varken Eddyville'de kadının otomobilini etkisiz hale getirmedikleri için kendilerine küfür yağdıracaklardı.

Neyse ki Malibu her zaman olduğu gibi hiç teklemeden ilerliyordu. Wesley, Candy'nin SUV'unu iki yüz metre geriden takip ediyordu.

"Yahu, bu kadın yolun her yanını kaplıyor," dedi Robbie. "Belki bir sonraki bara varmadan bir hendeğe falan yuvarlanır. Böylece lastiklerini doğramaktan kurtuluruz."

"*The Echo*'ya göre böyle olmuyor."

"Evet, ama biz geleceğin taş üstüne yazılmadığını biliyoruz, değil mi? Belki bu başka bir Ur ya da öyle bir şeydir."

Wesley, Ur Yerel'in bu şekilde işlemediğine emindi, ama sesini çıkarmadı. Her halükârda artık çok geçti.

Candy Rymer bir hendeğe yuvarlanmadan veya karşıdan gelen bir araçla çarpışmadan Banty's Bar'a vardı; bu iki durumdan da kıl payı kurtulmuştu. Karşıdan gelen bir otomobil son anda yana kayarak Candy'nin önünden kaçabildi; Wesley'in Malibusu'nun yanından geçerken Robbie, "Burada bir aile var," dedi. "Anne, baba ve arka koltukta üç çocuk."

İşte o zaman Wesley kadına acımayı bıraktı ve ona büyük bir öfke duymaya başladı. Burnundan soluyacak kadar kızmıştı.

"Pis kaltak!" dedi. Direksiyondaki parmak kemikleri beyazlaşmıştı. "Sarhoş, kimseyi takmayan adi sürtük! Onu durdurmak için tek çare onu öldürmek olursa, bunu yaparım."

"Ben de yardım ederim," dedi Robbie dudaklarını ısırarak.

Candy'yi öldürmek zorunda kalmadılar, Paradoks Yasaları, içkili araç kullanmayı yasaklayan yasalar Candy Rymer'i Güney

Kentucky'nin sefil barlarını gezmekten ne kadar alıkoyduysa, onları da o kadar engelledi.

Banty's Bar'ın otoparkı asfalttı, fakat yüzeyindeki çukurlar, İsrail'in Gazze'ye bombardımanını andırıyordu. Binanın üstündeki neon horoz resmi yanıp sönüyordu. Pençelerinden birine takılı bir içki sürahisi vardı.

Rymer'in Explorer'i tam bu horozun altına park edilmişti. Wesley sırf bu amaçla yanında getirdiği bir kasap bıçağıyla neon ışığı altındaki SUV'un ön lastiklerini yardı. Puflayarak boşalan havayla öyle bir ferahlama duydu ki, dizlerinin üstünde durduğu yerden kalkması zor oldu. Keşke bu işi Broken Windmill barında yapsaydık, diye düşündü.

"Sıra bende," dedi Robbie ve SUV'un arka lastiklerini doğradı. Bir puflama sesi daha çıktı. İşi sağlama almak için yedek lastiği de doğradı. Bu arada Wesley ayağa kalkmıştı.

"Yan tarafa park edelim," dedi Robbie. "Gözümüzü ondan ayırmayalım."

"Ben bundan fazlasını yapacağım," dedi Wesley.

"Sakin ol. Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum. O aşamayı çoktan geçtim." Bütün gövdesi öfkeyle titriyordu.

The Echo'ya göre Candy, Banty's Bar'dan çıkarken burası için külüstür yer demişti, ama asıl söylediği sözün yumuşatıldığı belliydi. Gerçekte, Candy bardan çıkmadan önce, "Bu bok çukuruna bir daha gelmem!" demişti. Fakat bu aşamada o kadar sarhoştu ki, ağzından bir geveleme halinde çıkan kelime *boğçuru* olmuştu.

Robbie gazete haberinin gözlerinin önünde yaşanmasıyla o kadar büyülenmiş gibiydi ki, kadına doğru giden Wesley'i durdurmaya çalışmadı. "Bekle!" diye seslendi, ama Wesley beklemedi. Kadını tuttuğu gibi silkelemeye başladı.

Candy Rymer'in ağzı açık kaldı; elindeki anahtarlar yere düştü.

"Bırak beni puşt herif!"

Wesley bırakmadı. Sert tokadıyla kadının alt dudağı yarıldı. Yüzünün diğer yanına bir tokat daha atıp, *"Ayıl artık!"* diye bağırdı. *"Kendine gel, ayyaş kaltak! Başkalarının hayatını mahvetme! İnsanları öldüreceksin! Bunu anlıyor musun? İnsanları öldüreceksin!"*

Üçüncü tokadı tabanca patlaması gibi bir ses çıkardı. Kadın sendeleyerek binanın duvarına doğru geriledi; ağlıyor, yüzünü korumak için ellerini kaldırıyordu. Çenesinden aşağıya kan sızmaya başlamıştı.

Wesley dördüncü tokat için elini kaldırdı –asıl istediği şey onu boğmaktı– ama onu boğmaktansa tokatlamak daha iyiydi. Tam vuracakken Robbie onu arkasından yakaladı ve kadından ayırdı. "Yeter! Dur artık!"

Barmenle birlikte birkaç müşteri de dışarıya çıkmışlar, bu sahneye ağızları açık bakmaktaydılar. Candy Rymer yere çökmüş, ellerini giderek şişen yüzüne bastırarak deli gibi ağlıyordu. "Neden herkes benden nefret ediyor? Neden herkes bu kadar kötü?"

Öfkesi geçmiş olan Wesley ona boş gözlerle baktı. Öfkesinin yerini çaresizlik almıştı. En az on bir kişinin ölümüne sebep olan sarhoş bir sürücü için kötü insan demek kolaydı, ama bakınca burada bir kötülük göremiyordu. Sadece bir yol kenarı tesisinin otoparkında oturmuş, hıçkırarak ağlayan bir kadın görüyordu. Ve yanıp sönen neon ışığı onu yanıltmıyorsa, altına işemiş olan bir kadın.

"İnsana ulaşabiliyorsun, ama kötülüğe ulaşamıyorsun," dedi Wesley. Sesi sanki başka bir yerden geliyormuş gibiydi. "Kötülük her zaman kalıcı oluyor. Koca götlü bir kuş gibi uçup gidiyor, başka birinin üstüne konuyor. Böyle değil mi, ne dersin? İşin özü bu değil mi?"

"Evet, eminim çok felsefi bir açıklama, ama hadi. Sana doğru dürüst bakmalarından ve otomobil plakanı almalarından önce buradan gidelim."

Robbie onu Malibu'ya yönlendirdi. Wesley bir çocuk gibi uysallaşmıştı. Titriyordu. "Kötülük her zaman kalıcıdır, Robbie. Bütün Ur'larda. Bunu unutma."

"Tabii, tabii. Anahtarları bana ver, ben kullanacağım."

"*Hey!*" diye bağırdı arkalarından birisi. "Bu kadını neden dövdün ki? Sana bir şey yaptığı yoktu. Gel buraya!"

Robbie, Wesley'i otomobilin içine ittikten sonra dolanıp sürücü koltuğuna oturdu ve hızla oradan uzaklaştı. Horozlu neon gözden kaybolana kadar son hızla ilerledikten sonra yavaşladı. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Wesley gözlerini ovuşturdu. "Bunu yaptığım için pişmanım," dedi. "Ama bir yandan da değilim. Anlıyor musun?"

"Evet," dedi Robbie. "Anlıyorum. Antrenör Silverman içindi. Ve Josie için de..." Gülümsedi. "Benim ürkek farem."

Wesley de gülümsedi.

"Ee, nereye gidiyoruz? Eve mi?"

"Daha değil," dedi Wesley.

Route 139'la 80 numaralı otoyolun kesiştiği kavşakta, bir mısır tarlasının kenarında park ettiler. Erken gelmişlerdi; Wesley bu zamanı pembe Kindle'ını açarak değerlendirdi. UR Yerel'e girmek isteyince, pek de şaşırtmayan bir mesajla karşılaştı: BU HİZMETİMİZ ARTIK MEVCUT DEĞİLDİR.

"Herhalde böylesi daha iyi," dedi.

Robbie ona baktı. "Ne dedin?"

"Hiçbir şey. Önemli değil." Kindle'ı tekrar çantasına soktu.

"Wes?"

"Efendim, Robbie?"

"Paradoks Yasaları'nı çiğnedik mi?"

"Hiç şüphen olmasın," dedi Wesley.

Saat dokuza beş kala korna sesleri duyup ışıkları gördüler. Malibu'dan çıkıp arabanın önünde durarak beklediler. Wesley, Robbie'nin ellerinin kenetlenmiş olduğunu fark edince, Candy Rymer bir şekilde yine ortaya çıkacak diye tek korkanın kendisi olmadığını anladı ve buna memnun oldu.

En yakınlarındaki tepede far ışıkları belirdi. Bu okul otobüsüydü, peşinde Lady Meerkats takımı taraftarlarının bulunduğu

bir düzine otomobil vardı. Hepsi korna basıyor, selektör yapıyordu. Otobüs önlerinden geçerken Wesley içindeki kızların "Biz Şampiyonuz!" şarkısını söylediklerini işitti ve ürperdi.

Kolunu kaldırıp el salladı.

Yanındaki Robbie de aynı şeyi yaptıktan sonra ona döndü ve gülerek, "Ne dersin, Hocam, biz de kafileye katılalım mı?" dedi.

Wesley onun omzuna bir şaplak attı. "Harika bir fikir."

Sonuncu otomobil de geçtikten sonra Robbie arkalarına takıldı. Moore'a kadar o da diğerleri gibi korna basıp selektör yaptı.

Wesley buna aldıracak değildi.

VII– Paradoks Polisi

Robbie otomobili Susan ve Nan'ın Yeri'nin (camına LADY MEERKATS KAZANDI yazılmıştı) önünde park edip araçtan çıktıktan sonra Wesley, "Bir dakika bekle," dedi.

Arabadan inip oğlana sarıldı. "Çok iyi iş yaptın."

Robbie gülümsedi. "O halde ödül olarak bana sömestr notu A mı vereceksin?"

"Hayır, sadece öğüt vereceğim. Futbolu bırak. Bu senin kariyerin olamaz, sen daha iyisine layıksın."

"Anladım," dedi Robbie... ama bu, öneriyi kabul ettiğini göstermiyordu ve ikisi de bunun farkındaydı. "Derste görüşürüz, tamam mı?"

"Salı günü," dedi Wesley. Ama on beş dakika sonra acaba onu gören olacak mı diye düşünmesi için bir neden oldu. Bir daha *hiç onu gören* olacak mıydı?

Malibu'sunu okulun otoparkında bırakmadığı zamanlarda hep park ettiği yerde bir otomobil vardı. Wesley bunun hemen arkasına park edebilirdi, ama caddenin diğer yanını tercih etti. Bu otomobilde onu huzursuz eden bir şey vardı. Bir Cadillac'tı ve altında durduğu sokak lambasının ışığında çok fazla parlak

görünüyordu. Kırmızı boyası sanki, *Ben buradayım! Beni beğeniyor musun?* diye bağırır gibiydi.

Wesley onu hiç beğenmedi. Koyu renkli camları ve yaldızlı Cadillac amblemleri olan çok büyük jant kapakları da hoşuna gitmedi. Bir uyuşturucu kaçakçısının otomobiline benziyordu. Eğer bu doğruysa, söz konusu uyuşturucu kaçakçısı aynı zamanda sapık bir katil de olabilirdi.

Neden bu aklıma geldi sanki?

"Günün stresi, hepsi bu," dedi, çantası bacaklarına çarparak boş caddenin karşısına geçerken. Eğilip baktı. Otomobilin içinde kimse yoktu. Hiç değilse, Wesley öyle düşündü. Karartılmış camlı pencereden bakınca emin olmak zordu.

Paradoks Polisi olmalı. Benim için gelmişler.

Bu düşünce en iyi haliyle saçmalık, en kötü haliyle paranoyak bir fantezi gibi görünmeliydi, ama Wesley hiç öyle sanmıyordu. Ve olup biten her şey göz önüne alındığında hiç de paranoyak olmayabilirdi.

Wesley elini uzatıp otomobilin kapısına dokundu, ama sonra hemen elini çekti. Kapı metaldi ama sıcaktı. Sanki bir *nabzı* var gibiydi. Sanki metal olsun olmasın, otomobil canlıymış gibiydi.

Kaç!

Bu fikir o kadar kuvvetliydi ki, dudaklarıyla bunu seslendirdiğini hissetti, ama kaçmak gibi bir seçeneği yoktu. Bunu denediği takdirde o iğrenç otomobilin içindeki adam veya adamlar onu bulurlardı. Bu o kadar basit bir gerçekti ki, bütün mantık kurallarına meydan okuyordu. Bu nedenle Wesley kaçmak yerine apartmanın kapısını açtı ve üst kattaki dairesine çıktı. Hareketleri çok yavaştı, çünkü nabzı büyük bir hızla atıyordu ve bacakları titriyordu.

2B numaralı dairenin kapısı açıktı, içerideki ışık uzun bir dikdörtgen halinde üst kat sahanlığına sızıyordu.

"A, demek geldin," dedi pek de insandan-olmayan bir ses. "İçeriye gelsene, Kentucky'li Wesley."

İki kişiydiler. Biri genç, diğeri yaşlıydı. Yaşlı olanı, bir zamanlar Wesley ve Ellen'in birbirlerini baştan çıkarıp karşılıklı zevk aldıkları (hatta mest oldukları) kanepede, diğeriyse Wesley'in en sevdiği koltukta oturuyordu; Wesley gecenin geç saatlerinde, elinde kekinin kalan parçasıyla, ilgi çekici kitabıyla abajurun sağdan gelen ışığı altında bu koltukta vakit geçirirdi. İkisinin de üstünde hardal renkli uzun trençkotlar vardı ve Wesley, nasıl olduğunu bilmediği bir şekilde bu trençkotların canlı olduğunu anladı. Anladığı başka bir şey de bunları giyen kişilerin kesinlikle insan olmadığıydı. Yüzleri sürekli *değişiyordu* ve derilerinin altında sürüngenlere özgü bir şey vardı. Ya da kuşlara. Ya da ikisine birden.

Yakalarında (kovboy filmlerinde kanun adamlarının rozet taktığı yerde) kırmızı bir gözün olduğu düğmeler görünüyordu. Wesley bu gözlerin de canlı olduğunu düşündü. Onu izliyorlardı.

"Ben olduğumu nasıl anladınız?"

"Kokunu aldık," dedi yaşlı olanı ve bunun en korkunç yanı, espri olmamasıydı.

"Ne istiyorsunuz?"

"Neden burada olduğumuzu biliyorsun," dedi genç olanı. Yaşlı olanı bu ziyaretin sonuna kadar bir daha konuşmadı. Zaten onlardan birini bile dinlemek yeterince kötüydü. Hançeresi cırcır böcekleriyle dolu birini dinlemeye benziyordu.

"Sanırım, biliyorum," dedi Wesley. O ana kadar sesinde titreme olmamıştı. "Paradoks Yasaları'nı ihlal ettim." Robbie'nin de işin içinde olduğunu bilmediklerini umuyordu. Muhtemelen bilmiyorlardı; ne de olsa Kindle, Wesley Smith adına kayıtlıydı.

"Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," dedi genç olanı sakin bir sesle. "Kule sarsılır, dünyalar yörüngelerinde titrer. Gül sanki kıştaymış gibi üşür."

Çok şiirseldi, ama pek aydınlatıcı değildi. "Ne kulesi? Ne gülü?" Wesley evini genellikle serin tutmayı tercih ettiği halde, alnının terlediğini hissetti. *Bunların yüzünden,* dedi içinden. *Bunlar havayı ısıtıyor.*

"Önemli değil," dedi genç olanı. "Açıklamanı yap, Kentucky'li Wesley. Ve eğer bir daha gün ışığını görmek istiyorsan, iyi bir açıklama yap."

Bir an Wesley bir şey söyleyemedi. Aklında tek bir düşünce vardı: *Burada bir duruşmadayım*. Derken bu düşünceyi aklından kovdu. Daha önce Candy Rymer'e duyduğu öfkeye benzer bir öfke kabardı içinde.

"İnsanlar ölecekti. Neredeyse on iki kişi. Belki daha fazlası. Bu sizin gibiler için bir şey ifade etmeyebilir, ama benim için çok önemliydi, özellikle de ölenlerden birisi benim sevdiğim kadın olduğu için. Ve bütün bunlar kendinden başka kimseyi düşünmeyen ve sorunlarıyla yüzleşmeyen sarhoş bir kadın yüzünden olacaktı. Ve..." Az kalsın "biz" diyecekken son anda düzeltti. "Ve ben onu yaralamış bile değilim. Sadece kendimi tutamayıp birkaç tokat attım."

"Siz çocuklar *hiç* kendinizi tutamıyorsunuz," dedi Wesley'in en sevdiği koltukta –bir daha asla oturmayacağı koltukta– oturan adam. "Güdülerinizi kontrol edememeniz sorunlarınızın yüzde doksanını oluşturuyor. Kentucky'li Wesley, Paradoks Yasaları'nın bir nedeni olduğu hiç aklına geldi mi?"

"Hayır..."

Vızıltılı ses devam etti. "Tabii ki *gelmedi*. Bunu biliyoruz. Aklına gelmediği için buradayız. O otobüste bulunanlardan birinin ileride bir seri katil olabileceği, ileride kansere veya Alzheimer'a deva bulacak bir çocuk dahil, düzinelerce insanı öldürebileceği hiç aklına gelmedi. Hiç aklına gelmeyen bir şey de, o genç kadınlardan birinin Hitler veya Stalin gibi, Kule'nin bu düzeyinde *milyonlarca* insanın ölümüne yol açacak bir canavar doğurabileceği. Anlama kabiliyetinin çok ötesinde olaylara müdahale ettiğin de hiç aklına gelmedi."

Hayır, Wesley bu ihtimalleri hiç düşünmemişti. Düşündüğü tek şey Ellen'di. Robbie de sadece Josie'yi düşünmüştü. Ve onlarla birlikte diğerlerini... Çığlıklar atarak, derileri kavrulup kemiklerinden sıyrılarak en korkunç şekilde ölecek olan çocukları.

"Öyle bir şey olur mu?" diye sordu Wesley.

"Ne olacağını *bilmiyoruz*," dedi sarı trençkotlu şey. "Mesele de bu. Senin budalaca eriştiğin o deneysel program gelecek altı ayı net bir şekilde görebilir... yani, belli bir dar coğrafi alan içinde. Altı ay sonrası için kehanet doğruluğu zayıflar. Bir yıl sonrasıysa tamamen karanlıktır. Anlayacağın, sen ve genç arkadaşının *ne* yapmış olabileceğini bilmiyoruz. Bilmediğimiz için de, eğer bir zarar verilmişse, bunu düzeltme imkânımız yok."

Genç arkadaşın. Demek ki Robbie Henderson'dan haberleri vardı. Wesley'in yüreği sıkıştı.

"Bütün bunları kontrol eden bir çeşit kuvvet yok mu? Var, değil mi? İlk kez Ur Kitaplara girdiğim zaman bir kule görmüştüm."

"Her şey Kule'ye hizmet eder," dedi insan benzeri şey ve saygı gösterisi olarak yakasındaki korkunç düğmeye dokundu.

"O halde benim de ona hizmet etmediğimi nereden biliyorsunuz?"

Bir şey söylemediler. Sadece siyah, yırtıcı kuş gözleriyle baktılar.

"Bu benim siparişim değildi, biliyorsunuz. Yani... bir Kindle sipariş ettiğim doğru, ama bana gelen gibi bir şey istememiştim. Ama bu geldi işte."

Uzun bir sessizlik oldu; Wesley bu sırada geleceğinin masaya yatırıldığını anlıyordu. En azından, bildiği kadarıyla hayatının... Bu yaratıklar onu o iğrenç otomobilleriyle buradan götürürlerse, varlığı bir şekilde devam edebilirdi, ama bu karanlık ve muhtemelen hapsedildiği bir varoluş şekli olabilirdi ve herhalde çok geçmeden delirirdi.

"Gönderide bir hata olduğunu düşünüyoruz," dedi genç olanı sonunda.

"Ama bunu kesin olarak bilmiyorsunuz, değil mi? Çünkü nereden geldiğini bilmiyorsunuz. Ya da kimin gönderdiğini."

Yine sessizlik. Sonra yaşlı olanı, "Her şey Kule'ye hizmet eder," diye tekrarladı. Ayağa kalkıp elini uzattı. Bu el parlayıp bir

pençe halini aldı. Bir parlamadan sonra tekrar el oldu. "Onu bana ver, Kentucky'li Wesley."

Kentucky'li Wesley bunu yapmaya hazırdı, fakat elleri öyle kötü titriyordu ki, çantasının kilidini açması ona saatler kadar uzun geldi. Nihayet bunu başardıktan sonra pembe Kindle'ı yaşlı olana uzattı. Yaratık ona öyle çılgınca bir iştahla baktı ki, Wesley neredeyse çığlığı basacak gibi oldu.

"Galiba artık çalışmıyor, benim..."

Yaratık onu elinden aldı. Bir saniye için Wesley bu yaratığın derisine temas edince, o pençemsi elin de kendine özgü düşünceleri olduğunu anladı. Kendine özgü, bilinmeyen devrelerde akım yapan uğultulu düşünceler... Bu defa çığlık attı... ya da atmaya çalıştı. Aslında ağzından boğuk bir inleme sesi çıkmıştı.

Trençkotlarının eteklerinden mide bulandırıcı sesler çıkararak kapıya yöneldiler. Pençemsi elinde hâlâ pembe Kindle'ı tutan yaşlı olanı önden çıktı. Diğeri bir an durup döndü ve Wesley'e baktı. "Bu defalık bağışlandın. Ne kadar talihli olduğunun farkında mısın?"

"Evet," dedi Wesley fısıltıyla.

"O halde teşekkür et."

"Teşekkür ederim."

Sonra da tek kelime daha etmeden çıkıp gitti.

Wesley –Ellen öncesi günlerinde– en iyi dostu olarak gördüğü koltuğa veya kanepeye oturamadı. Yatağa sırtüstü uzandı ve şiddetli titremesinin geçmesi için kollarını göğsünde kavuşturdu. Işığı kapamaya gerek görmedi, çünkü bir daha haftalarca uyuyamayacağını biliyordu. Belki de bir daha hiç uyuyamayabilirdi. Biraz dalar gibi oldu, sonra o korkunç siyah gözleri gördü ve *Ne kadar talihli olduğunun farkında mısın?* diyen sesi duydu.

Hayır, uyumak gibi bir ihtimal yoktu.

Bunun üzerine kendinden geçiverdi.

VIII – Gelecek Önümüzde Uzanıyor

Wesley ertesi sabah saat dokuzda çalar saati çalana kadar uyudu. Rüyasında pembe Kindle'lar, otoparklarda sarhoş kadınlar veya hardal renkli trençkotları olan insansı yaratıklar görmüşse bile hiçbirini hatırlamıyordu. Bildiği tek şey birisinin cep telefonundan onu aradığıydı ve bu birisi bir an önce onunla konuşmak istiyordu.

Koşarak oturma odasına gitti, ama telefonunu çantasından çıkarana kadar zil sesi kesilmişti. Hemen açıp baktı ve ekrandaki BİR YENİ MESAJINIZ VAR uyarısını gördü. Hemen açtı.

"Selam, dostum," dedi Don Allman'ın sesi. "Sabah gazetesine baksan iyi edersin."

Hepsi bu kadardı.

Wesley artık *The Echo*'nun abonesi değildi, ama alt kat komşusu Bayan Ridpath'ın aboneliği devam ediyordu. Wesley basamakları ikişer ikişer atlayarak alt kata indi ve kadının posta kutusunda duran gazeteyi gördü. Tam almak için uzanırken, duraksadı. Ya derin uykusu doğal bir uyku olmadıysa? Ya bir şekilde bayıltılmış ve başka bir Ur'a atılmışsa ve bu Ur'da her şeye rağmen kaza olmuşsa? Ya Don onu kötü habere alıştırmak için aramışsa? Ya gazeteyi açtığı anda siyah çerçeveli manşetlerle felaket haberinin verildiğini görürse?

"Lütfen," diye yalvardı, ama Tanrı'ya mı, yoksa o gizemli kara kuleye mi yalvardığına emin değildi. "N'olur, hâlâ benim Ur'um olsun."

Uyuşmuş parmaklarıyla gazeteyi alıp açtı. Ön sayfada çerçeve vardı ama siyah değil maviydi.

Meerkat'ın mavisi.

Ve o güne kadar *The Echo*'da gördüğü en büyük fotoğraf ön sayfanın yarısını kaplıyor ve manşette KADINLAR MEERKATS BLUEGRASS'I KAZANDI VE GELECEK ÖNLERİNDE UZANIYOR! yazılıydı. Oyuncular Rupp Arena'nın içinde birbirlerine sarılmışdı; üç tanesi gümüş bir kupayı kaldırıyordu. Başka bir resimde

Josie bir portatif merdiven üstüne çıkmış, basket filesinin altından el sallıyordu.

Takımın önünde, üstünde tüm maçlarda giydiği mavi pantolon ve ceket olan Ellen Silverman duruyordu. Ağzı kulaklarındaydı ve üstünde **SENİ SEVİYORUM WESLEY** yazan bir levhayı kameralara doğrultmuştu.

Wesley iki elini başının üstüne kaldırıp öyle bir haykırdı ki, sokağın karşısındaki çocuklar telaşla bakındılar.

"N'oldu?" diye sordu biri.

"Kupa kazandık!" diye seslendi Wesley onlara ve koşarak dairesine gitti. Derhal telefon etmesi gerekiyordu.

Ralph Vicinanza'yı düşünürken

26 Temmuz 2009 günü Diane Schuler adındaki bir kadın 2003 model Ford Windstar otomobiliyle Parksville, New York'taki Hunter Lake Campground kamp sitesinden ayrıldı. Kadının aracında beş yolcusu vardı: beş yaşındaki oğlu, iki yaşındaki kızı ve üç yeğeni. İyi görünüyordu –onu kamp sitesinde son gören kişi kadının gayet bilinçli olduğuna ve nefesinde hiç alkol kokusu olmadığına yemin etmişti– ve bir saat sonra Mickey D'nin Yeri'nde çocuklara yemek yedirirken de aynı derecede iyi durumdaydı. Fakat bundan kısa bir süre sonra yol kenarında kustuğu gözlemlemlendi. Abisine telefon açıp kendini iyi hissetmediğini söyledi. Sonra Taconic Parkway yoluna girip ters şeritte kilometrelerce yol aldı; ona korna çalanlara, el sallayanlara ve selektör yapanlara aldırmadı. Neden sonra bir SUV'la kafa kafaya çarpışarak, kendisinin, oğlu dışında bütün yolcularının ve SUV'daki üç adamın ölümüne neden oldu.

Toksikoloji raporuna göre Schuler'in kanında on kadeh içki dengi alkol ve büyük miktarda esrar kalıntısı bulundu. Kocası onun alkol kullanmadığını söyledi, ama toksikoloji raporları yalan söylemez. Tıpkı bir önceki hikâyedeki Candy Rymer gibi, Diane Schuler de çok miktarda alkol tüketmişti. Daniel Schuler, beş yıllık evlilikleri ve daha önceki flört dönemleri boyunca karısının gizli alkolik olduğunu gerçekten bilmiyor muydu? Aslında bu çok mümkündür. Alkol bağımlıları inanılmaz derecede kurnaz olabilirler ve bağımlılıklarını çok uzun zaman gizleyebilirler. Bunu ihtiyaçtan ve çaresizlikten yaparlar.

Otomobilde tam olarak neler yaşandı? Nasıl o kadar çabuk sarhoş olabildi ve esrarı ne zaman içti? Ters şeritte giderken onu uyaran sürücüleri neden dikkate almadı? Uyuşturucuyla etkisi artan içkinin neden olduğu bir kaza mıydı, bir cinayet-intihar vakası mıydı yoksa iki ihtimalin tuhaf bir karışımı mıydı? Böyle sorulara ancak kurgu hikâyelerle cevap verilebilir. Sadece kurgu hikâyelerde akla gelmeyecek şeyleri düşünebilir ve belki bir cevap bulabiliriz. Bu hikâye benim bunu yapma çabamdır.

Bu arada, Herman Wouk[1] hâlâ hayatta. Bu hikâyenin *The Atlantic*'te yayınlanan versiyonunu okuduktan sonra çok güzel bir not yazarak beni evine davet etti. Uzun zamandan beri onun bir hayranı olduğum için bu not beni çok heyecanlandırdı. Bay Wouk şimdi yüz yaşını zorluyor, bense altmış yedi yaşındayım. Yeterince uzun yaşarsam, onun davetine icabet edebilirim.

---

(1) Türkiye'de *Savaşın Soluğu* adlı romanıyla tanınan Amerikalı yazar. -ç.n.

Herman Wouk Hâlâ Hayatta

19 Eylül 2010, Portland (Maine) *Press-Herald* gazetesinden.

I-95'TE KORKUNÇ KAZA 9 ÖLÜ
Olay Yerinde Doğaçlama Matem
Haber: Ray Dugan

Fairfield kasabasında iki yetişkin ve hepsi on yaşın altındaki yedi çocuğun ölümüyle sonuçlanan tek araçlık kazadan alt saat sonra matem töreni başladı. Mile 109'daki dinlenme tesisinin yanında bulunan piknik alanında konserve kutuları ve karton kahve bardakları içindeki çiçek buketleriyle birlikte dokuz tane haç dikilmiş. En küçük iki çocuğun cesetlerinin bulunduğu yerde. nereden geldiği bilinmeyen, çarşaf üstüne püskürtme boyayla MELEKLER BURADA TOPLANIR yazılı bir pankart var.

I. *BRENDA PİYANGODAN 2700 DOLAR KAZANIYOR VE İLK DÜRTÜSÜNÜ BASTIRIYOR.*

Brenda kutlamak için bir şişe Orange Driver şarabı almak yerine MasterCard'a olan borcunu kapatıp limitini yükseltiyor. Sonra da oto kiralama şirketi Hertz'i arayıp bir soru soruyor. Sonra North Berwick'te yaşayan arkadaşı Jasmine'i arayarak ona piyangodan para kazandığını söylüyor. Jasmine bir sevinç çığlığı atıp, "Kızım, sen artık zenginsin!" diyor.

Keşke. Brenda ona kredi kartı borcunu kapattığını söylüyor; böylece canı isterse bir Chevy Express kiralayabilecek. Hertz'deki kızın dediğine göre bu araç dokuz kişilik bir minibüsmüş. "Bütün çocukları doldurup Mars Hill'e gidebiliriz. Senin aileni ve benimkileri görürüz. Onlara torunlarını gösterir, biraz paralarını yolarız. Ne dersin?"

Jasmine (Jaz) pek hevesli değil. Ebeveynlerinin Mars Hill'de yaşadıkları barakanın odası bile yok, zaten olsaydı bile onlarla kalmak istemiyor. Ebeveynlerinden nefret eder. Brenda'nın da bildiği gibi, bunun için iyi bir nedeni var. On beş yaşına bastıktan bir hafta sonra babası Jaz'in bekâretini bozdu. Annesi bundan haberi olduğu halde hiçbir şey yapmadı. Jaz gözyaşları içinde ona gittiği zaman annesi ona, "Dert etme, babanın hayaları alındı," dedi.

Jaz onlardan uzaklaşmak için Mitch Robicheau'yla evlendi. Şimdi, aradan üç erkek, dört çocuk ve sekiz yıl geçtikten sonra tek başına yaşıyor. Yoksulluk yardımı alıyor ve haftada on altı saat paten pistinde müşterilere paten veriyor ve bir video oyunu salonunda jeton gişesinde duruyor. Buradakiler en küçük iki çocuğunu oraya getirmesine izin veriyorlar. Delight ofiste uyurken, üç yaşındaki Truth altında bebek beziyle salonun içinde dolanıyor. Sorun çıkarıyor sayılmaz, ama geçen yıl saç biti çıktı ve iki kadın oğlanın kafasını sıfıra vurdular. Ne yaygara yapmıştı...

"Kredi kartı borcumu kapadıktan sonra altı yüz dolarım kaldı," diyor Brenda. "Araç kirasını sayarsak, dört yüz, ama

bunu saymıyorum, çünkü ödemeyi MasterCard'la yapabilirim. Red Roof otelinde kalır, Home Box kanalını seyrederiz. Bedava. Dışarıdan yemek getiririz, çocuklar da havuzda yüzebilirler. Ne diyorsun?"

Arkadan bağrışmalar geliyor. Brenda sesini yükseltip haykırıyor. "Freddy, kız kardeşini sinirlendirip durma ve şunu geri ver!" Derken onların gürültüsü bebeği uyandırıyor. Ya bu yüzden ya da Freedom bezini ıslattığı için uyandı. Freedom bunu hep yapıyor. Bazen Brenda onun hayattaki tek işinin altını kirletmek olduğunu düşünüyor.

"Bilemiyorum..." diyor Jasmine tereddüt içinde.

"Hadi, kız! Gezeceğiz. Programa uy! Otobüsle Jeyport'a gidip orada minibüsü kiralarız. Beş yüz kilometreyi dört saatte alabiliriz. Şirketteki kız, çocukların DVD seyredebileceğini söyledi. *Küçük Denizkızı* ve başka çocuk filmleri de varmış."

"Belki hepsini bitirmeden önce annemden devlet yardımının bir kısmını koparabilirim," diyor Jasmine.

Erkek kardeşi Tommy bir yıl önce Afganistan'da ölmüştü. Mayın yüzünden. Annesiyle babası bundan seksen bin dolar aldılar. Annesi bunu bir kısmını Jasmine'e vermeyi vaat etmişti, ancak babası bunu işitme mesafesinde değilken... Tabii para çoktan bitmiş olabilirdi. Muhtemelen bitmişti. Bay On Beş-Yaşındaki-Kızını-Bozan'ın bu paranın bir kısmıyla bir Yamaha motosiklet aldığını biliyordu. O yaşta böyle bir şeyle ne yapacaktı ki? Bildiği başka bir şey de, devlet parasının serap gibi bir şey olduğuydu. Bunu her ikisi de bilirdi. Ne zaman parlak bir şey görsen, birisi yağmuru başlatırdı. Parlaklık hiç kalıcı olmazdı.

"Hadi," diyor Brenda. Minibüsü çocuklarla ve lisedeki en iyi (ve tek) arkadaşıyla doldurma fikrine bayılıyor. Jasmine komşu kasabada oturuyor. İki kadın da yalnız yaşıyor, ikisinin toplam yedi çocuğu ve geride bıraktıkları bir dolu boktan erkek var, ama arada bir eğlendikleri de oluyor.

Brenda tok bir ses duyuyor. Freddy'den bir çığlık. Glory oyuncak bebekle onun gözüne vurmuş.

"Glory, yeter artık, yoksa bebeğini parçalarım!" diye bağırıyor Brenda.

"Barbie'mi vermiyor!" diye zırlıyor Glory ve ağlamaya başlıyor. Artık hepsi ağlıyor –Freddy, Glory ve Freedom– ve bir an için Brenda'nın görüşü grileşiyor. Son zamanlarda bu griliği sık görür oldu. Üçüncü kattaki üç odalı dairelerindeler, gündeminde hiçbir erkek yok (hayatındaki son erkek, Tim altı ay önce ayrılmış), yemekleri erişte, Pepsi Cola ve Wallmart'ta satılan o ucuz dondurmalar; evde klima ve kablolu televizyon yok. Quick-Flash mağazasında bir işi vardı, fakat şirket battı; burası artık bir On the Run mağazası ve yeni müdür Brenda'nın işini bir Pakistanlıya verdi; çünkü günde on iki ya da on dört saat çalışabiliyor. Adamın başında bir takke ve üst dudağını örten pis bir bıyığı var. Bu adam hiç hamile kalmıyor. Onun işi kızları hamile bırakmak. Kızlar onun o pis bıyığına tavlanıyorlar, sonra bum! Gebelik testi zımbırtısında çizgi maviye dönüşüyor ve al işte bir tane daha...

Brenda'nın da buna benzer bir tecrübesi var. Herkese Freddy'nin babasının kim olduğunu bildiğini söylüyor, ama aslında bildiği yok; sarhoş geçirdiği birkaç gece boyunca bütün erkekler ona güzel görünmüştü. Hem zaten nasıl iş arayabilirdi ki? Ne yapacaktı yani, Glory'yi Freddy'ye emanet edip, kucağında Freedom'la iş görüşmelerine mi gidecekti? Tabii ya, çok iyi olurdu. Hem zaten bir Mickey D'de veya Booger King'de garsonluk mu yapacaktı? Portland'da birkaç tane striptiz kulübü vardı, ama onun gibi kilolu kadınlara oralarda iş yoktu.

Kendine piyangoyu hatırlattı. Red Roof otelinin klimalı odasında üç gece bile geçirebilirlerdi. Neden olmasın? Şansı dönmeye başlamıştı artık.

"Brennie?" Jaz'ın sesi daha da tereddütlü çıkmıştı. "Sen bu konuda gerçekten ciddi misin?"

"Evet," diyor Brenda. "Hadi gel işte kız. *Onayı* aldım. Hertz'deki görevli minibüsün kırmızı olduğunu söyledi. Senin şanslı rengin."

"Kredi kartını internetten mi ödedin? Bunu nasıl yaptın?" Geçen ay Freddy ve Glory kavga ederlerken Brenda'nın dizüstü bilgisayarını yataktan düşürüp kırılmasına yol açmışlardı.

"Kütüphanedeki bilgisayarı kullandım. İnternete girebilmek için biraz beklemem gerekti, ama değdi. Bedava. Pekâlâ, ne diyorsun?"

"Belki bir şişe de Allen's alabiliriz," diyor Jaz. Allen's kahveli konyağa bayılıyor ve fırsat bulunca alıyor. Aslında Jasmine satın alabileceği her şeye bayılıyor.

"Tabii ki," diyor Brenda. "Bana da bir şişe Orange Driver şarabı. Ama direksiyon başındayken içmem, Jaz. Ehliyetimi kaybetmeyi göze alamam. Elimde sadece o kaldı."

"Sence gerçekten de ebeveynlerinden para koparabilir misin?"

Brenda onların torunlarını gördükleri zaman –tabii çocukların rüşvetle veya tehditle iyi davranmalarını sağlayabilirse– para koparabileceğini düşünüyor. "Ama onlara piyangodan söz etmek yok."

"Elbette," diyor Jasmine. "Ben de dünkü çocuk değilim."

Gülüşüyorlar. Eskilerin güzel bir lafı.

"Tamam mı?" diye soruyor Brenda.

"Eddie'yle Rose Ellen'i okuldan almam lazım..."

"O iş kolay," diyor Brenda. "Karar verdin mi?"

Jasmine epey bir süre düşündükten sonra, "Uzun yol, ha?"

"Uzun yol yapacağız!" diyor Brenda.

Brenda'nın Sanford'daki dairesinde üç çocuk ve Jasmine'in North Berwick'teki dairesinde en az bir (belki iki) çocuk yırtınıp dururken, iki kadın çene çalıyorlar. Bu kadınlar şişman, sokağa çıktıkları zaman kimsenin bakmadığı, saat geç olmadan ve sarhoş değilken erkeklerin yatağa atmak istemediği kadınlar. Erkeklerin sarhoş oldukları zaman ne düşündüklerini Brenda ve Jasmine bilirler; şişman kadın hiç kadın olmamasından iyidir. Özellikle de bar kapanmak üzereyken. Bu kadınlar Mars Hill'de aynı okula gittiler, şimdi de taşradalar ve mümkün oldukça birbirlerine

yardım ediyorlar. Onlar kimsenin görmek bile istemediği şişman kadınlar, bakmaları gereken yığınla çocuk var, ama uzun yola çıkacakları için budalaca bir sevinç duyuyorlar.

Bir eylül sabahı, sıcak mı sıcak bir havada olaylar işte böyle gelişiyor. Başka türlü de olamazdı zaten.

II. *BİR ZAMANLAR PARİS'TE SEVGİLİ OLAN BU İKİ ŞAİR HELALARIN YANINDA PİKNİK YAPIYOR.*

Phil Henreid şimdi yetmiş sekiz yaşında, Pauline Enslin ise yetmiş beş. İkisi de sıska. İkisi de gözlük takıyor. İncelmiş ve ağarmış saçları rüzgârda savruluyor. Augusta'nın otuz kilometre kuzeyinde, Fairfield yakınında I-95 otoyolu üstündeki bir dinlenme tesisinde mola veriyorlar. Dinlenme tesisi ahşap, bitişiğindeki helalar tuğla. Görünüşleri çok güzel. Modern denebilir. Hiç koku yok. Maine'de yaşayan Phil bu tesisi çok iyi tanıyor, yoksa iki ay önce burada piknik yapmayı teklif etmezdi. Yazın eyaletler arası otoyol tatilcilerin trafiğiyle kalabalıklaşır ve otoyol görevlileri buraya seyyar tuvaletler yerleştirir. Bunlar da bu güzel çim alanın leş gibi kokmasına neden olur. Ama şu zamanda trafik yoğun değil, seyyar tuvaletler yok ve alan çok güzel.

Pauline üzerinde harflerin kazılı olduğu piknik masasına damalı bir örtü seriyor ve hafif rüzgârda uçmaması için üstüne hasır piknik sepetini yerleştiriyor. Sepetten sandviçler, patates salatası, kavun ve iki dilim hindistancevizli kek çıkarıyor. Büyük bir şişe içinde de buzlu çay var. Şişedeki buzlar cıvıl cıvıl şakırdıyor.

"Paris'te olsaydık şarap içerdik," diyor Phil.

"Paris'te piknik yapmak için paralı otoyolda yüz kilometre yol yapmak zorunda kalmazdık," diyor Pauline. "Çay taze ve soğuk. Bununla idare edeceksin."

"Şikâyet etmiyordum," diyor Phil ve arteritten şişmiş elini onunkinin (o da şiş, ama daha az) üstüne koyuyor. "Bu tam bir ziyafet, sevgilim."

Birbirlerine gülümsüyorlar. Her ne kadar Phil üç kez evlenmiş (ve arkasında beş çocuk bırakmış), Pauline iki kez evlenmiş (çocuğu yok, ama her iki cinsiyetten de düzinelerce sevgilisi olmuş) ise de, aralarında hâlâ ciddi bir bağ var. Bir kıvılcımdan çok daha fazlası. Phil buna hem şaşırıyor hem şaşırmıyor. Onun yaşında –çok ileri yaş, ama yolun sonu değil– bir insan karşısına iyi bir şey çıkınca, bunu seve seve alıyor. Maine Üniversitesi'nin Orono'da düzenlediği bir şiir festivaline gidiyorlar. Bu yolculukları için onlara tahsis edilen ödenek fazla bir şey değil, ama yeterli. Phil'in ayrıca bir gider hesabı olduğu için gözünü karartıp, Pauline'in uçağını karşılayacağı Portland Jetport'ta, Hertz'den bir Cadillac kiralıyor. Pauline Cadillac'ı görünce onunla dalga geçip, oldum olası bir hippi olduğunu söylüyor. Phil hiçbir zaman hippi olmamış, ama putları yıkan adam olarak ün yapmıştı. Pauline bunu bilir. Phil de onun kırılgan kemiklerinin bu konforlu otomobilde bayram edeceğini biliyor.

Gelelim piknik olayına. Bu gece üniversite yakınlarındaki bir kafeteryadan getirtilen hazır yemeği yiyecekler; muhtemelen soğumaya yüz tutmuş, bol soslu bir şey... Tavuk veya balık olabilir, tahmin etmek zor. Pauline bunlara bej yemekler adını takmış. Misafir şairlere ikram edilen yemekler hep bej olur. Yanında da, onlar gibi yarı emekli alkol düşkünlerinin midelerini bozacak ucuz beyaz şarap. Şimdi yiyecekleri şey çok daha iyi ve buzlu çay da hiç fena olmayacak. Phil yemekten sonra Pauline'i helaların arkasındaki yüksek otların olduğu yere götürüp, tıpkı Van Morrison'un şarkısında olduğu gibi...

Ama hayır. İleri yaştaki şairlerin seks dürtüleri kalıcı olarak birinci viteste sıkışmış durumda ve kesinlikle böyle gülünç bir şeye kalkışmaması lazım. Özellikle de çok engin tecrübeleri olan ve her yeni girişimin bir önceki gibi başarısız olacağını bilen şairler. *Hem zaten,* diye düşünüyor Phil, *iki kere kalp krizi geçirdim. Onun kim bilir ne sorunları vardır.*

Pauline de düşünüyor. *Sandviç ve patates salatasından, hele bir de hindistancevizli kekten sonra hiç olmaz. Ama belki bu gece. Olma-*

yacak şey değil. Pauline, Phil'e gülümsüyor ve piknik sepetindeki son şeyi çıkarıyor. Augusta'da bir dükkândan diğer piknik gereçleriyle birlikte satın aldığı bir *The New York Times*. Eski günlerde olduğu gibi gazetenin sanat ve eğlence sayfasını açıyorlar. 1970 yılında *Burning Elephants* kitabıyla Ulusal Kitap Ödülü'nü kazanmış olan Phil yazı-tura attıklarında hep tura demiş ve çoğu zaman kazanmıştı. Bugün yazı diyor... ve yine kazanıyor.

Pauline, "Seni çakal!" diye bağırarak gazeteyi ona uzatıyor.

Yemeklerini yiyorlar. Bir ara Pauline çatalına patates doldururken ona bakıyor ve, "Seni hâlâ seviyorum, üçkâğıtçı adam."

Phil gülümsüyor. Rüzgâr iyice incelmiş beyaz saçlarını dağıtınca açılan boşlukta kafa derisi parlıyor. Artık bir zamanlar Brooklyn'den gelen o şamatacı, bir liman işçisi gibi geniş omuzlu (ve bir o kadar da küfürbaz) adam değil; ama Pauline onda hâlâ öfke, ümitsizlik ve neşe dolu adamdan izler görebiliyor.

"Ben de seni seviyorum, Paulie," diyor Phil.

"Yaşlı bir çift timsahız," diyor Pauline ve kahkahayı basıyor. Bir zamanlar bir balkonda, çok az arayla hem bir kralla hem de bir sinema yıldızıyla seks yapmış. Gramofonda "Maggie May" çalarken, Rod Stewart Fransızca şarkı söylüyorken... Şimdi, *The New York Times*'ın bir zamanlar Amerika'nın yaşayan en büyük kadın şairi dediği bu kadın Queens'te, asansörsüz bir apartmanda yaşıyor. "Küçük kasabalarda sefil ücretler karşılığında şiir okuyoruz, dinlenme tesislerinde açık havada yemek yiyoruz."

"Yaşlı değiliz ki," diyor Phil, "biz daha genciz, bebeğim."

"Sen ne diyorsun, kuzum?"

"Şuna baksana," diyor Phil gazetenin sanat sayfasının göstererek. Pauline gazeteyi alıp bakınca bir fotoğraf görüyor. Çalı fasulyesi gibi bir adam; başında bir hasır şapka, yüzünde sıcak bir gülümseme.

Doksanlık Wouk Yeni Kitabını Yayımlıyor
Haber: Motoko Rich

Çoğu yazar doksan beş yaşına vardığında –eğer varırlarsa– çoktan emekli olmuştur. Ama *The Caine Mutiny* (1951) ve *Marjorie Morningstar* (1955) gibi ünlü romanların yazarı Herman Wouk emekli olmadı. İkinci Dünya Savaşını konu alan romanları *The Winds of War* (1971) ve *War and Remembrance* (1978) televizyon dizisi olmuş ve bu dizileri seyredenler artık emekli maaşlarını alıyorlar. Wouk'un kendisi emekli maaşı alma hakkını 1980 yılında kazanmıştı.

Ne var ki, Wouk son sözünü söylemiş değildi. Doksanıncı doğum gününden kısa bir süre önce çok iyi eleştiriler alan *A Hole in Texas* adlı sürpriz bir roman yazdı ve bu yılın sonlarında denemelerinden oluşan *The Language God Talks* adında kalınca bir kitap yayımlayacak. Bu onun son sözü mü olur?

"Bu konuda, şöyle ya da böyle bir şey söylemeye hazırlıklı değilim," diyor Wouk gülümseyerek. "İnsan yaşlandı diye aklına fikir gelmiyor değil. Vücut zayıflıyor, ama kelimeler hiç zayıflamaz." Kendisine soracak...

Devamı sayfa 19

Pauline adamın yaşlı ve çizgili yüzüne, hınzırca yana eğilmiş hasır şapkasına bakarken gözleri doluyor. "Vücut zayıflar, ama kelimeler hiç zayıflamaz," diyor. "Ne güzel ifade etmiş."

"Onun herhangi bir kitabını okudun mu?" diye soruyor Phil.

"Gençliğimde *Marjorie Morningstar*'ı okumuştum. "Bekâreti konu alan ve tedirgin eden bir ilahi gibiydi, ama bir çırpıda bitirmiştim. Ya sen?"

"*Youngblood Hawke*'a başladım, ama bir türlü bitiremedim. Hâlâ da bunun için hayıflanırım. Ve inanılır gibi değil, ama bu adam bizim babamız yaşında." Phil gazeteyi katlayıp piknik sepetine koyuyor. Otoyolda eylül ayının parçalı bulutlu gökyüzü altında seyrek akan bir trafik var. "Tekrar yola koyulmadan birbirimizin şiirlerini okumaya ne dersin? Eski günlerdeki gibi?"

Pauline bu öneriyi biraz düşündükten sonra kabul ediyor. Kendi şiirlerinden birini başkasının ağzından dinlemeyeli yıllar geçmiş; bu tecrübe ona hep biraz ürkütücü gelmiş –sanki kendi vücudundan çıkmış gibi bir his– ama neden olmasın? Dinlenme alanında onlardan başka kimse yok. "Hâlâ üreten Herman Wouk'un şerefine. Benim çalışma klasörüm çantamın ön gözünde."

"Çantana bakmama izin veriyor musun?"

Pauline ona çarpık bir gülümsemeyle bakıyor. Gözleri kapalı, sıcağın keyfini çıkarmakta. Yakında havalar soğuyacak, ama şimdi yeterince sıcak. "Her şeyimi karıştırabilirsin, Philip." Tek gözünü açıp ona baştan çıkarıcı bir ifadeyle göz kırpıyor. "Tatmin olana kadar beni keşfet."

"Bunu aklımda tutacağım," diyor Phil ve kiralık Cadillac'a doğru yürüyor.

Cadillac'taki şairler, diye düşünüyor Pauline. *Saçmalığın dik âlâsı.* Bir süre akıp giden trafiği seyrediyor. Sonra tekrar gazeteyi çıkarıp, yaşlı yazarın gülümseyen yüzüne bakıyor. Hâlâ hayatta. Belki o anda o da elinde defteriyle verandasında oturmuş, yanında bir bardak maden suyu (midesi izin veriyorsa bir kadeh şarap) mavi gökyüzüne bakıyordur.

Eğer bir Tanrı varsa, diye düşünüyor Pauline Enslin, *arada birçok cömert olabiliyor.*

Phil'in klasörle ve not defteriyle geri gelmesini bekliyor. Birbirlerinin şiirlerini okuyacaklar. Bu gece başka oyunlar da oynayabilirler. Pauline bir kez daha kendine bu ihtimalin pekâlâ olabileceğini söylüyor.

III. *CHEVY EXPRESS'İN DİREKSİYONUNDA OTURAN BRENDA KENDİNİ BİR SAVAŞ JETİNİN KOKPİTİNDEYMİŞ GİBİ HİSSEDİYOR.*

Her şey dijital. Bir uydu radyosu ve GPS ekranı var. Geri vitese aldığı zaman GPS bir TV monitörüne dönüşüyor ve arkasında

ne var, onu gösteriyor. Ön panel pırıl pırıl ve aracın içi yeni otomobil kokuyor; tabii ki öyle olacak, sayacı sadece bin kilometre yaptığını gösteriyor. Brenda ömründe hiç bu kadar az kilometre yapmış bir araç kullanmamış. Bir kontrol düğmesine basınca ortalama hızın, ne kadar benzin yaktığın ve ne kadar benzinin kaldığın gözüküyor. Motordan neredeyse hiç ses çıkmıyor. Ön koltuklar deri gibi görünümlü, kemik rengi bir malzemeyle kaplı. Amortisörler tereyağı gibi.

Arka tarafta açılıp kapanabilen bir TV ekranı ve bir DVD oynatıcısı var. Çocuklar *Küçük Denizkızı*'nı seyredemeyecekler, çünkü Jasmine'in üç yaşındaki kızı Truth bir ara disketin üstüne fıstık ezmesi bulaştırdı. Neyse ki, milyon kere görmüş olsalar bile, *Shrek* var. En güzel tarafı, bunu yoldayken seyretmek. Freedom, Freddy ve Glory'nin arasında, otomobil koltuğunda uyuyor. Altı aylık kızı Delight, Jaz'in kucağında uyuyor, ama diğer beş çocuk arkadaki iki koltuğa sıkışmışlar, büyülenmiş gibi *Shrek*'i seyrediyorlar. Ağızlar açık; Jasmine'in oğlu Eddie burnunu karıştırıyor ve Eddie'nin ablası Rose Ellen'in salyası çenesine doğru akıyor, ama hiç değilse hepsi sessiz ve birbirlerini hırpalamıyorlar. Hipnotize olmuş gibiler.

Brenda'nın mutlu olması gerek. Çocuklar sessiz, önündeki yol bir havaalanı pisti gibi dümdüz uzanıyor, altında yepyeni bir minibüs var ve Portland'dan çıktıklarından beri trafik yok denecek kadar az. Dijital hız göstergesi 100 kilometreyi gösterdiği halde motorda en küçük bir zorlanma yok. Bunlara rağmen Brenda'nın üstüne yine o grilik çökmeye başlamış.

Sonuçta bu minibüs onun değil. Geri vermek zorunda. Aslında yaptığı şey budalaca bir savurganlık, çünkü bu yolculuğun ucunda ne var ki? Mars Hill. Mars... Siktirici... Hill. Lisedeyken ve hâlâ düzgün bir vücudu varken garsonluk yaptığı hamburgerciden getirilen yemekler. Plastik kaplar içinde hamburger ve patates kızartması. Çocuklar havuzdan hiç çıkmayacaklar ve içlerinden en az biri yaralanacak ve yaygarayı basacak. Belki daha çoğu. Su soğuk olmasa da Glory, "Su çok soğuk!" diye mızmızla-

nacak. Glory her zaman yakınacak bir şey bulur. Hayatı boyunca böyle olacağa benziyor. Brenda onun devamlı şikâyet etmesinden usanmış ve içinden ona tıpkı babasına çektiğini söylemek geliyor; ama işin doğrusu, çocuklar iki ebeveynden de bir şeyler alırlar. Zavallı çocuk. Aslında hepsi zavallı sayılır. Önlerindeki yıllar uzayıp gidiyor... hiç batmayan yakıcı bir güneş altında sonu gelmeyen bir yürüyüş.

Jasmine'in komik bir şey söyleyip onu güldüreceğini umarak sağ yanına bakıyor, ama Jasmine'in ağlamakta olduğunu görünce kendini daha kötü hissediyor. Sessizce akıttığı gözyaşları Jaz'in gözlerini ve yanaklarını parlatmış. Kucağındaki Delight parmağını emerek uyuyor. Bu onun rahatlatıcı parmağı ve baştan aşağı su toplamış halde. Bir keresinde Jaz onu parmağı ağzında görünce tokat atmıştı; ama altı aylık bir çocuğa tokat atmanın ne yararı olabilir ki? Kapıyı tokatlamak gibi bir şey. Ama bazen insanın elinde olmuyor. Olmasını da istemiyorsun. Aynı şeyi Brenda da yapmış.

"Hayrola?" diye soruyor Brenda.

"Yok bir şey. Bana aldırma, önüne bak."

Arkalarında Eşek, Shrek'e komik bir şey söylüyor ve çocuklar gülüyorlar. Glory hariç; o sadece başını sallıyor.

"Hadi, Jaz. Söylesene. Ben senin arkadaşınım."

"*Yok bir şey*, dedim ya."

Jasmine uyuyan bebeğinin üstünden uzanıyor. Delight'ın bebek koltuğu yerde. İçinde bir yığın bebek bezinin üstüne konmuş bir şişe Allen's var. Otoyola çıkmadan önce South Portland'da almışlar. Jaz sadece birkaç yudum içmişti, ama şimdi tıpayı tekrar kapamadan önce iki büyük yudum alıyor. Gözyaşları hâlâ yanaklarından akmakta.

"Hiçbir şey. Her şey. Bence hangisini söylersen söyle, aynı kapıya çıkıyor."

"Tommy mi? Abin mi?"

Jaz öfkeli bir kahkaha atıyor. "Bana o paradan zırnık bile vermeyecekler, kendimi boşuna kandırmayayım. Annem kolayı-

na geldiği için suçu babama atacak, ama kendisi de aynı kafada. Zaten çoğunu harcamışlardır. Ya sen? Seninkiler sana gerçekten bir şeyler verirler mi?"

"Tabii, öyle sanıyorum."

Tabii ya. Evet. Herhalde. Kırk dolar falan. Bir buçuk kesekâğıdını dolduracak kadar erzak. Eğer *Henry Amca'nın Takas Rehberi* kuponlarını kullanırsa, iki kesekâğıdı. Yoksulların İncil'i sayılan o bedava derginin sayfalarını karıştırmayı ve ellerine mürekkep bulaşmasını düşünmek bile, etrafını saran griliğin yoğunlaşmasına neden oluyor. O öğlen sonrası çok güzel, eylülden çok yaz gibi, ama Henry amcanın kuponlarına bel bağlamak zorunda olduğun bir dünya gridir. *Bunca çocuğu nasıl yaptık?* diye düşünüyor Brenda. Daha dün metal mağazasının arkasında Mike Higgins'in beni mıncıklamasına izin vermiyor muydum?

"Çok şanslısın," diyor Jasmine burun çekerek. "Benimkilerin kapısında üç yeni benzinli oyuncak olacaktır, ama yine de yoksulluktan bahsederler. Ve babamın çocukları görünce ne diyeceğini biliyor musun? 'Hiçbir şeye dokunmasınlar,' diyecektir."

"Belki artık değişmiştir," diyor Brenda. "Daha iyi olmuştur."

"Babam hiç değişmez ve hiçbir zaman daha iyi olmaz," diyor Jasmine.

Rose Ellen'in gözleri kayıyor, uyuyacak gibi. Başını Eddie'nin omzuna dayamaya çalışıyor, ama kardeşi onun koluna bir yumruk atıyor. Kız kolunu ovuşturup sızlanmaya başlıyor, ama çok geçmeden tekrar *Shrek*'i seyretmeye koyuluyor. Salyası hâlâ çenesinde. Brenda, onun bu görünüşüyle ahmaklara benzediğini düşünüyor; haksız da değil.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diyor Brenda. "Her şeye rağmen biraz eğleneceğiz. Red Roof'a gidiyoruz, kızım! Yüzme havuzu!"

"Evet, sonra sabahın birinde adamın teki duvara vurup çocuğumu susturmamı söyleyecek. Sanki ben Delight'ın gecenin bir yarısında uyanık olmasını istiyormuşum gibi... Çocuk bütün dişlerini aynı anda çıkarıyor."

Jasmine kahveli konyaktan bir fırt daha aldıktan sonra şişeyi Brenda'ya uzatıyor. Brenda içerse ehliyetini kaybetme tehlikesi olduğunun farkında, ama görünürde polis filan yok. Zaten ehliyetine el koysalar ne olacak ki? Ne kadar sürebilir? Otomobil Tim'indi, ayrılırken onu da almıştı ve zaten hurda bir şeydi. Ehliyetsiz kalması büyük bir kayıp olmaz. Üstelik o grilik çökmüştü yine. Brenda şişeyi alıp küçük bir yudum alıyor, ama konyak ılık ve çok hoş, karanlık bir güneş ışığı gibi. Bir yudum daha alıyor.

"Ay sonunda paten sahasını kapatıyorlar," diyor Jasmine şişeyi geri alırken.

"Jazzy, *olamaz!*"

"Oldu bile." Jasmine önünde uzayıp giden yola bakıyor. "Jack nihayet iflas etti. Geçen yıldan beri böyle olacağı belliydi. Böylece her hafta aldığım doksan dolar artık olmayacak." Konyaktan biraz daha içiyor. Kucağındaki Delight biraz kıpırdandıktan sonra, parmağı ağzında yine uyumaya devam ediyor. Bundan birkaç yıl sonra Mike Higgins gibi bir oğlan, kamışını nereye dayamak isteyecek, diye düşünüyor Brenda. *Ve muhtemelen ona izin verecek. Jaz de öyle yaptı. İşler böyle yürüyor.*

Arkalarında Prenses Fiona komik bir şey söylüyor ve çocuklar yine gülüyorlar.

"Dünya gri," diyor Brenda. Ağzından çıkana kadar bu sözleri söyleyeceğini bilmiyordu.

Jasmine biraz şaşırmış halde ona bakıyor. "Tabii," diyor. "Sen de havaya girdin artık."

Brenda, "Şişeyi uzatsana," diyor.

Jasmine ona ağzının kenarıyla gülümseyerek bakıyor. Brenda bu gülümsemeyi cuma öğleden sonraları gittikleri okulun çalışma salonundan hatırlıyor. Ama şimdi ıslak yanakları ve kan çanağı olmuş gözleriyle tuhaf görünüyor. "Emin misin?"

Brenda cevap vermiyor, ama gaz pedalına biraz daha basıyor. Dijital gösterge saatte 120 kilometre yaptıklarını gösteriyor.

Pauline birden utanıyor, kelimelerini Phil'in ağzından çıkarken duyacağı için korkuyor; bomba gibi okuyacağına şüphesi yok, ama sahte olacak, tıpkı kuru gök gürlemesi gibi... Ama Phil'in topluluk içinde kullandığı sesiyle –coşkulu ve biraz basmakalıp, tıpkı filmlerdeki avukatların jüri önündeki kapanış konuşması gibi– bir arkadaşıyla konuşurkenki sesi arasındaki farkı unutmuş. Bu, daha yumuşak ve müşfik bir ses; Pauline şiirini onun ağzından duymaktan memnun. Memnundan da öte. Minnettar. Şiir kulağa olduğundan daha güzel geliyor.

Gölge tıpkı siyah rujlu öpücükler gibi
yolda izler bırakıyor.
Çiftlik tarlalarında eriyen karlar
bir yana atılmış gelinlikler gibi.
Yükselen sis altın tozuna dönüşüyor.
Bulutlar saç bukleleri gibi dağılıyor.
Aralarından patlar gibi çıkan güneş!
Beş saniyeliğine yaz günü gibi
Ve ben çiçekler kucağımda
Yine on yedi yaşımdayım.

Phil sayfayı yere bırakıyor. Pauline ona hafif bir gülümsemeyle bakıyor, ama endişeli bir ifadesi var. Phil başını sallıyor. "Çok güzel, hayatım. Şimdi sıra sende."

Pauline onun not defterini açınca önce onun son şiirini görüyor, sonra taslakları olan birkaç sayfayı atlıyor. Onun nasıl çalıştığını bildiği için düzgün sayılabilecek bir elyazısıyla yazılmış bir şiire gelene kadar sayfaları atlıyor. Phil'e gösteriyor. Phil başını sallayarak onaylayıp gözlerini otoyola çeviriyor. Her şey çok güzel, ama birazdan yola çıkmak zorundalar. Geç kalmak istemiyorlar.

Phil o tarafa doğru gelen parlak kırmızı bir minibüs görüyor. Çok süratli.

Pauline okumaya başlıyor.

V. BRENDA ÇÜRÜYEN MEYVELERDEN OLUŞAN BÜYÜK BİR SEPET GÖRÜYOR.

Evet, diye düşünüyor, *doğrusu bu işte. Minnettarlık ahmaklar içindir.*

Freddy asker olup tıpkı Jasmine'in kardeşi Tommy gibi yabancı ülkelerde savaşmaya gidecek. Jaz'in oğulları Eddie ve Truth da aynı şeyi yapacaklar. Sağ dönerlerse sürat otomobilleri alacaklar, tabii bundan yirmi yıl sonra hâlâ benzin olursa... Ya kızlar? Oğlanlarla çıkacaklar. Televizyonda dizi film oynarken bekâretlerini bırakacaklar. Onlara bin türlü vaatte bulunan oğlanlara inanacaklar. Bebekleri olacak, yağda et kızartacaklar ve tıpkı o ve Jaz gibi şişmanlayacaklar. Arada bir esrar çekecekler, bol bol Walmart'ın ucuz dondurmalarından yiyecekler. Belki Rose Ellen böyle olmayabilir. Rose'un tuhaf bir yanı var. Sekizinci sınıfa geldiğinde de şimdiki gibi ağzından salyası akıyor olabilir. Yedi çocuktan on yedi çocuk peydahlanacak, bu on yediden yetmiş, yetmişten de iki yüz daha çıkacak. Brenda'nın gözlerinin önüne bir ahmak ordusunun geleceğe doğru tören yürüyüşü yapışı geliyor. Kimi iç çamaşırının göründüğü blucinler giymiş, kiminin üstünde heavy-metal tişörtleri, kiminde garson önlükleri, kiminde dikiş yerine MADE IN PARAGUAY etiketleri olan Kmart'tan alınmış ucuz pantolonlar. Gözlerinin önüne dağ gibi yığılmış Fisher-Price oyuncakları geliyor; bunlar daha sonra garaj satışlarında elden çıkarılacak (zaten o satışlarda satın alınmıştı). Tıpkı onun gibi televizyonda gördükleri ürünleri satın alarak kredi kartı şirketlerine borçlanacaklar... ve bunu yapmaya devam edecekler. *O* piyango parası binde bir olacak bir sürprizdi, Brenda bunun farkında. Sürprizden de beter, kaderin onunla dalga geçmesi gibi bir şey. Hayat yol kenarındaki hendekte duran paslı bir

jant kapağı ve hayat devam ediyor. Bir daha hiçbir zaman kendini bir savaş jetinin kokpitinde oturuyormuş gibi hissetmeyecek. Bu andan daha iyisinin olacağı yok. Gerçek hayat bu işte.

Shrek bitmiş, bütün çocuklar uyuyakalmışlar. Eddie bile; Rose Ellen'in başı yine Eddie'nin omzuna düşmüş. Kız, yaşlı bir kadın gibi horluyor. Kollarında kırmızı izler var, çünkü sık sık kaşıyor.

Jasmine, Allen's şişesinin tıpasını kapatıp tekrar ayaklarının dibindeki bebek koltuğuna koyuyor. "Beş yaşındayken tek boynuzlu atların varlığına inanırdım," diyor alçak sesle.

"Ben de," diyor Brenda. "Bu manyak ne kadar hız yapar acaba?"

Jasmine önündeki yola bakıyor. DİNLENME ALANI 1 KM yazılı mavi bir tabelanın yanından hızla geçiyorlar. Kuzeye dönük şeritte hiç trafik görmüyor; iki şerit de tamamen onlara ait. "Hadi, öğrenelim bari," diyor Jaz.

Hız göstergesindeki sayılar 120'den 130'a çıkıyor. Sonra 140 oluyor. Gaz pedalıyla zemin arasında hâlâ biraz boşluk var. Bütün çocuklar uyumuş.

İleride görünen dinlenme alanı hızla yaklaşıyor. Brenda otoparkta sadece bir otomobil görüyor. Şık bir otomobil, ya bir Lincoln ya da bir Cadillac. *Bunlardan birini de kiralayabilirdim,* diye düşünüyor. *Param yeterdi, ama çok fazla çocuk vardı. Hepsini sığdıramazdık.* İşte hayatının gerçek hikâyesi.

Gözlerini yoldan ayırıp, komşu kasabada yaşayan lise arkadaşına bakıyor. Jaz de dönmüş, ona bakıyor. Hızı artık 150 kilometreye varmış olan minibüs tıkanmaya başlamış

Jasmine ona başını sallayıp Delight'ı göğsüne bastırıyor. Delight'ın parmağı hâlâ ağzında.

Brenda da başıyla arkadaşına karşılık verdikten sonra halı kaplı zemini bulana kadar gaz pedalına basıyor. Bulunca da pedalı orada tutuyor.

Phil kemikli eliyle omzunu tutunca Pauline irkiliyor. Başını okumakta olduğu şiirden (epeyce uzun bir şiir, ama son on satır kalmış) kaldırınca Phil'in otoyola baktığını görüyor. Phil'in ağzı açık ve gözleri neredeyse gözlük merceklerine değecek kadar fırlamış. Pauline onun baktığı yere odaklanınca kırmızı bir minibüsün yol şeridinden arıza şeridine, oradan da dinlenme tesisi giriş rampasına doğru kaydığını görüyor. Minibüs içeriye dönmüyor. Zaten dönemeyecek kadar süratli. En az yüz otuz kilometre hızla rampayı aşıp hemen altlarındaki bayıra dalarak buradaki bir ağaca çarpıyor. Tüyler ürperten bir çarpma gürültüsüyle birlikte parçalanan camların sesi duyuluyor. Ön cam tuzla buz olmuş ve bir an için bu cam parçacıkları güneş ışığında ışıldıyor; Pauline bunu çok *güzel* bulduğu için utanıyor.

Ağaç, minibüsü iki parçaya ayırmış. Bir şey –Phil bunun bir çocuk olduğuna inanmak istemese de– havaya fırlayıp yerdeki otların üstüne düşüyor. Ardından minibüsün benzin deposu yanmaya başlayınca Pauline çığlığı basıyor.

Phil ayağa kalkıp bayırdan aşağıya koşuyor; tıpkı gençliğindeki gibi çitin üstünden atlıyor. Son zamanlarda kalp hastası olduğunu hiç aklından çıkarmamış, ama minibüsün yanan parçalarına doğru koşarken bunu hiç düşünmüyor.

Bulut gölgeleri tarla boyunca geziniyor ve otların üzerine öpücükler bırakıyor. Kır çiçekleri rüzgârla başlarını sallıyorlar.

Phil yanan enkaza yirmi metre kala duruyor; alevlerin sıcaklığı yüzüne vurmuş. Gördüğü şey, göreceğini tahmin ettiği gibi –kurtulan yok– ama bu kadar çok sayıda *kurtulmayan* göreceği hiç aklına gelmemiş. Yoncaların ve çayır otlarının üstünde kan görüyor. Parçalanmış bir stop lambası bir avuç çilek gibi görünüyor. Çalıların arasında kopmuş bir kol gözüne çarpıyor. Alevlerin arasında erimekte olan bir bebek koltuğu var. Ve ayakkabılar.

Pauline de nefes nefese onun yanına gelmiş. Gözlerinden daha çıldırmış gibi görünen tek şey saçları.

"Bakma," diyor Phil.

"Bu koku ne? Phil, bu *koku* ne?"

"Yanan benzin ve lastik," diyor Phil, ama muhtemelen Pauline'in sözünü ettiği koku bu değil. "Bakma. Otomobile dön ve... cep telefonun var mı?"

"Tabii..."

"Otomobile git ve 911'i ara. Bu manzaraya bakma. Görülecek şey değil."

Kendisi de görmek istemiyor, ama başını çeviremiyor. Kaç kişi? En az üç çocukla bir yetişkinin –bir kadın olabilir– cesetlerini görüyor, ama emin değil. Onca ayakkabı... ve bir de üstünde çizgi film kahramanlarının resimleri olan bir DVD paketi...

"Ya numarayı düşüremezsem?" diye soruyor Pauline.

Phil dumanları işaret ediyor. Sonra da o tarafa gelmekte olan üç-dört otomobili... "Elinden geleni yap."

Pauline bir adım attıktan sonra durup ona bakıyor. Ağlamaya başlamış. "Phil... kaç kişi?"

"Bilmiyorum. Çok. Altı kişi olabilir. Hadi Paulie, belki hâlâ bazıları yaşıyor olabilir."

"Sen de öyle olmadığını biliyorsun," diyor Pauline ağlayarak. "Lanet olası çok hızlı gidiyordu."

Pauline bayırı tırmanmaya başlıyor. Dinlenme alanı otoparkına gelmek üzereyken (bu sırada buraya gelen araç sayısı artmış) aklına korkunç bir düşünce giriyor ve dönüp geriye bakıyor; sevgilisi de olan yaşlı arkadaşını otların üstünde yatarken göreceğinden korkuyor. Nihai bir kalp kriziyle bayılmış halde... Ama Phil ayakta, temkinli adımlarla alevler içindeki minibüsün etrafında dolanıyor. Pauline onun dirseklerinde deri yamalar olan ceketini çıkarışını görüyor. Phil eğilip ceketiyle bir şeyin üstünü örtüyor. Ya küçük bir ceset ya da büyük bir cesedin bir parçası. Sonra da dolanmaya devam ediyor.

Bayırı tırmanırken Pauline, hayat boyu kelimelerden güzellik yaratma çabalarının bir yanılsama olduğunu düşünüyor. Ya öyle ya da bir türlü büyümek bilmeyen bencil çocuklara yapılan bir

şaka. Evet, herhalde bu olmalı. *Böyle aptal ve bencil çocuklar şakayı hak ediyorlar.*

Nefes nefese otoparka vardığında gazetelerinin Sanat ve Eğlence sayfasının otların üstünde rüzgârla savrulduğunu görüyor ve içinden, *Önemli değil,* diyor. *Herman Wouk hâlâ hayatta ve Tanrı'nın Dili hakkında bir kitap yazıyor. Herman Wouk vücudun zayıfladığını ama kelimelerin hiçbir zaman zayıflamadığına inanıyor. O halde, tamam, değil mi?*

Bir kadınla bir adam koşarak geliyorlar. Kadın cep telefonunu çıkarıp bununla fotoğraf çekiyor. Pauline Enslin bunu çok da şaşırmadan izliyor. Kadının daha sonra bunu arkadaşlarına göstereceğini düşünüyor. Birlikte birkaç kadeh içip yemeklerini yiyecekler, Tanrı'nın rahmetinden ve her şeyin bir nedene bağlı olduğundan bahsedecekler. Tanrı'nın rahmeti insanı rahatlatan bir kavram. Kendi başına gelmediği sürece geçerli.

"Ne oldu?" diye bağırarak soruyor adam ona. "Ne oldu burada?"

Bayırın altında yaşlı bir adam çabalıyor. Cesetlerden başka birini daha örtmek için gömleğini çıkarmış. Beyaz teninde kaburgaları fırlamış gibi görünüyor. Diz çöküp, gömleğini cesedin üstüne yayıyor. Kollarını havaya kaldırıp sonra indiriyor ve ellerini başının arkasında kavuşturuyor.

Pauline de bir şair ve adama Tanrı'nın diliyle cevap verebileceğini düşünüyor.

"Görmüyor musun, puşt?" diyor.

Owen King ve Herman Wouk'a

Fikirleri nereden buluyorsun? ile *Bu fikir nereden aklına geldi?* farklı sorulardır. Birincisinin cevabı olmadığı için bir espriyle karşılık veririm ve onları Utica'da Kullanılmış Fikirler Dükkânı'ndan aldığımı söylerim. İkincisi bazen cevaplanabilir, ama çoğu zaman mümkün değildir, çünkü hikâyeler de rüyalar gibidir. Süreç devam ederken her şey pırıl pırıl açıktır, ama hikâye bittikten sonra geriye sadece giderek solan izler kalır. Bazen kısa hikâyelerden oluşan bir kitabı düşsel bir hatıra defterine benzetir, kaybolmadan önce bilinçaltı görüntüleri yakalamanın bir yolu olduğunu düşünürüm. İşte size bir örnek. "Kötü Hissetmek" adlı hikâyemin fikrini nasıl edindiğimi veya ne kadar sürdüğünü, hatta nerede yazdığımı bile hatırlamıyorum.

Hatırladığım şey, daha en başından sonunu bildiğim ender hikâyelerimden biri olduğu ve o sona ulaşmak için kurgunun çok özenle hazırlanması gerektiğiydi. Bazı yazarların sonu görerek işe başlamayı tercih ettiklerini bilirim (John Irving bir keresinde bana, bir romana son satırını yazarak başladığını söylemişti) ama bu benim tarzım değildir. Kural olarak o sonun kendini hazırlamasını severim; ben nasıl biteceğini bilmezsem, okur da bilmeyecektir. Neyse ki, bu hikâyede okurun yazardan bir adım önde olması sorun değil.

Kötü Hissetmek

Bu kötü rüyayı görmeye başlayalı bir hafta oluyor; ama nispeten kontrol edilebilenlerden olmalı, çünkü gerçek bir kâbusa dönüşmeden önce kendimi kurtarabiliyorum. Ne var ki bu defa peşimi bırakmamış gibi görünüyor, çünkü Ellen ve ben yalnız değiliz. Yatağın altında bir şey var. Bir şey çiğnediğini işitebiliyorum.

İnsan gerçekten korktuğu zaman nasıl hissettiğini bilirsiniz. Eminim, bilirsiniz. Yani bu evrensel bir olgudur. Kalbiniz duracak gibi olur, ağzınız kurur, teniniz soğur ve tüyleriniz diken diken olur. Beyninizdeki çarklar birbirine geçeceği yerde boşuna dönüp dururlar. Ben çığlık atma aşamasına gelirim. *Bu benim bakmak istemediğim şey, pencerenin önündeki koltukta duran şey,* diye düşünürüm.

Derken tavandaki vantilatörü görürüm, kanatları en yavaş devirle dönüyordur. Çekili perdelerin ortasındaki boşluktan içeriye sızan sabah güneşini görürüm. Yatağın diğer tarafında Ellen'in gri bir yumak gibi görünen saçlarını görürüm. Üst Doğu Yakası'nda, beşinci kattayım ve her şey yolunda. Sadece bir rüyaydı işte. Yatağın altındaki şeye gelince...

Yorganı yana itip dua eder gibi yere diz çöküyorum. Ama dua etmeyip yorganın sarkan kısmını kaldırıyorum ve yatağın altına bakıyorum. İlk gördüğüm şey karanlık bir cüsse. Sonra bu cüssenin başı dönüyor ve bir çift göz bana bakıyor. Bu, Lady. Yatağın altında olmaması gerek ve sanırım bunu o da biliyor (aslında bir köpeğin neyi bilip bilmediğini anlamak zordur) ama yatmadan önce oda kapısını kapamayı unutmuş olmalıyım. Ya da belki aralık kaldıysa, Lady burnuyla iterek açmış olabilir. Mutlaka koridordaki sepetinde bulunan oyuncaklarından birini getirmiştir. Neyse ki o mavi kemikle kırmızı fare değil. Bunların içinde cik cik öten bir mekanizma var ve çıkacak ses mutlaka Ellen'i uyandırırdı. Oysa Ellen'in dinlenmeye ihtiyacı var. Son zamanlarda kendini kötü hissediyor.

"Lady," diye fısıltıyla sesleniyorum. "Çık oradan."

Lady sadece bana bakmakla yetiniyor. Artık iyice yaşlandı, ama aptal değil. Ellen'in altında, ona uzanamayacağım bir yerde. Sesimi yükseltirsem çıkmak zorunda kalacak, ama bunu yapamayacağımı biliyor (bildiğine eminim), çünkü sesimi yükseltirsem Ellen mutlaka uyanır.

Sanki bunu kanıtlar gibi, Lady öbür tarafına dönüp oyuncağını çiğnemeye devam ediyor.

Eh, bu sorunu çözebilirim. Lady ile on üç yıldan beri beraberiz, evlilik hayatımın yarısı kadar bir süre. Onu harekete geçirecek üç şey var: Biri, tasmasını hışırdatıp, "Asansör!" diye seslenmek. İkincisi, mama kabının yere konurken çıkardığı ses. Üçüncüsü...

Kalkıp, kısa koridoru geçerek mutfağa giriyorum. Dolaptan Snackin' Slices mama torbasını tıngırdatmaya özen göstererek çıkarıyorum. Cocker cinsi köpeğimin tırnaklarının çıkardığı hafif sesi duymam çok sürmüyor. Beş saniyede yanımda, oyuncağını getirmeye gerek görmemiş.

Havuç şeklinde olanlardan birini gösterip bunu oturma odasına atıyorum. Zalimce bir şey, ama bu şişko köpeğin biraz egzersize ihtiyacı var. Lady mamasının peşinden gidiyor. Kahve

makinesini kurduktan sonra tekrar yatak odasına dönüyorum. Bu defa kapıyı iyi kapatıyorum.

Ellen hâlâ uyuyor, ondan önce uyanmanın bir avantajı var; çalar saate gerek kalmıyor. Saatin alarmını kapatıyorum. Bırakayım, uyuyabildiği kadar uyusun. Bronşit olmuş. Bir ara beni korkuttu, ama giderek iyileşiyor.

Banyoya girip dişlerimi fırçalayarak günü resmen başlatıyorum (sabahları insan ağzında hiç mikrop olmadığını bir yerde okumuştum, ama çocukken edindiğimiz alışkanlıkları değiştirmek zor oluyor). Duşu açıp sıcak suyun altına giriyorum.

Duş benim en iyi düşünebildiğim yerdir ve bu sabah o rüyayı düşünüyorum. Art arda beş gecedir aynı şeyi gördüm. Aslında bu rüyada gerçekten kötü bir şeyin olduğu yok, ama bir bakıma en kötü yanı da bu. Çünkü çok kötü bir şeyin olacağını –mutlaka *olacağını*– biliyorum. Eğer izin verirsem.

Bir uçaktayım, birinci mevkide... Hep tercih ettiğim gibi, koridor tarafındaki koltuktayım, böylece tuvalete gitmem gerekirse, kimsenin bacaklarını sıkıştırarak geçmek zorunda kalmayacağım. Tepsim indirilmiş, üstünde bir poşet fıstık ve votkalı portakal suyuna benzer bir içki var. Gerçek hayatta hiç böyle bir şey içmemişim. Sarsılmadan uçuyoruz. Bulutlar varsa bile, üstlerinden geçtiğimiz için kabinin içi güneş ışığıyla apaydınlık. Pencerenin yanındaki koltukta birisi oturuyor ve biliyorum ki, ona (kadın mı erkek mi belirsiz) bakarsam benim kötü rüyam kâbusa dönüşecek. Yan koltukta oturan kişinin yüzüne bakarsam aklımı kaçırabilirim. Yumurta gibi çatlarım ve içimden kanlı bir karanlık boşalır.

Sabunlu saçımı hızla duruladıktan sonra duştan çıkıp kurulanıyorum. Elbiselerim yatak odasındaki bir iskemlenin üstünde katlanmış halde duruyor. Onları ve ayakkabılarımı alıp mutfağa gidiyorum; kahve kokusu mutfağı sarmış. Çok hoş. Lady ocağın dibinde kıvrılmış, sitemli bir ifadeyle bana bakıyor.

"Bana öyle bakma," diyorum ve başımla yatak odasını işaret ediyorum. "Kuralları biliyorsun."

Lady burnunu pençelerinin arasına alıp uyuma numarası yapıyor, ama hâlâ bana baktığını biliyorum.

Kahveyi beklerken içecek olarak yabanmersini suyunu tercih ediyorum. Portakal suyu var; sabahları genellikle bunu içerim, ama istemiyorum. Rüyamdaki içkiye benzediği için herhalde. Kahvemi alıp oturma odasına gidiyorum. Televizyonda CNN haberleri var, sesini kısıp altyazılarla idare ediyorum. O kadarı yeterli. Sonra televizyonu kapatıp bir kâse mısır gevreği yiyorum. Saat sekize çeyrek var. Lady'yi dışarıya çıkardığımda hava iyiyse, işe yürüyerek gitmeye karar veriyorum.

Hava güzel, ilkbahardan yaza geçiş; güneş her şeyi parlatıyor. Kapıcımız Carlo sayvanın altında, cep telefonuyla konuşuyor. "Evet," diyor. "Evet, nihayet ona ulaşabildim. Kadın bana, devam et, sen oradayken dert değil, diyor. Kimseye güvenmiyor, bunun için onu suçlayamam. Oradan güzel şeyler almış. Siz ne zaman geleceksiniz? Üç? Daha erken gelemez misiniz?" Lady'yle yanından geçerken beyaz eldivenli eliyle bize el sallıyor.

Lady'yle ben artık bu işi otomatiğe bağladık. Tuvaletini neredeyse her zaman aynı yerde yapıyor, ben de poşetimle hemen bunu yerden alıyorum. Döndüğümde Carlo eğilip Lady'nin başını okşuyor. Lady de ona kuyruğunu hevesle sallayarak karşılık veriyor, ama Carlo ona yiyecek hiçbir şey vermiyor. Lady'nin diyette olduğunu bilir. Ya da diyet yapmak zorunda olduğunu.

"Nihayet Bayan Warshawski'ye ulaşabildim," diyor bana Carlo. Bayan Warshawski Beş-C'de oturuyor, ama birkaç aydan beri burada değil. "Viyana'daymış."

"Demek Viyana'da, öyle mi?" diyorum.

"Bana temizlikçileri çağırabileceğimi söyledi. Ona durumu anlattığım zaman çok kötü oldu. Dördüncü, Beşinci ve Altıncı katlarda oturanlardan sadece siz şikâyet etmediniz. Diğerleri..." Başını iki yana sallayıp, *offf* der gibi bir ses çıkarıyor.

"Ben Connecticut'ta bıçkıhanelerle dolu küçük bir kasabada büyüdüm. Sinüslerim harap oldu. Kahve kokusunu, eğer bolca

sürmüşse Ellen'in parfüm kokusunu alabiliyorum, hepsi bu kadar işte."

"Bu durumda şanslı sayılırsınız. Bayan Franklin nasıl? Hâlâ kendini kötü mü hissediyor?"

"İşe gidebilecek kadar iyileşmesi daha birkaç gün sürer, ama çok daha iyi. Bir ara beni adamakıllı korkuttu."

"Beni de. Bir gün dışarıya çıkmıştı; tabii hava yağmurluydu ve..."

"İşte bizim El böyledir," diyorum. "Hiçbir şey onu durduramaz. Bir yere gitmek istiyorsa, mutlaka gider."

"...ve içimden, 'Bu öksürük hayra alamet değil,' dedim." Eldivenli elini mola ister gibi kaldırıyor. "Yani aklıma kötü bir şey gelmiş değil..."

"Anlıyorum," diyorum. "Onu yatağa düşürecek bir öksürük olduğu belliydi. Neyse ki sonunda bir doktora görünmesini sağladım, şimdi de... iyileşme sürecinde."

"Güzel. Güzel." Sonra da asıl söylemek istediği şeye geldi. "Durumu anlattığım zaman Bayan Warshawski çok bozuldu. Herhalde buzdolabında bozulmuş yiyecek falan vardır, dedim, ama çok daha kötü bir şey olduğunu biliyorum. O katlarda oturup da burnu koku alan herkes öyle düşünüyor." Yüzünde ciddi bir ifadeyle başını sallıyor. "Göreceksiniz, orada ölü bir sıçan bulacaklar. Yiyecekler kokar, ama böyle değil. Sadece ölü şeyler bu kadar kötü kokar. Şıçan olduğuna eminim, belki birden fazladır. Bayan W. herhalde zehir koymuştur, ama itiraf etmek istemiyor." Eğilip Lady'nin başını bir daha okşuyor. "Sen o kokuyu aldın, değil mi kızım? Eminim almışsındır."

Kahve makinesinin etrafı mor renkli not kâğıtlarıyla dolu. Bu kâğıtların koparıldığı küçük defteri alıp bir not yazıyorum.

Ellen... Köpeği gezdirdim. Kahve hazır. Eğer dışarıya çıkacak kadar iyiysen, parka git. Çok uzaklaşma. Nihayet biraz iyileşmişken aşırıya kaçmanı istemiyorum. Carlo bana yine sıçan kokusu aldığını söyledi. Galiba 5-C civarında oturan bütün komşular aynı şeyi düşünüyorlar.

Sen yataktan çıkmadığın ve ben "koku alma özürlü" olduğum için şanslı sayılırız. Ha ha! Koridorun sonunda gürültü duyarsan, bu sesler temizlikçilerden geliyor olacak. Carlo da yanlarında olacağı için endişe etme. İşe yürüyerek gideceğim. Erkeklik harikası ilacı düşünmeye ihtiyacım var. Keşke bu adı vermeden önce bize danışsalardı. Unutma, ABARTMAYACAKSIN! Sevgiler.

Noktanın hemen altına altı tane *x* ekleyip, kalp şeklinde bir *B* ile imzalıyorum. Sonra bu not kâğıdını diğerlerinin yanına koyup Lady'nin su kabını dolduruyorum ve evden çıkıyorum.

İşyerim yaklaşık yirmi blok ötede olduğu için erkeklik harikası ilacı düşünmüyorum. Saat üçte gelecek olan temizlikçileri düşünüyorum. Denk getirirlerse daha da erken gelecekler.

Sanırım o rüyalar uyku döngümü bozmuş olmalı, çünkü toplantı odasındaki sabah toplantısı sırasında uyuyakalıyorum. Ama Pete Wendel yeni Petrov Excellent kampanyası için hazırladığı tam boy afişi gösterdiğinde kendime geliyorum. Geçen hafta Pete bilgisayarında bunun üstünde çalışırken görmüştüm ve şimdi tekrar görünce rüyamdaki öğelerden hiç değilse birinin nereden kaynaklandığını anlıyorum.

"Petrov Excellent Votka," diyor Aura McLean. Muhteşem memeleri abartılı bir iç çekişle inip kalkıyor. "Eğer bu isim yeni Rus kapitalizminin bir örneğiyse, daha başından ölü doğmuş sayılır." Buna en içten kahkaha atanlar, Aura'nın uzun sarı saçlarını yanlarındaki yastıkta görmek isteyen genç erkekler oluyor. "Sakın alınma, Pete. Petrov Excellent bir yana, bu çok çarpıcı olmuş."

"Alınmadım," diyor Pete yapmacık bir gülümsemeyle. "Elimizden geleni yapıyoruz işte."

Afişte bir balkonda kadeh tokuşturan bir çift görünüyor; balkonun altında pahalı gezi tekneleriyle dolu bir liman var. Altındaki slogan: GÜNBATIMI. VOTKANIN DOĞUŞU İÇİN İDEAL ZAMAN.

Petrov şişesinin yerleştirilmesiyle ilgili tartışma oluyor –sağda mı? solda mı? ortada mı? altta mı?– ve Frank Bernstein bunu

eklemenin özellikle web reklamları ve *Playboy* ve *Esquire* gibi dergiler için sayfa görünümünü fazla uzatacağını söylüyor. Ben dalıp gitmişim; uçakta olduğum rüyamda tepside duran içkiyi düşünüyorum. Ta ki, George Slattery bana bir şey söyleyene kadar... Neyse ki soruyu yakalamışım. George gibi birine, "Soruyu tekrarla," denmez.

"Aslında ben de Pete'le benzer durumdayım," diyorum. "O ismi müşteri seçti, ben de elimden geleni yapıyorum."

Buna keyifli kahkahalar geliyor. Vonnel Pharmaceutical ilaç firmasının yeni ürünüyle ilgili epey espri yapıldı.

"Pazartesiye kadar size gösterecek bir şeyim olabilir," diyorum onlara. Doğrudan George'a bakmıyorum, ama kime hitap ettiğimin farkında. "Hafta ortasına kadar mutlaka hazır olur. Billy'ye ne yapabileceğini göstermesi için bir fırsat vermek istiyorum." Billy Ederle işe yeni aldığımız bir genç ve asistanım olarak ısınma döneminde. Henüz sabah toplantılarına davet edilmiyor, ama onu severim. Andrews-Slattery şirketinde herkes onu seviyor. Zeki, hevesli ve eminim birkaç yıla kalmaz tıraş olmaya bile başlar.

George söylediklerimi düşünüyor. "Bugün bir şeyler görmeyi umuyordum. Taslak bile olabilirdi."

Sessizlik. Herkes tırnaklarını inceliyor. George'un uluorta haşlaması böyle bir şey işte ve sanırım bunu hak ediyorum. İyi bir hafta geçirmedim ve suçu genç yardımcıma atmak hiç iyi görünmüyor. Bunun için kötü hissediyorum.

"Pekâlâ," diyor George sonunda ve herkesi rahatlatıyor. Tatlı bir meltem gibi esiyor ve hemen geçiyor. Güneşli bir cuma sabahı toplantısında hiç kimse birinin dayak yemesine tanıklık etmek istemiyor, ben de kesinlikle o dayağı yemek istemiyorum. Aklımda bir dolu başka şey var.

George galiba bir şey seziyor.

"Ellen nasıl?" diye soruyor.

"Daha iyi," diyorum. "Sorduğun için sağ ol."

Birkaç sunum daha yapıldıktan sonra toplantı bitiyor. Çok şükür.

Yirmi dakika sonra Billy odama girdiğinde neredeyse uykuya dalmak üzereyim. Aslında dalmışım. Oğlan derin düşüncelere dalmış olduğumu sansın diye hemen doğruluyorum. Zaten durumumu fark edemeyecek kadar heyecanlı. Bir elinde bir afiş var. Bu haliyle Podunk Lisesi'nde cuma gecesi balosu için duyuru yapan bir öğrenci gibi.

"Toplantı nasıldı?" diye soruyor.

"İyiydi."

"Bizi gündeme getirdiler mi?"

"Getirdiklerini biliyorsun. Bana ne hazırladın Billy?"

Derin bir soluk aldıktan sonra görmem için afişi bana doğru çeviriyor. Sol tarafta reçeteli bir Viagra şişesi, neredeyse gerçek boyutlarında. Sağ taraftaysa –reklamcılık işindeki herkesin bildiği gibi, reklamın kuvvetli yanında– bizim ürünümüzün reçeteli bir şişesi, ama çok daha büyük. Altında da sloganı: PO-TENS, VIAGRA'DAN ON KAT DAHA ETKİLİ!

Billy taslağına bakışımı görünce ümit dolu gülümsemesi solmaya başlıyor. "Beğenmedin."

"Bu beğenip beğenmeme meselesi değil. Bu işte hiçbir zaman öyle olmaz. Mesele neyin işe yarayıp yaramadığıdır. Bu işe yaramaz."

Artık Billy surat asmış. George Slattery onun bu ifadesini görse duman eder. Ben bir şey yapmam, çünkü onu eğitmek benim işim. Aklımdaki onca şeye rağmen, ona bir şeyler öğretmeye çalışacağım. Çünkü bu işi seviyorum. Çok az saygı duyulan bir iş, ama ben yine de seviyorum. Ellen'in söyledikleri hâlâ kulağımda: Sen pes etmezsin, hayatım. Bir kez bir şeye dişlerini geçirdin mi, bırakmazsın. Böylesine kararlılık bazen ürkütücü olabiliyor.

"Otursana Billy."

Oturuyor.

"Somurtmayı da bırak. Emziğini helaya düşürmüş bir çocuğa benziyorsun."

Elinden geleni yapıyor. Bu da en beğendiğim yanı zaten. Çocuk gayretkeş ve eğer Andrews-Slattery'de çalışacaksa öyle olmak zorunda. Tabii iş de üretmesi lazım.

"İyi haberi vereyim; işi senden almayacağım, çünkü bu senin suçun değil. Vonnel Pharmaceutical bize multivitamin çağrışımını yapan bir isim yüklemiş. Ama biz bu domuz kulağını ipekten bir çanta haline getireceğiz. Reklamcılıkta on işten yedisinde bunu yapmak gerekir. Belki sekizinde. Şimdi dikkat etmeni istiyorum."

Billy gülümser gibi oluyor. "Not tutmam gerekir mi?"

"Ukalalık etme. Her şeyden önce bir ilaç tanıtıyorsan asla reçeteli bir şişe göstermezsin. Logo olacak tabii. Bazen de hapın kendisi. Pfizer'in neden Viagra hapını gösterdiğini biliyor musun? Çünkü rengi mavidir. Tüketiciler maviyi severler. Şekli de işe yarıyor. Tüketiciler Viagra'nın şekline de çok olumlu tepki gösterdiler. Ama insanlar *hiçbir zaman içinde bu hapların bulunduğu reçeteli şişeyi görmek istemezler*. Reçeteli şişeler onlara hastalığı çağrıştırır. Anladın mı?"

"O halde, küçük bir Viagra hapı yanında büyük bir Po-TENS hapı görünsün mü? Şişeler yerine?" Ellerini kaldırıp görünmez bir sloganı çerçeveliyor. "'Po-TENS on kat daha büyük, on kat daha iyi.' Anlatabildim mi?"

"Anladım Billy. FDA[1] da anlayacak ve beğenmeyecektir. Viagra, Cialis, Levitra, Po-TENS; iş penis sertleşmesine gelince bunların hepsi aşağı yukarı aynı derecede etkilidir. Biraz araştırma yap, evlat. Reklamcılık yasalarını da bir daha gözden geçirmen iyi olur. 'Bilmemne Çörekleri, Büyük Bilmemne çöreklerinden on kat daha lezzetlidir,' demek mi istiyorsun? Olabilir, çünkü tat alma öznel bir yargıdır. Ama iş kamışını neyin sertleştirdiği ve ne kadar süre sert kalmasını sağladığına gelince..."

---

(1) "U.S. Food and Drug Administration". ABD'de Sağlık Bakanlığı'na bağlı; gıda, ilaç, medikal ürünler ve kozmetiklerden sorumlu kuruluş. –ç.n.

"Tamam," diyor Billy alçak sesle.

"Bu da ikinci yarısı. Bir şeyin on kat fazlası –sertleşme bozuklukları söz konusuysa– çok sakat bir ifade. Reklamlarda M'de iki K gösterme modasıyla aynı sıralarda dolaşımdan kalktı."

Billy boş bakıyor.

"Ellili yıllarda reklamcılar televizyondaki deterjan reklamlarında bunu kullanırlardı. 'Mutfakta iki kadın' anlamına geliyor."

"Şaka yapıyorsun!"

"Hayır. Şimdi sana bir süredir tasarladığım şeyi göstereyim." Bir not kâğıdı üstüne yazıyorum, ama bir an aklıma kahve makinesinin etrafındaki onca not kâğıdı geliyor – neden hâlâ oradaydılar?

"Yazmak yerine söylesene," diyor Billy bin kilometre uzaktan.

"Hayır, çünkü reklamcılık sözel bir araç değildir. Yüksek sesle söylenen hiçbir reklama güvenme. Bir yere yazıp, birine göster. En iyi arkadaşına göster. Ya da... ne bileyim, karına göster."

"Brad, iyi misin?"

"İyiyim, neden?"

"Bilmem, bir an çok tuhaf göründün."

"Yeter ki pazartesi günü sunum yaparken tuhaf görünmeyeyim. Şimdi bak, bu sana ne ifade ediyor?" Kâğıdı çevirip ona gösteriyorum. PO-TENS... KALDIRMAK İSTEYEN ERKEKLER İÇİN.

"Bel altı bir espri gibi!" diye itiraz ediyor Billy.

"Haklısın, ama ben bunu büyük harflerle yazdım. Yumuşak, italik harflerle yazıldığını düşün. Ya da parantez içinde, küçük puntoyla. Sır verir gibi." Büyük harflerle iyi gitmediğini bilmeme rağmen parantezi ekliyorum. Ama iyi duracak. Bunu biliyorum, çünkü görebiliyorum. "Şimdi, bunu geliştirelim. İriyarı bir adamın fotoğrafını düşün. Kotunun beli külotunun üst kısmı görünecek kadar sarkmış. Ve mesela, üstünde kolları kesilmiş bir eşofman var. Pompalarında yağ ve kir lekeleri olduğunu düşün."

"Pompaları mı?"

"Kol kasları. Ve bu adam motor kapağı açık duran bir sürat arabasının yanında duruyor. Şimdi hâlâ bel altı bir espri gibi mi sence?"

"B... bilemiyorum."

"Ben de, emin değilim; ama içimden bir ses bunun iyi olacağını söylüyor. Slogan iyi olmadı, haklısın, ama mutlaka bunu kullanmalıyız, çünkü televizyon ve internet reklamlarının temeli bu olacak. O halde, bu fikir üstünde çalış. İşe yarar hale getir. Anahtar kelimeyi unutma..."

Aniden, pat diye, rüyanın geri kalanının nereden geldiğini anlıyorum. Yerli yerine oturuyor.

"Brad?"

"Anahtar kelime *kaldırmak,*" diyorum. "Çünkü bir erkek... bir terslik olduğunda -kamışında, planlarında, *hayatında*- bu zorluğu *kaldırmaya* çalışır. Pes etmek istemez. Eski halini hatırlar ve yine öyle olmasını ister."

Evet, diyorum içimden. Kesinlikle ister.

Billy dudak büküyor. "Bilemiyorum."

Zor bela gülümsüyorum. Çok zor geliyor, sanki dudaklarımın kenarından ağırlıklar sarkıyor gibi. Bir anda yine o kötü rüyada olmaya benziyor. Çünkü hemen yanımda bakmak istemediğim bir şey var. Fakat bu, istediğim anda dışına çıkabileceğim bir rüya değil.

Bu, düpedüz gerçek.

Billy odamdan çıktıktan sonra helaya gidiyorum. Atölyemizdeki adamların çoğu sabah kahvelerini işemişler, yeni yakıtlarını almak için dinlenme salonundalar, bu nedenle kenef sadece bana kalmış. Birisi helaya girip kapının altına bakacak olursa benim tuhaf olduğumu sanmasın diye pantolonumu indiriyorum. Oysa buraya girmemin tek nedeni düşünmek.

Andrews-Slattery şirketine girdikten dört yıl sonra Fasprin Ağrı Kesici işi bana verildi. O yıllar içinde bana birkaç özel iş verilmiş, parlak çalışmalar yapmıştım ve bu da bunların ilkiy-

di. Çok hızlı oldu. Numune kutusunu açtım, şişeyi çıkardım ve kampanyanın temel fikri o anda aklıma geliverdi. Tabii bu fikirle biraz oynadım –çok kolay olduğu sanılmasın diye– sonra da taslakları hazırladım. Ellen yardım etti. Bu olay karımın çocuk doğuramayacağını öğrenmemizden hemen sonra oldu. Sebebi, çocukken ona verilen bir romatizma ilacıydı. Ellen çok üzgündü. Fasprin projesine yardım etmek onu oyaladı ve gerçekten bu işe dört elle sarıldı.

O günlerde sorumlu yöneticimiz Al Peterson'du, ben de taslakları ona götürdüm. Adam bizim taslakları incelerken, karşısında, yüreğim ağzımda ter içinde oturuşumu hatırlıyorum. Nihayet taslakları masaya koyup başını kaldırdığı zaman o bir anlık sessizlik bana bir saat gibi geldi. Sonra, "Bunlar güzel, Bradley," dedi. "Güzelden de öte, harika. Yarın öğleden sonra müşteriyle buluşacağız. Sunumu sen yaparsın."

Sunumu yaptım; Dugan İlaç Şirketi patronu, genç işçi kadının sıvanmış gömlek kolundan sarkan Fasprin şişesini görünce bayıldı. Bu kampanya Fasprin'i piyasadaki büyük oyuncuların –Bayer, Anacin, Bufferin– seviyesine çıkardı ve o yılın sonunda bütün Dugan işlerini biz almaya başladık. Faturalama nasıl mıydı? Yedi haneliydi. Ve küçük rakamlardan oluşmuyordu.

Aldığım primle Ellen'i on günlüğüne Nassau'ya götürdüm. Uçağımız Kennedy Havaalanı'ndan kalkarken şiddetli bir yağmur yağıyordu. Daha sonra uçak bulutların arasından çıkıp da kabinin içine güneş ışığı dolunca Ellen'in gülerek bana sarılışını ve, "Öp beni, güzelim," deyişini hâlâ hatırlarım. Onu öptüm tabii ve bizle aynı hizada oturan –birinci sınıf bölümde yolculuk yapıyorduk– bir çift bizi alkışladı.

En iyi halimizdi. En kötüsü bir saat sonra ona dönüp baktığımda ve bir an için öldüğünü sanınca oldu. Ellen'in uyuma biçimi böyleydi; başı omzuna eğilmiş, ağzı açık ve sanki saçı pencereye yapışmış gibi duruyordu. Daha çok gençti, ikimiz de gençtik, ama Ellen'in durumunda ani ölüm gibi korkunç bir ihtimal vardı.

"Eskiden sizin durumunuza 'kısır' derlerdi, Bayan Franklin," dedi doktor bize kötü haberi verdiği zaman, "ama bu vakada sizin doğurganlığınızın olmayışı büyük nimet. Gebelik kalbe ağır bir gerilim yükler ve çocukken gördüğünüz yanlış tedavi yüzünden sizin kalbiniz kuvvetli değil. Bir şekilde hamile kalsanız bile, gebeliğinizin son dört ayı boyunca yataktan kalkamayacaksınız ve o koşullarda bile sonuç garanti olmayacaktır."

O seyahate çıktığımızda Ellen hamile değildi ve son sağlık kontrolünde de sağlam bulunmuştu, ama uçağın seyir irtifasına çıkışı onu sarsmıştı ve sanki soluk alamıyormuş gibi görünüyordu.

Derken gözlerini açtı. Ben de arkama dayanıp, o âna kadar tuttuğum soluğumu gürültülü bir şekilde verdim.

Ellen şaşırmış bir ifadeyle bana baktı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Senin uyuma biçimin."

Ellen elini çenesine götürdü. "Tanrım! Salyam mı akıyordu?"

"Hayır," dedim gülerek. "Ama bir an için... ölmüş gibi görünüyordun."

Ellen de güldü. "Ve eğer ölmüş olsaydım, cesedimi New York'a gönderir, Bahama Mama'da kendine yeni birini bulurdun."

"Hayır," dedim. "Seni de götürürdüm."

"Ne?"

"Çünkü kabullenmezdim. Asla kabullenmezdim."

"Birkaç gün sonra bunu yapman gerekirdi. Kokmaya başlardım."

Ellen gülüyordu. Bunun hâlâ bir oyun olduğunu sanıyordu, çünkü o gün doktorun söylediklerini tam olarak anlamamıştı. İçine sindirmemişti. Ve pencereden vuran güneş ışığında bembeyaz yanakları, kararmış gözkapakları ve sarkmış ağzıyla nasıl göründüğünü bilmiyordu. Ama ben görmüştüm ve içime işlemişti. Ellen benim kalbimdi ve ben orada olan şeyi korurdum. Kimse onu benden alamazdı.

"Kokmazdın," dedim. "Ben seni canlı tutardım."

"Gerçekten mi? Nasıl? Ruh çağırarak mı?"

"Pes etmeyerek. Ve bir reklamcının en değerli özelliğini kullanarak."

"Neymiş o, Bay Fasprin?"

"Hayal gücü. Artık daha güzel şeylerden bahsedelim mi?"

Beklediğim telefon saat üç buçuk sularında geliyor. Arayan Carlo değil. Apartman yöneticisi Berk Ostrow. Eve ne zaman geleceğimi soruyor, çünkü herkesin kokusunu aldığı sıçan 5-C'de değil, bizim dairemizde. Ostrow bana temizlikçilerin başka bir işe gitmeleri gerektiği için saat dörtte apartmandan ayrılacaklarını söylüyor. Ama önemli olan bu değil. Önemli olan bizim dairemizde koku çıkaran her ne ise bunu yok etmek. "Hem ayrıca Carlo bir haftadır karınızı görmediğini söylüyor. Sadece sizi ve köpeği görmüş."

Ona benim koku alma özürlü olduğumu ve Ellen'in bronşitini açıklıyorum. Ellen'in durumundaki bir insanın, perdeleri alev alsa, duman dedektörü devreye girene kadar bunu fark etmeyeceğini anlatıyorum. Lady'nin kokuyu alabileceğini, ama çürümüş bir sıçan cesedinin bir köpeğe Chanel No.5 parfümü gibi geleceğini söylüyorum.

"Bunların hepsini anlıyorum, Bay Franklin, ama yine de ne olduğunu görmek için dairenize girmek zorundayım. Ve temizlikçilerin de tekrar çağrılması gerekecek. Korkarım bunun faturası da size kesilir ve bayağı yüksek bir miktar olur. Ana anahtarla kendim içeriye girebilirim, ama sizin de bulunmanız daha uygun..."

"Evet, hem benim için hem karım için daha uygun olur."

"Onu aradım, ama telefonu açmadı." Artık sesinde kuşku seziyorum. Ona her şeyi açıkladım, reklamcılar bu konuda iyidir, ama ikna etkisi sadece altmış saniye falan sürer. Aynı reklamları ve sloganları tekrar tekrar duymanızın sebebi budur: Bir fırt size iyi gelir. Hem para hem zamandan tasarruf. Genç düşünenler için Pepsi. Buna bayılıyorum. Şampiyonların kahvaltısı. Bir çivi çakmaya benziyor. Doğrudan kalbine çakılan bir çivi.

"Muhtemelen telefonu sessize almıştır. Ayrıca, doktorun verdiği ilaçlarla uykusu çok ağırlaştı."

"Saat kaçta evde olacaksınız, Bay Franklin? Ben yediye kadar buradayım, sonra sadece Alfredo olacak." Bunu söyleyişinden anladığım kadarıyla, ona yetişemezsem, Alfredo gibi bir sokak sapığıyla iş yapmak zorunda kalacağım.

Hiçbir zaman, diyorum içimden. Eve hiç gelmeyeceğim. Dahası, hiçbir zaman evde olmadım ki. Ellen ve ben Bahamalar'ı o kadar sevdik ki, Cable Beach'e taşındık, ben Nassau'da küçük bir şirkette iş buldum. Gemi gezileri ("Varış Yeriniz Yolculuğunuzdur!"), streo indirimleri ("Daha İyi Duyun, Daha Ucuz Duyun!") ve süpermarket açılışları için ("Palmiyenin Altında Durun!") reklam sloganları buluyordum. Bütün bu New York hikâyeleri sadece rüyaydı, istediğim zaman kaçabileceğim bir rüya.

"Bay Franklin, orada mısınız?"

"Tabii. Sadece düşünüyordum. Kesinlikle katılmam gereken bir toplantım var, ama sizinle saat altı gibi dairemde buluşalım mı?"

"Lobide buluşmaya ne dersiniz, Bay Franklin? Birlikte yukarıya çıkarız." Başka bir deyişle, *Sana önceden eve girme fırsatı vermeyeceğim, Bay Reklam Dâhisi. Belki karını öldürmüşsündür.*

Ona, ondan önce eve girip, Ellen'in cesedini ortadan kaldıracağıma nasıl inanabildiğini sormayı aklımdan geçiriyorum; çünkü adam bunu düşünüyor. Belki cinayet ilk aklına gelen şey olmayabilir, ama hiç düşünmemiş de değil. Lifetime Channel'da kocaların karılarını öldürdüğü olaylar sık sık gösteriliyor. Belki de servis asansörüyle yukarıya çıkıp Ellen'in cesedini sandık odasına saklayacağımı düşünüyordur. Ya da belki çöp fırınına atacağımı...

"Lobi bana da uyar," diyorum. "Saat altıda. Gelebilirsem, altıya çeyrek kala."

Telefonu kapatıp asansörlere doğru yöneliyorum. Bunun için dinlenme salonundan geçmem lazım. Billy Elderle kapı eşiğine

dayanmış, bir Nozzy içiyor. Berbat bir içecek, ama şirkette sadece o veriliyor. Nozzy müşterimiz olur.

"Nereye gidiyorsun?"

"Eve. Ellen aradı. İyi hissetmiyormuş."

"Çantanı almayacak mısın?"

"Hayır." Bir süre çantama gerek duyacağımı sanmıyorum. Aslında, belki bir daha hiç gerek duymayabilirim.

"Yeni Po-TENS üzerinde çalışıyorum. Bence harika bir şey olacak."

"Eminim," diyorum ve gerçekten eminim. Yakında Billy Elderle çok yükselecek ve iyi de olacak. "Çabuk olmalıyım."

"Tabii, anlıyorum." Billy daha yirmi dört yaşında ve hiçbir şey anladığı yok. "Karına en iyi dileklerimi ilet."

Andrews-Slattery'ye her yıl altı stajyer alırız; Billy Elderle de işe öyle başladı. Bu gençlerin çoğu çok iyidir ve ilk başta Fred Willits'in de öyle olduğunu sanmıştık. Onu kanatlarımın arasına aldığım için onu kovmak da bana düştü. Gerçi stajyerler kadroda olmadıkları için onları kovmak da söz konusu değildir. Fred'in bir kleptoman olduğu ve bizim malzeme depomuzu yağmaladığı ortaya çıktı. Bir öğlen sonrası Maria Ellington onu yığınla kâğıdı çantasına tıkıştırırken yakalayana kadar kim bilir ne çok şey yürütmüştü. Bu gencin aynı zamanda psikopat olduğu da ortaya çıktı. Ona işinin bittiğini söylediğim zaman deliye döndü. Lobide bana bağırıp çağırırken Pete Wendell güvenlikçileri çağırdı ve onu tekme tokat dışarıya attırdı.

Freddy'nin benimle işi bitmemişti; evimin etrafında dolanıyor, ben geldiğim zaman da bana söylemedik şey bırakmıyordu. Ne var ki, fazla yaklaşmıyordu ve polisler onun sadece ifade özgürlüğünü kullandığını söylediler. Ama benim korktuğu şey onun çenesi değildi. Malzeme deposundan bir maket bıçağı da yürütmüş olabilirdi. İşte o zaman Carlo'dan servis girişinin anahtarını aldım ve evime oradan girmeye başladım. Bütün bunlar sonbaharda, eylül veya ekimde olmuştu. Havalar soğuyunca genç

Willits peşimi bıraktı ve sorunlarını başka alanlara taşıdı, ama Carlo benden anahtarı geri istemedi, ben de ona iade etmedim. Sanırım ikimiz de unuttuk.

Bu nedenle taksi şoförüne evimin adresini vermeyip beni bir sokak ötede bırakmasını istiyorum. Ona ücretin yanı sıra dolgun bir bahşiş de veriyorum –ne de olsa sadece para işte– ve servis kapısının olduğu yan sokağa yürüyorum. Kilit hemen dönmeyince bir an korkuyorum, ama biraz zorlayınca kapı açılıyor. Asansörün içinde duvarlardan sarkan pamuk dolu nakliyeci yastıkları var. Beni ileride tıkacakları hücredeki yastıkların ön gösterimi, diye geçiyor aklımdan. Muhtemelen işyerinden izin almam gerekecek ve yapmış olduğum şey kesinlikle...

Tam olarak ne yaptım?

Madem konu açıldı, son bir hafta boyunca ne yapıyordum?

"Onu hayatta tutuyordum," diyorum asansör beşinci katta durunca. "Çünkü onun ölmüş olmasına dayanamadım."

Ellen ölmedi, diyorum içimden, sadece kendini kötü hissediyor. Aptal bir ifade, ama bir haftadır bana iyi geldi. Ve reklamcılık işinde kısa vadeler çok önemlidir.

Daireme giriyorum. Hava sıcak ve durgun, ama koku falan almıyorum. Hiç değilse kendime bunu söylüyorum; reklamcılık işinde hayal gücü de çok önemlidir.

"Hayatım, ben geldim," diye sesleniyorum. "Uyandın mı? Daha iyi misin?"

Bu sabah yatak odası kapısını kapamayı unutmuş olmalıyım, çünkü Lady odadan çıkıyor. Ağzını yalıyor ve bana suç işlemiş gibi bir bakış attıktan sonra arkasına bakmadan oturma odasına gidiyor.

"Hayatım? El?"

Yatak odasına giriyorum. İpek otu rengindeki saçları ve örtü altındaki vücudunun şekli dışında görülecek hiçbir şey yok. Örtü hafifçe kırışmış; demek ki yataktan kalkmış –belki bir kahve içmiştir– ve tekrar yatmış. Geçen cuma günü eve geldiğimde nefes almıyordu ve o günden beri de çok uyuyor.

Yatakta onun tarafına gidip sarkan elini görüyorum. Kemik ve et sıyrıklarından başka bir şey kalmamış. Buna bakarken aynı şeyi görmenin iki yolu olduğunu düşünüyorum. İlk bakışı kabul edersem, köpeğime –aslında Ellen'in köpeği sayılır, çünkü Lady benden çok Ellen'i severdi– ötenazi yaptırmam gerekecek. Başka bir bakış ise, Lady endişeye kapılıp Ellen'i uyandırmaya çalışıyordu. Hadi Ellen, parka gitmek istiyorum. Hadi Ellen, oyuncaklarımla oynayalım.

"Billy Elderle'yi tanıyor musun?" diyorum. "Ona o lanet PoTENS projesi üstünde çalışmasını söyledim. Sanırım çok iyi bir iş çıkaracak."

Ellen'den hiçbir karşılık gelmiyor.

"Ölmüş olamazsın," diyorum. "Bu kabul edilecek şey değil."

Ellen'den tık yok.

"Kahve ister misin?" Saatime bir göz atıyorum. "Yiyecek bir şey? Tavuk çorbası var. Çok seveceksin." Sıcak içersen çok lezzetlidir, ne berbat bir slogan. "Ne dersin, El?"

Ellen bir şey demiyor.

"Pekâlâ," diyorum. "Tamam. Bahamalar'a gittiğimizi hatırlıyor musun, hayatım? Şnorkelle dalmıştık, ama sen hemen çıkmak zorunda kalmıştın, çünkü ağlıyordun. Neden ağladığını sorduğum zaman bana, 'Çünkü her şey o kadar güzel ki,' demiştin."

Şimdi ağlayan benim.

"Kalkıp biraz yürümek istemediğine emin misin? Pencereleri açayım, içeriye biraz temiz hava girsin."

Ellen'den hiçbir karşılık yok.

İç çekiyorum. Saçını okşayıp, "Pekâlâ," diyorum, "sen birkaç saat daha uyu. Ben burada yanında otururum."

Ve aynen öyle yapıyorum.

Joe Hill'e

Evet, bu hikâye beyzbolla ilgili; ama durun, bir şans verin, tamam mı? Patrick O'Brian'ın romanlarını sevmeniz için gemici olmanız, Dick Francis romanlarını sevmeniz için jokey veya bahisçi olmanız gerekmez. Bu hikâyeler karakterler ve olaylarla hayat bulurlar; umarım siz de burada bunun gibi bir canlılık bulursunuz. Okuyacağınız hikâyenin fikri sezon sonu bir play-off maçı seyrettikten sonra aklıma geldi. Atlanta'nın Turner Field Stadı'nda hakemin yanlış bir kararı sonucu neredeyse bir isyan çıkıyordu. Taraftarlar sahaya flama, bira bardakları ve şapka yağdırdılar. Hakemlerden birinin başına yarım litrelik bir viski şişesi (tabii çoktan boşalmıştı) isabet edince, asayiş sağlanana kadar takımlar sahadan çekildiler. TV yorumcuları sportmenliğe hiç yakışmayan bu tepkilerden yakınıp duruyorlardı, ama buna benzer öfke ve nefret boşalımları yüz yıldan beri Amerika'nın bütün spor sahalarında yaşanmaktaydı.

Hayatım boyunca beyzbolu çok sevdim ve beyzbolla ilgili, hakem kararlarına, "Hakemi öldürün!" ve "Hakeme rehber köpek alın!" çığlıklarıyla itiraz etmenin oyunun bir parçası olarak kabul edildiği bir zamanda geçen bir şey yazmak istedim. Beyzbolun neredeyse futbol kadar sert oynandığı, oyuncuların ikinci kaleye kayarak girerken kramponlarını silah gibi kullandıkları ve plaka üstündeki çarpışmaların yasak olmaktan ziyade beklenir bir şey olduğu günlerdi. O günlerde televizyonda tekrar gösterildikten sonra hakem kararlarının değiştirilmesi kabul edilir şey değildi,

çünkü maçta hakemin kararı kanundu. Hikâyemde Amerika'nın ellili yıllardaki beyzbolunun rengini ve dokusunu yansıtmak için o günlerin oyucularının dilini kullanmak istedim. Bakalım, hem efsanevi hem de –korkunç bir şekilde– komik olan bir şey yaratabilecek miyim, diye görmek istedim.

Hikâyeye kendimi de katma fırsatım oldu ve bu çok hoşuma gitti. (Ne de olsa yazar olarak ilk paralı işim Lisbon *Enterprise* adına spor muhabirliğiydi.) Oğullarım bu gibi şeylere "üstkurmaca" diyorlar. Bense bunu sadece eğlenceli buluyorum ve umarım bu hikâye de öyle bulunur; son repliğini harika bir film olan *The Wild Bunch*'tan[1] almış olduğum naftalin kokulu bir eğlence...

Usturaya da dikkat et, Daimi Okurum. Ne de olsa bu bir Stephen King hikâyesidir.

---

(1) Ülkemizde *Vahşi Belde* adıyla da bilinen ABD yapımı film (1969).

Barikat Billy

William Blakely mi?

Ah, Barikat Billy mi demek istediniz? Yıllardır kimse bana onun hakkında bir şey sormadı. Tabii burada, Polka Gecesi'ne yazılmak ister miyim veya şehir merkezindeki salonda Sanal Bowling oynar mıyım dışında kimsenin bana bir şey sorduğu yok. Size bir tavsiyede bulunayım, Bay King –her ne kadar istememiş olsanız da– sakın yaşlanmayın ve eğer yaşlanırsanız, akrabalarınızın sizi bunun gibi bir zombi oteline kapatmalarına izin vermeyin.

Yaşlanmak tuhaf bir şey. Gençliğinizde insanlar hep sizin anlatacaklarınızı dinlemek isterler, özellikle de profesyonel beyzbolcuysanız... Ama sizin bunları anlatacak zamanınız yoktur. Oysa şimdi dünya kadar zamanım var, ama göründüğü kadarıyla o eski günler kimsenin ilgisini çekmiyor. Fakat ben hâlâ o günleri düşünmekten zevk alıyorum. Yani, size Billy Blakely'yi tabii ki anlatırım. Kuşkusuz çok kötü bir hikâye, ama en uzun sürenler de onlar oluyor.

O günlerde beyzbol farklıydı. Barikat Billy'nin Titans'ta oynadığını hatırlarsınız; Jackie Robinson ırk ayrımcılığı engelini aştıktan on yıl sonraydı; artık Titans takımı da yok. New Jersey'nin

bir daha Birinci Lig takımı çıkaracağını da hiç sanmıyorum. Hele New York'taki nehrin hemen karşısında iki elektrik santralı varken... Ama o zamanlar bu büyük bir olaydı –bizler büyük olaydık– ve maçlarımızı çok farklı bir dünyada oynuyorduk.

Kurallar aynıydı. Bunlar hiç değişmez. Ve âdetler de aşağı yukarı bugünkü gibiydi. Eskiden kimse kepini bir yana eğemez veya siperliğini kıvıramazdı ve herkesin saçı düzgün ve kısa olmalıydı (şimdiki zıpırların saçlarına bakıyorum da...) ama bazı oyuncular sahaya girmeden önce haç çıkarırlar veya pozisyon almadan önce sopanın başını toprağa sürterler ya da yerlerine geçmeden önce saha çizgisine basmamaya özen gösterirlerdi. Kimse saha çizgisine basmak istemezdi, çünkü bunun büyük bir uğursuzluk getireceğine inanılırdı.

Maçlar *yereldi,* tamam mı? Televizyoncular gelmeye başlamışlardı, ama sadece hafta sonlarında. İyi bir pazarımız vardı, çünkü maçlarımız WNJ'den yayınlandığı için New York'taki herkes seyredebilirdi. Bugünkü maç yayınlarıyla kıyaslayacak olursak, o zamanlar yapılan iş çok amatörce kalırdı. Radyo daha iyiydi ve daha profesyonelceydi, ama tabii o da yereldi. Uydu yayını yoktu, çünkü uydu yoktu! O yıl Yanks–Braves maçı sırasında Ruslar ilk uyduyu uzaya fırlatmışlardı. Hatırladığım kadarıyla bir tatil günüydü, ama yanılıyor olabilirim. Net hatırladığım bir şey o yıl Titans'ın kupaya erken veda ettiği. Bir süre idare etmiştik, o da Barikat Billy sayesindeydi, ama sonra neler oldu bilirsiniz. Zaten bunun için buradasınız, değil mi?

Ama asıl konuyu getirmek istediğim yer burası: O günlerin maçları ulusal sahne için küçük olduğundan oyuncular da o kadar göze çarpmazdı. Hiç yıldız yoktu demiyorum –Aaron, Burdette, Williams, Kaline ve tabii ki Mick– çoğu Alex Rodriguez ve Barry Bonds (bana sorarsanız ikisi de dopinglidir) gibi ülkenin bir ucundan diğerine tanınmazlardı. Ya diğer oyuncular? Size iki kelimeyle özetleyeyim: köle işçi. O zamanlar ortalama yıllık maaş on beş bindi; bir ilkokul öğretmeninin bugünkü maaşından daha az.

Köle işçiydiler, tamam mı? Tıpkı George Will'in yazdığı o kitapta belirttiği gibi. Ne var ki, o bundan iyi bir şeymiş gibi söz eder. Ben öyle düşünmüyorum; otuz yaşında ikinci, üçüncü sınıf bir oyuncuysanız, evde bir karınız ve üç çocuğunuz varsa ve emekli olmanıza belki yedi yıl kalmışsa, pek de iyi bir şey sayılmaz. Bilemedin on yıl, o da şansın varsa ve sakatlanmazsan. Carl Furillo gibi bir oyuncu sonunda Dünya Ticaret Merkezi'nde asansör tesisatçısı oldu. Ek iş olarak da gece bekçiliği yapmak zorunda kaldı. Bunu biliyor muydunuz? Sizce o Will denen adam da biliyor muydu, yoksa bundan söz etmeyi unuttu mu?

Olay şuydu: Eğer yeteneğin varsa ve akşamdan kalma olsan bile işini yapabiliyorsan, oynamaya hak kazanırdın. Bunu yapamadığın anda da bir köşeye çuval gibi atılırdın. Ve hoyratça atılırdın. Bu da beni o ilkbaharda olan önemli olaya getiriyor.

Titans'ın Sarasota'daki kampı sırasında çok iyi form tutmuştuk. İlk top tutucumuz Johnny Goodkind'dı. Belki onu hatırlamazsınız. Hatırlıyorsanız da, muhtemelen onun akıbetinden dolayıdır. Dört yıl çok başarılı oldu ve hemen her maçta takımı ateşledi. Top atıcılarla başa çıkmasını bilir, külyutmazdı. Çocuklar onu silkelemeye cesaret edemezlerdi. O ilkbaharda çok iyi sonuçlar aldı.

Ama iyi oyuncu olduğu kadar da sıkı içiciydi. Takımın kuzeye gidip ilk maçını oynamasından iki gün önce Pineapple Caddesi'nde bir kadına çarparak ölümüne sebep oldu. Budala herif, sonra da kaçmaya kalktı. Ama eyalet şerifinin devriye otosu Orange Caddesi köşesinde park etmişti ve içindeki şerif yardımcısı her şeyi görmüştü. Johnny'nin durumu da belliydi. Onu arabasından çıkardıklarında içki fabrikası gibi kokuyor, ayakta durmakta bile zorlanıyordu. Şerif yardımcısı ona kelepçe takmak için eğildiğinde Johnny adamın ensesine kustu. O kusmuk daha kurumadan Johnny Goodkind'ın beyzbol kariyeri sona ermişti. Babe Ruth kadar ünlü olsaydı bile sabah alışverişini yapmak için evinden çıkan bir kadını ezdikten sonra kariyerine devam

edemezdi. Sanırım Raiford hapishane takımını çalıştırmakla yetinmek zorunda kalmıştır. Tabii, öyle bir takım var idiyse.

Onun takımdaki yedeği Frank Faraday'di. Plaka arkasında fena değildi, ama vuruculuğu çok sıradandı. Bu da onun takımdaki yerini tehlikeye atıyordu. O günlerde maçlar çok sert oynanırdı, Bay King. Küfrün bini bir paraydı.

Ama elimizde sadece Faraday vardı. DiPunno onun fazla dayanamayacağını söylüyordu, ama Jersey Joe bile bu sürenin ne kadar kısa olacağını tahmin edememişti.

O yılın son maçını oynarken Faraday plakanın arkasındaydı. Reds takımına karşı oynuyorduk. Maç başa baş gidiyordu. Plakada Don Hoak vardı, üçüncü kalede çok iri bir oyuncu –galiba Ted Kluszewski'ydi– vardı. Hoak topu o gün bizim atıcımız olan Jerry Rugg'a attı. Koca Klew yüz elli kiloluk Polonyalı gövdesiyle kaleye koştu. Ve orada bizim sıska Faraday var, tek ayağı kalenin üstünde... Tabii, sonuç kötü oldu. Rugg, Faraday'e attı. Ben bakamadım bile.

Bu maç Faraday'in beyzbol kariyerinin sonuydu. Kırık bir kol, kırık bir bacak ve beyin sarsıntısı. Ona sonra ne oldu, bilmiyorum. Duyduğuma göre Tucumcari'deki Esso benzin istasyonunda bahşiş karşılığı otomobillerin ön camlarını siliyormuş.

Böylece, kırk sekiz saat içinde iki atıcımızı birden kaybettik ve kuzeye giderken plakanın arkasına Ganzie Burgess'ten başka koyacağımız kimse yoktu; Ganzie de Kore Savaşı bittikten kısa bir süre sonra yakalayıcılıktan atıcılığa geçmişti. Ganzer o sezon otuz dokuz yaşındaydı ve ancak yedek olabilirdi; ama şeytan gibi kurnazdı, bu yüzden Joe DiPunno onu plaka arkasında oynatıp da adamın yaşlı kemiklerini riske atacak değildi. Orada beni bile oynatabileceğini söyledi. Şaka yaptığını biliyordum –ben sadece bir üçüncü kale oyuncusuydum ve o güne kadar kasığım o kadar sık çekilmişti ki, taşaklarım neredeyse dizlerime çarpıyordu– ama yine de bunu düşünmek bile beni ürpertmişti.

Joe ne mi yaptı? Newark'taki yönetim ofisini aradı ve, "Bana Hank Masters'in sert toplarını ve Danny Doo'nun falsolu atışlarını

poposu üstüne düşmeden yakalayacak biri lazım," dedi. "İsterse Tremont'taki Bilmemne Takımı'nda oynuyor olsun, umurumda değil; yeter ki beyzbol eldiveni olsun ve Ulusal Marş okunmadan Swamp stadında bulunsun. Sonra da bana gerçek bir yakalayıcı bulmaya çalışın. Tabii bu sezon hemen devre dışı kalmak istemiyorsak." Sonra da telefonu kapatıp o günkü belki sekseninci sigarasını yaktı.

Ya, işte size bir antrenörün hayatı... Bir yakalayıcınız cinayet suçuyla tutuklanmış, hastanede olan diğeri öyle bir sargı yumağı içinde ki, *Mumya* filmindeki Boris Karloff'a benzemiş. Atıcı kadrosundaysa ya daha tıraş bile olmayacak yaştakiler ya da emekli maaşı almaya yakın oyuncular var. Ve Açılış Günü'nde takımı kimin ateşleyeceği ve plakanın arkasında kimin oynayacağı belli değil.

O yıl kuzeye tren yerine uçakla gittik, ama indiğimizde ben hâlâ tren kazası geçirmişim gibi hissediyordum. Bu sırada Titans'ın genel müdürü Kerwin McCaslin telefon başına geçip, sezona başlamadan önce bize bir tutucu buldu. Bu kişi çok geçmeden Barikat Billy namıyla tanınacak olan William Blakely'ydi. Şu anda onun Çift A'dan mı yoksa Üçlü A'dan mı olduğunu hatırlamıyorum, ama siz bunu internetten öğrenebilirsiniz. Ama hangi takımdan geldiğini hatırlıyorum: Davenport Cornholers. Benim Titans'ta oynadığım yedi yıl içinde birkaç oyuncu oradan gelmişti. Bizim takımın gediklileri oradan gelenlerle dalga geçerlerdi.

O yıl açılış maçımızı Red Sox'a karşı yaptık. Nisan ortasıydı. O günlerde beyzbol sezonu geç açılırdı. Stada bayağı erken gittim –daha Tanrı bile yataktan kalkmadan– ve oyunculara tahsis edilmiş otoparkta eski bir Ford pikabın tamponuna oturmuş genç bir adam gördüm. Pikabın Iowa plakası vardı. Genç adam yönetimden gelen mektubu ve sürücü ehliyetini gösterdikten sonra kapı bekçisi Nick onu içeriye almıştı.

"Sen Billy Blakely olmalısın," dedim elini sıkarak. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de," dedi. "Malzemelerimi getirdim, ama epey eski şeyler."

"O işi hiç dert etme, ortak," dedim elini bırakırken. İkinci parmağının üstünde bir yara bandı vardı. "Tıraş olurken mi kestin?" diye sordum bandı işaret ederek.

"Evet, tıraş olurken kestim," dedi. Benim esprimi anladığını böyle mi gösteriyor, yoksa çuvallamaktan çok korktuğu için kim ne derse onu kabul etmesi gerektiğini mi düşünüyordu, anlayamadım. Daha sonraları bambaşka bir şey olduğunu öğrenecektim. Ona ne derseniz, aynı şeyi tekrarlama alışkanlığı vardı. Zamanla buna alıştım, hatta hoşuma bile gider oldu.

"Antrenör siz misiniz?" diye sordu. "Bay DiPunno?"

"Hayır," dedim. "Benim adım George Grantham. Çocuklar bana Dede derler. Üçüncü kalede oynarım. Ayrıca malzeme yöneticisiyim." Bu doğruydu; iki iş yapmaktaydım. Dediğim gibi, o zamanlar beyzbol çok küçük çaplıydı. "Sana gerekli malzemeleri sağlarım, merak etme. Hepsi yepyeni."

"Hepsi yepyeni," diyor. "Ama eldiven hariç. Billy'nin eski eldivenini almam lazım. Billy Junior'la hemşeriyiz."

"Bence sakıncası yok." Birlikte o zamanın spor yazarlarının Eski Bataklık dedikleri stada girdik.

Ona 19 numarayı verirken tereddüt ettim, çünkü bu zavallı Faraday'in numarasıydı, ama üstüne tam uyduğu için verdim. Billy giyinirken ona, "Yorgun değil misin?" diye sordum. "Neredeyse hiç mola vermeden otomobil kullanmış olmalısın. Uçağa binmen için sana hiç avans göndermediler mi?"

"Yorgun değilim," dedi. "Uçağa binmem için para göndermiş olabilirler, ama ben para falan görmedim. Sahaya gidip bakabilir miyiz?"

"Peki," dedim ve onu soyunma odası tünelinden geçirip sahaya çıkardım. Faraday'in 19 numaralı formasıyla başlangıç plakasına doğru yürürken arkasından baktım. Saat daha yeni sekiz olmuştu ve saha bakım işçileri mesailerine yeni başlıyorlardı.

Onu yürürken gördüğüm zaman neler hissettiğimi keşke tam olarak anlatabilseydim, Bay King, ama kelimeler sizin uzmanlık alanınız, benim değil. Bildiğim tek şey, arkadan baktığım zaman onun Faraday'e çok benzediğiydi. Tabii ondan on yaş daha gençti... ama arkadan bakınca yaş pek belli olmuyor... bazen yürüyüş tarzı hariç. Artı, Billy tıpkı Faraday gibi ince yapılıydı; ikinci ve üçüncü kale oyuncuları için ince yapılı olmak iyi bir şeydir ama yakalayıcılar için değil. Yakalayıcıların, Johnny Goodkind gibi yangın musluğuna benzer gövdeleri olması lazımdır. Bu oğlana baktığım zaman ilk çarpışmada kaburgalarının kırılacağından korktum.

Ne var ki, Frank Faraday'den daha sağlam bir yapısı vardı; kalçaları daha geniş, butları daha kalındı. Belden üstü sıskaydı; arkadan bakarken onu Newark'a gezmeye gelmiş Iowa'lı bir çiftçiye benzetmiştim.

Plakaya gittikten sonra dönüp sahanın ortasına baktı. Tıpkı Iowa'lı bir köy çocuğu gibi sarı saçları vardı, alnının üstüne bir tutam saç düşmüştü. Saçını eliyle itip gözlerinin önündeki manzarayı sindirmeye çalıştı; o öğleden sonra elli bin kişinin dolduracağı tribünlere, parmaklıklara şimdiden asılmış ve rüzgârla dalgalanan flamalara, Jersey mavisine yeni boyanmış faul direklerine ve sahayı sulamaya başlamış saha bakıcılarına baktı. Bu çocuk daha bir hafta önce inek sağarken, mayıs ortasında Cornholers takımıyla sahaya çıkacağı günü bekliyordu.

Zavallı çocuk, diye düşündüm, *nihayet durumu anlamaya başlıyor. Gözlerindeki paniği göreceğim. Pikabına atlayıp memleketine kaçmaması için onu soyunma odasında bağlamak zorunda kalabilirim.*

Ama Billy bana baktığı zaman gözlerinde panik falan yoktu. Gergin bile değildi, oysa her oyuncu Açılış Günü kendini gergin hissederdi. Hayır, üstünde Levi's'ı ve poplin gömleğiyle gayet sakin görünüyordu.

"Evet," dedi sanki başından beri bildiği bir şeyi teyit eder gibi. "Billy buradan vurabilir."

"Güzel," dedim. Aklıma başka bir şey gelmedi.

"Güzel," dedi o da. Sonra da -yemin ederim- "Sizce o hortum taşıyan işçilerin yardıma ihtiyaçları var mıdır?" diye sordu.

Güldüm. Bu çocukta tuhaf bir şey vardı, sıra dışı bir şey, çoğu insanı tedirgin eden bir şey – ama aynı şey yüzünden herkes onu seviyordu. Hoş bir şeydi. Sanki her söyleneni anlamıyormuş gibi bir izlenim verse de, onu seviyordunuz. Joe DiPunno daha ilk başta onun biraz *durgun zekâlı* olduğunu anlamıştı. Bazı oyuncular da anlamıştı, ama yine de onu sevdiler. Ne bileyim, ona bir şey söylediğiniz zaman karşılık olarak size kendi söylediklerinizin yankısı gelmiş gibi oluyordu. Boş bir mağaradaki yankı.

"Billy," dedim, "saha bakımı senin işin değil. Senin işin bu öğleden sonra formanı giyip Danny Dussen'i yakalamak."

"Danny Doo," dedi.

"Aynen öyle. Geçen seneki skoruyla Cy Young'u kazanması gerekirdi, ama kazanmadı. Çünkü spor yazarları ondan hoşlanmıyorlar. Bu nedenle hâlâ kızgın. Ve şunu unutma: Eğer seni silkelerse, sakın ona aynı işareti çakma. Maçtan sonra ağzın burnun dağılsın istemiyorsan. İki yüz galibiyet için Danny Doo'nun dört maç daha kazanması lazım ve bunu sağlayana kadar da her şeyi yapar."

"Bunu sağlayana kadar," dedi Billy başını sallayarak.

"Doğru."

"Beni silkelerse, başka bir şey çakayım."

"Evet."

"Koşarken zikzak yapar mı?"

"Köpekler yangın musluğuna işerler mi? Doo'nun tam yüz doksan altı galibiyeti var. Zikzaklı koşmadan bu mümkün değildir."

"Zikzaklı koşmadan olmaz," diyor Billy. "Tamam."

"Ve sakın sakatlanayım deme. Yönetim bir çare bulana kadar elimizdeki tek adam sensin."

"Benim," diyor. "Anladım."

"Umarım."

O arada diğer oyuncular da gelmeye başlamışlardı ve benim yapacak dünya kadar işim vardı. Daha sonra bu çocuğu Jersey Joe'nun ofisinde ne gerekiyorsa onları imzalarken gördüm. Kerwin McCaslin oğlanın tepesine akbaba gibi çökmüş, imzalayacağı yerleri işaret ediyordu. Zavallı oğlan son altmış saat içinde sadece altı saat uyuyabilmişti, ama şimdi hayatının beş yılını bağlayacak bir imza atıyordu. Daha sonra onu Dusen'le kimin nerede duracağını konuşurlarken gördüm. Konuşmayı Doo, dinlemeyiyse oğlan yapıyordu. Gördüğüm kadarıyla soru falan sormadı. Zaten bir şey söyleyecek olsa Danny herhalde onun dilini koparırdı.

Maçtan yarım saat kadar önce maç kadrosuna bakmak için Joe'nun ofisine gittim. Çocuğu sekizinci kalede oynatacaktı; buna şaşırmadım. Başlarımızın üstünde mırıltılar başlamıştı ve tribünlerdeki ayak sesleri duyuluyordu. Açılış Günü seyircileri hep stada erken gelirler. Bu sesleri duyunca, hep olduğu gibi midemde kelebekler kıpırdamaya başladı; Joe'nun da aynı şeyi hissettiğini görebiliyordum. Kül tablası şimdiden dolmuş, taşıyordu.

"Umduğum kadar iri yapılı değil," dedi kalemiyle listede Blakely'nin adını işaret ederek. "Sakatlanırsa halimiz harap."

"McCaslin başka kimseyi bulamadı mı?"

"Belki bulur. Hubie Rattner'in karısıyla konuştu, ama Hubbie, Wisconsin'e balık tutmaya gitmiş. Gelecek haftaya kadar ona erişemeyiz."

"Hubie Rattner kırk üç yaşında."

"Bilmiyor muyum sanıyorsun? Ama dilencilerin seçme hakkı yoktur. Şimdi bana açıkça söyle: Sence bu çocuk büyük maçlarda ne kadar dayanabilir?"

"Fazla dayanacağını sanmam," diyorum, "ama onda Faraday'de olmayan bir şey var."

"Neymiş o?"

"Bilmiyorum. Ama onu sahanın ortasında durmuş etrafına bakarken görseydin, hakkında daha iyi şeyler düşünürdün. Sanki düşünür gibi bir hali vardı. Sanki, bu benim sandığım kadar büyük bir olay değil, der gibiydi."

"Ne kadar büyük bir olay olduğunu Ike Delock topu burnuna attığı zaman öğrenecektir," dedi Joe ve bir sigara yaktı. Bir nefes çektikten sonra öksürmeye başladı. "Bu Lucky Strike markasını bıraksam iyi olacak. Bir de hiç öksürtmez diye reklam yapıyorlar. Seninle yirmi dolar bahse girerim, bu çocuk Danny Doo'nun ilk falsolu atışında çuvallayacak. Sonra da Danny'nin kafası atacak – birisi çuvalladığı zaman nasıl kızdığını bilirsin."

"Bugün neşe saçıyorsun, Joe," diyorum.

Elini uzattı. "Yirmi dolarına. Var mısın?"

Uğur getirsin diye yaptığını bildiğim için elini sıkıyorum. O yirmi doları kazandım, çünkü Barikat Billy efsanesi tam o gün başladı.

Çok iyi bir maç çıkardığı söylenemezdi, çünkü o kadar iyi değildi. Doo çok iyiydi. İlk atış –Frank Malzone'a– falsoluydu ve çocuk bunu çok güzel yakaladı. Ama sadece bununla kalmadı. O gün hava çok rüzgârlıydı, ama ben hiçbir yakalayıcının topu bu kadar hızlı yakaladığını görmemiştim. Hakem atışı nizami buldu ve bizler kale kapma yarışına başladık, Ta ki Williams beşinci devrede solo bir atış yapana kadar. Ben Vincent iyi bir atış yapınca altıncı kaleye de ulaştık. Yedinci devrede ikinci kalede sıkı bir koşucumuz vardı –galiba Barbarino'ydu– ve yeni çocuk da plakadaydı. Üçüncü kez vuruş yapacaktı. Birincisinde vuruşu nizami değildi, ikincisinde Delock onu fena aldattı, budala gibi görünmesine neden oldu ve çocuk Titans üniforması içinde ilk kez yuhalandı.

Üçüncü vuruş için yerini alırken Joe'ya baktım. Su soğutucusunun yanında oturmuş, ayakkabılarına bakıyor, başını iki yana sallıyordu. Yeni çocuk iyi bir atış yapsa da, ondan sonra sıra Doo'da olacaktı ve Doo da yumuşak bir atışa tenis raketiyle bile vuramazdı. O adam vurucu oyuncu olarak berbattı.

Gerilimi daha fazla uzatmayayım; ne de olsa bu bir spor çizgi romanı değil. Gerçi, kim dediyse, hayat bazen sanatı taklit edermiş, o gün de öyle oldu. Delock ilki gibi çocuğu aldatmak için alttan atışını yaptı ve çocuk yine bu numarayı yedi. Fakat bu defa

enayi yerine düşen Delock'un kendisi oldu. Oğlan, ayakkabısının üstüne doğru gelen topa harika bir vuruş yaparak topu boşluğa kadar gönderdi. Böylece 2-1 öne geçmiş olduk.

Yedek kulübesindeki herkes ayağa fırlamış, sevinçle haykırıyordu, ama oğlan bunları duymamış gibiydi. İkinci kalede durmuş, pantolonundaki tozları silkeliyordu. Orada kalması uzun sürmedi, çünkü Doo üç hatalı vuruş yapıp oyun dışı kaldı. Sonra da her oyun dışı kaldığında yaptığı gibi, sopasını yere fırlattı.

Bu maç belki de gerçekten bir spor çizgi romanına benziyor, etüt saatinde tarih kitabının arkasına saklayıp okuduğun romanlardan biri gibi... Dokuzuncu devrenin başında Doo, Malzone'u oyun dışı bırakıyor ve tribünlerin dörtte biri ayağa fırlıyor. Klaus'u oyun dışı bırakınca tribünlerin yarısı ayağa fırlıyor. Sırada Williams var – ihtiyar Teddy Ballgame. Doo topu onun kalçasına atıyor ve... onun kaleye yürümesine neden oluyor. Çocuk atıcı düzlüğüne giderken Doo ona el sallıyor ve dizlerinin üstünde dur ve işini yap, evlat, diyor. Evlat da aynen öyle yapıyor. Başka ne yapacak ki? Atıcı düzlüğündeki oyuncu, beyzbol tarihindeki en iyi atıcılardan biri.

İlk atış, eyvah! William ikinci kaleye koşuyor. Top çamura bulanmış, tutması zor, ama çocuk buna rağmen atıyor ve neredeyse Teddy'yi yakacak, ama işe yaramıyor. Artık tribündeki herkes ayağa kalkmış bağırıyor. Doo da çocuğa bağırıyor –sanki suç kendisinin kötü atışı değil de çocuğunmuş gibi– ve onu haşlarken Williams değiştirilmeyi istiyor. Kaleye kayarken dizini sakatlamış; her ne kadar iyi bir vurucuysa da, kaleler arası koşarken kurşun gibi ağır olduğu için kimse buna şaşırmıyor.

Böylece Teddy'nin yerine koşması için Billy Anderson'u oyuna sokuyorlar. Vurucu olarak da çok iyi bir istatistiği olan Dick Gernett giriyor. Seyirciler nefeslerini tutmuşlar, bazı kadınlar ağlıyor; Doo'yu oyundan alıp yerine Stew Rankin'i sokması için Jersey Joe'ya bağıranlar var.

Ama Joe oyuna Dusen'le devam ediyor.

Skor 3-2 oluyor, tamam mı? Anderson atıcı olmayacak, çünkü rüzgâr gibi koşabilen bir oyuncu ve plakanın arkasında da bir çaylak var. Gernert falsolu bir atışa iyi bir vuruş yapıyor, fakat Doo kedi gibi. Anderson üçüncü kale civarında, ama Doo diz hizasında mermi gibi bir top atıyor.

Ne düşündüğünüzü biliyorum Bay King, ama çok yanılıyorsunuz. Yeni yakalayıcımızın da Faraday gibi sedyelik olacağını ve birinci ligde güzel bir tek maçlık kariyeri olacağını hiç aklıma getirmedim. Her şeyden önce, Billy Anderson'un balerin gibi bir yapısı vardı ve Koca Klew gibi çam yarması değildi. Başka bir nedeni de, bu çocuk... Faraday'den *daha iyiydi*. Sanırım bunu, onu ilk defa pikabının tamponunda otururken gördüğümde anlamıştım.

Dusen'in atışı alçaktandı, ama tutulamayacak gibi değildi. Çocuk bunu bacaklarının arasında tuttu ve kendi ekseninde döndü; *sadece eldivenli elini* uzattığını görüyordum. Bu çocuk ne kadar acemi, diye düşündüm, *Çaylaklar mutlaka iki el kullanmalı,* deyişini hiç duymamış olmalıydı. Anderson topu onun elinden kapacak, biz de maçı kazanmak için dokuzuncu devrenin sonunda kıçımızı yırtmak zorunda kalacaktık. Ama sonra çocuk tıpkı bir futbol savunma oyuncusu gibi sol omzunu indirdi. Boş eline hiç dikkat etmedim, çünkü o gün stadı dolduran herkes gibi ben de uzatmış olduğu eldivenli eline bakıyordum. Yani tam olarak ne olduğunu görmüş değilim; kimse de görmüş değil.

Gördüğüm şey şuydu: Kaleye üç adım mesafedeyken çocuk eldivenini Anderson'un göğsüne vurdu. Sonra Anderson çocuğun indirmiş olduğu sol omzuna çarptı. Anderson kıçüstü yere düşünce hakem yumruğunu kaldırıp *oyun dışı* işareti verdi. Derken Anderson ayak bileğini tutarak bağırmaya başladı. Antrenör kulübesinden bile onun sesini duyabiliyordum; tribünlerdeki seyircilerin gök gürültüsünü andıran çığlıkları arasında duyabildiğime göre, kim bilir ne kadar yüksek sesli bağırıyordu. Anderson'un sol paçasının kırmızı renge döndüğünü ve parmaklarının arasından kan sızdığını gördüm.

Bir bardak su alabilir miyim? Şu plastik sürahiden az bir şey boşaltıverin, olmaz mı? Odalarımızda sadece plastik sürahilere izin veriliyor; zombi otelinde cam sürahi yasak.

Ah, bu iyi geldi. Bu kadar konuşmayalı çok uzun zaman oluyor ve daha anlatacak çok şeyim var. Sıkılmadınız mı? Hayır mı? Güzel. Ben de. Hikâyem korkunç veya değil, hayatımın en iyi zamanını geçiriyorum.

Billy Anderson 1958 yılına kadar bir daha oynamadı ve '58 de onun son yılı oldu – Boston sezonun yarısında onun sözleşmesini tek taraflı feshetti, başka bir takıma da giremedi. Çünkü sürati kaybolmuştu ve bu da onun tek özelliğiydi. Doktorlar onun tam olarak iyileşeceğini, Aşil tendonunun kopmayıp sadece yırtıldığını söylemişlerdi; ama çok fazla gerilmişti ve sanırım bu da onun sonu oldu. Beyzbol aslında hassas bir oyundur, çoğu insan bunu anlamaz. Sakatlananlar da sadece kalede çarpışan yakalayıcılar olur.

Maçtan sonra Danny Doo çocuğu duşta yakalıyor ve, "Sana bu akşam bir içki ısmarlayacağım, çaylak!" diye bağırıyor. "Aslında sana *on* içki ısmarlayacağım." Sonra da ona hayatının en büyük iltifatını sunuyor. "Harikaydın be!"

"On içki, çünkü harikaydım," diyor çocuk; duyduğu şey çok komikmiş gibi Doo bir kahkaha patlatıyor ve çocuğun sırtına bir şaplak indiriyor.

Ama o sırada Pinky Higgins hışımla içeriye giriyor. O yıl Red Sox'u çalıştırıyordu, ki bu çok nankör bir işti. 1957 yazı ilerledikçe işler hem Pinky hem de Sox için giderek kötüleşti. Adam çok öfkeliydi; çiğnediği tütünün suyu ağzının kenarından sızmış, formasına bulaşmıştı. Plakada çarpıştıkları zaman çocuğun Anderson'un ayak bileğini kasten kestiğini söyledi. Blakely bunu tırnaklarıyla yapmış olmalıydı ve bunun için ağır bir ceza almalıydı. En büyük sloganı, "Kramponlar havada olsun, onları gebertin!" diyen bir adamın bunları söylemesi saçmalığın dik âlâsıydı.

Ben o sırada Joe'nun odasında oturmuş bira içiyordum, yani Pinky'nin yaygarasını birlikte dinliyorduk. Bu herif kafayı yemiş, diye düşündüm ve Joe'nun yüzüne bakınca onun da aynı fikirde olduğunu anladım.

Joe, Pinky'nin şarlaması bitene kadar bekledikten sonra, "Ben Anderson'un ayağına bakmıyordum. Blakely topu saklayabilecek mi diye bakıyordum. Ki, öyle yaptı," dedi.

"Onu buraya getirin!" diye bağırdı Pinky. "Yüzüne karşı söylemek istiyorum."

"Mantıklı ol, Pink," dedi Joe. "Bu şekilde yaralanan Blakely olsaydı, ben senin ofisine girip yaygara koparır mıydım?"

"Kramponlarıyla yapmadı!" diye bağırdı Pinky. "Kramponlar da oyunun bir parçasıdır! Birini bu şekilde tırmalamak... Oyunda böyle bir şey yok! Anderson yedi yıldır beyzbol oynuyor. Bakması gereken bir ailesi var!"

"O halde, sen ne diyorsun? Yani benim oyuncum senin koşucunu devirip oyun dışı bırakırken bunu tırnaklarıyla mı yaptı?"

"Anderson öyle söylüyor," diyor Pinky. "Anderson bunu hissettiğini söylüyor."

"Belki Blakely, Anderson'un ayağını da tırnaklarıyla germiştir. Öyle mi?"

"Hayır," diye itiraf ediyor Pinky. Yüzü adamakıllı kızarmış ve bu sadece öfkesinden değil. Söylediklerinin ne kadar saçma olduğunun farkında. "Yere düşerken olduğunu söylüyor."

"Söze daldığım için bağışlayın," diyorum, "ama *tırnaklarıyla* mı? Daha saçma bir şey duymadım."

"Çocuğun ellerini görmek istiyorum," diyor Pinky. "Bana ellerini gösterin, yoksa maça itiraz dilekçesi vereceğim."

Joe'nun ona ters bir şey söyleyeceğini sandım, ama öyle yapmadı. Bana dönüp, "Oğlana söyle, buraya gelsin. Tıpkı ilkokuldaki öğretmenine olduğu gibi, Bay Higgins'e tırnaklarını gösterecek," dedi.

Çocuğu çağırdım; üstünde sadece önünü örten bir havlu olmasına rağmen itiraz etmeden gelip tırnaklarını gösterdi. Tırnakları kısaydı, kırık değildi, eğilmemişti. Birisini sertçe tır-

malarken olabileceği gibi, parmak uçlarında kan toplanmış da değildi. Fakat o anda üstünde düşünmesem bile, fark ettiğim bir şey vardı: İkinci parmağındaki yara bandı çıkarılmıştı ve bunun olduğu yerde kesik izi falan da görmedim; derisi temizdi, duş nedeniyle pembeleşmişti

"Tatmin oldun mu?" diye sordu Joe, Pinky'ye. "Yoksa kulakları kirli mi diye de bakmak ister misin?"

"Siktir lan!" dedi Pinky. Ayağa kalıp kapının yanına gitti ve ağzındaki tütün sıvısını oradaki çöp sepetine tükürdü. Sonra da dönüp, "Benim oyuncum, *senin* oyuncunun onu kestiğini söylüyor. Bunu hissetmiş ve benim oyuncum yalan söylemez," dedi.

"Senin oyuncun üçüncü kalede durup Piersall'a bir fırsat vermek yerine maçın kahramanı olmaya çalıştı. Bu suçunu örtbas etmek için her yalanı söyler. Olan biteni sen de biliyorsun, ben de. Anderson kendi kramponlarına takıldı ve kendi sakarlığı yüzünden düştü. Şimdi, siktir git buradan!"

"Bunu yanına bırakmayacağım, DiPunno."

"Öyle mi? Yarın yine maçımız var. Patlamış mısır hâlâ sıcak, biralar hâlâ soğukken erken gel bari."

Pinky ağzına yeni bir tutam tütün atıp hışımla dışarıya çıktı. Joe parmaklarını masada tıklatarak çocuğa döndü ve, "Artık biz bize kaldığımıza göre, Anderson'a herhangi bir şey yaptın mı? Bana doğruyu söyle," diye sordu.

"Hayır." En küçük bir tereddüt yok. "Anderson'a hiçbir şey yapmadım. Doğrusu budur."

"Pekâlâ," dedi Joe ve ayağa kalktı. "Maçtan sonra bara gidip kafa çekmek çok hoş olur, ama sanırım eve gidip kanepe üstünde karımı düzeceğim. Açılış günü maç kazanmak küçük Joe'yu hep sertleştirir." Yeni yakalayıcımızın omzuna bir şaplak indirdi. "Evlat, bugün oyunu oynanması gerektiği gibi oynadın. Aferin sana."

Joe gitti. Oğlan belindeki havluyu sıkıp tekrar soyunma odasına gitmek üzere döndü. "Bakıyorum, o tıraş kesiği iyileşmiş," dedim.

Kapı eşiğinde birden durdu. Her ne kadar sırtı bana dönükse de, orada bir şey yaptığını anladım. İşin gerçeği, onun duruş pozisyonundaydı. Bunu daha iyi nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum... ama anlamıştım.

"Ne?" Sanki ne dediğimi anlamamış gibi...

"Parmağındaki tıraş kesiği."

"Ha, *o* tıraş kesiği. Evet, iyileşti."

Ve hemen odadan çıkıp gitti.

Sezonun ikinci maçı. Boston takımında atıcı tümseğinde Dandy Dave Sisler var; bizim yeni yakalayıcımız daha vurucu noktasına tam yerleşmeden Sisler onun kafasına sert bir top atıyor. Temas etse gözlerini yerinden çıkarabilir, ama bizim oğlan başını geri çekiyor –eğilmiş falan değil– ve tekrar sopasını hazır tutarak Sisler'e meydan okurcasına bakıyor; sanki, *Hadi, istiyorsan gene yap,* der gibi.

Seyirciler çıldırmış gibi, "OYUN DIŞI! OYUN DIŞI!" diye bağırıyorlar. Hakem, Sisler'i oyundan atmıyor ama bir ihtar veriyor. Boston yedek kulübesi önünde kollarını göğsünde sımsıkı kavuşturmuş volta atan Pinky'ye bakıyorum. Sanki patlamamak için kendini sıkıyormuş gibi bir görünümü var.

Sisler bir süre oyalandıktan sonra tümseğine gidip birkaç sinyal çakıyor. O süre boyunca bizim çocuk, vurucu noktasında, sopası hazır bekliyor. Son derece rahat. Dandy Dave atışını yapıyor ve çocuk buna müthiş bir vuruşla karşılık verip topu açık tribünlere kadar gönderiyor. Çocuk sayı turunu yaparken eminim Swamp'taki seyircilerin tezahüratı New York'tan bile duyulmuştur.

Üçüncü kaleye geldiğinde sırıtacağını sanmıştım, ama yüzünde bir yargıç ciddiyeti vardı. Solukları arasında, "Yaptım, Billy, o hıyara gününü gösterdim," diye mırıldanıyordu.

Yedek kulübesine geldiğinde ona ilk sarılan Doo oluyor. Yerdeki sopasını alıp ona veren de Doo. Oysa böyle şeylere tenezzül etmezdi.

Boston'u iki kere yendikten ve Pinky Higgins'i çıldırttıktan sonra Washington'a gidip art arda üç maç daha kazandık. Çocuk üç maçta da iyi vuruşlar çıkardı ve bir sayı turu daha yaptı. Fakat Griffith Stadyumu kasvetli bir yerdi; seyirci çok azdı ve localar bomboştu.

Çocuk, Doo'nun arkasındaki plakadaydı ve birinci lig formasıyla çıktığı beşinci maçta az kalsın bir rekor kıracaktı. Pete Runnels dokuzuncu devrede bu durumu bozdu. Bundan sonra çocuk, atıcı tümseğine gitti ve bu defa Danny onu geri göndermedi. Bir süre bir şey konuştular, sonra da Doo bir sonraki vurucu olan Lou Berberet'e yol açtı. Bu da Bob Usher'i devreye soktu ki, yaptığı vuruş baldan tatlıydı: Maçı kazandık.

O gece Doo ve çocuk, Dusen'in yüz doksan sekizinci galibiyetini kutlamaya gittiler. Yeni civcivimizi ertesi gün gördüğümde fena halde akşamdan kalmış haldeydi, fakat bu durumda bile saygın bir görünümü vardı. O zaman artık elimizde gerçek bir üst lig oyuncusu olduğunu ve Hubie Rattner'e ihtiyacımız kalmadığını düşünmeye başladım. Ya da herhangi bir kimseye.

"Danny'yle bayağı sıkı fıkı oldunuz galiba," diyorum.

"Sıkı fıkı," diye tekrarlıyor çocuk. "Doo'yla ben sıkı fıkı olduk. Bana Billy'nin onun uğur maskotu olduğunu söylüyor."

"Yapma ya?"

"Ya. Eğer beraber devam edersek, spor yazarları onu sevmese de, Cy Young Ödülü'nü vermek zorunda kalacaklarını söylüyor."

"Doğru."

"Evet, Dede, aynen öyle."

"Ne?"

Bana her şeyi gören, fakat neredeyse hiçbir şey anlamayan o boş gözlerle baktı. Artık onun okumayı da pek sökemediğini ve hayatında gördüğü tek filmin *Bambi* olduğunu biliyordum. Bana semt çocuklarıyla birlikte okul olduğunu sandığım bir yere gittiklerini söyledi. O konuda tahminim hem doğru hem yanlıştı, ama mesele bu değildi. Önemli olan onun beyzbol oynamayı bilmesiydi –bence içgüdüsüyle– ama bunun dışında üstünde hiçbir şey yazılmamış bir yazı tahtasından ibaretti.

"Bana Cy Young'un ne olduğunu bir daha anlatsana."

İşte böyleydi, anlatabiliyor muyum?

Tekrar eve dönmeden önce üç maç için Baltimore'a gittik. Hava ilk gün taşaklarımızın buz kestiği soğukluktayken, ikinci gün cehennem gibi sıcaktı üçüncü günse yağmur yağdı. Çocuk için fark etmiyordu; üç maçta da çok iyi vuruşlar yaptı. Plakada bir oyuncuyu daha durdurdu. Sanırım bu defaki kurbanı Gus Triandos'tu. Kafası önde çocuğun dizlerine balıklama daldı ve hedefe bir metre kala sersemlemiş halde yerde yattı. Çocuk, etiketi onun ensesine koyarken neredeyse bir anne şefkati gösteriyordu.

Newark *Evening News* gazetesinde bu sahnenin bir fotoğrafı vardı ve altında *Barikat Billy Blakely Bir Sayı Turunu Daha Durduruyor* yazıyordu. İyi bir lakap bulmuşlardı, taraftarlar da bunu hemen benimsediler. O günlerde seyirciler sevgilerini pek göstermezlerdi –1957'de Yankee Stadyumu'na kimse Garry Sheffield'ı desteklemek için şapka giyip gelmezdi– ama Old Swamp'ta bir maç daha oynadığımızda bazı taraftarların turuncu renkte yol levhalarıyla geldiklerini gördük. Üstünde YOL KAPALIDIR yazılıydı.

O maçta eğer iki oyuncu oyun dışı kalmasaydı, bu levhalar bir günlük espri olarak kalabilirdi. Bu, Danny Dusen'in atıcı olduğu bir maçtı. O iki oyuncunun oyun dışı kalması, onun iyi atışları sayesinde olmuştu, ama herkes bunu bizim çaylağa bağladı; iyi de oldu, çünkü hak etmişti. Takımdaki oyuncular ona güvenmeye başlıyorlardı. Ve rakip oyuncunun ensesine etiket yapıştırması da çok hoşlarına gidiyordu. Beyzbol oyuncuları da taraftar gibidirler, eğer içlerinden biri yükselişe geçmişse en katı yüreklileri bile yardım etmeye çalışırlar.

O gün Dusen yüz doksan dokuzuncu galibiyetini aldı. Ve bizim çaylak bir sayı turu daha attı; yani Cleveland'a karşı oynadığımız ikinci maça o levhalarla daha çok taraftarın gelmesi kimseyi şaşırtmayacaktı.

Üçüncü maç öncesi bir girişimci, Titan Esplanade'ın önünde, BARİKAT BILLY'NİN EMRİYLE YOL KAPANMIŞTIR yazılı

turuncu pankartlar satmaya başlamıştı. Billy vuruş yapacağı zaman bazı taraftarlar bu pankartları havaya kaldırıyorlardı. Bu sıralarda Yankees takımı şehre gelmişti –nisan sonlarıydı– ve bütün stadyum turuncu renge bürünmüştü.

O maçta Yankees bizi darmaduman edip birinci sıraya yerleşti. Çocuğun suçu değildi; her defasına iyi vuruşlar yapmış, hatta Bill Skowron'u üçüncü kaleye gelmeden etiketlemişti. Skowron da Koca Klew gibi çok iri bir adamdı ve çaylağı ezmek istedi, ama kıçüstü devrilen kendisi oldu. Çocuk ata biner gibi onu iki dizi arasına almıştı. Gazetede çıkan bu ânın fotoğrafı sanki bir beyzbol maçından değil, de profesyonel güreş müsabakasından alınmış gibiydi. Seyirciler YOL KAPALIDIR pankartlarını sallamaktan helak oldular. Titans'ın maçı kaybetmesi onlar için dert değildi; hepsi stadyumdan mutlu bir şekilde ayrıldı, çünkü sıska yakalayıcıları, Çam Yarması Skowron'u kıçüstü yere yapıştırmıştı.

Maç sonrası çocuğu duşların önündeki bankta otururken gördüm. Göğsünün yanında giderek büyüyen bir morarma vardı, ama onun buna aldırdığı yoktu. Hanım evladı değildi. Bazıları daha sonra onun acıyı hissetmeyecek kadar aptal olduğunu söylediler, ama kendileri aptal oldukları halde en küçük bir yaralanmada sızlanırlardı.

"O levhalara ne diyorsun, evlat?" diye sordum belki neşelenmeye ihtiyacı vardır diye.

"Hangi levhalar?" diye sordu; yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce şaka yapmadığını anladım. İşte size Barikat Billy. Üçüncü kaleye doğru gelen bir kamyon bile olsa onu durdurmaya çalışırdı, ama bunun dışında olup biten hakkında en küçük bir fikri bile yoktu.

Tekrar yola koyulmadan önce Detroit ile iki maçlık bir serimiz oldu. İkinci maçta vurucu tümseğinde Danny Doo vardı ve sonraki gelişme için çocuğu suçlayamazdı; üçüncü devre bitmeden oyun dışı kalmıştı. Yedek kulübesinde oturup havanın soğuk oluşundan, (hava soğuk değildi) Harrington'un attığı toptan ve plaka arkasındaki hakem Wenders'in kötü kararlarından sızlanı-

yordu. Hi Wenders de spor yazarları gibi Doo'dan hiç hazzetmezdi, ama o gün herhangi bir kötü karar verdiğini hatırlamıyorum.

Çocuk iki maçta da güzel vuruşlar yaptı ve bir sayı turu gerçekleştirdi. Normal olarak Titans takımında tek yıldızın kendisi olduğunu düşünen Dusen de ona karşı bir terslik yapmadı. Çocuğu seviyordu ve onun gerçekten kendisi için uğur maskotu olduğuna inanıyordu. Çocuk da onu seviyordu. Maçtan sonra o bar senin bu bar benim içip durdular ve Doo'nun o sezon ilk yenilgisini kutlamak için bir geneleve bile gittiler. Ertesi gün KC'ye gitmek üzere geldiklerinde ikisi de rengi solmuş ve güçsüz haldeydiler.

"Çocuk dün gece karıyla yattı," diye sır verdi bana Doo, takım otobüsüyle havaalanına giderken. "Sanırım onun ilk seferiydi. Ama işin kötü tarafı, bunu hatırladığını sanmıyorum."

Uçak yolculuğumuz çok sarsıntılı geçti; o günlerde pervaneli köhne uçaklarla hep böyle olurdu; Buddy Holly ve Big Bopper gibi bir uçak kazasında ölmediğimize şaşarım. Çocuk, yolculuğun büyük bir kısmını uçağın arkasında, kovaya kusarak geçirdi. O öğürüp dururken, birkaç kişi karşısına geçmiş onunla dalga geçiyordu. Ertesi gün çocuk Municipal Stadyumu'nda beşte beş yaptı.

Artık Barikat Billy'nin belirgin bir oyun tarzı vardı, bunun için bir patent bile alabilirdi. Son kurbanı Cletus Boyer oldu. Barikat Billy yine sol omzunu indirdi ve Boyer onun omzuna takılarak sırtüstü yere devrildi. Fakat bu kez bazı farklılıklar vardı. Bizim çaylak etiketi iki eliyle yapıştırmıştı ve ortada ne kanlı bir ayak ne de zedelenmiş bir Aşil tendonu görülüyordu. Boyer ayağa kalktı, kıçındaki tozları silkeleyerek yedek kulübesine yürüdü; nerede olduğunu kestiremiyormuş gibi başını iki yana sallıyordu. Çocuğun beş sayısına rağmen o gün maçı kaybettik. Sanırım, on bire on falan gibi bir skorla... O gün Ganzie Burgess'in falsolu atışları çok zayıf kalmış, rakip takım da bunu çok iyi değerlendirmişti.

Bir sonraki maçı kazandık, sonrakini kaybettik. Çocuk iki maçta da vurucu oldu... art arda on altı maç etmişti. Rakip takı-

mın dokuz oyuncusunu oyun dışı bıraktı. Böylece on altı maçta dokuzluk bir skoru vardı. Bu bir rekor olabilir. Eğer kayıtlara geçmişse tabii...

Üç maç için Chicago'ya gittik, çocuk o maçlarda da vurucu oldu ve on dokuzu buldu. Ama o üç maçı da kaybettik. Kaybettiğimiz son maçtan sonra Jersey Joe bana baktı ve, "O uğurlu maskot palavrasını yemiyorum," dedi. "Bence Blakely uğursuzun teki."

"Haksızlık ediyorsun," dedim. "İyi bir başlangıç yaptık, şimdi sendelemeye başladık. Sonunda düzeleceğiz."

"Belki," diyor Jersey Joe. "Dusen hâlâ çocuğa içki içmesini öğretiyor mu?"

"Evet. Birkaç kişiyle birlikte The Loop'a gittiler."

"Ama birlikte dönecekler," diyor Joe. "Anlamıyorum. Bu ana kadar Dusen'in çocuktan nefret etmesi gerekirdi. Doo beş yıldan beri burada ve ben artık onun huyunu biliyorum."

Ben de biliyordum. Doo kaybettiği zaman mutlaka suçu başkasında arardı; o serseri Johnny Harrington veya hakem Hi Wenders olayında olduğu gibi. Çocuğun da çoktan günah keçisi olma sırası gelmişti, ama Danny hâlâ onun sırtını sıvazlıyor ve Yılın Çaylağı olacağını söyleyip duruyordu. Tabii ki Doo o gün kaybedilen maç için çocuğu suçlayamazdı. Beşinci devrede Danny çok güzel bir atış yaparak sayı kazanmıştı. Ama sonra öfkelendi, kontrolünü kaybetti ve bir sonraki iki hakkını kaybetti. Bunun üzerine Nellie Fox sayı yaptı. Daha sonra Doo kendini topladı, ama iş işten geçmişti.

Detroit'te daha iyiydik ve üç maçtan ikisini kazandık. Çocuk bu üç maçta da vurucu oldu ve sayı turu yaptı. Ardından uçağa binip eve döndük. Artık Davenport Cornholers takımından gelen çocuk Amerikan Beyzbol Ligi'nde en parlak yıldız olmuştu. Gillette reklamına çıkacağı bile konuşuluyordu.

"İşte bu reklamı görmeyi çok isterim," dedi Si Barbarino. "Komedilere bayılırım."

"O halde aynada kendine bakmayı çok seviyorsundur," dedi Critter Hayward.

"Hadi lan!" dedi Si. "Çocuğun daha doğru dürüst sakalı bile yok, demek istedim."

Tabii reklam falan olmadı. Barikat Billy'nin beyzbol oyuncusu olarak kariyeri neredeyse sona ermek üzereydi.

White Sox takımıyla üç maç ayarlanmıştı, ama ilki tam bir fiyaskoydu. Doo'nun eski dostu hakem Hi Wenders hakem heyeti başıydı ve bu haberi bana kendisi vermişti. O sabah Swamp'a erken gittim, çünkü içinde formalarımızın bulunduğu sandıklar yanlışlıkla Idlewild'a gönderilmişti ve oradan doğru adrese nakledilmesi için stadyumda olmak zorundaydım. Formalara daha bir hafta kadar gerek olmayacaktı, ama ben böyle sorunlar halledilene kadar rahat etmezdim.

Wenders hakem odasında küçük bir taburede oturuyor, kapağında sarışın, çıplak bir kadın olan bir kitap okuyordu.

"O senin karın mı, Hi?" diyorum.

"Sevgilim," diyor. "Hadi, evine git, Dede. Hava raporuna göre saat üçe kalmadan sağanak başlayacakmış. Oyunu ertelediğimi bildirmek için DiPunno'yla Lopez'i bekliyorum.

"Tamam," diyorum. "Sağ ol." Tam odadan çıkacakken bana sesleniyor.

"Dede, sizin şu parlak çocuğunuz kafadan kontak mı? Çünkü plakadayken kendi kendine konuşuyor. Fısıltıyla. Hiç susmuyor."

"Çok zeki sayılmaz, ama kaçık da değil," dedim. Bu konuda yanılıyor olabilirdim, ama kim bilecekti? "Ne gibi şeyler söylüyor?"

"Onun arkasında bulunduğum için –Boston'a karşı ikinci maçtaydı– fazla işitemedim, ama kendisi hakkında konuştuğunu biliyorum. Ve üçüncü tekil şahıs kullanıyor. 'Bunu yapabilirim, Billy,' gibi şeyler. Bir keresinde bir hata yaptı ve hemen, 'Özür dilerim, Billy,' dedi."

"E, ne olmuş? Ben beş yaşıma gelene kadar Şerif Pete adında görünmez bir arkadaşım vardı. Şerif Pete'le birlikte ne haltlar karıştırırdık."

"Evet, ama Blakely artık beş yaşında değil. Tabii burada beş yaşında değilse." Wenders parmağıyla kafatasını tıklattı.

"Çok geçmeden sayı krallığında ilk sırayı alacak, beş yaşında olması dert değil," diyorum. "Bana bu lazım. Üstelik çok iyi bir stoper. Bunu sen de biliyorsun."

"Biliyorum," diyor Wenders. "Herifin hiç korkusu yok. Bu da onun kaçık olduğunun başka bir belirtisi."

Bir hakem bozuntusunun oyuncularımdan biri hakkında böyle konuşmasını daha fazla çekemezdim, bu nedenle konuyu değiştirip ona şaka yollu –aslında ciddiydim– yarın en sevdiği oyuncu olan Doo atıcıyken maçı adil bir şekilde yönetip yönetmeyeceğini diye sordum.

"Ben her zaman maçları adil yönetirim," diyor Wenders. "Dusen kendini beğenmişin teki, maçta yüz tane hata yapar, suçu hep başkasına yükler ve her karara itiraz eder; ben de bu tavrına göz yummam. Maçı da her zaman olduğu gibi adil yöneteceğim. Böyle bir soru sorduğuna inanamıyorum."

Ben de senin götünü kaşıya kaşıya oyuncuma "doğuştan ahmak" dediğine inanamıyorum, ama dedin işte, diye düşündüm.

O gece karımı yemeğe götürdüm ve çok güzel bir zaman geçirdik. Hatırladığım kadarıyla Lester Lannon'un orkestrası çalarken dans ettik. Daha sonra taksideyken biraz romantikleştik. İyi uyudum. Bundan sonraki gecelerde hiç iyi uyuyamadım, hep kötü rüyalar gördüm.

Ertesi gün öğleden sonra Danny Dusen atıcıydı, ama Titans'ın dünyası çoktan kararmaya başlamıştı; sadece biz farkında değildik. Joe DiPunno dışında kimse farkında değildi. Gece olduğunda, artık hepimiz o sezon boku yemiş olduğumuzu biliyorduk, çünkü ilk yirmi iki maçımız neredeyse kesinlikle kayıtlardan silinecekti. Barikat Billy Blakely de resmen oradaki yerini alamayacaktı.

Trafik yüzünden stadyuma geç geldim ama, forma yanlışlığı düzeltildiği için önemli değil, diye düşünüyordum. Çocukların çoğu daha önce gelmişti; kimi soyunuyor, kimi poker oynayıp

sigara içiyordu. Dusen'le çaylak köşedeki sigara makinesinin yanında katlanan iskemlelere oturmuşlardı; çaylağın üstünde formamızın pantolonu, Dusen'inse sadece atleti vardı. Makineden bir paket Winston alırken onlara kulak kabarttım. Konuşmanın çoğunu Danny yapıyordu.

"O puşt Wenders benden nefret ediyor!" diyor Doo.

"Senden nefret ediyor," diyor çaylak ve ekliyor: "O puşt Wenders."

"Hem de ne puşt. Ben iki yüzüncü galibiyetimi aldığımda plakanın arkasında olmak ister mi dersin?"

"İstemez mi?" diyor çocuk.

"Hayatta istemez! Ama sırf onu deli etmek için bugün kazanacağım. Ve sen de bana yardım edeceksin, Bill. Tamam mı?"

"Tamam. Tabii. Bill yardım edecek."

"O plakayı ona yedireceğim."

"Yer mi? O plakayı yer mi?"

"Şimdi yiyeceğini söyledim ya. O halde sen elinden geleni yapacaksın."

"Elimden geleni yapacağım."

"Sen benim uğur maskotumsun, Billy."

Ve çocuk, önemli bir şahsiyetin cenaze törenindeki papaz gibi ciddi bir yüzle, "Ben senin uğur maskotunum," diyor.

"Evet. Şimdi, dinle..."

Bu konuşma gülünç olduğu kadar da tuhaftı. Doo kendini iyice kaptırmış, eğilerek konuşurken gözleri parlıyordu. Doo tam bir yarışmacıydı, tamam mı? Bob Gibson gibi kazanmak istiyordu. Tıpkı Gibby gibi, bunu gerçekleştirmek için her şeyi yapabilirdi. Ve bizim çocuk da o ne derse kaşık kaşık yutuyordu.

Bu bağlantıyı kesmek için az kalsın bir şey söyleyecektim. Şimdi sizinle konuşurken bilinçaltımda birçok şeyi bir araya getirmiş oldum. Belki saçma gelebilir, ama ben öyle sanmıyorum.

Fakat onları kendi hallerinde bıraktım, sigaramı alıp oradan ayrıldım. Hem çenemi açacak olsaydım Dusen bana küfrederdi. Konuşurken lafına girilmesinden hiç hoşlanmazdı; her ne kadar

onun tepkisi umurumda değildiyse de, maaşını ödeyen kırk bin kişinin önünde maç yapacak olan adamı kendi haline bırakmak daha mantıklıydı.

Kadro listesini almak için Joe'nun ofisine gittim, ama kapısı kapalı, panjurları indirilmişti; bu, maç günü hiç olmamış bir şeydi. Panjur çıtaları aralık olduğu için içeriye bakabildim. Joe telefonu kulağına dayamış, bir eliyle gözlerini kapatıyordu. Camı tıklattım. Öyle bir irkildi ki, neredeyse koltuktan düşecekti. Beyzbolda ağlamak yoktur derler, ama Joe ağlıyordu işte. Bunu ilk ve tek görüşümdü. Yüzü solmuş, o birkaç telden ibaret saçı darmadağın olmuştu.

Eliyle gitmemi işaret edip telefonda konuşmayı sürdürdü. Soyunma odasını geçip antrenör ofisine doğru yürümeye başladım; aslında burası bizim malzeme odamızdı. Ama oraya varmadan durdum. Atıcı-yakalayıcı toplantısı bitmişti ve çocuk, 19 numaralı mavi formasını giyiyordu. Sağ elinin ikinci parmağında yine bir yara bandı olduğunu fark ettim.

Yanına gidip elimi omzuna attım. Bana gülümsedi. İstediği zaman çok sevimli gülümseyebiliyordu. "Selam, Dede," dedi. Ama benim karşılık vermediğimi görünce gülümsemesi soldu.

"Maça hazır mısın?" diye sordum.

"Tabii."

"Güzel. Ama sahaya çıkmadan önce bana bir şey söylemeni istiyorum. Doo çok iyi bir atıcıdır, ama bir insan olarak hiçbir zaman Çift A'yı aşamayacak. Kazanmak için ninesinin sakat belinin üstünden bile yürür ve sen onun gözünde ninesi kadar değerli değilsin."

"Ben onun uğurlu maskotuyum!" diye babalanıyor çocuk.

"Olabilir," diyorum, "ama ben bundan söz etmiyorum. Bir maç için *aşırı* gaza gelmek diye bir şey vardır. Birazı iyidir, ama çok fazla oldu mu, insan patlayıverir."

"Ne dediğini anlamıyorum."

"Sen kabak bir lastik gibi patlarsan, Doo kendine hemen yeni bir uğur maskotu bulur."

"Böyle konuşmamalısın! Onunla ben arkadaşız!"

"Ben de senin arkadaşınım. Daha önemlisi, ben bu takımın koçlarından biriyim. Senin durumundan sorumluyum ve istediğim gibi konuşurum, özellikle de bir çaylakla. Sen de dinlersin. Dinliyor musun?"

"Dinliyorum."

Dinlediğine emindim, ama bana bakmıyordu; gözlerini aşağıya devirmiş, çocuksu yanakları al al olmuştu.

"O yara bandının altında ne gibi bir alet var, bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Bildiğim tek şey, bunu takımda oynadığın ilk maçta gördüğüm ve o maçta birisinin sakatlandığı. Bunu o zamandan beri hiç görmedim ve bugün de görmek istemiyorum. Çünkü eğer yakalanırsan, her ne kadar sana bunu Doo yaptırdıysa da, yakalanan *sen* olacaksın."

"Elimi kestim," diyor surat asarak.

"Tabii ya. Parmaklarını tıraş ederken kestin. Ama sahaya çıktığında o yara bandını görmek istemiyorum. Senin iyiliğini düşündüğüm için."

Eğer Joe'yu o kadar üzgün ve ağlarken görmeseydim, bunları söyler miydim? Buna, evet, demek isterim. Sadece çaylağın değil, o zaman da, hâlâ da çok sevdiğim bu oyunun güzelliğini kolladığımı düşünmek isterim. Sanal bowling hiç zevkli değil, inan bana.

Bana bir şey söyleyemeden oradan ayrıldım. Ve geriye dönüp bakmadım. Hem o bandın altında ne olduğunu görmek istemiyordum hem de Joe kapısının önüne çıkmış beni çağırıyordu. Saçlarındaki gri tel sayısı artmış diye yemin edecek değilim, ama artmamış diye de yemin etmem.

Ofisine girip kapıyı kapadım. Aklıma korkunç bir şey geldi. Yüzündeki ifadeyi görünce bu normaldi. "Yahu Joe, yoksa karına mı bir şey oldu? Ya da çocuklarına? Çocuklardan birine bir şey mi oldu?"

Kulağının dibinde bir kesekâğıdı patlatmışım gibi irkilip gözlerini kırpıştırdı. "Jessie de çocuklar da iyi. Ama George... of

Tanrım! Buna inanamıyorum. Ne berbat iş." Sonra avuçlarını gözlerine bastırdı. Ağzından bir ses çıktı, ama ağlama sesi değildi. Kahkahaydı. Hayatımda duyduğum en berbat kahkaha sesiydi.

"Ne oldu? Kim aradı seni?"

"Düşünmem lazım," diyor, ama bana değil. Kendi kendine konuşuyordu. "Ne yapacağıma karar vermek zorundayım." Ellerini gözlerinden çekince biraz daha kendine gelmiş gibi oldu. "Bugün takımı sen yöneteceksin, Dede."

"Ben mi? Ben yönetemem! Doo zıvanadan çıkar! Bu defa da iki yüzüncü galibiyetini almak istiyor ve..."

"Bunların hiçbir önemi yok, anlamıyor musun? Şu anda hiç önemi yok."

"Ne..."

"Sus ve takım kadrosunu yaz. O çocuğa gelince..." Bir an düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Pekâlâ, onu da oynatalım bari. Onu beşinci sıraya koy. Zaten onu ileri almayı düşünüyordum."

"Tabii ki oynayacak," dedim. "Danny'nin atışlarını başka kim tutabilir ki?"

"Danny Dusen'i siktir et!" diyor Joe.

"Joey... ne oldu, bana söylesene."

"Hayır," diyor. "Önce iyice düşünmem lazım. Çocuklara ne söyleyeceğimi. Ve muhabirlere!" Bu dedikleri sanki o anda aklına gelmiş gibi alnına vurdu. "O geri zekâlı, semirmiş öküzlere! Lanet olsun!" Sonra yine kendi kendine konuşmaya başlıyor. "Ama çocuklar bu maçı oynasınlar. Bu kadarını hak ediyorlar. O çaylak da. Belki vuruşuyla sayı turu bile yapar." Bir kahkaha daha attıktan sonra sustu.

"Anlamıyorum."

"Anlayacaksın. Hadi, şimdi çık git buradan. Kadroyu istediğin gibi yap. İstersen isimleri kurayla çek. Fark etmez. Ama hakem heyetine yönetimin sende olduğunu bildirmeyi unutma. Hakem herhalde Wenders olacak."

Rüyadaymış gibi koridora çıkıp hakem odasına gittim ve Wenders'e üçünü locadan takımı benim yöneteceğimi bildirdim. Joe'ya ne olduğunu sordu, ben de, "Hastalandı," dedim. Ki, eminim öyleydi.

1963'te Athletics'e gidene kadar yönettiğim ilk maç buydu; eğer araştırma yaptıysanız bu dönemin de çok kısa olduğunu bilirsiniz. Maç hakkında fazla bir şey hatırlamıyorum. Aklımda o kadar çok şey vardı ki, kendimi hep bir rüyadaymış gibi hissediyordum. Ama bir şeyi yapmayı unutmadım; bu da sahaya çıkmadan önce çaylağın sağ eline bakmak oldu. İkinci parmağında yara bandı olmadığı gibi kesik falan da yoktu. Rahat bir nefes aldım. Aklıma hep Joe DiPunno'nun kızarmış gözleri geliyordu.

Bu maç Danny Doo'nun iyi oynadığı son maç oldu ve iki yüzüncü galibiyetini hiçbir zaman alamadı. '58'de dönüş yapmak istedi, ama olmadı. Çift görme rahatsızlığının geçtiğini iddia ediyordu ve belki de doğruydu, ama sahada çuvallıyordu. Artık hiçbir takımda Danny'ye yer yoktu. Joe başından beri haklıydı: Çaylak uğursuzluk getirmişti.

Ama o öğlen sonrası Doo o güne kadar gördüğüm en iyi oyununu çıkardı. Harika toplar atıyordu. İlk dört devre boyunca ona dokunamadılar bile. Altıncı atışında vurucu üç defa vuramayıp hakkını kaybetti, diğerlerindeyse vurucunun topları kaledekiler tarafından havada yakalandı. Ne var ki, Kinder de neredeyse onun kadar iyiydi. Üçüncü devrenin son yarısında kötü bir vuruşu Harrington değerlendirdi.

Geldik beşinci devrenin ilk yarısına, tamam mı? İlk vurucu kolayca saf dışı edildi. Sonra Walt Dropo vuruş yaptı ve topu açık tribünlere fırlatıp fırtına gibi koştu. Dropo ikinci kaleye koşarken seyirciler Harry Keene'in topun peşinden gidişini seyrediyorlardı. Tezahürat arttı. Benim tüylerim diken diken olmuştu.

"BariKAT! BariKAT! BariKAT!"

Önce hiç ümit yok diye düşündüm; o ana kadar Dropo ekspres treni gibi üçüncü kaleye koşuyordu. Ama Keene topu tutup güzel bir atışla Barbarino'ya gönderdi. Bu sırada çaylak eldivenli elini uzatmış, üçüncü kalede durmaktaydı.

Seyirciler çıldırmış gibiydiler. Danny, kramponlu tabanları yukarıda kayarak geldi. Çocuk buna aldırmadı; dizlerinin üstünde o kramponların üzerinden balıklama daldı. Hi Wendres olması gereken yerdeydi -hiç değilse bu defa- ve dikkatle bakıyordu. Bir toz bulutu yükseldi... ve Wenders'in havaya kalkmış başparmağı göründü. "OYUN DIŞISIN!"

Bay King, taraftarlar deliye döndü. Walt Dropo da. Ayağa kalkıp, sara nöbeti geçiren bir çocuk gibi çırpınmaya başladı. İnanamıyordu.

Çocuğun sol kolu yarısına kadar sıyrılmıştı, çok kötü sayılmazdı, ama kanıyordu ve Bony Dadier -bizim koçlarımızdan biriydi- hemen gelip koluna bir yara bandı yapıştırdı. Böylece sonunda çaylağın da yara bandı oldu, ama bu yasaldı. Bu kısa tedavi süresi boyunca taraftarlar ayağa kalkmışlar, YOL KAPALIDIR pankartları havada, *"BariKAT! BariKAT!"* diye haykırıyorlardı.

Çocuk bunların farkında değilmiş gibiydi. Sanki başka bir gezegendeydi. Titans takımında oynadığı süre boyunca hep böyle bir hali vardı. Tekrar maskesini takıp yerini aldı ve dizlerinin üstüne çöktü.

Devrenin ikinci yarısında çocuk üç atışa da vuramayınca oyun dışı kaldı, ama seyirciler onu yine de alkışladılar. Bu sefer onları fark etti ve yedek kulübesine giderken kepiyle onları selamladı. Bunu ilk ve son yapışı oldu. Burnu büyüklüğünden falan değildi. Söyledim ya... başka gezegendeydi.

Ve altıncı devrenin ilk yarısı. Üstünden elli yıl geçmiş, ama hâlâ hatırladıkça kıçım kızarır. Önce Kinder, iyi bir atıcı gibi topu üçüncü kaleye doğru atıyor. Ardından Luis Aparicio, Küçük Louie geliyor. Doo atışını yapıyor. Aparicio bunu havaya doğru vuruyor. Bu benim tarafımda olduğu için her şeyi gördüm. Çocuk maskesini atıp topun peşinden koşuyor; başı havada, eldivenli elini uzatmış... Wenders de onu izliyor, ama gerektiği kadar yakından değil. Çocuğun topu yakalamasını imkânsız görüyor. Çok kötü bir hakemlikti doğrusu.

Çocuk çimli alandan piste çıkmış, sahayla loca koltukları arasındaki duvarın yanında koşuyor. Başı yukarıda. Loca koltuklarının birinci ve ikinci sıralarında oturan iki düzine insan da başları havada topa bakıyorlar... bazıları el sallıyor. Bu da benim taraftarlarla ilgili hiç anlayamadığım bir şeydir. Yahu, bu boktan bir *beyzbol* topu, o zamanlar fiyatı yetmiş beş sent falan. Ama taraftarlar bir topun tribüne doğru geldiğini görünce bunu kapmak için canavarlaşıyorlar. Geri durup, taraftarı oldukları takımın oyuncusunun topu alması için yer açmıyorlar.

Her şeyi gördüm. Net bir şekilde. O havaya yükselmiş olan top, duvarın bizim olduğumuz tarafına indi. Çocuk bunu yakalayacaktı. Derken üstünde o Titans tişörtlerinden birini giymiş uzun kollu bir dallama uzanıp topa dokundu ve top da çocuğun eldiveninden sekerek yere düştü.

Wenders'in Aparicio'yu oyun dışı bırakacağından o kadar emindim ki –çünkü topa dışarıdan müdahale vardı– çocuğa plakasına dönmesini ve Aparicio'ya vuruşa devam etmesini işaret edince inanamadım. Ne olduğunu anlayınca da kollarımı sallayarak sahaya koştum. Seyirciler bana tezahürat yapıp Wenders'i yuhalıyorlardı. Hakemin bir kararına itiraz edeceksen, benim yaptığım şey yanlıştı; ama o kadar kızmıştım ki, umurumda değildi. Karşıma Mahatma Ghandi çıkıp, "barış yapın" dese bile durmayacaktım.

"*Müdahale!*" diye haykırdım. "*O kadar bariz ki...*"

"Top tribüne gittiği zaman herkesin olur," diyor Wenders. "O küçük inine dön de maça devam edelim."

Çocuk hiç aldırış etmemiş, arkadaşı Doo'yla konuşuyordu. Tamam. Onun umursamayışı benim de umurumda değildi. O anda tek istediğim şey, Hi Wenders'e bir göt deliği daha açmaktı. Genellikle tartışmayı seven bir insan değilimdir –onca yıllık takım yöneticiliğim boyunca sadece iki kere sahadan atıldım– ama o gün cinayet bile işleyebilirdim.

"Olayı görmedin, Hi! Çok geriden takip ediyordun! Bir bok görmedin!"

"Geride değildim ve her şeyi gördüm. Şimdi hemen yerine dön, Dede. Ciddiyim."

"O uzun kollu orospu çocuğunu görmediysen (burada bir kadın seyirci küçük oğlunun kulaklarını tıkayıp dudaklarını büzdü ve bana-ağzı-bozuk-pis adam bakışı attı) *o uzun kollu orospu çocuğunun uzanıp topa dokunduğunu görmediysen, çok geride kalmışsın demektir! Yuh be!"*

Uzun kollu adam başını iki yana sallıyor. "Kim, ben mi? Ben değilim!" der gibi bakıyordu, ama bir yandan da mahcup bir şekilde sırıtmaktaydı. Bunu Wenders de gördü ve ne ifade ettiğini anladı, ama sonra başını çevirdi. "Kararım bu," dedi bana. Çok sakin bir sesle söylemişti, ama anlamı, ya sesini kesersin ya da maçın kalan kısmını evinde radyodan dinlersin oluyordu. Seçimini yap.

Ben yerime dönerken Aparicio da ağzı kulaklarında bana bakıyordu. Ne olduğunu pekâlâ biliyordu. Bunu da çok iyi değerlendirdi. O güne kadar çok az sayı turu yapmış bir oyuncuydu, ama Doo sözüm ona aldatıcı bir atış yapmak isteyip de ballı lokma gibi bir top atınca Küçük Louie buna çok iyi bir vuruşla karşılık verip sahanın en uç noktasına kadar gönderdi. Bizim Nosy Norton ortada oynuyordu, havadaki topa dönüp bakmaya bile gerek görmedi.

Aparicio kaleleri rahat bir şekilde koşarken seyirciler ona bağırıyorlar, sülalesine küfrediyorlardı; Hi Wenders de küfürlerden payını alıyordu, ama bu laflara kulak tıkadı; bu da başhakemlerin en büyük marifeti olurdu. Ceket cebinden yeni bir top çıkarıp, nizami mi diye incelemeye başladı. Onu seyrederken bende film iyice koptu. Yanına koşup iki yumruğumu yüzüne doğru salladım.

"Bu sayı turunu sen yaptın, şerefsiz herif!" diye bağırdım. *"Faullü bir topu takip edemeyecek kadar tembelsin! Cebinden çıkardığın topu da kıçına sok! Belki orada gözlüğünü bulursun!"*

Seyirciler buna bayıldılar. Hi Wenders o kadar hoşlanmadı. Başparmağını sallayarak beni sahadan attığını işaret etti. Seyirciler yuhalamaya ve *YOL KAPALI* pankartlarını sallamaya başladılar; bazıları da sahaya bardak, şişe, yarısı yenmiş sandviçler atıyordu. Tam bir sirk haliydi.

"Bana arkanı dönüp gitme, koca götlü orospu çocuğu!" diye bağırarak peşinden yürüdüm. Onu yakalamadan önce bizim yedek kulübesinden biri çıkıp beni tuttu. Yoksa onu fena yapacaktım.

Seyirciler, *"HAKEMİ ÖLDÜRÜN! HAKEMİ ÖLDÜRÜN!"* diye bağırıyorlardı. Bunu hiç unutamam, çünkü bu tezahürat *"BariKAT! BariKAT!"* ile aynı şekilde yapılmıştı.

"Annen burada olsaydı o mavi pantolonunu sıyırır, o koca kıçına şaplakları indirirdi, kör puşt!" diye bağırdım, sonra da beni yedek kulübesine çektiler. Bizim Ganzie Burgess bu korku filminin son üç devresinde oynadı. Son iki devrede de atıcı oldu. Bunu da kayıtlarda bulabilirsiniz. Tabii o kayıp ilkbaharın herhangi bir kaydı tutulmuşsa...

O gün sahada gördüğüm en son şey, Danny Dusen'le Barikat Billy'nin plakayla atıcı tümseği arasında durmalarıydı. Doo onun kulağına bir şey fısıldıyordu. Çocuk dinliyordu –Doo konuşurken hep dinlerdi– ama gözleri seyircilerdeydi; ayağa kalkmış kırk bin taraftar, erkek, kadın, çocuk, hep bir ağızdan, *"HAKEMİ ÖLDÜRÜN! HAKEMİ ÖLDÜRÜN!"* diye haykırıyordu.

Soyunma odasıyla yedek kulübesi arasındaki koridorda içi top dolu bir kova vardı. Bunu bir tekmede devirince bütün toplar etrafa saçıldı. Eğer bunlardan birine basıp düşseydim, sahada yaşadığım o boktan öğlen sonrası için harika bir final sahnesi olurdu.

Joe soyunma odasındaydı, duşların dışındaki bir bankın üstüne oturmuştu. O anda elli değil, yetmiş yaşında görünüyordu. Yanında üç kişi daha vardı. İkisi üniformalı polisti. Üçüncüsü takım elbiseliydi, ama kabak suratına bakınca onun da polis olduğunu tahmin etmek kolaydı.

"Maç erken mi bitti?" diye sordu adamlardan biri. Fil gibi bacaklarını yaymış, bir katlanan iskemlede oturuyordu.

"Benim için erken bitti," dedim. O kadar sinirliydim ki, orada polis olması bile umurumda değildi. Joe'ya döndüm. "O ibne Wenders beni sahadan attı. Özür dilerim Kaptan, ama apaçık bir müdahale vardı ve o tembel puşt oraya..."

"Önemli değil," dedi Joe. "Maç sayılmayacak. Hiçbir maçımızın da sayılacağını sanmıyorum. Kerwin Komisyon'a başvuruda bulunacak tabii, ama..."

"Sen ne diyorsun?" dedim.

Joe iç geçirdi. Sonra da gri takım elbiseli adama baktı. "Ona sen anlatsana, Dedektif Lombardazzi," dedi. "Ben dayanamıyorum."

"Bilmesi gerekiyor mu?" diye sordu Lombardazzi. Bana daha önce hiç görmediği bir böceğe bakar gibi bakıyordu. Kafam o haldeyken böyle bir bakışı hiç kaldıracak durumda değildim, ama çenemi tuttum. Çünkü üç polis bir Birinci Lig beyzbol takımının soyunma odasına giriyorsa, iş çok ciddi olmalıydı.

"Eğer Blakely'yi buradan çıkarana kadar diğer oyuncuları oyalamasını istiyorsanız, onu da devreye sokmanız iyi olur," diyor Joe.

Tepemizde taraftarlardan bir çığlık yükseldi, bunu bir inleme izledi, sonra tezahürat devam etti. Danny Dusen'in beyzbol kariyerinin sonunu ilan eden bu seslere hiçbirimiz aldırmadık. Çığlık, Larry Doby'nin vurduğu top Doo'nun alnında patladığı zaman çıkmıştı. İnleme sesi onun atıcı tümseğine devrilmesi üzerineydi. Tezahürat da, Doo ayağa kalkıp, "iyiyim" işareti verince gelmişti. Aslında iyi değildi, ama altıncı ve yedinci devrelerin sonuna kadar atışa devam etti ve kimseye sayı turu yaptırmadı. Ganzie onun düzgün yürüyemediğini fark edince sekizinci devrede onu kenara aldı. Danny hâlâ iyi olduğunu, sol kaşının üstündeki morarmış yumrunun önemsiz olduğunu savunuyordu. Daha kötülerini de görmüştü; çocuk da papağan gibi onun söylediklerini tekrar edip, "Bir şeyi yok," deyip duruyordu. Küçük Bay

Yankı. Soyunma odasındaki bizlerin hiçbir şeyden haberi yoktu. Danny de kariyerinin sona erdiğini ve beyninin bir parçasının sulanmaya başladığını bilmiyordu.

"O çocuğun adı Blakely değil," dedi Lombardazzi. "Asıl adı Eugene Katsanis."

"Katsan... *nee?* O halde Blakely nerede?"

"William Blakely öldü. Bir ay oluyor. Ebeveynleri de öldü."

Ağzım açık kaldım. "Sen ne diyorsun yahu?"

Dedektif bana her şeyi anlattı; eminim bunları siz de biliyorsunuz Bay King, ama arada bazı ayrıntıları aktarayım. Blakely ailesi Clarence, Iowa'da yaşıyordu; burası otomobille Davenport'tan bir saatlik mesafededir. Bu da anne ve baba için çok elverişliydi, çünkü oğullarının Gençler Ligi maçlarının çoğuna gidebiliyorlardı. Blakely'nin büyük bir çiftliği vardı ve iyi kazanıyordu. İşçilerinden biri, daha çocuk sayılacak yaşta bir oğlandı. Adı Gene Katsanis olan bu yetim çocuk, Ottershaw Yetim Evi'nde büyümüştü. Çiftçilikten anlamadığı gibi, kafadan da sakattı ama müthiş bir beyzbol oyuncusuydu.

Katsanis ve Blakely birkaç kilise takımında karşı karşıya, sonra yerel Babe Ruth takımında birlikte oynamışlardı; bu takım onların birlikte oynadıkları üç yıl boyunca eyalet turnuvasını kazanmıştı. Bir ara ulusal yarı finallere kadar yükseldiler. Blakely liseye devam edip okul takımında da oynadı, fakat Katsanis'in okuyacak kapasitesi yoktu. Domuz çobanlığında ve beyzbolda iyiydi, ama hepsi o kadardı işte. Beyzbolda Billy Blakely kadar iyi olması beklenmiyordu. Böyle bir şey kimsenin aklından bile geçmemişti. Ta ki, o olay olana kadar.

Blakely'nin babası Katsanis'e iş vermişti, çünkü çocuk az bir ücretle çalışıyordu ve Billy'nin kendini geliştirmesine yardımcı olacak kadar doğal yeteneği vardı. Haftada yirmi beş dolara genç Billy'ye bir antrenman partneri bulmuş, kendisi de inekleri sağan, ahırdaki bokları temizleyen bir işçi kazanmıştı.

Araştırmalarınızda bulduğunuz şeyler muhtemelen Blakely ailesini öven niteliktedir, değil mi? Çünkü dört kuşaktır orada

yaşıyorlardı, zengin çiftçilerdi; çünkü Katsanis hayata bir kilisenin merdivenine bırakılmış olarak başlamıştı ve kafadan sakattı. Peki, neden geri zekâlıydı? Doğuştan mı ahmaktı yoksa kendini savunacak kadar büyüyene dek kaldığı o yetim evinde haftanın her günü dayak yediği için mi? Yediği dayakların çoğunun çocuğun kendi kendine konuşması yüzünden olduğunu biliyorum. Daha sonra bunu gazeteler de yazdı.

Katsanis ve Billy antrenmanlara devam ettiler; dışarıda kar olduğu günlerde samanlıkta atış ve vuruş çalıştılar. Katsanis kasaba takımından kovuldu ve Billy'nin oynadığı ikinci sezonda Cornholers'ın antrenmanlarına katılmasına izin verilmedi. Billy'nin ilk sezonda bazı idmanlara katılmasına, hatta eğer bir kişi eksikse, takım içindeki maçlarda oynamasına izin verilmişti. O günlerde kimse kılı kırk yarmazdı.

Bence şöyle olmuştu – eğer daha iyisini biliyorsanız beni düzeltin: Bütün diğer sorunlarına rağmen Katsanis oyuncu olarak gelişip olgunlaşırken Billy yerinde saydı. Bu durum sık görülür. Lisedeyken Babe Ruth'a benzeyen iki çocuk. Aynı boyda, aynı kiloda, aynı hızda... Ama biri bir sonraki seviyeye çıkabiliyor ve yükselmeye devam ederken diğeri geri kalıyor. Daha sonra şu kadarını duydum: Billy Blakely beyzbola yakalayıcı olarak başlamamış. Yakalayıcı olan çocuk kolunu kırınca onu orta sahadan almışlar. Bu çeşit bir değişiklik iyiye işaret değildir. Bu bir nevi antrenörün mesajı gibidir: "Yaparsın... ama daha iyi biri gelene kadar."

Bence Blakely kıskanmıştı; sanırım babası da, belki annesi de kıskanmıştı. Belki özelikle annesi, çünkü sporcu anneleri kurtlaşabiliyorlar. Bence Katsanis'in yerel takımlarda oynamaması ve Davenport Cornholers idmanlarına çıkarılmaması için nüfuzlarını kullanmış olabilirler. Bunu kolayca yapabilirlerdi, çünkü kuşaklar boyunca orada yaşamış, zengin ve saygın bir aileydiler; oysa Gene Katsanis cehennem gibi bir yetim evinde yetişmiş, kimsenin iplemediği biriydi.

Sanırım Billy bu çocuğu çok sık taciz etmişti ve bir defasında çok aşırı gitmişti. Ya da belki annesi veya babası bunu yapmıştı. Belki inekleri sağma yöntemi yüzünden, belki bokları zamanında temizlemedi diye; ama işin temelinde beyzbol ve düpedüz kıskançlık yatıyordu. O yeşil gözlü canavar. Bildiğim kadarıyla Cornholers yöneticisi Blakely'ye, onu Clearwater'da Tek A'ya düşürülebileceğini söylemiş; bu şekilde, daha yirmi yaşındayken ve basamakları çıkman gerekirken, bir basamak alta düşürülmen beyzbol kariyerinin çok kısa olacağının en net işaretidir.

Ama nasıl veya her kim yaptıysa, bu büyük bir yanlıştı. Çocuk iyi muamele gördüğü zaman çok sevimli olabiliyordu, bunu hepimiz bilirdik, ama kafadan noksanlığı vardı. Ve tehlikeli olabiliyordu. Bunu daha polisler gelmeden önce anlamıştım; sezonun ilk maçında Billy Anderson'un ayak bileği kesildiğinde...

"İlçe şerifi üç Blakely'yi de ambarda bulmuş," dedi Lombardazzi. "Katsanis boğazlarını kesmiş. Şerif usturayla kestiğini düşünüyor."

Ağzım açık bakakaldım.

"Bence şöyle olmuştur," dedi Joe. "Birkaç oyuncumuz Florida'da sakatlanınca Kerwin McCaslin bize yedek bir yakalayıcı bulmak için etrafa haber yaydı. Cornholers yöneticisi de bize, üç-dört haftalığına birini gönderebileceğini söyledi. Fazla bir şey beklemeyin, çünkü yeteneği sınırlıdır, diye de ekledi."

"Ama çocuk çok yetenekli çıktı," dedim.

"Çünkü gelen oyuncu Blakely değildi," diyor Lombardazzi. "O sırada Blakely ve ebeveynleri öleli en az üç gün falan olmalıydı. Katsanis evde tek başına yaşıyordu. Kafadan noksanlığı vardı, ama tamamen de ahmak değildi. Telefon çalınca cevap vermeyi akıl etti. Yöneticiye, 'Tabii,' dedi, 'Billy seve seve New Jersey'e gider.' Ve –Billy olarak– ayrılmadan önce komşuları ve kasabadaki yem dükkânlarını arayıp, onlara Blakely ailesinin acil bir durum için kasabadan gittiklerini, evi kendisinin idare ettiğini söylemiş. Kaçık biri için çok akıllıca bir şey, değil mi?"

"Çocuk kaçık değil," dedim ona.

"Eh, onu aralarına alıp iş veren insanların boğazını kesmiş, komşuları sağılmayı bekleyen ineklerin inlemesini duymasınlar diye bütün inekleri öldürmüş birinden söz ediyoruz, ama nasıl istersen öyle düşün. Başsavcının da seninle aynı fikirde olduğunu biliyorum, çünkü Katsanis'in idam edilmesini istiyor."

Joe'ya döndüm. "Böyle bir şey nasıl olabildi?"

"Çünkü çok iyi oyuncuydu," dedi Joe. "Ve sadece top oynamak istiyordu."

Çocukta Billy Blakely'nin kimliği vardı; o günlerde kimliklerde resim olması duyulmuş şey değildi. Zaten iki çocuk da birbirlerine çok benziyorlardı: mavi gözler, koyu renk saçlar, boyları bir seksen beş. Ama asıl nedeni çocuğun çok iyi oyuncu olmasıydı. Ve top oynamak istemesi.

"Profesyonel ligde neredeyse bir ay oynayabilecek kadar iyi," dedi Lombardazzi; o sırada tepemizde yine bir tezahürat patladı. Barikat Billy büyük ligdeki son sayı turunu yapmıştı. "Derken iki gün önce gaz bayii Blakely çiftliğine gitmiş. Oraya daha önce de gidenler olmuş, ama Katsanis'in kapıda bıraktığı notu görünce çekip gitmişler. Ama gazcı adam öyle yapmamış. Samanlığın arkasındaki gaz tanklarını doldurmuş; hem Blakely ailesinin hem de ineklerin cesedi samanlıktaymış. Hava nihayet ısındığı için adam cesetlerin kokusunu duymuş. Bizim anlatacaklarımız burada bitiyor. Şimdi, senin yöneticin, Katsanis'in sessiz sedasız ve diğer oyuncuları herhangi bir tehlikeye sokmadan tutuklanmasını istiyor. Bana uyar. O halde senin işin..."

"Senin işin takımın diğer oyuncularını yedek kulübesinde tutmak," diyor Joe. "Blakely'yi... Katsanis'i buraya tek başına gönder. Diğerleri soyunma odasına inene kadar o gitmiş olur. Sonra da bu boklu düğümü çözmeye çalışırız."

"Onlara ne diyeyim?"

"Takım toplantısı. Bedava dondurma. Ne dersen de işte. Yeter ki onları beş dakika oyala."

Lombardazzi'ye dönüyorum. "Kimse uyanmamış mı? *Hiç kimse mi?* Yani kimse radyo yayınlarını duyup, oğlu birinci ligde oynuyor diye tebrik etmek için Baba Blakely'yi aramamış mı?"

"Belki birkaç kişi bunu denemiştir," dedi Lombardazzi. "Bana söylediklerine göre, Iowa'lılar arada bir büyük şehirlere giderlermiş; sanırım New York'a gelenler de radyoda Titans'ın maçlarını dinlemiş veya gazetelerde onlar hakkında yazılanları okumuş..."

"Ben Yankee takımını tutarım," dedi mavi üniformalılardan biri.

"Fikrini isteyecek olursam sorarım," dedi Lombardazzi. "Ben sorana kadar da çeneni kapa."

Midem altüst olmuş haldeydim; Joe'ya baktım. Takım yöneticiliği yaptığım ilk maçta hakemin yanlış bir kararına şarlayıp sahadan atılmayı o anda hiç dert etmiyordum.

"Onu buraya tek başına gönder," dedi Joe. "Nasıl yapacağın umurumda değil. Diğerleri bu olayı görmemeli." Söylediklerini bir daha aklından geçirdikten sonra ekledi: "Çocuk da onların bunu gördüğünü görmemeli. Suçu ne kadar büyük olsa da."

Bilmiyorum, önemi var mı –bence yok– ama o maçı 2-1 kaybettik. Üç sayı turu da tek atışlardan oldu. Dokuzuncu devrenin sonunda Ganzie'nin atışına yaptığı vuruşla Minnie Minoso maçı kazandıran sayıyı yaptı. Çocuk, Titans adına yaptığı vuruşlarda ilk defa ıskaladı; bu onun son ıskalayışı oldu. Beyzbol çok hassas ve denge gerektiren bir oyundur.

Aslında oyuncularımızın hiçbiri maçı umursamıyordu. Yukarıya çıktığımda hepsi Doo'nun etrafında toplanmıştı; bankta oturmakta olan Doo onlara iyi olduğunu, sadece biraz başının döndüğünü söylüyordu. Ama pek de iyi görünmüyordu ve bizim doktor müsveddesinin yüzünde de çok ciddi bir ifade vardı. Danny'nin hemen Newark General Hastanesi'ne götürülüp röntgeninin çekilmesini istiyordu.

"Siktir et," dedi Doo. "Birkaç dakika dinleneyim, yeter. İyiyim be! Rahat bırakın beni."

"Blakely," dedim. "Soyunma odasına git. Bay DiPunno seni görmek istiyor."

"Koç DiPunno beni görmek mi istiyor? Soyunma odasında mı? Neden?"

"Ayın Çaylağı ödülüyle ilgili bir şeymiş," dedim. O anda aklıma gelivermişti. O günlerde böyle bir ödül falan yoktu, ama çocuk bunu bilmiyordu.

Çocuk, Danny'ye baktı, Danny de ona el çırparak, "Hadi, git," dedi. "İyi bir maç çıkardın. Senin suçun değildi. Hâlâ şanslısın ve kim aksini söylerse, aldırma." Sonra da diğerlerine dönüp, "Hepiniz gidin başımdan," dedi. "Biraz nefes alayım be."

"Durun bakalım," dedim. "Joe çocukla yalnız görüşmek istiyor. Herhalde birebir tebrik etmek istiyor. Evlat, hadi..." *Hadi yaylan* dememe kalmadan Blakely ya da Katsanis oradan uçarcasına gitmişti.

Daha sonra olanları biliyorsunuz.

Çocuk eğer hakem odasına gitmek için doğruca koridora girseydi, onu orada enseleyeceklerdi, çünkü soyunma odası da oradaydı. Bunun yerinde bizim malzeme odamızdan geçmiş. Neden böyle yaptığını hiçbir zaman bilemeyeceğiz, ama sanırım bir terslik olduğunu sezmişti. Yani er geç yakalanacağını biliyor olmalıydı; deliyse bile, tilki deliliği gibiydi. Her neyse, soyunma odasının karşı tarafından koridora girip hakem odasına yürümüş ve kapıyı tıklatmış. Bu arada muhtemelen yapılışını yetim evinde öğrendiği düzenek yine ikinci parmağındaymış. Sanırım, oradaki büyük çocuklardan biri ona, *Daha fazla dayak yemek istemiyorsan, kendine bunlardan bir tane yap,* demiş olmalı.

Demek ki bunu dolabına bırakmak yerine cebine atmış. Maçtan sonra yara bandıyla örtmeye de gerek duymadığına göre artık hiçbir şey gizlemek zorunda olmadığının farkındaymış

Hakem odasının kapısını tıklatıp, "Bay Hi Wenders'e yıldırım telgraf var," demiş. Tam tilki çılgınlığı, değil mi? Kapıyı diğer hakemlerden biri açsaydı ne olurdu bilemiyorum, ama Wenders

açmış. Bahse girerim, gelen kişinin Western Union teslimatçısı olmadığını anlayana kadar ölmüştür.

O düzenek bir jiletti, tamam mı? Ya da jiletin bir parçası. Gerekmediği zaman küçük bir teneke kutu içinde, tıpkı bir yüzük gibi duruyor. Ama sağ yumruğunu sıkıp başparmağıyla bandı itince jiletin keskin ucu ortaya çıkıyor. Wenders kapıyı açar açmaz, Katsanis bu jiletle onun gırtlağını kesmiş. Onu kelepçeleyip götürmelerinden sonra yerdeki kan gölünü gördüm –korkunçtu– ve aklıma gelen tek şey o kırk bin kişinin, *"HAKEMİ ÖLDÜRÜN!"* diye bağırmalarıydı. Kimse cidden bunu kastetmez, ama çocuk bunu da bilmiyordu. Özellikle de Doo zehrini onun kulağına boşaltıp, Wenders'in ikisini de harcayacağını söyledikten sonra.

Polisler soyunma odasından çıktıklarında, kan içindeki formasıyla Barikat Billy öylece duruyordu; Wenders ayaklarının dibindeydi. Üniformalı polisler onu tuttuklarında jiletiyle saldırmadığı gibi, en küçük bir direnme de göstermedi. Hayır, orada durmuş, kendi kendine mırıldanıyordu: "Onu hakladım, Doo. Billy onu hakladı. Bir daha yanlış kararlar veremeyecek."

Hikâye burada bitiyor, Bay King; en azından benim bildiğim kadarı. Titans'a ne olduğunu da araştırıp öğrenebilirsiniz. Bütün maçlarımız silindi, sonra telafi maçları yaptık. Sonunda Hubie Rattner takıma girdi ve pek de başarılı olamadı. Danny Dusen'de kafatası içinde kanama olduğu belirlendi ve sezon sonuna kadar dinlendirildi. 1958'de bir dönüş yapmaya çalıştı, ama bu çok acıklı oldu. O yıl yaptığı atışlar hiç parlak olmadı. Ve bütün bunlara rağmen o yılı Senators ve Athletics takımlarının önünde bitirdik. Rusların Sputnik'i fırlattığı gün oynanan Dünya Şampiyonası'nda Joe DiPunno bir kalp krizi geçirdi. Onu County Stadyumu'ndan sedyeyle götürdüler. Beş yıl daha yaşadı, ama eski halinin bir gölgesi gibiydi ve tabii hiçbir takımda çalışamadı.

Çocuğun uğursuzluk getirdiğini söylemişti ve kendisinin öngördüğünden daha haklı çıktı, Bay King. O çocuk talihin *kara deliğiydi.*

Kendisi için de öyleydi. Eminim, onun akıbetini biliyorsunuzdur. Onu Essex County Hapishanesi'ne götürdüler. Orada bir kalıp sabun yuttu ve boğularak öldü. Daha kötü bir ölüm şekli düşünemiyorum. Hiç şüphe yok, o sezon kâbus gibiydi, ama şimdi size bunları anlatırken bazı güzel anılar da aklıma gelmedi değil. Çoğu zaman Old Swampy Stadyumu'nu turuncuya bürünmüş, taraftarları *BARİKAT BILLY'NİN EMRİYLE YOL KAPALI* pankartlarıyla bağırırken düşünüyorum. O pankartları yapmak kimin aklına geldiyse, adam eminim çok zengin olmuştur. Ama bunlara para ödeyenler de karşılığını aldılar. Pankartlarını başlarının üstüne kaldırdıkları zaman kendilerini çok büyük bir şeyin içinde hissediyorlardı. Bu kötü bir şey de olabilir –Hitler'in mitinglerinde coşan insanları düşünün– ama bu defa kötü bir şey değildi. *Beyzbol* iyi bir şeydir. Her zaman öyleydi, her zaman öyle olacak.

BariKAT, BariKAT, BariKAT!

Bunu düşünürken hâlâ tüylerim ürperir. Hâlâ bu sesler kafamın içinde yankılanır. O çocuk başka bir şeydi, deli ya da değil, uğursuz veya değil.

Bay King, sanırım benim söyleyeceklerim bitti. Size bu kadarı yeter mi? Güzel. Memnun oldum. Ne zaman isterseniz yine gelin, ama çarşambaları olmasın, çünkü sanal bowling var. Cumartesi gelsenize. Birkaç kişi oturup, Haftanın Maçı'nı seyrediyoruz. Bize birkaç şişe bira içme izni veriliyor ve deli gibi tezahürat yapıyoruz. Tabii eski günlerde olduğu gibi değil, ama kötü de sayılmaz.

Dostum ve lisedeki yakalayıcı Flip Thompson'a

İlk romanlarımdan birinde benim yerime konuşan kişi –sanırım *Korku Ağı*'ndaki Ben Mears'tı– bana yazmayı tasarladığım hikâye hakkında konuşmanın yanlış olduğunu söyler. "Bu, uluorta yere işemeye benzer," der. Ne var ki, bazen, özellikle de çok hevesli olduğum zamanlarda kendi öğüdümü dinlemekte zorlanırım. İşte, "Mister Yummy"[1] adlı hikâyemi yazarken de böyle oldu.

Kafamdaki taslağı bir arkadaşıma anlattığım zaman, beni dikkatle dinledikten sonra başını iki yana salladı. "AIDS hakkında yeni bir şey söyleyebileceğini sanmıyorum, Steve," dedikten sonra ekledi: "Özellikle de eşcinsel olmadığın için."

Hayır. Ve hayır. Ve özellikle: *hayır.*

"Bir şey başından geçmediği için onun hakkında yazamazsın" düşüncesinden nefret ederim; sadece insanın sınır tanımayan hayal gücüne sınır getirdiği için değil... Bu düşünce ayrıca özdeşleşmenin de imkânsız olduğunu öne sürer. Bunu da kabul etmiyorum, çünkü bu bizi gerçek değişimin ve empatinin bizi aştığı sonucuna götürür. Bu fikir delillerle çürütülmüştür. Yahu, değişim pekâlâ gerçekleşir. Eğer İngilizlerle İrlandalılar barış yapabiliyorlarsa, bir gün Yahudilerle Filistinlilerin de aralarındaki sorunları çözebilecekleri ihtimaline inanmak zorundasınızdır.

(1) Lezzetli, ağız sulandıran. -ç.n.

Değişim ancak çok çalışmayla gerçekleşir, sanırım bu konuda hepimiz hemfikiriz; ama çok çalışmak da yeterli değildir. Hayal gücünü adamakıllı zorlamak da gerekir: Diğer kişinin yerinde olmak nasıl bir şey olabilir?

Bakın, ben zaten AIDS veya eşcinsel olmakla ilgili bir şey yazmak istemedim; bunlar sadece çerçeveyi oluşturan öğelerdi. Asıl yazmak istediğim şey, insandaki seks dürtüsünün hayvani gücüydü. Bence bu güç, özellikle de gençken, kökeni ne olursa olsun herkese hâkim olur. Belli bir anda –doğru veya yanlış bir gecede, iyi veya kötü bir yerde– arzu kabarır ve bastırılamaz. İnsanın gözü kararır ve sağduyu kaybolur. Artık risklerin önemi yoktur.

İşte, yazmak istediğim konu *buydu.*

Mister Yummy

I

Dave Calhoun, Eyfel Kulesi'ni inşa eden Olga Glukhov'a yardım ediyordu. Lakeview Destekli Yaşam Merkezi'nin ortak salonunda erken saatlerde başladıkları bu işi altı sabahtan beri yapmaktaydılar. Salonda yalnız değillerdi; yaşlı insanlar erken kalkarlar. Salonun diğer ucundaki devasa televizyonda Fox News, sabahın beş buçuğu olmasına rağmen sinir bozucu asparagas haber yayınlarına başlamıştı. Ekran başında bunu ağızları açık seyreden birkaç kişi vardı.

"Hah," dedi Olga. "Aradığım şeylerden biri burada." Gustave Eiffel'in hurda metallerden yarattığı -kutunun arkasında öyle yazıyordu- şaheserin alt yarısına bir kiriş yerleştirdi.

Dave arkadan ona doğru yaklaşan bir baston tıkırtısı duydu ve başını çevirmeden yeni gelen kişiyi selamladı. "Günaydın Ollie. Erken kalkmışsın." Dave gençliğinde, bir insanın sadece baston tıkırtısıyla ayırt edilebileceğine katiyen inanmazdı, ama gençken bu dünyadaki zamanını pek çok kişinin baston kullandığı bir yerde sonlandıracağını da hiç aklına getirmemişti.

"Sana da günaydın," dedi Ollie Franklin. "Sana da Olga."

Olga bir an başını kaldırıp ona baktıktan sonra tekrar önündeki yapboza döndü. Kutudaki açıklamaya göre tam bin parça vardı ve bunların çoğu olmaları gereken yerlere yerleştirilmişti. "Bu kirişler sinir bozucu," dedi Olga. "Ne zaman gözlerimi kapasam gözlerimin önünde bunların dolaştığını görüyorum. Galiba bir sigara içip ciğerlerimi uyandırsam iyi olacak."

Lakeview'da sigara içmek sözde yasaktı, ama Olga ve birkaç iflah olmaz tiryakinin mutfaktan geçip yükleme rampasına gitmelerine göz yumuluyordu. Burada izmaritler için bir küllük bile vardı. Yaşlı kadın ayağa kalktı, sendeledi, Rusça veya Lehçe küfrettikten sonra dengesini sağladı ve ayaklarını sürüyerek kapıya doğru seğirtti. Derken, birden durup döndü ve kaşları çatılmış halde Dave'e baktı. "Hepsini tamamlama, bana da bırak, Bob. Söz mü?"

Dave avucunu göstererek elini kaldırdı. "Söz veriyorum."

Olga ikna olmuştu; eli şekilsiz etekliğinin cebinde sigarasını ve çakmağını ararken ayaklarını sürüyerek yürümeye devam etti.

Ollie kaşlarını kaldırdı. "Ne zamandan beri Bob oldun?"

"Bob onun kocasıydı. Hatırlarsın, buraya birlikte gelmişlerdi, iki yıl önce öldü."

"A, tamam. Şimdi artık her şeyi unutmaya başlamış. Bu çok kötü."

Dave omuz silkti. "Bu sonbaharda doksan yaşına basacak, eğer o kadar yaşarsa... Beyin damarlarında birkaç pıhtı olacak artık. Ve şuna bir baksana." Oyun masasının tamamını kaplayan yapbozu işaret etti. "Bunun çoğunu kendisi yaptı. Ben onun asistanıydım."

Kendi deyişiyle gerçek yaşamında bir grafik tasarımcısı olan Ollie, neredeyse tamamlanmış yapboza baktı. "*Le Tour Eiffel*. Bu kule inşa halindeyken sanatçıların protesto ettiklerini biliyor muydun?"

"Hayır, ama şaşırmadım. Tipik Fransızlar."

"Romancı Léon Bloy buna 'trajik bir sokak lambası' demişti."

Calhoun yapboza bakınca Bloy'un ne demek istediğini anlayıp güldü. Gerçekten de bir sokak lambasını andırıyordu. Biraz..

"Başka bir sanatçı veya yazar –kim olduğunu hatırlamıyorum– Paris'in en güzel manzarasının Eyfel Kulesi'nden seyredilebileceğini iddia etmişti, çünkü Paris'te Eyfel Kulesi'ni göremeyeceğin tek yer burasıydı." Ollie bir eliyle bastonuna dayanarak yapboza doğru biraz daha eğildi. Gözleri yapbozla geriye kalan yaklaşık yüz parça arasında gidip geldi. "Burada bir sorun olabilir."

Dave'in de içinde bir kuşku vardı zaten. "Eğer haklıysan, Olga çok üzülecek."

"Tahmin etmesi gerekirdi. Sence Eyfel'in bu versiyonu kaç kere bir araya getirilip sonra sökülmüştür? Yaşlı insanlar da tıpkı ergenler gibi dikkatsiz oluyor." Ollie doğruldu. "Benimle dışarıya çıkıp bahçeye gelir misin? Sana bir şey vereceğim. Ayrıca söyleyeceğim bir şey de var."

Dave onun yüzüne baktı. "İyi misin?"

Ollie buna cevap vermedi. "Dışarıya gel. Çok güzel bir sabah. Hava çok hoş ısınıyor."

Ollie verandaya doğru giderken bastonu o tanıdık bir-iki-üç ritmiyle tıklıyordu; TV izleyicilerinden birine selam verdi. Dave de merakla ve hevesle onun ardından yürüdü.

II

Lakeview U biçimindeydi; ortak salon, yaşam destekli süitlerin bulunduğu iki kanadın ortasındaydı. Her süitte bir oturma odası, bir yatak odası, tırabzan ve duş iskemlesiyle donatılmış bir banyo vardı. Bu süitler hiç ucuz değildi. Her ne kadar sakinlerinin çoğu artık idrarlarını tutamayacak halde olsalar da (Dave de bu gece kazalarını yaşamaya başlamıştı ve artık dolabının en üst rafında bir kutu yetişkin bezi bulunduruyordu) burası sidik ve lizol kokan bir yer değildi. Odalarda bir uydu televizyonuyla,

kanatlarında atıştırmalık yiyeceklerin olduğu bir büfe vardı ve iki ayda bir de şarap tatma partileri yapılıyordu. Dave burasının yolun sonuna gelmiş olanlar için bayağı güzel bir yer olduğunu düşünürdü.

Binanın kanatları arasındaki bahçe yaz başı havasıyla büyüleyici bir zenginlik içindeydi. Yürüyüş patikaları dört bir yana yayılmıştı ve tam ortada bir fıskiye vardı. Çiçekler resmen azmıştı ama hepsi zarif bir şekilde ve ustaca tıraş edilmiş durumdaydı. Yürüyüş yapan birisi aniden soluma zorluğu çeker veya bacaklarında uyuşma hissederse, yardım isteyebilmesi için şurada burada dahili telefonlar vardı. Henüz yataklarından kalkmamış olanlar ve Fox News haberlerinden usananlar da gün daha fazla ısınmadan havanın tadını çıkarmak için dışarıya çıktıklarında patikalar yürüyüş yapanlarla dolacaktı. Ama şu anda bahçe sadece Dave ve Ollie'ye aitti.

Kapıdan çıkıp geniş veranda merdiveninden inerlerken (ikisi de adımlarını büyük bir dikkatle atıyorlardı) Ollie birden durdu ve giymekte olduğu bol ceketin cebinde bir şey aramaya başladı. Ağır bir zincire takılı gümüş bir cep saati çıkarıp bunu Dave'e uzattı.

"Bunu almanı istiyorum. Büyük dedemindi. Kapağın içindeki yazıya bakılırsa bunu 1890'da ya satın almış ya da birisi ona hediye etmiş."

Dave, Ollie Franklin'in yarı felçli elindeki zincirden sallanan saate gülerek, ama dehşet içinde baktı. "Bunu alamam."

Ollie bir çocuğa talimat verircesine, sabırla, "Eğer ben veriyorsam, alabilirsin," dedi. "Üstelik senin buna beğenerek baktığını kaç kere görmüşümdür."

"Bu bir aile yadigârı!"

"Evet, öyle ve öldüğüm zaman bunu da diğer eşyalarım gibi erkek kardeşim alacak. Ki yakında öleceğim. Belki bu gece. Kesinlikle birkaç gün içinde."

Dave ne diyeceğini bilemedi.

Ollie yine aynı sabırlı ses tonuyla devam etti. "Kardeşim Tom on para etmez bir adamdır. Tabii bunu onun yüzüne karşı hiç söylemedim, çok zalimce olurdu, ama sana birkaç kez bu düşüncemi açıklamışımdır. Değil mi?"

"Eh... evet."

"Üç başarısız iş girişiminde ve iki başarısız evliliğinde ona destek oldum. Sanırım, *bunu* da sana defalarca söylemişimdir. Değil mi?"

"Evet, ama..."

"Ben başarılı oldum ve iyi yatırımlar yaptım," dedi Ollie; bastonunu kendi özel parolası gibi *tap, tap-tap, tap, tap-tap* diye tıklatarak tekrar yürümeye başladı. "Özgürlükçü gençlerin nefretle söz ettikleri o Yüzde Bir takımındanım. Çok kazanmadım, ama son üç yılımı burada yaşayabilecek ve kardeşimin emniyet filesi olma görevimi sürdürebilecek kadar param oldu. Tanrı'ya şükür, onun kızı için böyle bir hizmette bulunmam gerekmiyor. Martha kendi ekmeğini kazanabiliyor. Bu çok iyi. Her şeyiyle düzgün bir vasiyetname yazdım ve bunda doğru olanı yaptım. *Aile* işi. Karım ve çocuklarım olmadığı için her şeyi Tom'a bıraktım. Bu hariç. Bu senin. Bana çok iyi arkadaşlık ettin. Lütfen al."

Dave bir an düşündükten sonra saati aldı: Arkadaşının bu ölüm önsezisi geçince geri verecekti. Kapağını açtı ve kristal yüzeyine hayranlıkla baktı. Saat altıyı yirmi iki geçiyordu; bildiği kadarıyla tam doğruydu.

"Birkaç kez temizledim, ama sadece bir kere tamir gördü," dedi Ollie yavaş yürüyüşüne devam ederek. "Dedemin anlattığına göre, 1923 yılında babam bunu Hemingford Home'daki eski çiftliğimizin kuyusuna düşürdüğü için. Düşünebiliyor musun? Yüz yirmi yaşındaki bu saat sadece bir kez tamir görmüş. Bu dünyadaki kaç insan bu kadar yaşayacağını söyleyebilir? Bir düzine mi? Altı kişi mi? Senin iki oğlun ve bir kızın var, değil mi?"

"Evet," dedi Dave. Bu sevgili dostu son bir yıl içinde adamakıllı çökmüş, saç olarak da karaciğer-lekeli kafatasında sadece

ince birkaç tel kalmıştı, ama zekâsı hâlâ kusursuzdu; Olga'dan daha iyiydi. Hatta benimkinden de daha iyi, diye itiraf etti Dave.

"Bu saat benim vasiyetimde yok, ama seninkinde olmalı. Eminim, bütün çocuklarını eşit düzeyde seversin, çünkü sen öyle bir insansın, ama hoşlanma işi biraz farklıdır, değil mi? Bunu en çok hoşlandığın çocuğuna bırak."

Bu da Peter olur, dedi Dave içinden ve gülümsedi.

Ya bu gülümsemeye ya da ardındaki düşünceye karşılık olarak kalan dişlerinin üstünde Ollie'nin de dudakları aralandı ve başını salladı. "Oturalım. Yoruldum. Bugünlerde çok çabuk yoruluyorum."

Banklara oturdular; Dave saati geri vermek için uzattı, ama Ollie abartılı bir hareketle onun elini itti. Ciddi bir şey söz konusu olduğu halde bu jesti Dave'i güldürdü. Yapbozda birkaç eksik parça olmasından daha ciddi bir durum vardı.

Çiçeklerin kokusu baş döndürücüydü. Dave Calhoun ölüm hakkında düşündüğü zaman –artık uzak bir gelecekte değildi– kaybı için en çok üzüleceği şey duyusal dünya ve bunun sıradan sayılacak lüksleriydi. Bir kadının göğüs dekoltesini görmek. "Topsy, Part Two" parçasında Cozy Cole'un davulda coşması. Limonlu pastanın üstündeki kremanın tadı. Karısının hepsini bildiği, ama kendisinin adlarını hiç duymadığı çiçeklerin kokusu...

"Ollie, bu hafta ölecek olabilirsin, Tanrı biliyor ya, buradaki herkesin bir ayağı mezarda, diğeri bir muz kabuğu üstünde; ama bunu kesin olarak bilmen mümkün değil. Rüyanda mı gördün, ya da önünden bir kara kedi mi geçti veya başka bir şey mi oldu bilmiyorum, ama böyle önseziler gerçek değildir."

"Bu sadece içime doğan bir önsezi değil," dedi Ollie. "Gördüm. Mister Yummy'yi gördüm. Son iki hafta içinde onu birkaç kez gördüm. Her defasında daha yakından. Kısa bir süre sonra odamı ziyaret edecek – hepsi bu kadar. Dert etmiyorum. Dahası, hevesle bekliyorum. Hayat çok güzel bir şey, ama yeterince uzun yaşamışsan, daha tükenmeden tadı bitiyor."

"Mister Yummy," dedi Calhoun. "Mister Yummy dediğin de kim?"

"Gerçekten o değil," dedi Ollie arkadaşını duymamış gibi. "Bunu biliyorum. Bu onun bir temsili hali. İstersen buna zaman ve mekânın toplamı de. Ama bir zamanlar *gerçek* bir Mister Yummy vardı. Highpockets'taki o gece, arkadaşlarım ona bu adı vermişlerdi. Gerçek adını hiç bilemedim."

"Anlayamıyorum."

"Dinle bak, sen benim eşcinsel olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Dave gülümsedi. "Eh, seninle tanışmadan önce çiftleşme günlerin bitmişti, ama evet, biliyordum."

"Fular taktığım için mi?"

Yürüyüş biçiminden, diye düşündü Dave. Bastonla bile. Kalan saçlarının arasından parmaklarını geçirişin, sonra aynaya bakışın. Televizyonda *Real Housewives* dizisindeki kadınlara bakarken gözlerini yuvarlaman. Odana astığın ve çöküşünün zaman tünelini oluşturan natürmort çizimler bile seni ele veriyor. Bir zamanlar bu işte mutlaka çok iyiydin, ama artık ellerin titriyor. Haklısın – hayat daha tükenmeden, tadı bitiyor.

"Başka şeylerin yanı sıra," dedi Dave.

"Amerika'nın askerî serüvenleri için kendilerinin çok yaşlı olduğunu söyleyen birini hiç duydun mu? Vietnam? Irak? Afganistan?"

"Tabii. Ne var ki, daha ziyade çok genç olduklarını söylerler."

"AIDS bir savaştı." Ollie artık yeteneğinin terk ettiği damarlı ellerine bakıyordu. "Ve ben bu savaş için çok yaşlı değildim, çünkü savaş kendi topraklarındaysa hiç kimse fazla yaşlı değildir. Haksız mıyım?"

"Sanırım haklısın."

"1930'da doğdum. Amerika'da AIDS ilk defa gözlemlenip klinik olarak tanımlandığında elli iki yaşındaydım. New York'ta yaşıyor, birkaç reklam şirketi için serbest çalışıyordum. Arada bir hâlâ arkadaşlarımla Village'taki kulüplere gidiyorduk.

Stonewall'a değil –orasını mafya işletir– ama diğerlerine giderdik. Bir gece Christopher Caddesi'ndeki Peter Peppers'in dışında bir arkadaşımla durmuş geyik yaparken bir grup genç adam içeriye girdi. Yakışıklı gençlerdi, geniş omuzları vardı ve o zamanların modası olan beli dar, bol paça pantolonlar giymişlerdi. Süet çizmeler falan..."

"Yummy çocuklar," diye olta attı Dave.

"Herhalde öyleydiler, ama asıl Yummy çocuk yoktu. En iyi arkadaşım –adı Noah Freemont'tu, geçen yıl öldü, cenazesine gittim– bana döndü ve, 'Artık bize bakmıyorlar bile,' dedi. Aynı fikirdeydim. Eğer paran varsa, sana bakarlardı, ama biz çok... bunun için fazla gururluyduk. Her ne kadar bazılarımız zaman zaman bunu yapsa da, bu iş için para ödemek çok alçaltıcıydı. Ne var ki, ellili yılların sonunda ben New York'a ilk geldiğimde..."

Ollie omuz silkip başını çevirdi.

Dave, "New York'a ilk geldiğinde?" diye tekrarlayarak onu konuşmaya teşvik etti.

"Bunu nasıl söyleyebileceğimi düşünüyorum. Ellili yılların sonlarında, kadınlar hâlâ Rock Hudson'a ve Liberace'ye iç geçirirlerken ve eşcinselliğin bastırılması gereken bir şey olduğu günlerde benim cinsel dürtüm doruk yapmıştı. Eminim hem eşcinsel hem düzgün erkekler aynı durumdaydılar. Bir yerde okumuştum; erkekler çok cazibeli birinin yanındayken yirmi saniyede bir seks düşünürlermiş. Ama bir erkek yeniyetmelik zamanlarında ve yirmili yaşlarındaysa sürekli seks düşünür, cazibeli birinin yanında olsa da olmasa da..."

"Rüzgâr esse kuşun kalkıyor," dedi Dave.

Bir benzincideki ilk işini ve sevgilisinin pikabından inerken gördüğü kızıl saçlı güzel kızı düşünüyordu. Kızın eteği sıyrılmış, bir-iki saniyeliğine beyaz, pamuklu külotu görünmüştü. Dave bu sahneyi kafasında yaşatarak defalarca mastürbasyon yapmıştı. Ve o sırada on altı yaşında olmasına rağmen hâlâ bu anı belleğinde net bir şekilde duruyordu. O gün elli yaşında olsaydı o kadar he-

yecanlanacağını sanmıyordu. Elli yaşına gelene kadar yeterince kadın iç çamaşırı görmüştü.

"Bazı muhafazakâr köşe yazarları gizli gizli sevinerek, AIDS için 'eşcinsel vebası' diyorlardı. Gerçekten de veba gibiydi, ama 1986 yılında eşcinsel toplumu bunu çok güzel kontrol altına alabilmişti. En temel iki önlemin önemini kavramıştık: korunarak seks yapmak ve enjektör paylaşmamak. Ama genç adamlar kendilerini ölümsüz sanıyorlar ve ninemin dediği gibi, sertleşmiş bir çükün vicdanı olmuyor. Özellikle de o çükün sahibi sarhoş, kafayı bulmuş veya cinsel cazibenin akıntısına kapılmışsa."

Ollie iç geçirip omuz silkti.

"Risklere girildi. Hatalar yapıldı. Bu illetin nasıl bulaştığı iyice anlaşılmış olmasına rağmen on binlerce eşcinsel erkek hayatını kaybetti. İnsanlar eşcinsellerin cinsel yönelimlerini kendilerinin belirlemediğini öğrendikçe bu trajedinin boyutları daha iyi anlaşılır olmaya başladı. Büyük şairler, büyük müzisyenler, büyük matematikçiler – yetenekleri daha parlayamadan kim bilir kaçı erken yaşta ölüp gitti. Sokak köşelerinde, buz gibi odalarda, sefil hastane koğuşlarında öldüler; sırf müziğin ve şarabın çok etkili olduğu bir gece risk aldıkları için... Kendi seçimleri miydi? Hâlâ öyle olduğunu savunanlar var, ama bu çok saçma. Bu dürtü çok kuvvetli. Temel dürtü. Yirmi yıl sonra doğmuş olsaydım, ben de ölenlerden biri olabilirdim. Arkadaşım Noah da. Ama o yatağında kalp krizinden öldü, bense... bir nedenden öleceğim işte. Çünkü elli yaşından sonra, direnmenin zor olduğu cinsel çekimler azalıyor. Çekim kuvvetli olsa da, beyin çükü kontrol edebiliyor, hiç değilse bir prezervatif takacak kadar dayanabiliyor. Benim yaşımdaki birçok erkeğin AIDS'ten ölmediğini söylemiyorum. Öldüler. Kimse yaşlı bir ahmaktan daha ahmak olamaz, değil mi? Bazıları dostumdu. Ama bunların sayısı her gece kulüplere dadanan gençlere göre daha azdı.

"Grubumla –Noah, Henry Reed, John Rubin, Frank Diamond– bazen sırf bu gençleri dans ederken seyretmek için o kulüplere giderdik. Ağzımız sulanarak değil; sadece seyrederdik.

Sırf eğildikleri zaman garson kızların memelerini görmek için haftada bir Hooters'e giden orta yaşlı golf arkadaşlarımızdan pek farkımız yoktu. Bu çeşit davranışlar biraz acıklı olabilir, ama doğaldır da. Yoksa aynı fikirde değil misin?"

Dave başını iki yana salladı.

"Bir gece beşimiz birden Highpockets adındaki bir dans kulübüne gittik. Bir süre sonra, artık kalkmaya hazırken bir genç adam yanımıza geldi. Biraz David Bowie'yi andırıyordu. Uzun boyluydu, beyaz bisikletçi taytı ve kolları kesilmiş mavi bir tişört giymişti. Uzun sarı saçları arkaya doğru taranmıştı; bu haliyle hem biraz komik hem de çok seksi görünüyordu. Hokka gibi bir ağzı vardı. Oradaki herkes dönüp ona baktı. Noah koluma yapışıp, 'Bu o,' dedi. '*Bu* Mister Yummy. Onu eve götürmek için bin dolar verirdim.'

"Ben gülüp, bin dolara onu satın alamayacağını söyledim. O yaşta ve o kadar güzelken istediği tek şey herkesin onu beğenmesi ve arzulamasıydı. Bir de tabii, mümkün olduğunca çok ve zevkli seks yapmak. Eğer yirmi iki yaşındaysanız, bunu sık sık yapabilirsiniz.

"Çok geçmeden bir grup yakışıklı erkeğin olduğu gruba katıldı, ama hiçbiri onun kadar güzel değildi. Hepsi gülüyor, içkilerini içiyor ve o günün modası neyse o müzikle dans ediyordu. Hiçbirinin dans pistinden uzakta bir masada oturan orta yaşlı erkeklere baktığı yoktu. Oldukları yaştan daha genç görünme çabalarını bırakmalarına daha bir beş-on yıl olan orta yaşlı erkekler... Onca yakışıklı genç erkek onun dikkatini çekmeye çalışırken, neden dönüp bize bakacaktı ki?

"Frank Diamond, 'Bir yıla kalmaz ölür,' dedi. 'Bakalım o zaman da güzel olacak mı?' Bunu tükürür gibi söylemişti. Tuhaf bir şekilde... sanki bu bir *teselli* armağanıymış gibi..."

Eşcinselliğin gizli kalması gereken günlerini aşıp, çoğu eyalette eşcinsel evliliğin yasal olduğu günlere gelmiş olan Ollie bir kez daha omuzlarını salladı. Sanki, hepsi artık geride kaldı, der gibiydi.

"İşte bizim Mister Yummy buydu. Güzelliğin, arzulanabilirliğin ve erişilmezliğin bütünleşmiş hali. İki hafta öncesine kadar onu bir daha hiç görmedim. Ne Highpockets'ta, ne Peter Peppers veya Tall Glass'ta ne de başka yerlerde. Reagan Dönemi dedikleri günlerde o tip yerlere daha seyrek gider olmuştum. Seksenli yılların sonunda eşcinsel kulüplere gitmek çok tuhaf karşılanıyordu. Poe'nun 'Kızıl Ölüm' hikâyesindeki maskeli baloya gitmek gibiydi. Tıpkı, 'Hadi, arkadaşlar, bir kadeh şampanya daha için ve etrafınızda sinekler gibi ölenlere aldırmayın,' anlayışıydı. Yirmi iki yaşında değilsen ve kendini hâlâ kurşun geçirmez sanmıyorsan bunun keyifli bir yanı yoktu."

"Çok zor olmalı," dedi Dave.

Ollie bastonu tutmayan elini 'şöyle böyle' anlamında salladı. "Hem zordu hem değildi. Alkoliklerin dediği gibi, hayat sana ne sunduysa, o şekilde yaşayacaksın."

Dave konuyu orada kapatmayı düşündü, ama sonra bunu yapamayacağına karar verdi. Saatin hediye edilişi çok üzücüydü. "Şimdi, Dave amcanı iyi dinle, Ollie. *O çocuğu görmedin.* Biraz ona benzeyen birini görmüşsündür; senin Mister Yummy o günlerde yirmi iki yaşındaysa, şimdi ellilerinde olmalı. Tabii AIDS'e yakalanmamışsa. Hayal gücün sana bir oyun oynamış."

"Benim *yaşlanmış* beynim," dedi Ollie gülümseyerek. "Bunama yolundaki beynim."

"Hiç bunamış demedim. Sen bunamış değilsin. Ama beynin tabii ki yaşlı."

"Buna şüphe yok. Ama gördüğüm kişi oydu. Onu ilk gördüğümde Maryland Avenue'daydı. Birkaç gün sonra ana girişteki veranda merdiveninde oturmuş sigara içiyordu. İki gün önce kayıt ofisi dışındaki bir bankta oturuyordu. Üstünde hâlâ o mavi kolsuz tişört ve göz kamaştıran beyaz şortu vardı. Herkesin dönüp ona bakması gerekirdi, ama kimse onu görmedi. Yani benden başka."

Artık suyuna gitmeyeceğim, dedi Dave içinden. *Ona haksızlık etmiş olurum.*

"Hayal görmüşsün, dostum."

Ollie hiç tınmadı. "Az önce de ortak salondaydı, diğer erkencilerle birlikte televizyon seyrediyordu. Ona el salladım, karşılık verdi." Ollie'nin yüzünde bir an onu çok genç gösteren bir gülümseme belirdi. "Bana bir de göz kırptı."

"Beyaz bisikletçi şortu mu? Kolsuz tişört mü? Yirmi iki yaşında ve çok yakışıklı mı? Ben eşcinsel değilim, ama böyle biri olsaydı sanırım ben de onu fark ederim."

"Buraya benim için geldi, dolayısıyla onu sadece ben görebilirim." Ayağa kalktı. "Dönelim mi? Kahve zamanım geldi."

Verandaya doğru yürüdüler, buradaki basamakları inerken olduğu gibi, çıkarken de çok temkinli olacaklardı. Bir zamanlar Reagan Dönemi'nde yaşamışlardı, şimdiyse Camdan Kalçalar Dönemi'ndeydiler.

Ortak salonun kapısına geldiklerinde soluklanmak için mola verdiler. Dave, "Pekâlâ, sınıf," dedi, "bugün dersimizde ne öğrendik? Demek ki, ölüm soluk renkli bir at üstünde, omzunda orakla gelen bir iskelet değilmiş, yanakları parlayan seksi bir dansçı oğlanmış."

"Sanırım herkes farklı simgeler görüyor," dedi Ollie. "Bir yerde okuduğuma göre, çoğu insan ölmek üzereyken annesini görürmüş."

"Ollie, çoğu insan hiç kimseyi görmez. Üstelik sen..."

"Ama benim annem ben doğduktan kısa bir süre sonra ölmüş, yani onu görsem bile tanıyamam."

Ollie elini kapıya uzatmışken, Dave onun kolunu tuttu. "Cadılar Bayramı'na kadar saatin bende kalacak, ne dersin? Dört ay. Ve onu hiç aksatmadan kuracağım. Ama sen hâlâ hayattaysan, saati geri alacaksın. Anlaştık mı?"

Ollie'nin yüzü ışıldadı. "Kesinlikle. Şimdi gidip bakalım, Olga Eyfel Kulesi'ni tamamlamış mı."

Olga oyun masasına dönmüş, yapboza bakıyordu. Ama bu, mutlu bir bakış değildi. "Son üç parçayı sana bıraktım, Dave." Mutsuz veya değil, ama hiç değilse Dave'in kim olduğu konu-

sunda yanılmamıştı. "Ama hâlâ dört boşluğumuz var. Bir hafta emek verdikten sonra hâlâ böyle olması çok sinir bozucu."

"Böyle şeyler olur, Olga," dedi Dave oturarak. Son üç parçayı yerleştirdikten sonra çocukluğundaki yaz kamplarında, yağmurlu günlerde hissettiği tatmin olma duygusunu yaşadı. Ortak salonun da o kamptaki odaya çok benzediğini şimdi fark ediyordu.

"Evet, oluyor," dedi Olga eksik dört parçayı düşünerek. "Kesinlikle oluyor. Ama bu kadarı da, Bob... Çok fazla."

"Olga, ben Dave'im."

Olga kaş çatarak ona baktı. "Ben de öyle dedim."

Tartışmanın anlamı olmadığı gibi, bin parçadan dokuz yüz doksan altısını yerleştirmenin de başarı sayılacağına onu inandırmak için uğraşmaya da gerek yoktu. *Yüz yaşına on yıl kalmışken, hâlâ kusursuz olmak istiyor,* diye geçirdi aklından Dave. *Bazı insanların hiç sarsılmaz yanılsamaları oluyor.*

Başını kaldırınca Ollie'nin bitişikteki el becerileri odasından çıkmakta olduğunu gördü. Elinde bir yaprak tuvalet kâğıdıyla bir dolmakalem vardı. Masaya geldi ve tuvalet kâğıdını yapbozun üstüne koydu.

"Dur yahu, ne yapıyorsun?" dedi Olga.

"Hayatında bir kez olsun sabırlı ol. Şimdi göreceksin."

Olga küskün bir çocuk gibi alt dudağını uzattı. "Şimdi sigara içmeye gideceğim. Eğer bu lanet şeyi dağıtmak istiyorsan, dağıt. Tekrar kutusuna koy veya yere at. Sana kalmış. Zaten şu anki haliyle hiçbir işe yaramaz."

Arteritli eklemlerinin izin verdiği ölçüde kabararak oradan ayrıldı. Ollie onun koltuğuna oturup rahat bir nefes aldı. "Şimdi çok daha iyi. Son günlerde eğilmek çok zor geliyor." Yan yana duran iki eksik parçayı buldu, sonra kâğıdı diğer ikisinin izini bulmak için oynattı.

Dave ilgiyle izliyordu. "Bu işe yarayacak mı?"

"Evet," dedi Ollie. "Posta odasında Fed-Ex'in mukavva kutuları var. Onlardan birini alacağım. Biraz kesip, çizim yapacağım.

Ben dönene kadar Ollie'nin kızıp parçaları dağıtmasına izin verme."

"Fotoğraflarını istersen –doğru yerlere uyması için– iPhone'umu getirebilirim."

"Gerekmez," dedi Ollie parmağıyla alnını tıklatarak. "Benim kameram burada. Akıllı telefon yerine eski bir Brownie kutusu, ama bugünlerde bile çok işe yarıyor."

III

Olga sigara içmekten döndüğünde hâlâ öfkeliydi ve gerçekten de henüz tamamlanmamış yapboz resmini dağıtmak istedi, ama Dave onu iskambil oynamaya davet ederek dikkatini başka yere çekebildi. Üç oyun oynadılar. Dave üçünü de kaybetti. Zaman zaman Dave'i ölmüş kocasıyla karıştırıyor veya kendini Atlanta'da teyzesinin pansiyonunda sanıyordu, ama iş iskambil oynamaya gelince hiç hata yapmıyor, büyük bir ustalıkla oynuyordu.

Yenilginin hıncıyla, çok da şanslı, diye düşündü Dave. Yoksa her elde bu kadar çok kozu kim toplayabilirdi?

Saat on biri çeyrek geçe (Fox haberleri bitmiş, bir yarışma programı başlamıştı) Ollie Franklin döndü ve onların yanına geldi. Tıraş olmuş ve güzel bir kısa kollu gömlek giymişti; çok şıktı. "Selam, Olga. Sana bir şey getirdim, sevgilim."

"Ben senin sevgilin değilim," dedi Olga, ama gözlerinde bir pırıltı çakmıştı. "Senin hiç sevgilin olduğunu sanmıyorum."

"Nankörlük etme," dedi Ollie hiç kızmadan. "Elini uzat." Olga elini uzatınca Ollie onun avucuna dört tane yeni yapılmış yapboz parçası tutuşturdu.

Olga bunlara kuşkuyla baktı. "Bunlar da ne böyle?"

"Eksik parçalar."

"Neyin eksik parçaları?"

"Dave ve senin yapmaya çalıştığın yapbozun parçaları. Hatırladın mı?"

Dave, Olga'nın dağınık, bulut gibi beyaz saçlarının altındaki paslanmış bellek yuvalarının hayata geçişini işitir gibi oldu. "Elbette hatırlıyorum. Ama bunlar oraya hiç uymaz."

"Dene bakalım," dedi Ollie.

Dave ona fırsat bırakmadan parçaları aldı. Ona göre bunlar kusursuz olmuştu. Parçalardan biri dantel gibi işlenmiş putrelleri gösteriyordu; birbirlerine yakın gibi görünen iki parça ufukta gözüken pembe bulutun bir kısmıydı; dördüncüsüyse, oraya gezmeye gelmiş bir adamın alnını ve beresini göstermekteydi. Harika, diye düşündü Dave. Ollie seksen beş yaşında olabilirdi, ama hâlâ elinden çok iyi iş geliyordu. Dave parçaları Olga'ya uzattı. Olga bunları birer birer doğru yerlerine yerleştirdi.

"Voilá!"[1] dedi Dave, Ollie'nin elini sıkarak. *"Tout finit."*[2]

Olga burnu neredeyse yapboza değecek kadar eğilmişti. "Bu yeni putrel yanındakilere pek uymamış."

"Bu biraz nankörce oldu, Olga," dedi Dave.

Olga homurdandı. Ollie onun başının üzerinden bakarken kaşlarını oynattı.

Dave de ona karşılık verdi. "Yemeği bizimle yesene."

"Öğlen yemeğini atlayabilirim," dedi Ollie. "Yaptığımız yürüyüş ve son sanat çalışmalarım beni çok yordu." Eğilip yapboza baktı. "Evet, tam uymamış, ama çok yakın."

"Çok yakın olması, gerçeğinin yerini tutmaz," dedi Olga. *"Sevgilim."*

Ollie, Yeşillikler Kanadı'na açılan kapıya doğru ağır ağır yürüdü; bastonu yine o şaşmaz bir-iki-üç ritmiyle yere vuruyordu. Öğlen yemeğine gelmedi, akşam yemeğine de inmeyince o günkü nöbetçi hemşire kontrol etmek için odasına gitti ve onu, yatak örtüsü üstünde, elleri göğsüne kavuşmuş bir halde yatarken buldu. Yaşadığı gibi ölmüştü; sessiz sedasız, yaygara koparmadan.

---

(1) (Fr.) İşte. –ed.n.
(2) (Fr.) Hepsi bu kadar. –ed.n.

O akşam Dave, ölen arkadaşının oda kapısını yokladı ve açık olduğunu gördü. Avucunda gümüş cep saatiyle yatağın üstünde oturdu; saatin kapağı açık olduğu için saniye kolunun dönüşünü görebiliyordu. Ollie'nin eşyalarına baktı –raftaki kitaplarına, masasının üstündeki defterlere, duvarı süsleyen çeşitli çizimlere– ve acaba bunları kim alacak, diye düşündü. Herhalde bir halta yaramayan erkek kardeşi alırdı. Adını hatırlamaya çalıştı, sonra aklına geldi; Tom'du. Yeğeninin adıysa Martha'ydı. Yatağın üstünde, saçları yukarıya taranmış, yanakları ışıldayan yakışıklı genç bir erkeğin karakalemle yapılmış bir resmi vardı. Hokka gibi ağzında bir gülümseme resmedilmişti. Küçük fakat davetkâr bir gülümseme.

IV

Yaz dolu dolu geldi, sonra sonbahara girildi. Okul otobüsleri Maryland Avenue'ya gelip gidiyorlardı. Olga Glukhov'un durumu giderek bozuluyordu; Dave'i ölmüş kocasıyla daha sık karıştırır oldu. İskambildeki becerisi hâlâ devam ediyordu, ama İngilizcesini kaybetmeye başlamıştı. Dave'in büyük oğlu ve kızı oraya yakın bir yerde yaşamalarına rağmen, onu en sık ziyaret eden kişi, doksan kilometre uzaktaki Hemingford County'de yaşayan Peter oluyordu. Peter sık sık babasını dışarıda yemeğe götürüyordu.

Cadılar Bayramı geldi çattı. Personel ortak salonu turuncu ve siyah flamalarla süslediler. Lakeview Destekli Yaşam Merkezi sakinleri Cadılar Bayramı'nı elma suyu, kabak tatlısı ve hâlâ dişleri olanlar için patlamış mısırla kutladılar. Sakinlerin çoğu o akşamı kostümleri üstlerinde geçirdiler; bu da Dave'e, arkadaşının son sohbetlerinde söylediği bir şeyi hatırlattı: Seksenli yılların sonlarında eşcinsel kulüplerine gitmeyi Poe'nun "Kızıl Ölüm" hikâyesindeki maskeli baloya katılmaya benzetmişti. Lakeview da bir nevi kulüp gibiydi ve bazen neşeli bir yer olabiliyordu, ama

bir kusuru vardı: Seni oradan almak isteyen akrabaların olmadığı takdirde oradan ayrılamıyordun. Dave istese, Peter ve karısı onu oradan alırlar ve ona bir zaman oğulları Jerome'un yaşadığı odayı verirlerdi, ama Dave onlara yük olmak istemiyordu.

Kasım başlarında bir sabah verandaya çıkıp oradaki banklardan birine oturdu. Biraz ilerideki gezi patikaları güneş altında çok davetkâr göründü, ama Dave artık o merdiveni göze alamıyordu. İnerken düşebilir, bu da çok kötü olabilirdi. Yardımsız ayağa kalkamayacak olursa, gururu çok kırılırdı.

Çeşmenin yanında duran genç bir kadın gözüne çarptı. Kızın üstünde, artık sadece kablolu kanaldaki siyah beyaz eski filmlerde görülen eteği uzun, yakaları fırfırlı bir elbise vardı. Saçları parlak kızıldı. Kız ona gülüp el salladı.

Vay, vay, dedi içinden Dave. *Seni İkinci Dünya Savaşı bittikten hemen sonra sevgilinin pikabından inerken görmemiş miydim? Omaha'daki Humble Petrol benzincisinde?*

Kızıl saçlı kız sanki onun aklından geçenleri duymuş gibi göz kırptı ve eteğini dizleri görünecek kadar sıyırdı.

Merhaba, Miss Yummy, dedi içinden Dave. *O gün bundan daha iyisini yapmıştın.* Bu anı onu güldürdü.

Kız da gülerek karşılık verdi. Yakında olmasına rağmen ve kulakları hâlâ iyi işitebildiği halde Dave onun gülüşünü gördü, fakat sesini duymadı. Daha sonra kız çeşmenin arkasına yürüdü... ve oradan dışarıya çıkmadı. Ama kızın geri geleceğine inanması için Dave'in iyi bir nedeni vardı. Orada bir an için yaşam gücünü görmüştü, ne eksik ne de fazla... Güzelliğin ve arzunun güçlü kalp atışlarıydı. Bir dahaki sefere kız, daha yakınında olacaktı.

V

Ertesi hafta Peter geldi ve birlikte oraya yakın, güzel bir yere yemeğe gittiler. Dave iştahla yemeğini yiyip iki kadeh şarap içti. Şarap onu neşelendirmişti. Daha sonra ceketinin iç cebinden

Ollie'nin gümüş saatini çıkardı, ağır zincirini üstüne dolayıp masanın üstünden oğluna doğru uzattı.

"Bu nedir?" diye sordu Peter.

"Bir arkadaşımın vermiş olduğu bir hediye," dedi Dave. "Ölmeden kısa bir süre önce vermişti. Bunu senin almanı istiyorum."

Peter onu geri itmek için davrandı. "Bunu alamam, baba. Çok güzel bir şey."

"Aslında bana bir iyilik yapmış olacaksın. Ellerimdeki arterit yüzünden kurmakta çok zorlanıyorum; yakında hiç kuramayacağım. Bu saat en az yüz yirmi yaşında; bugüne kadar dayanmışsa, daha uzun yıllar yaşamayı hak ediyor. Bu yüzden, lütfen al."

"Eh, böyle söylediğin zaman..." Peter saati alıp cebine soktu. "Sağ ol, baba. Çok güzel bir şey."

Bitişik masada –neredeyse Dave'in uzanıp dokunabileceği kadar yakında– kızıl saçlı kız oturuyordu. Önünde yemek yoktu, ama kimse onu fark etmiyor gibiydi. Bu kadar yakından bakınca Dave onun gerçekten çok güzel olduğunu gördü. Kesinlikle, çok uzun zaman önce sevgilisinin pikabından inerken eteğinin sıyrılışını gördüğü o kızdan daha güzeldi, ama bu normaldi. Bu tür düzeltmeler, doğmak ve ölmek gibi, hayatın sıradan akışında vardı. Hafızanın görevi sadece hatırlamak değil, aynı zamanda bu anıları cilalamaktı.

Kızıl saçlı kız bu defa eteğini daha da yukarıya kaldırıp bir-iki saniyeliğine bacaklarını gösterdi. Ve göz kırptı.

Dave de göz kırparak karşılık verdi.

Peter dönüp o yana bakınca sadece üstünde REZERVE yazılı bir tabela olan boş bir masa gördü. Kaşları merakla kalkmış bir halde tekrar babasına döndü.

Dave gülümsedi. "Gözüme bir şey kaçmıştı. Şimdi çıktı. Hesabı istesene. Yoruldum, artık gidebiliriz."

Michael McDowell'ı düşünürken

Bir deyiş vardır: "Eğer altmışlı yılları hatırlıyorsanız, hiçbir zaman içinde olmamışsınız demektir." Saçmalığın dik âlâsı ve işte bunu kanıtlayacak bir vaka. Adı Tommy değildi ve ölen de o değildi; ama bunun dışında, kendimizi ölümsüz hissedip dünyayı değiştireceğimize inandığımız o günlerde olaylar böyle gelişti.

Tommy

Tommy 1969'da öldü.
Lösemi hastası bir hippiydi.
Serserinin tekiydi.

Cenazeden sonra Newman Center'da bir resepsiyon vardı.
Ailesi bu adı vermişti: resepsiyon.
Arkadaşım Phil, "Bu dedikleri, düğünden sonra olmaz mı?"
dedi.

Uçukların hepsi resepsiyona gitti.
Darryl pelerinini giydi.
Sandviç ve kupalar içinde sunulan üzüm içkisi vardı.
Arkadaşım Phil, "Bu üzüm boku da ne oluyor?" dedi.
Za-Rex meyve şurubu, dedim. MGB'den tanıdığımı
söyledim.
"O da nesi?" dedi Phil.
"Metodist Gençlik Birliği," dedim.
"Oraya on yıl devam ettim ve bir panoya
Nuh'un Gemisi'ni yaptım."
"Gemini sikeyim," dedi Phil.

"İçindeki hayvanları da."
Phil: Kuvvetli fikirleri olan bir genç adamdı.

Resepsiyondan sonra Tommy'nin ailesi eve gitti.
Herhalde ağlayıp durmuşlardır.
Uçuklar 110 North Main'e gittiler.
Stereonun sesini açtık. Grateful Dead plakları buldum.
Bu gruptan nefret ederdim. Jerry Garcia için,
"Geberince sevineceğim," derdim.
(Ama öyle olmadı.)
Her neyse, Tommy onları severdi.
(Ve maalesef Kenny Rogers'ı da.)
Kesekâğıdından esrar içtik.
Winston ve Pall Mall tüttürdük.
Bira içip sahanda yumurta yedik.

Tommy'yi andık.
Çok güzeldi.
Derken Wilde-Stein Kulübü geldi –sekizi birden–
onları içeriye aldık,
çünkü Tommy eşcinseldi ve bazen Darryl'in pelerinini giyerdi.

Ailesi onun hakkını vermişti doğrusu.
Tommy neler istediğini yazmış, onlar da bu isteklerin çoğunu yerine getirmişlerdi.
Bu yeni, daracık dairesinde yatarken üstünde en iyi kıyafeti vardı.
Bol paçalı blucini ve en sevdiği süslü gömleği.
(Bu gömleği ona Büyük Uçuk Melissa yapmıştı.
O kızın akıbetini bilmiyorum.
Bir gün burada yanımızdaydı, sonra o uzun otoyolda kayboldu.

Onu eriyen kara benzetirim.
Orono'daki Main Street ıslakken öyle bir parlar ki,
İnsanın gözleri kamaşır.
Lemon Pipers'in "Green Tambourine" şarkısını söylediği
kıştı.)
Tommy'nin saçları şampuanlıydı. Omuzlarına kadar
iniyordu.
Çok temizdi be!
Bahse girerim saçlarını cenazeci yıkamıştı.
Başında, üstüne beyaz ipekle dikilmiş
barış simgesi olan kafa bandı vardı.

"Çok züppe görünüyordu," dedi Phil. Kafayı bulmuştu.
(Phil hep sarhoş olurdu.)
Jerry Garcia "Truckin" şarkısını söylüyordu.
Çok boktan bir şarkıdır.
"Puşt Tommy!" dedi Phil. "Puştun şerefine içelim!"
Puştun şerefine içtik.

"Üstünde özel düğmesi yoktu," dedi Kızılderili Scontras.
Kızılderili, Wilde-Stein Kulübü'ndendi.
O günlerde her türlü dansı bilirdi.
Bugünlerde sigorta satıyor.
"Annesine düğmesiyle birlikte gömülmek istediğini
söylemişti.
Çok ayıp be."
"Annesi düğmeyi yeleğinin altına işlemiş," dedim.

Gümüş düğmeleri olan bir deri yelekti.
Tommy bunu Özgürlük Panayırı'nda satın almıştı.
O gün onunlaydım.
Gökkuşağı vardı ve hoparlörden Canned Heat şarkısı
"Birlikte Çalışalım" çalıyordu.

Annesinin yeleğin altına gizlediği düğmede
BURDAYIM VE EŞCİNSELİM yazılıydı.
"Bence gizlememeliydi," dedi Kızılderili Scontras.
"Tommy bununla gurur duyardı. Mağrur bir ibneydi."
Kızılderili Scontras ağlıyordu.
Şimdilerde tam hayat poliçesi satıyor ve üç kızı var.
Demek ki, pek de ibne değilmiş, ama bence
Sigorta satmak tam ibnece bir iştir.
"Kadın onun annesi," dedim, "bebekken onu emzirdi."
"Ne alakası var şimdi?" dedi Kızılderili Scontras.

"Puşt Tommy'ye!" dedi Phil bira bardağını kaldırarak.
"Puştun şerefine içelim!"
Puştun şerefine içtik.

Bu sahne kırk yıl önceydi.
Bu gece düşünüyorum da,
O güneşli yıllarda kaç hippi ölüp gitti acaba?

Bayağı çok olmalı. İstatistikler böyle gösteriyor.
Ve sadece SAVAŞ'tan söz etmiyorum.
Trafik kazaları vardı, aşırı dozdan ölenler vardı,
    İçki,
        bar kavgaları,
            arada bir intihar ve tabii
                lösemiyi de unutmayalım.

Diyeceğim, olağan şüphelilerin hepsi vardı.
Kaç tanesi hippi kıyafetiyle gömüldü?
Bu soru bazı geceler aklıma takılır.
Ama her ne kadar uçukların dönemi geride kaldıysa da,
yine de epey çok olmalılar.
Onların Özgürlük Panayırı artık yeraltında,

hâlâ bol paça pantolonları ve
kafa bantlarını taktıkları yerde.
Ve rengarenk gömleklerinin kollarında küf var.

O daracık odalarda saçlar kurumuştur, ama hâlâ uzundur.
"Erkek Berberi" kırk yıldır el sürmedi.
Hiç ağarmadı.
Ya ellerinde VİETNAM'A GİTMİYORUZ tabelasıyla ölenler?
Ya tabut kapağında McCarthy çıkartması olan
trafik kazası kurbanı oğlan?
Ya alnında yıldızlar olan kız?
(Yıldızlar çürüyen derisinden düşmüştür herhalde.)

Bunlar hiç sigorta satmamış olan sevgi askerleridir.
Bunlar modası hiç geçmeyecek moda züppeleridir.
Bazen geceleri dünyada uyuyan hippileri düşünürüm.
Kadehimi Tommy'ye kaldırıyorum.
Puştun şerefine içelim.

D. F için

1999'da evime yakın bir yerde yürüyüş yaparken, minibüs süren bir adam bana çarptı. Yetmiş kilometre hızla çarpınca ölmem gerekirdi, ama her ne kadar hatırlamıyorsam da, son anda yarım yamalak bir kaçınma hareketi yapmış olmalıyım. Asıl hatırladığım şeyler, bu kaza sonrasıydı. Maine kırsalı otoyolu kenarında birkaç saniye içinde olan bu olayı iki-üç yıl süren bir fizik tedavi ve çok yavaş gelişen bir iyileşme süreci izledi. Bu geçmek bilmeyen aylar boyunca sağ bacağımı tekrar kullanabilmeye ve yürümeyi tekrar öğrenmeye çalıştım. Bazı filozofların "acı sorunu" dedikleri şey üstünde düşünecek hayli zamanım oldu.

Bu hikâye o dönem hakkındadır; sancılarımın şiddeti azalıp, alçak sesli bir mırıltı haline geldiği zaman yazdım. Bu kitaptaki birçok hikâye gibi, "Sancının Küçük Yeşil Tanrısı" da bir hesabı kapatma arayışıdır. Ama bu kitaptaki *bütün* hikâyeler gibi temel amacı eğlendirmektir. Ayrıca, her ne kadar bütün hikâyelerin temeli hayat tecrübeleriyse de, ben itiraf edebiyatı falan yapmıyorum.

Sancının Küçük Yeşil Tanrısı

"Bir kaza geçirdim," dedi Newsome.

Yatağın yanında oturmuş, dört TENS[1] ünitesinden birini Newsome'ın artık devamlı giydiği basketbol şortunun altındaki cılız bacağına yerleştirmekte olan Katherine McDonald başını kaldırıp bakmadı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. İş hayatının büyük bir kısmını geçirdiği bu büyük yatak odasında bir mobilya gibiydi ve böyle olmasından hoşlanıyordu. Bay Newsome'ın dikkatini çekmek, bütün çalışanlarının da bildiği gibi, iyi sonuç vermezdi. Ama yine de aklından birtakım şeyler geçiyordu.

Şimdi kazaya senin sebep olduğunu söyle onlara. Çünkü sorumluluğu üstüne almak seni kahraman gibi gösterir.

"Aslında," dedi Newsome, "kazaya ben sebep oldum. O kadar sıkı olmasın lütfen, Kat."

İlk başında da ona söylediği gibi, TENS üniteleri yatıştırması gereken sinirlerin üstünde sıkılmazsa etkisini kaybeder, diye

---

(1) Bu kelimenin dilimize uyarlanmış hali Transkutanöz Elektriksel Sinir Stimülasyonu olup deri yüzeyine yakın sinirlerin elektrik sinyalleriyle uyarılmasını ifade etmektedir. –ç.n.

açıklayabilirdi, ama Katherine çabuk öğrenirdi. Velcro kayışı gevşetirken, düşünceleri akmaya devam etti.

Pilot sana Omaha civarında fırtına olduğunu söylemiş.

"Pilot bana o bölgede fırtına olduğunu söylemişti," diye devam etti Newsome. Onu dikkatle dinleyen iki adam vardı. Jensen her şeyi daha önce de duymuştu, ama konuşan kişi sadece Amerika'nın değil, bütün dünyanın en zengin altıncı adamı olunca hep dikkatle dinlerdin. Diğer beş mega-zenginden üçü, kaftan giyip zırhlı Mercedes'lerle çöl ülkelerinde gezinen esmer tenli adamlardı.

Ama ona bu toplantıya mutlaka katılmam gerektiğini söyledim.

"Ama ona bu toplantıya mutlaka katılmam gerektiğini söyledim."

Newsome'ın özel yardımcısının yanında oturan adam, Kat'in ilgisini çekmişti – ama antropolojik açıdan. Adı Rideout'tu. Uzun boylu ve zayıftı, muhtemelen altmış yaşındaydı; üstünde gri bir pantolon ve düğmeleri tıraş olurken fazla kazıdığı için kızarmış olan boynuna kadar kapalı bir beyaz gömlek vardı. Herhalde dünyanın en zengin altıncı adamıyla tanışmadan önce sinekkaydı tıraş olmak istemiştir, diye düşündü Kat. İskemlesinin altında toplantıya getirdiği tek şey vardı: içinde termosu da olan bir yemek kutusu. Her ne kadar papaz olduğunu söylemişse de, bu bir işçinin yemek kutusuydu. O âna kadar Bay Rideout tek kelime etmemişti, ama adamın ne olduğunu anlamak için Kat'in onu işitmesi gerekmiyordu. Üstüne sinmiş olan şarlatanlık kokusu, tıraş losyonundan daha keskindi. Acı duyan hastalar üzerinde uzmanlaştığı on beş yıllık hemşireliğinde Kat yeterince insan tanımıştı.

Şimdi onlara vahiylerini anlat, dedi içinden ve taburesini yatağın diğer tarafına taşıdı. Tabure tekerlekliydi, ama hareket ederken çıkardığı ses Newsome'ın hoşuna gitmiyordu. Kat ona taburesini taşımanın sözleşmesinde olmadığını söyleyebilirdi, ama sıradan bakım hizmetleri karşılığında haftada beş bin dolar alıyorsan, ukalalık etmezdin; hastanın lazımlığını boşaltıp yıka-

manın görev tanımında olmadığını da... Fakat son zamanlarda Kat'in sessiz uysallığı giderek incelmeye başlamıştı. Tıpkı çok sık yıkandığı ve fazla kullanıldığı için yıpranan bir gömleğin kumaşı gibi...

Newsome daha çok, şehre gelmiş çiftçi kılığındaki adama hitap ediyordu. "Pistin üstünde bir yandan yağmur yağarken, on dört milyon dolarlık uçağın yanan parçaları arasında yatıyordum; asfaltın üstünde yirmi metre sürüklendiğim için elbisem lime lime olup üstümden çıkmıştı. İşte o sırada bana vahiy geldi."

Aslında iki vahiy geldi, dedi içinden Kat, ikinci TENS ünitesini Newsome'ın fena halde yaralanmış bacağına yerleştirirken.

"Aslında iki vahiydi," dedi Newsome. "Bunlardan biri, ağır yaralı olduğumu anladığım halde, hayatta kalmanın güzel bir şey olduğuydu. Son iki yıldır ayrılmaz bir parçam olan sancı, ilk şoku henüz delip geçmemişti. İkincisiyse, *gerekli* kelimesinin, ben de dahil olmak üzere çoğu insan tarafından çok serbestçe kullanılmasıydı. İnsan varlığı içinde sadece iki gereklilik vardır. Bunlardan biri hayatın kendisi, diğeriyse acı duymamaktır. Hemfikir misiniz, Peder Rideout?" Ve Rideout hemfikir olduğunu söyleyemeden (başka ne diyecekti ki?) Newsome o hırıltılı, yaşlı adam sesiyle, "O kadar *sıkmasana,* Kat!" diye bağırdı. "Kaç kere söylemem gerekecek?"

"Özür dilerim," diye mırıldandı Kat ve kayışı gevşetti.

Evin hizmetçisi Melissa kahve tepsisiyle içeriye girdi; beyaz gömleği ve beyaz pantolonuyla oldukça şık görünüyordu. Jensen bir fincanla iki paket yapay tatlandırıcı aldı. Yeni adam, odadaki en sefil tip, sözde papaz, başını iki yana sallamakla yetindi. Belki yemek kutusu termosunda kutsal bir kahve taşıyordu.

Kat'e teklif edilmedi. Kahve istediği zaman mutfakta, diğer hizmetlilerle beraber içebiliyordu. Ya da yaz evinde... ama şimdi yaz değildi. Kasım ayındaydılar ve rüzgârın savurduğu yağmur pencereleri titretiyordu.

"Sizi yan çevireyim mi Bay Newsome, yoksa artık gitmemi mi yeğlersiniz?"

Kat odadan çıkmak istemiyordu. Olan biteni defalarca duymuştu –Omaha'daki önemli toplantı, uçağın çakılması, Andrew Newsome'ın yanan uçaktan çıkması, kırılan kemikler, omurganın zedelenmesi, kalçanın çıkması ve bunu izleyen yirmi dört ay boyunca amansız sancılar– ve artık sıkıcı geliyordu. Ama bu Rideout ilginç bir adamdı. Belli başlı bütün ağrı kesiciler yararsız olunca diğer şarlatanlar da buraya akın edeceklerdi, ama Rideout bunların ilkiydi ve Kat bu çiftçi kılıklı adamın Andy Newsome'ın parasını nasıl yolacağını görmek istiyordu. Ya da buna nasıl kalkışacağını. Newsome onca serveti ahmak olduğu için yaratmamıştı, ıstırabının gerçek olup olmaması bir yana, artık eski halinden uzaktı. O konuda Kat'in de kendine ait fikirleri vardı, ama bu işi o güne kadarki en iyisiydi. Hiç değilse para bakımından. Ve eğer Newsome acı çekmeye devam etmek istiyorsa, bu onun kendi seçimi olacaktı.

"Peki hayatım, çevir beni." Ona bakarak kaşlarını oynattı. Bir zamanlar bu baştan çıkarma çabası gerçek olabilirdi (Melissa'nın bu konuda bilgisi olabilir, diye düşündü Kat) ama şimdi sadece kas hafızasıyla titremiş kaşlardan ibaretti.

Kat kabloların fişini kontrol ünitesine takıp düğmeye bastı. Doğru yerleştirildiği zaman TENS üniteleri Newsome'ın kaslarına zayıf bir elektrik akımı göndermiş olacaktı; bu terapinin iyileştirici bir etkisi var gibiydi, ama kimse nedenini veya sadece plasebo gibi bir şey olup olmadığını bilmiyordu. Ne olursa olsun, bu gece Newsome'a bir yararı olmayacaktı. Bu kadar gevşek bağlandığı için neredeyse hiç etkisi olmayacaktı.

"Gideyim mi?"

"Hayır!" dedi Newsome. "Terapi!"

Savaş gazisi tanrı emretti, ben de itaat ederim.

Kat, yatağın altındaki sandığı çekmek için eğildi. Sandığın içi geçmişteki hastalarının işkence aletleri dedikleri çeşitli gereçlerle doluydu. Jensen ve Rideout ona hiç bakmıyorlardı. Hayata bakış açısını değiştirebilecek yeni vahiyler duyabilir (veya duymaz) diye gözlerini hâlâ ilgi odağı olmaya çalışan Newsome'a dikmişlerdi.

Newsome onlara, metal ve fileden yapılmış bir kafeste uyanışını anlattı. İki bacağında ve bir kolunda, "yüzlerce çelik" pimle (aslında on yedi taneydi; Kat röntgeni görmüştü) düzeltilen eklemlerini yerinde tutmak için harici sabitleyici denen çelik kızaklar vardı. Bu sabitleyiciler hırpalanmış ve parçalanmış uyluk kemiğine, kaval kemiklerine, kamış kemiklerine, kol kemiğine ve dirsek kemiğine yerleştirilmişti. Sırtı kalçasından boynuna kadar örten zincir zırh gibi bir şeyle kapatılmıştı. Newsome onlara yıllar gibi uzun gelen uykusuz gecelerini anlattı. Ayak parmaklarını bile oynatmanın çenesine kadar uzanan bir sancıya neden olduğunu, işlevlerini kaybetmemeleri için doktorların ısrarıyla, sabitleyicilere rağmen kımıldatmaya çalıştığı bacaklarının yol açtığı dayanılmaz acıyı anlattı. Yatak yaralarını ve hemşireler onu yan çevirmeye çalıştıklarında nasıl inlediğini anlattı.

"Son iki yıl içinde bir düzine ameliyat daha geçirdim," dedi Newsome gururla.

Aslında Kat onun sadece beş ameliyat olduğunu biliyordu; bunlardan ikisi kemikleri yeterince iyileştiği için harici sabitleyicilerin çıkarılması içindi. Tabii, kırık parmaklarını yerleştirmek için yapılan küçük müdahale sayılmazsa. O zaman altı ameliyat olmuş denebilirdi, ama Kat lokal anesteziyle yapılan cerrahi işlemleri "ameliyat" saymazdı. Eğer öyle olsaydı, kendi başından en az bir düzine böyle işlem geçmişti; bunların çoğu diş hekimi koltuğunda Muzak'ı dinlerken gerçekleşmişti.

Şimdi sahte vaatlere geliyoruz, diye düşündü Kat, bir yandan Newsome'ın sağ dizinin arkasına jelden bir ped yerleştirirken. Sonra adamın sağ baldırının altındaki sıcak su şişelerini tuttu. *Sıra o vaatlerde.*

"Doktorlar sancıların dineceğini vaat ettiler," dedi Newsome. Gözlerini Rideout'tan ayırmıyordu. "Altı hafta sonra sadece bu İşkence Kraliçesi'nin fizik tedavi seanslarının sonunda ağrı kesicilere ihtiyaç duyacağımı söylediler. 2010 yılının yazında yine yürüyebileceğimi vaat ettiler. Yani *geçen* yaz." Etkiyi güçlendirmek için bir an sustu. "Peder Rideout, bunları hepsi sahte vaat-

lerdi. Dizlerimi neredeyse hiç bükemiyorum ve kalçalarımda ve sırtımda duyduğum acılar tarif edilebilir gibi değil. Doktorlar... *Ah! Ah!* Dur, Kat, *dur!*"

Kat onun sağ bacağını on derecelik bir açıyla, belki biraz daha fazla kaldırmıştı. Bu bile yastık görevi yapacak pedi yerinde tutacak kadar değildi.

"İndir aşağıya! *İndirsene* be!"

Kat dizi tutan elini gevşetince bacak hastane yatağındaki yerine döndü. On derece. Bilemedin on iki. Yaygara. Bazen on beş dereceye kadar kaldırdığı oluyordu –biraz daha iyi olan sol bacak yirmi derece bile bükülmüştü– ama Newsome, okul hemşiresinin elindeki şırıngayı gören muhallebi çocuğu gibi hemen yaygarayı basıyordu. Sahte vaatlerle suçlanan doktorlar ona doğruyu söylemişlerdi. Çok acı duyacaktı. Bu konsültasyonların bazılarında Kat de bulunmuştu. Doktorlar ona, kaza sonucu kısalan ve sabitleyiciler tarafından dondurulan hayati tendonlar esnek hale gelene kadar sancıların geçmeyeceğini anlatmışlardı. Dizlerini tekrar doksan derece bükebilene kadar çok acı duyacaktı. Yani bir koltuğa veya otomobilin sürücü koltuğuna oturabilene kadar. Aynı şey sırtı ve boynu için de geçerliydi. İyileşmeye giden yol Acılar Âlemi'nden geçiyordu.

Bunlar Andrew Newsome'ın kulak tıkadığı gerçek vaatlerdi. Her ne kadar açıkça ifade etmediyse de, ona göre dünyanın en zengin altıncı adamı hangi koşullarda olursa olsun, Acılar Âlemi'ne uğramak zorunda kalmamalı, sadece Tam İyileşme'nin olduğu güneşli Costa Del Sol'a gitmeliydi. Her geçen gün doktorları suçladı. Ve tabii kaderini suçladı. Böyle şeyler onun gibi adamların başına gelmemeliydi.

Melissa kurabiye tepsisiyle geri geldi. Newsome sinirlenerek, kazada adamakıllı hırpalanmış elini salladı. "Kimsenin unlu mamulleri yiyecek hali yok, Lissa."

Kat MacDonald'ın, bu akıllara zarar servetleri kazanan adamlar hakkında öğrendiği başka bir şey daha vardı: Odadaki herkes adına konuşmakta sakınca görmüyorlardı.

Melissa tipik Mona Lisa gülümsemesini sergiledikten sonra dönüp odadan çıktı. *Kayarcasına* çıktı. En az kırk beş yaşında olmalıydı, ama daha genç gösteriyordu. Seksi falan değildi. Kadında Kat'e Ingrid Bergman'ı hatırlatan buzlar kraliçesi havası vardı. Erkekler tokaları çıktıktan sonra onun kestane rengi saçlarını dağınık haldeyken görmek isterler herhalde, diye düşündü Kat. Ya da kırmızı rujunun dişlerine bulaşmış halini. Kendinin tıknaz olduğunu düşünen Kat her gün en az bir kere içinden bu kadının güzel yüzünü kıskanmadığını söylüyordu. Ya da kalp şeklindeki sıkı poposunu...

Kat yatağın diğer tarafına geçip Newsome'ın sol bacağını kaldırmaya çalıştı; adam bir kez daha, "Dursana be, beni öldürmek mi istiyorsun!" diye bağırana kadar uğraştı. *Eğer başka bir hasta olsaydın, sana hayatın gerçeklerini anlatırdım,* diye düşündü Kat. *Sana, devamlı kestirme yol aramayı bırak, çünkü kestirme yoktur, derdim. Dünyanın en zengin altıncı adamı olsan bile. Bıraksan, sana yardım ederdim, ama o yataktan çıkış yolunu satın alacak bir yol aradığın sürece, benim yapabileceğim bir şey yok. Tek başınasın.*

Kat pedi onun dizinin altına yerleştirdi. Şimdiye kadar sertleşmiş olması gerekirken hâlâ sarkmakta olan et torbalarını tuttu. Bacağı bükmeye başladı. Newsome'ın, "Dur!" diye feryat etmesini bekledi. Tabii hemen duracaktı. Çünkü haftada beş bin dolar, yılda çeyrek milyon dolar ediyordu. Newsome bir bakıma iyileşme sürecini frenlemesinde Kat'in suç ortaklığını satın aldığını biliyor muydu? Nasıl bilemezdi ki?

Şimdi onlara Cenevre'deki, Londra'daki, Madrid'deki ve Mexico City'deki doktorları anlat.

Newsome, "Dünyanın dört bir köşesindeki doktorlara gittim," dedi Rideout'a. Peder hâlâ tek kelime etmemişti; gıdısı, düğmeleri boğazına kadar iliklenmiş köy vaizi gömleğinin üstünden sarkıyordu. Ayaklarında sarı işçi postalları vardı. Bunlardan birinin topuğu, yemek kutusuna değecek kadar yakındı. "Benim koşullarım göz önüne alındığında en kolay yol, telekonferanstır, ama tabii benim durumumda bu yeterli olmaz. Bu nedenle, bana

büyük acılara mal olmasına rağmen hepsine bizzat gittim. Her yere gittik, değil mi Kat?"

"Gerçekten de öyle," dedi Kat yavaşça bacağı bükmeye devam ederek. Acıya karşı bu kadar dayanıksız olmasaydı, şimdiye kadar bu bacakla yürüyebilecekti. Şımartılmış bir bebek. Tamam, koltuk değnekleriyle olurdu, ama yürürdü. Ve bir yıl sonra da koltuk değneklerini atabilirdi. Ne var ki, bir yıl sonra adam hâlâ bu iki yüz bin dolarlık son model hastane yatağında olacaktı. Ve Kat de hâlâ onun yanında olacaktı. Hâlâ sus payı olan parasını alarak. Ne kadarı yeterli olurdu? İki milyon mu? Kat bu miktarı şimdi söylüyordu, ama daha kısa bir zaman önce yarım milyonun yeteceğini düşünüyordu; ve o zamandan beri de hedefi yükseltmişti. Para insanı böyle yapıyordu işte.

"Meksika'da, Cenevre'de, Londra'da, Roma'da, Paris'te uzmanlara gittik. Başka neresi vardı, Kat?"

"Viyana," dedi Kat. "Ve tabii, San Francisco."

Newsome öfkeyle soluk verdi. "Oradaki doktor bana sancıyı kendimin yarattığını söyledi. İsterik dönüşüm, dedi. Zor gelen rehabilitasyon çalışmasından kaçınmak içinmiş. Ama herif Pakistanlıydı. Ve ibneydi. İbne bir Pakistanlı, ne bileşim ama?" Havlar gibi bir sesle kahkaha attıktan sonra Rideout'a baktı. "Sizi gücendirmiyorum, değil mi peder?"

Rideout hayır anlamında başını iki yana salladı. İki kere. Çok yavaşça.

"Güzel. Dur artık Kat, bu kadarı yeter."

"Biraz daha," dedi Kat.

"Dur, dedim. Daha fazlasına dayanamayacağım."

Kat bacağı indirip sol kolunu çalıştırmaya başladı. Newsome buna ses çıkarmadı. Herkese iki kolunun da kırıldığını söylüyordu, ama bu doğru değildi. Sol kolu sadece burkulmuştu. Herkese söylediği başka bir şey de, tekerlekli sandalyede olmadığı için şanslı olduğuydu. Oysa bu tam teşekküllü hastane yatağı aslında onun tekerlekli sandalyesiydi. Bu yatağın içinde dünyanın dört bucağına gitmişti.

Nöropatik sancı. Bu henüz tam bilinmeyen bir şey. Çözümsüz olabilir. İlaçlar artık işe yaramıyor.

"Ortak fikir, bende nöropatik sancı oluşu."

Ve korkaklık.

"Henüz tam bilinmeyen bir şeymiş."

Ve çok iyi bir mazeret.

"Çözümsüz olabilirmiş."

Özellikle de gayret göstermezsen.

"İlaçlar artık işe yaramıyor, doktorlar da bana yardım edemiyorlar. Sizi bu yüzden buraya getirttim, Peder Rideout. Sizin bu alandaki referanslarınız... şifacı olarak... çok etkileyici."

Rideout ayağa kalktı. Kat onun bu kadar uzun boylu olduğunu fark etmemişti. Duvara yansıyan gölgesi daha da uzundu. Neredeyse tavana değecekti. Çukur gözleri Newsome'a ciddi bir ifadeyle bakıyordu. Adamın karizması olduğuna şüphe yoktu. Kat dünyadaki bütün şarlatanların karizmatik olduğunu bilirdi, ama bu adam ayağa kalkıp onlara tepeden bakana kadar onun bu kadar kuvvetli bir karizması olduğunu hiç düşünmemişti. Ona bakmak için başını kaldıran Jensen'in neredeyse boynu kırılacaktı. Kat göz ucuyla bir şey fark etti. Dönüp bakınca kapı eşiğinde duran Melissa'yı gördü. Artık aşçı Tonya dışında hepsi buradaydı.

Dışarıda çığlık çığlığa esen rüzgâr, pencere camlarını sarsıyordu.

"Ben şifa vermem," dedi Rideout. Kat onun Arkansas'lı olduğunu düşündü –Newsome'ın son model Gulfstream uçağı onu oradan almıştı– ama hiç aksanı yoktu. Dümdüz bir sesi vardı.

"Öyle mi?" Newsome hayal kırıklığı içindeydi. Biraz öfkeli, diye düşündü Kat, hatta biraz da korkmuş gibi. "Oraya bir soruşturma ekibi gönderdim, hepsi de bana birçok vakada..."

"Ben *kovucuyum.*"

Newsome'ın kaşları kalktı. "Anlayamadım."

Rideout yatağın yanına gelip, uzun parmaklı ellerini önünde kavuşturarak durdu. Yataktaki adama hüzünlü gözlerle bakıyordu. "Yaralı gövdede, bununla beslenen musibetin kökünü kazı-

rım; tıpkı bir böcek ilaçlayıcının bir evi kemiren akkarıncaları yok etmesi gibi."

Eh, diye düşündü Kat, *kesinlikle her şeyi duymuş oldum.* Ama Newsome büyülenmiş gibiydi. *Tıpkı sokak köşesinde iskambil kartlarıyla kâğıt numarası yapan birini seyreder gibi bakıyor.*

"Sizi cin çarpmış, efendim."

"Evet," dedi Newsome. "Aynen öyle hissediyorum. Özellikle geceleri. Geceler... bitmek bilmiyor."

"Acı duyan herkesin içinde cin vardır tabii, ama bazı talihsiz insanlarda –siz onlardan birisiniz– sorun giderek derinleşir. İçinde cin bulunması geçici değil, kalıcı bir durumdur. Giderek kötüleşen bir durum. Doktorlar buna inanmıyorlar, çünkü onlar bilim insanlarıdır. Ama *siz* inanıyorsunuz, değil mi? Çünkü acı çeken sizsiniz."

"Hem de nasıl," dedi Newsome soluk alarak. Hemen onun yanında, taburesinde oturan Kat gözlerini yuvarlamamak için kendini zor tuttu.

"Böyle talihsiz insanlarda acı, bir *iblis tanrı* için yol açar. Bu iblis küçüktür, fakat tehlikelidir. Sadece belirli özel insanlar tarafından yaratılan acılarla beslenir."

Dâhice, diye düşündü Kat. *Newsome buna bayılacak.*

"*İblis tanrı* yolunu bulduktan sonra acı büyük bir ıstırap haline gelir. Sizi tüketene kadar beslenir. Sonra da sizi bir yana atıp yoluna devam eder, efendim."

Kat dayanamayıp söze girdi. "Nasıl bir tanrı bu? Herhalde sizin vaazlarınızda söz ettiğini tanrı olamaz. O, sevginin Tanrı'sıdır. Ya da bana çocukluğumdan beri öyle öğretildi."

Jensen kaş çatmış, başını iki yana sallıyordu. Patronundan sıkı bir haşlama geleceğini bekler gibiydi. Oysa Newsome'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Buna ne dersiniz, peder?"

"Birçok tanrı vardır, derim. Bizim Tanrımız –onlara hükmeden Ulu Tanrımız– mahşer günü hepsini yok edecektir. Hem eskiden hem de günümüzde bu küçük tanrılara tapanlar oldu ve

oluyor. Onların da güçleri var ve bazen bizim Tanrımız onlara bu güçlerini kullanmaları için izin verir."

Bir sınav olarak, diye düşündü Kat.

"Kuvvetin ve imanın sınavı olarak." Rideout, Newsome'a dönüp, Kat'i çok şaşırtan bir şey söyledi. "Siz gücü çok fazla, fakat inancı az olan bir adamsınız."

Her ne kadar eleştirilmeye hiç alışkın değilse de, Newsome gülümsedi. "Hıristiyan olarak inancım pek yoktur, bu doğru; ama kendime inancım tamdır. Ayrıca paraya da inanırım. Siz ne kadar istiyorsunuz?"

Rideout çürümüş mezar taşlarını andıran dişlerini sergileyerek gülümsemeye karşılık verdi. Eğer daha önce diş hekimine gitmişliği varsa, bu uzun yıllar önce olmalıydı. Ayrıca, bir de tütün çiğneme alışkanlığı olmalıydı. Ağız kanserinden ölen Kat'in babası da tütün çiğnerdi ve dişleri aynı renkteydi.

"Acılarınızdan kurtulmak için ne kadar parayı gözden çıkarırsınız, efendim?"

"On milyon dolar," diye cevap verdi Newsome hemen.

Kat, Melissa'nın iç çekişini işitti.

"Ama bulunduğum yere keriz olduğum için gelmedim. Eğer yaptığınız işi –cin kovmak, kökünü kazımak, şeytan kovmak, adı her neyse– yaparsanız, parayı alırsınız. Geceyi burada geçirmekte sakınca görmezseniz, para nakit olarak ödenir. Başaramazsanız, hiçbir şey almazsınız. Sadece özel jetimle gidiş geliş yolculuğu yapmış olursunuz. Bunun için sizden para almam. Ne de olsa, sizi ben buraya getirttim."

"Hayır."

Rideout yatağın yanında durduğu yerde bunu alçak sesle söylemişti. Kat onun pantolonuna sinmiş naftalin kokusunu duyabiliyordu. Bunun yanı sıra kuvvetli bir sabun kokusu da vardı.

"Hayır mı?" Newsome şok olmuş gibiydi. "Bana hayır mı diyorsunuz?" Sonra yine gülümsemeye başladı. Bu defaki gülümsemesi sevimsizdi, telefonda iş bağladığı zamanlardaki gibi hinlik dolu bir ifade vardı. "Anlıyorum. Beni şaşırttınız. Hayal

kırıklığına uğradım, Peder Rideout. Sizin dürüst bir insan olacağınızı ummuştum." Aniden Kat'e döndü. "Tabii, sen aklımı kaçırdığımı sanıyorsun. Ama soruşturmacıların raporunu henüz seninle paylaşmadım, değil mi?"

"Hayır," dedi Kat.

"Yanıltmaca yok," dedi Rideout. "Beş yıldan beri cin kovma işlemi yapmadım. Soruşturmacılarınız size bunu söylemediler mi?"

Newsome cevap vermedi. Tedirgin gözlerle tepesinde dikilen adama bakıyordu.

"Gücünüzü kaybettiğiniz için mi?" dedi Jensen. "Eğer öyleyse, neden geldiniz?"

"Bu Tanrı'nın gücüdür, efendim, benim değil ve kaybetmedim. Fakat bir kovma işlemi büyük bir enerji ve güç gerektiriyor. Beş yıl önce, korkunç bir trafik kazası geçiren genç bir kız üstünde çalıştıktan hemen sonra ağır bir kalp krizi geçirdim. O kovma işlemi başarılı geçmişti, ama Jonesboro'da muayene olduğum kardiyolog, bir daha kendimi bu kadar zorladığım takdirde bir kriz daha geçireceğimi söyledi. Bu defa ölümcül olurmuş."

Newsome zor bela elini ağzının kenarına götürdü ve tiyatro sahnesindekiler gibi, herkesin duyabileceği bir fısıltıyla, Kat ve Melissa'ya, "Galiba yirmi milyon istiyor," dedi.

"Benim istediğim miktar yedi yüz elli bin, efendim."

Newsome ağzı açık baktı. Soruyu soran Melissa oldu. "Neden?"

"Ben Titusville'de bir kilisenin rahibiyim. Adı Kutsal İnanç Kilisesi'dir. Fakat artık orada bir kilise yok. Yaşadığım yerde çok kurak bir yaz geçirdik. Sarhoş kampçıların neden olduğu çok büyük bir yangın çıktı. Kilisem artık beton bir temel ve birkaç kömürleşmiş kirişten ibaret. Ben ve cemaatim Jonesboro Pike'taki metruk bir benzin istasyonu dükkânında ibadet ediyoruz. Kış aylarında çok zor oluyor ve kimsenin bizi barındıracak büyüklükte evi yok. Cemaatimiz kalabalıktır, ama herkes yoksul."

Kat ilgiyle dinliyordu. Bütün dalaverecilerin hikâyeleri iyiydi, ama bu adamınki mükemmeldi. Merhamet istismarı için bütün kancaları yerindeydi.

Hâlâ bir sporcu vücuduna ve aynı zamanda Harvard'da işletme yüksek lisansı yapan birinin beynine sahip olan Jensen akla gelebilecek ilk soruyu sordu. "Sigorta yok muydu?"

Rideout yine başını iki yana salladı. Hâlâ kırsal bir koruyucu melek gibi Newsome'ın tepesinde dikilmiş duruyordu. "Biz Tanrı'ya güveniriz."

"Allstate'e sigorta yaptırsaydınız, sorun yaşamazdınız," dedi Melissa.

Newsome gülümsüyordu. Kat, gövdesinin gerilmiş halinden onun canının yandığını anlayabiliyordu – haplarını yarım saat önce alması gerekirdi, ama ilgisi kabardığı için sancısını göz ardı etmişti. Kat onun acıyı yok sayabildiğini fark edeli epey bir zaman olmuştu. Newsome eğer isterse acıyı kontrolü altına alabiliyordu. Bunu yapabilecek gücü vardı. Kat daha önce bunun sadece sinir bozucu olduğunu düşünmüştü, ama şimdi, muhtemelen bu Arkansas'lı şarlatanın gelişiyle çok öfkelendiğini fark etti. *Boşa harcanan* emekler.

"Bölgemizdeki bir müteahhitle görüştüm – benim cemaatimden değildir, ama iyi bir şöhreti vardır ve geçmişte benim için bazı tamiratlar yapmıştı. Bana çok makul bir fiyat verdi. Kilisemi tekrar inşa etmenin yaklaşık yedi yüz elli bin dolar tutacağını söyledi."

Tabii ya, dedi Kat içinden.

"Tabii bizim böyle para kaynaklarımız yok. Ama sonra, Bay Kiernan'la konuşmamdan bir hafta bile geçmeden sizin mektubunuz ve ekindeki video disk geldi. Bunu büyük bir ilgiyle seyrettiğimi söylemeliyim."

Eminim, çok ilgini çekmiştir, dedi Kat içinden. *Özellikle de San Francisco'lu doktorun, yaraların neden olduğu sancıları fizyoterapiyle hafifletmenin mümkün olduğunu söylediği kısımları. Çok sıkı fizyoterapiyle.*

DVD'deki diğer bir düzine doktorun çare bulamadıkları doğruydu, ama Kat sadece bir tanesinin, Dr. Dilawar'ın gerçeği cesurca söylediğine inanıyordu. Newsome'ın bu görüşmeyi DVD'den çıkarmamış olmasına şaşırmıştı. Ama kazadan bu yana dünyanın en zengin altıncı adamının kafası eskisi gibi çalışmıyordu.

"Bana kilisemi yeniden inşa ettirebileceğim miktarı ödeyecek misiniz, efendim?"

Newsome onun yüzüne dikkatle baktı. Artık alnında birkaç ter damlası vardı. İstese de, istemese de Kat ona birazdan ağrı kesici haplarını verecekti. Duyduğu sancı gerçekti, numara yapıyor falan değildi. Sadece...

"Daha fazlasını istemeyeceğinize söz verir misiniz? Burada karşılıklı güvene dayalı bir sözleşme yapacağız. Herhangi bir şey imzalamaya gerek yok."

"Evet," dedi Rideout hiç duraksamadan.

"Ama siz beni bu acıdan kurtarırsanız –*sancıyı kovabilirseniz*– kilisenize bağışta bulunabilirim. *Hatırı sayılır* bir miktarda."

"Bu size kalmış, efendim. Başlayalım mı?"

"Çok iyi olur. Herkesin odadan çıkmasını ister misiniz?"

Rideout bir kez daha başını iki yana salladı. "Bana yardım gerekecek."

Bütün sihirbazlara yardım gerekir, dedi Kat içinden. *Gösterinin bir parçasıdır.*

Dışarıdaki rüzgârın şiddeti kimi zaman azalıp, kimi zaman artıyordu. Bir an ışıklar titreşti. Evin arkasındaki jeneratör (bu da son modeldi) bir uğultuyla devreye girdikten sonra sessizleşti.

Rideout yatağın kenarına oturdu. "Bay Jensen gördüğüm kadarıyla hem güçlü hem de çevik."

"Evet," dedi Newsome. "Üniversite futbol takımındaydı. O günden beri formunu hiç kaybetmedi."

"Eh, biraz kaybettim tabii," dedi Jensen alçakgönüllülükle.

Rideout, Newsome'a doğru eğildi. Çukur gözleriyle Newsome'ın yara izleriyle dolu yüzünü inceledi. "Bir soruma cevap verin, efendim. Sancınız ne renk?"

"Yeşil," dedi Newsome. Büyülenmiş gibi rahibe bakıyordu.

Rideout başını salladı. Göz temasını hiç kaybetmiyordu. Kat, Newsome sancının rengi mavi deseydi, adamın yine aynı şekilde başını sallayacağına emindi. Hem öfkeli hem de eğlenmiş bir şekilde aklından şöyle bir şey geçti: *Artık bu aşamada tepem atabilir, gerçekten patlayabilirim. Hayatımın en pahalı öfke gösterisi olur herhalde, ama gerçekten de patlayabilirim.*

"Ve bu sancı nerede?"

"Her yerde." Bunu inler gibi söylemişti. Melissa, Jensen'e endişeli bir ifadeyle bakıp bir adım yaklaşınca, Jensen başını iki yana sallayıp ona tekrar kapı eşiğine gitmesini işaret etti.

"Evet, o iblis bu izlenimi vermeyi sever," dedi Rideout, "ama yalancıdır. Gözlerinizi kapayın, efendim ve dikkatinizi odaklayın. Acıyı arayın. Çıkardığı sahte seslere aldırmayın -bu ucuz numarayı yutmayın- ve yerini belirleyin. Bunu yapabilirsiniz. Başarabilmemiz için mutlaka *yapmalısınız.*"

Newsome gözlerini kapadı. Doksan saniye kadar bir süre boyunca dışarıdaki rüzgârın uğultusundan başka bir ses duyulmadı. Kat'in kol saati eski tip, kurmalı saatlerdendi, yıllar önce babası bunu ona mezuniyet hediyesi olarak vermişti. Rüzgârın uğultusu azalınca oda sessizliğinde saatinin çıkardığı tik tak seslerini işitebildi. Başka bir şey daha vardı: Büyük evin karşı ucunda, yaşlı Tonya Marsden, bir gün daha bittiğinde mutfağı toparlarken alçak sesle şarkı söylüyordu: *"Froggy went a-courtin and he did ride."*(1)

Neden sonra Newsome, "Göğsümde," dedi. "Göğsümün üst kısmında. Ya da boğazımın alt tarafında, nefes borumun altında."

"Görebiliyor musunuz? Odaklanın!"

Newsome'ın alnında dikey çizgiler belirdi. Kaza sırasında sıyrılarak açılmış yara izleri bu dikey çizgilerin arasında dalga-

(1) Sözleri "Kurbağacık kur yaptı ve gezintiye çıktı" anlamına gelen bir halk şarkısı. -ed.n.

landı. "Onu görüyorum. Benim kalp atışıma eşzamanlı bir şekilde nabzı atıyor." Yüzünü buruşturdu. "Çok çirkin bir şey."

Rideout biraz daha sokuldu. "Bir top biçiminde mi? Top gibi, değil mi? Yeşil bir top!"

"Evet. Evet! *Soluyan,* küçük yeşil bir top!"

Tıpkı gömlek koluna sakladığın veya o kocaman siyah yemek kutunda tuttuğun eskimiş tenis topu gibi, peder, diye düşündü Kat.

Ve sanki adamı zihniyle kontrol ediyormuş gibi, Rideout, "Bay Jensen," dedi. "Oturduğum iskemlenin altında bir yemek kutusu var. Onu alıp açın ve benim yanımda durun lütfen. Şimdilik başka bir şey yapmanıza gerek yok. Sadece..."

Kat MacDonald patladı. Bu patlama sesini neredeyse kafasının içinde duyar gibi oldu. Bu ses, Roger Miller'in "King of the Road" şarkısına başlamadan önce parmaklarını şaklatmasına benziyordu.

Kat, Rideout'un yanına gelip onu omzuyla kenara itti. Zor olmadı. Rahip daha uzun boyluydu, ama Kat de ömrünün yarısını hastaları çevirmekle ve kaldırmakla geçirmişti ve ondan daha kuvvetliydi. "Aç gözlerini, Andy. Hemen aç. Bana bak."

İrkilen Newsome onun dediğini yaptı. Melissa ve Jensen (yemek kutusu elindeydi) telaşlı görünüyorlardı. İş hayatlarının gerçeklerinden biri –ve o ana kadar Kat'in de– asla patrona emir vermezdin. Patron sana emir verirdi. Ve kesinlikle onu irkiltmezdin.

Ama Kat'in dayanacak hali kalmamıştı. Yirmi dakika sonra farlarının aydınlattığı fırtınanın içinde civardaki tek motele otomobil sürüyor olabilirdi, ama artık önemli değildi. Bu saçmalığa daha fazla dayanamazdı.

"Bu palavranın dik âlâsı, Andy!" dedi Kat. "Beni duydun mu? Palavra!"

"Tek kelime daha etme," dedi Newsome gülümsemeye başlayarak. Çeşitli tipte gülümsemeleri vardı ve bu iyi olanlardan biri değildi. "Tabii işini kaybetmek istemiyorsan. Vermont'ta sancı terapisi uzmanı olan birçok hemşire var."

Kat burada durabilirdi belki, ama Rideout, "Bırakın aklındakini söylesin, efendim," dedi. Sesindeki nazik ton Kat'i iyice delirtti.

Öne eğilip, Newsome'ın yüzüne doğru bağırarak aklındakileri söyledi.

"Son on altı ay boyunca –soluma sistemin düzgün bir fizyoterapi görmene yetecek kadar düzeldiğinden beri– bu lanet olası pahalı yatakta yatıp, kendi gövdene hakaret etmeni izledim. Midemi bulandırıyor. O uçaktaki herkes ölürken sen hayatta kaldığın için ne kadar talihli olduğunun farkında mısın? Omurgan kesilmediği ya da kafatasın ezilip beynine karışmadığı, ya da vücudun tepeden tırnağa yanmadığı – hayır, *kavrulmadığı* için... Dayanılmaz acılar içinde dört gün, belki bir hafta daha yaşardın. Oysa uçaktan uzak bir yere düştün. Bitkisel hayatta değilsin. Boynundan aşağısı felç olmadığı halde, öyleymiş gibi davranıyorsun. Gerekli çabayı göstermiyor, daha kolay bir yol arıyorsun. Bu durumdan para ödeyerek kurtulmak istiyorsun. Eğer ölüp de cehenneme gitseydin, ilk işin herhalde şeytana rüşvet teklif etmek olurdu."

Jensen ve Melissa dehşet içinde ona bakıyorlardı. Newsome'ın ağzı açık kalmıştı. Daha önce ona bu şekilde konuşulmuş olsa bile, bu çok uzun zaman önceydi. Sadece Rideout sakin görünüyordu. Artık tek gülümseyen o kalmıştı. Tıpkı bir babanın dört yaşındaki kızına gülümseyişi gibiydi. Bunu görmek Kat'i çileden çıkardı.

"Şimdiye kadar yürüyecek duruma gelebilirdin. Tanrı şahidimdir ki, bunu anlaman için çok uğraştım ve o yataktan çıkıp tekrar ayağa kalkabilmen için neler yapman gerektiğini defalarca söyledim. San Francisco'daki Dr. Dilawar bunu sana anlatacak cesareti gösterdi –sadece o bunu yaptı– sen de onu 'ibne' diyerek ödüllendirdin."

"Ama adam ibneydi," dedi Newsome. Ellerini yumruk yapmıştı.

"Canın yanıyor, evet. Tabii ki yanıyor. Ama başa çıkılabilir bir acı. Daha önce bunu defalarca gördüm. Ama onlar senin gibi,

çalışmak yerine kolay yollar arayan zengin insanlar değildiler. Sen iyileşmeyi reddediyorsun. Böylesini de gördüm ve daha sonra ne olduğunu da bilirim. Tıpkı bacağında kesik olan biri durgun bir göle girdiğinde sülüklerin üşüşmesi gibi, sahte doktorlar ve düzenbazlar ortaya çıkarlar. Bazen bu sahte doktorların sihirli pomatları vardır. Bazen sihirli hapları. Tanrı'dan ilham aldıklarını iddia eden şifacılar gelirler. Çoğu zaman kısmi bir rahatlama sağlayabilirler. Neden olmasın ki? Zaten sancıların çoğu hastanın kafasında üretilir."

Kat sesini inceltip çocuk taklidi yaparak, "Babacığım, *acıyoor!*" dedi. "Ama bu rahatlama uzun sürmez, çünkü kasların bir ayarı yoktur ve tendonlar hâlâ gevşektir, kemikler henüz ağırlık kaldıracak kadar kalınlaşmamıştır. Ve sen o şifacıya telefon açıp sancıların tekrar başladığını söyleyecek olursan sana ne diyecek, biliyor musun? Yeterince *inancın* olmadığını. Eğer fabrikalarını kurarken, çeşitli yatırımlarını yaparken olduğu gibi biraz beynini kullansaydın, boğazının altında canlı bir tenis topu olmadığını bilirdin. Artık Noel Baba'ya inanmayacak yaştasın, Andy!"

Tonya da kolunda bir kurulama beziyle kapı eşiğine gelmiş, fal taşı gibi açılmış gözlerle Melissa'nın yanında dikilmişti.

"Kovuldun," dedi Newsome neredeyse neşeli bir sesle.

"Evet," dedi Kat. "Tabii ki kovuldum. Ama neredeyse bir yıldan beri ilk kez kendimi bu kadar iyi hissettiğimi de söylemeliyim."

"Onu kovarsanız," dedi Rideout, "ben de gitmek zorunda kalırım."

Newsome'ın gözleri rahibe çevrildi. Şaşkınlık içinde kaşları çatılmıştı. Ağrı kesici alma zamanı geçtiğinde hep olduğu gibi, elleriyle kalçalarını ve baldırlarını ovuyordu.

"Onun Tanrı Yolu'nu görmesi için eğitilmeye ihtiyacı var." Rideout elleri arkasında kenetlenmiş halde Newsome'a doğru uzandı. Onun bu pozu Kat'e Washington Irvıng'in hikâyesindeki öğretmen Ichabod Crane'i hatırlattı. "Bu hanım diyeceğini dedi. Şimdi ben konuşabilir miyim?"

Newsome fena halde terliyordu, ama yine gülümsemeye başlamıştı. "Haşla onu. Bağır, çağır. Söyleyeceklerini duymak istiyorum."

Kat, rahibe döndü. Adamın çukur gözleri sabit bir şekilde ona bakıyordu. Kat de bu bakışlara karşılık vererek, "Aslında ben de işitmek istiyorum," dedi.

Elleri hâlâ arkasında kenetli, incelmiş saçlarının altındaki pembe kafatası parlarken Rideout onu süzdü. Sonra da, "Siz kendiniz hiç acı çekmediniz, değil mi?"

Kat bu soru karşısında gerileyecek ya da gözlerini kaçıracak gibi oldu, ama bu dürtüyü bastırdı. "On bir yaşımdayken ağaçtan düşüp kolumu kırmıştım."

Rideout ince dudaklarını *O* şekline sokup bir ıslık çaldı. "On bir yaşındayken kolunuzu kırmışsınız. Evet, bu korkunç bir acı olmalı."

Kat kızardı. Bunu hissediyor ve hiç hoşlanmıyordu, ama yüzünde artan harareti engelleyemedi. "İstediğin kadar beni aşağıla. Söylediklerim yıllarca sancı çeken hastalarla yaşadığım tecrübelere dayanıyor. Bu, *tıp* bilimine dayanan bir görüştür."

Şimdi o da bana, ben daha çişimi söyleyemediğim günlerden beri şeytanları veya küçük yeşil tanrıları veya her neyseler onları kovmakta olduğunu söyleyecek.

Ama Rideout öyle bir şey demedi.

"Eminim öyledir," dedi Rideout sakin bir sesle. "Ve yaptığınız işte çok iyi olduğunuza da eminim. Ve kim bilir ne kadar çok sahtekâr ve düzenbaz görmüşsünüzdür. Onların nasıl olduğunu bilirsiniz. Ve ben de sizin gibileri bilirim, çünkü ben de sizin gibileri çok gördüm. Çoğu zaman sizin kadar hoş değildirler ama kendilerinin hiç hissetmemiş olduğu, hayal bile edemeyecekleri acıları hafife alan tavırları hep aynıdır. Hasta odalarında ılımlı düzeyle, kavuran düzey arasındaki acıları çeken hastalar üstünde çalışırlar. Ve bir süre sonra bu hastaların acıları onlara ya abartılı ya da hepten sahteymiş gibi gelir, öyle değil mi?"

"Hiç de öyle değil," dedi Kat. Sesine ne olmuştu öyle? Birden incelivermişti sanki.

"Değil mi? Onların bacaklarını on beş derece, hatta on derecelik açıyla büktüğünüz ve feryat ettikleri zaman aklınızın bir ucunda onların çocuk gibi mızmızlandığını düşünmüyor musunuz? Kendilerini zorlamak istemediklerini? Hatta belki kendilerini acındırmaya çalıştıklarını? Siz odaya girince ve onların rengi atınca içinizden, 'Yine bu tembel adamla uğraşmak zorundayım,' demiyor musunuz? Bu hastalar tekrar yatağa yatırılmak ve daha çok morfin –veya her neyse– almak için yalvardıkları zaman, eskiden ağaçtan düşüp *kolunu* kırmış olan siz çileden çıkmıyor musunuz?"

"Bu haksızlık," dedi Kat... ama artık sesi fısıltıdan ibaretti.

"Bir zamanlar, siz bu işte daha yeniyken, birisinin duyduğu acıyı görünce hemen tanırdınız," dedi Rideout. "Bir zamanlar, birkaç dakika sonra göreceğiniz şeye inanırdınız, çünkü orada habis bir yabancının var olduğunu yüreğinizin derinliklerinde bilirdiniz. Hafızanızı... ve geçen yıllar içinde kaybolan şefkat duygunuzu tazelemek için burada kalmanızı istiyorum."

"Hastalarımdan bazıları mızmızdırlar," dedi Kat meydan okuyan bir ifadeyle Newsome'a bakarak. "Sanırım, bu acımasız bir söylem, ama bazen gerçekler acımasızdır. Bazıları numara yaparlar. Bunu anlamamak için kör olmak gerekir. Ya da aptal. Sizin kör veya aptal olduğunuzu sanmıyorum."

Rideout kendisine iltifat edilmiş gibi eğildi; Kat de bir bakıma öyle olduğunu sanıyordu.

"Tabii ki, anlıyorum. Ama şimdi siz, bütün hastaların numara yaptığına inanıyorsunuz. Savaş alanında uzun zaman kalan bir asker gibi, siz de bunları kanıksamışsınız. Bakın, Bay Newsome işgal altında. İstila edilmiş durumda. İçindeki iblis o kadar kuvvetli ki, bir tanrı olmuş ve bu dışarıya çıktığı zaman onu görmenizi istiyorum. Eminim, sizin acıya bakış açınızı da çok değiştirecektir."

"Ya ben hemen buradan gitmeyi seçersem?"

Rideout gülümsedi. "Sizi kimse burada zorla tutmaz, Hemşire Hanım. Tanrı'nın yarattığı bütün kullarında olduğu gibi sizin de özgür iradeniz var. Diğerlerinden sizi tutmalarını istemeyeceğim gibi, ben de öyle bir şey yapmayacağım. Ama sizin korkak olduğunuza inanmıyorum, sadece nasırlaşmışsınız. Kabuk bağlamışsınız."

"Sen sahtekârın tekisin!" dedi Kat. Öfkesinden ağlayacak hale gelmişti.

"Hayır," dedi Rideout yine sakin bir sesle. "Bu odadan çıktığımız zaman –sizle veya siz olmadan– Bay Newsome onunla beslenen ıstırabından kurtulmuş olacak. Hâlâ biraz acısı olacak, ama ıstırap kaybolduktan sonra sadece acıyla başa çıkabilecek. Alçakgönüllülük konusunda gerekli dersi almanızdan sonra belki sizin de yardımınızla olacak. Hâlâ buradan gitmek istiyor musunuz?"

"Kalacağım," dedi Kat. "Yemek kutusunu bana verin."

"Ama..." diye başladı Jensen.

"Verin ona," dedi Rideout. "Bırakın istediği gibi kutuyu incelesin. Ama artık konuşmak yok. Eğer bu işi yapacaksam, şimdi başlama zamanıdır."

Jensen uzun, siyah yemek kutusunu Kat'e verdi. Kat kutuyu açtı. Bir işçinin karısı bu kutuya kocası için sandviç ve belki bir elma falan koyardı, ama içinde geniş ağızlı boş bir cam şişe vardı. Kubbe şeklindeki kapağın altında, termos konacak yerdeyse bir sprey kutusu duruyordu. Başka bir şey yoktu. Kat rahibe döndü. Rideout 'tamam' anlamında başını salladı. Kat spreyi çıkarıp etiketine baktı. "Biber gazı mı?"

"Biber gazı," dedi Rideout. "Bunun Vermont'ta yasal olup olmadığını bilmiyorum –herhalde değildir– ama benim geldiğim yerde çoğu nalbur dükkânında bulunur." Tonya'ya döndü. "Siz...?"

"Tonya Marsden. Bay Newsome'ın aşçısıyım."

"Tanıştığımıza memnun oldum, hanfendi. Başlamadan önce bir şeye daha ihtiyacım olacak. Sopa gibi bir şey var mı acaba? Mesela bir beyzbol sopası?"

Tonya hayır anlamında başını iki yana salladı. Rüzgâr bir kez daha şiddetini artırınca ışıklar bir kez daha titreşti.

"Uzun saplı bir süpürge?"

"Ondan var, efendim."

"Lütfen getirin."

Tonya gitti. Odada rüzgâr sesinden başka çıt yoktu. Kat söyleyecek bir şey düşündü ama bulamadı. Newsome'ın kaza izlerini taşıyan dar yanaklarından aşağıya iri ter damlacıkları akıyordu. Yanmakta olan uçaktan öteye yuvarlanırken yüzü epeyce hırpalanmıştı.

Hiç acı duymuyor demedim. Sadece bunu yönetemediğini söyledim; keşke imparatorluğunu kurarken kullandığı iradenin yarısını kullanabilseydi...

Ama ya yanılmışsa?

Yanılmış olsam bile bu, onun içinde bir vampir gibi acısını emen tenis topu gibi bir şey olduğu anlamına gelmez.

Vampirler, ıstırap tanrıları gibi şeyler yoktu... ama rüzgâr kocaman evi temelinden sarsacak gibi estiğinde böyle fikirler neredeyse inanılır hale geliyordu.

Tonya uzun saplı süpürgeyle geldi; süpürge sanki hiç kullanılmamış gibiydi. Kılları mavi naylondan, bir metrelik sapıysa boyalı tahtadandı. Tonya süpürgeyi uzattı. "İstediğiniz böyle bir şey miydi?"

"Sanırım işimi görür," dedi Rideout, ama Kat onun tereddüt ettiğini düşündü. Gördüğü kadarıyla bu odada kafadan çatlak olan kişi sadece Newsome değildi. "En iyisi onu bizim kuşkucu hemşiremize verin. Alınmayın Bayan Marsden, ama gençlerin refleksleri daha çabuktur."

Hiç de alınmış gibi görünmeyen –tersine rahatlayan– Tonya süpürgeyi Melissa'ya, o da Kat'e verdi.

"Bununla ne yapacağım?" diye sordu Kat. "Üstüne mi bineceğim?"

Rideout bir kez daha çürük dişlerini sergileyerek gülümsedi. "Zamanı gelince öğreneceksiniz; odanızda bir yarasa veya bir

fare varmış gibi düşünün. Unutmayın, önce süpürgenin kıllarıyla. Sonra da sopasıyla."

"İşini bitirmek için herhalde. Sonra da numune şişesine mi koyacaksın?"

"Aynen öyle."

"Sonra bunu da rafa, diğer ölü tanrıların olduğu yere mi koyacaksın?"

Rideout buna cevap vermedi. "Spreyi Bay Jensen'e verin lütfen."

Kat söyleneni yaptı. Melissa, "Ben ne yapacağım?" diye sordu.

"Seyredin. Ve eğer biliyorsanız, dua edin. Benim için ve Bay Newsome için. Kalbimin dayanabilmesi için."

Sahte bir kalp krizi geleceğini tahmin eden Kat bir şey söylemedi. İki eliyle süpürge sapını tutarak yataktan uzaklaştı. Rideout yüzünü ekşiterek Newsome'ın yanına oturdu. Dizlerinden çıkan çatırtı tabanca sesini andırıyordu.

"Beni dinleyin, Bay Jensen."

"Evet?"

"Zamanınız olacak –o şey sersemlemiş halde olacak– ama siz yine de çabuk davranın. Tıpkı futbol sahasında olduğunuz gibi, tamam mı?"

"Spreyi üstüne sıkmamı mı istiyorsunuz?"

Rideout bir kez daha gülümsedi, ama Kat adamın gerçekten hasta göründüğünü düşündü. "Evet. Şimdi herkes sussun lütfen."

"Bir dakika," dedi Kat. Süpürgeyi duvara dayayıp, elleriyle Rideout'un önce sol, sonra sağ kolunu yokladı. Eline pamuklu kumaş ve altındaki sıska koldan başka bir şey gelmedi.

"Gizlediğim bir şey yok, Bayan Kat, yemin ederim."

"*Acele* edin," dedi Newsome. "Sancım çok kötü. Her zaman kötü, ama fırtınalı havalarda daha beter oluyor."

"Susalım," dedi Rideout. "Herkes sussun."

Hepsi sustu. Rideout gözlerini kapadı. Dudakları sessizce kımıldıyordu. Yirmi saniye geçti, sonra otuz. Kat'in elleri terden

ıslanmıştı. Ellerini kazağına sildikten sonra tekrar süpürge sapını tuttu. *Ölüm döşeği başında toplanmış insanlara benziyoruz*, diye düşündü.

Dışarıda rüzgâr giderek azıyordu.

Rideout gözlerini açtı ve Newsome'a biraz daha sokuldu.

"Tanrım, bu adamın içinde habis bir yabancı var. Onun etiyle ve kanıyla beslenen bir yabancı. Tıpkı Senin Oğlu'nun Gadarenes'teki adamın içinden şeytanları kovduğu gibi, benim de onu dışarıya atmama yardım et. Andrew Newsome'ın içindeki küçük yeşil ıstırap tanrısına senin sesinle emretmeme yardım et."

Biraz daha sokuldu. Sanki onu boğmak istermiş gibi, arteritle şişmiş uzun parmaklarını Newsome'ın boğazının alt kısmına doladı. Biraz daha yaklaşıp, diğer elinin iki parmağını milyarderin ağzına soktu. Bu parmaklarını kıvırıp çeneyi aşağıya çekti.

"Çık dışarıya," dedi. Emretmekten söz etmişti, ama sesi alçaktı. İpeksi. Neredeyse tatlı dille tavlamaya çalışır gibiydi. Bu ses Kat'in tüylerini ürpertti. "İsa adına oradan çık. Bütün azizlerin ve şehitlerin adına oradan çık. Oraya girmene izin veren Tanrı şimdi oradan çıkmanı emrediyor. Aydınlığa çık. Oburluğu bırak ve dışarıya çık."

Hiçbir şey olmadı.

"İsa adına çık oradan. Azizlerin ve şehitlerin adına oradan çık." Rideout'un eli biraz gevşeyince Newsome'ın soluğu hırıltılı çıkmaya başladı. "Hayır, daha derine inme. Saklanamazsın, seni küçük iblis. İsa sana emrediyor. Azizler ve şehitler sana emrediyor. Tanrı, bu adamdan beslenmeyi bırakıp dışarıya çıkmanı emrediyor."

Soğuk bir el koluna dokununca, Kat az kalsın çığlığı basacaktı. Melissa'ydı. Gözleri büyümüş, ağzı açık kalmıştı. Kat'in kulağına, "Şuna bak!" diye fısıldadı.

Newsome'ın boğazında, Rideout'un gevşekçe tutan elinin biraz üstünde guatr gibi bir yumru belirdi. Bu şey yavaşça ağzına doğru ilerlemeye başladı. Kat ömründe böyle bir şey görmemişti.

"Tamam işte," dedi Rideout. Yüzü ter içinde, gömleğinin yakası sırılsıklamdı. "Çık dışarıya. Aydınlığa çık. Yeterince beslendin, karanlıkların iblisi."

Rüzgâr çığlıklarına devam ediyordu. Yağmur damlaları camlara şarapnel gibi vurmaktaydı. Işıklar yine titreşti ve evden çatırdama sesleri yükseldi.

"Seni içeriye bırakan Tanrı, dışarıya çıkmanı emrediyor. İsa dışarıya çıkmanı emrediyor. Bütün azizler ve şehitler..."

Rideout, Newsome'ın ağzını bırakıp, çok sıcak bir şeye dokunmuş gibi elini hızla çekti. Ama Newsome'ın ağzı açık kaldı. Dahası, daha da genişledi ve önce esneme, sonra da sessizce ulurmuş gibi açıldı. Gözleri geriye kaydı ve bacakları titremeye başladı. İdrarı boşalınca kasıklarını örten çarşafın rengi tıpkı Rideout'un terli gömlek yakası gibi koyulaştı.

"Dur," dedi Kat öne atılarak. "Nöbet geçiriyor. Durmak zorunda..."

Jensen onu geri çekti. Kat ona dönünce adamın genellikle pembe olan yüzünün bembeyaz olduğunu gördü.

Newsome'ın çenesi neredeyse göğüs kemiğine kadar inmişti. Yüzünün alt kısmı kocaman bir esneme gibi kaybolmuştu. Kat onun alt çene tendonlarının tıpkı fizyoterapide zorlanan diz tendonları gibi çatırdadığını duydu; bu ses paslı menteşelerden çıkan takırtıya benziyordu. Odadaki ışıklar bir sönüp bir yanmaktaydı.

"Çık dışarıya!" diye bağırdı Rideout. "Çık dışarıya!"

Newsome'ın dişlerinin ardındaki karanlıktan sidik torbası gibi, nabzı atan bir şey yükseldi.

Şiddetli bir çatırdama sesinin ardından odanın karşı tarafındaki pencere camı parçalandı. Kahve fincanları yere devrilip kırıldı. Birden odada bir ağaç dalı belirdi. Işıklar söndü. Jeneratör bir daha devreye girdi. Işıklar tekrar yandığında Rideout, Newsome'ın yatağında yatıyordu, kolları iki yana açılmış, yüzü çarşaftaki ıslak kısma dayanmıştı. Newsome'ın açık ağzından dışarıya bir şey sızıyor, dişleri bu şekilsiz, yeşil dikenleri olan gövdenin üstünde oluklar çiziyordu.

Tenis topu değilmiş, diye düşündü Kat. *Daha çok çocukların zıplattığı o tüylü lastik toplara benziyor.*

Tonya bunu görünce, ellerini boğazına götürüp panik içinde odadan dışarıya kaçtı.

Yeşil şey Newsome'ın göğsüne yuvarlandı.

"Spreyi sık!" diye bağırdı Kat, Jensen'e. *"Kaçamadan ona spreyi sık!"* Evet. Sonra da onu numune şişesine sokup kapağını sıkıca kapatırız. *Çok sıkı.*

Jensen'in gözleri büyümüş, donuklaşmıştı. Uykuda gezer gibi bir görünümü vardı. Artık odanın içinde esmekte olan rüzgâr saçlarını savuruyordu. Duvardaki resimlerden biri yere düştü. Jensen biber gazını tutan elini uzattı ve parmağını plastik tetiğine bastı. Bir tıslama sesi çıktı, sonra Jensen yerinde sıçrayıp çığlık attı. Muhtemelen, Tonya gibi odadan kaçmak için döndüyse de, sendeleyip dizlerinin üstüne düştü. Kat her ne kadar kımıldayamayacak –hatta elini bile kaldıramayacak– kadar sersemlemiş haldeyse de, beyninin bir kısmı hâlâ işliyor olmalıydı, çünkü ne olduğunu anladı. Jensen sprey kutusunu ters tutmuş, o anda baygın haldeki Rideout'un saçından aşağıya sızan yeşil şey yerine, gazı kendi yüzüne sıkmıştı.

"Bana gelmesin!" diye çığlık attı Jensen. Gözleri kapalı halde sürünerek yataktan uzaklaşmaya çalıştı. *"Göremiyorum, bana gelmesin!"*

Rüzgâr esti. Pencereden içeriye giren ağaç dalının üstündeki ölü yapraklar odanın içinde uçuşuyordu. Yeşil şey Rideout' un ensesinden aşağıya kayarak yere düştü. Kendini su altındaymış gibi hisseden Kat süpürgeyle ona vurmaya çalıştı, ama ıskaladı. Yeşil şey yılan gibi sürünerek yatağın altına girip gözden kayboldu.

Jensen sürünerek kapının yanındaki duvara doğru ilerledi. *"Neredeyim? Göremiyorum!"*

Newsome yatağında doğrulmuş, şaşkın görünüyordu. "Neler oluyor? Ne oldu?" Rideout'un başını üstünden itti. Rahip yataktan kayıp yere düştü.

Melissa onun üstüne doğru eğildi.

"Yapma!" diye bağırdı Kat, ama çok geçti.

Kat bu şeyin gerçekten bir tanrı mı, yoksa hilkat garibesi bir sülük mü olduğunu bilmiyordu, ama yaratık kesinlikle çok hızlıydı. Yatağın altından fırlayıp rahibin omzu boyunca yuvarlandı ve Melissa'nın koluna kondu. Melissa elini sallayarak onu silkelemek istedi, ama başaramadı. *O güdük dikenlerde tutkal gibi bir şey var,* diye düşündü Kat. *Tıpkı sineklerin ayaklarındaki tutkal gibi.*

Melissa o şeyin nereden çıktığını görmüştü ve o panik içinde bile iki eliyle birden ağzını kapatmayı akıl etti. Yeşil şey onun boynundan yanağına tırmanıp sol gözünün üstüne yerleşti. Rüzgârın çığlıkları Melissa'nın çığlıklarına karışmıştı. Tarif edilemeyecek bir acı içinde çırpınan bir kadının feryatlarıydı. Sanki diri diri haşlanır gibiydi. Geriye doğru sendelerken gözündeki şeyi çekmeye çalıştı. Yeşil şeyin nabzı daha hızlı atıyordu; beslenmesini sürdürürken Kat sıvımsı bir ses çıkardığını işitti. Sulu bir ses.

Bunun ne yediği umurumda değil, dedi içinden. Ve çırpınan kadına doğru yürüdü.

"Kıpırdama! *Melissa, hiç kımıldama!"*

Melissa ona aldırmadı ve gerilemeye devam etti. Ayağı yerdeki ağaç dalına takılınca yere düştü. Kat tek dizinin üstüne çöktükten sonra süpürgenin sapını Melissa'nın yüzüne indirdi. Melissa'nın gözünde beslenen o şeyin üstüne.

Bir patlama sesi çıktı ve aniden o yeşil şey ardında sümüksü bir iz bırakarak Melissa'nın yanağından aşağıya kaymaya başladı. Ağaç dalının altında gizlenmek için yapraklarla kaplı zeminde sürünerek ilerledi. Kat ayağa kalkıp bu şeyin üstüne bastı. Dayanıklı yürüyüş ayakkabısının altında ezildiğini hissetti. Her iki yöne yeşil sıvı sıçramıştı. Tıpkı içi sümükle dolu bir balonun üstüne basmış gibi olmuştu.

Kat bir kez daha eğilip Melissa'yı kolları arasına aldı. Melissa önce direndi ve Kat'e az farkla ıskaladığı bir yumruk savurdu, ama sonra sakinleşti ve kesik kesik solumaya başladı. "Gitti mi? Kat, o şey gitti mi?"

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum," dedi Newsome arkalarından. Başka bir dünyadaymış gibiydi.

"Evet, artık o şey yok," dedi Kat. Melissa'nın yüzünü inceledi. Yeşil şeyin üstüne konduğu göz kan çanağı gibi kızarmıştı, ama bunun dışında bir sorun yok gibiydi. "Görebiliyor musun?"

"Evet. Biraz bulanık, ama netleşiyor. Kat... o acı... dünyanın sonu gelmiş gibiydi."

"Birisi gözüme su çarpsın!" diye bağırdı Jensen. Öfke içindeydi.

"Kendin hallet," dedi Newsome neşe içinde. "İki sağlam bacağın var, değil mi? Galiba Kat biraz uğraştıktan sonra benim de iki sağlam bacağım olacak. Birisi Rideout'a baksın. Galiba zavallı adam öldü."

Melissa biri morarmış, diğeri kızarmış ve yaşlar akan gözlerle hâlâ Kat'a bakıyordu. "O acı... Kat, nasıl bir acı olduğunu hayal bile edemezsin."

"Evet," dedi Kat. "Aslında artık tahmin edebiliyorum." Melissa'yı oturduğu yerde bırakıp Rideout'a bakmaya gitti. Nabzına baktı; tık yoktu. Göründüğü kadarıyla Rideout'un sancıları son bulmuştu.

Jeneratör sustu.

"Lanet şey," dedi Newsome *hâlâ* neşeli. "Bu boktan Japon şeyine tam yetmiş bin dolar ödedim."

"Birisi gözüme su çarpsın!" diye kükredi Jensen. *"Kat!"*

Kat ona cevap vermek üzere ağzını açtı, ama bir şey diyemedi. Karanlıkta bir şey sürünerek elinin üstüne çıkmıştı.

Russ Dorr'a

Topluluk önüne çıkmak pek sevdiğim bir şey değildir. Bir dinleyici topluluğunun karşısına çıktığım zaman kendimi sahtekâr gibi hissederim. Yalnızlığı severim, ama nedeni bu değildir; otomobilimle Maine'den Florida'ya kadar tek başıma gidebilirim ve bundan hiç de şikâyetçi olmam. Her ne kadar iki-üç bin kişinin önüne çıktığım zaman biraz ürpersem de sahne korkum da yoktur. Çoğu yazar için bu doğal olmayan bir durumdur. Bizler daha çok kütüphane kurdu otuz-kırk kişiye hitap etmeye alışkınızdır. Yanlış yerde, yanlış kişi olma korkumuzun başlıca nedeni, dinleyicilerin orada görmeyi umdukları kişi olmadığımızı düşünmektir. Hikâyelerimi yaratan parçam sadece yalnız olduğum zaman var olabiliyor. Espriler yapmak, sohbet etmek için sahneye çıkan parçam hikâye yazarı olan yanımın zayıf bir yedeğidir.

2011 Kasım'ında büyük bir siyah SUV'la Paris'teki 2800 koltuk kapasiteli Le Grand Lex'e götürülüyordum. Gergindim ve kendimi oraya ait değilmişim gibi hissediyordum. Yollar dardı ve yoğun bir trafik vardı. Hazırladığım notlarım –birkaç yorum ve kısa bir okuma parçası– bir dosya içinde kucağımda duruyordu. Bir trafik ışığında büyük bir otobüsün yanında durduk; iki büyük araç birbirine o kadar yakındı ki, neredeyse temas edeceklerdi. Otobüs pencerelerinden birine bakınca, üstünde iş kıyafeti olan bir kadın gördüm; muhtemelen işten evine dönüyordu. O an

içimden, keşke ben de onun yanında oturuyor ve evime gidiyor olsaydım diye geçirdim. Dillerini bilmediğim hayranlarımla dolu, tüm biletlerin satılmış olduğu bir tiyatroya götürülmek yerine evime gidip, hafif bir akşam yemeği sonrası rahat koltuğuma oturarak birkaç saat kitap okusaydım.

Belki de o kadın ona baktığımı hissetmişti. Belki de sadece elindeki gazeteyi okumaktan sıkılmıştı. Her halükârda başını kaldırıp bana baktı; birkaç metre ötesindeydim. Gözlerimiz buluştu. Onun gözlerinde gördüğüm şeyi şöyle hayal ettim: Belki de buzluktan çıkarıp ısıtacağı hafif bir yemek yedikten sonra, televizyonda haberleri ve dizi filmleri izlemek yerine, lüks bir SUV içinde aydınlık, kahkahalarla dolu eğlenceli bir yere gitmeyi yeğlerdi. Eğer yer değiştirebilecek olsaydık, ikimiz de daha mutlu olurduk.

Sonra kadın tekrar gazetesine baktı, ben de dosyama. Otobüs bir yöne, SUV başka bir yöne gitti. Ama bir an için birbirimizin dünyalarını görebilecek kadar yakın olmuştuk. O zaman bu hikâye aklıma geldi ve denizaşırı ülkelerdeki turnemden döndükten sonra oturup, bir çırpıda yazdım.

O Otobüs Başka Bir Âlem

Wilson'un, iyimser bir insan diyemeyeceğiniz annesinin şöyle bir deyişi vardı: "Bir şey ters gitmeye başladı mı, insanı ağlatana kadar ters gider."

Annesinin dizinin dibinde öğrenmiş olduğu nice yaygın halk inanışı gibi ("Sabahları altın olan bir portakal akşam kurşuna döner," lafı da bunlara bir örnektir) bunu da aklından çıkarmayan Wilson, çok önemli etkinlikler öncesinde seyahat sigortası yaptırmayı hiç ihmal etmezdi –bunu otomobilin tamponu gibi görürdü– ve yetişkin olarak hayatındaki hiçbir etkinlik New York'a yapacağı yolculuktan daha önemli değildi. Burada, Market Forward şirketinin üst düzey yöneticilerine portföyünü sunacak ve teklifini yapacaktı.

MF internet çağının en önde gelen reklam şirketlerinden biriydi. Wilson'un Birmingham'da bulunan Southland Concepts adındaki şirketi, aslında tek kişilik bir kuruluştu. Bunun gibi fırsatlar insanın karşısına ikinci defa çıkmazdı; bu yüzden de tamponun hayati önemi vardı. Bu nedenle saat altıda kalkacak uçağı için Birmingham'ın Shuttlesworth Havaalanı'na sabahın dördünde gelmişti. Aktarmasız uçuş sonunda New York'un LaGuardia Havaalanı'na saat dokuz buçukta varmış olacaktı. Toplantısı –aslında eleme– öğleden sonra iki buçuktaydı. Beş saatlik bir tampon yeterince seyahat sigortası sayılabilirdi.

Önceleri her şey yolunda gitti. Uçuş görevlisi Wilson'un portföyünü kontrol ettikten sonra bunu birinci mevki dolabında saklamasına izin verdi. Tabii Wilson ekonomi sınıfında gidecekti. Böyle durumlarda işin püf noktası, insanlar tartışma çıkarmadan önce erken gelip bu izni istemekteydi. Portföyünün ne kadar önemli olduğu; bunun, geleceği için bir bilet olabileceği kimsenin umurunda değildi.

Wilson'un bagaja verdiği tek bir valizi vardı; eğer Green Century projesi seçmelerinde finalist olursa (ki, bu pekâlâ mümkün görünüyordu) New York'ta on gün kalması gerekebilirdi. Elemelerin ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikri yoktu ve üstündekileri otelin çamaşırhanesine göndermek istemiyordu; yemeklerini oda servisiyle getirtmek istemiyordu, çünkü büyük şehirlerde, özellikle de New York'ta otel ekstraları çok pahalı olurdu.

Tam saatinde kalkan uçak New York'a varana kadar bir terslik olmadı. İlk sorun burada başladı; pist trafiği çok yoğun olduğu için Wilson'un uçağı, pilotların haklı olarak LaÇöplük dedikleri alan üzerinde daireler çizerken yolculardan pek de hoş olmayan esprilerle sızlanma sesleri yükseldi. Wilson sakindi. Ne de olsa sigortası vardı; tamponu sağlamdı.

Uçak yaklaşık bir saatlik bir gecikmeyle alana indi. Wilson bagaj bandına gitti ama valizini göremedi. Bant dönüp durdu ama valizi yoktu. Sonunda orada sadece Wilson'la, başında siyah bir bere olan sakallı bir yaşlı adam, bant üstündeyse bir çift kar ayakkabısıyla, yaprakları sarkmış bir saksı bitkisi kalmıştı.

"Bu mümkün değil," dedi Wilson yaşlı adama. "Uçak aktarma yapmadı ki."

Yaşlı adam omuz silkti. "Birmingham'da yanlış etiketlemiş olmalılar. Bizim valizler belki şimdi Honolulu yolunda bile olabilir. Kayıp bagaj ofisine gidiyorum. Bana eşlik edecek misiniz?"

Aklında annesinin deyişi çınlarken Wilson adama eşlik etti. Portföyü hâlâ kendisinde diye şükrediyordu.

Kayıp bagaj formunun yarısını doldurmuşken arkasından bagaj görevlilerinden birinin sesini duydu. "Bu valiz siz beylerden birine mi ait?"

Wilson dönüp bakınca, ıslak görünümlü kareli valizini gördü.

"Bagaj vagonunun arkasından yere düşmüş," dedi görevli bir yandan Wilson'un fişini kontrol ederken. "Bazen böyle olabiliyor. Belki içinde bir şey kırılmış olabilir. Talep formu doldursanız iyi edersiniz."

"Benimki nerede?" diye sordu bereli yaşlı adam.

"Size yardımcı olamayacağım," dedi görevli. "Ama sonunda mutlaka kaybolan valizleri buluruz."

"Tabii ya," dedi yaşlı adam, "ama daha sonuna gelmedik."

Wilson valizi, portföyü ve omuz çantasıyla terminalden çıktığında saat on bir buçuk olmuştu. Bu arada alana birkaç uçak daha inmişti ve taksi durağında kuyruk vardı.

Tamponum var, diye kendini teselli etti. Üç saat bol bol yeter. Üstelik saçak altındayım ve yağmurdan korunuyorum. Bu nimetlerin farkına varıp şükretmeliyim.

Taksi sırasında adım adım ilerlerken sunumunun provasını yaptı, portföyündeki tanıtım kartlarını gözünün önüne getirdi ve sakin davranması gerektiğini kendine hatırlattı. En etkileyici ifadeleri kullanacak, 245 Park Avenue'ya ulaştığı an kaderinin nasıl değişeceğini düşünmemeye çalışacaktı.

Green Century çokuluslu bir petrol şirketiydi; denizaltı kuyularından biri Alabama, Gulf Shores'ta patlayınca ekolojik iyimserlik taşıyan bu ismi onlar için bir taahhüt haline gelmişti. Neden olduğu deniz kirliliği *Deepwater Horizon* felaketini izleyen durum kadar facia boyutlarında olmasa bile, yine de oldukça kötüydü. Ve tabii o isim. Gece showlarının komedyenleri bu isimle az dalga geçmediler. ("David Letterman: Yeşil, siyah ve tepesi bokla kaplı olan şey nedir?") Green Century CEO'sunun ilk basın açıklamasında söyledikleri –"Petrol neredeyse, orada olmak zorundayız, sizce insanlar bunu anlıyorlar mı?"– işe yaramamıştı; internette,

bir petrol kuyusunun CEO'nun kıçından çıktığı karikatürün altında onun bu sözleri yazılıydı ve bunu görmeyen kalmamıştı.

Green Century'nin halka ilişkiler ekibi, çok parlak olduğuna inandıkları bir fikirle eskiden beri müşterisi oldukları Market Forward'a gittiler. Hasar kontrol kampanyalarını her zamanki büyük New York şirketleri yerine, güneydeki küçük reklam ajanslarından birine vererek Amerikan halkını yatıştırmak istiyorlardı. New York züppelerinin hor gördükleri sıradan Amerikalıların görüşlerine önem vermekteydiler.

Taksi sırası çok yavaş ilerliyordu. Wilson saatine baktı. On ikiye beş vardı.

İçinden, endişeye gerek yok, dedi, ama endişe etmeye başlıyordu.

Nihayet on ikiyi yirmi geçe bir taksiye binebildi. Manhattan'daki lüks ofise elinde ıslanmış valiziyle gitme düşüncesi hiç hoşuna gitmiyordu –tam bir köylü gibi görünürdü– ama galiba otele uğrayıp bunu bırakacak zamanı kalmayacaktı.

Araba sarı bir minivandı. Taksi şoförü başında kocaman bir turuncu türban olan, Hindistan'dan bir Sih'ti. Dikiz aynasından karısının ve çocuklarının bir fotoğrafı sallanıyordu.

"Bugün trafik çok kötü," dedi Sih şoför havaalanı çıkışına doğru ağır ağır ilerlerken. Bütün söyleyecekleri bu kadar gibiydi. "Trafik çok kötü."

Manhattan'a doğru sürünür gibi ilerlerken yağmur şiddetini artırdı. Aracın her duruşunda Wilson emniyet tamponunun zayıfladığını hissediyordu. Sunumu yapmak için yarım saati kalmıştı; sadece yarım saat. Gecikecek olursa, onu beklerler miydi? Şöyle bir şey derler miydi acaba? "Baylar, bugün büyük sahneye çıkarmak üzere içlerinden seçim yapacağımız on dört küçük Güneyli şirket arasından sadece bir tanesi çevresel kazalar yaşayan şirketlerle çalışmış, bu da Southland Concepts. Bu nedenle, sırf biraz gecikti diye Bay James Wilson'u elemeyelim."

Bunu *söyleyebilirlerdi,* ama tamamını değil, diye düşündü Wilson. Onların istediği şey, televizyon programlarında yapılan

esprilere bir an önce bir son vermekti. Bu da Wilson'un sunumunu çok önemli kılıyordu; tabii diğer hıyarlar da fikirlerini satmak için her şeyi yapacaklardı. (Bu da babasının verdiği akıllardan biriydi.) Vaktinde yetişmeliydi.

Saat biri çeyrek geçiyordu. Bir şey ters gitmeye başladı mı, sonuna kadar ters gider, diye düşündü. Gerisini düşünmek istemedi, ama aklından geçti. İnsanı ağlatana kadar ters gider.

Midtown Tüneli'ne yaklaşırlarken Wilson, Sih şoföre tahmini varış saatini sordu. Turuncu türban çaresizce iki yana sallandı. "Bilemiyorum, efendim. Trafik çok çok kötü."

"Yarım saat?"

Uzun bir suskunluktan sonra şoför, "Belki," dedi. Adamın bu kadar uzun süre düşünmesi ve temkinli bir cevap vermesi Wilson'un ne kadar kritik bir durumda olduğunu anlamasına yetti.

Lanet valizimi Market Forward'ın resepsiyonunda bırakabilirim, diye düşündü. Hiç değilse toplantı odasına sokmak zorunda kalmazdı.

Şoföre doğru uzanıp, "Oteli boş ver," dedi. "Beni 245 Park'a götür."

Tünel, klostrofobisi olanlar için bir cehennem gibiydi; dur kalk, dur kalk... Diğer yöndeki trafik de daha iyi değildi. Taksinin tavanı Wilson'un, önündeki bütün moral bozucu engelleri görebileceği kadar yüksekti. Fakat Madison'a vardıklarında biraz rahatlamaya başladı. Kılı kılına yetişecekti, saniyesi saniyesine... Şimdi onlara telefon açıp, biraz geç kalacağım diye haber vererek kendisini küçük düşürmesine gerek yoktu. Otele uğramamakla iyi etmişti.

Fakat az sonra önlerindeki yolda ana su borusunun patlamış olduğunu gördüler. Şoför buradan dönmek zorunda kaldı ve, "Obama'nın geldiği günden daha kötü," diye hayıflandı. Radyodaki reklamda, yirmi dakikanız karşılığında size dünyaları verelim, diyorlardı.

Ben dünyaları falan istemiyorum, dedi içinden Wilson. Sadece 245 Park'a ikiyi çeyrek geçe varmak istiyorum. En geç ikiyi yirmi geçe...

Taksi sonunda tekrar Madison'a döndü. Neredeyse 36. Cadde'ye geçecekken durdu. Wilson radyoda bir futbol spikerinin dinleyicilere, atılan golün sayılmadığını söyleyişini hayal etti. Silecekler son hızla çalışıyordu. Radyoda elektronik sigaralar hakkında bir konuşma vardı.

Mecbur kalırsam buradan itibaren yürüyebilirim, diye düşündü Wilson. Topu topu on beş blok vardı. Fakat yağmur yağıyordu ve o lanet valizini sürüklemek zorundaydı.

Taksinin yanına bir Peter Pan otobüs yanaştı ve hava frenleri tıslayarak durdu. Wilson'un koltuğu, penceresinden bakıp otobüsün içini görebileceği yükseklikteydi. Taş çatlasa iki metre ötesinde, güzelce bir kadın bir dergi okuyordu. Yanındaki koltuktaysa siyah bir yağmurluk giymiş bir adam dizlerinin üstüne yerleştirdiği çantasında bir şey aramaktaydı.

Şoför kornasına bastıktan sonra, *Nedir bu çektiğim be!* der gibi ellerini kaldırdı.

Wilson güzel kadının dudaklarının kenarına dokunduğunu gördü; herhalde rujunu kontrol ediyordu. Yanındaki adamsa hâlâ çantasında bir şey arıyordu. Siyah bir kaşkol çıkarıp burnuna götürdü ve bunu kokladı.

Bunu neden yapmıştı acaba? Karısının parfümü veya pudrasının kokusu mu vardı?

Birmingham'da uçağa bindiği andan beri ilk kez Green Century'yi ve Market Forward'ı ve yarım saatten az bir süre sonra gireceği seçmelerde kazanırsa koşullarının ne kadar iyileşeceğini unuttu. O anda kadının dudak kenarlarındaki narin parmakları ile kaşkolü burnuna dayamış haldeki adam onu büyülemiş gibiydi. Wilson kendini bambaşka bir âleme bakıyormuş gibi hissetti. Evet. O otobüs başka bir âlemdi. O adamın ve o kadının da kendi randevuları vardı ve hiç şüphe yok ki, ikisi de bu görüşmelere büyük ümitler bağlamışlardı. Ödemeleri gereken faturalar vardı.

Kız kardeşleri, erkek kardeşleri ve hiç unutamadıkları çocukluk oyuncakları vardı. Kadın belki üniversitedeyken kürtaj olmuştu. Belki adamın penis halkası vardı. Evcil hayvanları olabilirdi ve muhtemelen bu hayvanların isimleri vardı.

Wilson'un gözünde bir an için bir hayal belirdi – silik ve şekillenmemiş, ama müthiş: Kurmalı saate benzeyen bir galaksinin birbirinden ayrı çarkları ve dişlileri belki bir kadere yönelik belki de hiçbir nedeni olmayan gizemli hareketler yapıyorlardı. İşte burada da Sih şoförün taksisinin dünyası, iki metre ötesindeyse Peter Pan otobüsünün dünyası vardı. Aralarında sadece iki metreyle iki katman cam bulunuyordu.

"Ne kötü trafik," dedi şoför. "Kesinlikle Obama'nınkinden kötü."

Adam kaşkolü burnundan çekti. Bir eliyle bunu tutarken diğer elini yağmurluğunun cebine götürdü. Pencere kenarında oturan kadın, dergisinin sayfalarını karıştırdı. Adam ona döndü. Wilson onun dudaklarının kımıldadığını görebiliyordu. Kadın başını kaldırıp ona baktı, gözleri hayretle büyümüştü. Adam sanki bir sır ifşa edecekmiş gibi ona doğru sokuldu. Adam, kadının boğazını kesene kadar Wilson onun cebinden bir bıçak çıkardığını anlamamıştı.

Kadının gözleri büyüdü. Dudakları aralandı. Elini boynuna doğru götürdü. Yağmurluklu adam bıçağı tutan eliyle kadının elini boynundan aşağıya çekti. Aynı anda siyah kaşkolü kadının boğazına dayayıp orada tuttu. Sonra bir yandan saçlarının arasına bakarken, kadının şakağına bir öpücük kondurdu. O sırada Wilson'u gördü ve düzgün, küçük dişleri görünecek şekilde gülümsedi. Başını Wilson'a sallarken sanki ya *İyi günler dilerim,* ya da *Artık aramızda bir sır var,* der gibiydi. Kadının penceresinde bir damla kan vardı. O damla büyüyüp camdan aşağıya akmaya başladı. Hâlâ kaşkolü kadının boğazında tutan Yağmurluklu Adam bir parmağını kadının açık ağzına soktu. Bunu yaparken Wilson'a gülümsüyordu.

"Nihayet!" dedi şoför ve taksi ilerlemeye başladı.

"Bunu gördün mü?" diye sordu Wilson. Sesinde hiçbir hayret belirtisi yoktu. "O adam. Otobüsteki o adam. Kadının yanındaki adam."

"Nedir o, efendim?" diye sordu şoför. Köşedeki trafik ışığı sarıya dönünce şoför, kornalarıyla protesto edenlere aldırmayıp hemen şerit değiştirdi. Otobüs geride kalmıştı. İleride, yağmur altında hapishane gibi görünen Grand Central belirdi.

Taksi tekrar hareket edene kadar Wilson'un aklına cep telefonu gelmedi. Cebinden çıkarıp telefonuna baktı. Eğer çabuk düşünebilen biri olsaydı (annesine göre bu nitelik sadece erkek kardeşinde vardı) Yağmurluklu Adam'ın resmini çekebilirdi. Bunun için çok geç kalmıştı, ama 911'i aramak için geç değildi. Tabii böyle bir ihbarı anonim olarak yapamazdı ve bu aramayı yaptığı anda ismiyle telefon numarası emniyetteki birinin ekranında görünecekti. Yağmurlu bir öğlen sonrası vakit geçirmek için polisi arayan bir şakacı olmadığını belirlemek amacıyla onu geri arayacaklar ve ondan bilgi isteyeceklerdi; tabii bu en yakın polis karakolunda olacaktı. Birkaç kere gördüklerini anlatmasını isteyeceklerdi. İstemeyecekleri tek şey onun yapacağı sunumdu.

Wilson'un sunum başlığı şöyleydi: "Bize üç yıl tanıyın, size kanıtlayacağız." Bunu nasıl anlatacağını düşündü. Halkla İlişkiler elemanlarına ve üst düzey yöneticilere petrol sızıntısı sorununa doğrudan yaklaşmak gerektiğini söyleyecekti. Olan olmuştu bir kere, gönüllüler hâlâ petrole bulanmış deniz kuşlarını yıkarlarken, bu gerçek halının altına süpürülemezdi. Ama, diyecekti, kefaret her zaman çirkin olmak zorunda değildir, bazen gerçek de güzel olabilir. İnsanlar size inanmak istiyorlar, diyecekti. Ne de olsa size ihtiyaçları var. Bir yerden bir yere gitmek zorundalar, bu nedenle de çevrenin ırzına geçilmesinde kendilerini suç ortağı olarak görmek istemiyorlar. Tam bu aşamada portföyünü açacak ve ilk kartını sergileyecekti: Pırıl pırıl bir kumsalda sırtları kameraya dönük biri kız biri erkek iki çocuk, göz kamaştıracak kadar mavi bir denize bakıyorlar. Altında da sloganı: ENERJİ

VE GÜZELLİK KOL KOLA GİDEBİLİR. BİZE ÜÇ YIL TANIYIN, BUNU KANITLAYALIM.

911'i aramak o kadar kolaydı ki, bunu bir çocuk bile yapabilirdi. Aslında çocuklar arıyorlardı. Eve hırsız girince. Küçük kız kardeş merdivenden düşünce. Ya da babaları annelerini hırpalayınca.

Sonra TV reklamları için önerdiği film şeridi vardı: Bu film bütün Körfez eyaletlerinde gösterilecek, FOX ve MSNBC gibi yirmi dört saat yayın yapan kablolu kanallarda ve yerel haber bültenlerinde yayınlanacaktı. Hızlandırılmış fotoğrafçılıkla önce petrole bulanmış kirli bir kumsal, sonra bunun temizlenmiş hali görünecekti. "Hatalarımızı düzeltme sorumluluğumuz var," diyecekti arka plandaki ses (hafif bir Güneyli aksanıyla). "Biz işte böyle iş yaparız ve komşularımıza böyle davranırız. Bize üç yıl zaman tanıyın, size bunu kanıtlayalım."

Bunu basılı reklamlar, radyo reklamları izleyecekti. Ve İkinci Aşama'da...

"Efendim? Ne dediniz?"

911'i arayabilirim, diye düşündü Wilson, ama polisler oraya gelene kadar adam çoktan gitmiş olur. Mümkün müydü? Kesinlikle.

Arkasına bakmak için döndü. Otobüs artık iyice geride kalmıştı. Belki de kadın bağırmıştır, diye düşündü. Belki de diğer yolcular adamın üstüne çullanmışlardır. Tıpkı Ayakkabı Bombacısı'nın ne yapacağını sezdikleri an yaptıkları gibi.

Derken aklına yağmurluklu adamın ona gülümseyişi geldi. Ve parmağını kadının açık ağzından içeriye sokuşu.

Eşek şakası olabilir, diye düşündü Wilson. Belki de olay sandığı gibi değildi. Şaka olabilirdi. Bu çiftin ara sıra oynadıkları bir şaka. Mafyacılık oynamak gibi...

Düşündükçe bu ihtimal aklına daha çok yatmaya başladı. Erkekler bir kadının boğazını ya karanlık ara sokaklarda ya da televizyon dizilerinde keserlerdi, öğlen sonrası kalabalık bir otobüste değil. Kendi durumuna gelince, gayet iyi bir kampanya

projesi hazırlamıştı. Doğru yerde, doğru zamanda bulunan doğru adamdı ve bu dünyada ikinci bir fırsatın verildiği çok ender görülen bir şeydi. Bu, annesinin söylediği şeylerden biri değildi, ama gerçekti.

"Efendim?"

"Bir sonraki trafik ışığında beni indir," dedi Wilson. "Kalan yolu yürürüm."

Hesh Kestin'e

Çocukken pek çok korku filmi seyrettim (herhalde bunu tahmin etmişsinizdir). Kolay bir hedeftim ve bu filmlerin çoğu ödümü koparmıştı. Ortam karanlıktı, görüntüler sizin olduğunuzdan çok daha büyüktü ve ses o kadar yüksekti ki, gözlerinizi kapasanız bile sizi korkutmaya devam ediyordu. Televizyonda korku katsayısı daha düşük olurdu. Hikâyenin temposunu bozacak reklamlar vardı ve en kötü yanı, belki izleyiciler arasında çok küçük çocuklar olabilir diye filmlerin bazı kısımları sansür edilirdi. (Ben böyle bir sahneye yakalanmış ve *Diabolique* filminde banyo küvetinde ayağa kalkan ölü kadını görmüştüm.) Çok korkarsanız, son çare olarak mutfağa gidip bir şeyler atıştırır, korkunç fon müziği yerini çığlık çığlığa satış yapan bir reklam filmine bırakana kadar oyalanırdınız: Arabalar, arabalar, arabalar! Vade yok, kefil yok! HERKESE satıyoruz.

Bununla birlikte, televizyonda seyrettiğim bir film beni fena sarsmıştı. En azından yetmiş yedi dakikalık filmin ilk bir saati. Sonu çok kötü yapılmıştı ve bütün etkisini bozmuştu. Bugün bile hâlâ birinin çıkıp bu filmi yeniden yapmasını ve başlarındaki tüyler ürperten etkisini sonuna kadar sürdürmesini isterim. O filmin adı da bence bugüne kadarki korku filmleri arasındaki en ürkütücü olanıydı: *I Bury the Living* [Ben Canlıları Gömerim].

Bu hikâyeyi yazarken aklımda o film vardı.

Ölüm İlanları

Açık ve sade olsun ve sonuna kadar düz bir çizgide tutun.

Diplomamı aldığım Rhode Island Üniversitesi Gazetecilik Bölümü başkanı olan Vern Higgins için bu sözler İncil öğretisi gibiydi. Okulda anlatılan şeylerin çoğu bir kulağımdan girip, öbüründen çıkmıştı, ama bu sözler öyle olmadı, çünkü Profesör Higgins bunu sanki kafamıza mıhlamıştı. Ona göre insanlar anlama sürecine başlamak için açık ifadelere ve özetlemelere gerek duyarlardı.

Gazeteci olarak sizin göreviniz, derdi öğrencilerine, insanlara, karar verip ilerlemelerini sağlayacak hakikatleri sunmaktır. O halde, süslemeye kalkmayın. Şatafatlı ifadeler kullanmayın. En başından başlayın, orta kısmını düzgün bir şekilde açın ki, her olay okuru akla yatkın bir şekilde bir sonrakine yönlendirsin; ve sonunda da bitirin. Habercilikte son, daima şimdilik sondur, diye vurgulamıştı. Ve sakın ola, *bazı insanların görüşüne göre* veya *bu konudaki genel bakış* gibi tembel işi saçmalıklara bulaşmayın. Her olay için bir kaynak; kural budur işte. Sonra da bunu sade bir İngilizceyle, cilalamadan ve süslemeden yazın. Abartılı ifadeler serbest kürsü sayfasına aittir.

Birazdan anlatacaklarıma kimsenin inanacağını sanmıyorum; *Neon Circus* sitesindeki kariyerimin güzel yazmakla hemen

hiç ilgisi yoktu, ama şimdi ben burada elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum: Her bir olay okuru bir sonrakine yönlendiriyor. Başlangıç, ortası ve sonu.

En azından şimdilik, sonu.

İyi muhabirlik daima şu sorularla başlar: Kim, ne, ne zaman, nerede ve eğer öğrenmişseniz, nedeni. Benim durumumda "neden?" sorusu çetrefilliydi.

Ama "kim?" sorusu yeterince kolaydır; korkusuz hikâyecinizin adı Michael Anderson. Bu olaylar yaşandığında ben yirmi yedi yaşındaydım. Rhode Island Üniversitesi Gazetecilik Bölümü'nden mezun oldum. Mezuniyetimin ardından iki yıl Brooklyn'de ebeveynlerimin yanında kalıp, ücretsiz dağıtılan alışveriş broşürleri ve bunların internet sayfaları için reklam yazıları yazdım. Özgeçmişimi (kısa bir şeydi) sürekli bir yerlere gönderiyordum, ama New York, Connecticut veya New Jersey'deki gazetelerden hiçbiri beni istemiyordu. Buna ne ben ne de ebeveynlerim şaşırıyordu; nedeni notlarımın kötü oluşu (kötü değildi) ve çoğu okul gazetesinden alınma hikâyelerimin kötü yazılmış olması değildi (birkaç tanesi ödül bile kazanmıştı); nedeni gazetelerin o sırada kimseyi işe almamalarıydı.

(Profesör Higgins bunca parantezi görseydi, beni öldürürdü.)

Ebeveynlerim –çok nazikçe– başka bir iş aramam için imalarda bulunmaya başladılar. "Yine bununla alakalı bir alanda olabilir," dedi babam en diplomatik sesiyle. "Belki reklamcılık."

"Reklamcılık haber değildir," dedim. "Reklam, haberciliğin tam *tersidir.*" Ama babamın asıl derdinin ne olduğunu anlamıştım: Böyle giderse kırk yaşına geldiğimde de hâlâ gece yarısı buzdolabına gidip bir şeyler atıştıracağımı düşünüyordu.

Gönülsüz bir şekilde, yetenekli ama tecrübesiz genç bir metin yazarına iş vermesi muhtemel reklam şirketlerinin bir listesini yapmaya başladım. Derken, özgeçmişimi göndermeyi düşündüğüm günden bir gece önce aklıma iyi bir fikir geldi. Bazen –aslın-

da sıkça– geceleri uyanık halde yatarken, eğer bu fikir aklıma hiç gelmeseydi, hayatımın ne kadar farklı olabileceğini düşünürüm.

O günlerde *Neon Circus* benim en sevdiğim web sitesiydi. Eğer ünlülerin hayatlarıyla ilgileniyorsanız, bu siteyi bilirsiniz: İyi yazarları olan bir dedikodu sitesiydi. Çok ender New York ve New Jersey politikalarına bulaşsalar da, asıl ilgi alanları ünlülerin neler yaptıklarıydı. Bu siteyi en güzel tanıtacak şey, ben burada çalışmaya başladıktan altı ay sonra yayınladığımız fotoğraftır: Resimde Pacha'nın dışında duran Rod Peterson görülüyor (*Circus* ondan hep kendi kuşağının Barry Manilow'u diye söz ederdi). Sevgilisi iki büklüm olmuş, kaldırıma kusuyor. Rod'un ağzı kulaklarında, bir eliyse sevgilisinin poposunda. Resim altı yazıda şu var: KENDİ KUŞAĞININ BARRY MANILOW'U ROD PETERSON NEW YORK'UN DOĞU YAKASININ ALT KISIMLARINI KEŞFEDİYOR.

Yani *Circus* için bir web-magazini diyebilirsiniz; burada bir tıkla erişebileceğiniz birçok bölüm var: UTANÇ KALDIRIMI, MİDE BULANDIRICI TÜKETİM, KEŞKE BUNU GÖRMESEYDİM, HAFTANIN EN KÖTÜ TELEVİZYONU, BU SAÇMALIKLARI KİM YAZAR. Daha başka şeyler de var, ama sanırım ne olduğu anlaşılmıştır. O gece, ertesi gün hiç de çalışmak istemediğim bir dolu yere gönderilecek özgeçmişlerim bir kenarda dururken, sırf oyalanmak için *Neon Circus* sitesine girdim ve ana sayfada Jack Briggs adındaki seksi genç aktörün aşırı dozdan öldüğü haberini okudum. Şehir merkezindeki bir bardan sendeleyerek çıkışını gösteren bir fotoğraf vardı; tipik *Neon Circus* zevksizliğiydi, ama bunun altındaki haber yazısı hiç de onlara uymayacak kadar düzgündü. İşte o zaman bana ilham geldi. İnternette kısa bir araştırma yaptıktan sonra oturup, ölümüyle ilgili kısa ve nahoş bir ölüm ilanı yazdım.

Geçen yıl Holy Rollers *adlı filmde Jennifer Lawrence'a âşık konuşan kitaplık rolündeki berbat performansıyla tanınan Jack Briggs, çok sevdiği beyaz tozlarla dolu otel odasında ölü olarak bulundu. Böylece 27'ler kulübüne o da katılmış oldu; kulüpteki diğer ünlü uyuşturucu*

bağımlıları arasında Robert Johnson, Jimi Hendrix, Janis Joplin, Kurt Cobain ve Amy Winehouse da var. Briggs aktörlük kariyerine 2005 yılında...

Neyse, anlıyorsunuz işte. Toyca, saygısızca ve düpedüz çirkin bir yazı. Eğer o gece ciddi bir ruh halinde olsaydım, o ölüm ilanının bitmiş halini hemen çöpe atardım. İçerik olarak *Neon Circus*'u bile geride bırakacak bir acımasızlığı vardı. Ve sırf işin dalgasında olduğum için (acaba kim bilir kaç kariyer ilk başta sırf dalga geçerken başlamıştır, diye düşünürüm) yazıyı onlara gönderdim.

İki gün sonra –internet her şeyi hızlandırıyor– Jeroma Whitfield adında bir kadından bir e-posta aldım. Bana sadece bunu yayımlamak istemekle kalmadıklarını, acaba aynı tarzda, alaycı ve ısırgan başka şeyler de yazıp yazamayacağımı soruyordu. Şehre inip, bunu bir öğlen yemeğinde konuşabilir miydik?

Kravat ve spor ceketimle kıyafetimin çok abartılı olduğu ortaya çıktı. Üçüncü Cadde'deki *Circus* ofisleri, rock müzisyenleri gibi giyinmiş genç kadınlarla ve erkeklerle doluydu. Birkaç kadın şort giymişti, bir adamın üstünde marangoz tulumu, kenarları kazınmış başının sadece ortasında saç vardı. Sonradan bu adamın spor bölümü başkanı olduğunu öğrendim. Yazdığı bir haber hâlâ akıllardadır: JINTS KIRMIZI BÖLGEDE YİNE BOKA BULANDI. Onun kıyafetine şaşırmamam gerekirdi. İşte internet çağında gazetecilik böyle bir şeydi (hâlâ da öyledir). Ve o gün ofislerde gördüğüm her kişiye ek olarak dışarıdan yazı gönderen en az beş-altı kişi daha vardı. Tabii açlık sınırı sayılacak ücretler karşılığında...

New York'un buğulu ve efsanevi geçmişinde yayıncıların yemek davetlerini Four Seasons, le Cirque ve Russian Tea Room gibi nezih yerlerde verdiklerini duymuştum. Belki o zamanlar öyleydi, ama o gün benim öğlen yemeğim Jeroma Whitfield'in darmadağınık ofisinde yendi. Yemek olarak da sandviç ve soda vardı. *Circus* standartlarına göre Jeroma tarihî eser sayılırdı (kadın kırklı yaşlarının başlarındaydı) ve ilk başta onun agresif

tavrı hoşuma gitmediyse de, benden haftada bir, bir ölüm ilanı yazmamı isteyince gözümde bir anda ilahe oluverdi. Hatta bu yeni bölüm için bir isim bile bulmuştu: "Ölüler Hakkında Kötü Sözler."

Bunu yapabilir miydim? Yapabilirdim.

Bunu çerez parasına yapar mıydım? Yapardım. Hiç değilse, başlangıç olarak.

Benim sütunum *Neon Circus* sitesinin en çok ziyaret edilen sayfası olduktan ve adım bu sayfayla ilişkilendirildikten sonra ücretime zam almak için pazarlığa başladım; bir nedeni artık şehirde kendime bir daire tutmak isteyişimdi; diğeriyse siteye en çok reklam kazandıran sayfanın yazarı olarak çerez parası almaktan usanmıştım.

İlk pazarlık görüşmem mütevazı bir başarıyla sonuçlandı; herhalde istediğim zam gülünecek kadar az bir şey olduğundandı. Dört ay sonra büyük bir şirketin ciddi bir para karşılığında bizi satın almak istediği söylentisi çıktı. Jeroma'nın ofisine gidip daha büyük bir zam istedim; bu defa o kadar alçakgönüllü değildim.

"Üzgünüm, Mike," dedi Jeroma. Hall&Oates'un o bilindik şarkısının sözleriyle devam etti: "Bunu yapmam mümkün değil. Bir nane şekeri alsana."

Jeroma'nın kalabalık masasının üstünde cam bir kâse içinde okaliptüs şekerleri vardı. Şekerlerin sarılı olduğu kâğıtlarda gung-ho deyişleri vardı. Okuduğu bir tanesi, *Hadi savaş feryatlarını duyalım*, diyordu. Bir başka öğüt, *'Olabilir'i, 'olabildi'ye çevir.*

"Hayır, sağ ol. Bana 'hayır' demeden önce sana görüşümü söyleyeyim."

Ona neden zam istediğimi söyledim ve "mümkün değil" kararını, "pekâlâ mümkün" olarak değiştirmek için dil döktüm. Talebimin ana maddesini, "Ölüler Hakkında Kötü Sözler" sayfasının kazandırdığı para karşılığında daha uygun bir ücreti hak etmem oluşturuyordu. Özellikle de eğer *Neon Circus* önde gelen bir şirket tarafından satın alınacaksa...

Nihayet çenemi kapadığımda Jeroma bir şeker alıp ağzına attı ve, "Pekâlâ!" dedi. "Harika! Eğer içini boşaltıp rahatladıysan, şimdi git Bump DeVoe'nun yazısını yaz. Bu çok lezzetli bir şey olacak."

Gerçekten de çok lezzetliydi. Raccoons grubunun solisti olan Bump, sevgilisinin Hamptons'taki evinin penceresinden gizlice içeriye girmeye çalışırken (herhalde şaka olarak) kadın onu hırsız sanıp tabancayla öldürmüştü. Haberi daha da lezzetli kılan niteliği, bu tabancanın ona Bump tarafından doğum günü hediyesi olarak verilmiş olmasıydı. Bumper da artık 27'ler kulübüne üye olmuştu ve muhtemelen Brian Jones ile gitarlarını karşılaştırıyorlardı.

"Demek ki bana cevap bile vermeyeceksin," dedim. "Demek bana bu kadar az saygın var."

Jerome küçük beyaz dişlerinin sadece ucu görünecek kadar gülümseyerek öne uzandı. Burnuma nane kokusu geliyordu. Ya da okaliptüs. Ya da her ikisi. "Açık konuşacağım, tamam mı? Hâlâ Brooklyn'de ebeveynleriyle oturan biri için bu işlerin yürümesinde kendine hak etmediğin bir değer biçiyorsun. Kendi ölümlerinin bir parçası olan bu salakların mezarına senden başka kimsenin işeyemeyeceğini mi sandın? Bir daha düşün bakalım. Bize dışarıdan yazan en az altı yazarımız var ve muhtemelen senden daha komik şeyler yazabilirler."

"O halde ben istifa edeyim, sen de bunun doğru olup olmadığını gör," dedim. İyice tepem atmıştı.

Jeroma güldü ve nane şekerini ağzında dolaştırdı. "Tamam. Ama gidersen, 'Ölüler Hakkında Kötü Sözler'i götüremezsin. Bu benim verdiğim başlık ve burada, *Circus*'ta kalır. Ama tabii senin de hakkını vermem gerekir; başarını inkâr edemem. O halde seçimini yap evlat. Ya bilgisayarının başına geçip, Bump yazısını yaz ya da *New York Post*'a başvur. Belki sana iş verirler. Altıncı sayfada imzan olmadan kısa esprili yazılar yazarsın. Eğer buna razıysan, hiç durma, git."

"Ölüm ilanını yazacağım. Ama bu konuyu bir daha görüşeceğiz, Jerri."

"Ben burada oldukça görüşmeyeceğiz. Hem bana Jerri deme. Hoşlanmadığımı biliyorsun."

Gitmek üzere ayağa kalktım. Yüzüm yanıyordu. Herhalde dur işareti gibi görünüyordum.

"Bir nane şekeri alsana," dedi Jeroma. "Hadi, iki tane al. Çok iyi yatıştırıcıdır."

Şeker kâsesine düşmanca bir bakış gönderip odadan çıktım; kapıyı çarpmamak için kendimi zor tuttum.

Eğer gözünüzün önüne CNN'de Wolf Blitzer'in arkasındaki veya Woodward ve Bernstein'in Nixon'ı mıhladığı o eski filmdeki gibi cıvıl cıvıl hareketli bir haber odası geliyorsa, bunu bir daha düşünün. Dediğim gibi, *Circus*'un çoğu yazarı evden çalışıyordu. Bizim küçük haber yuvamız (eğer yaptığı işe habercilik diyerek *Circus*'u yüceltmek istiyorsanız) kabaca geniş bir treyler büyüklüğündeydi. Bu dar alana, hepsi duvardaki sessiz televizyon ekranlarına çevrili yirmi tane okul masası yerleştirilmişti. Masalarda bir hayli eski dizüstü bilgisayarlar, her birinin üstündeyse esprili bir çıkartma vardı: LÜTFEN BU MAKİNELERE SAYGI GÖSTERİN.

O sabah haber odası neredeyse boş gibiydi. Arkada, duvarın yanındaki bir masaya oturdum; önümde, üstünde Şükran Günü yemeği olan bir klozetin göründüğü bir poster vardı. Bu harika resim LÜTFEN YEDİĞİNİZ YERE SIÇINIZ gibi şiirsel bir ifadeyle süslenmişti. Bilgisayarımı açtım, çantamdan Bump DeVoe'nin kısa ve sıradan kariyeriyle ilgili çıktılarımı aldım ve ekran hayat bulana kadar bu sayfaları karıştırdım. Bir Word sayfası açıp, BUMP DeVOE ÖLÜM İLANI diye yazdım, sonra da oturup boş belgeye boş gözlerle bakmaya başladım. Ölümü hep başkalarının başına gelen bir şey olarak düşünen yirmili yaşlardaki gençlere yönelik ölümle alay eden bir şey yazmak için para alıyordum, ama insanın kafası bu kadar bozukken komik bir şey yazmak zor oluyor.

"Başlamakta zorlanıyor musun?"

Bunu soran Katie Curran'dı; kuvvetle arzuladığım ve bunun kesinlikle karşılıksız olduğunu bildiğim, narin yapılı sarışın kız. Bana karşı hep nazik ve iyiydi. Esprilerime gülerdi. Bu nitelikler pek arzu sinyali sayılmazlar. Şaşırmış mıydım? Hiç değil. Kız seksiydi; ben değilim. Dürüst olayım, ben gençlerin alay ettiği o bilgisayar kurdu, eblek tiplerdenimdir. *Circus*'taki üçüncü ayıma kadar bu tiplerin şaşmaz aksesuvarı olan tel çerçeveli gözlüğüm bile vardı.

"Biraz," dedim. Burnuma parfümünün kokusu geliyordu. Bir meyve. Taze armut olabilir. Her halükârda taze bir şey.

Yanımdaki masaya oturup blucinli uzun bacaklarını uzattı. "Böyle olduğunda üç kere ve çok hızlı olarak, *Çevik kahverengi tilki, tembel köpeğin üstünden atladı,* yazarım. Yaratıcı kanallarımı açıyor." Kanalların nasıl açıldığını göstermek için kollarını kaldırınca siyah kolsuz tişörtünün içinde sıkışmış memelerinin nefes kesici manzarasıyla karşılaştım.

"Benim durumumda işe yarayacağını sanmıyorum," dedim.

Katie'nin kendi yazdığı bir sayfası vardı; Ölüler Hakkında Kötü Sözler kadar popüler değildi ama yine de bir hayli okuru bulunuyordu. Twitter'daki takipçi sayısı yarım milyon civarındaydı. (Tevazum o günlerde benim kaç takipçim olduğunu söylememe engel oluyor, ama yedi haneli bir şey tahmin ediyorsanız, doğru yoldasınız). Onun sayfasının adı "Katie'yle Çamura Bulanalım"dı. Olay şöyleydi: Katie henüz karalamadığımız ünlülerle içmeye gidiyor (bazen karaladıklarımız da bunu kabul ediyorlardı; artık hesap edin) ve bu kişiler giderek sarhoş oldukça, Katie onlarla röportaj yapıyordu. Ortaya harika şeyler çıkıyor ve Katie bu sahneleri küçük pembe iPhone'uyla kaydediyordu.

Anlaşmaya göre Katie'nin de onlarla birlikte sarhoş olması gerekiyordu, ama Katie yeni içkiler geldiğinde hiçbir zaman kadehini boşaltmamış olurdu. Ünlüler bunu fark etmezlerdi. Fark ettikleri şey, Katie'nin kusursuz oval çehresi, gür buğday sarısı saçları ve karşısındakini çok ilginç bulduğunu ifade eden iri gri

gözleriydi. Benden on sekiz ay önce *Circus* kadrosuna giren Katie altı ünlünün kariyerini bitirdiği halde bu insanlar hâlâ tuzağa düşmek için sıraya giriyorlardı. En ünlü röportajı Michael Jackson hakkındaki fikrini açıklayan komedyenle olmuştu. Adam onun için, "Beyaz olmak için götünü yırtan o herifin geberdiği iyi oldu," demişti.

"Galiba zam isteğine hayır dedi," dedi Katie başıyla Jeroma'nın ofisini işaret ederek.

"Zam isteyeceğimi nasıl bildin? Sana söylemiş miydim?" Onun o buğulu gözleri karşısında büyülenip, her şeyi söylemiş olabilirdim.

"Hayır, ama herkes senin zam isteyeceğini ve onun da bunu reddedeceğini biliyordu. Eğer kabul etseydi, herkes gidip zam isteyecekti. Bunu en çok hak edene hayır demekle, hepimizin önünü kesmiş oldu."

En çok hak eden. Bunu duymak içimde tatlı bir heyecan yarattı. Özellikle de Katie söylediği için.

"E, kalacak mısın?"

"Şimdilik," dedim ağzımın kenarıyla konuşarak. Eski filmlerde Bogart bundan çok ekmek yerdi, ama Katie hiç etkilenmeyip ayağa kalktı.

"Yazmam gereken bir yazı var. Vic Albini. Öff, hiç çekilmez!"

"Aksiyon filmleri kahramanı eşcinsel," dedim.

"Flaş haber: Adam eşcinsel değil." Bana gizemli bir gülücük gönderip süzülerek gitti ve beni merak içinde bıraktı. Aslında bilmek istemiyordum.

On dakika kadar boş Bump DeVoe belgesine bakarak oturdum. Birkaç kez başlangıç yapıp sildim, sonra bir on dakika daha oturdum. Jeroma'nın gözlerini üstümde hissediyor, sırıttığını biliyordum. En azından içinden sırıtıyordu. Belki de sadece benim kuruntumdu, ama bana böyle bakıldığı sürece çalışamazdım. Eve gidip DeVoe yazısını orada yazmaya karar verdim. Belki metro yolculuğu sırasında aklıma iyi bir şey gelirdi; bu yolculuk benim

için çok iyi bir düşünme ortamı sağlardı. Dizüstü bilgisayarımı kapatmaya başladığım anda bir kez daha ilham geldi; tıpkı Jack Briggs'in ölüm haberini okuduğum zamandaki gibi olmuştu. İşten ayrılmaya karar verdim, ama sonuçları ne olursa olsun, sessiz sedasız gidecek değildim.

DeVoe belgesinden çıkıp yeni bir sayfa açtım ve dosyaya JEROMA WHITFIELD'IN ÖLÜM İLANI adını verdim. Hiç ara vermeden yazdım. Parmaklarımın ucundan zehir saçan iki yüz kelime fışkırdı ve ekranda belirdi.

Yakın arkadaşları tarafından Jerri diye anılan (edinilen bilgilere göre ilkokulda birkaç yakın arkadaşı olmuş) Jeroma Whitfield bugün saat...

Saate baktım.

...10.40'ta öldü. Olay yerinde bulunan mesai arkadaşlarının bildirdiklerine göre, kendi safrasıyla boğulmuş. Her ne kadar Vassar'dan parlak bir dereceyle mezun olmuşsa da, Jerri hayatının son üç yılını hepsi kendisinden daha yetenekli olan yaklaşık yirmi köleyi yönettiği Üçüncü Cadde'de orospuluk yaparak geçirmişti. Jerri geride Neon Circus *personeli tarafından İğdiş Edilmiş Kurbağa olarak bilinen bir eş ve yine personel tarafından Pol Pot adı takılan çirkin bir velet bıraktı. Mesai arkadaşlarının ortak fikrine göre, her ne kadar Jerri'de yeteneğin kırıntısı bile olmasa da, bunu telafi edecek baskıcı ve acımasız bir kişiliği vardı. Anırmaya benzeyen sesinin beyin kanamasına yol açtığı bilinen bir şeydi. Zerre kadar espri anlayışının olmayışının da... Kurbağa ve Pot, cenazesine çiçek gönderilmesi yerine Afrika'da açlıktan ölen çocuklara okaliptüs şekeri gönderilmesini rica ettiler.* Neon Circus *ofislerinde bir anma töreni düzenlenecek ve sevinç içindeki mesai arkadaşları değerli anılarını paylaşıp, hep birlikte "Kimsenin Kalmadı Derdi, Cadı Geberdi" şarkısını söyleyecekler.*

Bu yazıya başlarken planım bundan bir düzine kopya çıkarıp her yere asmak –tuvaletlere ve iki asansöre de– ve herkese veda

etmekti. Yazıyı tekrar okuyup hiç de komik bulmadığımı anlamasam bunu aynen uygulayabilirdim. Hiç mi hiç komik değildi. Öfke nöbeti geçiren şımarık bir çocuğun elinden çıkmış gibiydi. Bu da beni düşünmeye yöneltti; acaba daha önceki ölüm ilanlarım da bunun kadar komik olmaktan uzak ve aptalca mı yazılmıştı?

İlk kez (buna inanmayabilirsiniz, ama yemin ederim ki doğru) Bump DeVoe'nun gerçek bir insan olduğunu ve ölümünün ardından ağlayan kişiler olabileceğini düşündüm. Aynı şey muhtemelen Jack Briggs... ve Frank Ford (ona da *"Tonight Show* programının taşak avuçlayıcısı" yakıştırmasını yapmıştım)... ve kayınbiraderiyle yatakta görüntülendikten sonra intihar eden reality show yıldızı Trevor Wills için de geçerliydi. *Circus* bu resimleri internette yayınlamış, sadece kayınbiraderin erkeklik organını siyah şeritle örtmüştü.

Aklıma gelen başka bir şey de, hayatımın en verimli yıllarını kötü işler yaparak geçirmekte olduğumdu. Hatta utanç verici işler... Fakat bu kelime Jeroma Whitfield'in sözlüğünde bulunmuyordu.

Bu dosyayı basmak yerine çöp kutusuna gönderdim ve bilgisayarımı kapadım. Tekrar Jeroma'nın ofisine gidip, artık küçük bir bebeğin dışkısını duvara atmasına benzer yazılar yazmayacağımı söylemeyi düşündüm, ama aklımın temkinli bir yanı –çoğumuzun aklında bulunan o trafik polisi– bana beklememi söyledi. Kesinlikle emin olana kadar düşünmelisin, dedi.

Yirmi dört saat, dedi trafik polisi. *Bu öğleden sonra bir sinemaya git, akşam da sıkı bir uyku çek. Eğer yarın sabah da aynı fikirdeysen, gerekeni yap, evlat.*

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?" diye sordu Katie başını bilgisayarından kaldırarak. Oradaki ilk günümden beri ilk defa onun iri gri gözleri beni olduğum yere mıhlamadı. Ona el sallayıp odadan çıktım.

Cep telefonum titreştiğinde Film Forum'da *Dr. Strangelove* filmini seyrediyordum. Salon normal bir oturma odası büyüklü-

ğündeydi ve benden başka sadece sızmış iki sarhoşla, arka sırada elektrik süpürgesi sesleri çıkaran birkaç genç olduğu için ekrana bakmayı göze aldım. Katie Curran'dan bir mesaj gelmişti: **Her ne yapıyorsan bırak ve HEMEN BENİ ARA!**

Filmi bıraktığıma çok da üzülmeden (oysa bombalı sahneyi çok severdim) lobiye çıktım ve Katie'yi aradım. Ağzından çıkan ilk iki kelimenin hayatımı değiştirdiğini söylemek hiç de abartma olmaz.

"Jeroma öldü."

"*Ne?*" diye çığlık benzeri bir ses çıkardım.

Büfedeki kız irkilerek bana baktı.

"Öldü, Mike! Öldü! Emip durduğu o lanet okaliptüs şekerlerinden biri boğazına takılınca boğularak öldü."

10.40'ta öldü, diye yazmıştım. *Kendi safrasına boğuldu.*

Tabii sadece tesadüftü, ama o anda daha muzır bir şey düşünemedim. Tanrı, Jeroma Whitfield'i "olabilir"den "olabildi"ye getirmişti.

"Mike? Orada mısın?"

"Evet."

"Jeroma'nın bir yardımcısı yoktu. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Gözümün önüne bana nane şekeri ikram eden ve bir tanesini kendi ağzına atan Katie geldi.

"Bu nedenle bu görevi ben üstleniyorum ve yarın sabah onda bir toplantı yapacağım. Birinin bu işi yapması gerek. Gelecek misin?"

"Bilmiyorum. Herhalde gelmem." Houston Caddesi'ne doğru yürürken çantamı sinema koltuğumun yanında bıraktığımı hatırladım ve bunu almak için geri döndüm. Büfedeki kız artık bana iyice kuşkulu gözlerle bakıyordu. "Bu sabah ayrılmayı kafama koymuş gibiydim."

"Tahmin ediyordum. Giderken yüzünün ifadesinden anlamıştım."

Başka koşullarda Katie'nin yüzüme bakmış olduğunu düşününce dilim tutulabilirdi, ama o anda öyle olmadı. "Ofisinde mi oldu?"

"Evet. Saat iki civarındaydı. Haber odasında dört kişiydik, çalıştığımız falan yoktu, geyik yapıp son dedikoduları anlatıyorduk. Bilirsin işte."

Bilirdim. O dedikodulu geyik seansları Brooklyn'deki evimde çalışmak yerine ofise gitmemin tek nedeniydi. Tabii bir de Katie'yi görüp gözlerime ziyafet çektirmek de vardı.

"Kapısı kapalıydı, ama panjuru açıktı." Panjuru hep açık olurdu. Jeroma önemli saydığı birisiyle görüşmüyorsa, kölelerini göz hapsinde tutmayı severdi. "Bizi ilk uyandıran Pinky oldu. 'Patronun nesi var?' dedi, 'Sanki Gangam dansı yapıyor.'

"Ben de baktığımda Jeroma'nın koltuğunda çırpındığını, boğazını tuttuğunu gördüm. Sonra koltuktan düştü ve görebildiğim tek şey debelenen ayakları oldu. Roberta, 'Ne yapmalıyız?' diye sordu. Buna cevap vermeye bile gerek görmedim."

Kapıyı açıp içeriye dalmışlar. Roberta Hill ve Chin Pak Soo onu koltukaltlarından tutup kaldırmışlar. Katie onun arkasına geçip Heimlich Manevrası[1] uygulamış. Diyaframa yaptığı ilk baskı sonuç vermemiş. Katie 911'i araması için Pinky'ye seslendikten sonra bir daha denemiş. İkinci denemde okaliptüs şekeri Jeroma'nın ağzından fırlayıp odanın karşı tarafına kadar uçmuş. Jeroma tek bir nefes alıp gözlerini açmış ve son sözlerini söylemiş (ona çok yakışan sözler): "Hassiktir!" Sonra bir kez daha vücudu sarsılmış ve soluk almaz olmuş. Sağlık ekibi gelene kadar Chin ona suni teneffüs yapmaya çalışmış, ama işe yaramamış.

"Soluması kesildikten sonra duvardaki saate baktım," dedi Katie. "Aklıma... Bilmiyorum, galiba o polisiye dizilerdeki gibi birisinin bana ölüm saatini sorabileceğini düşündüm. Öyle bir anda insanın aklından ne saçma şeyler geçiyor. Saat üçe on vardı. Daha bir saat bile olmamış, ama sanki daha uzun bir zaman geçmiş gibi."

"Demek ki, saat iki kırkta da boğazına sıkışan şeker tanesiyle boğulmuş olabilirdi," dedim. *On* kırk değil, ama *iki* kırk. Bunun

(1) Nefes borusuna kaçan yabancı bir cismin çıkarılması için uygulanan, mideye baskı hareketi. -ç.n.

da bir tesadüf olduğunu biliyordum. Tıpkı *Lincoln* ve *Kennedy*'nin isimlerinde aynı sayıda harf olması gibi; bir günde yirmi dört kere kırk geçe olur. Ama yine de hoşuma gitmiyordu.

"Eh, mümkün tabii, ama ne fark eder ki?" Katie sinirlenmiş gibiydi. "Yarın geliyor musun, gelmiyor musun, Mike? Sana ihtiyacım var."

Katie Curran tarafından ihtiyaç duyulmak! Vaaoov!

"Pekâlâ. Ama benim için bir şey yapar mısın?"

"Eh, yaparım."

"Kullandığım bilgisayarın çöp kutusunu boşaltmayı unutmuşum. Şükran Yemeği Posteri'nin altındaki dizüstü. Bunu boşaltır mısın?" Bu isteğim o anda bile bana mantıklı gelmedi. Sadece o zevksiz ölüm ilanı esprisinin silinmesini istiyordum.

"Sen kaçıksın," dedi Katie, "ama yarın saat onda geleceğine annenin üstüne yemin edersen, kabul. Dinle, Mike. Bu bizim için önemli bir fırsat. Sonunda bu altın madeninde sadece çalışıyor olmak yerine bir parçasına sahip olabiliriz."

"Geleceğim."

Connecticut ve New Jersey'deki inlerinde çalışan muhabirlerimiz dışında hemen herkes toplantıya gelmişti. "Politik Doğrucu Olmayan Tavuklar" adında bir fıkra köşesi yazan uyuz Irving Ramstein bile oradaydı. Toplantıyı açan Katie bize çalışmalarımızın devam edeceğini söyledi.

"Jeroma da öyle olmasını isterdi," dedi Pinky.

"Jeroma'nın ne isteyeceği kimin umurunda ki?" dedi Georgina Bukowski. "Ben sadece maaşımın devam etmesini istiyorum. Bir de, eğer mümkünse kazançtan pay istiyorum."

Bu dileğe birkaç kişi daha katıldı –Pay! Pay! Pay!– ve çok geçmeden ofisimiz eski hapishane filmlerindeki yemekhane isyanlarını andıran seslerle doldu. Katie bu isyanın kendiliğinden soğumasını bekledikten sonra herkesi sükûnete davet etti.

"Nasıl boğularak ölebildi?" diye sordu Chin. "O şeker tanesi çıkmıştı."

"Şeker tanesi değildi," dedi Roberta. "O nane kokulu öksürük pastillerindendi. Ağzından hiç eksik olmazdı. Adı da Craptolyptus mu ne?"

"Her ne idiyse, Katie ona arkadan sarılınca o şey ağzından uçarak çıktı. Hepimiz gördük."

"*Ben* görmedim," dedi Pinky. "Telefondaydım. Ve bana, hattan ayrılmayın diyorlardı."

Katie sağlık teknisyenlerinden biriyle konuştuğunu –eminim o iri gri gözleriyle adamı çok etkilemiştir– ve teknisyenin ona boğulma sıkıntısının bir kalp krizini tetikleyebileceğini söylediğini anlattı. İşte ben de tam burada Profesör Higgins'in sadık bir müridi olarak devreye girip bütün olayları bir çizgide tutmak için sevgili önderimizin otopsi raporunu okumalıydım. Eğer Jeroma'ya *Neon Circus*'ta hak ettiği manşet verilseydi, herhalde şöyle bir şey olurdu: PATRON CAVLAĞI ÇEKTİ.

Toplantı gürültülüydü ve çok uzun sürdü. O âna kadar Jeroma'nın yerini doldurmak için bütün vasıflara doğuştan sahip olduğunu gösteren Katie herkesin duygularını (çoğu deli gibi kahkaha atıyordu) iyice boşaltmasına izin verdikten sonra onlara işbaşı yapmalarını söyledi. Zaman değerliydi ve internet kimseyi beklemezdi. O hafta içinde *Circus*'un ana yatırımcılarıyla görüşeceğini açıkladıktan sonra beni Jeroma'nın ofisine çağırdı.

"Perdeleri kendine göre mi ayarlayacaksın?" diye sordum kapıyı kapadıktan sonra.

Bana kırılmış gibi bir ifadeyle baktı. Belki de şaşkınlık olabilir. "Sence bu işi istiyor muyum? Ben *köşe yazarıyım*, Mike, tıpkı senin gibi."

"Ama bu işi çok iyi kıvırırsın. Bunu benim gibi diğerleri de biliyor." Başımla haber odası dediğimiz yeri işaret ettim; herkes çalışır gibi görünüyordu. "Bana gelince, ben sadece komik ölüm ilanı yazarıyım. Ya da öyleydim. Artık emekli olmaya karar verdim."

"Sanırım neden böyle hissettiğini anlıyorum." Katie pantolonunun arka cebinden katlanmış bir sayfa çıkarıp bunu açtı. Daha

bana uzatmadan ne olduğunu anlamıştım. "Merak bu işin bir parçasıdır, bu nedenle çöp kutunu silmeden önce bir göz gezdirdim. Ve bunu buldum."

Sayfayı aldım, hiç bakmadan tekrar katladım (bırakın okumayı, yazıyı görmek bile istemiyordum) ve cebime soktum. "Silindi mi?"

"Evet, bu da tek basılı kopyası." Eliyle yüzüne düşen saçını ittikten sonra bana baktı. Bu yüz, uğrunda bin tane savaş gemisini saldırıya geçirecek bir yüz değildi belki, ama aralarında birkaç tane muhrip olan birkaç düzine gemiyi savaşa sokabilirdi. "Bunu soracağını biliyordum. Seninle bir buçuk yıl birlikte çalıştıktan sonra paranoyanın karakterinin bir parçası olduğunu anlıyorum."

"Sağ ol."

"Kötü anlamda söylemedim. New York gibi bir yerde paranoya hayatta kalma becerisidir. Ama çok yakın bir gelecekte yıldızı parlayacak bir işi bu yüzden bırakman gerekmez. Acayip tesadüflerin –ve itiraf edeyim, bu adamakıllı acayip– olduğunu ve sonunda bunların sadece tesadüften ibaret olduğunu sen bile bilirsin. Mike, senin ekipte kalmana ihtiyacım var."

Bizim değil, *benim*. Perdeyi kendine göre ayarlamadığını söylemişti; bense öyle yaptığını sanıyordum.

"Anlamıyorsun. İsteseydim bile artık bu işi yapabileceğimi sanmıyorum. Ki, istemiyorum; en azından komik yazmayı. Yazmaya kalksam..." Düşününce aklıma çocukluğumda kullandığım bir ifade geldi. "*Bööö*, olur."

Katie kaşları çatılarak düşünmeye başladı. "Belki Penny bunu yapabilir."

Penny Langston, Katie'nin tavsiyesiyle işe alınmış, karanlık çevrelerden yazan bir dış muhabirimizdi. Bu iki kadının birbirlerini üniversiteden tanıdıklarını düşünüyordum. Eğer öyleyse, birbirine bu kadar zıt iki insan olamazdı. Penny ofise çok ender gelirdi ve geldiği zamanlarda başından hiç çıkarmadığı bir beyzbol kepi *ve* yüzünden hiç eksik etmediği ürpertici bir gülümse-

mesi olurdu. Kızılderili saçlı spor muhabiri Frank Jessup onun en küçük bir olayda tepesi atacak kadar gergin olduğunu söylerdi.

"Ama o hiçbir zaman senin kadar komik yazamaz," diye devam etti Katie. "Eğer ölüm ilanları yazmak istemiyorsan, ne yapmayı istiyorsun? Tabii *Circus*'ta kalacağını varsayarsak, ki umarım kalırsın."

"Eleştiri yazıları olabilir. Sanırım komik şeyler yazabilirim."

"Yıkıcı eleştiriler mi?" Katie'nin sesinde bir ümit pırıltısı çınladı.

"Eh... evet. Olabilir. Bazıları yıkıcı olabilir." Ne de olsa bok atmakta iyiyim, diye düşündüm; bu konuda Joe Queenan'a fark atabilirdim. Ve hiç değilse bana karşılık verebilecek canlı insanları hedef alacaktım.

Katie ellerini omuzlarıma dayadı ve ayak parmaklarının ucunda yükselip ağzımın kenarına bir öpücük kondurdu. Gözlerimi kaparsam, bugün bile hâlâ o öpücüğü hissedebilirim. Bana o iri gri gözlerle baktı; bulutlu bir havada denizin rengi gibiydi. Eminim, Profesör Higgins bu sahne karşısında gözlerini yuvarlardı, ama benim gibi C-sınıfı erkeklerin Katie gibi A-sınıfı kızlar tarafından öpülmesi sık görülen bir şey değildir.

"Ölüm ilanlarına devam etme konusunu biraz daha düşün, olmaz mı?" Elleri hâlâ omuzlarımdaydı. Hafif kokusu burun deliklerimde. Memeleri göğsümden birkaç santim ötede, derin bir nefes aldığında temas ediyordu. O sıcaklığı da hâlâ hissedebiliyorum. "Bu sadece seninle ve benimle ilgili değil. Önümüzdeki altı hafta hem sitemiz hem de personel için çok kritik olacak. Yani iyice düşün, tamam mı? Ölüm ilanlarını bir ay daha yazsan bile işimize yarar. Penny'ye –veya başka birine– işe ısınması için fırsat verir, onlara rehberlik etmiş olursun. Ve bakarsın, *ilginç* insanlardan kimse ölmeyebilir."

Ne var ki, hep ölürlerdi ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Sanırım ona, bir düşünürüm, dedim. Hatırlamıyorum. O anda asıl düşündüğüm şey orada, Jeroma'nın ofisinde dudaklarımı onunkilere kilitlemek ve haber odasında bizi gören var mı

diye hiç takmamaktı. Ama bunu yapmadım. Benim gibiler böyle şeylere cesaret edemezler. Birkaç şey söyledikten sonra oradan ayrılmış olmalıyım, çünkü çok geçmeden kendimi sokakta buldum. Kendimi sopayla dövülmüş gibi hissediyordum.

Kesin olarak hatırladığım bir şey var: Sokağın köşesinde bir çöp variline gelince cebimdeki artık hiç de komik olmayan ölüm ilanını küçük parçalara ayırıp atmıştım.

O gece ailemle keyifli sayılabilecek bir akşam yemeği yedikten sonra odama gittim -küçükken beyzbol takımım maç kaybettiğinde girip ağladığım odaya– ve masamın başına oturdum. İçimdeki huzursuzluğu gidermenin en iyi yolunun hâlâ yaşayan bir insan için ölüm ilanı yazmak olacağını düşündüm. Eğer at seni sırtından atmışsa, gidip tekrar üstüne bin, derler, değil mi? Ya da tramplenden balıklama atlamak isterken karın üstü düşmüşsen, tekrar çık ve bir daha dene. Bana gereken tek şey, zaten bildiğim bir şeydi: Akılcı bir dünyada yaşıyoruz. Voodoo bebeklerine iğneler batırarak insanları öldüremezsin. Düşmanının adını bir kâğıdın tepesine yazıp, bildiğin bir duayı tersinden okurken bu kâğıdı yakmakla kimseyi öldüremezsin. Esprili ölüm ilanları da insanları öldürmez.

Ama yine de bir liste hazırlarken kötülükleri kanıtlanmış insanları seçmeye özen gösterdim. Faheem Darzi, Miami'deki otobüs bombalamasını üstlenmişti; Kenneth Wanderly Oklahoma'da dört kişiye tecavüz edip öldürmekten mahkûm olmuştu. Yedi kişilik kısa listemde Wanderly en iyi aday gibi görünüyordu; tam onun için bir şey yazmaya başlayacakken aklıma Peter Stefano geliverdi. Bok gibi bir herifti.

Stefano bir plak yapımcısıydı ve kendi bestelediği bir şarkıyı söylemeyi reddettiği için sevgilisini boğarak öldürmüştü. Bu adam şimdi orta güvenlikli bir hapishanedeydi, oysa onu Suudi Arabistan'daki bir çöle atmaları gerekirdi. Orada yirmi dört saat boyunca sesi sonuna kadar açılmış bir müzik setinden Anthrax dinletilmeli, yemek olarak hamamböceği verilmeli, içecek olarak

da kendi idrarını içmeliydi. Öldürdüğü kadın, Andi McCoy, benim en sevdiğim kadın şarkıcılardan biriydi. Eğer Andi öldüğünde ölüm ilanları yazıyor olsaydım, asla onunkini yazmazdım. Joan Baez'in gençlik sesini andıran o muhteşem sesin bu zorba alçak tarafından susturulmuş olması beş yıl geçmesine rağmen hâlâ beni deli ediyordu. Tanrı böyle altından ses tellerini sadece seçilmiş birkaç kişiye bahşederken, bu Stefano denen dallama McCoy'un sesini uyuşturucu etkisi altında yok etmişti.

Dizüstümü açıp PETER STEFANO ÖLÜM İLANI diye yazdıktan sonra imleci boş sayfanın üstüne bıraktım. Bir kez daha kelimeler, patlamış bir borudan fışkıran sular gibi hiç ara vermeden dökülmeye başladı.

Köle tüccarı, yeteneksiz plak yapımcısı Peter Stefano dün sabah Gowanda Eyalet Hapishanesi'ndeki hücresinde ölü olarak bulundu. Bu haberi hepimiz sevinçle karşıladık. Her ne kadar resmî ölüm nedeni açıklanmamışsa da, hapishanedeki kaynaklarımızın bildirdiğine göre Stefano kendi dışkısıyla zehirlenerek ölmüş.

Her ne kadar Stefano birçok başarılı grubun ve solistin enselerine basarak yükselmişse de, asıl şöhretini Grenadiers, the Playful Mammals, Joe Dean (Stefano sözleşmesini yenilemeyince intihar etmişti) ve tabii Andi McCoy gibi çok başarılı grupların ve şarkıcıların kariyerlerini mahvetmekle kazanmıştı. Andi McCoy'un sadece kariyerini mahvetmekle yetinmemiş, metamfetamin etkisi altındayken kadını lamba kordonuyla boğarak öldürmüştü. Geride, öldüğüne şükreden üç eski karısını, beş eski ortağını ve nasılsa batırmamış olduğu iki plak şirketini bıraktı.

Bu minvalde bir yüz kelime daha yazdım ve tabii ki çıkardığım en iyi işlerden biri olmadı. Umurumda değildi, çünkü içimi rahatlatmıştı. Nedeni sadece Peter Stefano'nun kötü bir insan olması değildi. Kötü bir yazı olduğunu ve yaptığım şeyin kötü bir şey olduğunu bilmeme rağmen *yazar* olarak beni rahatlatmıştı. Biraz konudan sapmış olacağım, ama bu hikâyeden de anlaşılacağı gibi, yazma işi zordur, tamam mı? En azından benim için. Ve

evet, çoğu işçi yaptıkları işin ne kadar zor olduğundan yakınır. Kasap olsun, fırıncı olsun, mum imalatçısı veya ölüm ilanı yazarı olsun, fark etmez. Yalnız bazen iş zor *değildir*. Bazen kolay olur. Bu gerçekleştiği zaman kendinizi bowling oynarken topunuzun tam hedefe gittiğini görmüş gibi hissedersiniz.

Bilgisayarımda Stefano'yu öldürmek bana bu hissi verdi.

O gece deliksiz bir uyku çektim. Belki bunun bir nedeni katledilen o zavallı kız için, müthiş yeteneği heba edildiği için duyduğum öfkeyi ifade edebilmiş olmamdı. Ama Jeroma Whitfield'ın ölüm ilanını yazarken de aynı şekilde hissetmiştim, oysa onun yaptığı tek şey zam isteğimi geri çevirmekti. Ama asıl beni rahatlatan şey, yazma olayıydı. Kendimde bu gücü hissediyordum ve bu güç güzeldi.

Ertesi sabah kahvaltı yaparken bilgisayarımda *Neon Circus*'a değil, *Huffington Post*'a baktım. Hemen her zaman böyle yapardım. Ünlülerle ilgili dedikoduları veya haberleri pek okumazdım. Bence *Circus* bu sayfaları çok daha güzel hazırlardı, fakat *Huffington*'un manşetleri her zaman ilgi çekici flaş haberler olurdu. İlk haber, bir valinin site yazarları tarafından skandal kabul edilecek demeciydi. Bir sonrakine baktığım zaman, kahve kupam ağzıma varmadan havada kaldı. Neredeyse soluğum kesilecekti. Manşet şöyleydi: PETER STEFANO KÜTÜPHANEDEKİ KAVGADA ÖLDÜRÜLDÜ.

Daha tadına bakmadığım kahvemi, bir damlasını bile dökmemeye özen göstererek masaya bırakıp haberi okudum. Stefano ve kütüphane görevlisi, salondaki hoparlörlerde bir Andi McCoy şarkısı çaldığı için tartışmaya başlamışlar. Stefano görevliye, onu kızdırmak için böyle yaptığını, "o boktan parçayı" kapatmasını söylemiş. Görevli, kimseyi kızdırma niyetinin olmadığını, bu CD'yi rastgele seçtiğini söyleyip Stefano'nun isteğini reddetmiş. Tartışma büyümüş. İşte o sırada birisi Stefano'nun arkasından yaklaşıp, sırtına sapladığı bir şişle onu öldürmüş.

O yazıdan anlayabildiğim kadarıyla adam aşağı yukarı ona ölüm ilanı yazdığım saatte öldürülmüş. Kahveme baktım. Kupayı kaldırıp bir yudum aldım. Soğumuştu. Hızla lavaboya koşup kustum. Katie'ye telefon açıp toplantıya gelemeyeceğimi, ama daha sonra onunla görüşeceğimizi söyledim.

"Geleceğini söylemiştin," dedi Katie. "Sözünden dönüyor musun?"

"İyi bir nedenim var. Bu öğle sonrası kahve içmek için buluşalım, sana nedenini anlatırım."

Kısa bir suskunluktan sonra Katie, "Yine oldu," dedi. Soru değildi.

İtiraf ettim. Ona bir "bu adamlar ölmeyi hak ediyor" listesi yaptığımı ve aklıma Stefano'nun geldiğini söyledim. "Oturup onun ölüm ilanını yazdım; sırf Jeroma'nın ölümüyle hiçbir ilgim olmadığını kanıtlamak için. Hemen hemen adamın kütüphanede şişlendiği saatte yazıyı bitirmiştim. Görmek istersen sana zaman damgalı bir çıktısını getirebilirim."

"Zaman damgası gerekmez; sana inanıyorum. Seninle buluşurum, ama kahve için değil. Benim evime gel. Ölüm ilanını da getir."

"Bunu sitede yayınlamayı düşünüyorsan..."

"Olur mu hiç, deli misin? Sadece gözlerimle görmek istiyorum."

"Tamam." Tamam lafı hafif kalır. *Onun* evi. "Ama Katie?

"Evet?"

"Bundan *hiç kimseye* bahsetme."

"Elbette. Benim nasıl bir insan olduğumu düşünüyorsun ki?"

Güzel gözlü, uzun bacaklı ve kusursuz memeleri olan bir kadın, diye içimden sayarken telefonu kapadım. Başımın belaya girdiğini anlamış olmam gerekirdi, ama doğru dürüst düşünemiyordum. Aklımda hâlâ ağzımın kenarına konan o sıcak öpücük vardı. Bir tane daha istiyordum, ama dudağımın köşesinde değil. Artı, bunu izleyen ne varsa...

Katie'nin üç odalı şirin dairesi Batı Yakası'ndaydı. Üstünde içini gösteren bir tişört ve şortla beni kapıda karşıladı. Boynuma sarılıp, "Tanrım, Mike, berbat görünüyorsun," dedi. "Çok üzüldüm."

Ona sarıldım. Aşk romanlarında dedikleri gibi dudaklarını arayıp buldum ve benimkileri bastırdım. Beş saniye falan sonra –hem sonsuz hem de yeterince uzun gelmeyen bir süre– Katie geri çekilip o iri gri gözlerle bana baktı. "Konuşacak o kadar çok şeyimiz var ki." Sonra gülümsedi. "Ama bunları daha sonra da konuşabiliriz."

Bundan sonra olanlar benim gibi asosyal ineklerin başına ender gelecek şeylerdi ve geldiği zaman da genellikle ardında gizli bir niyet olurdu. Tabii benim gibi tipler o anda böyle şeyleri düşünemezler. O anda bizler de bu dünyadaki herhangi bir erkek gibiyizdir. Beynimiz kenara çekilir, yönetimi kamışımız devralır.

Yatakta oturuyoruz.

Kahve yerine şarap içiyoruz.

"Geçen yıl gazetede okuduğum bir şeyi anlatacağım," dedi Katie. "Uzak eyaletlerden birinde –Iowa veya Nebraska– bir adam iş çıkışında bir piyango bileti alıyor, şu kazı-kazan türü bir şey ve yüz bin dolar kazanıyor. Bir hafta sonra bir Powerball piyangosu bileti alıp yüz kırk milyon dolar kazanıyor."

"Yani?" Ne anlatmak istediğini anlıyordum, ama umurumda değildi. Çarşaf aşağıya düştü ve memelerini ve her yanıyla kusursuz vücudunu açıkta bırakmıştı.

"İki kere de *hâlâ* tesadüf sayılabilir. Bunu bir daha yapmanı istiyorum."

"Bunun akıllıca bir şey olacağını sanmıyorum." Bu sözler kendi kulağıma bile cılız geldi. Kolumun erişeceği uzaklıkta çok güzel bir kız vardı ve ben bir anda onu aklımdan çıkarmış, tam ortadaki lobuta doğru giden bowling topunu düşünmeye başlamıştım; o topun birkaç saniye sonra bütün lobutları devireceğini bilmenin yarattığı duyguyu.

Katie yan dönüp ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı. "Eğer bu gerçekten olduysa, Mike, çok büyük bir hadise. Hiç böylesi olmamış. Hayat ve ölüm gücü!"

"Eğer bunu sitede kullanmayı düşünüyorsan..."

Katie kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. "Kimse inanmaz ki. İnansalar bile, *Circus*'a ne faydası olur? Oylama mı yaparız? İnsanlardan ölmeyi hak eden kötü adamların adlarını vermelerini mi isteriz?"

Yanılıyordu. İnsanlar 2016 Ölüm Oylaması'na katılmaktan mutlu olurlardı. *American Idol* programından daha çok ilgi çekerdi.

Katie kollarını boynuma doladı. "Stefano aklına gelmeden önce öldürme listende kim vardı?"

İrkildim. "Bu adı vermesem iyi olur."

"Boş ver, sen bana listeyi söyle."

Ona listemdeki isimleri saymaya başladım, ama Kenneth Wanderly'ye geldiğimde beni durdurdu. O gri gözler artık bulutlu havadaki değil, fırtınadaki bir denizi andırıyordu. "O! *Onun* ölüm ilanını yaz! Ben Google'da araştırayım, böylece onun canına okurken..."

Gönülsüzce kendimi kollarından ayırdım. "Ne gerek var, Katie? Zaten idamını bekliyor. Bırak hakkından devlet gelsin."

"Ama idam etmeyebilirler!" Katie yataktan fırlayıp odanın içinde volta atmaya başladı. Nasıl büyüleyici bir sahne olduğunu anlatmama gerek yok herhalde. O uzun bacaklar... üf! "İdam etmezler! Oklahoma'lılar iki yıl öncesindeki o içine ettikleri infazdan beri kimseyi idam etmediler. Kenneth Wanderly dört kızın ırzına geçtikten sonra onları öldürdü –işkence ederek öldürdü– ve altmış beş yaşına geldiğinde hâlâ devlet kesesinden yemeğini yiyecek. Ne zaman ölecek bu herif, uykusunda mı?"

Tekrar yatağa dönüp dizlerinin üstünde oturdu. "Bunu benim için yap, Mike. *Lütfen*!"

"Senin için bu adamı bu kadar önemli kılan şey nedir?"

Katie'nin yüzü birden soldu. Topuklarına yaslanarak otururken başını öne eğdi, saçları yüzünü örttü. Bu şekilde bir on saniye kaldıktan sonra tekrar bana baktığında güzelliği gitmemişti, ama lekelenmişti. Yara izi varmış gibiydi. Onun böyle gösteren şey sadece yanaklarından aşağıya süzülen gözyaşları değildi; ağzının aşağıya doğru sarkmasıydı.

"Çünkü nasıl olduğunu bilirim. Üniversitedeyken ben de tecavüze uğradım. Bir öğrenci partisinin olduğu gece. Sana o kişinin ölüm ilanını yaz, derdim, ama onu hiç görmedim." Derin ve titrek bir nefes aldı. "Arkamdan geldi. O süre boyunca hep yüzüstü durumdaydım. Ama onu Wanderly temsil edebilir. Pekâlâ da iyi olur."

Üstümdeki çarşafı ittim. "Bilgisayarını aç."

Sadece kurbanları sımsıkı bağlıyken erkekliği uyanabilen kel kafalı korkak tecavüzcü Kenneth Wanderly bu sabahın erken saatlerinde Oklahoma Eyalet Hapishanesi'ndeki ölüm hücresinde intihar ederek vergi mükelleflerini büyük bir yükten kurtarmıştır. Gardiyanlar Wanderly'yi (resmi Şehir Sözlüğü'nde "işe yaramaz bok parçası" yanında görülebilir) kendi pantolonuyla yapmış olduğu bir ilmikte asılı olarak bulmuşlar. Hapishane müdürü George Stockett yarın gece büyük yemek salonunda bir kutlama partisi yapılacağını duyurdu. Kendisine, İntihar Pantolonu'nun çerçeveletilip, hapishanedeki diğer ganimetlerin yanına koyulup koyulmayacağı sorulduğu zaman Müdür Stockett cevap vermedi, ama oraya doluşan basın mensuplarına anlamlı bir şekilde göz kırptı.

27 Ekim 1972 tarihinde Danbury, Connecticut'ta bir doğum hatası olarak dünyaya gelen Wanderly...

Michael Anderson'dan çarpık bir eser daha!

Ölüler Hakkında Kötü Sözler ilanlarının en kötüsü bile bundan daha komik ve etkileyiciydi (inanmıyorsanız kendiniz arayıp bulun), ama önemli değildi. Bir kez daha kelimeler dengeli bir güç hissiyle parmaklarımın ucundan fışkırır gibi çıkmıştı. Bunun bir bowling topu atmaktan çok, bir mızrak fırlatmaya

benzediğini fark ettim. Ucu iyice sivriltilmiş bir mızrak. Katie de aynı şeyi hissetti. Yanımda oturuyor, bir saç fırçasından çıkan statik elektrik gibi çıtırtı sesleri çıkarıyordu.

Sonraki kısmı yazmak zordur, çünkü hepimizin içinde biraz Ken Wanderly olduğunu düşünmeme yol açıyor ve gerçeği söylemenin başka yolu olmadığı için açıkça söylemem gerekir: Bu yazı ikimizi de azgınlaştırdı. Katie'yi hiç de benim gibilere yakışmayan bir hoyratlıkla tuttuğum gibi yatağa attım. Katie ayak bileklerini sırtımda kenetleyip ellerini ensemde kavuşturdu. Galiba bu ikinci seansımız elli saniyeyi geçmedi, ama ikimiz de boşaldık. Ve çok iyi bir şekilde. İnsanlar bazen çok adi olabiliyor.

Ken Wanderly canavarın tekiydi, tamam mı? Bu sadece benim yargım değil; ölüm cezasından kurtulmak için son bir çabayla suçunu itiraf ederken kendisi bu ifadeyi kullanmıştı. Yaptığım şey için –yaptığımız şey için– bunu mazeret olarak kullanabilirdim. Fakat başka bir şey vardı.

Onun ölüm ilanını yazmak, ardından gelen seksten bile iyiydi.

Bir kere daha yazma isteğini kamçıladı.

Ertesi sabah uyandığımda Katie kucağında dizüstü bilgisayarıyla kanepede oturuyordu. Ciddi bir yüzle bana bakıp yanına oturmamı işaret etti. Oturup ekrandaki *Neon Circus* manşetini okudum: BİR KÖTÜ ÇOCUK DAHA CAVLAĞI ÇEKTİ, "HABİS KEN" HÜCRESİNDE İNTİHAR ETTİ. Fakat kendini asmamıştı. Nasıl becerdiyse, bir kalıp sabun edinmiş –burası muammaydı, çünkü mahkûmlara sadece sıvı sabun verilirdi– bunu boğazından aşağıya itmişti.

"Of, Tanrım," dedim. "Ne korkunç bir ölüm şekli."

"Güzel!" Katie ellerini yumruk yapıp kaldırdı ve salladı. *"Harika!"*

Ona sormak istemediğim şeyler vardı. Listenin başındaki soru, ona tecavüz eden kişiyi temsil eden bir tecavüzcüyü öldürmeme ikna etmek için mi benimle yatmıştı? Ama kendinize şu

soruyu sorun (ben sordum): Bunu ona sormamın bir yararı olur muydu? Bana doğru cevap verse bile ben hâlâ inanmayabilirdim. Böyle bir durumda ilişkimiz tamamen zehirlenmemiş olsa bile, epey hasar görürdü.

"Bunu bir daha yapmayacağım," dedim.

"Tamam, anlıyorum." (Anlamıyordu.)

"Yani, bir daha bunu benden isteme."

"İstemeyeceğim." (İstedi.)

"Ve asla kimseye söylemeyeceksin."

"Dedim ya, söylemeyeceğim." (Ama söylemişti bile.)

Sanırım, zaten bu konuşmanın hiçbir yararı olmayacağını biliyordum; tamam deyip konuyu kapattım.

"Mike, seni buradan hemen sepetlemek istemezdim, ama yapacak o kadar çok işim var ve..."

"Dert etme, ortak. Gidiyorum."

İşin aslı, zaten bir an önce gitmek *istiyordum*. Amaçsız bir şekilde bir on kilometre yürüyüp, bundan sonra ne olacak diye düşünmek istiyordum.

Katie kapıda bana sarılıp okkalı bir şekilde öptü. "Bana kızgın halde gitme."

"Kızmadım." Nasıl gidiyor olduğumu ben de bilmiyordum.

"Ve sakın işi bırakmayı aklından bile geçirme. Sana ihtiyacım var. Penny'nin Ölüler Hakkında Kötü Sözler'i yapamayacağına karar verdim, ama senin de bir mola vermeye ihtiyacın olduğunu anlıyorum. Düşünüyorum da... Georgina olabilir mi?"

"Mümkün," dedim. Georgina'nın kadromuzdaki en kötü yazar olduğunu düşünürdüm, ama artık pek umurumda değildi. O anda umurumdaki tek şey, bırakın yeni bir tanesini yazmayı, herhangi bir ölüm ilanı bile görmek istemediğimdi.

"Sana gelince, istediğin kadar nahoş eleştiri yaz. Artık 'hayır' diyecek bir Jeroma yok, haksız mıyım?"

"Haklısın."

Beni şöyle bir sarstı. "Aynı şekilde söyleme, maymun herif. Biraz coşku göster. O eski *Neon Circus* heyecanını göster. Ve ay-

nılmayacağını söyle." Sesini alçalttı. "Kendi toplantılarımızı yapabiliriz. Çok *mahrem* olanları." Gözlerimin sabahlığının önüne kaydığını görünce hoşuna gitti ve bir kahkaha attı. Sonra da beni iteledi. "Hadi, git şimdi. Toz ol."

Bir hafta geçti; eğer *Neon Circus* gibi bir site için çalışıyorsanız her hafta üç ay sürer. Ünlüler sarhoş oldu, ünlüler rehabilitasyona girdi, ünlüler rehabilitasyondan çıkar çıkmaz sarhoş oldular, ünlüler tutuklandılar, ünlüler limuzinlerden pantolonsuz halde çıktılar, ünlüler sabaha kadar dans ettiler, ünlüler boşandılar, ünlüler ilişkilerine bir süre ara verdiler. Bir ünlü yüzme havuzuna düşüp boğuldu. Georgina inanılmayacak kadar komik olmaktan uzak bir ölüm ilanı yazdı ve bunu tonlarca *"Mike nerede?"* tweet'leriyle e-postalar izledi. Eskiden böyle bir şey hoşuma giderdi.

Katie'nin evine gitmedim, çünkü Katie benimle oynaşamayacak kadar meşguldü. Aslında Katie ortalıkta pek görünmüyordu. Birkaçı New York'ta, biri Chicago'da olan toplantılara katılıyordu. Onun yokluğunda, nasıl olduysa, kendimi şirketin başında buldum. Aday değildim, kampanya yapmamıştım, seçilmiş falan değildim. Öylece oluverdi işte. Tek tesellim, Katie geldiğinde her şeyin normale döneceğini düşünmekti.

Jeroma'nın ofisinde zaman geçirmek istemiyordum (bana lanetliymiş gibi geliyordu), fakat huzursuz personelle üniseks tuvalet dışında özel toplantı yapabileceğim bir yer yoktu. Ve personel *daima* huzursuzdu. E-yayıncılık hâlâ yayıncılık sayılırdı ve her yayın çalışanı da kompleksli ve nevrotik olurdu. Jeroma olsa onları odasından kovardı (bir nane şekeri ikram ederek), ama ben bunu yapamazdım. Artık kafayı yemeğe başlayacağım zaman, yakında yine duvar kenarındaki masamda olup zehirli eleştiriler yazacağımı kendime hatırlattım. Yine tımarhanedeki mahkûmlardan biri olacaktım.

O hafta içinde verdiğim tek kararın Jeroma'nın koltuğuyla ilgili olduğunu hatırlıyorum. Onun öksürük pastiliyle boğuldu-

ğu koltukta oturmam kesinlikle mümkün değildi. Bunu dışarıya çıkarıp, Şükran Günü posterinin altındaki, benim diye sahiplendiğim koltuğu ofise getirdim. Jeroma'nınki kadar rahat değildi, ama hiç değilse lanetliymiş gibi gelmiyordu. Hem zaten pek bir şey yazdığım yoktu.

Cuma günü akşama doğru Katie dizlerini örten ışıltılı bir elbise içinde ofise geldi. Bu elbise onun her zamanki blucin ve tişört kıyafetinin tam bir antiteziydi. Saçları kuaför marifetiyle kıvırcık olmuştu. Bana Jeroma gibi... onun daha güzel bir versiyonu gibi göründü. Aklıma George Orwell'in *Hayvan Çiftliği* ve orada söyledikleri –"Dört bacak iyidir, iki bacak kötüdür" teranesinin, "Dört bacak iyidir, iki bacak daha iyidir" biçimine dönüşü– geldi.

Katie hepimizi toplayıp, Chicago'daki Pyramid Media tarafından satın alınacağımızı ve maaşlarımıza zam –küçük bir zam– yapılacağını duyurdu. Bu duyuru alkışlarla karşılandı. Sevinç heyecanı yatıştıktan sonra Katie, Ölüler Hakkında Kötü Sözler'i bundan böyle devamlı olarak Georgina Bukowski'nin yazacağını açıkladı. Mike Anderson artık *bizim bokçumuz* olacaktı. "Yani," dedi Katie, "Mike kanatlarını açıp arazide uçacak ve nereye isterse oraya bokunu bırakacak."

Çılgınca bir alkış koptu. Ayağa kalkıp, elimden geldiği kadar neşeli ve şeytani görünmeye çalışarak başımla selam verdim. Bu konuda yüz üzerinden elli alabilirdim. Jeroma'nın ani ölümünden beri hiç neşeli olmamıştım, ama kendimi gerçekten şeytan gibi hissediyordum.

"Şimdi herkes iş başına! Ölümsüz bir şeyler yazın!" Parlak dudaklar bir gülümsemeyle aralandı. "Mike, seninle özel konuşabilir miyiz?"

Özel demek, Jeroma'nın ofisi (hâlâ bu ofisi o şekilde düşünüyorduk) anlamına geliyordu. Katie masanın ardındaki koltuğu görünce surat astı. "Bu çirkin şeyin burada ne işi var?"

"Jeroma'nınkinde oturmak istemedim," dedim. "İstersen onu geri getirebilirim."

"İsterim. Ama daha önce..." Bana sokuldu, ama panjurun açık olduğunu ve dikkatle izlendiğimizi görünce elini göğsüme dayamakla yetindi. "Bu gece benim evime gelebilir misin?"

"Elbette." Ama tahmin edebileceğiniz gibi, bu fikir beni fazla heyecanlandırmadı. Kontrolüm kamışımda olmadığı zamanlarda Katie'nin amacı hakkındaki kuşkularım kuvvetleniyordu. Ve itiraf edeyim, Jeroma'nın koltuğunu tekrar oraya getirtmek istemesi biraz midemi bulandırmıştı.

Yalnız olmamıza rağmen sesini iyice alçaltıp, "Başka ölüm ilanı yazmamışsındır herhalde," dedi.

"Aklımdan bile geçirmedim."

Bu büyük bir yalandı. Sabah kalkar kalkmaz ilk, gece yatmadan önce de son düşündüğüm şey ölüm ilanları yazmaktı. O kelimelerin fışkırır gibi ortaya çıkması. Ve buna eşlik eden duygu: ortadaki lobuta yönelmiş bowling topu, hedefin tam ortasına doğru uçan sivri bir mızrak.

"Başka neler yazdın? Herhangi bir eleştiri yazdın mı? Paramount şirketi Jack Briggs'in son filmini piyasaya sürecekmiş ve duyduğum kadarıyla bu film *Holly Roller*'dan bile kötüymüş. Bunun iştahını kabartması gerek."

"Bugüne kadar pek bir şey yazmadım," dedim. "Hayalet yazarlık yapıyordum. Başkalarının çalışmalarına bakıyordum. Ama redaktörlük bana göre değil. Bu senin işin, Katie."

Bu defa itiraz etmedi.

O gün daha sonra arka taraftaki masamda bir CD hakkında eleştiri yazarken (ve beceremezken) başımı kaldırıp bakınca Katie'nin dizüstü bilgisayarında iki büklüm olmuş bir şeyler yaptığını gördüm. Ağzı hareket ediyordu; önce telefonda konuştuğunu sandım, ama görünürde telefon yoktu. Aklıma –saçma, ama saçma olduğu kadar da inandırıcı– bir şey geldi: Katie üst çekmecede kalmış okaliptüs şekerlerini bulmuş, bunlardan birini emiyordu.

Elimde Çin lokantasından aldığım yiyeceklerle akşam yedi sularında evine geldim. O gece üstünde şort ve içini gösteren gömlek yoktu; üstünde bir kazak, altında çuval gibi, haki renkli bir pantolon vardı. Kanepenin bir ucunda Penny Langston kıvrılmış oturuyordu. Başında her zamanki beyzbol kepi yoktu, ama o ürpertici gülümsemesi, *bana dokunanı öldürürüm* diyen gülümsemesi yerli yerindeydi.

Katie yanağımdan öptü. "Penny'yi de davet ettim."

Bu açıkça ortadaydı. "Selam Pens," dedim.

"Selam Mike." O minik fare sesi; kesinlikle göz teması yoktu, ama o ürpertici gülümsemeyi daha az korkutucu hale getirmek için ciddi bir çaba göstermişti.

Tekrar Katie'ye dönüp tek kaşımı kaldırdım.

"Sana, yapabildiğin şeyden kimseye söz etmedim demiştim," dedi Katie. "Ama bu... pek doğru değildi."

"Ve ben de bunu sezmiştim." Yiyecek paketlerini sehpanın üstüne bıraktım. İştahım kaçmıştı ve artık burada iyi vakit geçirebileceğimi sanmıyordum. "Seni sözünü tutmamakla suçlamadan ve buradan çekip gitmeden önce bana neler olduğunu söyleyecek misin?"

"Yapma böyle, n'olur. Lütfen! Lütfen, dinle önce. Penny, ben Jeroma'yı ikna ettiğim için *Neon Circus*'ta çalışıyor. Onunla tanıştığımda hâlâ burada, şehirde yaşıyordu. Birlikte bir grup içindeydik, değil mi Pens?"

"Evet," dedi Penny minik fare sesiyle. Gözleri kucağında kenetlediği ve parmak kemiklerinin beyazlaştığı ellerindeydi. "Mary Grubunun Kutsal Adı."

"Nedir bu?" diye sordum, sanki mecburmuşum gibi. Bazen parçalar yerine oturduğu zaman çıkan sesi duyar gibi olursunuz.

"Tecavüz desteği," dedi Katie. "Ben kendi tecavüzcümü görmedim, ama Penny kendisininkini görmüş. Değil mi Pens?"

"Evet. Hem de birçok kere." Artık Penny yüzüme bakıyordu ve söylediği her kelimeyle sesi daha güçlü çıkmaya başlamıştı. Konuşmasının sonuna doğru neredeyse bağırıyor, gözlerinden

yaşlar akıyordu. "Benim amcamdı. Dokuz yaşındaydım. Ablam on bir yaşındaydı. Ona da tecavüz etti. Katie senin ölüm ilanlarıyla insanları öldürebildiğini söylüyor. Onun ölüm ilanını yazmanı istiyorum."

Katie kanepede yanında oturmuş onun elini tutarken ve bir yandan gözyaşlarını silerken bana anlattığı hikâyeyi size aktaracak değilim. Bu ülkede multimedyanın henüz erişmediği yedi yerden birinde yaşamıyorsanız, bunun gibi olayları duymuşsunuzdur. Bilmeniz gereken tek şey, Penny'nin ebeveynlerinin bir trafik kazasında öldükleri ve ablasıyla birlikte Penny'nin Amos amcayla Claudia yengenin evine postalandıkları. Claudia, kocası aleyhine hiçbir şey duymak istemiyormuş. Geri kalanı siz tahmin edin.

Bunu yapmak istedim. Çünkü evet, hikâye korkunçtu. Çünkü Amos gibi tipler en güçsüz, en korunmasız kurbanları seçtikleri için ölümü hak ediyorlardı. Çünkü Katie bunu yapmamı istiyordu. Ama sonunda her şey Penny'nin üstündeki acıklı güzellikteki elbisesinde bitiyordu. Ve ayakkabıları. Ve acemice yüzüne uyguladığı makyajı. Amos amca geceleri odasına gelip, "bizim küçük sırrımız" dediği günlerden beri ilk kez Penny bir erkek için kendini güzelleştirmeye çalışmıştı. Bu, yüreğime dokundu. Katie tecavüz edildiği için yaralıydı, ama bunu aşmıştı. Bazı kızlar ve kadınlar bunu yapabiliyorlar. Çoğu başaramıyor.

Penny hikâyesini bitirince, "Bunu gerçekten amcanın yaptığına yemin eder misin?" diye sordum.

"Evet. Defalarca yaptı. Artık çocuk doğuracak yaşa geldiğimizde bizi ters çevirip, arkadan..." Cümleyi bitiremedi. "Bahse girerim, sadece Jessie ve benimle yetinmemişti."

"Ve hiçbir zaman da yakalanmadı."

"Yakalanmadı."

"Pekâlâ." iPad'imi çantamdan çıkardım. "Ama bana onun hakkında bir şeyler anlatman gerekiyor."

"Daha iyisini yapabilirim." Elini Katie'ninkinden çekip, hayatımda gördüğüm en çirkin çantayı aldı. İçinden ter lekeleriyle neredeyse okunamayacak hale gelmiş, buruşmuş bir sayfa çıkardı. Kurşunkalemle yazmıştı. Küçük bir çocuğun elyazısına benziyordu. Başlığı şöyleydi: AMOS CULLEN LANGFORD: ÖLÜM İLANI.

Eline geçen her fırsatta küçük kızlara tecavüz eden bu sefil insan müsveddesi vücudunun çeşitli yerlerindeki kanserler yüzünden yavaş ve ıstıraplı bir şekilde öldü. Geçen hafta boyunca gözlerinden cerahat akmıştı. 63 yaşındaydı ve daha çok morfin diyerek attığı çığlıklar bütün evi doldurmuş...

Daha vardı. Çok fazla. Elyazısı çocuk yazısı gibiydi, ama kelimeleri ustaca kullanmış, *Neon Circus* için yazmış olduğu şeylerden çok daha iyi bir iş çıkarmıştı.

"Bunun işe yarayacağına emin değilim," dedim kâğıdı geri vererek. "Sanırım, benim yazmam gerekiyor."

"Bir denemenin zararı olmaz, değil mi?" dedi Katie.

Herhalde olmazdı. Penny'ye baktım. "Bu adamı hiç görmedim bile ve sen benden onu öldürmemi istiyorsun."

"Evet," dedi Penny. Artık doğrudan gözlerime bakıyordu. "Senden bunu istiyorum."

"Eminsin."

Evet anlamında başını salladı.

Katie'nin küçük çalışma masasına oturdum ve Penny'nin eliyle yazmış olduğu ölüm ilanını iPad'imin yanına koydum. Boş bir sayfa açıp, bu yazıyı geçirmeye başladım. Bunun işe yarayacağını daha o anda anlayıverdim. Hissettiğim güç her zamankinden daha kuvvetliydi. Nişan alma duygusu. İkinci cümleden sonra kâğıda bakmayı bıraktım ve ana hatlarını hızla tuşlayıp şöyle bir finalle bitirdim: *Cenazeye katılacak kişiler –Bay Langford'un cinsel tercihlerini bilen hiç kimse onun yasını tutacak değildi– kesinlikle çiçek*

gönderilmemesini, ama mutlaka tabutuna tükürülmesini rica etmektedirler.

İki kadın gözleri fal taşı olmuş bir halde bana bakıyorlardı.

"İşe yarayacak mı?" diye sordu Penny, sonra cevabı kendisi verdi. "Yarayacak. Bunu hissediyorum."

"Bence de." Dikkatimi Katie'ye çevirdim. "Bunu bir daha yapmamı istersen, Kates, içimden senin ölüm ilanını yazmak gelebilir."

Katie gülümsemeye çalıştı, ama korktuğunu görebiliyordum. Böyle bir şey yapacak değildim (en azından bunu sanmıyordum), bu nedenle uzanıp elini tuttum. Önce irkilip elini çekmeye çalıştı, ama sonra tutmama izin verdi. Eli buz gibiydi.

"Şaka yaptım. Kötü bir şakaydı, ama söylediğimde ciddiyim. Bu iş mutlaka son bulmalı."

"Evet," dedi Katie gürültülü bir şekilde yutkunarak. "Kesinlikle."

"Ve bu konuda konuşmak yok. *Kimseyle. Hiçbir zaman.*"

Bir kez daha kabul ettiler. Gitmek üzere ayağa kalktım, ama Penny üstüme çullandı, az kalsın ikimiz birden yere düşecektik. Bana sarılışında sevecenlik yoktu, daha ziyade boğulmak üzere olan bir kadının kurtarıcısına sarılması gibiydi. Terden sırılsıklam olmuştu.

"Teşekkür ederim," dedi sert bir fısıltıyla. "Teşekkür ederim, Mike."

Ona "bir şey değil" demeden evden çıktım. Getirdiğim yemeği yiyip yemediklerini bilmiyorum, ama pek sanmam.

O gece uyuyamadım ve uykumu kaçıran şey Amos Langford'u düşünmem değildi. Endişe edeceğim başka şeyler vardı.

Bunlardan biri bağımlılık sorunuydu. Katie'nin evinden çıkarken bir daha bu korkunç gücü asla kullanmamaya karar vermiştim, ama bu daha önce de verdiğim bir karardı ve sözümü tutamamıştım; tutabileceğime de emin değildim, çünkü yaşayan biri için yazdığım her ölüm ilanında bunu bir daha yapma dürtü-

sü güç kazanıyordu. Eroin gibiydi. Bir iki kere kullandıktan sonra belki bırakabiliyordunuz. Ama bir süre sonra onsuz olmuyordu. Henüz o aşamaya gelmiş olmayabilirdim, ama uçurumun kenarındaydım ve bunu biliyordum. Katie'ye söylediğim şey öncelikli ve değiştirilemez gerçekti – bu iş hâlâ kontrolümdeyken mutlaka son bulmalıydı. Tabii, iş işten geçmemişse...

İkinci endişem, ilki kadar vahim olmasa da, yeterince kötüydü. Metroyla Brooklyn'e dönerken aklıma Benjamin Franklin'in bir deyişi gelmişti: *Bir sırrı iki kişi, eğer içlerinden biri ölüyse saklayabilir.* Bu sırrı bilen üç kişi vardı ve Katie'yi veya Penny'yi ölüm ilanıyla öldürme niyetim olmadığına göre, çok ciddi bir sır onların elindeydi.

Bir süre bu sırrı koruyacaklarına emindim. Özellikle Penny ertesi sabah sevgili Amos amcasının tahtalı köyü boyladığı haberini alınca ketum olurdu. Ama zamanla bu tabu da zayıflayacaktı. Başka bir etken daha vardı. Bu iki kadın da *Neon Circus* yazarıydı ve işleri gereği ağızlarında bakla ıslanmazdı. Ağızda bakla ıslatmamak ölüm ilanlarıyla insan öldürmek kadar bağımlılık yaratmayabilirdi, ama bunun da kendine özgü bir çekimi olduğunu bilirdim. Çok geçmez bir bara gidilir, kadehler birbirini izler ve...

Sana gerçekten çılgınca bir şey söyleyeyim mi? Ama bundan kimseye bahsetmeyeceğine söz vermelisin.

Kendimi Şükran Günü posteri altında rahatsız edici eleştiriler yazmakla meşgulken hayal ettim; Frank Jessup yanıma gelip oturuyor ve minik beyinli Suriyeli diktatör Beşar Esad'ın ölüm ilanını yazmayı düşünür müyüm, diye soruyor. Ya da daha da iyisi, Koreli manyak Kim Jong-un'un ölüm ilanını... Onu tanıdığım kadarıyla, Jessup benden Knicks antrenörünü haklamamı bile isteyebilirdi.

Bu son söylediğim çok saçma, dedim kendi kendime. Bizim Jessup sıkı bir Knicks taraftarıydı.

Bundan da korkunç bir ihtimal vardı (ve bu fikir sabahın üçünde aklıma geldi). Benim bu yeteneğim bir şekilde devlet yöneticilerinin kulağına giderse ne olurdu? Pek akla yatkın değildi,

ama devletin ellili yıllarda deneklerin bilgisi olmadan onların üstünde LSD ve zihin kontrolü deneyleri yaptığını bir yerde okumamış mıydım? Bunu yapabilecek tıynette olan insanlar her şeyi yapabilirlerdi. Ya Ulusal Güvenlik Kurumu'ndan ajanlar *Circus*'ta veya ebeveynlerimin Brooklyn'deki evinde bitip, beni özel bir jetle gizli bir devlet üssüne götürürlerse? Çok lüks, fakat kapıda nöbetçiler olan bir daireye kapatıp, elime El Kaide ve IŞİD liderleri hakkında her türlü bilgi bulunan dosyalar verirler ve onlar hakkında son derece ayrıntılı ölüm ilanları yazmamı isterlerse? Roket donanımlı insansız hava uçakları bir anda antika olabilirdi.

Bu düşünceler kaçıkça mıydı? Evet. Ama sabahın dördünde insana her şey mümkün görünüyordu.

Sabah beşe doğru, günün ilk ışıkları odama süzülürken kendimi bir kez daha bu hiç istemediğim yeteneği nasıl edindiğimi düşünürken buldum. Ne kadar *süredir* sahip olduğum da ayrı bir konuydu. Bunu bilmek mümkün değildi, çünkü kimse hayattaki insanlar için ölüm ilanı yazmazdı. Bunu *New York Times*'ta bile yapmazlar; sadece gerekli bilgileri saklayıp, ünlü biri öldüğü zaman hemen yazıya dökerler. Bu yeteneğe belki de doğduğum günden beri sahiptim, ama Jeroma hakkında o esprili, salakça şeyi yazmasaydım hiçbir zaman bilemeyecektim. *Neon Circus* için yazdığım ilk yazıyı düşündüm; benden talep edilmemiş bir ölüm ilanı yazmıştım. Zaten ölmüş biri hakkındaydı, ama ölüm ilanı ölüm ilanıdır işte. Ve yetenek sadece tek şey ister, tamam mı? Dışarıya çıkıp kendini göstermek ister. Üstüne smokinini giyip dans etmek ister.

Bu düşünceler arasında uyuyakaldım.

Saat on ikiye çeyrek kala telefon sesiyle uyandım. Arayan Katie'ydi ve çok öfkeliydi. "Hemen ofise gelmelisin," dedi. "Derhal!"

Yatakta doğruldum. "Ne oldu?"

"Buraya geldiğin zaman söylerim, ama şimdiden bir şey söyleyeyim. Bir daha yapamazsın."

"Hadi ya," dedim. "Bunu ben *sana* söyledim. Ve birden fazla kere."

Beni duyduysa bile aldırmadı ve köpürmeye devam etti. "*Ömür boyu asla* yapmayacaksın. Hedef Hitler bile olsa yapmayacaksın. Baban annenin boğazına bıçak dayamış olsa bile yapmayacaksın."

Ben bir şey soramadan telefonu kapadı. Bu çok acil toplantıyı *Neon Circus*'un daracık ofisi yerine neden onun evinde yapmıyoruz, diye merak ettim. Aklıma tek neden geldi: Katie benimle yalnız kalmak istemiyordu. Onun için tehlikeli biri olmuştum. Oysa sadece onun ve tecavüz kurbanı arkadaşının istediği şeyi yapmıştım, ama öyle olması gerçeği değiştirmiyordu.

Artık tehlikeli bir heriftim.

Katie, öğlen yemeklerini bitirmiş Red Bull'larını içen personele gösteriş olsun diye beni gülücükle karşılayıp sarıldı. Bugün ofisin panjurları indirilmişti ve içeriye girer girmez yüzündeki gülümseme kayboluverdi.

"Korkudan öleceğim," dedi Katie. "Yani dün gece; ama sen o ilanı yazarken..."

"Biliyorum, insan iyi hissediyor. Evet."

"Ama şimdi çok daha fazla korkuyorum. Aklıma sürekli o elleri ve kolları kuvvetlendirmek için kullanılan yaylı el aleti geliyor."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Söylemedi. O anda söylemedi. "Ortadan başlamam gerekti, Ken Wanderly'nin çocuğuyla başlayıp..."

"Habis Ken'in *çocuğu* mu varmış?"

"Evet, bir oğlu varmış. Sözümü kesip durma. Ortadan başlamam gerekti, çünkü oğlu hakkındaki yazı ilk karşıma çıkan oldu. Bu sabah *Times*'ta bir 'ölüm ihbarı yapıldı' yazısı çıktı. İlk defa web sitelerine haber atlatıyorlar. *Huffpo* veya *Daily Beast* haber sitelerinde birileri ayvayı yiyecek, çünkü olay bir süre önce

gerçekleşmiş. Ailesinin haberi cenaze töreninden sonra vermeyi düşündüğünü sanıyorum."

"Katie..."

"Sus ve dinle." Öne eğildi. "*İkincil zarar var*. Ve giderek kötüleşiyor."

"Anlamıyo..."

Avucunu ağzıma dayadı. "Sus. Kes sesini!"

Kestim. O da elini ağzımdan çekti.

"Bu iş Jeroma Whitfield'la başladı. Google'da araştırdığım kadarıyla dünyada sadece o var. Yani vardı. Fakat tonlarca Jerome Whitfield var ve çok şükür ki, senin ilk hedefin bizim Jeroma'ydı yoksa o şey başka Jeroma'ları da çekebilirdi. Bazılarını. En yakın olanlarını."

"O şey mi?"

Bana ahmakmışım gibi baktı. "O güç. Senin ikinci..." Katie durdu; sanırım aklına gelen ilk kelime *kurban* olmuştu. "İkinci hedefin Peter Stefano'ydu. Bu da dünyadaki en yaygın isim sayılmaz, ama çok ender duyulan bir isim de değil. Şimdi şuna bak."

Masasının üstünden birkaç sayfa kâğıt alıp ilk sayfayı bana uzattı. Üstünde üç tane ölüm ilanı vardı; biri Pennsylvania, biri Ohio, biri de kuzey New York'taki –Woodstock– küçük gazetelerden alınmıştı. Pennsylvania'daki Peter Stefano kalp krizinden ölmüştü. Ohio'daki, bir merdivenden düşmüş, New York'taki ise bir inme sonucu ölmüştü. Üçü de adını paylaştıkları plak yapımcısıyla aynı gün ölmüşlerdi.

Şoke olmuştum. "Bu olamaz."

"Oldu. Neyse ki, Amerika'da yaşayan iki düzine Peter Stefano daha buldum ve hepsi de iyi durumda. Sanırım, bunun nedeni bu adamların Gowanda Hapishanesi'nden çok uzakta yaşıyor olmaları. Orası sıfır noktasıydı. Şarapnel oradan etrafa saçıldı."

Şaşkın bir halde ona bakıyordum.

"Sırada Habis Ken vardı. Çok şükür ki, bu da çok yaygın bir isim değildi. Wisconsin ve Minnesota'da yığınla Wanderly var, ama sanırım, orası da çok uzak. Sadece..."

Bana ikinci sayfayı uzattı. En tepede *Times*'ın haberi vardı: SERİ KATİLİN OĞLU ÖLDÜ. Karısı, Ken Wanderly'nin tabancasını temizlerken kazayla kendini vurduğunu söylemişti, ama haber yazısı bu "kazanın" baba Wanderly'nin ölümünden sadece on iki saat sonra gerçekleştiğini öne çıkarıyor, böylece intihar ihtimalini ima ediyordu.

"*Bence* intihar değildi," dedi Katie. Makyajına rağmen yüzü çok soluktu. "Bence tam olarak bir kaza da değildi. *Bu güç, isimlere kilitleniyor,* Mike. Bunu anlıyorsun, değil mi? Ve harfleri doğru tanıma becerisi de yok, ki bu da işi daha vahim hale getiriyor."

Habis Ken'in oğluyla ilgili haber yazısının altındaki ölüm ilanı (artık bu isimden nefret eder olmuştum) New Jersey, Paramus'lu Kenneth Wanderlee adında bir adam hakkındaydı. Woodstock'lu Peter Stefano (hayatında vakitten başka hiçbir şey öldürmemiş masum bir adam) gibi o da bir inme sonucu ölmüştü.

Tıpkı Jeroma gibi.

Soluğum hızlanmış, terlemeye başlamıştım. Taşaklarım büzülmüş, şeftali çekirdeği kadar küçülmüştü. Bayılacak gibiydim ve kusmak istiyordum, ama ikisini de beceremedim. Ama daha sonra adamakıllı kustum. Bu durumum bir-iki hafta daha sürdü ve beş kilo verdim. (Endişelenen anneme grip olduğumu söyledim.)

"Ve işte son isim," dedi Katie bana son sayfayı uzatarak. Üstünde on yedi tane Amos Langford vardı. En yoğun oldukları yer New York-New Jersey-Connecticut bölgesi içindeydi, ama bir tanesi Baltimore'da, biri Virginia'da, ikisi de Batı Virginia'da ölmüştü. Florida'da üç kişi vardı.

"Hayır," diye tısladım.

"Evet," dedi Katie. Amityville'deki ikinci adam Penny'nin tecavüzcü amcası oluyor. Şükret ki, bu devirde Amos az duyulan bir isim. Eğer James veya William olsaydı belki yüzlerce Langford ölebilirdi. Herhalde binlerce olmazdı, çünkü bu şeyin gücü hâlâ Ortabatı'yı aşamıyor, ama Florida bin dört yüz kilometre uzakta. Herhangi bir AM radyo sinyalinin erişemediği bir mesafede."

Sayfalar elimden kayıp yere düştü.

"Şimdi el kuvvetlendirmek için sıkılan o yaylı aleti örnek verirken neyi kastettiğimi anlıyor musun? İlk başta tutamaçları belki sadece bir iki kez sıkabilirsin, ama buna devam etikçe el kasların kuvvetlenir. Sana da olan bu işte, Mike. Buna eminim. Yaşayan biri hakkında her ölüm ilanı yazdığında o güç kuvvetleniyor ve daha uzaklara erişebiliyor."

"Bu senin fikrindi," diye fısıldadım. "Senin lanet fikrindi!"

Fakat Katie'nin bunu kabul edeceği yoktu. "Jeroma'nın ölüm ilanını yazmanı ben söylemedim. Bu *senin* fikrindi."

Ama bu da doğru değildi. Aklım yaşadığım ilk orgazma gitti; banyoda bir kalıp sabun yardımıyla. Elim aşağıya gidip de çükümü tutana kadar ne yaptığımın farkında değildim, ama içimde bir yerde, derinlerdeki içgüdüsel bir yerde ne olacağını biliyordum. Başka bir deyiş daha vardır, bu Benjamin Franklin'e ait değil. *Öğrenci hazır olduğu zaman öğretmen ortaya çıkar*. Bazen öğretmen içimizde oluyor.

"Wanderly senin fikrindi," dedim. "Gece yarısı tecavüzcüsü Amos da öyle. Ve o zaman sen ne olacağını pekâlâ biliyordun."

Masanın -artık onun masasıydı- kenarına ilişti ve gözlerimin içine baktı. "O kadarı doğru. Ama Mike, bunun *yayılacağını* bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum."

"Ve bu gerçekten bağımlılık yaratıyor. Sen bunu yaparken yanında oturuyordum ve sanki kokain çeker gibi olmuştum."

"Bunu bırakabilirim," dedim.

Ümit ediyordum.

"Emin misin?"

"Oldukça. Sana da düşen bir şey var. Bu konuda çeneni tutabilir misin? Hayatının sonuna kadar?"

Bunu bir düşünme nezaketini gösterdi. Sonra evet anlamında başını salladı. "Buna mecburum. *Circus*'taki işimi seviyorum ve ayaklarımın üstüne basana kadar bunu bozmak istemem."

Yine her şey kendisiyle ilgiliydi; ama ondan ne beklenirdi ki zaten? Belki Jeroma'nın okaliptüs şekerlerini emmiyordu, bu konuda yanılmış olabilirdim, ama sonuçta Jeroma'nın koltuğunda, Jeroma'nın masasında oturuyordu. Ve bakın-ama-dokunmayın diye bağıran yeni saç modeli. George Orwell'in domuzlarının diyebileceği gibi, blucin iyidir, ama yeni elbiseler daha iyidir.

"Ya Penny?"

Katie bir şey söylemedi.

"Çünkü Penny'nin bende bıraktığı izlenim –herkeste bıraktığı izlenim– aklının tam anlamıyla başında olmadığı."

Katie'nin gözleri ateş saçtı. "Buna şaşırdın mı? Belki anlamamışsındır, Penny son derece travmatik bir çocukluk yaşamış. Kâbus gibi bir çocukluk."

"Bunu anlayabilirim, çünkü şu anda ben kendi kâbusumu yaşıyorum. Yani bana destek grubu empati tıraşını atma. Bilmek istediğim tek şey, çenesini tutup tutmayacağı. Ömrünün sonuna kadar. Sence tutar mı?"

Uzun bir sessizlik oldu. Neden sonra Katie, "Artık amcası öldüğüne göre," dedi, "belki tecavüz kurbanları toplantılarına gitmeyi bırakır."

"Ya bırakmazsa?"

"Sanırım... bir süre sonra... çok kötü durumdaki birine, onu rahatlatacak birini tanıdığını söyleyebilir. Bunu hemen bu ay yapmaz, muhtemelen bu yıl bile yapmaz, ama..."

Katie cümlesini bitirmedi. Birbirimize baktık. Gözlerime bakınca aklımdan ne geçtiğini anladığına emindim: Penny'nin çenesini tutacağını garanti edecek tek ve kesin bir yol vardı.

"Hayır," dedi Katie. "Aklından bile geçirme. Sadece yaşamayı ve gelecekte muhtemel güzel şeyleri görmeyi hak ettiği için değil. Ondan başkaları da hedef olabilir."

Yaptığı araştırma sonuçlarına bakılırsa, haklıydı. Penny Langston da çok yaygın bir isim değildi, ama Amerika'da üç yüz milyon insan yaşıyordu ve ben bilgisayarımda veya iPad'imde yeni bir ölüm ilanı yazarsam Penny veya Penelope Langston'lar-

dan bazıları kötü kura çekebilirlerdi. Bir de 'isim benzerliği' etkisi vardı. Bu güç Wanderly'nin yanı sıra Wanderlee'yi de götürmüştü. Ya Petula Langston'ları da haklarsa? Patsy Langston'ları? Penny Langley'leri?

Bir de kendi durumum vardı. Michael Anderson'un bu yüksek voltajlı güce tamamen teslim olması için bir tane daha ölüm ilanı yetebilirdi. Sırf bunu düşünmek bile bende bunu yapma isteği uyandırdı, çünkü geçici olarak bile olsa içimdeki dehşet ve üzüntü hislerimi yatıştırabilirdi. Neşem yerine gelsin diye John Smith veya Jill Jones adlarına ölüm ilanı yazdığımı hayal ettim ve bunu izleyecek kitle katliamını düşünürken taşaklarım daha da büzüldü.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Katie.

"Bir şey düşüneceğim," dedim.

Düşündüm de.

O gece *Rand McNally Yol Atlası*'nın ABD karayolları büyük haritasını açtım, gözlerimi kapatıp parmağımı üstüne koydum. İşte bu yüzden şimdi Wyoming, Laramie'de yaşıyorum ve badanacılık yapıyorum. Aslında, ülkenin ortasındaki küçük şehirlerde yaşayan çoğu insan gibi birden çok işim var. Bir bahçe düzenleme şirketinde yarı zamanlı çalışıyor, çim biçiyor, kuru yaprakları topluyor, fidanlar ekiyorum. Kışları garaj yollarındaki karları kürüyor, Snowy Range kayak merkezinde pistleri düzeltiyorum. Zengin değilim, ama bir sıkıntım da yok. Aslında New York'taki durumumdan daha iyiyim. Burada yaşamak çok daha ucuz; günlerimi kimseyle dalaşmadan geçirebiliyorum.

Ebeveynlerim neden her şeyi bırakıp gittiğimi anlamıyorlar; babam hayal kırıklığını gizlemeye çalışmıyor. Bazen bu Peter Pan hayat tarzımı eleştiriyor ve kırk yaşıma gelip, saçlarımda gri teller gördüğüm zaman pişman olacağımı söylüyor. Annem de onun kadar şaşırdı, ama çok üzülmedi. *Neon Circus*'tan hiç hoşlanmamıştı ve benim "yazarlık yeteneklerimin" harcandığını düşünürdü. Muhtemelen her iki konuda da haklıydı. Ne var ki,

son zamanlarda yazarlık yeteneklerimi sadece alışveriş listesi yaparken kullanıyorum. Saçlarıma gelince, ilk gri telleri daha New York'tayken görmüştüm ve bu da otuz yaşıma basmadan önceydi.

Rüyalarımda hâlâ yazdığımı görürüm, ama bunlar hiç de güzel rüyalar değildir. Bunlardan birinde dizüstü bilgisayarımın başına oturmuşum; oysa artık dizüstü bilgisayarım yok. Rüyamda bir ölüm ilanı yazıyorum ve kendimi durduramıyorum. Bu rüyada durmak istediğim de yok, çünkü hissettiğim güç hiçbir zaman o kadar kuvvetli olmamış. *Acıklı bir haber: Dün gece dünyada adı John olan herkes öldü,* yazdıktan sonra hemen uyanıyorum. Kimi zaman yerde, kimi zaman battaniyenin içinde büzülmüş çığlıklar atarken. Birkaç keresinde, acaba komşularımı uyandırdım mı, diye merak etmişimdir.

Kalbimi hiçbir zaman San Francisco'da bırakmadım, ama dizüstü bilgisayarımı Brooklyn'de bıraktım. Ama iPad'imi bırakmaya gönlüm elvermedi. Bunu e-posta göndermek için kullanmıyorum; birisiyle acele olarak temas kurmam gerekiyorsa telefon ediyorum. Çok acil bir durum yoksa artık antika bir kurum olan ABD Postanesi'ni kullanıyorum. Mektup yazmak veya kart atmak gibi eski alışkanlıklara dönmenin ne kadar kolay olduğunu bilseniz, şaşarsınız.

Ama iPad'i seviyorum. İçinde pek çok oyun olduğu gibi, geceleri uyumama yardım eden rüzgâr sesi ve sabahları uyandıracak alarmı var. Tonlarca müzik, birkaç sesli kitap ve bir dolu film yükledim. Bütün bunlar beni eğlendiremezse, internette sörf yapıyorum. Sizin de bildiğiniz gibi burada zaman dolduracak imkânlar sonsuz. Çalışmadığım günlerde Laramie'de zaman çok yavaş geçer. Özellikle de kışın.

Bazen sırf eski günlerin hatırına *Neon Circus* sitesine girerim. Editör olarak Katie çok iyi iş çıkarıyor –hiç vizyon sahibi olmayan Jeroma'dan çok daha iyi– ve site en çok ziyaret edilen siteler ara-

sında beşinci sırada. Bazen *Drudge Report* sitesinin önüne geçtiği de oluyor, ama genellikle onun altında. Bayağı çok reklam almışlar; demek ki o bakımdan iyi durumdalar.

Jeroma'nın halefi, "Katie'yle Sarhoş Olmak" röportajlarını yazmaya devam ediyor. Frank Jessup hâlâ spor sayfasından sorumlu. Dopingliler Futbol Ligi görmek istediğini yazdığı (yarı ciddi) makale ülke çapında büyük yankı uyandırdı. Georgina Bukowski altı tane Ölüler Hakkında Kötü Sözler ölüm ilanı yazdıktan sonra Katie bu köşeyi kaldırıp yerine "Hangi Ünlü Ölecek?" adında bir sayfa açtı. Okuyucular on iki ay içinde hangi ünlünün öleceğini doğru tahmin ederlerse ödül kazanıyorlardı. Bu sayfanın hazırlayıcısı Penny Langston'du ve her hafta dans eden bir iskeletin kafası olarak onun gülen yüzünün yeni bir resmi oluyordu. Bu sayfa *Circus*'un en beğenilen köşesi olmuştu ve her hafta sayfalarca beğeni yorumu geliyordu. İnsanlar ölümle ilgili şeyleri okumayı ve yazmayı seviyorlardı.

Bunu en iyi ben bilirim.

Evet, işte hikâye bu. İnanmanızı beklemiyorum; inanmak zorunda da değilsiniz; ne de olsa burası Amerika. Ben yine de düzgün bir şekilde sunmak istedim. Gazetecilik derslerimde bana öğretildiği gibi; şatafatlı ve süslü püslü değil. Düz bir çizgide ve açık seçik göstermeye çalıştım. Başlangıç sizi ortaya, orta da sizi sona götürüyor. Eski ekol böyledir, tamam mı? Bütün ördekler sıraya girmiş olacak. Ve eğer sonunu biraz yavan bulduysanız, size Profesör Higgins'in bu konudaki öğretisini hatırlatayım. Haberi yazarken son, sadece o an için sondur ve gerçek hayatta son nokta sadece ölüm ilanı sayfasında bulunur.

Stewart O'nan için.

Sizinle paylaşmadan edemeyeceğim bir anekdot var; bunu yıllardan beri toplum önüne çıktığım zamanlarda kullanmışımdır. Evin alışverişini hep karım yapar -aksi takdirde evde hiç sebze olmayacağını söyler- ama bazen acil durumlarda beni gönderdiği de olur. Böyle bir günde, pil ve yapışmaz tava almak için semt süpermarketine gelmiştim. Tarçın topları ve patates cipsi gibi çok gerekli şeyleri aldıktan sonra ev eşyaları reyonunu gezerken karşı uçtan, o motorlu otolara binmiş bir kadın belirdi. Tipik Florida'lıydı; seksen yaşlarındaydı, son derece bakımlıydı ve güneşten adamakıllı esmerleşmişti. Bana şöyle bir bakıp başını çevirdi, sonra dönüp bir daha baktı.

"Seni tanıyorum," dedi. "Stephen King'sin. O korku hikâyelerini yazıyorsun. Pekâlâ, bazı insanlar bundan hoşlanıyorlar, ama ben hiç hoşlanmam. Ben moral yükselten hikâyeleri severim. *Esaretin Bedeli* gibi olanları."

"Onu da ben yazdım," dedim.

Kadın, "Hayır, sen yazmadın," dedi ve çekip gitti.

Diyeceğim şey şu: Birkaç tane korku hikâyesi yazdıktan sonra kentin dışında bir treyler parkında yaşayan bir kıza benziyorsunuz; hemen adınız çıkıyor. Bence sakıncası yok, ne de olsa faturalarım ödeniyor ve eğleniyorum. Bana ne isterseniz diyebilirsiniz, yeter ki, "Yemeğe geç kaldın," demeyin. Ayrıca *janr*, yani tarz terimi hiç ilgimi çekmez. Evet, korku hikâyelerini severim. Gizemli, gerilimli, denizde geçen hikâyeleri sevdiğim

gibi edebi romanları ve şiirleri de severim. Ayrıca bana komik gelen hikâyeleri de okumayı ve yazmayı severim; buna kimse şaşırmasın, çünkü mizah ve korku Siyam ikizleri gibidir.

Kısa bir süre önce bir adam Maine'deki bir gölde havai fişek yarışmasından bahsederken kulak misafiri oldum ve aklıma bu hikâye geldi. Ve lütfen, bunu "yerel renk" gibi düşünmeyin. Bu da benim hiç hoşuma gitmeyen bir tarzdır.

Sarhoş Havai Fişekleri

Castle County Emniyet Teşkilatı tarafından alınan
Bay Alden McCausland'ın ifadesi.
Emniyet Müdürü Andrew Clutterbuck'ın ve
tutuklamayı yapan polis memuru Ardelle Benoit'nın
yanında alınmıştır.
11.15 -13.20
5 Temmuz 2015

Evet, babam öldükten sonra annemle birlikte epey gezdiğimiz ve adamakıllı içki içtiğimiz söylenebilir. Bunu yasaklayan bir kanun yok, değil mi? Yani o halde direksiyon başına geçmiyorsanız, ki biz hiç öyle yapmadık. Bu işleri yapabilecek paramız da vardı, çünkü o sıralarda artık işsiz güçsüz zenginler diyebileceğiniz insanlardan olmuştuk. Babam bütün hayatını marangozlukla geçirmiş olduğu için bu durumumuz hiç beklenmedik bir şeydi. Babam kendisine "hünerli marangoz" der, annem de mutlaka buna, "Az hünerli, ama çok saf," eklemesi yapardı.

Annem Castle Caddesi'ndeki Royce Çiçek dükkânında çalışırdı, ama sadece kasım ve aralık aylarında tam zamanlıydı;

Noel çelenkleri hazırlardı, cenazeler için de çiçek düzenlemeleri yaptığı olurdu. Babamınkini de o yapmıştı. Çelengin üstünde SENİ ÇOK SEVERDİK yazılı şirin bir sarı kurdele vardı. İncil'e çok yakışan bir şey, değil mi? Bunu gören insanlar gözyaşlarını tutamamışlardı; babamdan alacaklı olanlar bile...

Liseden çıktıktan sonra Sonny'nin Garajı'nda çalışmaya başladım; rot balans ayarı yapıyor, yağ değiştiriyor ve patlak lastik tamir ediyordum. O eski günlerde benzincide pompa da basıyordum, ama tabii şimdi bu işi herkes kendisi yapıyor. İtiraf edeyim, o günlerde esrar da sattım. Bu işi yıllardan beri yapmadığıma göre beni bu suçtan mahkemeye veremezsiniz, ama seksenli yıllarda bu satışlardan iyi para kazanılıyordu; özellikle de bu semtlerde. Daima cuma ve cumartesi geceleri dansa gidecek param olurdu. Kadınlarla beraber olmayı severim, ama nikâh masasından hep uzak durdum, en azından şimdiye kadar. Sanırım, eğer şu hayatta bazı hedeflerim varsa, bunlardan biri Grand Canyon'u görmek, diğeri de ömür boyu bekâr kalmaktır. Öyle olunca sorunlar azalıyor. Üstelik annemi de kollamam gerekiyor. Ne derler bilirsin, bir oğlanın en iyi dostu onun...

Konuya geleyim, Ardelle, ama bunu istiyorsan kendi bildiğim şekilde anlatmama izin vermelisin. Bütün hikâyeyi anlatmamı anlayışla karşılaması gereken biri varsa, o da sensin. Okulda seninle birlikteyken hiç susmazdın. Bayan Fitch senin için, "Dili ortadan asılmış, iki uca doğru hiç durmadan gidip geliyor," derdi. O kadını hatırlıyor musun? Dördüncü sınıftaydık. Ne cadıydı be! Ayakkabısının burnuna sakız yapıştırmıştın, hatırlıyor musun? Ha!

Nerede kalmıştım? Kamp, değil mi? Abenaki Gölü'nde.

Üç odalı bir kulübe, bir gıdım kumsal ve eski bir iskeleden başka bir şey yoktu. Sanırım babam yaptığı bir işten edindiği parayla bunu '91 yılında almıştı. Onun parası ön ödemeye bile yetmiyordu, ama ben de şifalı otlardan kazandıklarımı ekleyince kulübeyi taksitle satın alabildik. İtiraf edeyim, burası aslında iğ-

renç bir yerdir. Annem buraya Sivrisinek Cenneti adını vermişti ve hiçbir zaman beş paralık da olsa bir tamirata girişmedik, ama babam taksitleri düzenli olarak ödedi. Bazen parası çıkışmadığında annemle ben tamamladık. Annem bu durumlarda, çiçek parası heba oluyor diye sızlanırdı, ama fazla üstelemezdi. Böceklere, sineklere rağmen daha ilk günden oraya gitmeyi sevmişti. O iskelede oturup piknik yapar, kafa dinlerdik. Annem daha o zamanlarda bile bir oturuşta bir şişe kahveli konyak içerdi, ama o günlerde içki keyfini sadece hafta sonları yapardı.

Yüzyılı devirdiğimiz sene kulübenin bütün taksitleri ödenmişti. Evimiz gölün şehir tarafındaydı –batı tarafında– ve ikiniz de o tarafın nasıl olduğunu bilirsiniz. Her yanı sazlıktır, sığdır, etraf çalılıklarla kaplıdır. Doğu tarafı daha güzeldir; yazlıkçıların büyük evleri vardır. Bizim tarafa baktıklarında köhne kulübeler, barakalar ve treyler evler görürler ve, "Vah zavallılar, bir tenis kortları bile yok," diye düşünürler. Ne isterlerse düşünsünler, biz halimizden memnunduk. Babam bazen iskelenin ucundan balık tutar, annem de onun getirdiği balıkları odun yaktığımız ocakta pişirirdi. 2001'den (2002 de olabilir) sonra şebeke suyumuz oldu ve gecenin bir yarısı evden dışarıya taşınmak zorunda kalmadık. Konforumuz tamdı.

Evin borcu ödendikten sonra tamirat için biraz para ayırabileceğimizi düşünmüştük, ama bu bir türlü olmuyordu; paranın nereye gittiği tam bir muammaydı, çünkü o günlerde bankalar ev inşaatları için bayıla bayıla kredi veriyorlardı ve babamın düzenli bir işi vardı. Harlow'da bir iş üstünde çalışırken kalp krizinden öldüğü zaman annemle ben, şimdi beş parasız kaldık, diye düşünmüştük. "Bir şekilde idare ederiz," dedi annem. "Eğer baban fazladan kazandıklarını orospulara yedirmişse, bunu bilmek istemiyorum. Ama Abenaki'deki evi satmak zorundayız," diye ekledi, "tabii bunu alacak kadar kaçık birini bulabilirsek..."

"Gelecek ilkbaharda satışa çıkarırız," dedi annem. "Karasinekler yumurtadan çıkmadan önce. Sana uyar mı, Alden?"

Uyar, dedim, hatta eve çekidüzen vermeye bile çalıştım. Çatıdaki kiremitleri yenileyip, iskeledeki çürüyen tahtaları değiştirme işi bittiğinde ilk kez şans yüzümüze güldü.

Annemi Portland'daki bir sigorta şirketinden aradılar; böylece kulübenin ve üstünde bulunduğu bir avuç arazinin bütün borçları ödendiği halde, neden elimizde hiç fazladan para kalmadığını öğrenmiş olduk. Babam parasını orospulara yedirmemiş, eline geçen her ekstra doları hayat sigortasına yatırmıştı. Belki de içine mi doğmuştu ne? Dünyada her gün bundan da tuhaf şeyler olur. Yağmur gibi kurbağa yağması veya benim Castle County Panayırı'nda gördüğüm iki başlı kedi –kâbuslarıma girmişti– ya da Loch Ness canavarı gibi... Her ne idiyse, hiç beklemediğimiz bir anda Key Bankası tarafından gökten inmiş gibi yetmiş beş bin dolar yatırıldı.

Bu bizim İlk Şans Topu'muzdu. Bundan iki yıl sonra, günü gününe iki yıl sonra, İkinci Şans Topu geldi. Annemin ikide bir beş dolarlık kazı-kazan piyango bileti alma alışkanlığı vardı. Haftada bir Normie's Süpermarketi'nde alışveriş yaptıktan sonra bilet alırdı. Yıllardan beri bunu yaptığı halde o güne dek yirmi dolardan fazla kazanmamıştı. Derken bir gün biletine iki yüz elli bin dolar vurdu. "O an altıma kaçıracağımı sandım," dedi annem. Market sahipleri onun bilet çektiği kavanozu vitrine koydular. Bunu hatırlayabilirsin, çünkü orada en az iki ay kaldı.

Tertemiz çeyrek milyon dolar! Aslında bütün vergiler ödendikten sonra yüz yirmi bin dolar kaldı, ama yine çok iyiydi. Parayı Sunny Oil petrol şirketine yatırdık, çünkü annem petrolün daima iyi yatırım olduğunu söylerdi. Ta ki ortalıkta petrol kalmayana kadar... O zamana kadar biz de çoktan ölmüş olacaktık. Annemin fikrine katılmak zorunda kaldım ve neyse ki sonuç iyi oldu. Hatırlayacağın gibi, o yıllar borsanın en civcivli günleriydi ve işte biz de aylaklıkla geçen hayatımıza o zaman başladık.

Ciddi anlamda içki içmeye de o zaman başladık. Bazı zamanlar şehirdeki evimizde içerdik, ama çok değil. Komşuların

nasıl dedikoducu olduklarını bilirsin. Sivrisinek Cenneti'ne taşınana kadar içki olayını ılımlı tuttuk. Annem 2009'da çiçekçi dükkânındaki işinden ayrıldı, ben de ondan bir sene sonra lastik yamama ve susturucu değiştirme işini bıraktım. Ondan sonra şehirde yaşamak için bir nedenimiz kalmamıştı, en azından havalar soğuyana kadar; çünkü kulübemizde ısıtma yoktu. 2012'de gölün karşısındaki İtalyan asıllı serserilerle sorunlarımız başlamadan önce, Anma Günü'nden bir-iki hafta öncesinde şehirden ayrılır ve Şükran Günü'ne kadar orada kalırdık.

Annem biraz kilo aldı –yetmiş beş kiloyu buldu– ve sanırım bunu da çok sevdiği kahveli konyaklara borçluydu. Ama zaten hiçbir zaman bir Amerikan güzeli, hatta Maine güzeli bile olmadığını söylüyordu. "Ben etli butlu bir kızım," derdi. Doktoru Stone –annem ona gitmeyi bırakana kadar– eğer içkiyi bırakmazsa, genç yaşta ölen bir kız olacağını söyleyip dururdu.

"Sen her an bir kalp krizi geçirmeye adaysın, Hallie," derdi doktor. "Ya da siroz. Zaten Tip İki diyabetlisin, bu sana yetmiyor mu? Hemen içkiyi bırakıp Adsız Alkolikler'e katılman gerekiyor."

"Vay canına!" dedi annem eve döndüğünde. "Böyle azar işittikten sonra bir içkiye ihtiyacım var. Ya sen, Alden?"

"Ben de içerim," dedim, sonra da bahçe koltuklarımızı alıp, çoğu zaman yaptığımız gibi iskelenin ucunda oturduk ve güneşin batışını seyrederek adamakıllı içtik. Hem de nasıl... Hem baksana, herkes bir nedenden dolayı ölecek, haksız mıyım? Doktorlar bunu hiç düşünmezler, ama annem biliyordu.

"O uzun ömürlü puşt doktor herhalde haklıdır," dedi annem sendeleyerek kulübemize dönerken. Saat on civarıydı ve her ikimiz de üzerimize sürdüğümüz sinek kovucuya rağmen ısırılacaktık. "Ama hiç değilse yaşadım, diyebileceğim. Hem ben sigara içmiyorum, bunun hepsinden kötü olduğunu herkes biliyor. Sigara içmemek beni bir süre daha idare edebilir. Ya sen, Alden? Ben öldükten ve para tükendikten sonra sen ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," dedim, "ama Grand Canyon'u görmeyi çok istiyorum."

Annem bir kahkaha atıp kaburgalarıma bir dirsek attıktan sonra, "İşte benim oğlum," dedi. "Sen bu kafada oldukça hiçbir zaman mide ülseri olmazsın. Hadi, şimdi gidip biraz uyuyalım." Ve aynen öyle yapıp ertesi sabah saat ona kadar uyuduk. Uyandıktan sonra akşamdan kalma halimize iyi gelecek bir şeyler atıştırdık. Ben annem için doktor Stone kadar endişeli değildim; ölemeyecek kadar keyifli yaşıyordu. Şu işe bak ki, doktor annem kadar yaşayamadı. Bir gece Pigeon Köprüsü'nde sarhoş bir sürücünün çarpması sonucu öldü. Kaderin cilvesi işte. Ben filozof falan değilim. Neyse ki, doktorun ailesi yanında değilmiş. Umarım hayat sigortası primleri ödenmiştir.

İşte, olayın evveliyatı böyle. Şimdi esas konuya gelelim.

Massimo ailesi. Ve o lanet olası trompet.

Ben buna, Dört Temmuz Silahlanma Yarışı diyorum. Tam olarak başlaması 2013 değildi, bir yıl önce başlamıştı. Massimo'ların sütunları olan büyük, beyaz evi tam bizim karşımızdaydı; kumsala kadar uzanan bir bahçeleri vardı; onların kumsalı bizimki gibi çakıllı değildi, ince elenmiş beyaz kumdu. En az bir düzine odası olmalıydı. Misafir müştemilatını da sayarsan yirmiden fazlaydı. Ana binayı çevreleyen çamlar nedeniyle olsa gerek, bu eve On İki Çam Kampı adını vermişlerdi.

Bir kamp! Vay be, orası bir malikâneydi. Ve evet, bir tenis kortları olduğu gibi, bir badminton sahasıyla at nalı attıkları bir alan bile vardı. Haziran sonunda gelirler, İşçi Bayramı'na kadar kaldıktan sonra evi kaparlardı. O büyüklükte bir ev dokuz ay boyunca boş kalıyordu. İnanamıyordum. Ama annem inanıyordu. "Bunlar kazayla zengin olmuşlar," derdi, ama Massimo'lar gerçek zenginlerdi.

"Ne var ki, bu zenginlikleri kötü yollardan elde edilmiştir, Alden," dedi annem. "Küçük bir bahçeden elde ettikleri esrarı

kastetmiyorum. Paul Massimo'nun BAĞLANTILI olduğunu herkes biliyor."

Bilindiği kadarıyla o servet Massimo İnşaat adlı şirketten geliyordu. İnternette araştırdım; görünüşte her şey yasaldı, ama bunlar İtalyan'dı ve şirketin merkezi Rhode Island, Providence'taydı. Sen polissin, aradaki noktaları birleştirebilirsin. Annemin hep dediği gibi, ikiyle ikiyi topladığın zaman hiçbir zaman beş çıkmaz.

Orada kaldıkları sürece o büyük beyaz evdeki bütün odaları kullanırlardı. Misafir müştemilatındakileri de. Annem gölün karşısına bakıp onlara kadeh kaldırır, hasır şapkasıyla selam verip, "Bunların bini bir para," derdi.

Ama eğlenmesini biliyorlardı doğrusu. Mangal partileri yaparlar, çocuklar o jet skilerle gölde gezerlerdi. En az altı tane jet ski vardı ve renkleri o kadar parlaktı ki, uzun süre bakınca insanın gözü kamaşırdı. Akşamları on birer kişiden futbol maçları yaparlar, hava topu göremeyecekleri kadar karardıktan sonra şarkı söylemeye başlarlardı. Çoğu zaman İtalyanca söyledikleri bu şarkıları dinleyince onların da içmekten hoşlandıkları anlaşılıyordu.

İçlerinden birinin bir trompeti vardı ve berbat bir şekilde şarkılara eşlik ederdi. "Bu herif asla bir Dizzy Gillespie değil," derdi annem. "Birisi o trompeti zeytinyağına batırıp onun götüne sokmalı. O zaman osurarak 'Tanrı Amerika'yı Korusu'nu çalabilir."

Saat on bir olduğunda "Taps" parçasını çalar ve o gecelik konserini bitirirdi. Şarkılar ve trompet sabahın üçüne kadar sürseydi bile komşulardan bir şikâyet geleceğini hiç sanmam, çünkü gölün bizim kulübenin olduğu tarafında yaşayan insanlar o adamın Tony Soprano gibi bir mafya babası olduğuna inanıyorlardı.

Ve o yılın Dört Temmuz günü geldi çattı – 2012'den bahsediyorum. Bir miktar maytap, birkaç tane kestanefişeğim ve Cherry bombam vardı. Bunları Oxford yolundaki Pop Anderson'un Cherry bit pazarından almıştım. Bunu ağzımdan kaçırmış de-

ğilim, ikinizin de aptal olmadığını biliyorum. Herkes Cherry bit pazarında kestanefişeği satıldığını biliyordu. Fakat o zamanlar havai fişekler yasak olduğu için Pop da çok az miktarda satardı.

Her neyse, Massimo'lar bütün gün gölün karşısında koşup eğlendiler, futbol oynadılar, yüzdüler; veletler kıyıda kürek salladı, büyükleriyse tramplenden atlayıp durdular. Annemle ben de iskelenin ucundaki koltuklarımıza yayılmış, hiçbir sıkıntımız olmadan oturuyorduk. Yanımızda ulusal bayramı kutlayacağımız yurtsever malzemelerimiz vardı. Günbatımında anneme bir maytap verdim, sonra benimkini de onunkiyle tutuşturdum. Yarı karanlıkta bunları havada sallamaya başladık; çok geçmeden karşı taraftaki küçük çocuklar bizi görüp, onlar da kendi maytaplarını sallamaya başladılar. Massimo'ların onlardan daha büyük iki oğlu, bu çocuklara bizimkilerden daha büyük ve daha uzun süren maytaplar vermişlerdi ve bunların ucuna nasıl bir kimyasal sürülmüşse, kıvılcımları rengarenk çıkıyordu, oysa bizimkiler sadece sarı ve beyazdı.

Trompet çalan dallama başladı *va-va-va* diye üfürmeye; sanki, "Maytap dediğin böyle olur," der gibiydi.

"Aldırma," dedi annem. "Onların maytapları daha büyük olabilir, ama biraz kestanefişeği atalım da görsünler."

Fişekleri tutuşturup havaya fırlattık, böylece göle düşmeden önce patlıyorlardı. Karşı taraftaki veletler bunu görünce yaygaraya başladılar. Birkaç adam içeriye girip büyük bir koliyle geri geldi. Kolinin içi kestanefişeğiyle doluydu. Az sonra çocuklar bunları paketler halinde tutuşturmaya başladılar. Birkaç yüz paket falan olmalıydı, çünkü makineli tüfek gibi art arda patlatıyorlardı; tabii bizimki bunların yanında çok *sevimli* kaldı.

Va-va-va diye başladı trompet yine; bu defa, "Bir daha deneyin," der gibiydi.

"Demek öyle," dedi annem. "Alden, o sakladığın Cherry bombalarından birini versene."

"Pekâlâ," dedim, "ama dikkatli ol anne. Epey içtin, yarın sabah kalktığında bütün parmakların yerinde olsun."

"Ukalalık etme de bombayı ver," dedi annem. "Çocuk değilim, üstelik o trompetin sesi hiç hoşuma gitmiyor. Bahse girerim, onlarda bu bombalardan yoktur, çünkü Pop yabancılara satmaz. Otomobil plakalarını görünce, elimde hiç kalmadı, der."

Ona bombalardan birini verip çakmağımla yaktım. Fitil ateş alınca annem bunu havaya fırlattı. Gözlerimizi acıtacak bir parlamayla patladı ve patlama sesi bütün göle yayıldı. İkinciyi de tutuşturup havaya fırlattım. *Boom!*

"Hah, işte," dedi annem. "Şimdi patron kim görsünler."

O sırada Paul Massimo ve iki yetişkin oğlu iskelelerinin ucuna gelmişlerdi. Bu oğlanlardan biri –üstünde rugby tişörtü olan iriyarı, yakışıklı bir genç– o trompeti belindeki kemere asmıştı. Bize el salladılar, sonra Paul Massimo çocuklarının ellerine bir şey verdi. Fitillerini tutuşturabilmek için o şeyleri havaya kaldırdılar. Sonra da havaya, gölün ortasına doğru fırlattılar. Of be! O ne biçim patlamaydı! *Boom* sesi hafif kalırdı, dinamit falan gibi bir şeydi.

"Bunlar Cherry bombası değil," dedim. "Düpedüz M-80!"

"Bunları nereden almışlar?" diye sordu annem. "Pop böyle şeyler satmaz."

Birbirimize baktık, cevabı söylememize gerek yoktu. Tabii ki, Rhode Island'da almışlardı. Rhode Island'da ne istersen alabilirdin. Hele bir de adın Massimo'ysa.

Yaşlı adam çocuklarına birer tane daha verdikten sonra bunları tutuşturdu. Sonra da kendisininkini. Üç müthiş patlama daha... Bahse girerim Abenaki Gölü'nün bir ucundan diğerine kadar bütün balıklar korkudan ölmüşlerdir. Sonra Paul bize el salladı ve yanındaki oğlu trompetiyle uzun uzun *vaaaa-vaaa-vaaa* diye öttü. "Kusura bakmayın, kıçı kırık Yankee'ler, seneye şansınız açık olsun," der gibiydi.

Buna karşı yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Bir paket daha fişeğimiz vardı, ama o M-80'lerden sonra çok hafif kalacaktı. Karşı tarafta o dallama çetesi el çırpıyor, tezahürat yapıyor, bikinileri içinde kızlar yerlerinde hoplayıp zıplıyorlardı. Derken hep birlikte "Tanrı Amerika'yı Korusun"u söylemeye başladılar.

Ben anneme, o bana baktı. Aynı anda ikimiz de başlarımızı iki yana salladık. Derken annem, "Gelecek sene," dedi.

"Evet," dedim. "Gelecek sene."

Annem kadehini kaldırdı, ben kendiminkini. 2013'teki zaferimiz şerefine içtik. Ve işte Dört Temmuz Silahlanma Yarışı böyle başladı. Ama bence en büyük nedeni o sıçtığımın trompetiydi.

Ağzımı bozduğum için özür dilerim.

Ertesi yıl haziran ayında Pop Anderson'a gidip durumumu anlattım; gölün batı yakasındaki insanların onurunu korumak zorunda olduğumu söyledim.

"Eh, Alden," dedi Pop, "biraz barut patlatmanın onur korumakla ne ilgisi olduğunu kestiremedim, ama iş iştir; bir hafta sonra gelirsen, sana bir şeyler verebilirim."

Ben de öyle yaptım. Pop beni ofisine götürüp masasının üstüne bir kutu koydu. Kutuda Çince harfler vardı. "Bu benim pek satmadığım bir şeydir," dedi, "ama annenle benim çok eski bir geçmişimiz var. İlkokulda beni sobanın yanına çekip çarpım tablosunu öğretmişti. Sana M-120 dedikleri büyük havai fişeklerden getirdim; gürültü çıkarma bakımından bundan daha iyisi yoktur; tabii dinamit çubukları atmayı düşünmüyorsan... Sonra bir düzine de bundan var." Kırmızı bir çubuğun üstünde duran bir silindir çıkardı.

"Bu şey şişe roketine benziyor," dedim, "sadece daha büyük."

"Evet, buna lüks modeli diyebilirsin. Adı Çin şakayığı. İki misli daha yükseğe çıkıyor ve müthiş bir ışık parlıyor – kırmızı, mor ve sarı. Bunu bir Coca Cola veya bir bira şişesinin ucuna sokuyorsun, tıpkı normal şişe roketleri gibi, ama sonra geride dur, çünkü havalanırken fitilden çıkan kıvılcımlar her tarafa saçılıyor.

Çalılıklarda yangın çıkarmak istemiyorsan, yanında bir havlu olsun."

"Bu harika," dedim. "Bunları görünce artık trompet çalamayacaklar."

"Bütün kutuyu sana otuz dolara satarım," dedi Pop. "Biraz pahalı, biliyorum, ama kutunun içine birkaç tane Kara Kedi fişeğiyle birkaç maytap da koydum. Bunları odun parçalarının üstüne yerleştirip gölde yüzdür. Harika bir manzara olur."

"Başka söze gerek yok," dedim. "Bu fiyatın iki katını söylesen bile ucuz sayılır."

"Alden," dedi Pop, "benim işimi yapan biriyle asla böyle konuşmamalısın."

Kutuyu alıp kampa döndüm; annem öyle heveslendi ki, o M-120'lerden biriyle Çin şakayığını hemen patlatmak istedi. Anneme pek ayak diretilmezdi –çünkü ayağını koparıverirdi– ama bu defa karşı çıktım. "O Massimo'lara bir fırsat verirsek, hemen daha iyi bir şey çıkarıverirler," dedim.

Annem bunu bir süre düşündükten sonra yanağımdan öpüp, "Liseyi zor bela bitirmiş biri için omuzlarının üstünde bayağı iyi bir kafa varmış, Alden," dedi.

Ve böylece 2013 yılının anlı şanlı Dört Temmuz'u geldi. Bütün Massimo kabilesi her zaman olduğu gibi On İki Çam'da toplanmıştı; sayıları da bir-iki düzine artmış gibiydi. Annemle ben yine iskelede, koltuklarımızda oturuyorduk. İçinde cicilerimizin olduğu kutu ayaklarımızın dibinde duruyordu; aramızda bir sürahi dolusu portakallı votka da vardı.

Çok geçmeden Paul Massimo kendi cicili kutusuyla iskelesinin ucuna geldi; onun kutusu bizimkinden büyüktü, ama bunu kafaya takmadım. Köpek kavgasında köpeğin büyüklüğü değil, içindeki savaşçılığın büyüklüğü önemlidir. İki yetişkin oğlu da yanındaydı. Bize el salladılar, biz de karşılık verdik. Hava kararmaya başlayınca annemle birlikte Kara Kedileri patlatmaya başladık, ama birer birer değil, paketler halinde. Karşı taraftaki

küçük çocuklar da aynı şeyi yaptılar, ama sonra bundan sıkılıp o büyük maytaplarını ateşlediler. Trompetli oğul birkaç kez öttü; akort yapar gibiydi.

Bunu işiten bir grup genç de iskeleye geldiler ve bir süre konuştuktan sonra Paul ve yetişkin oğulları her birine büyükçe gri toplar verdi; bunların M-80 olduğunu gördüm. Özellikle de rüzgârın olmadığı zamanlar gölün karşısındaki sesler kolayca işitilebiliyor. Paul'un küçüklere dikkatli olmalarını ve bu bombaları göle nasıl atacaklarını anlatışını duyabiliyordum. Ardından Paul Massimo bunları ateşledi.

Çocuklardan üçü yeterince yükseğe attılar, ama en küçükleri –yedi yaşından büyük olamazdı– çuvalladı ve bombayı ayaklarının dibine düşürdü. Bomba yerde sekti ve eğer Paul son anda onu geri çekmeseydi, az kalsın burnunu uçuracaktı. Kadınlardan bazıları çığlığı bastılar, ama Massimo ve oğulları gülmekten katılacaklardı neredeyse. Sanırım, birkaç kadehten fazlasını içmişlerdi. Büyük ihtimalle şaraptı, çünkü bu dallamalar sadece şarap severler.

"Pekâlâ," dedi annem, "yeter dans ettiğimiz. O uzun boylu olanı borusunu öttürmeden onlara günlerini gösterelim."

Bunun üzerine birkaç tane M-120 çıkardım; renkleri siyahtı ve şekil olarak da eski çizgi filmlerdeki kötü adamın tren yollarını veya altın madenlerini havaya uçurduğu bombalara benziyorlardı.

"Dikkatli ol anne," dedim. "Bunun gibi bir şeyi elinde çok tutarsan parmaklarından daha fazlasını kaybedebilirsin."

"Beni merak etme," dedi annem. "O spagetticilere dünyanın kaç bucak olduğunu gösterelim."

Bunun üzerine fitilleri ateşleyip, birbiri ardına havaya fırlattık. Art arda bombalar patladı. Sanırım Waterford'a kadar bütün pencereler şangırdamıştır. Borazancı başı trompetini dudaklarına götüremeden dondu kaldı. Çocuklardan birkaçı ağlamaya başla-

dı. Kadınların hepsi merakla kumsala koştular; teröristler falan mı geldi diye korkmuşlardı.

"İşte bu canlarına okudu," dedi annem trompetçiye kadeh kaldırarak. Herif apışıp kalmıştı.

Paul Massimo ve iki oğlu iskelenin ucuna geldiler ve baş başa vererek bir şeyler konuştular. Sonra hep birlikte eve gittiler. Ben artık pes ettiklerini sanıyordum; annemse bundan emindi. Sonra zaferimizi kutlamak için maytaplarımızı ateşledik. Paket malzemesi olarak kullanılan köpüklerden kare şeklinde parçalar kesmiştim. Bu maytapları bunların üstüne sokup suya saldık. O sırada hava tam karanlık öncesi, koyu lacivert renkteydi; ne gece ne gündüz... Bence günün en güzel zamanıdır. Manzara harika olmuştu. Köpükler üstündeki maytaplarımız kırmızı ve yeşil renkler içinde şıngır mıngır yüzüyorlardı.

Yine sessizlik çökmüştü, o kadar ki, ta Brighton'da atılan havai fişeklerin sesleriyle kıyıdaki kurbağaların vraklaması duyulabiliyordu. Zavallı kurbağalar o gecelik şenliğin bittiğini sanmışlardı. Ama bilmedikleri bir şey vardı. Paul ve iki yetişkin oğlu tekrar iskelelerine geldiler ve bize baktılar. Paul'un elinde beyzbol topuna benzeyen bir şey vardı, trompet çalmayan oğlu –bence daha akıllı olanı oydu– bunu ateşledi. Massimo hiç vakit geçirmeden bunu havaya fırlattı ve ben anneme kulaklarını tıkamasını söyleyemeden o şey patladı. Ulu Tanrım, çıkan o ışık bütün göğü kaplarken patlama top sesi gibi duyuldu. Bu defa sadece Massimo kadınları değil, göl kenarında yaşayan kim varsa dışarıya fırlamıştı. Ve muhtemelen çoğu altına kaçırmışsa da, deli gibi alkışlıyorlardı. İnanabiliyor musun?

Annemle bakıştık, çünkü sırada ne olduğunu biliyorduk; nitekim öyle oldu: Kaptan Borazancı başı sıçtığımın trompetiyle uzun bir hava çaldı. *Vaaaaa!*

Massimo'ların hepsi ve gölün iki yanındaki insanlar alkışlamaya devam ettiler. Onur kırıcı bir durumdu. Bunu anlayabiliyorsun, değil mi Andy? Ya sen, Ardelle? Rhode Island'lı bir grup

yazlıkçı çakal bizi küçük düşürmüştü. Yani, spagetti sevmesine severim, ama her gün bunu yemek? Hadisene be!

Bir düzine kadar bira ve soda kutusunu iskelenin ucuna dizip, her birinin içine birer tane şakayık soktum. Karşı tarafta Massimo kabilesinin erkekleri bizi seyrediyorlardı. Trompet çalmayan oğul cephane tazelemek için eve koştu.

Bu arada ben çakmağımla birbiri ardına Çin şakayıklarını tutuşturdum. Manzarası çok güzeldi, ama uzun sürmüyordu Pop'un dediği gibi, gökkuşağı renklerindeydi. Massimo'lardan etkilendiklerini gösteren sesler geldi; bunu itiraf ederim. Derken eve koşan genç Massimo başka bir kutuyla iskeleye döndü.

Meğer bu da bizimkilere benzeyen Çin şakayıklarıymış, ama daha büyükleri. Her birinin kartondan fırlatma rampası vardı. Bunu görebiliyorduk, çünkü iskelelerindeki fener biçimli lambaları yanmıştı. Paul bu küçük roketleri ateşleyince hepsi havalandı ve altın yaldızları gibi ışık saçtılar, inerken de makineli tüfek sesleri çıkarıyorlardı. Bizimkilerden daha büyük ve daha parlaktı. Herkes yine alkışladı, tabii annemle ben de alkışladık, yoksa bizim mızıkçı olduğumuzu düşünürlerdi. Ve tabii trompet yine başladı: *vaaaah-vaaaah-vaaah.*

Daha sonra, elimizde ne varsa hepsini patlattıktan sonra, annem üstünde geceliği, ayaklarında terlikleriyle mutfakta volta atıyordu. Neredeyse kulaklarından buhar çıkacaktı. "Böyle cephaneleri nereden buluyorlar?" diye sordu, ama bu cevabı belli bir soruydu ve benim bir şey dememe fırsat vermedi. "Rhode Island'daki gangster arkadaşlarından tabii, nereden olacak? Çünkü adam BAĞLANTILI. Ve ne yaparsa yapsın, mutlaka kazanmak isteyen tiplerden. Bunu anlamak için suratına bir kere bakmak yeterli!"

Aynen senin gibi, anne, diye düşündüm, ama bunu seslendirmedim. Bazen sükût gerçekten de altındır; özellikle de annen kahveli konyakla doluyken ve ıslak bir tavuk kadar öfkelenmişken...

"Ve o iğrenç trompetten nefret ediyorum. Midemi bulandırıyor."

Bu konuda onunla aynı fikirdeydim.

Koluma yapıştı; o gecenin son içkisi gömleğimin üstüne döküldü. "Gelecek sene!" dedi. "Onlara gelecek sene patronun kim olduğunu göstereceğiz! 2014'te o trompeti susturacağımıza söz ver bana, Alden."

Buna gayret edeceğime söz verdim – elimden bu kadarı geliyordu. Paul Massimo'nun Rhode Island'da her türlü kaynağı varken, benim neyim vardı ki? Ucuz lastik ayakkabı satan dükkânın yanındaki bit pazarının sahibi Pop Anderson.

Buna rağmen ertesi gün ona gittim ve olanları anlattım. Beni dinledi ve her ne kadar dudaklarının kenarları birkaç kez seğirdiyse de, gülmeme nezaketini gösterdi. İtiraf edeyim, işin gülünecek yanları da yok değildi –yani en azından dün geceye kadar– ama Hallie McCausland'ın öfkeli soluğunu ensende hissederken bu pek bir şey sayılmaz.

"Evet, bu durumun anneni nasıl delirttiğini anlayabiliyorum," dedi Pop. "Birisi ona üstünlük taslamaya çalışınca ne hale geldiğini bilirim. Ama, Tanrı aşkına Alden, altı üstü havai fişek be! Annen ayılınca bunu anlayacaktır."

"Hiç sanmıyorum," dedim, annemin artık neredeyse hiç ayık olmadığını söylemekten kaçınarak; sızacak kadar sarhoş olmakla çakırkeyiflik arasında gidip geliyordu. Ben de ondan daha iyi sayılmazdım. "Artık hadise havai fişekten çok o lanet trompetle ilgili. Dört Temmuz'da o trompeti susturabilirse, sanırım tatmin olur."

"Sana yardımcı olamam," dedi Pop. "Bir yerlerde çok daha büyük havai fişekleri satılıyor, ama ben bunlardan getirtemem. Hem lisansımı kaybetmek istemem hem de birinin yaralanmasından korkarım. Sarhoşların patlayıcıları ateşlemeleri her zaman felaketleri davet eder. Ama gerçekten de o kadar kararlıysan, Indian Island'a gidip oradaki bir adamla konuşmalısın. Penobscot'ta, adı

Howard Gamache. Maine'de, hatta bütün dünyada ondan daha iri bir Kızılderili yoktur. Harley-Davidson motosiklete biner ve yanaklarına kuştüyü dövmesi yaptırmıştır. 'Bağlantılı' diyeceğin tiplerden."

Bağlantılı biri! Tam ihtiyacım olan şey! Pop'a teşekkür edip Howard Gamache adını defterime kaydettim. Sonraki nisan ayında pikabımın torpido gözünde beş yüz dolar nakit parayla Penobscot County'e gittim.

Bay Gamache'yi Harvest Otel'in barında buldum; dedikleri kadar iri yapılıydı, boyu iki metrenin üstündeydi, ayrıca yüz altmış kilo falan olmalıydı. Ona bir sürahi bira ısmarladıktan sonra acıklı hikâyemi dinledi ve, "Bakın, Bay McCausland," dedi, "en iyisi yolun üst tarafında bulunan çadırıma gidip bu işi daha ayrıntılı olarak konuşalım."

Altındaki Harley motosiklet bayağı büyük bir şeydir, ama o bindiği zaman sirklerde palyaçoların bindikleri o minik bisikletler gibi kaldı. Kıçının iki yanı selenin kenarlarından heybe gibi sarkıyordu. Çadırım dediği şeyse, arka bahçesinde çocuklar için bir yüzme havuzu olan, iki katlı bir çiftlik eviydi.

Hayır, Ardelle, motosikletin ve yüzme havuzunun hikâyemde önemli bir yeri yok, ama öğrenmek istiyorsan, benim anlatacağım şekilde dinleyeceksin. Hem ben bunları çok ilginç bulmuştum. Bodrumunda bir ev sineması bile vardı. İçimden hemen oraya taşınmak geldi.

Havai fişekler garajda, bir muşambanın altındaki tahta sandıklar içinde gizlenmişti. Bayağı ürpertici şeyler vardı. "Eğer bunlarla yakalanacak olursan, Howard Gamache adını hiç duymadın, tamam mı?"

Tamam, dedim; çünkü bana, kazık atmayacak –hiç değilse fazla kazık atmayacak– biri gibi görünmüştü. Beş yüz dolara ne alabileceğimi sordum. Sonunda kek denen, tek fitilli roket bloklarından alabildim. Bu keklerden üçünün Ateşli Maymun, Bağım-

sızlık İlanı ve Sayko-Delik gibi adları vardı. Havaya yükseldikten sonra ışıklar saçan çiçekler gibi açılıyorlardı.

"Sence bunlarla o İtalyan kopillerini susturabilir miyiz?" diye sordum.

"Kesinlikle," dedi Howard. "Ama Kızılderili veya Tomahawk Tom gibi adlarla sınıflandırılmak yerine Amerikan Yerlisi denmesini yeğleyen biri olarak, başkalarının da kökenlerine göre isimlerle aşağılanmasından hoşlanmam. Onlar da senin benim gibi Amerikalı'dır ve hor görmek yakışık almaz."

"Seni anlıyorum," dedim, "ve hak veriyorum, ama o Massimo'lar beni hâlâ çok kızdırıyorlar ve eğer bu seni rahatsız ediyorsa, üzgünüm."

"Tamam, ben de senin neler hissettiğini anlıyorum. Ama sana bir nasihatte bulunayım, soluk yüz: Evine dönerken hız sınırlarına çok dikkat et. Bagajında bunlarla yakalanman hiç iyi olmaz."

Annem getirdiklerimi görünce sevinçle yumruklarını havaya kaldırdı ve iki kadehe içki doldurdu. "Bunları gördükleri zaman boncuk sıçacaklar!" dedi. "Bakarsın belki gümüş sikkeler sıçarlar."

Ne var ki, hiç de umduğumuz gibi olmadı. Sanırım bunu biliyorsun, değil mi?

Geçen yılın Dört Temmuz'u geldiğinde Abenaki Gölü tıklım tıklım doluydu. McCausland Yankee'leriyle Massimo İtalyan Kopillerinin havai fişeği yarışı yapacakları haberi yayılmıştı. Gölün bizim tarafımızda yaklaşık altı yüz kişi vardı; onların tarafı o kadar kalabalık değildi, ama yine de bir hayli insan toplanmıştı. 2015 gösterisi için Mississippi'nin doğusunda ne kadar Massimo varsa gelmiş olmalıydı. Bu defa kestanefişeği veya Cherry bombalarına gerek görmedik. Asıl cephanemizi ateşlemek için alacakaranlığı bekledik. Annemle benim iskeleye yığdığımız, Çince harfleri olan kutularımız vardı; ama onların da vardı. Gölün doğu kıyısı maytap sallayan Massimo çocuklarıyla doluydu; dünyaya düşen

yıldızlar gibi görünüyordu ve çok güzeldi. Bazen maytapların yeterli olduğunu düşünürüm ve bu sabah keşke başka şeylere kalkışmasaydık, diyorum.

Paul Massimo bize el salladı, biz de karşılık verdik. O trompetli salak uzun bir hava çaldı: *Vaaaah!* Paul, önce sen başla, der gibi eliyle beni işaret edince bir Ateşli Maymun patlattım. Fişek havaya yükselip göğü aydınlatınca herkesten iç geçirme sesleri çıktı. Sonra Massimo'nun oğullarından biri buna benzeyen bir şeyi tutuşturdu, ama bu bizimkinden daha parlak ve daha uzun ömürlüydü. Kalabalıktan yine beğeni sesleri yükselirken trompet sahneye çıktı.

"O salak maymunları boş ver," dedi annem. "Bağımsızlık İlanı'nı atalım. Bakalım ne yapacaklar?"

Annemin dediğini yaptım ve çok güzel oldu, ama lanet Massimo'lar bunun da daha iyisini yaptılar. Bizim attığımız her şeyden daha iyisini atıyorlar ve onlarınki hem daha parlak hem de daha uzun sürüyordu. Tabii her defasında trompet dayağı yiyorduk. Annem de ben de çileden çıkmış haldeydik; yahu bu durumda Papa'nın bile tepesi atardı. O gece orada toplananlar herhalde Portland'daki kadar harika bir havai fişek gösterisi izlediler ve eminim evlerine memnun halde gitmişlerdir, ama Sivrisinek Cenneti'nde zerre kadar neşe yoktu. Annem genellikle sarhoşken mutlu olur, ama o gece hiç mutlu değildi. Artık hava iyice kararmış, yıldızlar ortaya çıkmıştı; gölün etrafında barut kokusundan geçilmiyordu. Sıra son ve en iddialı silahımıza gelmişti.

"Patlat," dedi annem, "bakalım bunu da geçebilecekler mi. Olmayacak şey değil. Ama o trompeti bir daha çalacak olursa, kafam patlayıp omuzlarımdan fırlayacak."

Son parçamız –ekstra özel– Hayalet Öfkesi adındaydı ve Howard Gamache öyle olduğuna yemin etmişti. "Çok güzel bir şeydir," demişti. "Ve tamamen yasadışıdır. Bunu tutuşturduktan sonra geri çekil, Bay Causland, çünkü püskürür."

Lanet fitili bileğim kadar kalındı. Tutuşturup geri çekildim. Yandıktan birkaç saniye sonra hiçbir şey olmayınca, bunun kurusıkı olduğunu sandım.

"Hadi, mahalle köpeğinin hamile kalmasını bekleme," dedi annem. "Yoksa o herif trompetini çalacak."

Ama trompet başlayamadan Hayalet Öfkesi patladı. Önce beyaz kıvılcımlı bir fıskiye halindeydi, ama sonra daha yükselip gül pembesi rengini aldı. O sırada kıvılcım fıskiyesi dört metre yükseklikte parlak kırmızı olmuştu. Ardından göğe doğru birkaç roket daha fırlattı ve bunlar muazzam bir gürültüyle patladılar. Annem kulaklarını tıkadı, ama deli gibi gülüyordu. Fıskiye –kerhanedeki yaşlı bir adam gibi– son bir patlamayla aşağıya inerken göğe kırmızılı sarılı çok güzel bir çiçek yükseldi.

Kısa bir an sessizlik oldu –herkes afallamıştı– ama sonra göldeki herkes deli gibi alkışlamaya başladı. Kıyılarda kamp yapanlar borazanlarını öttürdüler; o patlamalardan sonra sesleri çok cılız kalıyordu. Massimo'lar da alkışlıyorlardı; bu da onların sportmenliğini gösterir. Takdir ettim, çünkü her şeyi kazanma hırsı olanlar sportmenlik göstermezler. Trompetli genç trompetini kılıfından hiç çıkarmadı.

"Başardık!" diye haykırdı annem. "Alden, annene bir öpücük ver!"

Verdim, sonra da gölün karşısına baktım. İskeledeki o lambaların ışığında Paul Massimo'yu görebiliyordum. "Bekleyin ve görün," der gibi bir parmağını kaldırmıştı. İçime bir kurt düştü.

Trompetsiz olan oğul –bence az çok aklı olanı– ağır hareketlerle bir fırlatma rampası kurdu. Üstüne de o güne kadar görmediğim büyüklükte bir roket yerleştirdi. Buna benzer bir şeyi televizyonda Cape Canaveral'da görmüştüm. Paul tek dizi üstüne eğilip çakmağıyla fitili tutuşturdu. Kıvılcımlar çıkmaya başlar başlamaz çocuklarını kaptığı gibi iskeleden kaçtılar.

Bizim Hayalet Öfkesi'nde olduğu gibi zaman geçirmedi. Sıçtığımın şeyi Apollo 19 gibi fırlayıp, ardında önce mavi, sonra mor,

sonra da kırmızıya dönüşen bir alev izi bıraktı. Bir saniye sonra gölü bir ucundan diğerine kadar kaplayan devasa bir alev bütün yıldızları gözden silip attı. Bu alev bir süre orada kaldıktan sonra infilak etti. İnanılır gibi değildi.

Kalabalık çılgına dönmüştü. Massimo'nun yetişkin oğulları babalarına sarılıp onu havaya kaldırdılar. Kahkahalarını duyabiliyorduk.

"İçeriye girelim," dedi annem. Babam öldüğünden beri sesi hiç bu kadar kederli çıkmamıştı.

"Gelecek yıl onları yeneriz," dedim omzunu okşayarak.

"Hayır," dedi annem, "o Massimo'lar hep bizden bir adım önde olacaklar. Onlar öyle insanlar işte – BAĞLANTILI insanlar. Bizlerse sadece şansına elde ettiğimiz bir parayla geçinen yoksul insanlarız. Sanırım bu kadarı yeter."

Küçük kulübemizin merdivenini çıkarken gölün karşısındaki evden son bir trompet çığlığı geldi. *Vaaa-vaaah!* Başım çatlayacak gibi oldu.

Howard Gamache bu son havai fişeğe Kaderin Horozu dendiğini söyledi. Bunların videosunu YouTube'da görmüş, ama geri planda hep Çince konuşan tipler varmış.

"Bu Massimo denen adamın bunu nasıl ülkeye sokabildiğini anlamıyorum," dedi Howard. Bu konuşma bir ay sonra, yaz bitiminde geçiyordu; ben daha sonra Indian Island'a, onun iki katlı evine gidip olanları anlatacak morali kendimde bulunca... Nasıl kahramanca mücadele ettiğimizi, ama sonunda kuyruğumuzu toplayıp oturduğumuzu anlattım.

"Tahmin edebiliyorum," dedim. "Çin'deki dostları herhalde son afyon gönderisinin içine hediye olarak tıkıştırmışlardır. 'Bizimle iş yaptığınız için teşekkür ederiz' anlamında bir şey. Bunu aşacak bir şeyin var mı? Annem kahroluyor, Bay Gamache. Gelecek yıl onlarla yarışmak istemiyor, ama... ne bileyim, onlarınkinden daha iyi bir şey varsa... Bin dolara kadar ödeyebilirim. Yeter ki Dört Temmuz gecesi annemin yüzü gülsün."

Howard merdivene oturunca dizleri iri iki kaya parçası gibi kulaklarına kadar uzandı. Of, ne cüsseli adamdı. Oturduğu yerde düşündü, ölçtü, biçti. Sonunda, "Kulağıma bazı şeyler geldi," dedi.

"Ne hakkında?"

"Dördüncü Türle Yakın Karşılaşmalar denen özel bir şey," dedi. "Barutlu eğlenceler konusunda yazıştığım birinden duydum. Adamın yerli adı Parlayan Patika, ama genellikle Johnny Parker adını kullanıyor. Cayuga Kızılderilisi. New York, Albany yakınlarında yaşıyor. Sana e-posta adresini verebilirim, ama önce ben ona bir e-posta gönderip, senin güvenilir olduğunu bildirmezsem sana cevap vermez."

"Bunu yapar mısın?" diye sordum.

"Elbette," dedi, "ama önce bana bir elli dolar toslamalısın, soluk yüz."

Para benim küçük elimden onun kocaman eline geçti; Johnny Parlayan Patika Parker'a e-posta yazdı ve ben göle dönüp ona yazdığım zaman adam bana hemen cevap verdi. Ama DTYK diye söz ettiği şey hakkında sadece yüz yüze konuşabileceğini, çünkü devlet yetkililerinin bütün Yerlilerin e-postalarını okuduğunu söyledi. Buna diyecek bir laf bulamadım. Eminim o puştlar herkesin e-postasını okuyorlardı. Böylece buluşmaya karar verdik ve geçen yılın ekim başlarında ona gittim.

Tabii, annem benim ta New York'a gitmeme neden olacak şeyin ne olduğunu öğrenmek istedi, ben de herhangi bir şey uydurmaya gerek duymadım; çünkü annem çocukluğumdan beri benim içimi dışımı okuyabilir. Sadece başını iki yana sallayıp, "Eğer seni mutlu edecekse git," dedi. "Ama yine bizimkinden büyük bir şey çıkaracaklar ve yine oturup o boklu trompeti dinlemek zorunda kalacağız."

"Olabilir," dedim, "ama bu Bay Parlayan Patika bunun bütün havai fişek yarışlarında son noktayı koyacağını söylüyor."

Şimdi sizin de bildiğiniz gibi, adamın iddiası doğruydu.

Güzel bir otomobil yolculuğu yaptım; bu Johnny Parlayan Patika Parker kıyak bir adamdı. Onun "çadırım" dediği şey Green Island'daydı ve buradaki evlerin hepsi Massimo'ların On iki Çam'ı gibiydi. Karısı enfes Meksika yemekleri yapıyordu. Böreğin üstüne acılı sosu boca ettikten sonra tadına doyamadım, ama dönüş yolumda beni duman etti. Neyse, hikâyemin bu kısmını kısa keseyim, çünkü Ardelle yine sabırsızlanıyor. Tek söyleyebileceğim şu: Allahtan ıslak mendil vardı.

"CE4 için özel sipariş gerekiyor," dedi Johnny. "Çinliler bundan bir yılda sadece üç-dört tane yapıyorlar; Kuzey Moğolistan'da, yılın dokuz ayı karla kaplı ve bebeklerin kurt yavrularıyla birlikte büyüdüğü bir yerde. Bu tip patlayıcılar genellikle Toronto'ya gönderilir. Sanırım bir tane sipariş eder, sonra Kanada'ya gidip kendim alabilirim; ama bana zamanım ve benzin masrafım için ödeme yapman gerekecek. Eğer bununla yakalanacak olursam, terörist diye Leavenworth'a hapsedilirim."

"Seni o durumlara düşürmek istemem," dedim.

"Eh, belki biraz abartmış olabilirim," dedi, "ama CE4 havai fişeklerin babasıdır. Onun gibisi daha yapılmadı. Gölün karşısındaki komşun bunu aşan bir şey çıkaracak olursa, sana paranı geri veremem, ama kendi payımı iade ederim. Malımdan bu kadar eminim işte."

"Üstelik," diye devam etti Parlak Johnny, "ben maceraya bayılırım. Bir börek daha almaz mısın?"

Almadım ve iyi ki de almamışım, yoksa Vermont'a varmadan patlardım herhalde. Bir süre bu olayı unuttum. Derken, tam yılbaşından sonra –artık sonuna yaklaşıyoruz Ardelle, sevindin mi?– Johnny'den bir telefon geldi.

"Geçen sonbaharda konuştuğumuz şeyi hâlâ istiyorsan," dedi, "elimde; ama sana iki bin dolara mal olur."

Soluğumu yuttum. "Of, bu çok fazla yahu!"

"Sana hak veriyorum, ama bir de şu açıdan bak: Siz beyaz adamlar Manhattan'ı bizden yirmi dört dolara satın almıştınız;

biz de o günden beri bunun acısını çıkarmaya çalışıyoruz." Bir kahkaha attı. "Ama şimdi ciddileşeyim; eğer istemiyorsan, bence hava hoş. Belki gölün karşısındaki komşun ilgilenir."

"Sakın ha!" dedim.

Bir kahkaha daha attı. "Ama sana söyleyeyim, bu şey bayağı korkunç. Yıllardır havai fişek satarım, ama bunun gibisinin yanından bile geçmedim."

"Ne gibi?" diye sordum. "Nedir bu?"

"Kendin görmelisin," dedi. "Sana internetten resmini gönderecek değilim. Hem zaten işe... kullanıma girmeden bir şey anlaşılmaz. Buraya gelirsen, sana bir videosunu gösteririm."

"Geleceğim," dedim ve üç gün sonra ayık, tıraşlı ve saçlarım taranmış halde oradaydım.

Şimdi ikiniz de beni iyi dinleyin. Yapmış olduğum şey için mazeret uyduracak değilim –ve annemi de bu işin dışında tutun, çünkü o lanet şeyi ben gidip aldım ve ben patlattım– ama şu kadarını söyleyeyim: Johnny'nin bana gösterdiği vidodaki CE4'le, o gece benim patlattığım aynı şey değildi. Videoda gördüğüm çok daha küçüktü. Johnny'yle birlikte bunu pikabımın arkasına yüklerken sandığın büyüklüğü dikkatimi çekmişti. "İçine bir hayli ambalaj malzemesi koymuş olmalılar," dedim.

"Herhalde nakil sırasında bir kaza olmasın diyedir," dedi Johnny.

Yani o da bilmiyordu, tamam mı? Parlayan Patika Parker sipariş ettiğim şey olup olmadığını diye görmek için sandığı açmak ister miyim, diye sordu. Ama sandık baştan aşağıya çivilerle kapatılmıştı ve ben karanlık basmadan eve dönmek istiyordum; gözlerim eskisi kadar iyi değil. Ama bugün buraya her şeyi dürüstçe anlatmak niyetiyle geldiğim için size bunun doğru olmadığını söylemeliyim. Akşamları benim içki zamanımdır ve bunun bir dakikasını bile kaçırmak istemem. İşin doğrusu bu. Bu durumda olmam çok üzücü ve bir çare bulmam gerektiğini biliyorum. Sanırım beni hapse atarlarsa tedavi fırsatım olur, değil mi?

Ertesi gün aldığımız şeyi görmek için sandıktaki çivileri annemle birlikte söktük. Bu dediğim, şehirdeki evimizde oluyor, çünkü daha ocak ayından bahsediyoruz ve hava cadı memesi gibi soğuk. Gerçekten de ambalaj malzemeleri vardı; Çince gazeteler falan, ama tahmin ettiğim kadar da çok değildi. CE4 iki buçuk metre uzunluğundaydı ve kahverengi ambalaj kâğıdına sarılmış gibiydi, ama bu kâğıt yağlı olduğu için çadır bezi gibi ağırlaşmıştı. Fitili altından çıkıyordu.

"Sence işi görecek mi?" diye sordu annem.

"Eğer umduğumuz gibi çıkmazsa, eskisinden kötü durumda olmayız," dedim.

"İki bin dolar kaybetmiş oluruz," dedi annem, "ama olabilecek en kötü şey bu değil. En kötü ihtimal, bu şeyin yerden iki metre havalanıp, bir iki kıvılcım çıkardıktan sonra suya düşmesi. Ardından da o Ben Affleck'e benzeyen İtalyan'ın trompeti çalması..."

CE4'ü garaja soktuk ve göle taşınana kadar orada kaldı. O yıl havai fişek cinsinden başka bir şey satın almadım; ne Pop'tan ne de Howard Gamache'den. Bütün ümidimiz CE4'teydi.

Pekâlâ; dün geceye, 2015'in Dört Temmuz'una geldik. Abenaki Gölü'nde daha önce hiç böyle bir şey olmamış, umarım bir daha da hiç olmaz. Geçen yazın çok kurak geçtiğini biliyorduk, tabii ki biliyorduk, ama hiç aklımıza gelmedi. Neden gelecekti ki? Ne de olsa fişekleri suyun üstüne atıyorduk, değil mi? Daha güvenli bir yol var mıydı?

Bütün Massimo'lar oradaydılar, eğleniyorlardı; müzik çalıyorlar, oyunlar oynuyorlar, beş değişik ızgara yapıyorlar göl kenarında yüzüyorlardı. Gölün her iki yanına da birçok insan gelmişti. Hatta çoğunlukla bataklık olan kuzey ve güney uçlarında bile insanlar vardı. Herkes bu senenin İtalyan Kopilleriyle Yankee'lerin Dört Temmuz Silahlanma Yarışı'nı seyretmeye gelmişti.

Alacakaranlıkla birlikte yıldızlar da görünmeye başladı; Massimo'ların iskelesindeki lambalar yandı. Paul Massimo iki yetişkin oğluyla iskeleye geldi; hepsi de sanki bir baloya gidiyormuş gibi giyinmişlerdi. Babaları siyah, oğlanlar beyaz smokin giyiyorlardı, yakalarında kırmızı çiçek süsleri vardı. Ben Affleck'e benzeyen oğul trompetini silahşorlar gibi kalçasından sarkıtmıştı.

Etrafa bakındım; kıyılarda daha önceki yıllara göre çok daha fazla insan toplanmıştı. En az bin kişi olmalıydı. Büyük bir gösteri seyretmek ümidiyle gelmişlerdi ve Massimo'lar da bu beklentiye uygun kıyafetler içindeydiler. Annemin üstünde her zamanki ev elbisesi, benim üstümdeyse eski bir blucinle bir tişört vardı.

"Herifin kutusu mutusu yok, Alden," dedi annem. "Neden acaba?"

Başımı iki yana salladım, çünkü bilmiyordum. Bizim tek havai fişeğimiz iskelemizin ucunda, üstü eski bir battaniyeyle sarılı halde duruyordu.

Massimo her zamanki nezaketiyle bize eliyle başlayabileceğimizi işaret etti. Ben başımı iki yana sallayıp, "hayır" anlamında ona el salladım. Önce siz başlayın. Omuz silkti ve siz bilirsiniz anlamında bir hareket yaptı. Dört saniye sonra gökyüzü kıvılcımlarla doldu ve havai fişekler birbiri ardına patlayarak gölün üstünü patlayan yıldızlarla, çiçeklerle ve fıskiyelerle doldurdu.

Annem soluğunu yuttu. "Bak şu alçağa! Gidip *profesyonel* havai fişekçiler tutmuş!"

Evet, Massimo aynen öyle yapmıştı. O yirmi dakikalık gösteri için on-on beş bin dolar harcamış olmalıydı. Gölü dolduran kalabalık çılgınca tezahürat yapıyor, otomobil kornalarını çalıyor, çığlıklar atıyorlardı. Ben Affleck'e benzeyen oğul trompete başlamıştı, ama havada patlayan fişeklerin gürültüsünden sesi duyulmuyordu. Fişeklerin atıldığı yerden dumanlar yükseliyordu, fakat bu dumanlar gölün karşısına doğru değil, onların evine, On İki Çam Kampı'na doğru süzülmekteydi. Bunu fark etmiş olmam gerekirdi, diyebilirsiniz, ama fark etmedim. Annem de.

Kimse fark etmedi. Afallamış haldeydik. Massimo bize bir mesaj gönderiyordu, tamam mı? Bu iş burada bitti artık. Gelecek seneyi aklınızdan bile geçirmeyin, kıçı kırık Yankee'ler!

Bir an için durdular; tam artık bütün cephanesi bitti diye düşünürken, birden yine kıvılcımlar yükseldi ve havada kocaman, yanan bir tekne belirdi; yelkenleri bile vardı. Howard Gamache'den bunun ne olduğunu öğrenmiştim: bir Çin yelkenlisi. Nihayet bu kendiliğinden söndükten ve seyirciler sakinleştikten sonra Massimo fişekçi adamlarına bir işaret çaktı ve kumsalın üstünde bir Amerikan bayrağı yükseldi. Kırmızı, beyaz ve mavi renklerle yanarken bir yandan da hoparlörlerden "Güzel Amerika" müziği yükseliyordu.

Nihayet bayrak da söndü ve geriye turuncu renkte külleri kaldı. Massimo hâlâ iskelesinin ucundaydı, gülerek bize el salladı. Hadi, McCausland, elinizde ne varsa patlatın da bu iş bitsin artık, der gibiydi.

Anneme baktım. Annem bana baktı. Sonra kadehinde kalan içkiyi suya boşaltıp, "Hadi," dedi. "Herhalde bir boka benzemeyecek, ama madem o lanet şeye o kadar para harcadık, bari patlatalım."

Etrafın ne kadar sessiz olduğunu hatırlıyorum. Kurbağalar henüz konserlerine başlamamışlardı. Bizim ne yapacağımızı görmek için göl kıyısında bekleyen hâlâ epey insan vardı, ama büyük çoğunluğu şehre dönüyordu. Tıpkı tuttukları takımın maçı kazanma ümidi kalmayınca tribünleri terk eden taraftarlar gibiydiler. Göl Yolu'nun otomobil ışıklarıyla dolduğunu görebiliyordum.

Bu işi yapmaya karar verdim; eğer tıs çıkarsa kalan seyirciler istedikleri kadar gülebilirlerdi. O trompet sesine bile katlanabilirdim, çünkü gelecek yıl bunu bir daha dinlemek zorunda kalmayacaktım; çünkü artık pes etmiştim ve annemin yüzüne bakınca onun da aynı şeyi hissettiğini anladım. Meme uçları

bile kabarmıştı, ama belki dün geceden beri sutyenini takmadığı içindi. Fena halde kaşındırıyor, demişti.

Bir sihirbazın numarasına başlarken yaptığı gibi, battaniyeyi tek hareketle CE4'ün üstünden sıyırıp çektim; iki bin dolar ödeyip satın aldığım kare şeklindeki şeye baktım; büyük ihtimalle Massimo o fişeklerinden sadece bir tanesi için bundan fazla para ödemişti. Bombam yağlı kâğıda sarılı haldeydi, ucundan çıkan kısa fitili görünüyordu.

Elimle işaret edip bunu gösterdim, sonra da göğü işaret ettim. Smokinli üç Massimo kahkahalarla güldüler ve trompet çalmaya başladı. *Vaaa-vaaaah!*

Fitili tutuşturunca hemen kıvılcımlar çıkmaya başladı. Belki daha fırlatma rampasında patlar korkusuyla annemi geri çektim. Fitil kutuya kadar yandıktan sonra kayboldu. Sıçtığımın kutusu hâlâ orada duruyordu. Trompetli Massimo tam bir şey öttürecekken kutunun altında ateş fışkırdı ve önce ağır ağır, sonra daha çok jetten de hızlı –herhalde bunlara jet denirdi– yükselmeye başladı.

Yükseldikçe yükseliyordu. Üç metreye, yedi metreye, sonra on beş metreye. Yıldızların arasında onun kare şeklini görebiliyordum. Yirmi metreye çıkınca herkes bakmak için boynunu zorladığı sırada patlama oldu. Tıpkı Johnny'nin bana videoda gösterdiği gibi. Annemle ben sevinç çığlığı attık. Herkes tezahürat yapıyordu. Massimo'lar şaşkındı ve belki –bulunduğumuz yerden söylemek zor ama– biraz da düşmanca bakıyorlardı. Sanki, bu patlayan kutu da ne, der gibi bir halleri vardı.

Fakat CE4'ün işi daha bitmemişti. İnsanların gözü alıştığında hayretler içinde soluklarını tuttular, çünkü o kâğıt maddenin katları ayrıldıkça görüp görebileceğiniz bütün renklerde yanmaya başladı. Uçan daire gibi olmuştu. Yayıldıkça yayıldı ve açıldıktan sonra dört bir yana ateş topları fırlatmaya başladı. Her biri patlıyor, o uçan daire üstünde bir gökkuşağı oluşturuyordu. İkinizin de cep telefonunda bunun videosu var, biliyorum; eminim orada bulunup da telefonu olan herkes de bunu filme almıştır. Bunun

da duruşmamda delil olarak kullanılacağından kuşkum yok, ama ancak orada bulunanlar bu gösterinin ne kadar muhteşem olduğunu takdir edebilirler.

Annem koluma yapışmıştı. "Çok güzel," dedi, "ama bunun iki buçuk metre genişlediğini sanıyordum. Kızılderili arkadaşın öyle söylememiş miydi?"

Öyle olması gerekiyordu, ama benim ateşlediğim şey yedi metreye yayılmış, onu havada tutan en az bir düzine daha paraşüt açtıktan sonra da rengarenk yeni fıskiyeler, kıvılcımlar ve flaş bombaları patlatmıştı. Massimo'nun bütün gösterisinin yanında o kadar görkemli olmayabilirdi, ama onun en iddialı havai fişeğinden daha etkileyiciydi. Ve tabii, en son görülen şey bizimkiydi. İnsanlar daima bunu hatırlarlar, değil mi? Son gördükleri şeyi.

Annem karşı tarafa bakıp da Massimo'ları çeneleri sarkmış, ayran budalası gibi CE4'ümüzü seyrederken görünce birden dans etmeye başladı. Trompet, o Ben Affleck benzeri İtalya'nın elinde kalakalmıştı.

"Onları yendik!" diye haykırdı annem yumruklarını sıkarak. "Nihayet başardık, Alden! Şunların haline bak! Yenildiler işte; harcadığımız her sente değdi."

Annem onunla dans etmemi istedi, ama ben pek hoşuma gitmeyen bir şey görmüştüm. Rüzgâr bizim uçan dairemizi doğuya doğru, On İki Çam'a doğru sürüklüyordu.

Paul Massimo da aynı şeyi görmüş, elini bana doğru sallıyordu; "Bunu oraya sen çıkardın, hâlâ suyun üstündeyken aşağıya indir," der gibiydi.

Fakat tabii ki ben bunu yapamazdım; o lanet şey hâlâ roketler fırlatarak sürükleniyor, hiç durmayacakmış gibi görünüyordu. Derken hiç beklemediğim bir şey oldu –çünkü Parlayan Johnny'nin bana gösterdiği video sessizdi– ve müzik çalmaya başladı. Üst üste beş nota. Doo-dee-doo-dum-dee. *Close Encoun-*

ters of the Third Kind[1] filmindeki uzay gemisinin yaptığı müzikti. Ve işte o müzik başladığı anda uçan daire yanmaya başladı. Kaza mıydı yoksa bir çeşit final numarası mıydı, bilmiyorum. Onu havada tutan paraşütler de alev aldı ve uçan daire batmaya başladı. Önce bunun kıyıya varmadan suya düşeceğini, hatta belki Massimo'ların salının üstüne düşeceğini sandım. Ama o anda rüzgâr aniden şiddetini artırdı; sanki Tabiat Ana da Massimo'lardan usanmıştı. Ya da belki annemi delirten o trompet yüzündendi.

Eh, o malikânenin adını nereden aldığını biliyorsunuz, üstelik o çam ağaçları da kupkuruydu. Ön verandanın iki yanında iki çam ağacı vardı ve CE4 bunların üstüne düştü. O ağaçlar hemen alev aldı ve bir an Massimo'ların iskelesinin üstündeki elektrikli fenerler gibi göründü. Ama çok daha büyüktü. Massimo'lar dört bir yana karıncalar gibi kaçıştılar. Yanan bir dal verandanın çatısına düştü ve kısa sürede ortalık cehenneme döndü. Bütün bunlar olurken o lanet müzik de çalmaya devam ediyordu; doo-dee-doo-dum-dee.

Uçan daire ikiye ayrıldı. Yarısı bahçeye düştü, ki o kadar kötü sayılmazdı, ama diğer yarısı ana binanın çatısına indi. O sırada hâlâ son birkaç roketini atıyordu; bunlardan biri üst kat pencerelerinden birine çarparak içeriye girdi ve perdeleri tutuşturdu.

Annem bana baktı ve, "*Bu* hiç iyi olmadı," dedi.

"Haklısın," dedim. "Bayağı kötü oldu."

Annem, "İtfaiyeyi arasan iyi olur, Alden," dedi. "Aslında birkaç itfaiye arasan daha iyi olur, çünkü bütün orman yanabilir."

Telefonumu almak için eve koşmak üzere döndüğümde annem kolumu tuttu. Yüzünde hınzır bir gülümseme vardı. "Gitmeden önce şuna bir bak," dedi.

---

(1) *Üçüncü Türden Yakınlaşmalar.* Yönetmenliğini Steven Spielberg'in yaptığı, 1977 yapımı bilimkurgu filmi --ed.n.

Eliyle gölün karşısını işaret etti. O sırada bütün ev alev almış olduğu için gösterdiği şey kolayca görülebiliyordu. İskelede kimse kalmamıştı, ama o sıçtığımın trompeti oradaydı.

"Onlara bunun benim fikrim olduğunu söyle," dedi annem. "Bu yüzden hapse girerim, ama umurumda değil. Hiç değilse o lanet şeyi susturduk."

Yahu Ardelle, bana bir bardak su verir misin? Ağzım kurudu.

Kadın Polis Memuru Benoit bir bardak su getirip Alden'e verdi. O ve Andy Clutterbuck onun suyu içişini seyrettiler. Saçları seyrelmiş ve ağarmaya başlamış olan Andy uzun boylu sıska bir adamdı ve bir gece önce adamakıllı içki içtiği için yüzünde çökmüş bir ifade vardı.

"Neyse ki kimse yaralanmadı," dedi Alden. "Buna sevindim. Ormanı da yakmadık. Buna da sevindim."

"Şansınız varmış ki, rüzgâr dinmiş," dedi Andy.

"Başka bir şansınız da üç kasabadaki itfaiye timlerinin hazır bekliyor olmalarıymış," diye ekledi Ardelle. "Tabii, Dört Temmuz geceleri hazır olmak zorundalar, çünkü daima birkaç salak böyle kontrolsüz havai fişek atar."

"Bu olayda bütün sorumluluk benim," dedi Alden. "Bunu iyi anlamanızı istiyorum. O lanet şeyi ben satın aldım ve ben ateşledim. Annem hiç karışmadı." Bir an sustu. "Umarım, Massimo da bunu anlar ve anneme bulaşmaz. Biliyorsunuz, bu adam BAĞLANTILIDIR."

Andy, "Bu aile yirmi yıldan beri yazlarını Abenaki'de geçirir," dedi, "ve bildiğim kadarıyla Paul Massimo hiç yamuğu olmayan, düzgün bir işadamı."

"Ya," dedi Alden. "Tıpkı Al Capone gibi."

Polis memuru Ellis sorgu odasının camını tıklatıp parmağıyla Andy'yi gösterdikten sonra, küçük parmağıyla telefon işareti yaptı. Andy iç geçirerek odadan çıktı.

Ardelle Benoit, Alden'e baktı. "Hayatım boyunca pek çok boktan iş gördüm, hele polis olduktan sonra daha da fazlasına tanık oldum, ama bu olay hepsine basar."

"Biliyorum," dedi Alden başını devirerek. "Mazeret aramıyorum." Sonra yüzü aydınlandı. "Ama ne gösteri oldu be! İnsanlar bunu hiç unutmayacaklar."

Ardelle çirkin bir ses çıkararak buna cevap verdi. Uzaklarda bir yerden siren sesi duyuldu.

Kısa bir süre sonra Andy odaya dönüp oturdu. Önce hiçbir şey söylemeden boşluğa baktı.

"Annemle mi ilgiliydi?" diye sordu Alden.

"*Arayan* annendi," dedi Andy. "Seninle konuşmak istedi, ama ona senin meşgul olduğunu söyleyince, sana bir mesaj iletmemi rica etti. Lucky's Diner lokantasından arıyordu; gölün karşısındaki komşunla güzel bir kahvaltı yapmışlar. Adam hâlâ smokinliymiş ve hesabı o ödemiş."

"Annemi tehdit mi etmiş?" diye bağırdı Alden. "O orospu çocuğu..."

"Otur yerine Alden. Sakin ol."

Alden kalkmak üzereyken tekrar oturdu ve ellerini yumruk haline getirdi. Kocaman elleri vardı ve sahibi isterse adamakıllı hasar verebilecek kadar güçlüydü.

"Hallie ayrıca Bay Massimo'nun şikâyetçi olmayacağını söyledi. Adam iki ailenin saçma bir rekabete girdiklerini ve bunun sonunda iki ailenin de hatalı olduğunu söylemiş. Annenin dediğine göre Bay Massimo her şeyin üstüne bir perde çekilmesini istiyormuş."

Alden'in kabarıp inen gırtlak çıkıntısı Ardelle'e, çocukken oynadığı tahta çubuklu maymun kuklayı hatırlattı.

Andy öne uzandı. Yüzünde buruk bir gülümseme vardı; gülmek istemiyormuş ama elinde değilmiş gibi bir ifadeydi. "Annenin dediğine göre, Bay Massimo sizin evinizdeki diğer havai fişeklere olanlar için de çok üzgünmüş."

"*Diğer* havai fişekler mi? Size dedim ya, bu sene CE4'ten başka hiçbir şey..."

"Ben konuşurken sus. Mesajın herhangi bir kısmını unutmak istemiyorum."

Alden sustu. Dışarıdan ikinci bir siren sesi geldi, sonra üçüncüsü.

"Mutfaktakiler. O havai fişekler. Annene göre bunları sobanın çok yakınına koymuş olmalısın. Bunu yaptığını hatırlıyor musun?"

"Aa..."

"Hatırlaman gerek Alden, çünkü bu boktan dosyayı bir an önce kapatmayı çok istiyorum."

"Sanırım... yani," dedi Alden.

"Sana sıcak bir temmuz gecesi neden sobayı yaktığını da sormayacağım, çünkü otuz yıl polislik yaptıktan sonra sarhoşların nasıl saçmaladıklarını bilirim. Haklı mıyım?"

"E, evet," diye itiraf etti Alden. "Sarhoşların ne yapacağı belli olmaz. Ve o içtiğimiz Moonquake adlı içki de adamı fena çarpıyordu."

"Şu anda Abenaki Gölü'ndeki evinizin yanıp kül olmasının nedeni de bu işte."

"Ulu Tanrım!"

"Bunun için Tanrı'yı suçlayamayız, Alden, ne kadar ulu olsa da. Sigortan var mıydı?"

"Ya, evet," dedi Alden. "Sigorta iyi fikirdir. Bunu babam öldüğünde öğrenmiştim."

"Massimo'nun da sigortası varmış. Annen sana bunu da söylememi istedi. Söylediğine göre jambonlu yumurtalarını yerken ödeştikleri konusunda uzlaşmışlar. Sen de buna katılıyor musun?"

"Eh, onun evi bizim kulübemizden çok daha büyüktü."

"Sanırım sigortası o farkı karşılayacaktır." Andy ayağa kalktı. "Herhalde er geç bir duruşma olur, ama şimdilik serbestsin."

Alden teşekkür etti. Ve polisler fikir değiştirmeden oradan ayrıldı.

Andy ve Ardelle sorgu odasında oturup birbirlerine baktılar. Neden sonra Ardelle, "Yangın çıktığında Bayan McCausland neredeymiş?"

"Massimo gelip de onu Lucky's lokantasında ziyafete davet edene kadar burada, karakoldaydı," dedi Andy. "Oğlunun mahkemeye mi yoksa cezaevine mi gideceğini öğrenmek için bekliyordu. Ellis'in söylediğine göre buradan çıkarlarken Massimo'nun kolu kadının beline sarılı haldeymiş. Hallie'nin kiloları düşünülürse, adamın epey uzun kolu varmış."

"Sence McCausland'ın kulübesinde yangını kim çıkarmış olabilir?"

"Hiçbir zaman kesin olarak bilemeyeceğiz, ama ille de tahmin yürütmemiz gerekirse, güneş doğmadan önce Massimo'nun oraya giden oğulları olmalı. Kendi kullanmadıkları havai fişeklerden birkaçını sobanın yanına –belki de tam üstüne– koymuş, sonra da sobayı da hafif ateşte yakmışlardır. Düşünecek olursan, saatli bombadan farklı değil."

"Vay canına!" dedi Ardelle.

"Sonuca bakarsak, havai fişek patlatan sarhoşların olması kötü; diğer yandan, bir elin kirlettiğini diğerinin yıkamış olması da iyi bir şey."

Ardelle bunu düşünürken dudaklarını büzdü ve *Close Encounters of the Third Kind* filminin o beş notalık müziğini ıslıkla çalmaya başladı.

"Hiç fena değil," dedi Andy. "Ama bunu trompetle çalabilir misin?"

Marshall Dodge'u düşünürken

Bir seçkiyi dünyanın sonuyla ilgili bir hikâyeyle bitirmekten daha iyi bir şey olabilir mi? En azından bu konuyu ele alan bir kitap yazdım: *Mahşer.* Ama bu hikâye neredeyse bir iğne deliğine odaklanıyor. Hikâyenin kendisi hakkında söyleyeceğim pek bir şey yok; sadece çok sevdiğim, ama artık bir kenara kaldırdığım 1986 model Harley Softail motosikletimi düşündüğümü belirteyim. Reflekslerim zayıfladı ve hem kendimi hem başkalarını tehlikeye atmamak için artık motosiklete binmiyorum. Ama o motosikletime bayılırdım. *Uykusuzluk* romanımı yazdıktan sonra bununla Maine'den Kaliforniya'ya gittim ve bir akşam Kansas civarında bir yerde durup güneşin batışını seyrettim. Bir yandan da ay doğuyordu, kocaman turuncu bir top. Bunu büyük bir keyifle seyrederken hayatımda gördüğüm en güzel günbatımı olduğunu düşündüm. Belki de öyleydi.

Ha, "Yaz Günü Gök Gürültüsü" tıpkı Robinson'u, komşusunu ve Gandalf adındaki sahipsiz köpeği bulduğumuz yere benzeyen bir yerde yazıldı.

Yaz Günü Gök Gürültüsü

Gandalf iyi olduğu sürece Robinson da iyiydi. Yani her şey yolundaymış gibisinden değil, ama bir günü daha atlatmak anlamında iyiydi. Hâlâ geceleri uyanıyor, Diana ve Ellen'in hayatta olduğunu gördüğü rüyanın etkisiyle ağlıyordu; ama Gandalf'ı köşedeki battaniyesinden alıp yatağına sokunca, her zaman olmasa bile çoğu kez uyumaya devam edebiliyordu. Gandalf'a gelince, nerede uyuduğuna aldırdığı yoktu; eğer Robinson ona sarılmak istiyorsa, bunun da sakıncası yoktu. Sıcaktı, kuruydu ve güvenliydi. Kurtarılmıştı. Gandalf için tek önemli şey buydu.

Bakımından sorumlu başka bir canlıyla beraberken her şey daha iyi oluyordu. Robinson 19 numaralı karayolundan sekiz kilometre yol kat ederek kasaba marketine gidiyor (Gandalf pikabın yolcu koltuğunda; kulakları dikilmiş, gözleri parlıyor) ve köpek maması alıyordu. Market terk edilmişti ve tabii yağmalanmıştı, ama Eukanuba marka köpek mamasına kimse dokunmamıştı. 6 Haziran'dan sonra ev hayvanları insanların dert edeceği son şeydi. Robinson bu sonuca varmıştı.

İkisi birlikte göl kenarındaki evde kalıyorlardı. Kilerde dünya kadar yiyecek olduğu gibi, alt katta da koliler içinde gıda malzemeleri vardı. Robinson, karısı Diana'nın kıyameti bekleyişiyle ilgili espriler yaptığını hatırladı; Diana haklı çıkmıştı. Her ikisi de, özellikle Diana, kıyamet ânı geldiğinde kızıyla beraber Boston'da, Emerson Üniversitesi'nin akademik imkânlarını inceleyeceklerini hiç tahmin etmemişti. Örneğin yemek durumu; yiyecek stoku Robinson'dan daha uzun ömürlü olacaktı. Bu konuda hiç şüphesi yoktu. Timlin, kaderleriyle baş başa olduklarını söylüyordu.

Robinson kıyametin bu kadar güzel olacağını hiç beklemiyordu. Hava sıcaktı ve tek bir bulut yoktu. Eskiden Pocomtuck Gölü'nde sürat motorlarından ve jet skilerden geçilmezdi (bölgenin kıdemli sakinleri bu yüzden "balıklar ölüyor" diye homurdanırlardı), ama bu yaz dalgıç kuşları dışında sessizdi... bu kuşların ötüşü de her gece azalır gibiydi. Robinson önce bunu kederiyle lekelenmiş hayal gücüne yordu, ama Timlin kesinlikle öyle olmadığını söyledi.

"Çoğu orman kuşunun çoktan yok olduğunu fark etmedin mi? Sabahları bıldırcın konserleri, öğlenleri karga müziği artık yok. Eylüle kadar dalgıç kuşları da bunu yapanlar gibi yok olacaklar. Balıklar biraz daha uzun süre yaşarlar, ama sonunda onlar da ölecekler. Tıpkı geyikler, tavşanlar ve sincaplar gibi..."

Yabanıl hayatın akıbeti hakkında bu öngörüye karşı söylenecek laf yoktu. Robinson bir zamanlar önündeki tabelada VERMONT PEYNİRİNİZİ VE ŞERBETİNİZİ BURADA ALIN! yazılı Carson Corners Süpermarketi'ne giderken göl yolunda ve 19 numaralı karayolu etrafında en az bir düzine ölü geyik görmüştü. Ama hayvan soykırımı en çok ormanda gerçekleşmişti. Rüzgâr doğudan göle doğru estiği zaman dayanılmaz bir koku olurdu. Sıcak günler kokuyu daha da çekilmez hale getiriyordu. Robinson, nükleer kışa ne oldu, diye merak etti.

"Nasılsa gelecek," dedi Timlin, sallanan iskemlesinde oturmuş, ağaçların arasından sızan güneşe bakarken. "Dünya hâlâ darbeyi özümlüyor. Hem haberlerden öğrendiğimiz kadarıyla Güney Yarıküre –ve Asya'nın büyük bir kısmı– sonsuza kadar sürecek bir bulut altındaymış. Hâlâ varken güneş ışığının tadını çıkar, Peter."

Sanki herhangi bir şeyin tadını çıkarabilirmiş gibi. Diana'yla İngiltere'ye yapacakları gezi hakkında konuşmuşlardı – balayılarından beri yapacakları ilk uzun tatil olacaktı. Plana göre bu gezi, Ellen okuluna alışana kadar bekledikten sonra gerçekleşecekti.

Ellen'i düşündü. İlk gerçek sevgilisiyle ayrıldıktan sonra kendini toplamıştı ve son zamanlarda yine yüzü gülmeye başlıyordu.

O kıyamet sonrası güzel yaz sonunda Robinson her gün Gandalf'ın tasmasına bir kayış iliştirir (6 Haziran'dan önce köpeğin adının ne olduğunu bilmiyordu; boynundaki tasmada sadece Massachusetts Eyaleti aşı etiketi vardı) ve birlikte üç kilometre ötedeki pahalı sitenin tek sakini olan Howard Timlin'e giderlerdi.

Diana bir zamanlar bu yürüyüş yolunu cennetin şipşak resmine benzetirdi. Yolun büyük bir kısmı uçurum kenarlarından geçiyordu ve altmış kilometre uzaktaki New York'un tepeden görünen bir manzarası vardı. Yolun keskin bir viraj aldığı belli bir noktada DİKKATLİ SÜRÜN! yazılı bir uyarı levhası göze çarpıyordu. Yazlıkçı çocuklar bu keskin dönemece Ölüm Virajı adını takmışlardı.

Woodland Acres –hem özel hem de çok pahalı bir site– buradan bir buçuk kilometre uzaktaydı. Tam ortasındaki yontulmamış taştan inşa edilmiş ana binada harika manzarası, beş yıldızlı bir aşçısı olan ve bin çeşit bira sunulan bir restoran vardı. (Timlin, bu biraların çoğu içilemeyecek kadar kötüydü, diyordu.) Ana binanın etrafına saçılmış iki düzine köşk vardı. Çoğunun sahibi büyük şirketlerdi, ama 6 Haziran'da hepsi kapanmıştı. 6 Haziran günü bu köşklerin çoğu zaten boştu ve bunu izleyen korku dolu

günlerde hâlâ orada yaşamakta olan birkaç insan, radyasyondan etkilenmediği haberi yayılan Kanada'ya kaçmıştı. Tabii hâlâ uçak yolculuklarının yapılabileceği kadar benzin varken.

Woodland Acres sahipleri olan George ve Ellen Benson sitede kalmışlardı. Boşanmış olan ve yasını tutacağı çocukları olmayan Timlin de kalmıştı ve Kanada'yla ilgili haberlerin kesinlikle asılsız olduğunu biliyordu. Derken temmuz başlarında Benson çifti hap yutarak yataklarına çekildiler ve pille çalışan bir pikapta Beethoven dinleyerek son uykularına daldılar. Artık sadece Timlin kalmıştı.

"Bütün bu gördüklerin benimdir," demişti Robinson'a kollarını iki yana açarak. "Ve bir gün senin olacak."

Acres'e yaptığı günlük yürüyüşleri sırasında Robinson'un kederi ve bezginliği biraz yatışıyordu; insanı baştan çıkaran bir güneş vardı. Gandalf çalıları kokluyor ve her birinin üstüne işemeye çalışıyordu. Ormanın içinden gelen bir şey duyarsa kahramanca havlıyor, ama sonra hemen Robinson'a sokuluyordu. Tasma kayışı ölü sincaplar ve tavşanlar için gerekliydi. Gandalf bunların üstüne işemek istemezdi; istediği şey onlardan ne kalmışsa midesine indirmekti.

Woodland Acres patikası Robinson'un yaşadığı kamp yolundan ayrılıyordu. Bir zamanlar siteye giden patikada meraklıları ve Robinson gibi bordro mahkûmlarını engellemek için bir kapı vardı, ama artık bu kapı her zaman açıktı. Patika, orman içinden bir kilometre kadar uzanıp, dört tenis kortunun, bir golf parkurunun ve artık içinde at cesetlerinin bulunduğu ahırların önünden geçiyordu. Timlin'in köşkü ana binanın uzak köşesinde, dört yatak odalı, dört banyolu, jakuzili ve saunalı mütevazı bir evdi.

"Yalnız yaşadığına göre neden dört yatak odasına gerek duydun?" diye sormuştu bir keresinde Robinson.

"Bilmiyorum, hiçbir zaman da bilmiş değilim," dedi Timlin, "ama diğer hepsinde dört yatak odası var. Foxglove, Yarrow ve Lavender hariç. Onların beş yatak odası var. Lavender'in ayrıca

bir bowling pisti de var. Ama çocukken buraya ailemle birlikte geldiğimde evin dışındaki bir helaya işerdik. Gerçekten."

Robinson ve Gandalf çoğu zaman Timlin'i köşkünün (Veronica köşkü) ön verandasında, sallanan koltuğunda oturmuş ya bir kitap okurken ya da pilli bir CD çalarda müzik dinlerken bulurlardı. Robinson tasma kayışını çıkarır, Gandalf da basamakları hızla çıkıp Timlin'e koşardı. Timlin onu bir süre okşadıktan sonra gri-beyaz tüylerini çekiştirir, köpek yerinden hiç kımıldamayınca da hep aynı şeyi söylerdi: "İnanılır gibi değil."

Ağustos ortalarındaki bu güzel günde Gandalf, Timlin'in sallanan sandalyesine çok kısa bir ziyaret yapıp adamın ayak bileklerini kokladıktan sonra merdivenden inip ormana doğru koştu. Timlin eski filmlerdeki Kızılderililer gibi elini kaldırıp Robinson'u selamladı.

Robinson da aynı el işaretiyle karşılık verdi.

"Bira ister misin?" diye sordu Timlin. "Soğumuştur. Gölden yeni çıkardım."

"Bugünün birası Old Shitty mi yoksa Green Mountain Dew mü?"

"İkisi de değil. Depoda bir kasa Budweiser vardı. Hatırlarsan, bu marka biraların kralıdır. O kasayı özgürleştirdim."

"O halde memnuniyetle sana katılırım."

Timlin uflaya puflaya yerinden kalkıp hafifçe iki yana sallanarak içeriye girdi. İki yıl önce kalçalarında arterit başlamıştı; Robinson'a söylediğine göre artık ayak bileklerine de inmişti. Robinson hiç sormamıştı, ama Timlin'in yetmişli yaşlarının ortasında olduğunu sanıyordu. Sırım gibi vücudu, hayatı boyunca spor yapmış olduğunun belirtisiydi; ne var ki artık o vücutta da sorunlar başlamıştı. Robinson ise fiziksel olarak kendini hiç daha iyi hissetmemişti, ki bu da kaderin cilvesiydi işte, çünkü uğrunda yaşamak isteyeceği bir şey kalmamıştı. Bu yapay güzellikteki yaz

sonuna gelinirken ona ihtiyacı olan sadece Gandalf vardı. Bu da şimdilik fena sayılmazdı; Gandalf yetiyordu.

Sadece bir çocuk ve köpeği, diye düşündü.

Bu köpek haziran ortalarında ormandan çıkıp gelmişti; sıska, perişan, tüylerine otlar yapışmış bir haldeydi ve burnunun üstünde derin bir kesik vardı. Robinson o zamanlar misafir odasında yatıyordu (Diana'yla paylaştığı yatakta uyumaya katlanamazdı); kederliydi, bunalım içindeydi ve her şeye boş verip intihar etme aşamasına geldiğinin farkındaydı. Daha birkaç hafta önce böyle bir eylemi korkakça bulurdu, ama o günden beri bazı inkâr edilemeyecek gerçekleri kabul etmeye başlamıştı. Acısı dinmeyecekti. Üzüntüsü geçmeyecekti. Ve tabii, her halükârda kendi hayatı da uzun sürecek değildi. Gelecekte onu neyin beklediğini anlamak için ormandan gelen çürüyen hayvan kokusunu duymak yeterliydi.

Çıtırtı sesleri duyunca, önce bunun bir insan olabileceğini düşündü. Ya da yiyecek kokusu almış, hâlâ yaşayan bir ayı. Ama o zamanlar jeneratörü hâlâ çalışıyordu ve garaj yolunu aydınlatan lambanın ışığında küçük, gri bir köpek gördü; bir an kapıyı tırmalıyor, sonra verandada oturuyordu. Robinson kapıyı açınca köpek önce geriledi, kulakları geriye gitti, kuyruğunu topladı.

"İçeriye gel bari," dedi Robinson. Köpek hiç duraksamadan içeriye daldı.

Robinson hayvanın önüne bir tas su koydu; köpek bunu bir çırpıda yalayıp yuttuktan sonra önüne konan bir parça eti de silip süpürdü. Hayvan yemeği bitirince Robinson ısırılmayacağını umarak onun başını okşadı. Köpek onu ısırmak yerine elini yaladı.

"Sen artık Gandalf'sın," dedi Robinson. "Gri Gandalf." Sonra da gözyaşlarına boğuldu. Kendine bunun saçmalık olduğunu söylüyordu ama öyle değildi. Artık evde yalnız kalmayacaktı.

"Senin o motosikletin ne durumda?" diye sordu Timlin.

İkinci bira şişesindeydiler. Robinson birasını bitirdikten sonra Gandalf'la birlikte evlerine giden o üç kilometrelik yola koyulacaklardı. Gecikmek istemiyordu, çünkü alacakaranlıkta sivrisinekler yoğunlaşıyordu.

Eğer Tim haklıysa, dünya bu kan emicilere miras kalacaktı. Bakalım o zaman emecekleri kan bulabilecekler miydi?

"Aküsü bitti," dedi Tim'e. "Karım elli yaşıma geldiğimde motosikleti satacağıma söz verdirtmişti. Elli yaşından sonra insanların refleksleri çok yavaşlarmış."

"Sen ne zaman elli oluyorsun?"

"Gelecek yıl," dedi Robinson. Sonra da bunun saçmalığına güldü.

"Bu sabah bir dişimi kaybettim," dedi Timlin. "Benim yaşımda normal sayılabilir, ama..."

"Lavaboda hiç kan görüyor musun?"

Timlin ona bunun ilerlemiş radyasyon zehirlenmesinin ilk belirtilerinden biri olduğunu söylemişti ve bu konuda Robinson'dan çok daha fazla bilgi sahibiydi. Robinson'un bu konuda bildiği tek şey, karısının ve kızının Boston'da oldukları 5 Haziran günü Cenevre barış müzakerelerinin tıkandığı ve ertesi gün dünya kendi kendini öldürdüğü sırada hâlâ orada olduklarıydı. Artık Amerika'nın doğu kıyı şeridi, Hartford'dan Miami'ye kadar tamamen kül olmuştu.

"Bu soruya karşı susma hakkımı kullanacağım," dedi Timlin. "Köpeğin geliyor. Patilerine bir baksan iyi olur. Sol arka ayağı aksıyor gibi."

Ama Gandalf'ın patilerinde hiç diken bulamadılar. Bu defa Timlin köpeğin tüylerini hafifçe çekince, arka tarafından eline bir avuç tüy geldi. Gandalf bunu hissetmemiş gibiydi. İki adam bakıştılar.

"Uyuz olabilir," dedi Robinson. "Ya da stres. Köpekler stres altındayken tüy dökebiliyorlarmış."

"Mümkün," dedi Timlin gölün karşı tarafına bakarak. "Güzel bir günbatımı olacak. Tabii artık her günbatımı güzel oluyor. Tıpkı 1883'te Krakatoa Yanardağı patladığında olduğu gibi. Ne var ki bu, on bin Krakatoa şiddetinde oldu." Eğilip Gandalf'ın başını okşadı.

"Hindistan ve Pakistan," dedi Robinson.

Tim yine doğruldu. "Eh, evet. Ama sonra başka herkes de eyleme girişti, değil mi? Çeçenlerin elinde bile birkaç tane varmış, bunları kamyonetlerle Moskova'ya götürmüşler. Sanki dünya bu meretlere kaç ülkenin –ve kaç lanet olası grubun– sahip olduğunu kasten unutmuş gibi..."

"Ya da bu meretlerin neye mal olabileceğini," dedi Robinson."

"Evet, onu da. Bizler borç tavanından başka bir şeyi dert etmezken, okyanusun karşısındaki dostlarımız çocuk güzellik yarışmalarını yasaklamaya ve avronun değerini yükseltme çabalarına odaklanmışlardı."

"Kanada'nın da güney bölgelerimiz kadar kirlendiğine emin misin?"

"Sanırım derece farkı vardır. Vermont, New York kadar kirli değil ve muhtemelen Kanada da Vermont kadar kirli değildir. Ama öyle olacak. Artı, oraya giden çoğu insan zaten hastaydı. Ölmeye yakın hastalar. Bir bira daha ister misin?"

"Dönsem iyi olur," dedi Robinson ayağa kalkarak. "Hadi Gandalf, biraz kalori yakalım."

"Yarın görüşür müyüz?"

"Belki öğleden sonra. Yarın sabah bir iş için bir yere gideceğim."

"Nereye diye sorabilir miyim?"

"Hâlâ pikabımda yeterli benzinim varken, Bennington'a gidip döneceğim."

Tim kaşlarını aldırdı.

"Motosiklet aküsü aramamı ister misin?"

Gandalf kendi gücüyle Ölüm Virajı'na kadar idare etti, ama topallaması giderek kötüleşiyordu. Oraya vardıklarında, sanki batan güneşin göle yansımasını seyretmek ister gibi durdu ve oturdu. Güneş koyu kırmızı damarları olan alevler içindeki bir portakal gibiydi. Köpek inleyerek sol bacağının arkasını yalıyordu. Robinson bir süre onun yanında oturdu, ama öncü sivrisinekler destek çağırdıkları zaman Gandalf'ı kucağına alıp tekrar yürümeye başladı. Eve vardıklarında Robinson'un kolları titriyor, omuzları ağrıyordu. Gandalf bir beş kilo, hatta üç kilo daha ağır olsaydı, onu yerde bırakıp pikabı almaya gidecekti. Başı da ağrıyordu; belki sıcaktan, belki ikinci biradan ya da her ikisi yüzünden olabilirdi.

Eve uzanan, iki yanı ağaçlarla kaplı garaj yolu gölgeler altında kalmıştı, evin kendisiyse karanlıktı. Jeneratör haftalar önce ruhunu teslim etmişti. Günbatımı çürük bir mor rengini aldı. Robinson verandaya çıktı, kapıyı açmak için Gandalf'ı yere bıraktı. "Hadi içeriye gir, oğlum," dedi. Gandalf ayakta durmak için kendini zorladı, ama sonra yine yere çöktü.

Robinson onu kucağına almak için eğilirken Gandalf bir hamle daha yaptı. Bu defa kendini kapı eşiğinden içeriye attı ve tam girişte gövdesinin yanına düştü. Onun yanındaki duvarın üstünde Robinson'un çok sevdiği ve artık ölmüş olan en az iki düzine insanın fotoğrafları asılıydı. Artık Diana'nın ve Ellen'in kayıtlı seslerini duyabilmek için telefon bile edemiyordu. Kendi telefonu da jeneratörün hemen ardından susmuştu; ama bundan daha önce zaten cep telefonu hizmetleri kesilmişti.

Kilerden bir şişe su alıp Gandalf'ın tasını doldurdu ve diğer tasa mama koydu. Gandalf biraz su içti ama yemek istemedi. Robinson onun karnını okşamak için eğildi; bu defa avucu topak topak tüyle doldu.

Çok hızlı oluyor, dedi içinden. Daha bu sabah ne kadar iyiydi.

Robinson bir el feneri alıp bitişikteki müştemilata gitti. Gölde tek bir deniz kırlangıcı öttü – sadece bir tane. Motosiklet branda bezinin altındaydı. Bezi çekip, ışığı pırıl pırıl parlayan motosikletin gövdesine tuttu. 2012 model bir Fat Bob'du; artık birkaç yaşındaydı, ama kilometresi azdı. Mayısla ekim arası yapmış olduğu yedi-sekiz bin kilometrelik yolculuklar artık geride kalmıştı. Hayalindeki araç hâlâ bu Bob'du, ama rüyalarını süsleyen şey son birkaç yılda bununla yapmış olduğu yolculuklardı. Hava-soğutmalı. İkiz camlar. Altı vites. Neredeyse bin yedi yüz cc. Ve çıkardığı o ses! Sadece Harley'lerde öyle ses vardı. Yaz günü gök gürültüsü gibi. Bununla bir trafik ışığında bir Chevy'nin yanında durunca, otomobildekiler camlarını kapatmak zorunda kalırlardı.

Robinson avucunu gidonun üstünde gezdirdi, sonra da bir bacağını üstünden atıp oturdu. Diana bunu satması için devamlı ısrar ediyor, Robinson onu dinlemediğinde de neden Vermont'ta kasksız kullanmanın yasak olduğunu anlatıyordu – New Hampshire ve Maine'deki salakların böyle bir yasağı yoktu. Artık ona dırdır eden bir Diana ve onu çevirecek trafik polisleri olmadığına göre isterse kasksız da binebilirdi. İsterse götü çıplak olarak bile binebilirdi.

"Ama o zaman inerken egzoz borusuna dikkat etmem gerek," dedi ve güldü. Motosikleti tekrar örtmeden eve döndü. Gandalf, Robinson'un ona battaniyelerle yaptığı yatakta yatıyordu; burnunu patilerinden birinin üstüne dayamıştı. Mamasına hiç dokunulmamıştı.

"Yesen iyi olur," dedi Robinson, hayvanın başını okşayarak. "Kendini daha iyi hissedersin."

Ertesi sabah Gandalf'ın yattığı battaniyede, sağrısının olduğu yerde kırmızı bir leke vardı ve hayvan bütün gayretine rağmen ayağa kalkamıyordu. İkinci başarısız denemesinden sonra Robin-

son onu kucaklayıp dışarıya götürdü. Gandalf önce otların üstüne yattı, sonra çömelmeyi başardı. İçinden kanlı bir dışkı boşaldı. Gandalf utanmış gibi sürünerek bundan uzaklaştı ve yine yattı; kederli gözlerle Robinson'a bakıyordu.

Robinson bu defa onu kucakladığında Gandalf acıyla bağırdı. Dişlerini gösterdi, fakat ısırmadı. Robinson onu eve götürüp battaniyesine yatırdı. Tekrar doğrulduğunda ellerine baktı ve tüylerle kaplı olduğunu gördü. Ellerini çırpınca bu tüyler ipek otu gibi uçup gitti.

"İyileşeceksin," dedi Gandalf'a. "Sadece miden bozulmuş. Ben bakmadığım sırada o sincaplardan birini yemiş olmalısın. Burada kal ve dinlen. Eminim ben dönene kadar kendini toparlarsın."

Silverado'sunda hâlâ yarım depo benzini vardı; Bennington'a yapacağı doksan kilometrelik gidiş-dönüş yolculuğu için yeter de artardı bile. Ama önce Timlin bir şey ister mi diye sormak için Woodland Acres'a uğramaya karar verdi.

Hayattaki son komşusu verandasındaki sallanan sandalyesinde oturuyordu. Yüzü aşırı derecede soluktu ve gözlerinin altında mor torbalar vardı. Robinson ona Gandalf'ın durumunu anlatınca, Timlin başını salladı. "Ben de gecenin büyük bir kısmını helaya taşınarak geçirdim. İkimiz de aynı boku yemiş olmalıyız." Espri yaptığını belli etmek için gülümsedi, ama hiç komik değildi.

Hayır, dedi, Bennington'dan istediği bir şey yoktu, ama Robinson dönüş yolunda ona uğrayabilir miydi? "İsteyeceğini sandığım bir şeyim var," dedi.

Otoyola saçılan terk edilmiş otomobiller yüzünden Bennington'a olan yolculuk Robinson'un tahmin ettiğinden daha uzun sürdü. Kingdom Harley-Davidson'un önündeki otoparka girdiğinde öğlen olmak üzereydi. Bütün vitrin camları kırılmış

ve teşhirdeki modeller götürülmüştü, ama arka tarafta pek çok motosiklet vardı. Bunlar hırsızlara karşı çelik kablolarla ve çok sağlam kilitlerle emniyete alınmıştı.

Robinson için bunun sakıncası yoktu; o sadece bir akü çalmak istiyordu. Bir Fat Bob'un üstüne oturdu; bu model onunkinden birkaç yıl daha yeniydi, ama aküsü aynı görünüyordu. Pikabından alet kutusunu aldı. Impact marka kontrol cihazıyla (bunu ona iki önceki doğum gününde kızı hediye etmişti) aküyü kontrol etti ve yeşil ışığı gördü. Aküyü söküp teşhir salonuna geldi ve burada bir yığın yol haritası gördü. En serbest olabilecek arka yolları seçtikten sonra saat üç olmadan göle dönebildi.

Yolda çok sayıda ölmüş hayvan gördü; bunlardan biri de son derece büyük bir geyikti. Bir treyler evinin merdiveninin önünde yatıyordu. Treylerin otlarla kaplı bahçesinde elle yazılmış bir tabela gördü. Sadece iki kelime vardı: CENNET YAKINDA.

Veronica'nın verandası boştu, ama Robinson kapıyı tıklatınca Timlin içeriye girmesi için ona seslendi. Her zamankinden daha soluk bir yüzle, son derece gösterişsiz oturma odasında oturuyordu. Bir elinde tuttuğu büyük peçete kan lekeleriyle doluydu. Önündeki sehpada üç şey vardı: *Vermont'un Güzelliği* adında resimli bir kitap, içi sarı bir sıvıyla dolu bir enjektör ve bir revolver.

"Geldiğine sevindim," dedi Timlin. "Sana veda etmeden ayrılmak istemedim."

Robinson aklına gelen ilk karşılığın –*Acele etmeyelim*– ne kadar saçma olduğunu fark edip sustu.

"Altı dişimi daha kaybettim," dedi Timlin, "ama asıl sorunum bu değil. Son on iki saatte bağırsaklarımın büyük bir kısmını çıkardım. Tuhaf olan, ne kadar az acı verdiği. Ellili yaşlarımdayken basurum daha çok canımı yakmıştı. Acı olacak, biliyorum, çünkü bu konuda çok şey okudum; ama bunu çekmeye niyetim yok. O kadar yaşayacak değilim. İstediğin aküyü alabildin mi?"

"Evet," dedi Robinson ve çöker gibi kendini koltuğa bıraktı. "Off, Howard, çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Peki, sen nasılsın?"

"Fiziksel olarak mı? İyiyim." Aslında bu tamamen doğru değildi. Kollarında pek de güneş yanığına benzemeyen kırmızı lekeler çıkıyordu, bir tanesi de sağ meme ucunun üstündeydi. Bu lekeler kaşınıyordu. Ayrıca... her ne kadar yediği sabah kahvaltısı hâlâ içinde olsa da, midesi bu durumdan hiç memnun değildi.

Timlin öne uzanıp enjektörü tuttu. "Demerol. Bunu kendime enjekte edecek, sonra da Vermont'un resimlerine bakarak... Ama fikrimi değiştirdim. Tabanca daha iyi olacak. Enjektörü sen al."

"Henüz buna hazır değilim."

"Senin için değil, köpek için. Acı çekmeyi hak etmiyor. Ne de olsa o bombaları köpekler yapmadı."

"Galiba bir sincap yemiş," dedi Robinson, buna pek de inanmayarak.

"İkimiz de nedenin bu olmadığını biliyoruz. Eğer yemiş olsa bile, o ölü hayvanlar radyasyonla o kadar dolu ki, bir kobalt kapsülünden farksız. Bu kadar hayatta kalabilmesi bile şaşılacak bir şey. Onunla birlikte geçirdiğin zaman için şükret. Hayatına renk kattı. İyi bir köpek böyledir işte. Renk katar."

Timlin gözlerini Robinson'a dikti.

"Sakın benim için ağlayayım deme. Ağlarsan ben de ağlarım, tamam mı? Buzdolabında bir Budweiser kasası daha var. Bilmem neden hâlâ buzdolabına koyuyorum... ama eski alışkanlıklar kolay unutulmuyor. Gidip ikimize birer şişe alsana. Ilık bira hiç bira olmamasından iyidir. Galiba bunu Woodrow Wilson söylemişti. Gandalf'ın şerefine içelim. Bir de senin yeni motosiklet aküne. Bu arada benim bir hela ziyareti yapmam gerekiyor. Kim bilir, belki de oraya temelli yerleşirim."

Robinson biraları aldı. Döndüğünde Timlin odada yoktu; bir beş dakika daha gelmedi. Sonra, ağır adımlarla bir şeylere

tutunarak döndü. Pantolonunu çıkarmış, gövdesinin ortasını bir çarşafla örtmüştü. Kısa bir inleme sesi çıkararak oturdu, ama Robinson'un uzattığı bira şişesini aldı. Gandalf'ın şerefine şişe tokuşturdular ve içtiler. Budweiser gerçekten de ılıktı, ama o kadar da kötü değildi. Ne de olsa Biraların Kralı'ydı.

Timlin tabancayı eline aldı. "Benimki klasik Victorian intiharı olacak," dedi kararından memnun bir ifadeyle. "Şakağa dayanmış bir tabanca. Serbest el gözleri kapıyor. Elveda zalim dünya."

Robinson hiç düşünmeden, "Demek eğlencenin dışında kalacağım," dedi.

Timlin kalan birkaç dişi görünecek şekilde bir kahkaha attı. "Çocukken bana bir kamyon çarptığını anlatmış mıydım? Britanyalı kuzenlerimizin sütçü kamyonu dedikleri cinsten bir kamyon."

Robinson başını iki yana salladı.

"1957 yılıydı. On beş yaşımdaydım, kır yolundan otoyola çıkıp, buradan otostopla Traverse City'ye, oradaki sinemaya gitmek istiyordum. Sınıf arkadaşım olan bir kızın hayaline –şahane bacakları ve diri göğüsleri vardı– o kadar dalmıştım ki, önümdeki şarampolü bile görmedim. Sütçü kamyonu bir tepenin üstünde belirdi, sürücü aşırı bir hızla gidiyordu ve bana çarptı. Eğer kamyon dolu olsaydı kesinlikle ölürdüm, ama boş ve çok daha hafif olduğu için ben yetmiş beş yaşına kadar yaşadım ve artık sifonu kullanılmayan bir helaya bağırsaklarını sıçmanın nasıl bir şey olduğunu öğrendim."

Robinson'un aklına söyleyecek bir şey gelmedi.

"Kamyon tepede belirince, ön camında aniden güneş parlamıştı, sonra da... boşluk. Sanırım kurşun beynime girip bugüne kadar düşündüklerimi ve tecrübelerimi sıfırladığı zaman da aynı şey olacak. Tıpkı kamyonun ön camındaki güneş parlaması gibi bir ışık, sonra hiçlik. Bu düşünceyi hem büyüleyici hem de fena halde üzücü buluyorum."

"Bu işi biraz ertelesen," dedi Robinson. "Belki..."

Timlin kaşlarını kaldırıp Robinson'un cümlesini tamamlaması için bekledi.

"Ne bileyim," dedi Robinson. Sonra da kendisini bile şaşırtacak kadar bağırarak, *"Ne yaptılar?"* diye haykırdı. *"Bu orospu çocukları ne yaptılar böyle?"*

"Ne yaptıklarını pekâlâ biliyorsun," dedi Timlin. "Ve biz de bunun sonuçlarını yaşıyoruz. O köpeği çok sevdiğini biliyorum, Peter. Bu yer değiştirmiş sevgidir –psikiyatrlar buna histerik dönüştürme derler– ama bize ne verilirse onunla yetinmek zorundayız; yarım beynimiz varsa, buna şükrediyoruz. Yani hiç tereddüt etme. İğneyi boynuna sapla. Başını çekmesin diye tasmasından tut."

Robinson birasını sehpaya bıraktı. Daha fazla içmek istemiyordu. "Evden ayrılırken bayağı kötü durumdaydı. Belki çoktan ölmüştür."

Ama Gandalf ölmemişti.

Robinson yatak odasına girince başını kaldırdı ve kuyruğunu iki kez kanlı battaniyesinin üstüne vurdu. Robinson onun yanı başına oturdu. Gandalf'ın başını okşadı ve sevginin kaçınılmaz akıbetini düşündü; aslında doğrudan baktığında o kadar belliydi ki... Gandalf başını Robinson'un dizine dayayıp ona baktı. Robinson cebinden enjektörü alıp, iğnenin ucundaki koruyucu başlığı çıkardı.

"Sen iyi bir dostsun," dedi ve Timlin'in tavsiye ettiği gibi köpeğin tasmasını tuttu.

İğneyi yapmak için cesaretini toplarken bir silah sesi duydu. Çok uzaktan gelen zayıf bir sesti, ama göl bu kadar sakinken bu sesin ne olduğu konusunda yanılmak mümkün değildi. Gandalf bunu duyunca kulaklarını dikti. O anda Robinson'un aklına hem saçma hem de teselli edici bir düşünce yerleşti. Belki Timlin hiçlik

konusunda yanılıyordu. Mümkündü. Başını kaldırınca sonsuza kadar yıldızların uzandığı bir dünyada her şey mümkündü. Belki...

Belki.

Robinson iğneyi saplarken Gandalf hâlâ ona bakıyordu. Bir an için köpeğin gözleri hâlâ parlak ve bilinçli kaldı, ama sonsuz gibi gelen bir saniye sonra o parlaklık soldu; mümkün olsaydı Robinson iğneyi geri çekerdi.

Uzun bir süre yerde oturdu ve o son dalgıç kuşunun bir kez daha ötmesini bekledi, ama öyle olmadı. Bir süre sonra kalkıp müştemilata gitti, bir kazma buldu ve karısının çiçek bahçesinde bir çukur kazdı. Derin olmasına gerek yoktu; Gandalf için toprağı kazacak hiçbir hayvan kalmamıştı.

Ertesi sabah uyandığında ağzında pas tadı vardı. Başını kaldırırken yanağının yastığa yapışmış olduğunu fark etti. O gece hem burnu hem de damağı kanamıştı.

Yine güzel bir gündü, ama her ne kadar hâlâ yaz olsa da, ağaçların yapraklarında renk değişimi başlamıştı. Robinson motosikletini müştemilattan çıkarıp yeni aküyü eskisinin yerine yerleştirdi. O sessizlik içinde hiç acele etmeden çalışıyordu.

İş bittikten sonra marşa bastı. Yeşil nötr ışığı yandı, ama biraz titreşti. Motoru kapatıp bağlantı yerlerini biraz daha sıkıştırdıktan sonra bir daha denedi. Bu defa ışık sabit kaldı. Marşa basınca o ses –yaz günü gök gürültüsü– sessizliği parçaladı. Sanki günah işlemiş gibi hissetti, ama tuhaf bir şekilde de çok güzel geldi.

Robinson'un aklına ilk gelen şey, Güney Dakota'daki yıllık Sturgis motosiklet rallisine katılmak için yaptığı yolculuk oldu. 1998'di, Diana'yla tanışmadan bir yıl öncesi. Honda GB 500'ün üstünde yavaşça Junction Avenue'dan geçişini, sonra iki bin motosikletle birlikte yola koyuluşunu hatırladı. Bütün o motosikletlerin aynı anda çıkardığı gürültü muhteşemdi. O gece bir ateş yakılmıştı; kuvvetli hoparlörlerden gelen Rolling Stones, AC/

DC ve Metallica şarkıları her tarafı dolduruyor, kolları dövmeli kızlar üstsüz halde dans ediyor, sakallı adamlar kasklarından bira içiyor, çocuklar ellerinde maytaplarla koşuşuyorlardı. Dehşet verici, hayret verici ve harika bir manzaraydı; doğru ve yanlış olan her şey bir aradaydı ve uyum içindeydi. Gökyüzü yıldızlarla bezenmişti.

Robinson, Fat Bob'u gazladı ve yola çıktı. Benzin kokusu bir anda garaj yolunu doldurmuştu. Dünya ölüm döşeğindeydi ama sessizliği bozulmuştu; iyi de olmuştu. Çok iyi. Sessizliğin içine sıçayım.

Vitesi bire aldı. Garaj yolundan çıkıp sağa döndükten sonra önce ikinci, sonra üçüncü vitese geçti. Yol topraktı ve çukurluydu, ama motosiklet bu çukurları kolayca aşabiliyordu. Robinson'un burnu yine kanamaya başlamıştı; kan yanaklarından aşağıya iniyor, sonra iri damlalar halinde uçuyordu. İlk virajı döndü, sonra ikincisini dönerken dördüncü vitese aldı. Fat Bob hızlanmak için hevesliydi. O müştemilatta çok uzun süre beklemiş, toz toplamıştı. Robinson gözünün ucuyla sağ tarafındaki Pocomtuck Gölü'nü gördü. Bir zafer çığlığı atıp bir yumruğunu göğe doğru –evrene doğru– salladı, sonra tekrar gidonu tuttu. Az ileride DİKKATLİ SÜRÜN uyarısı olan Ölüm Virajı vardı.

Robinson bu levhayı hedef alıp gaz kolunu sonuna kadar çevirdi. Beşinci vitese geçebileceği kadar bir zamanı kalmıştı.

Kurt Sutter ve Richard Chizmar'a

Yazar Üzerine

Stephen King, hepsi de dünya çapında bestseller olmuş elliden fazla roman ve iki yüz kadar kısa hikâye yazmıştır. 2003'te "Amerikan Edebiyatı"na yaptığı seçkin katkılardan dolayı Ulusal Kitap Vakfı tarafından madalyayla ödüllendirilmiş, Kanadalı Kitapçılar Derneği'nce, Libris Ömür Boyu Başarı Ödülü'ne layık görülmüştür. 2007'de Amerikan Gerilim Yazarları Birliği tarafından "Büyük Usta" unvanı verilmiş, "The Man in the Black Suit" hikâyesiyle O. Henry Ödülü'nü kazanmıştır.

Stephen King, kendisi gibi romancı olan eşi Tabitha King'le birlikte Maine, Bangor'da yaşamaktadır.

Hikâyelerim bir araya geldiği zaman kendimi sadece gece yarıları satış yapan bir sokak satıcısı gibi hissederim. Ürünlerimi sergileyip okurlarımı –yani sizleri– gelip seçin diye davet ederim. Ama gerekli uyarıyı yapmayı da ihmal etmem: Kuzum, dikkat edin, çünkü bu şeylerden bazıları tehlikelidir. Bunlar, içinde kötü rüyaların gizlendiği; gözünüzün uyku tutmadığı gecelerde, kapadığınıza emin olduğunuz halde, "Odanın kapısı neden açık?" diye merak ettiğiniz zamanlarda aklınıza takılan hikâyelerdir.

İşte, ürünlerim bunlar, sevgili Daimi Okurum. Bu gece her şeyden bir parça satıyorum – otomobile benzeyen bir canavar (*Christine* tadında), ölüm ilanınızı yazarak sizi öldürebilen bir adam, paralel dünyalara erişimi olan bir e-kitap okuyucu ve her zaman çok beğenilen konu: insan türünün sonu. Ben bu ürünlerimi diğer sokak satıcıları çoktan evlerine gittikten sonra, sokaklar bomboşken ve donuk bir ay ışığı şehrin çatılarında gezinirken satmayı seviyorum. İşte bu zamanlarda örtümü yere yayıp ürünlerimi sergiliyorum.

Bu kadar gevezelik yeter. Belki artık bir şey satın almak istersiniz, ha? Gördüğünüz her şey el ürünüdür ve her ne kadar her birini çok sevsem de, satmaktan mutluluk duyarım, çünkü bunları özellikle sizler için yaptım. Çekinmeyin, şöyle bir yoklayın; ama lütfen, dikkatli olun.

Bazılarının sivri dişleri vardır.

STEPHEN KING

ISBN: 978-975-21-2154-6
9 789752 121546